MASTER
NEGATIVE
NO. 92-81104-3

AUTHOR:

MAITTAIRE, MICHAEL

TITLE:

GRAECAE LINGVAE DIALECTI...

PLACE:

LIPSIAE

DATE:

1807

Master Negative #

92-81104-3

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

887.7
M282 Maittaire, Michael, 1668-1747.
Graecae lingvae dialecti recognitae opera Michaelis Maittaire, post Ioh. Fred. Reitzivm qvi praefationem et excerpta ex Apollonii Dyscoli grammatica addiderat; totvm opvs recensvit emendavit, avxit Frid. Gvil. Stvrzivs. Lipsiae, apvd I.A.G. Weigel, 1807.
xlviii, 573 p. 21 cm.

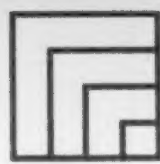
~~D887.7 Copy in Classics Reading Room.~~
~~M287~~

189193

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

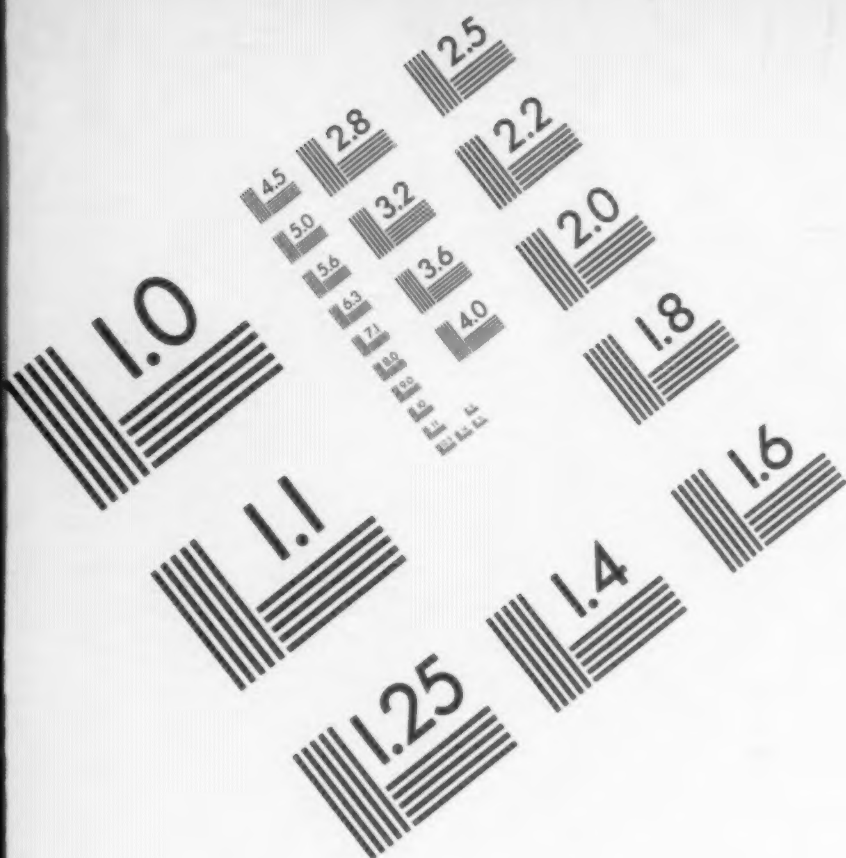
FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11x
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 2-16-93 INITIALS MGY
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

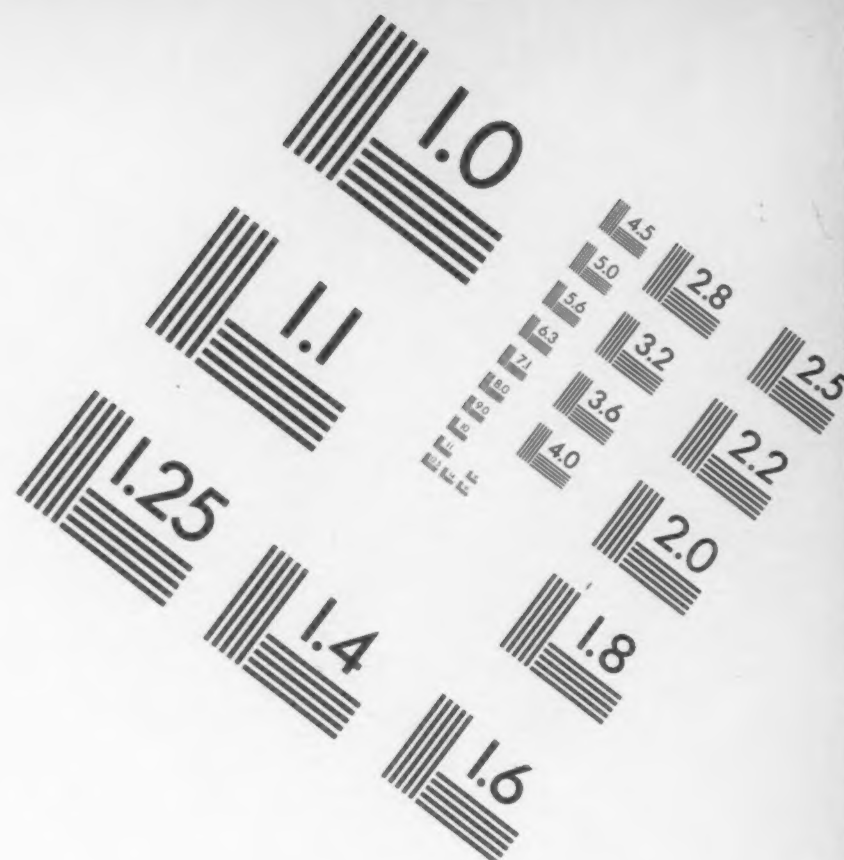

AIIM

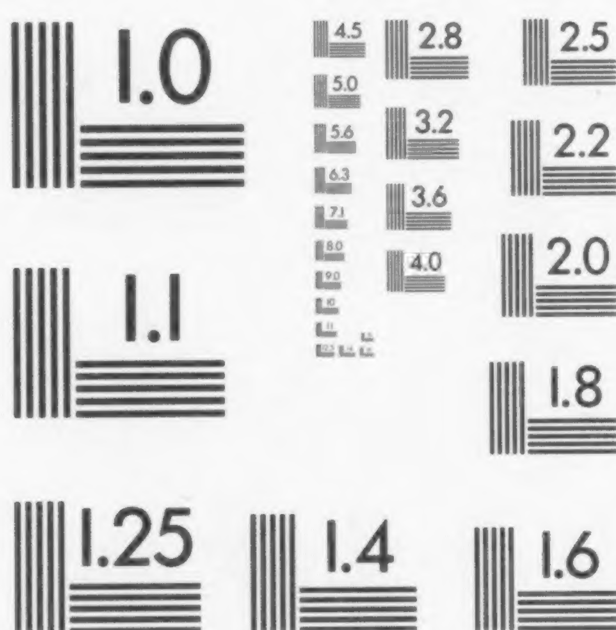
Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

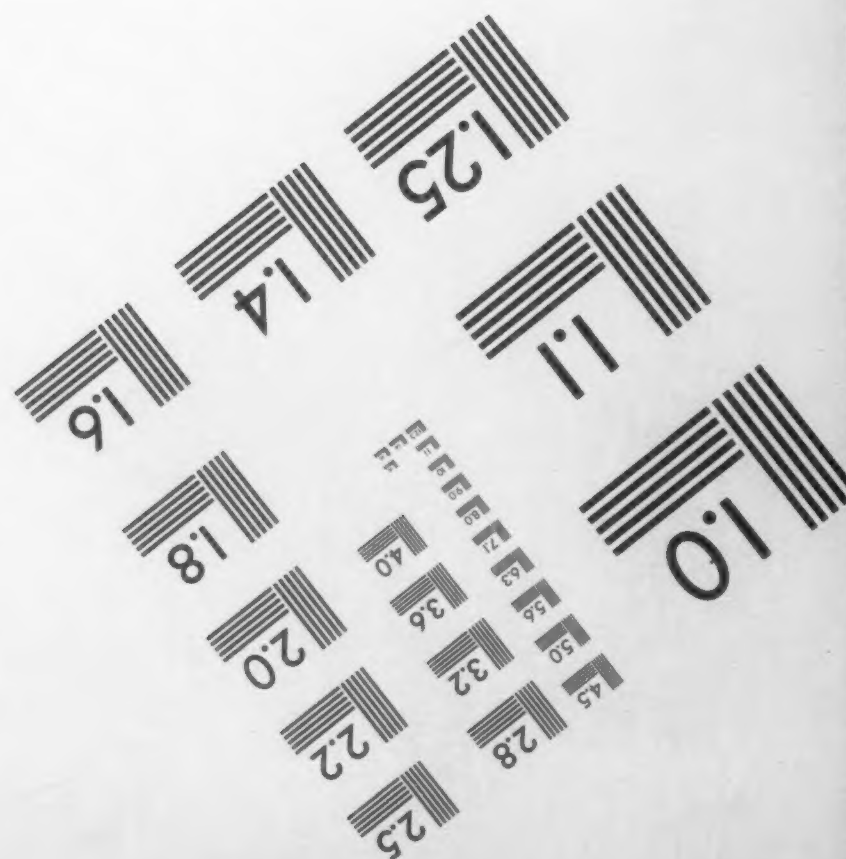

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

GRAECAE LINGVAE DIALECTI

RECOGNITAE OPERA

MICHAELIS MAITTAIRE

POST IOH. FRED. REITZIVM

QVI

PRAEFATIONEM ET EXCERPTA

EX

APOLLONII DYSCOLI GRAMMATICA

ADDIDERAT

TOTVM OPVS RECENSVIT EMENDAVIT

AVXIT

FRID. GVIL. STVRZIVS.

LIPSIAE

APVD I. A. G. WEIGEL ET A. G. LIEBESKIND IN COMM.

LONDINI

APVD I. PAYNE ET MACKINLAY

MDCCCVII.

NOBILISSIMIS ADOLESCENTIBVS

DOMINO

MARCHIONI DE GRANBY

DOMINIS

ROBERTO ET GEORGIO

ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS

RVTLANDIAE DVCIS

FILIIS

S. P. D

MICHAEL MAITTAIRE.

Opusculum, quod vestris, Adolescentes Nobilissimi, nominibus inscribitur; et vobis, quibus offertur; et mihi, qui id offero; arbitror satis convenire. Si enim vestrae aetatis, eorumque, quibus in Schola Regia Etonensi sub Magistris Peritissimis instituitur, studiorum ratio habeatur; quid ex re magis est vestra, quam in Grammatica, cuius fundamentis omnes Artes Liberales et Disciplinae innituntur, exerceri? Et quid meo, quo erga Vestram Clarissimam Familiam obstringor, officio videtur magis consentaneum; quam a me, qui in Vestri Praestantissimi Parentis aedibus aliquantulum operae et temporis posui, ut Vobis ad prima Grammaticae Latinae Elementa aditum aperirem, quaedam Graecae etiam Linguae initia proponi? Porro cum nemo melius parentes demereatur, quam qui Liberis inservire studeat, non aliter potuissem meum in PRAENOBILEM RVTLANDIAE DVCEM obsequium testari, quam si voluntatem ad

commoda Filiorum promovenda propensam declararem. Munusculum igitur libenter et benevole accipietis: meae erga Vos observantiae testimonium; meorum pro Vobis votorum pignus; et, qualecunque mea tenuitas dare potest, in Vestris scholasticis exercitiis, conatuum specimen. Pergite, quo pede coepistis, HONORATISSIMI ADOLESCENTES. *Verum quoniam animos impellunt exempla, nullaque fortius ac propius quam domestica; neque hortatu neque hortatore indigetis: quibus adest, quem praeeuntem sequamini, qui DVCIS non tantum titulo specioso cum multis fruitur, sed etiam officio utili cum paucis fungitur; cuius ductu et auspiciis in vita publica privataque viam inibitis tutissimam: cuius Nobilitati ab antiqua stirpe per ius haereditarium derivatae, et affinitatum illustrium coniunctione firmatae praelucet Nobilitas Longe Major, et vera, quippe Ipsi propria; nempe rarissimum nunc, pertinax intemeratae virtutis et generosae probitatis studium, cum bonarum literarum amore, et mira indolis suavitate, qua omnes sibi devinctos tenet, coniunctum. Si itaque titulos, quos ordo Natalium ad Vos detulit, mereri et ornare cupiatis; si Vestrae patriae prodesse; Vestri PARENTIS Insignissimi vestigiis insistite. Valete.*

Londini. cIↃIↃcccxxxvii.
iii. Kalend. Octobris.

SECVNDAE EDITIONIS PRAEFATIO.

Tibi risum excutiet, Amice Lector, Senex Elementarius repuerascens: hominemque miraberis, affecta aetate, Grammatica rudimenta repetentem, et sub ipsis pene vitae metis ad carceres revertentem. Verum est, quod dici solet: *Bis pueri senes.* Annis prope abhinc triginta Commentariolum de Graecae Linguae Dialectis in usum Scholae Regiae Westmonasteriensis, quae me educaverat, exaravi: et quantulumcumque frugis sit, quod apud illam bonarum literarum Nutricem decerpseram, eidem gratus consecravi. Timeo, ne non multum adjumenti iste immaturus mearum vigiliarum foetus contulerit. Aliis enim datum est doctioribus, ut possint literas promovere, mihi vix aliud amplius, quam ut velim. Forsan igitur roges, quid me impulerit, ut miscellam istam crudamque farraginem, crambem recoctam, iterum importunus obtruderem, et exoletam ad praelum revocarem. Non equidem fui, aut sum tam praetumidus mei nominis aut mearum nugarum amator, ut easdem in conspectum saepius emittendi sim avidior; et non malim securus latere, quam me et meas merces minus vendibiles censurae et cachinnis exponere. Quod Grammatica haec Adversaria ex tenebris et oblivione prodeuntia periculosam publici judicii aleam iterum subeant; consilio factum est, non meo, sed biblio-

polae: qui haec typis et luci redonare (videat, ne cum suo detrimento) voluit. Hujus hortatu, prout licuit per breve temporis spatium, quantum ab aliis occupationibus mihi fuit otii, in prima Editione revolvenda insumpsi. Quae inter legendum obiter observaveram, et memoriae gratia paginarum marginibus in illa priore adscripseram, suis omnia locis in hac posteriore inseruntur. Non diutius te morabor; ne praefatio de me longior, quam quae modestum et ignobilem scriptorem decet, tibi fastidium afferat. Verum antequam te missum faciam, sine te exorari, ut errata, quae occurrent, sive ob inscitiam meam, sive ob interjectum inter me praelumque intervallum, digneris condonare.

Plura, quae scire tua interest, de ineditis Fragmentis hujus Editionis calci adjectis, te docebit sequens Viri Doctissimi, cujus curae haec Editio multum debet, Praefatio. Vale.

Londini 1737. 3. Calend. Octob.

JOAN. FRED. REITZII PRAEFATIO.

Non exigua hujus operis de Dialectis utilitas et percommodus ordo in eo observatus me permovere, ut absente Auctore Cl. *Maittairio* iteratae ejus editionis curam in me suscipere non detrectarem; neque enim alium in hoc genere librum novi, qui huic par haberi possit, quive auctoritates tam accurate indicet. Etsi enim varias Dialectorum terminationes atque idiomata satis collegisse videtur *Aem. Portus* in Lexico Dorico et Ionico, non tamen est quod huic tuto confidas, propter multa vitiosae scripturae menda, quae etsi peritos minus offendere solent in aliis Auctoribus, ubi ex filo historico sensus facilius detegi, et quod in una literula, in accentu aut spiritu peccatum est, ab legenti sponte corrigi potest; tamen quod ibi leve erratum recte vocaveris, id in hujuscemodi libello eo gravius erit peccatum, quia in harum grammaticarum minutiarum variatione maxima pars doctrinae de Dialectis consistit. Quare, quum Auctore vivente non aequum esset observationes aut notas a me addi, et quum opus suum jam recognoverit atque haud paucis in locis auxerit ipse, ego id mihi potissimum negotii relictum sentiebam, ut quam emendate omnia prodirent, et pauca illa quae in priore editione restabant typographica vitia, diligenter corrigerentur. Quod quidem ita praestitum esse adfirmare ausim,

ut nova errata, quae nulla arte evitari posse, omnes norunt, tam exiguo numero fore confidam, ut vix quidem eorum catalogum in calce libri exhibere, operae sit futurum. Ne tamen nihil addidisse dicar, visum fuit appendicis loco celebris Grammatici *Apollonii Dyscoli* fragmenta adprime huc facientia, numquam ante, quod sciam, edita, ac nonnullis in locis a nobis correcta adjicere, de quibus ante, quam quae monenda habeo, profero, non possum quin istum Clar. *Maittairii* libellum omnibus Graecae linguae studiosis, maxime juvenibus nostris, commendem. Et quamvis nostri juvenes non eo progrediantur, ut adcuratam Dialectorum notitiam in scholis adquirant, et ne ego quidem iis auctor esse velim, ut vel pauca illa quae *Verwey* in *Nova via* (cujus nuperam editionem doleo mihi non ante recognoscendam datam, quam, cum jam typis plane esset descripta, ita ut juventuti nostrae non alio commodo inservire potuerim, nisi crassiorum erratorum calamo corrigendorum seriem subjungendo) de Dialectis habet, memoriae mandent, adeoque hoc majus opus iisdem tanto minus commendari posse videatur; tamen iis, qui deinde ad aliorum quam qui in scholis exponuntur, Auctorum lectionem progredi cupiunt, ab quorum inspectione difficultate Dialectorum deterrentur, tanto magis utilis hicce erit libellus, quia illo inter legendum duce utentes, quae non adsequebantur, intelligent, et ita usu atque exemplis magis quam regulis memoriter ediscendis sensim in eorum scientiam sese penetrabunt, quae ex regulis disci posse desperaverant. Sed et provectiores, eosque qui Auctores edere parant, non spernendum inde commodum capturos, non est quod multis depraedicem. Quamvis enim satis actum de Dialectis videatur in ampla illa appendice, quam *H. Stephanus* Thesauro suo

adnexuit; satisque grandem verborum per Dialectos mutatorum copiam dederit atque exposuerit *Aemilius Portus* in Lexico Dorico atque Ionico, de quo supra; tamen aliam hujus quem lectori offerimus, libri rationem, alias dotes esse, inspicienti patebit. Stephanus enim circa Atticam Dialectum fere totus occupatur, ac de locutionibus magis quam de singulis vocibus agit, et plus ratiocinationis quam auctoritatum profert; quum Noster contra verborum et auctoritatum copiam Herculeo labore undique conquisitam adferat, inter quae haud pauca deprehendes alibi frustra quaerenda aut difficulter invenienda. Neque tamen hoc ideo praedico, ut praeclarae Stephani operae quidquam derogatum, aut Porti Lexico nos carere posse, indicare velim, sed ut adpareat, nos plenum jam Dialectorum conspectum habituros, si tria illa conjunxerimus; quod enim in uno desideraveris, in altero invenies, vel quod in hoc male exaratum offenderis, ex illo corrigere, aut dubia ex consentientibus duobus ternisve his testibus confirmare licebit.

Excerpta autem ex *APOLLONIO DYSCOLO* quod attinet, haec monenda habeo. Primam eorum copiam mihi fecit Vir Clariss. *Petr. Wesseling*, a quo cum didicissem, exemplar autographum unde haec descripta erant, manu Is. Vossii conscriptum Amstelaedami in bibliotheca Remonstrantium latere, ipsum inspicere et conferre cupiens Clariss. *Jo. Jac. Wetstenium* per literas adii, qui id statim mecum communicavit liberalissime; diligenter itaque cum exemplari Wesselingano contuli, sed non sine admiratione deprehendi, eadem scripturae vitia (exceptis fere decem vel duodecim) a manu Vossiana fuisse profecta; vix duo enim erant versus, in quibus non aberratum esset in spiritibus et accentibus collocandis;

sed et iidem modo additi, modo omissi erant; (in adlatis autem aliorum Auctorum verbis semper aberant accentus) quae quidem leviora, verum et dividenda interdum conjunctim, conjungenda separatim exhibebantur, aliaque ex quibus commodum sensum non elicias; unde conjicere licet, Vossium admodum juvenem haec excerpsisse, nam cum non sic invenisse in Codice Dyscoli, unde ea descripsit, indicio mihi sunt alia, quae eidem libello suo ex aliis inseruerat idem Vossius, aeque vitiose depicta. Vbique autem literae (ι) duo puncta imposuerat, scribens ἀντῗ, περῗ, Δωρϊκῶς etc. quod forte in MS. sic invenit, cujus moris vestigia etiam in editionibus quibusdam veteribus restant, ut in *Luciani* editione Florentina, in qua saepissime scriptum conspicitur ἅπασῗ, αἴτϊον, περϊπαθεῗ, μάλϊστα, ὑπόσχεσϊν, ἔτϊ, saepe vero eadem rursus sine his punctis exhibentur. Manifesta quidem orthographica vitia, quantum per temporis angustiam licuit, correxi, accentusque absentes addidi, deque ea levi nostra opella in notulis interdum monui, ubique monere supervacuum duxi: quaedam autem dedita opera intacta reliqui, ut Vossianae manus vestigia remanerent, quaedam vero divinare non potui, ut p. 422. num ἔγωνγα an ἐγώνγα scriptum invenerit aut voluerit, quum utrumque defendi queat; quare satis duxi ea sic exhibere ut erant; id quod et in aliis difficilioribus observavi, nihil prorsus in contextu immutans, etsi quid vitiosum esse appareret; ita ut lector pro certo habere possit, ea quae male adfecta restant, sic quoque in MS. fuisse. Plura quidem conjectura adsequi et corrigere potuissem, si majori, quod mihi impositum est, operi tantum detrahere licuisset, aut operae existimassem plus laboris in his collocare, quae jam apud *Maittairium* inveniuntur melius. Cum vero Clar. *Wolfius* in nupera editione fragmentorum *Sapphus* etiam iisdem

his *Dyscoli Excerptis* usus fuerit, curiositati lectorum, qui quidquam antiquorum monumentorum ineditum delitescere dolent, me satisfacturum credidi, si ea, qualiacumque demum forent, hic adderem. Quod si tamen plura hujus generis ab hoc *Apollonio* profecta nondum edita colligere daretur, mererentur profecto quae edantur cum cura; quum is Grammaticorum princeps a *Prisciano* constituatur, cujus auctoritatem sibi in omnibus sequendam existimaverit. De ceteris ejus scriptis, editis atque ineditis ejusque vita atque aetate, quae incidit in tempora *Hadriani* et *Antonini Pii*, pauca adfert Cl. *G. J. Vossius* de Historicis Graecis L. 2. c. 14. plura *Suidas*: plurima Cl. *J. Alb. Fabricius* in Biblioth. Gr. L. V. part. III. c. 7. sive Vol. VII. a pag. 1. ad 8. *) quem consule, si lubet, et vale!

Traject. ad Rhen. ips. Id.
Novemb. 1737.

*) Ex Ill. Harlesii editione Vol. VI. p. 271. ad 278.

Tractatum de Graecae Linguae Dialectis locupletiorem, tanta nempe luculentorum Exemplorum varietate abundantem, tot veterum Grammaticorum et Scholiastarum lectis testimoniis comprobatum, tanta optimorum Oratorum, Poëtarum, Historicorum et Philosophorum Authoritate nitentem, tamque lucido ordine explanatum et illustratum nondum vidi. Quare, cum hoc opus suum, tam doctum, tam elaboratum, tantaque quodammodo pertinacia, arduis tanquam e Rupibus excisum, Scholae Westmonasteriensi, cui se sua omnia debere fatetur sedulus Author, gratitudinis ergo dedicaverit; eundem hunc Ego Tractatum, Regiis omnibus ejusdem Scholae Alumnis, quovis pretio coemendum, similique industria, qua indefessus eum confecit Author, tanquam certissimum Graecae Linguae Oraculum, quotidie consulendum statuo: aliisque omnibus, qui interiores et reconditas literas scrutari amant, commendandum censeo.

XI. Cal. Octob.
Anno Salutis
MDCCVI.

Th. Knipe, S. T. P.
Scholae Westmonasteriensis Archididascalus.

INCLYTAE

SCHOLAE REGIAE

WESTMONASTERIENSI

HVNC

DE GRAECAE LINGVAE DIALECTIS

TRACTATVM,

SVORVM LABORVM PRIMITIAS,

GRATI ANIMI PIGNVS,

EO, QVO PAR EST,

OBSEQVIO

VOVET, DICAT, OFFERT

HVMILLIMVS EIVSDEM OLIM ALVMNVS,

MICH. MAITTAIRE.

PRIMAE EDITIONIS PRAEFATIO.

Cum hac aetate praeli opus ferveat, suusque scriptores defendat numerus; nec calami licentia minor sit, quam cogitationum libertas: commodissimum hoc, quo meas merces extruderem, tempus esse credidi. At quid iste sibi vult, Cavillator inquiet, cum isthac sua farragine? De dialectis agere; circa literarum apices et vocularum syllabas, etymologiasque operose laborare; quid aliud est, quam cramben ante saepius coctam reponere, difficiles nugas inani studio meditari, et putamina pro nucleo ingerere? Vbi ingenii acumen? Vbi verborum delectus, numerus, et copia? Vbi sententiarum ornamenta et subtilitas? Ad illa quidem sublimia meae non assurgunt vires; quas unumquemque decet metiri, et diligenter aestimare. Iste igitur et suas metiatur, ut rectius aut modestius de iis, quae forsan ignorat, judicet; desinat foris sapere, et norit, quam curta sibi supellex sit domi. Non omnes omnia possumus; et aliquos esse oportet, qui manus oneribus istis pertinaciter ac strenue admoveant, quae nostri Sanniones extremis digitis nolunt attingere. Lexicis hi texendis, illi volvendis nati sunt. Hic assiduus Manuscriptorum semesorum inspector variantibus, et minimi momenti plerisque, lectionibus; necnon oscitantium librariorum mendis, Authorum (Sacris aliquando non parcens) editiones onerat. Ille sagax et nare acuta praeditus errores, ubi absunt, odoratur:

et libros optimos emaculare professus contaminat; vel eos pro singulari ea, qua suos obtrudit, Authoritate exulare jubet. Hic Scriptoribus, quibus lumen non potest, indices addit: ille alterius laborem, quem nescit aemulari, flocci pendit; sed eodem utitur. Grammaticas si quis veteres, ut novam cudat, compilaverit, se suo munere abunde perfunctum arbitratur: verum illud opus, uti indefessum laborem, ita et ingenium acre in testimoniis Authorum potius quam Grammaticorum exquirendis deligendisque postulat: neque Grammaticis magis quam Poëtis mediocribus esse conceditur. Cuique sua placeat Sparta; et, quam nactus est, ornet. Alii, quibus contigit, aut qui sibi contigisse putant felicius ingenium, Musas colant politiores; et in Authorum sensus reconditos penetrent, neglecta (si ita velint aut possint) Grammatica: Grammatica, cujus laus non ultima est a solis illiberalibus ac illiteratis negligi; quae sua antiquitate reliquis, quibus nomina imposuit, scientiis praeire meruit: in cujus palaestra Philosophi Theologique se exercuerunt; nec Varro Romanorum eruditissimus de Etymologia, neque Julius Caesar Imperatorum primus de Analogia scribere dedignatus est. Tantum semper fuit apud omnes omnium hominum etiam amplissimos ordines studium Grammaticae. Sed diversa sunt pro singulorum indole Scriptorum studia. Multi, quibus a suis rebus nimium est otii, artes Politicas tractant; ea, quae supra se posita sunt, et nihil ad se pertinent, sua impari examinant trutina; jura Principum excutiunt; arcana rimantur Imperii; futuros publicorum consiliorum eventus, tanquam ex tripode, eadem audacia ac ignorantia praenuntiant; nec dubitant in partium studiis ingenii simul et capitis periculum facere. Hic Gnathonicus vilibus assentatiunculis Potentiorum mo-

destiam lacessit; ille Cynicus convitiorum sordibus clarissima et bene merita adspergit Nomina: nec uterque quicquam pensi habet, cujus dignitatem allatret, aut fortunae aduletur, dum mercenariam aucupetur gratiam. Venales homunculi, qui, si qua nummi spes (mira ista corvorum in olores mutatrix) affulserit, nigra in candida vertere parati sunt! Alius Theatris operam locat; et fabula ungues quantumvis anno toto demorsos sapiens uno forsan sibilo exigitur: nusquam enim incertior et iniquior luditur alea, quam ubi morio poetae, funambulus Terentio, Plebeculae clamor Scipionis et Laelii suffragiis palmam saepissime praeripuit. Ego, cui rudius est et tardius ingenium, in literarum elementis me contineo; dumque alii viris placere student, et gloriolae avidi altiorem eruditionem ostentant, ipse pro exigua mea facultate pueris prodesse, vel saltem prodesse conari malo: et ingeniosi nomen, quod nec mereor nec ambio, dignioribus minime invidens, sat ſuperque habeo, si industrius et laboriosus audiam. Labor certe non levis experientibus videbitur in ordinem redigere fluxas Dialectorum Graecarum minutias, quas per jocum facilius et citius eludes, quam sine harum notitia Authorum nodos solves: illis, quarum tot fere species quot Gentium Coloniae, certos quosdam affigere characteres ex ipsis Authoribus petitos, quibus singula quaeque Dialectus ab aliis distinguatur. Quod nemo melius et brevius praestitit, quam Reverendus Busbeius magnus ille sui aevi Quintilianus, accuratissimus Literarum Arbiter et Vindex; qui veterum recentiumque Grammaticorum lites Tyronibus molestissimas composuit, et tenebras dispulit: cujus memoria mihi praesertim (qui ejus institutis et munificentiae me et mea debeo) colenda est, cujus vestigiis ac methodo in subsequenti tractatu ad-

haerere decrevi. Nec certiori magistro et duce uti possum in cognitione Linguae illius nobilissimae: per cujus varias Dialectos omnes propemodum Artes ac Disciplinae, Philosophia, et Theologia orbi erudito innotuerunt. Attica castus Menander et facetissimus Aristophanes in Theatro, Demosthenes Oratorum coryphaeus in foro, Auditorum sensus inflexerunt: Attica Thucydides verborum et sententiarum gravitate locupletissimus Historiam, Divinus Plato Philosophiam illustravit: Attica Sancti Ecclesiae Patres Sanctissimos codices interpretati sunt. Ionica Thales, Democritus, Heraclitus et Pythagoras philosophabantur: Hanc Hippocrates Medicorum, Herodotus Historicorum Princeps, licet alienam, sua vernacula commutavere. Doricam Pythagorei Latio intulerunt, a qua suam *) Romana Lingua duxit originem: Ea Archimedes arenam numerabilem reddidit; Ea Pindarus suam lyram, Theocritus suorum pastorum fistulas, Tragoedi suos choros temperaverunt. Poetica Vates antiqui suam docuerunt mythologiam. His omnibus artificiose et harmonice mixtis Homerus ingens omnis literaturae thesaurus suorum Heroum memoriam immortalitati mandavit. Denique cum Hae etiam Sacris Codicibus passim inspersae occurrant, Nos sane Christiani Lectores Linguis faveamus.

*) Dionys. Halic. Antiq. p. 76. Ῥωμαῖοι δὲ φωνὴν μὲν οὔτ' ἄκραν βάρβαρον, οὐδ' ἀπηρτισμένως Ἑλλάδα φθέγγονται, μικτὴν δέ τινα ἐξ ἀμφοῖν. ἧς ἐστιν ἡ πλείων Αἰολὶς----- Quintil. 1, 6, 31. Etymologia----continet in se multam eruditionem, sive illa ex Graecis orta tractemus, quae sunt plurima, praecipueque Aeolica ratione, cui est sermo noster simillimus-----

PRAEFATIO STVRZII.

In tanta libri Maittairiani de linguae Graecae dialectis celebritate, et in tanto virorum doctorum omnium de insigni eius vtilitate consensu, minus in laudes eius excurrere visum est, quam ingenue de iis, quae forte reprehendi possent, quaedam exponere. Et primo quidem saepe eum corruptis librorum lectionibus deceptum fuisse, Brunckius iam monuit [1]. Jam non ego quidem hoc omnino negauerim, sed nec iis adsentiar, qui, quicquid paulo insolentius dictum in libris veterum repererint, statim mutandum et scilicet emendandum existiment. Cautiores hoc in genere ve-

1) v. Brunckii lectiones in Analecta veterum poetarum Graecorum p. 171.

teres, simpliciter quid inuenissent indicabant, vt Quintilianus [2]) atque alii, qui non doctrinam suam in emendando aliquo vitio ostentare consultum putantes, satis habebant collegisse aliis iudicandi materiam, non vero, vt nimirum ipsi soli viderentur sapere, suum vbique iudicium interponebant. Horum igitur exempla secutus est Maittairius, neque ego ab eius vestigiis longe recessi. Multo enim rarius, quam poteram, lectores de naeuis quibusdam monui, hanc ipsam ob causam, ne meam ipsis obtrudere eruditionem, aut eos nulla omnino iudicandi facultate praeditos credere viderer. Nondum adeo eneruata aetas nostra ac delumbis censenda videbatur, vt ei, tanquam paruulis a nutrice, praemandi omnia et velut in os inseri esset necesse. Viros, quando cum iuvenibus et viris agunt, non decet ὑποκορίζεσθαι, et alacria ingenia, nisi habeant in quo se exerceant, torpescant oportet. Quare nec illud Maittairii consilium improbandum iudicabam, quo ipsis grammaticorum antiquorum verbis vsus est ad stabiliendam dialecti cuiusque in singulis causis proprietatem, immo ita probabam, vt etiam augerem illa grammaticorum praecepta, occurrendum ratus mollitiei ac desidiae illorum, qui

2) de institutione oratoria 1, 4. aliisque in locis.

grammaticorum libros, vel quia Graece scripti, vel quia minus commodo ordine compositi sunt, vel quia multis vitiis abundant, prorsus horrent ac fugiunt.

Erunt item alii, scio, qui me grauiter reprehendant, quod in hac noua editione intactum reliquerim ordinem et modum, quo de dialectis Graecorum praecipere Maittairio placuit. Debebas, inquiunt, ad linguam Graecorum antiquam omnia reuocare, non de consonantibus et vocalibus inter se permutatis, vel additis, vel demtis, grammaticorum commenta tradere. Scio non minus, quam hi boni viri, quae vtilitas ex hac ratione oriri potuerit; scio etiam, multo eam mihi faciliorem futuram fuisse. Maittairius enim ipse permulta collegit, quibus is, qui hoc agat, vti eam in rem minimo negotio possit. Sed tamen praetuli Maittairianam, quanquam difficiliorem, rationem, non vna de causa. Primo enim illam, de lingua vetustissima, mihi persuasum erat valde vagam esse et incertam, cum ipse Valckenaerius 3) confiteatur, multa vocabula primitiua nobis periisse, ita vt multorum deriuatorum stirpes non nisi coniectando erui, h. e. confingi, possint, et multorum valde contorta et improbabilis enascatur deriuatio. Deinde multo lucidior et ad discendum facilior apparet haec ratio nostra. Denique eadem multo magis consentanea est reliquarum linguarum, etiam recentiorum, naturae. Nam si quis vel nostrae linguae dialectos ita explicare instituat, vt omnia referat ad pauca illa, quae restant, primitiua vocabula, atque adeo ea, quae non extant, confingat, nemo facile id ferat aut probet. Optime igitur sequimur grammaticum Meermannianum, qui, vbi memorauit dialectum, quam vulgo communem vocant, et sic descripsit: *ἴδιον οὐκ ἔχουσα χαρακτῆρα κοινὴ ὠνομάσθη, διότι ἐκ ταύτης ἄρχονται πᾶσαι*, addit haec: *ληπτέον δὲ ταύτην μὲν ὡς πρὸς κανόνα, τὰς δὲ λοιπὰς πρὸς ἰδιότητα.* 4) Eodem modo qui patriae nostrae linguae dialectos exposuerunt, hoc sibi agendum existimarunt, vt, quomodo singulae differrent ab ea dialecto, qua optimi scriptores vsi reperirentur, ostenderent.

Magis ideo reprehendendus Maittairius videatur, quod dialectum Aeolicam non a Dorica seiunxerit, sed huic immiscuerit: qua de re in introductione quaedam dixi. At, vt alia taceam, cum Aeolica dialectus et egregie sit Doricae similis, et in paucissimis, qui quidem supersunt, ve-

3) in obseruationibus ad origines Graecas p. 33. 37. et saepius.

4) p. 313. in Gregorii de dialectis editione Koeniana.

terum libris vsurpata, ita vt eius cognitio vix nisi paucis prosit, qui vniuersas linguae Graecae copias complecti mente cupiant, et, quae fuerint linguae Latinae origines, perspectare: libenter etiam hac in parte rationem Maittairianam probaui, probatamque secutus sum. Minus mihi placere, quod Maittairius quartam operis partem dialectum poeticam inscripserit, in eadem introductione significaui. Cum tamen ipse Cicero 5) *poetas omnino* dicat *quasi alia quadam lingua locutos:* quid impedit, quo minus haec peculiaris et propria dicendi forma, qua oratio poetarum discrepat ab reliquorum hominum oratione, dialectus poetica nominetur? quanquam ego quidem id ab eo, qui proprie loqui velit, aut alios doceat, vt Maittairius in suo libro, vix fieri licere iterum dico.

Verum mittamus haec, vt tandem, quid ego in noua hac editione praestiterim, declarari possit. Scilicet ante omnia, cum Maittairium vidissem scriptorum veterum editionibus iis vsum esse, quae hodie, et in his terris, rarissime adiri et a perpaucis possent, hoc mihi faciendum putaui, vt numeris paginarum, ex editionibus Stephanianis aut aliis rarioribus, vel adscriberem notas librorum et capitum aliarumue minorum sectionum, quas editores recentiores in magnam legentium commoditatem fecerunt, vel substituerem. Et hoc quidem feci in locis Aeschyli, Apollodori, Arati, Aristophanis, Aristotelis, Ciceronis, Diogenis Laertii, Herodiani historici, Lactantii, Liuii, Lycophronis, Oppiani, Pollucis, Quintiliani, Seruii, Sexti Empirici, Thucydidis, Varronis, et Xenophontis, illud in locis Aesopi, Antonini Liberalis, Appiani, Arriani, Heliodori, Herodoti, Pausaniae, Plutarchi. Sed in Anthologia Graeca apposui librorum et capitum notis numeros voluminum et paginarum editionis Brunckianae, et in Iuliano paginis editionis Cramoisianae addidi Spanhemianas, vt Clementis Alexandrini paginis Heidelbergensibus substitui paginas Colonienses, in Demosthene et Dinarcho Reiskianas posui pro paginis editionis Aurel. Allobrog. et H. Stephani. Gazae grammaticam non ex editione Vascosana (1534.), sed e Basileensi (1545.), Phrynichum non ex Hoescheliana, sed e Pauwiana, Priscianum non ex Aldina, sed e Basileensi (1554.), Thomam Magistrum non e Romana, principe quidem, sed e Leidensi, laudaui. Quibus omnibus commoditati aetatis nostrae consulere volui.

Deinde quia viri docti frequenter laudare hunc Maittairii librum, et ita solent, vt non solum pa-

5) de orat. 2, 14. extr.

ginas editionis Haganae, quam nos expressimus, sed etiam literas, quibus singulae paginae ad marginem distinctae sunt, indicent: diligenter apponendos suo loco curaui et numeros paginarum illius, quam dixi, editionis, et literas. Nimirum praeter primam editionem, quam Maittairius Londini 1706. emiserat, et quam ipse appellauit suorum laborum primitias, innotuere mihi duae aliae, quarum altera, ab ipso auctore recognita et aucta, prodiit ibidem 1737. 6) altera, quam Reitzius fragmento Apollonii Dyscoli auxit, Hagae Comitis anno 1738. Eam enim, quam titulus ait Londini 1742. exiisse, non nouam censendam esse editionem, apparebit cuiuis, qui eam cum Reitziana contulerit, quippe a qua ne tantillum quidem discrepat, ita vt etiam vltima pagina, quae vitia operarum nonnulla prodit, et librum impressum esse typis Gulielmi Joannis Reers, Traiecti ad Rhenum, ostendit, integra sit seruata. Haec autem nostra editio vt recte videri noua posset, operam dedimus etiam aliis modis.

Nam locos veterum scriptorum et grammaticorum a Maittairio monstratos non solum ipse inspexi, et, si quid erratum deprehendissem, emendaui, sed etiam multa exempla addidi ex optimorum scriptorum libris, et praecepta grammaticorum non parum auxi. Quod vtrumque tamen parcius feci in Attica dialecto, quia haec et prima cognosci a discentibus solet, et tot iam egregiis virorum doctorum obseruationibus illustrata erat, vt nimis nota denuo recoquere valde vererer. Quodsi quis plura cognoscere cupit, facile ea reperire poterit in commentariis doctissimorum interpretum Platonis, Thucydidis, Xenophontis, Aeschinis Socratici, Charitonis, Moeridis, Aristophanis, Tragicorum, et in H. Stephani appendice de Attica dialecto. Sed etiam in reliquis libri partibus cauendum esse intellexi, ne nimis multis additamentis molem voluminis supra modum augerem. Salmasii autem scripta, Valckenaerii et Wesselingii ad Herodotum notae, illius epistola ad Roeuerum, Koenii ad Gregorium obseruata, Mazochii ad tabulas Heracleenses commentarius et lexicon Heracleoticum, et, quem primo loco nominare debebam, Maittairii nostri tractatus de Aretaei dialecto, vt multos alios taceam, abunde suppeditabunt Ionicae quoque dialecto ac Doricae penitius cognoscendae. Conferri etiam magna cum vtilitate possunt Fi-

6) De hac tamen parum aberat quin dubitarem. Saltem non nisi a Scheidio in animaduerss. ad Lennepii analogiam linguae Graecae p. 233. eam commemoratam videram, nunquam ipse inspexeram.

scheri ad Welleri grammaticam Graecam animaduersiones, quibus et ipse nonnunquam vsus sum, quanquam, vt ingenue fatear, vbi eas consului, saepissime contigit, vt, quos ipse veterum locos congessissem, eosdem ibi quoque collectos inuenirem. Quod ideo moneo, ne quis me illius copiis male et illicito modo vsum esse opinetur. Jam si his omnibus, quae dixi a me addita fuisse, apponi iussissem nominis mei siglam, non modo lectu iniucundus extitisset liber, sed etiam inanis cuiusdam ostentationis crimen effugere vix mihi licuisset. Quam ipsam ob causam pauciora quam poteram addidi de dialecto Alexandrina et Macedonica.

Etiam hoc mihi curae fuit, vt fragmentum Apollonii Dyscoli e Codice MS. prodiret emendatius. Quare, postquam Morellium, virum doctissimum ac de me optime meritum, nihil eam in rem afferre posse intellexeram, et cum a Wyttenbachio, quem de eadem causa precibus adieram, nihil responsi tulissem, confugi ad Haasium, qui Lutetiae Parisiorum est ex iis, quorum curae libri MSS. commissi sunt. Cum vero nec hic, quanquam per literas bis a me rogatus, atque etiam praemiis propositis inuitatus, humanitate indignum putasset, omnino nihil rescribere,

cumque ego, dum non de humanitate omni desperans, et subinde a Codicibus MSS. auxilia exspectans, mensem ex mense praeterlabi paterer, nihil ipse ad emendanda Apollonii verba tentassem: tandem iis contentus esse debui, quae ex Koenii ad Gregorium Corinthium, et Valckenarii ad Theocriti Adoniazusas notis hanc in rem collegissem, quae tamen probe sciebam quam parum sufficerent. Nonnulla etiam, satis quidem tumultuarie, de meis addidi, satis interim habens, viam aperuisse, quam alii parent, terant, muniant. Nam Reitzium nimis oscitanter versatum esse in tractando fragmento Grammaticae nobilissimae, et, quae integra edatur, dignissimae, manifestum et in confesso est. Quanti autem aestimandum sit hoc Apollonii opus, perspicere cuique licebit, qui legerit, et quae ex Isaaci Vossii Codice primus edidit Reitzius, et quae cum viris doctis communicarunt Kusterus 7), Koenius 8), Valckenarius 9), et Ruhnkenius 10). Cognosci

7) ad Suidae lexic. T. I. p. 284.

8) ad Gregor. de dialectis p. 48. 50. 60. bis. 61. bis. 80. 96. 114. 123. 124. 128. 129. 144. 145. 161. a. b. (Cf. Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 326. A.) p. 162. (Cf. Valckenar. l. l. p. 305. C.) p. 167. 168. 179. 208. 210. 220. Reliquos locos, vt supra dixi, in notis ad Apollonium indicaui.

9) ad Theocrit. Adoniaz. p. 206. C. 207. A. 278. C. 279. A. De caeteris locis monui paulo ante et in notis.

10) ad Timaei lexicon Platonicum in v. ὦ οὗτος. Add. Albert. ad Hesych. passim.

etiam operis praestantia potest ex indice scriptorum, quorum libros vel in his paucis a Vossio excerptis Apollonius laudauisse reperiatur, a me iisdem subiuncto.

Haec omnia, quibus partim ad emendandum librum Maittairianum, partim ad augendum eundem conferre aliquid conatus sum, vt facilius exequi possem, effecit insignis et laude sua non fraudanda Johannis Augusti Gottlob Weigelii liberalitas, qui e praeclaro, quem possidet, librorum venalium apparatu libenter ac promte mihi libros in hoc literarum genere praestantissimos vel vendidit, vel ad vtendum transmisit, et si quos ipse non haberet, ab amicis studiose atque impigre conquisiuit. Idem cupientibus exempla hujus Maittairiani operis vendenda diligenter curabit. Librarium autem non esse ex vulgarium numero libellionum, neque vllis pepercisse sumtibus, quo digne sua eruditione Maittairius prodiret, oculi docere quemque sui possunt.

Vt denique quantum posset sine vitiis apparerent Maittairii meaque verba, diligenter operam dedit Godofredus Henricus Schaeferus, AA. M. doctissimus, et libris non paucis eruditionem ipsius testantibus clarissimus, cui mecum gra-

tiam habebunt legentes. Quae tamen vel hic sphalmata reliquit, vel ego addenda putaui, eorum indicem affigi operi extremo iussi.

Scripsi Grimae, ipsis Nonis April. A. C. CIↃIↃCCCVII.

etiam operis praestantia potest ex indice scriptorum, quorum libros vel in his paucis a Vossio excerptis Apollonius laudauisse reperiatur, a me iisdem subiuncto.

Haec omnia, quibus partim ad emendandum librum Maittairianum, partim ad augendum eundem conferre aliquid conatus sum, vt facilius exequi possem, effecit insignis et laude sua non fraudanda Johannis Augusti Gottlob Weigelii liberalitas, qui e praeclaro, quem possidet, librorum venalium apparatu libenter ac promte mihi libros in hoc literarum genere praestantissimos vel vendidit, vel ad vtendum transmisit, et si quos ipse non haberet, ab amicis studiose atque impigre conquisiuit. Idem cupientibus exempla hujus Maittairiani operis vendenda diligenter curabit. Librarium autem non esse ex vulgarium numero libellionum, neque vllis pepercisse sumtibus, quo digne sua eruditione Maittairius prodiret, oculi docere quemque sui possunt.

Vt denique quantum posset sine vitiis apparerent Maittairii meaque verba, diligenter operam dedit Godofredus Henricus Schaeferus, AA. M. doctissimus, et libris non paucis eruditionem ipsius testantibus clarissimus, cui mecum gra-

tiam habebunt legentes. Quae tamen vel hic sphalmata reliquit, vel ego addenda putaui, eorum indicem affigi operi extremo iussi.

Scripsi Grimae, ipsis Nonis April. A. C. CIƆIƆCCCVII.

BREVIS IN GRAECAE LINGVAE DIALECTOS INTRODVCTIO.

Omnes Linguae Graecae Dialecti ad tres praecipuas commodissime reduci possunt, videlicet Atticam, Ionicam, et Doricam.

His quartam addunt Aeolicam [1] Clemens Alexandrinus, [2] Strabo, [3] Plutarchus, [4] Constantinus Porphyrogenneta, [5] Apollonius Dyscolus, [6] Johannes Grammaticus, Gregorius Corinthius, [7] Tzetzes, et plerique omnes Grammatici. Quoniam vero illa (uti ipse docet [8] Strabo, [9] Eustathius, et

1) Clem. Alex. Strom. l. 1. p. 338. B. Φασὶ δὲ οἱ Ἕλληνες διαλέκτους εἶναι τὰς παρὰ σφίσι, Ἀτθίδα, Ἰάδα, Δωρίδα καὶ Αἰολίδα. [Clemens addidit etiam haec: καὶ πέμπτην τὴν κοινήν. Quam ipsam rationem sequuntur alii multi, vt Gregorius Corinthius p. 5. Schol. Aristoph. ad Plut. 40. Schol. Pind. ad Olymp. 3, 81. Cf. Ge. Guil. Kirchmaieri diss. de dialecto Graecorum communi, Witteb. 1709. 4. Ge. Frid. Thryllitii diss. de dialecto Graecorum communi, et de pronuntiatione latina ex Aeolica repetenda, ibid. eod. 4. et Fischeri animaduersiones ad Welleri grammat. Graec. Vol. I. p. 34. sq. qui hanc dialectum dicit fuisse eam, qua inde a Philippi et Alexandri M. aetate vsi sint Graeci omnes, et indocti in vita communi sermonibusque quotidianis, et docti etiam in scriptis. Haud dubie recte. Quae vero Maittaire infra p. 343 — 572. de vsu promiscuo dialectorum collegit, similia quidem sunt, sed a descriptione dialecti communis modo tradita differunt. *S.*]

2) Strab. l. 8. p. 333. A. ἐπὶ τούτοις μὲν οὖν πολλὰ ἔθνη γεγένηται. τὰ δ' ἀνωτάτω τοσαῦτα, ὅσα καὶ διαλέκτους παρειλήφαμεν. τούτων δὲ αὐτῶν τεσσάρων οὐσῶν - - - -

3) Plutarchus de Dialectis Homeri, de vita et poesi Homeri c. 9 — 12. Verba ipsa leguntur infra p. 364 — 367.

4) Constantin. Porphyr. de Themat. p. 42. ἡ τῶν Ἑλλήνων γλῶττα εἰς πέντε διαλέκτους διῄρηται. πρώτην μὲν τὴν τῆς Ἀτθίδος, δευτέραν τὴν τῶν Ἰώνων, τρίτην τὴν Αἰολέων, τετάρτην τὴν Δωριέων, πέμπτην δὲ τὴν κοινήν, ᾗ πάντες χρώμεθα. καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Μιλήτου μέχρι τῆς Ἐφεσίων πόλεως, καὶ αὐτῆς Σμύρνης, καὶ Κολοφῶνος, Ἰώνων ἐστὶ κατοικία, οἵτινες τῇ τῶν Ἰώνων διαλέκτῳ χρῶνται. ἀπὸ δὲ Κολοφῶνος μέχρι Κλαζομενῶν, καὶ τῆς ἀντιπέραν τῆς Χίου γῆς, καὶ αὐτῆς τῆς Μιτυλήνης, καὶ τοῦ Περγάμου, Αἰολέων ἐστὶν ἀποικία, οἵτινες διαλέκτῳ χρῶνται τῶν Αἰολέων. τὰ δὲ ἐπέκεινα τούτων ἀπὸ τοῦ λεγομένου Σηστοῦ καὶ ἕως Ἀβύδου καὶ αὐτῆς Προποντίδος, καὶ μέχρι Κυζίκου, καὶ τοῦ ποταμοῦ Γρανίκου, πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται, καὶ κοινῇ διαλέκτῳ χρῶνται, πλὴν Βυζαντίων, ὅτι Δωριέων ἐστὶν ἀποικία.

5) Suidas. Ἀπολλώνιος, ὁ κληθεὶς Δύσκολος, ἔγραψε περὶ διαλέκτων, Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀτθίδος

6) Johan. Gram. et Gregor. Corinth. in tractatu de Dialectis. [Ita enim, Gregorius Corinthius, non Corinthus, appellandus est auctor libelli de dialectis, quem egregiis notis illustratum edidit Gisbertus Koen, Lugd. Bat. 1766. 8. Et mirum sane est, verum Gregorii nomen tam diu tamque multis viris doctissimis ignotum fuisse, cum iam Constantinus Lascaris antiquissimae editionis, circa annum 1480. factae, margini superiori in exemplo illo, quod *Iriarte* in Regiae bibliothecae Matritensis Codicibus Graecis Mss. Vol. I. p. 144. b. descripsit, pro nomine Κορίνθου adscripsisse reperiatur Γρηγορίου ἐπισκόπου Κορίνθου, cumque non in vno Codice Meermanniano, (v. Koen. praefat. p. XIII.) sed etiam in pluribus, vt in Cod. XCV. apud Iriartium p. 372. b. diserte scriptum extet: Γρηγορίου, Μητροπολίτου Κορίνθου. Hic igitur Gregorius profitetur, se iis quoque vsum esse, quae Johannes Philoponus (quem Maittaire cum aliis Grammaticum vocat) collegisset. Excerpta huius Johannis inserta leguntur Constantini Lascaris grammaticae Graecae, quae saepissime edita fuit. Et ego quidem vsus sum editione Veneta 1698. 8. ubi excerpta ista extant p. 359 — 388. *S.*]

7) Tzetzes in Hesiod. p. 7. His adde Servium in Virgil. Aen. 3. v. 122.

8) Strab. l. 8. p. 333. A. τὴν Δωρίδα τῇ Αἰολίδι τὴν αὐτὴν φαμέν.

9) Eustath. in Hom. p. 8, l. 41.

innuere videtur [10] Pindarus) Doricae est valde affinis et quam simillima; ad Doricam una cum multis aliis referendam esse, nec seorsim tractandam, sentio. Mihi etiam hujus sententiae Author est in primis [11]) Doctissimus Busbeius, qui non plures, quam tres Dialectos proprie dictas recensuit. [Neque valde reprehenderim ego quidem, quod Maittaire hanc Busbeii aliorumque rationem sibi probari ostendit. N. non solum secutus est sat graues auctores, Strabonem et Pindarum, quibus addi possunt Pausanias 9, 22. p. 753. ed. Kuhn. et Suidas in v. Πίνδαρος, Pindarum dicentes vsum esse Dorica dialecto (Cf. Gregor. de diall. p. 170. sq. cum nota Koenii), sed nec neglexit Aeolicam prorsus, immo vna cum Dorica tractauit. Praeterea ne veteres quidem consensisse reperiuntur, quinam potissimum sint praecipui Graeciae populi censendi. Certe Cicero pro Flacco c. 27. auctor est, vere tria esse Graecorum genera, quorum vni sint Athenienses, quae gens Ionum habita fuerit: Aeoles alteri: Dores tertii sint nominati.

Cum vero Maittaire nihil monuerit de ipsius nominis διάλεκτος vario apud veteres scriptores vsu et potestate, neque de dialectorum origine ac diuisione exposuerit: pauca quaedam de his inserere h. l. vbi de dialectis in vniuersum et speciatim agitur, necessarium visum est. Nam tota haec quaestio est historica, multumque conferre potest et ad illustranda ea, quae modo de dialecto Dorica et Aeolica dicta sunt, et ad ostendendum errorem Maittairii et aliorum, qui, non dicam communem, sed poeticam adeo dialectum (v. pag. XLVII.) finxerunt. Scilicet nomen διάλεκτος, quod pueri norunt, est adiectiuum proprie, et vel a verbo medio διαλέγεσθαι, h. e. *disserere*, deducitur, ita vt sit *elocutio*, *oratio*, vel *sermo*, *colloquium*, vt apud Aristot. de poetica c. 4. τῇ διαλέκτῳ τῇ πρὸς ἀλλήλους, et apud Plat. in Phaedro T. III. opp. ed. Steph. p. 203. A. ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, vel ab actiuo διαλέγειν, h. e. *discernere*, deriuatur, atque adeo declarat primo τὴν τῆς φωνῆς τῇ γλώττῃ διάρθρωσιν, auctore Aristotele hist. animall. 4, 9. h. e. *vocem articulatam* et linguae hominis propriam, et sic intelligi debet nomen φωνή, quod addidit Plutarch. in Coriolan. c. 38. ἔναρθρον φωνὴν καὶ διάλεκτον. Deinde significat, intellecto substantiuo γλῶττα, *linguam* et *loquendi rationem eiusmodi, qua natio a natione discernitur*, vt apud Diodor. Sicul. 3, 12. στρατιωτῶν ταῖς διαλέκτοις διαφόρως χρωμένων. Act. 22, 2. τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ. Denique indicat *sermonem, quo inter se discernuntur populi eadem lingua vtentes*. Atque sic vtimur vocabulo διάλεκτος hoc loco. Nam lingua Ἑλληνική, h. e. antiquissima et primitiua Graecorum, (v. Clem. Alex. stromm. 6, p. 679. A.) quae eadem κοινή vocatur a Moschopulo ad Hesiod. p. 10. b. fuit ea, qua olim Thessali, inprimis Phthiotidis incolae, et Macedones locuti sunt. Haec lingua deinde, incertum quo tempore, peperit duas dialectos, Ionicam, quae non diuersa tum esset ab Attica, et Doricam siue Aeolicam. Postquam vero Iones, duce Neleo, Codri filio, eam regionis in Asia maritimae partem, quam antea Cares et Leleges incolebant, occupauerant, lingua eorum differre ab Attica coepit, et Ionica dicta est. Eodem modo cum Aeoles in Asiam migrassent, et regionem, cui nomen antea fuerat Mysia, vrbibus frequentassent, dialectus orta est Aeolica. v. quae lau-

10) Pind. Olymp. Od. 1, 26. Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε. et v. 164. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ Αἰοληΐδι μολπᾷ χρή.

11) Rudim. Graeco-Lat. Metr. Quidni haec rusticitas et caetera, propria Dorum est? Contra, Grammatici: quibus est sua gratia - - - -

datis veterum locis dixi in diss. de dialecto Alexandrina, Lips. 1786. 4. edita, p. 11. sqq. Ex his intelligitur, dialectum nasci et esse non posse, nisi sit populus, qui per eam distinguatur et secernatur a populis et ciuitatibus eiusdem gentis ac nationis aliis. Itaque apparet, proprie dialectum communem dici non posse, sed linguam communem, quae fuerit antiquissimorum Hellenum, cum nondum diuisi essent in duos quatuorue populos, et multo minus cogitari posse de dialecto quadam poetica, cum nullus vnquam fuerit poetarum populus, sed poeticum stylum potius appellandum esse cum Salmasio de Hellenistica p. 134. Jam quia Jamblichus de vita Pythag. c. 34. §. 243. Doricam dialectum dicit omnium esse vetustissimam, quam secutae sint Aeolica, Ionica, Attica, et qua vsus sit Orpheus, poetarum antiquissimus, cunique Johannes Grammat. p. 363. et Grammaticus Leidensis p. 301. et Meermannianus p. 314. et Gregorius p. 5. Pindarum dicant τῇ κοινῇ vsum esse: videtur inde recte posse colligi, Pindarum scripsisse ea lingua, quae proxime accederet ad antiquissimam illam Hellenum, quam supra descripsimus; et a qua omnium minime recesserit dialectus Dorica, siue, quae eadem olim fuit, Aeolica. Ex his explicari possunt non solum verba Pindari ipsius, a Maittairio allata, sed etiam haec Eustathii ad Odyss. λ, p. 1702. l. 3. ὡς δὲ οἱ Δωριεῖς ἔχαιρον καὶ Αἰολίζοντες, δηλοῖ Πίνδαρος, ἀναμὶξ οὕτω ποιῶν, ἤτοι καὶ Δωρικῶς γράφων καὶ Αἰολικῶς. *S.*]

DIALECTVS ATTICA

Ea est, qua usi sunt Athenienses, inter quos extiterunt insignissimi [1]) Plato, Thucydides, Xenophon, Demosthenes cum caeteris Oratoribus, Aristophanes, Aeschylus, Sophocles, et Euripides, cum plurimis aliis Comicis et Tragicis.

[2]) Attica autem lingua alia est recens; alia est antiqua, quam excoluerunt Plato, Thucydides et Aristophanes.

1) Dionys. Hal. tom. 2. p. 130. l. 28. Θουκυδίδης τῆς Ἀτθίδος ἄριστος κανών. Sic Photius in Biblioth. Cod. 158. p. 60. Johan. Gram. κέχρηται Ἀτθίδι διαλέκτῳ Θουκυδίδης, Μένανδρος, Πλάτων, καὶ οἱ ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί. Diog. Laert. 2, 57. Ξενοφῶν Ἀττικὴ μοῦσα ἐκαλεῖτο. Photius de Phrynicho Cod. 158. εἰλικρινοῦς καὶ καθαροῦ καὶ Ἀττικοῦ λόγου κανόνας καὶ στάθμας καὶ παράδειγμά φησιν ἄριστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένην μετὰ τοῦ Ῥητορικοῦ τῶν ἐννέα χοροῦ, Θουκυδίδην καὶ Ξενοφῶντα, καὶ Αἰσχίνην τὸν Λυσανίου, Κριτίαν τε καὶ Ἀντισθένην, τὸν μέντοι Ἀριστοφάνην μετὰ τοῦ οἰκείου, ἐν οἷς Ἀττικίζουσι, χοροῦ, καὶ τῶν τραγικῶν Αἰσχύλον τὸν μεγαλοφωνότατον, καὶ Σοφοκλέα τὸν γλυκὺν, καὶ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην. Dionys. Halic. tom. 2. p. 82. l. 19. Λυσίας τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανὼν, οὐ τῆς ἀρχαίας, ᾗ κέχρηται Πλάτων καὶ Θουκυδίδης, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, ὡς ἔστι τεκμήριον τοῖς τε Ἀνδοκίδου λόγοις καὶ τοῖς Κριτίου καὶ ἄλλοις συχνοῖς. Demosthenes, quo ne Athenas quidem ipsas magis credo fuisse Atticas. Cicer. Orat. c. 7.

[2) De duplici dialecto Attica v. H. Steph. de dialecto Attica p. 235. Bernardus ad Thom. Mag. p. 579. Valckenar. ad Eurip. Phoenn. p. 22. inprimisque Pierson. praefat. ad Moerid. p. XXVI. sqq. et quos laudat Fischer. ad Weller. Vol. I. p. 41. sq. Sed rectissime fortasse sentiunt, qui, vt Fischerus l. l. praeeunte Grammatico Leidensi et ad eum Koenio p. 305. tres dialecti Atticae aetates fuisse existimant. *S.*]

DIALECTVS IONICA

Ea est, qua usi sunt (ut plurimum) Incolae Asiae minoris, et insularum quarundam adjacentium.

Eadem est ac Vetus Attica. Strabo l. 8. p. 333. A. τὴν Ἰάδα τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι τὴν αὐτήν φαμεν· καὶ γὰρ Ἴωνες ἐκαλοῦντο οἱ τότε Ἀττικοί. hunc Strabonis locum citat Eustathius in Dio-

nys. Περιηγ. p. 61. Cf. ad Il. α, p. 8. et Joh. Grammat. p. 564.

Herodotus Iones sic quadrifariam partitur 1, 142. γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι, ἀλλὰ *) τρόπους τέσσερας παραγωγέων. Μίλητος μὲν οὖν πρώτη κέεται πόλις πρὸς μεσαμβρίην· μετὰ δὲ, Μυοῦς τε καὶ Πριήνη· αὗται μὲν ἐν τῇ Καρίῃ κατοίκηνται, κατὰ ταυτὰ διαλεγόμεναί σφι. αἵδε δὲ ἐν τῇ Λυδίῃ· Ἔφεσος, Κολοφὼν, Λέβεδος, Τέως, Κλαζομεναὶ, Φώκαια. αὗται δὲ αἱ πόλιες τῇσι πρότερον λεχθείσῃσι ὁμολογέουσι κατὰ γλῶσσαν οὐδὲν, σφὶ δὲ ὁμοφωνέουσι. ἔτι δὲ τρεῖς ὑπόλοιποι Ἰάδες πόλιες. τῶν αἱ δύο μὲν, νήσους οἰκέαται, Σάμον τε καὶ Χίον· ἡ δὲ μία ἐν τῇ ἠπείρῳ ἵδρυται, Ἐρυθραί. Χῖοι μέν νυν καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ τὠϋτὸ διαλέγονται, Σάμιοι δὲ ἐπ' ἑωϋτῶν μοῦνοι. Οὗτοι χαρακτῆρες γλώσσης τέσσερες γίνονται.

[*) Quos Herodotus h. l. τρόπους τέσσερας παραγωγέων vocat, et paulo post χαρακτῆρας γλώσσης τέσσερας, pro iis Grammaticus Leidensis p. 303. dicit μεταπτώσεις δ'. v. Koen. ad Gregor. p. 233. et Fischer. l. l. p. 39. [S.

Salmasius in libro de Hellenistica c. 7. p. 427. scribit, Iones Athenis profectos, cum eandem linguam haberent cum Atthide prisca, statim ac versari cum Caribus *) βαρβαροφώνοις coeperunt et Lelegibus, loquelam suam plane ἐκβαρβαρῶσαι. tunc ἑωϋτὸς dixerunt, λόγοισι, τρῶμα, Πηληϊάδεω, κραδίη, δεσπότεα et alia infinita, quae barbariem redolent, ἀπελέσθαι quod Barbarum est; ita enim Scytha apud Aristophanem Thesmoph. 1016. 1125. 1137. pronunciat πυλάξη, παίνεται, κεπαλή. Cf. infra p. 159.

*) Hom. Ιλ. β. v. 867. Καταλ. v. 374.

Idem etiam Atticis contigisse scribit Athenaeus

p. 122. A. Μακεδονίζοντας οἶδα πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν διὰ τὴν ἐπιμιξίαν.

Ionice scripserunt: 1) Abderitae, 2) Abydenus historicus, 3) Agathocles Babylonius historicus, 4) Agathocles Cyzicenus historicus, 5) Alexander Ephesius historicus, 6) Amasis Rex Aegypti, 7) Anacreon Teius poeta, 8) Anaxarchus Philosophus, 9) Anaximander Milesius historicus, 10) Anaximenes Milesius philosophus, 10.b) Antimachus Colophonius, 11) Aretaeus Cappadox medicus, 12) Aristoxenus Pythagoreus, 13) Arrianus historicus in Iu-

1) Senatus populique Abderitani Epistola ad Hippocratem apud 8. Sect. Hippocr. p. 5.

2) Hujus fragmentum habetur apud Euseb. Praepar. Evang. 9, 12. 14. 41.

3) Athen. p. 375. F. lege Casaub. notas p. 649.

4) Athen. p. 649. F.

5) Steph. de Vrb. in Χαονία.

6) Hujus Epistola ad Polycratem Sami Principem extat apud Epistol. Graecan. p. 455.

7) Ἀνακρέων ἔγραψεν Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ. Suid.

8) Hujus fragmentum nobis servavit Clem. Alex. Strom. l. 1. p. 287. A.

9) Ἀναξίμανδρος ἱστορικὸς Μιλήσιος, τῇ Ἰάδι γεγραφώς. Diog. Laert. 2, 2.

10) Hujus Epistolae duae ad Pythagoram leguntur apud Diog. Laert. 2, 4. et 5.

10.b) Hujus reliquias collegit Car. Adol. Gottl. Schellenberg, Halae 1786. 8.

11) Aretaeus natione Cappadox fuit, in qua regione, licet barbara, tres tamen Gentes Graecae, Dorica, Ionica, et Aeolica floruere. — Sua patria Lingua Ionica scribit. Jun. Paul. Crass. Praef. in Aret. apud Med. Art. Princ. [De Maittairii ipsius in Aretaeum meritis pauca dixi in praefatione. S.]

12) Hujus nonnulla occurrunt apud Stob. Serm. p. 131.

13) διαλαμβάνει τὸν τοῦ Νεάρχου περίπλουν Ἰωνικῇ φράσει, ἡ ἐπιγραφομένη αὐτῷ ἰδίως Ἰνδική. Phot. Biblioth. Cod. 91. p. 214.

dicis, [14]) Artaxerxes Rex Persarum, [15]) Bias Prieneus unus e septem Sapientibus, [16]) Charon Lampsacenus historicus, [17]) Ctesias Cnidius historicus, [18]) Democrates philosophus, [19]) Democritus Abderita sive (juxta alios) Milesius philosophus, *) Empedocles Agrigentinus, **) Epici poetae, [20]) Euse-

14) Artaxerxis Epistolas legimus apud Sect. 8. Hippocr. p. 3. 4. 5.

15) Hujus sententiae quaedam supersunt apud Diog. Laert. 1, 85.

16) Hujus locum affert Athen. p. 520. D. [Charonis hujus, vt Hecataei Milesii et Xanthi Lydi reliquias collegit Frid. Creuzerus, V. Ill. in Historicorum Graecorum antiquissimorum fragmentis, Heidelb. 1306. 8. vbi locus a Maittairio laudatus legitur p. 117. sq. *S.*]

17) Κτησίου τοῦ Κνιδίου τὰ Ἰνδικὰ, ἐν οἷς μᾶλλον Ἰωνίζει Phot. Biblioth. Cod. 72. p. 144. κέχρηται τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ, εἰ καὶ μὴ δι' ὅλου, καθάπερ Ἡρόδοτος, ἀλλὰ κατ' ἐνίας τινὰς λέξεις. p. 134. Quaedam Ctesiae fragmenta occurrunt apud Stephan de Vrb. in voce Δυρβαῖοι, et apud Harpocrat. in voce Σκιάποδες. His adde quaedam ex Historiis Parthicis Callimorphi cujusdam medici, apud Lucian. de Conscrib. Histor. p. 673. et alterius Anonymi apud eund. ibid. p. 674.

18) Hujus sententias collegit Lucas Holstenius, et inter Opuscul. Mythol. Ethic. Physic. edidit Galeus p. 626 — 632.

19) Hujus scripta enumerat Diog. Laert. 9, 46 — 49. Epistolae ad Hippocratem apud 8. Sect. Hippocr. p. 19. 22. Ex eo multa excerpsit Stob. Serm. p. 4. 40. 55. 82. 104. etc. Eum Ionice loquentem Lucianus inducit in Vitarum Auctione.

[*) Hujus reliquias collectas et illustratas de di Lips. 1805. 8.

**) saltem πολλοὶ ἐποποιοὶ, vt dicit Grammaticus Leidensis p. 303. Cf. quae post Bentleium notaui ad Empedoclem p. 95 — 98. *S.*]

20) Hujus fragmenta crebra apud Stob. Serm. p. 58. 130. 137, 147. etc. Quis fuerit, incertus sum. Suidas mentionem facit Eusebii Arabii Sophistae, et Eunapius Eusebii Myndo Cariae oppido oriundi, in vita Maximi p. 81.

bius, [1]) Hecataeus Milesius historicus, [2]) Hellanicus historicus, [3]) Heraclitus Ephesius Philosophus, [4]) Herodorus Heracleota historicus, [5]) Herodotus Halicarnasseus historicus, *) Hesiodus, [6]) Hippo-

1) Hujus meminerunt Athen. p. 70. B. et Steph. de Vrb. in Ἄβαρνος, Δωδώνη, Ὑώπη, Χαλάστρα, Χάλυβες, Χελιδόνιοι, Χέμμις, Χοῖ, Ὠπίαι, etc. Hecataeum Abderitam habet Diog. Laert. 9, 69. Ἑκαταῖος Μιλήσιος τῇ διαλέκτῳ ἀκράτῳ Ἰάδι καὶ οὐ μεμιγμένῃ χρησάμενος, οὐδὲ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ποικίλῃ — Hermogen. p. 513. [v. quae monui p. XXXVIII. not. 16. *S.*]

2) Locum ex ejus Persicis citat Steph. de Vrb. in Χαλδαῖοι. Hellanicos duos fuisse, Lesbium alterum, alterum Milesium, notat Ger. Joh. Voss. in Histor. Gr. l. 4. c. 5. [Hellanici Lesbii fragmenta collegi, et cum commentatione de aetate ejus, vita et scriptis, vbi de hac quoque quaestione expositum est, edidi Lipsiae 1787. 8. *S.*]

3) Hujus fragmenta quaedam apud Diog. Laert. 1, 88. 8, 6. 9, 1 — 3. Epistola ad Darium apud Eund. 9, 14. Sententiae apud Stob. Serm. p. 48. 74. Hunc Ionice loquentem inducit Lucianus in Vitarum Auctione. Ejus tamen Epistolae extant Attico, non Ionico stylo scriptae inter Epistol. Graecan. p. 333. 334. etc.

4) Fragmentum ex ejus historia de Hercule apud Steph. de Vrb. in Ἰβηρίαι. Ἡρόδωρος Ἡρακλεώτης Athen. p. 474. F.

5) Ἡρόδοτος τῆς Ἰάδος ἄριστος κανών. Dionys. Halic. tom. 2. p. 130. l. 20. Phot. Biblioth. Cod. 72. p. 56. Quamvis Vrbe Dorica oriundus fuerit, tamen ἐν τῇ Σάμῳ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον. Suid. Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα, Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορικῆς πρύτανιν, Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἄπο --- Steph. de Vrb. in Θούριοι. Ἡρόδοτος τῇ λέξει Ποιητικῇ κέχρηται διόλου. Hermogen. p. 509. Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος. Longin. 13, 7.

*) v. Grammaticus Leidensis p. 303.

6) τῷ γένει Δωριεὺς, πόλεως δὲ Κῶ. Paetus ad Artaxerx. apud 8. Sect. Hippocr. p. 3. Coi quidem Dorice scribunt, sed et Ionismum admiscent, ut patet ex eorum responso ad Artaxerx. Ibid. p. 5. sed Hippocrates γέγονε μαθητὴς Δημοκρίτου τοῦ Ἀβδηρίτου (Suid. et Soranus in ejus Vita.) a quo forsan Ionicam didicit. Galen. in lib. de fract. — τοῖς Ἀττικοῖς, ὧν τῇ διαλέκτῳ χρῆται κατά τι ὁ Ἱπποκράτης, ὡς ἀποφήνασθαι τινὰς αὐτὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα.

crates Cous medicus, *) Homerus, 7) Lucianus Samosatenus sophista, 8) Megasthenes historicus, 9) Menecrates Xanthius historicus, 10) Menippus Pergamenus geographus, 10.b) Mitylenaei, 10.c) Parmenides, 11) Pherecydes Syrius Philosophus, 12) Phoenix Colophonius poeta, 13) Pittacus Mitylenaeus unus e septem sapientibus, 14) Protagoras Abderita vel Teius philosophus, 15) Pythagoras Samius philoso-

*) v. Grammaticus Leidensis p. 303. et Gregor. p. 4.

7) Ionice scripsit tractatus duos de Astrologia, et Syria Dea.

8) Hujus fragmentum ex Abydeno affert Euseb. in Chron. p. 49. Ionice aut scriptum ab ipso Megasthene, aut ab Abydeno versum.

9) Hujus locus legitur apud Dionys. Halic. Antiq. p. 38.

10) Hujus periplum citat Steph. de Vrb. in Χαλδία, de quo Ger. Joh. Voss. in Hist. Gr. l. 3. p. 388.

10.b) Lege eorum concionem apud Thucyd. 3, 9—14.

[10.c) Parmenidis Eleatae fragmenta edidit Ge. Gust. Füllebornius, Zullichau. 1795. 8. *S.*]

11) Pittaci auditor fuit. Diog. Laert. 1, 116. Hujus epistola ad Thaletem apud Eund. 1, 122. et fragmentum apud Scholiast. (cujus nomen Steph. de Vrb. in voce Ἄβαρνος notat fuisse Sophoclem.) Apollon. Argon. 3, 1185. et Athen. p. 470. C. At forsan hoc ad Pherecydem Historicum, illa ad Philosophum pertinet; duos enim fuisse Pherecydas monet Ger. Joh. Voss. in Hist. Gr. l. 1. c. 1. et l. 4. c. 4. [Omnino v. Pherecydis fragmenta, a me cum Acusilai fragmentis edita Gerae 1789. 8. *S.*]

12) Hunc citat Athen. p. 530. sq.

13) Ejus Epistola Ionismo et Dorismo aut Aeolismo mixta ad Croesum extat apud Diog. Laert. 1, 81.

14) De eo lege Diog. Laert. 9, 50. sqq. et Steph. de Vrb. in Ἄβδηρα. Hujus fragmentum affert Plutarchus in libro de consolatione ad Apollonium (T. VII. p. 360.) p. 118. E.

15) Hujus dicta quaedam apud Diog. Laert. 8, 9. sq. et Epistola ad Anaximenem apud Eund. 8, 49. Ionice loquitur apud Lucian. in Vit. Auct. et ibidem Ἰωνικὸς vocatur p. 360. 361. 362. 363.

phus, 16) Asinius Quadratus historicus, *) Teii, 17) Thales Milesius unus e septem sapientibus, 18) Thessalus Hippocratis filius, 19) Thrasybulus Milesiorum tyrannus, 20) Vranius historicus, 21) Xanthus Lydus, 22) Xenophanes Colophonius poëta.

16) Ejus Chiliadem Romanam citat Steph. de Vrb. in Ἰβηρίαι. Κοδράτος, Ῥωμαῖος ἱστορικὸς, ἔγγραψεν Ἰάδι διαλέκτῳ ἱστορίαν Ῥωμαϊκὴν ἐν βιβλίοις ιέ. ἐπέγραψε δὲ χιλιετηρίδα. Suid.

*) Lege Teïorum diras apud Chishul. Antiq. Asiat. p. 99.

17) Thaletis Epistolas ad Pherecydem et Solonem legimus apud Diog. Laert. 1, 43. sq.

18) Thessali oratio ad Athenienses habetur apud 8. Sect. Hippocr. p. 25.

19) Thrasybuli Epistola ad Periandrum apud Diog. Laert. 1, 100. lege Eund. 1, 95. et Herodot. 1, 20.

20) Vranii fragmenta exhibet Steph. de Vrb. in Ἀβασηνοὶ et Ἐρυθρά.

21) v. p. XXXVIII. ad not. 16.

22) Hunc citat Athenaeus p. 54. E. etc.

DIALECTVS DORICA

Est ea, qua usi sunt Dores; sub quorum generali nomine omnes diversae illius Dialecti species [lege p. 265. usque ad p. 282.] includuntur.

Vrbes Doricas et Aeolicas enumerat Herodotus 1, 144. 149.

Andreas Schottus in suarum observationum Poët. libro 2. c, 50. Doricam Dialectum duplicem esse, veterem et novam, probat ex Veteri Theocriti Manuscripto; ubi haec reperiuntur verba — Θεόκριτος κέχρηται Ἰάδι διαλέκτῳ καὶ Δωρίδι τῇ νέᾳ. δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ καὶ ένα καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖα τίς ἐστι καὶ ὑπέρογκος καὶ οὐκ εὐνόητος· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα, παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος. οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. [Sed fere eadem dudum edita erant in editione Theocriti Ro-

mana, quam Zachar. Calliergus curauit 1516. 8. post argumentum idyllio primo praefixum. Cf. Koen. ad Gregor. p. 165. qui docet, Valckenarium pro παρὰ τοῦ bene rescripsisse παρὰ τήν. *S.*]

Dorice scripserunt *) Aetoli, 1) Arcades, 2) Argivi, 3) Boeoti, 4) Byzantii, 5) Coi, †) Corcyrei, 6) Corinthii, 7) Cretenses, ††) Dodonaei Iouis Oracula, 8) Lacedaemonii, 9) Locri, 10) Megarenses, 11) Messenii, 12) Poetae Tragici in suis Choris, 13) Pythagorei, 14) Rhodii, 15) Siculi, 16) Alcaeus

*) Lege Aetolorum Decretum apud Chishul. Antiq. Asiat. p. 104.

1) Philopoemen Mantineensis dicitur Δωρίζειν apud Plut. in ejus Vita c. 2. p. 357. A.

2) Argivorum foedus legitur apud Thucyd. 5, 79.

3) Boeotum in scenam inducit Aristophanes in Acharnens. 860 sqq.

4) Byzantiorum decretum extat apud Demosth. p. 255. sq.

5) Lege prius, Ionic. Dialect. p. XXXIX. not. 6.

†) Lege Corcyreas Inscript. apud Montfauc. Diar. Italic. p. 412.

6) Consule Theocr. Idyll. 15. v. 91. 92. 93.

7) οἱ Κρῆτες Δωριεῖς ἐκαλοῦντο. Steph. de Vrb. in Δώριον. Exhibetur foedus inter Hierapytnios et Priansios, Cretae populos, initum apud Marm. Oxon. p. 15. et Gruter. Inscript. p. 505. Ibidem legitur foedus inter Allariotas et Parios. Johan. Gramm. p. 382. Διαφέρει ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος, ᾗ νῦν κέχρηται Κυψέλας, καὶ ἡ τῶν Λακώνων, ᾗ κέχρηται Ἀλκμάων, Σώφρων. ἡ μέντοι Πινδάρου καὶ Ἰβύκου καὶ Σιμωνίδου καὶ Βακχυλίδου παντελῶς αἰνεῖται, διὰ τὸ μὴ Δωριεῖς εἶναι τῇ φύσει τοὺς ποιητὰς, χρῆσθαι δὲ μόνον τῇ διαλέξει.

††) Inter Cretenses populos numerandi sunt Eleutharnaie, Istronii, Sybritii, Saxii, Rhaucii, Arcades (fuerunt enim Arcades in Creta, uti et in Peloponneso), Cnosii, Polyrrhenii, Cydoniatae, Lappaei, Latii, Gorcynii, Olontii. De quibus lege Marm. Oxon. p. 594. 595. Et quorum Decreta lege apud Chishul. Antiq. Asiat. p. 108. usque ad p. 137.

8) Lacedaemoniorum foedus apud Thucyd. 5, 77. Apophthegmata apud Plut. T. II. p. 208. sqq. Decreta apud Ejusd. Vit. Lysand. c. 14. p. 441. B. Sententiae vit. Ages. c. 2. extr. p. 597. A. Literae vit. Alcib c. 28. p. 207. C. et Xenoph. hist. Gr. 1, 1, 15. Testamenta apud Gruter. Inscr. p. 216. 217. 218. 219. Spartanorum Decretum contra Timotheum apud Boeth. de Musica 1, 1. p 1372. v. infra p. 287. sq [vbi plures laudauimus, qui illud vel emendauerint, vel illustrauerint. Vnus vero, cujus tamen nomen mihi quidem ignotum erat, hic memorandus fuit. Separatim enim decretum istud e Codd. MSS. Oxoniensibus edidit Oxonii 1777. 8. cum commentario diligenter scripto *S.*] Lacones et Lacaenas patrio sermone utentes inducit Aristoph. in Lysistr. Lacon interlocutor apud Theocr. Idyll. 5. Biset. in Aristoph. Lys. 81. Λαμπιτὼ, ὡς Λάκαινα οὖσα, οὐ μόνον Δωρικῶς, ἀλλὰ δὴ καὶ τῷ τῆς Λακωνικῆς χώρας ἰδιώματι, τὴν ὅλην αὐτῆς φράσιν σχηματίζει. ὅπερ ἀκριβέστατα παρατηρητέον δοκεῖ, ἐν τοῖς τῆς αὐτῆς λόγοις ἅπασι, καὶ ἐν τοῖς τῶν ἄλλων Λακώνων εἰς προσκήνιον εἰσαγομένων καὶ διαλεγομένων, μή τις ἐν τῇ γραφῇ σφάλμα εἶναι ὑπονοῇ. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ, ὡς Κόρινθος ἐν τοῖς περὶ διαλέκτων φησὶ, εἰδέναι δεῖ, ὅτι Δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί. ἄλλως γὰρ Κρῆτες διαλέγονται, καὶ ἄλλως Ῥόδιοι, καὶ ἄλλως Ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως Λακεδαιμόνιοι, ἑτέρως δὲ Συρακούσιοι καὶ Σικελοί.

9) Odae Locricae apud Athen. p. 697.

10) Megarensis suo idiomate loquitur apud Aristoph. Acharn. 729. sqq.

11) Μεσσηνίους ὁμοφώνους τοῖς Λακεδαιμονίοις – – – Thucyd. 4, 3.

12) Doricam Tragicorum chori ad temperandam argumenti acerbitatem receperunt. Canin. in Praef. Hellen.

13) Anonymorum διαλέξεις Δωρικῇ διαλέκτῳ extant ad calcem Diog. Laert. p. 863.

14) Rhodiorum Chelidonia apud Athen. p. 360.

15) Syracusii apud Theocr. Idyll. 15. v. 90. Agrigentinorum decretum in gratiam Demetrii Syracusani apud Gruter. Inscript. p. 401. Messani, uti liquet ex Tabula Terminorum apud Gruter. Inscript. p. 210. 211. 212. 213.

16) Alcaei Poesin esse Aeolicam testatur Athen. p. 678. Αἰολίζεται Ἀλκαίου ποιήματα. (v. tamen ibi.) Apollon. de Synt. p. 277.

Mitylenaeus poeta, [17]) Alcman Lacedaemonius poeta, [18]) Archimedes Syracusanus mathematicus, [19]) Archytas Tarentinus Pythagoreus, [20]) Aresas Pythagoreus, [21]) Ariphron Sicyonius poeta, [22]) Aristaeon philosophus, [23]) Aristippus Cyrenaicus philosophus, [24]) Bacchylides Ceus poeta, [25]) Bion Smyrnaeus poeta, [26]) Bryson, [27]) Callicratidas Lacedaemonius Pythagoreus, [28]) Callimachus Cyrenaeus poeta, [29]) Chilo Lacedaemonius unus e septem sapientibus, [30]) Cleobulus Lindius alius e se-

17) Δωρίζεται τὰ Ἀλκμᾶνος Apollon. de Synt. p. 277. Ἀλκμὰν Λάκων ἀπὸ Μεσσόας κέχρηται Δωρίδι διαλέκτῳ, καθάπερ Λακεδαιμόνιοι. ἔστι δὲ ἕτερος εἷς τῶν Λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη. Suid.

18) Ex nonnullis Archimedis libris Dorismos eliminasse, eosque ad suam Dialectum redegisse Eutocium, ipsius Commentatorem, monet doctissimus Wallisius in suis notis ad Archimed. dimens. circuli.

19) Hujus Epistolae ad Dionysium et Platonem extant apud Diog. Laert. 3, 22. 8, 80. Fragmenta apud Stob. Serm. p. 12. et ad calcem Diog. Laert. p. 851. 858.

20) Cujus quaedam apud Stob. Eclog. phys. p. 846.

21) Ejus Paeana nobis servavit Athen. p. 702.

22) Eum citat Stob. Eclog. phys. p. 428.

23) Ἀριστίππου τοῦ Κυρηναϊκοῦ διάλογοι κέ, οἱ μὲν Ἀτθίδι, οἱ δὲ Δωρίδι διαλέκτῳ γεγραμμένοι Diogen. Laert. 2, 83.

24) Hujus fragmenta inter Lyricos.

25) Δωρὶς ἀοιδὰ et Δώριος Ὀρφεὺς apud Mosch. Epitaph. Bion. Βίων Σμυρναῖος, ἐκ τινος χωριδίου καλουμένου Φλώσσης. Suid. in Θεόκριτος.

26) Nonnulla ex ejus Oeconomico citantur apud Stob. Serm. p. 484.

27) Ex eo quaedam affert Stob. Serm. p. 484.

28) Duos posteriores hymnos, in Lavacrum Palladis et Cererem, Dorice scripsit.

29) ὁ δὲ Χίλων Λακωνίσας τῇ φωνῇ – – – Plut. Conuiu. sept. Sap. c. 4. T. II. p. 150. A. Ejus ad Periandrum Epistola apud Diog. Laert. 1, 73.

30) Ac hujus ad Solonem Ibid. 1, 93.

ptem sapientibus, [31]) Clinias Pythagoreus, [32]) Corinna Thespia vel Thebana vel Corinthia poetria, [33]) Crito, [33]) Diotogenes, et [33]) Dius Pythagorei, [34]) Dosiadas Rhodius poeta, [35]) Ecphantus Pythagoreus, [36]) Epicharmus Cous poeta, [37]) Epimenides Gnossius philosophus, [38]) Erinna Lesbia poetria, [39]) Euryphamus Pythagoreus, [39]) Eurysus Philosophus, [39]) Hipparchus Pythagoreus, [39]) Hippodamus Thurius Pythagoreus, [40]) Ibycus Rheginus poeta, [41]) Lysander Spartanus, [42]) Lysidas, et [43]) Metopus Pythagorei, [44]) Melissa Pythagorea,

31) Eum citat Stob. Serm. p. 8.

32) Suid. Ejus pauca ex Apollonio Dyscolo affert Salmas. in Hellenist. p. 77. Hephaest. p. 9. 60.

33) Eorum reliquiae apud Stob. Serm. p. 43. 251. 408. Eclog. eth. p. 350.

34) Hujus Arae meminit Lucian. in Lexiph. p. 973. Rhodius dicitur in Vet. Schol. ad Ov. Simm. Salmas. Not. ad Aram Dosiad. p. 128.

35) Citatur apud Stob. Serm. p. 323.

36) Cous apud Diog. Laert. 8, 78. Συρακούσιος. τινὲς αὐτὸν Κῷον ἀνέγραψαν, ἄλλοι Μεγάρων τῶν ἐν Σικελίᾳ. Suid. & Φωνὰ Δώριος. Theocr. Epigr. 17. in Epicharm. Ejus fragmenta apud Diog. Laert. 3, 10. sq. et plura apud Athen. p. 85. 91. etc.

37) Hujus Epistola ad Solonem apud Diog. Laert. 1, 113.

38) Ejus odarium apud Stob. Serm. 87.

39) Eorum fragmenta habemus apud Stob. Serm. p. 555. Eclog. phys. p. 210. Serm. p. 573. 553. 248.

40) ἔστιν αὐτοῦ τὰ βιβλία ζ′ τῇ Δωριάδι διαλέκτῳ. Suid. Ejus pauca inter Lyricos.

41) Hujus ad Ephoros Epistola Laconica apud Plut. Vit. Lysand. c. 14. p. 441. A.

42) Hujus Epistola ad Hipparchum inter Epistol. Graec. p. 454.

43) Ejus locus citatur apud Stob. Serm. p. 7.

44) Hujus ad Claretam Epistola inter Epistol. Graec. p. 358.

45) Moschus Syracusanus poeta, 46) Muia Pythagorea, 47) Ocellus Lucanus, 48) Onatus potius Onatas) philosophus, 49) Pempelus Pythagoreus, 50) Periander Corinthius, 51) Perictyone Pythagorea, 52) Philolaus philosophus, 53) Pindarus Thebanus poeta, 54) Polus Lucanus Pythagoreus, 55) Sappho Mitylenaea poetria, 56) Sthenidas Locrus Pythagoreus, 56. b) Stesichorus, poeta lyricus, 57) Sophron Syracusanus poeta, 58) Simmias Rhodius poeta, 59) Telesilla Argiva poetria, 60) Theages Pythagoreus,

45) Συρακούσιος. ὁ δεύτερος Ποιητὴς μετὰ Θεόκριτον τὸν τῶν Βουκολικῶν δραμάτων Ποιητήν. Suid.

46) Ejus ad Phyllidem Epistola apud Epistol. Graec. p. 358. Theanus Pythagoricae epistolae Ibid. p. 355. 356. 357. non Dorico stylo sunt scriptae.

47) Ejus fragmentum apud Stob. Ecl. phys. p. 338. Idem tamen (ut notat Nagarola) in rebus Naturae explicandis Attico sermone usus est. lege Edit. Cantab. Ocell. ann. 1670. p. 7.

48) Hujus mentionem facit Stob. Eclog. phys. p. 92.

49) Id. Serm. p. 460.

50) Ejus Epistolae ad Sapientes et Procleum leguntur apud Diog. Laert. 1, 99. 100.

51) Apud Stob. Serm. p. 6. utitur dialecto Dorica. sed p. 457. et 487. Ionica.

52) Citatur apud Stob. Eclog. phys. p. 418. et Nicomach. Harmon. p. 17. inter Music. Antiq. Auth.

53) ἔγραψε Δωρίδι διαλέκτῳ. Suid. Cf. supra p. XXXIV.

54) Stob. Serm. p. 105.

55) κέχρηται Αἰολίδι Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ. Johan. Gramm. p. 388. Sapphus odae duae et fragmenta inter Lyricos.

56) Stob. Serm. p. 332.

56. b) Stesichori fragmenta edidit Joh. Andr. Suchfort, Gotting. 1771. 4.

57) ἔγραφε μίμους διαλέκτῳ Δωρίδι. Suid.

58) Ejus Ovum notis illustravit Salmasius.

59) Suid. Ex ea versum affert Hephaest. p. 36.

60) Stob. Serm. p. 8.

61) Theocritus Syracusanus poeta, 62) Timaeus Locrus Pythagoreus.

61) ἔγραψε Βουκολικὰ ἔπη Δωρίδι διαλέκτῳ. Suid. sed Idyllium duodecimum, Ἀΐτης, γέγραπται Ἰάδι διαλέκτῳ Argument. et Schol.

62) Librum Timaei Locri de Mundi anima legimus inter Platonis opera.

Hos duos Ionicorum et Doricorum Scriptorum Catalogos augere poterit studiosus Lector ex Authorum Veterum praesertim Poetarum relliquiis, quas Athenaeus, Stobaeus, aliique summa industria congesserunt.

[Nonnullos vtriusque generis iam adieci. Ionicis insuper Hipponax additur a Grammatico Leidensi p. 303. vbi Koenius e Photii cod. 68. addit Cephalaeonem, et ex eiusdem cod. 62. Praxagoram Atheniensem. *S.*]

DIALECTVS POETICA

Ea est, qua usi sunt Poetae; ab aliis quidem Dialectis distincta, sed ex ea potissimum mixta, quae Poetae nationi propria est; uti ex Dorica apud Theocritum et Pindarum; ex Ionica apud Anacreontem et Xenophanem.

[v. quae monui pag. XXXIII. et in praefatione. *S.*]

OPERIS DIVISIO.

Totum opus dividitur in sex partes; quarum prima continet Dialectum Atticam; secunda Ionicam; tertia Doricam; quarta Poeticam; quinta usum promiscuum Dialectorum; sexta Alphabetum Dialecticum, in quo brevis datur omnium, quae antecesserunt, epitome, et Linguae Latinae obiter cum Graeca collatio. Per omnia, Grammaticis

haud nimium credulus, ad Philosophorum, Oratorum, Historicorum, Poetarum caeterorumque optimae notae Scriptorum Authoritatem me penitus refero, et ipsos fontes adeo, a quibus, quicquid sani habent, hauserunt Grammatici, Lexicographi, et Scholiastae: illos itaque adhibeo, regulas ut confirment; hos, ut illustrent. Opus claudunt tres Indices; Duo priores Vocum, Graecarum unus, alter Latinarum; Postremus Librorum, quorum, quia paginae et interdum lineae numerus adscribitur, editionem etiam nosse opus est.

PARS PRIMA.

DIALECTVS ATTICA.

ORTHOEPEIA.

CONSONAE.

B

Pro γ; vt βληχῶ Athen. 2, p. 63. A. ex Aristophonte. (Cf. Aristophan. Lysistr. 89.) [1]) βληχωνίας Aristophan. Pac. 711. (γλαχῶ Idem Acharnn. 874. dicere jubet Boeotum.)

B medio excidit in voce [2]) βόλιτον Aristophan. Equu. 755. Acharnn. 1025. pro βόλβιτον Ezech. 4, 12. Sophon. 1, 17.

1) Schol. ad Pac. 711. βλήχωνα Ἀττικοὶ διὰ τοῦ β, οὐ διὰ γ. Sic Biset. in Aristoph. Lysistr. 89. Sic Suid. et Gregor. Corinth. de Attic. Dial. p. 16. [Βληχῶ siue βλήχων proprie dicendum esse, apparet ex verbis Plinii H. N. 20, 14. „Gustatum a pecore caprisque, balatum concitat. Vnde quidam Graeci, literas mutantes, *blechon* vocauerunt." Scilicet βληχᾶσθαι dicuntur caprae et oues. v. Schol. Theocrit. idyll. 5, 141. et quae dixi in prima prolusione de vocibus animalium p. 15. Sed γ pro β vsurpauit dialectus Dorica. v. infra p. 140. C. *S.*]

2) Schol. Ἀττικοὶ λέγουσι χωρὶς τοῦ β, ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον λέγομεν. Sic Suid. et Phrynich. p. 156. et Moschop. p. 84. et Gregor. Corinth. de Attic. p. 55. [vbi v. Koen. item Moeris p. 95. Formam βόλβιτον Herodianus in Philetaero p. 444. Doriensibus tribuit, sed Etymol. p. 204. l. 28. Ionibus. *S.*]

Γ

γ et λ se alternant in voce *μόγις* Luc. 9, 39. *μόλις* Act. 14, 18. Lucian. Judic. vocal. *τὸ γάμμα πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ.* A

Gregor. de Attic. pag. 27. Ἀττικοὶ τὸ μόλις μόγις ἐκφέρουσιν. Photius ex Helladii Chrestom. p. 1580. (in Meursii editione Helladii p. 6.) τὸ μόγις ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς παραλόγως διὰ τοῦ λ μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι. nam *μόγις* videtur a *μόγος* derivari. [v. Schol. Apollon. Rhod. 1, 674. Legitur *μόλις* apud Thucyd. 1, 69. 2, 35. 3, 98. sed *μόγις* 2, 5. 6, 37. et 38. v. interpp. Thom. Mag. p. 619. et quos laudat Doruill. ad Charit. p. 409. ed. Lips. *S.*]

Δ

δ et θ in verbo [1]) *τένδω*, Hesiod. *ἔργ.* v. 524. *τένθω* Schol. Aristoph. Pac. 1120. [2]) *οὐδεὶς* elegantius est, quam *οὐθείς*. *οὐδεὶς* Matth. 6, 24. *οὐθεὶς* Gen. 31, 44. *ἐξουθένημα* Psal. 22, 6. *ἐξουδενόω* Psal. 89, 38. et 106, 24. 2

1) Procl. in Hesiod. p. 123. ἔδει εἰπεῖν διὰ τοῦ θ.

2) Phryn. p. 76. οὐθεὶς διὰ τοῦ θ, εἰ καὶ Χρύσιππος καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν οὕτω λέγουσι, σὺ δὲ ἀποτρέπου λέγειν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ δ λέγουσιν οὐδείς. Sic Phavor. in voce *οὐθέν*. v. infra p. 143. A.

Z

ζ aufertur; *πρίω* Aristoph. Rann. 958. pro *πρίζω*. A

Hort. Adon. in voce πρίεται. οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι πρίω ἀντὶ τοῦ πρίζω. Pollux l. 7. c. 26. sect. 114. πρίειν δὲ λέγεται τὸ πρίζειν. καὶ ἐξέπριον ἔφη Θουκυδίδης. (7, 25.)

Θ

Pro *σ*; ut *δυθμὰς* Callimach. Hymn. in Cerer. v. 10. pro *δυσμάς*.

Etymol. p. 500. l. 49. οἱ Ἀττικοὶ τρέπουσι τὸ σ εἰς θ.

Athen. l. 9. p. 401. C. in voce *σῦς*, notat *σῦν* dictum fuisse *οἱονεὶ θῦν, τὸν εἰς θυσίαν εὐθε-*

B *τοῦντα.* Sic Clemens Alex. strom. 2. p. 405. D. et Varro de re rustica l. 2. c. 4.

At Phrynich. p. 142. βαθμὸς Ἰακὸν διὰ θ, διὰ τοῦ σ Ἀττικόν. et Nunnes. in eund. ex Thoma Magist. p. 46. ἀναβασμὸς dicendum ait, non ἀναβαθμός. quod probat testimonio Synesii et Aristidis. [Cf. Moeris p. 97. Et sane hi rectius praecipere videntur. Saltem καταβασμὸν est apud Aeschyl. Prom. v. 810. ἀναβασμοὶ apud Pausan. 10, 5. Sed ὀρχηθμὸς Hom. Ιλ. ν. v. 637. v. ad p. 4. extr. *S.*]

K

Pro [1]) *γ*; *κναφεύω* Aristoph. Plut. 166. *κναφεὺς* Esai. 7, 3. *γναφεὺς* 4 Reg. 18, 17. Marc. 9, 3. Sic [2]) גמל *κάμηλος* Gen. 24, 10. Sic *pakunt* pro *pagunt* in legib. 12 tabul. vti obseruat Jos.
C Scal. animadv. in Euseb. Chron. p. 114. Lucian. Judic. voc. *τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων.*

3 Pro *χ*; [3]) *ῥέγκω* Aristoph. Nubb. 5. et 11. Equu. 104. 115. Aeschyl. Eum. v. 53. pro [4]) *ῥέγχω*.

κ demitur voci [5]) *σάκκος, τὸν σάκον* Aristoph. Acharnn. 822. *σάκους* Id. Lysistr. 1213. pro *σάκκον* Genes. c. 42, v. 25. *σάκκους* Ibid. v. 35. Megarensis apud Arist. Acharnn. 745. *τὸν σάκκον.*

1) Schol. Aristoph. κναφεύει Ἀττικὸν διὰ τοῦ κ, κοινὸν διὰ τοῦ γ. Sic Suid. et Eustath. in Hom. p. 854. l. 4. et p. 1746. l. 16. Moeris p. 31. Thom. Mag. p. 29. Gregor. p. 68.

2) Hesych. γαμάλη κάμηλος παρὰ Χαλδαίοις. [Sic Simonides p. 157. ed. Vrsin. ὀκδωκονταέτει. Sed Brunckius in analectis p. 137. T. I. rectius dedit ὀγδωκονταέτει. Nam ὀγδώκοντα contracte dicitur pro ὀγδοήκοντα, vt νώσω, vnde νώσκω et γνώσκω, pro νοήσω. v. Etymol. M. p. 231. l. 31. *S.*]

3) Schol. ῥέγκουσιν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ. [Cf. Moer. p. 338. Similiter statuendum videtur de βρύκειν pro βρύχειν. v. interpp. Moeridis, qui illud Attice dici ait, p. 99 — 101. *S.*]

4) Suid.

5) Phryn. p. 108. σάκκος Ἀττικοὶ δι' ἑνὸς κ.

Λ

Pro ν; [1]) *πλεύμων* Aristoph. Pac. 1069. et Rann. 853. Aeschyl. Choeph. v. 637. pro *πνεύμων* 3 Reg. 22, 34. Hinc apud Latinos *pulmo*. [2]) *λίτρον* pro *νίτρον*. *λιτρωδέστερα* Athen. p. 43. A. Pierius Valerianus in Virgil. p. 28. obseruat, in codice Romano legi *vallus* pro *vannus*; vti et apud Varron. de Ling. Lat. l. 4. c. 31. Sic מדן Μαδάλ Gen. 25, 2. et in Herodot. 1, 74. *Λαβύνητος* dicitur, qui in Berosi fragmento *Ναβόνιδος*: quam permutationem notat Jos. Scalig. Emendat. in not. ad fragm. p. 15. (Apud Euseb. chron. editum est *Ναβόννηδος* p. 49.) A

1) Schol. *πλεύμων* Ἀττικῶς διὰ τοῦ λ. Moeris p. 309. B

2) Phryn. p. 134. *νίτρον* Ἀθηναῖος διὰ τοῦ λ, *λίτρον*. Sic Suid. in voce *νεογιλόν*. et Phavor. et Moschop. p. 165. et Corinth. in Attic. Dial. p. 63. et Eustath. in Hom. p. 483. l. 8. p. 1436. l. 61. ac in Dionys. p. 139. et Moeris p. 246. v. omnino Salmas. Hellenist. p. 47. sq.

Pro ρ; *Κλωπιδῶν* Aristoph. Equu. 79.

Schol. τὸ Κλωπιδῶν, ἐναλλαγὴ στοιχείου τοῦ ρ εἰς τὸ λ. Κρωπίδαι γὰρ δῆμος τῆς Λεοντίδος Φυλῆς. ἔπαιξεν οὖν παρὰ τὸ κλέπτειν. (Apparet igitur, hoc male a Maittairio esse allatum.)

N

[Duplicatur, inprimis in nominibus ex vocabulo *νῆσος* compositis; vt *ἄννησος*, vnde *ἀννήσοιο* Nicand. Theriac. v. 650.

Schol. Nicand. ἀννήσοιο διὰ δύο νν Ἀττικῶς, ἤγουν ἀνήσου. Sic dicitur Πελοπόννησος, Μυόννησος, Προκόννησος, Ἁλόννησος, Ἑκατόννησοι. v. Strab. p. 618. D. *S.*]

Ξ

Pro σ; [1]) *ἀναξυρὶς* Symm. in Daniel. c. 3. v. 21.

1) Eustath. in Hom. p. 22. l. 8. et Phrynich. p. 206. et Etymol. p. 98. l. 1.

nam a *σύρω* derivatur. [Inprimis *) *ξὺν* pro *σύν*. v. infra p. 72. A.

*) Gregor. p. 11. τρέπει ἡ Ἀτθὶς τὸ σ εἰς ξ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς σὺν προθέσεως ἀρχομένων καὶ συντεθειμένων λέξεων μόνων. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ σὺν καθ' ἑαυτὴν εἰς ξ τρέπεται, ὡς τὸ, (Hom. Οδ. ο. v. 409.) Ἀρτέμιδι ξὺν. Exempla sunt vbique obuia in Atticorum libris. v. Lexicon Xenophonteum. Locos Aeschyli et Thucydidis, sed etiam aliorum, hanc in rem indicauit Fischerus ad Weller. Spec. I. p. 199. qui idem ostendit, Ionibus quoque et Doribus harum literarum permutationem vsitatam fuisse. vt ξυνδῆσαι Hom. Ιλ. α. v. 399. vbi Schol. Ἰὰς ἡ διάλεκτος. et ξὺν Pind. Pyth. Od. 8. v. 104. *S.*]

C Pro ζ; [2]) *ξιβύνη* Variant. Lection. in lxx. ex Justin. dialog. c. Tryph. p. 336. B. Mich. c. 4. v. 3. pro *ζιβύνη* Esai. cap. 2. v. 4. Jerem. c. 6. v. 23. vel [3]) *σιβύνη* Athen. p. 537. E.

2) Justin. ex Edit. R. Steph. p. 149. habet ζιβύνας. (et tota illa varietas lectionis est nihili.)

3) Sic Hesych. et Suid.

Π

[Pro φ; *πανὸς* Eurip. apud Poll. 10, 117. et Aeschylus apud Athenae. p. 700. E. pro *φανός*. Sed hodie in Aeschyl. Agam. v. 292. est *φανόν*. *S.*]

4

P

Pro λ; [1]) *κρίβανος* Aristoph. Acharnn. 86. pro *κλίβανος* Psal. 21, 9. Matth. 6, 30. *κριβανίτης* Aristoph. Acharnn. 87. *κριβανώτης* Id. Plut. 765. [2]) Athen. l. 3. c. 27. p. 110. C. *Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ρ λέγουσι κρίβανον καὶ κριβανίτην.* Lucian. in Judic. Voc. *ἐπολέμει τὸ Λάμβδα τῷ Ῥῶ περὶ τῆς κισσήρεως καὶ* [3]) *κεφαλαλγίας.*

1) Phrynich. p. 76. Johan. Gramm. de Attic. Dial. p. 370. Eustath. in Hom. p. 132. l. 35. p. 975. extr.

2) Hunc Athenaei locum citat Biset. in Aristoph. Plut. 765.

3) Corinth. de Attic. Dial. p. 68. Ἀττικοὶ λέγουσι τὴν

P demitur in voce 4) ἀλαβαστοθῆκαι Demosth. p. 415, 4. ἀλάβαστρον Matth. c. 26. v. 7. A
5) Aristoph. Acharnn. 1052.

P injicitur voci 6) φλαῦρος Aristoph. Lysistr. 1040. Sophoc. Oedip. Colon. v. 408. pro φαῦλος Aristoph. Eccles. 613. 622. etc.

κεφαλαλγίαν κεφαλαργίαν. Schol. Aristoph. Plut. 1. ἀργαλέον παρὰ τὸ ἄλγος, κατὰ τροπὴν τοῦ λ εἰς ρ, ὡς ποδαργία. Sic Hort. Adon. p. 23. et Suid.

4) Sic legit Suidas et Harpocration in lexico, vti et variae lectiones ad calcem Demosthenis, quamvis in textu habeatur ἀλαβαστροθῆκαι. ac Thom. Mag. p. 30. ἀλάβαστον δίχα τοῦ ρ Ἀττικοὶ, μετὰ τοῦ ρ ἁπλῶς Ἕλληνες. Aelius Dionysius apud Eustathium p. 1161. l. 29. affert ex Menandro ἀλάβαστον. Eu- B
stath. ibid. citat ex Alexide apud Athen. et ex Pausan.

5) Suidas tamen ibi legit ἀλάβαστον. Sic Phavor. et Moschop. p. 167

6) Suid. φλαῦρον Ἀττικῶς, φαῦλον κοινῶς. Sic Biset. in Aristoph. Lysistr. 1040.

Σ

1) Pro ρ; vt ἄρσεν Matth. 19, 4. μυρσίνη Nehem. 8, 15. θάρσος Job. 4, 4. ταρσὸς Dan. 10, 10. juxta Compl. et Ald. pro ἄῤῥεν Sirac. 36, 21. μυῤῥίνη Aristoph. Pac. 1154. θαῤῥῶ 2 Corinth. 10, 1. ταῤῥὸς Aristoph. Nubb. 226.

1) Gram. Busb. et Johan. Grammatic. p. 367. et Corinth. p. C
67. E contra Moschop. p. 140. Thom. Mag. p. 112. Etymol. p. 629. l. 42. Phavor. in voce ἄῤῥενα. Suid. in voce ταῤῥοί. Eustath. in Hom. p. 913. l. 55. et in Dionys. p. 56. docent, ρ poni pro σ Attice. Johan. Grammat. cum generalius de Attica Dialecto disserit, (p. 360.) affirmat ἄῤῥεν dici pro ἄρσεν; cum specialius, (p. 367.) ἄρσεν pro ἄῤῥεν. [Scilicet Attici veteres, vt Iones, in talibus scribebant ρσ pro ῤῥ, quae scriptura placuit Atticis mediae aetatis. v. Koen. ad Gregor. p. 66. sq. et quos laudat. Sed Attici recentiores reuocarunt formam antiquam ρσ. v. Fischer. ad Weller. gramm. Spec. I. p. 193. sq. *S.*]

Lucian. in Judic. Voc. τῷ Ῥῶ νοσήσαντι συγ- 5
γνώμη καὶ παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί μοι τὰς μυῤῥίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόῤῥης.

[Additur initio. v. infra p. 295. C. *S.*]

T

Pro δ; ἐντελέχεια Aristot. l. 2. de Anima c. 1. Cicero Tuscul. Quaest. 1, 10. »Aristoteles ipsum animum ἐντελέχειαν appellat nouo nomine.« Lucian. Judic. Voc. ἀκούετε τοῦ δ λέγοντος, ἀφεί-
A λετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας νόμους.

Corinth. de Attic. Dial. p. 67. docet, Attice ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια usurpari.

Pro θ; κολοκύντη Aristoph. Nubb. 326. pro κολόκυνθα Jona 4, 7. Athen. l. 2. c. 18. p. 59. C. et lib. 9. p. 369. A. Ἀττικοὶ καλοῦσι κολοκύντην. Lucian. Jud. Voc. ἀκούετε τοῦ θ κρούοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι.

Sic Phryn. p. 190. Nunnes. monet, male in vulgatis Moschopuli (p. 62.) editionibus haberi κολοκύνθη. Cf. Gregor. p. 68.

B Pro σ; 1) τεῦτλον Athen. l. 2. c. 19. p. 61. C. τεύτλοισι Aristoph. Pac. 1014. pro σεῦτλον Athen. l. 9. c. 2. p. 370. sq. τευτλίον Aristoph. Rann. 973. Alexis apud Athen. p. 621. E. 2) τηλία Aristoph. Plut. 1038. 3) μεταίχμιον Lucian. tom. 2. p. 210. Eurip. Phoeniss. v. 1246. Lucian. in Judic. Voc. inducit σ sic loquentem: παρὰ τῷ Λυσιμάχῳ κωμῳδιῶν ποιητῇ τὴν τοῦ

1) Etym. p. 711. l. 45. Moeris p. 362. Thom. Mag. p. 843. Gregor. p. 10.

2) Suid. et Schol. Aristoph. τηλία, ἡ σηλία· ὥσπερ τὸ σήμερον, τήμερον. Cf. Etymol. p. 757. l. 3.

3) Phavor. et Moschop. p. 134. et Eustath. in Hom. p. 384. l. 46.

Ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα, †) τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπωμένου, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισαμένου σεύτλων. [τήμερον Aristoph. Nubb. 1310. et Auu. 1465. Xen. Anab. 4, 6, 5. 6. *) μέταυλος Lysias p. 20. extr. T. I. pro μέσαυλος Eurip. Alcest. v. 552. *S.*]

†) [Moeris p. 364. τήμερον, Ἀττικῶς· σήμερον, Ἑλληνικῶς. *S.*]

*) [Moeris p. 264. μέταυλος, Ἀττικῶς· μέσαυλος, Ἑλληνικῶς. Cf. Taylor. ad Lys. l. l. et Brunck. ad Eurip. Phoenn. v. 1250. *S.*]

4) τυρβάζη Luc. 10, 41. τύρβαζε Sotion apud Athen. l. 8. c. 3. p. 336. F. ἀνατετυρβακὼς Aristoph. Equu. 311. a τύρβη Xen. Cyrop. 1, 2, 3. pro σύρβη a 5) σύρειν.

4) Suid. Eustath. in Hom. p. 813. l. 40. οἱ ὕστερον Ἀττικοί φασι τύρβην καὶ τεῦτλον.

5) Aemil. Port. not. in Suid. ad vocem τυρβάζη. De aliis v. Pierson. ad Moer. p. 29.

[ττ pro ζ. v. infra p. 213. A. *S.*]

ττ pro σσ; γλῶττα Aristoph. Auu. 1702. Pac. C
1060. γλῶσσα Marc. 7, 33. νῆττα Aristoph.
Pac. 1004. πάτταλον Id. Eccles. 284. Θεττα- 6
λία Id. Plut. 521. μέλιττα Id. Vespp. 507. κίττα, vnde κιττῶ Id. ibid. 348. πίττα, vnde ὑπεπίττουν Id. Plut. 109. κάττυμα Id. Plut. 663. cum Schol. θάλαττα Lucian. tom. 1. p. 198. Περσέφαττα Aristoph. Thesmoph. 294, Θρᾶττα Id. Vespp. 824. καττίτερος Plat. p. 1105. κυπάριττος Id. p. 824. κόττυφος Aristot. Hist. Anim. l. 5. c. 13. Lucian. in Judic. Voc. γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν — ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, καὶ βασίλιτταν — κίσσαν κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο φάσσαν ἅμα νήσσαις τε καὶ κοσσύφοις — καὶ A
μελισσῶν οὐκ ὀλίγας — καὶ ἀνήρπασεν Ὑμηττον. Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλασσαν — ὡς μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν.

Eustath. in Hom. p. 813. l. 40. notat ex Aelio Dionysio, τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι. Atque hinc ortum esse jocum, ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. (Lege Eustath. p. 1170. l. 53. vbi Euripides dicitur appellatus fuisse Φιλοσίγματος, et Schol. in Eurip. Med. v. 476.) et quod Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς οἱ περὶ Κύπρον θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν, καὶ τοιαῦτα ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων Βοιωτῶν, etc. Igitur Lucian. in Judic. voc. scribit, Lysimachum, qui his vocibus vtebatur, Boeotium genere fuisse,
B quamuis e media Attica oriundum se dictitaret. Nimirum Attici recentiores posuere ττ, vbi Attici veteres, vt Iones ac Dores, vsurpauerant σσ. Cf. ad p. 4. extr.

τ vel ττ injicitur verbis in -ύω; H. Steph. in Thes. notat, scriptum reperiri apud Aristophanem, Thucydidem, et Platonem ἀνύττειν pro ἀνύειν, Aristoph. Plut. 607. ἀνύτειν Thuc. 2, 76. ἤνυτον Sophocl. Antig. v. 237. Xenophontis locos habes in Lexico Xenophonteo.

Corinth. p. 28. Ἀττικοὶ τὸ ἀνύειν ἀνύτειν φασί. et citat Aristoph. Aues ac Thucyd. l. 2. c. 75. Suid. ἀρύτεσθαι pro ἀρύεσθαι ex Aristoph. Nubb. 271. vbi tamen legitur ἀρύεσθε. Thom. M. p. 115. ἀρύτομαι κάλλιον ἢ ἀρύομαι, ac citat Aristidem. [Eustath. p. 1216. l. 62. formam ἀνύτειν et ἀρύτειν tribuit Atticis posterioribus. Et p. 32. l. 35. scripsit haec: ὅτι ἐν τῷ ἄναξ ἄνακτος ἄνακτι, ἐκ πλεονασμοῦ κεῖται τὸ τ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, Ἡρακλείδης δηλοῖ, εἰπὼν, ὅτι Κύπριοι καὶ Ἀττικοὶ παρεντιθέασι ῥήμασι καὶ ὀνόμασι τὸ τ, τὴν πόλιν πτόλιν λέγοντες, καὶ τὸν πόλεμον πτόλεμον. (v. infra p. 296. B.) τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν τῷ ἄνακτος καὶ νυκτὸς, καὶ ἐν τῷ ἀνύω ἀνύτω, ὅθεν ὁ Ἄνυτος κύριον, καὶ ἐν τῷ ἀρύω ἀρύτω, ὅθεν ἡ ἀρύταινα, πλεονασμῷ δὲ τοῦ σίγμα καὶ ὁ ἀρύστιχος. *S.*] Suid. ἀνύττειν οἱ Ἀττικοὶ, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. Herodian. apud Hort. Adon. p. 205. ἀρύτω καὶ ἀνύτω δι' ἑνὸς τ ἐκ τοῦ ἀνύω καὶ ἀρύω. καὶ κατὰ Ἀττικοὺς καὶ Κυπρίους πλεο-
C νάζει τὸ τ, καὶ γίνεται ἀνύττω καὶ ἀρύττω. Sed Schol. Thucyd. 2, 75. οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀνύττειν ἀνύτειν φασί.

Φ

Pro ϑ; [1]) φλᾶν Aristoph. Plut. 694. 718. 784. Pac. 1304. Nubb. 1379. De cognatione literarum φ et ϑ lege Athen. l. 11. c. 14. vbi p. 499. F. σκύφος οἷον σκύθος, διὰ τὸ τοὺς Σκύθας 7 περαιτέρω τοῦ δέοντος μεθύσκεσθαι. De quo tamen Athenaei loco v. Fischer. ad Anacr. 57, 8.

Pro [2]) π; Athen. l. 2. c. 22. p. 62. sq. Κρατῖνος διὰ τοῦ φ ἀσφάραγον ὀνομάζει, καὶ Θεόπομπος, καὶ Ἀμειψίας, καὶ Δίφιλος. Ἀντιφάνης δὲ διὰ τοῦ π φησὶν ἀσπάραγον, καὶ Ἀριστοφῶν. [Sic σφονδύλος Eurip. Phoenn. v. 1422. φιδάκνη pro πιθάκνη. Saltem Schol. Aristoph. Equu. 789. et Suidas in v. πιθάκνη testantur, veteres dixisse φιδάκνη. Et Moeris p. 392. φιδάκνη, Ἀττικῶς· πιθάκνη, Ἕλληνες. Pollux quoque 10, 74. φιδάκνιδα laudat vt Aristophanicum vocabulum. Sed hodie in Aristophanis aliorumque Atticorum libris legitur πιθάκνη. v. Pierson. ad Moer. p. 393. *S.*]

[3]) φ per Aphaeresin demitur verbo φημί; vt ἠμὶ Aristoph. Nubb. 1143. ἦν Plat. p. 603. Aristoph. Equu. 631. ἦ Plat. p. 607. Aristoph. Vespp. 791.

1) Biset. in Aristoph. Plut. 694. φλᾶν ἀντὶ τοῦ θλᾶν Ἀττικῶς. Moeris: φλᾶν, Ἀττικῶς· θλᾶν, Ἑλληνικῶς. Eustath. in Hom. p. 101. l. 46. Suid. Phavor. in ἄφλαστον et φλίψις. Etymol. p. 200. l. 42. φλίβω pro θλίβω. Hort. Adon. in voce φηρσί. A

2) Etym. p. 161. l. 3. Phryn. p. 40. Tzetz. in Hesiod. p. 49. δασυνταὶ οἱ Ἀττικοὶ τοὺς λίσπους (Aristoph. Rann. 848.) λίσφους λέγοντες, καὶ τὰ σπέτλα σφέτλα, καὶ ἀμφέχει, καὶ ἐφίσης. Suid. ἀσφάραγον οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ προφέρουσι. Sic Phavor.

3) Schol. Aristoph. Vespp. 791. ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀπὸ τοῦ ἠμί. κέχρηται συνεχῶς αὐτῷ ὁ Πλάτων καὶ οἱ Κωμικοί. Moschop. p. 120. Hort. Adon. in ἠμί. [Etymol. p. 416. l. 26. ἔστι φῶ, τὸ λέγω· οὗ παράγωγον, φημί· καὶ Ἀττικῇ ἀποβολῇ, ἠμί, τὸ αὐτὸ σημαῖνον. *S.*]

Χ

[Pro κ, quando est post σ. Moeris p. 360. σχινδαλμὸς, ἐν τῷ χ, Ἀττικῶς· σκινδαλμὸς, Ἕλληνες. vbi Piersonus p. 361. ex Eurip. Phoenn. v. 1422. affert σχελίδες pro σκελίδες, et e Xenoph. Cyneg. 10, 7. ἀποσχαλιδώματα pro ἀποσκαλιδώματα, quod habet Hesychius. Addere poterat σχελίδας ex Aristoph. Equu. 361. pro σκελίδας. Cf. Ruhnken. ad Timaei lexic. Platon. in v. ἀνασχινδυλευθῆναι. *S.*]

B

V O C A L E S.

Α

Initio additur; Athen. p. 47. A. τὸ ἄνηστις ἤτοι νῆστις, πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς στάχυς ἄσταχυς, παρὰ Κρατίνῳ κεῖται. Cf. Eustath. p. 947. l. 15.

Johan. Gram. p. 370. Ἀττικοὶ τὸ σταφίδα καὶ στάχυς ἀσταφίδα λέγουσι καὶ ἄσταχυς. [Moeris p. 35. ἀσταφὶς, Ἀττικῶς. σταφὶς, Ἑλληνικῶς. Cf. Gregor. p. 214. qui hanc rationem tribuit etiam Ionibus. Recte. Certe ἀσταφίδων est apud Herodot. 2, 40. ἀσταχύων apud eund. 5, 92. ἀσταχύεσσιν Hom. Ιλ. β. v. 148. *S.*]

[Pro ε; vt βδάλλειν Plat. Theaet. T. I. edit. Steph. p. 174. D. Aristot. hist. animm. 3, 20. et 21.

Moeris p. 93. βδάλλειν, Ἀττικῶς· ἀμέλγειν, Ἑλληνικῶς. vbi Piersonus multos alios locos attulit. Schol. Theocr. ad Idyll. 2. v. 56. τὸ ἀμέλγειν, Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγουσι. Cf. ad Idyll. 11. v. 34. et Etymol. p. 192. l. 25. *S.*]

Ε

C Adimitur medio; νοσσίον Matth. 23, 37. νοσσιὰ Luc. 13, 34. νοσσεύω Ezech. 31, 6. νεοττὸς Aristoph. Auu. 1350. ἐννεοττεύω Id. ibid. 1108.

Phryn. p. 88. νοσσὸς νοσσίον ἀδόκιμα, λέγε οὖν νεοττὸς νεοττίον, ἵνα ἀρχαῖος φαίνῃ. [Scil. νοσσὸς, νοσσιον etc. dialecto Alexandrinae videntur tribuenda, v. Diss. II. de dial. Alex. p. 13. *S.*]

ε additur initio; Moschop. p. 10. θέλω, ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ ἐθέλω λέγουσι.

ε pro α; Etym. p. 313. l. 30. ἄγχουσα Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ε, ἔγχουσα. ex Ameipsia. Aristoph. Eccles. 924. ἤγχουσα. Schol. ἡ ἄγχουσα.

H

[Pro α; [1]) αἴθρη Aristoph. Auu. 779. [2]) θοίνη Xen. Cyrop. 4, 2, 19. Athenaeus p. 305. B. διὰ τοῦ η Ἀττικοὶ κίχλην λέγουσι. Sic 3) ὀμίχλη, φύτλη, γενέθλη, αἴγλη, τρώγλη, τρίγλη, quae omnia Athenaeus attulit.

1) Etymol. p. 32. l. 56. αἴθρα, τὸ κοινὸν, καὶ Ἀττικὸν αἴθρη.

2) Moeris p. 183. θοίνη, Ἀττικῶς· θοίνα, Ἑλληνικῶς. v. ibi Pierson.

3) Herodianus in Philetaero p. 445. ὀμίχλη, οὐχὶ ὀμίχλα. ἀλλὰ ὁμοίως ἡ ὀμίχλη τῷ ἡ τρίγλη διὰ τοῦ η. S.]

I

Tollitur; [1]) ἀετὸς Matth. 24, 28. pro αἰετὸς Aristoph. Equu. 1010. [2]) ἐλάα Id. Rann. 1019. pro ἐλαία Mich. 6, 15. Rom. 11, 17. Πειραεὺς Aristoph. Pac. 144. 164. pro Πειραιεὺς Xenoph. memm. 2, 7, 2. [3]) verbum ποιέω sine ι frequenter vsurpat Aristophanes; ποῶ, ποεῖς Rann. 530. πόει Equu. 213. et Thesmoph. 758. ποοῦσι Thesmoph. A 389. πεπόηκα ibid. 771. ποεῖν ibid. 1071.

1) Etymol. p. 31. l. 50. ἀναλογώτερον οἱ Ἀττικοὶ ἀετὸς λέγουσι χωρὶς τοῦ Ἰῶτα. Sic Hort. Adon. in Ἀχαός.

2) Phryn. p. 46. ἐλαῖαι οὐ λέγονται, ἀλλὰ ἐλᾶαι χωρὶς τοῦ ι. Schol. Aristoph. Rann. 1019. ἐλάα ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας. Sed ἐλαῖαν etiam significare καρπὸν constat ex textu Biblico.

3) Hort. Adon. in voce ποιῶ. οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι ποῶ, ἀποβάλλοντες τὸ ι. Sed Biset. in Aristoph. Thesmoph. 388. mavult esse poeticum. et Rudim. Metr. Busb. refert ad Doricam dialectum, citatque Theocr. Idyll. 10. v. 38. Johan. Gramm. p. 369. Ἀττικοὶ περιαιροῦσι πολλάκις καὶ τὸ ι, λέγοντες μυῖαν μύαν, μητρυιὰν μητρυὰν, ποιεῖν ποεῖν, ποίημα πόημα. [In inscriptionibus frequens est ἐπόησε pro ἐποίησε. Cf. Schow ad Chartam papyraceam Musei Borgiani Velitris (Rom. 1788. fol.) p. 66. et Koen. ad Gregor. p. 30. Eustath. p. 22. extr. S.] Hort. Adon. Υἱός. οἱ τεχνικοί φασιν, ὡς οἱ Ἀττικοὶ δίχα τοῦ ι ἐν μόνῳ τῷ υ γράφουσι.

B O

Pro α; Athen. l. 3. c. 24. p. 105. B. [1]) τὸν ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ [2]) ὀσταφίδας. et vicissim α pro ο; l. 2. c. 18. p. 58. D. μαλάχαι. Ἡσίοδος. (ἔργ. v. 41. Cf. Aristoph. Plut. 544.) τοῦτο [3]) Ἀττικῶς· ἐγὼ δὲ ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις εὗρον τοῦ Ἀντιφάνους τὸ μο καὶ λο διὰ τοῦ ο γεγραμμένον· καὶ Ἐπίχαρμος — Vbi Dalechampii versio refert Ἀττικῶς ad μολόχη, quod minime probat Casaubonus. In Job. 24, 24. legitur μολόχη. [Referri huc possunt [4]) ἄλοκα Eurip. Phoenn. v. 18. ἄλοκι Aristoph. Auu. 235. ἀλοκίζειν Id. Vespp. 846. pro αὔλακα, αὔλακι, αὐλακίζειν. v. pag. 9. B. S.]

C 1) Eustath. in Hom. p. 218. l. 22.

[2) Etymol. p. 431. l. 1. simpliciter dicit: τὸ σταφὶς γίνεται ὀσταφὶς καὶ ἀσταφὶς κατὰ πλεονασμὸν καὶ τοῦ α καὶ τοῦ ο.

3) Moeris p. 263. μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλληνικῶς.

4) Laudat hunc locum Etymol. p. 70. l. 5. Sed nihil monet, hanc rationem esse dialecti Atticae. S.]

9 O perit in verbo φορέω; [1]) ἐκφρήσετε Aristoph.
A Vespp. 156. ἐξεφρείομεν Id. ibid. 125. εἰσφρήσομεν Id. ibid. 887. διαφρήσετε Id. Auu. 193. εἰσφρήσεσθαι Demosth. p. 93, 18.

Sic et in [2]) λούω; ἐλοῦμεν, λούμενος Aristoph.

1) Biset. in Aristoph. ἐκφορέω κατὰ συγκοπὴν ἐκφρέω. Harpocrat. εἰσφρήσειν, εἰσάξαι, Ἀντιφῶν καὶ Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. πολὺ δὲ τοὔνομα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ.

2) Phryn. p. 80. Moeris p. 248. Phavor. in λοῦμαι. Hort. Adon. in ἐλοῦμεν. Eustath. in Hom. p. 1560. l. 28. Thom. Mag. p. 584. Cf. infra p. 366. C.

Plut. 657. sq. [3]) ἀπέλου Id. Vespp. 118. λοῦσθαι Id. Nubb. 1040. ἐλοῦντο Xen. Cyrop. 4, 5, 2. pro ἐλούομεν, λουόμενος, ἀπέλουε, λούεσθαι, ἐλούοντο.

3) Biset. μέτρου χάριν ἀντὶ τοῦ ἀπέλουε. B

Υ

Perditur in nomine αὖλαξ, α finali mutato in ο; ἄλοκι Aristoph. Auu. 235. ἀλοκίζειν Id. Vespp. 846. αὖλαξ Id. Thesmoph. 789. Job. 31, 38.

Et in verbo ἀνύω; ἄνοντος Aristoph. Vespp. 368.

Schol. ἀντὶ τοῦ ἀνύοντος.

Ω

[Pro α; Etymol. p. 535. l. 53. τὸ κράζω ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ κρώζω τοῦ παρὰ Ἀθηναίοις. (Aristoph. Plut. 369.) Eodem modo dicitur παιωνίζειν Xen. anab. 6, 1, 5. et παιανίζειν ibid. 1, 8, 12. *S.*]

DIPHTHONGI. C

Propriae αι, ει, οι et ωϊ, in ᾳ, η, ω mutantur. [1]) Κάομαι Aristoph. Lysistr. 9. καόμενοι Id. Pac. 839. καομένου Id. Lysistr. 319. καομένων Id. Thesmoph. 287. κᾴειν, κᾴουσι, κᾴοντας, κᾴωμεν Xen. Anab. 5, 5, 4. κλᾴειν Aristoph. Plut. 612. κλᾴουσι, κλᾴειν Id. Nubb. 1417. 1420. κλᾴει Id. Rann. 1098. κλάῃς Id. Nubb. 58. κλᾶε Id. Eccles. 1019. ἀποκλάονται Id. Vespp. 562. κλᾴεις Lucian. tom. 1. p. 370.

[2]) Νηρῆδος Eurip. Iphig. Aul. v. 626. Νηρήδων D

1) Suid. κλαίειν οἱ Ἀττικοὶ κλάειν. Sic Phav. in ἐκάη. Etym. p. 31. l. 50. Eustath. in Hom. p. 36. l. 8. Hort. Adon. in Ἀχαὸς et Παιῶ. Corinth. p. 30. et Johan. Gramm. p. 369. Biset. in Aristoph. Nubb. 58.

2) Lege not. Aem. Port. in Eurip. Etym. p. 604. l. 54. Eustath. in Hom. p. 840. l. 33. omuinoque p. 50.

Id. Iphig. Taur. v. 426. κλῆδας Id. Troad. v. 493. Aeschyl. Eum. v. 830. κληδουχούμενοι Eurip. Herc. Fur. v. 1288. ἔκληε Id. Rhes. v.
10 A 303. κατακεκλημένης Demosth. p. 803, 29. κλήσεις Thucyd. 7, 70. ἐλήσατο Eurip. Troad. v. 866. [3]) λελησμένη Id. Med. v. 256. [4]) διῆξε Id. Iphig. Aul. v. 426. ἦσσον Aeschyl. Prom. v. 677. κλῆσον Aristoph. Auu. 906. 951. [5]) κλήζω Id. ibid. 922. [6]) δηοῦτε Id. Lysistr. 1148. ἐδήουν Thuc. 4, 54. κλῆθρα Aristoph. Vespp. 1475. quod ipsum in Eurip. Phoenn. 268. pro κλεῖθρα recepere Valckenar. et Brunck. κλήθροισι Aristoph. Lysistr. 264. κληδοῦχος Id. Thesmoph. 1153. ξυγκλήσαντες Thuc. 4, 35.

[7]) Κλῳὸς Aristoph. Vespp. 892. κλῳῷ Eurip. Cycl. v. 234. [8]) ἡρῶναι Aristoph. Nubb. 314.

[Inprimis huc pertinent verba, quorum penultima habet αι. Haec enim diphthongus in aoristo primo mutatur in η. vt [9]) ἐθέρμηνε Eurip. Alcest. v. 758. σημῆναι Aeschyl. Pers. v. 479. σήμηνον Id. Prom. v. 619. τέκμηρον ibid. v. 605. σημήνῃ Xen. Anab. 5, 2, 10. ἐσήμηνε Ibid. 3, 4, 3. σημήνωσι Id. Cyrop. 1, 2, 8. τεκμήρασθαι Id. Anab. 4, 2, 3. τεκμήραιο Id. memm. 3, 5, 6. *S.*]

3) Schol. Eurip. ἀντὶ τοῦ λεληϊσμένη.

4) Aem. Port. per Atticam crasin pro διήϊξα. Sunt, qui malunt a διήκω.

B 5) Biset. κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὴν pro κληΐζειν, κλεΐζειν.

6) Biset. δηοῦν ἀντὶ τοῦ δηϊοῦν.

7) Schol. οὕτως Ἀττικοὶ τὸν κλοιὸν ἔλεγον.

8) Schol. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις τὸ ἡρῷναι, ὡς ἠΐθεοι ἤθεοι hunc locum citat Suidas.

9) [Phrynich. p. 10. σημάναι, ἐσήμαναν, καὶ θερμάναι, ἐθέρμαναν, καὶ καθάραι, ἐκάθαραν, παρὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν διὰ τοῦ α. λέγομεν δὲ διὰ τοῦ η, σημῆναι, θερμῆναι, καθῆραι. Ibid. ἐφλέγμανε, φλεγμάναι· διὰ τοῦ η καὶ ταῦτα λέγεται. Thom. Mag. p. 367. ἐῤῥύπηνα, ἐκάθηρα, Ἀττικοί. οὐκ

ἐρύπανα, οὐδ' ἐκάθαρα. Cf. Moeris p. 137. Atticos vero non solos, sed etiam Iones hac forma delectatos fuisse, auctor Etymologici M. jam docuit p. 483. l. 13. δεῖ γινώσκειν. inquiens, ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀορίστου τῶν ἀπὸ μελλόντων περισπωμένων τῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου, οἱ Ἴωνες τρέπουσι τὸ α εἰς η, καθαρῶ, ἐκάθηρα· μιανῶ, ἐμίηνα· σημανῶ, ἐσήμηνα, καὶ ἐσημηνάμην. χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Fere eadem dicit p. 626. l. 27. Sic Schol. Thucyd. 1, 72. σημῆναι dicit Ἰακὸν esse. Herodot. 1, 35. ἐκάθηρε. 2, 86. ἐκκαθήραντες. 7, 25. λιμήνεις. Hom. Ἰλ. δ. v. 141. μιήνῃ. Hesiod. ἔργ. v. 80. ὀνόμηνε. *S.*]

Notandum est, in exemplis allatis interdum admitti, interdum negligi subscriptionem τοῦ Ἰῶτα; quam controuersiam accurate et docte discutit Busbeius ὁ μακαρίτης in Graec. Gram. Rudim. p. 294. vsque ad p. 299. Cf. Pierson. ad Moerin p. 231. et 300. sq. qui negat, ἰῶτα subscribendum esse.

Ει pro οι apud Phavor. in εἶτε, ex Eustath. p. 1907. l. 49. τῆς ὑστέρας Ἀτθίδος ἐστὶ τὸ ποῖον. ἡ γὰρ ἀρχαία, ὡς Ἡρακλείδης δηλοῖ, τὴν οι εἰς τὴν ει μεταποιεῖ, δυεῖν, οἴκει, πεῖος.

Ει pro εο in δεῖν et δοκεῖν apud Phavor. Etymol. p. 189. l. 35. Moschop. p. 186. et Suid. Νείλεως, Νεόλεως, κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ει. ὁμοίως τῷ Κλεισθένης, δέον, δεῖν. C
Cf. Gregor. p. 59. et ad eum locum Koen. qui p. 60. δεῖν laudat e Lys. p. 522. vbi tamen Reisk. edidit δέον.

[Ου pro εο; vt Θούφραστος, Θουφράστου, Θούφραστον Aristoph. Vespp. 1293. 1305. 1307. Θουκλέους Thucyd. 3, 91. *S.*]

P R O S O D I A.

Spiritus.

Spiritus apud veteres Atticos solebat mediis etiam vocibus appingi; Athen. l. 9. c. 12. p. 397. E. ταῶς δὲ λέγουσιν Ἀθηναῖοι, ὥς φησι Τρύφων, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν περισπῶντες καὶ δασύνοντες. et in vocibus νεὼς, Τυνδάρεὼς, etc. D

Eustath. in Hom. p. 524. l. 4. οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπνευμάτιζον καὶ τὰ φωνήεντα καὶ τὸ ρ. εὐαίμων, κἂν ἐκ τοῦ αἷμα γίνεται, ὅμως ψιλοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης. Sic in nominibus propriis Φίλιππος, Μελάνιππος, κἂν ἐκ τοῦ ἵππος παράγωνται, etc. consul. Gr. Gramm. Rudim. Busb. p. 294. [et prolusio nostra V. de nominibus Graecorum p. 2—5. *S.*]

11
A

Apostrophus finalis.

Johan. Gramm. p. 360. 367. Ἀτθίδος διαλέκτου ἴδιόν ἐστι κατακόρως κεχρῆσθαι ταῖς συναλοιφαῖς. Cf. Gregor. p. 72. De his lege Graec. Gram. Rudim. Busb. p. 290. ad p. 292.

Ἰῶτα finale Atticorum nunquam excidit ante vocalem; vt Demosth. (Edit. Reisk.) οὑτοσὶ ἐμὲ p. 1349. l. 10. νυνὶ ἔτι p. 1063. l. 2. τουτουσὶ Εὐβούλου p. 248. l. 8.

B

Apostrophus initialis.

Creberrimo in vsu est apud Dramaticos Authores; cujus exempla ex Aristophane, Aeschylo, Sophocle, et Euripide afferentur.

Eliditur vocalis A

Post α; vt τὰ 'γαθὰ Aristoph. p. 513. 1) ἃ 'ν Id. Nubb. 89.

1) Biset. ἀντὶ τοῦ ἃ ἄν.

C Post η; vt μὴ 'λλην Aristoph. Thesmoph. 483. (vbi Kuster. μὴ ἄλλην) μὴ 'πολείπεσθαι Eurip. Med. v. 35. Sophoc. Elect. v. 1172.

Post ω; vt ὦ 'ναξ Aristoph. Plut. 748. (Kuster. ὦ ἄναξ) Sophoc. Aj. v. 511. ὦ 'νθρωπε Aristoph. Nubb. 644. Sophoc. Aj. v. 1176. ὦ 'δελφίδιον Aristoph. Rann. 60. ὦ 'γαθ' et ὦ 'γαθὲ Id. Vespp. 1140. 1144. κάτω 'νέβαλεν Aristoph. Rann. 1079.

Post ου; vt μακροῦ 'ποπαύσω Eurip. Suppl. v. 638.

Post ῃ; vt τύχῃ 'γαθῇ Aristoph. Auu. 435. τῇ 'γαθῇ Nubb. 61.

B

Post αι; vt αἳ ''ν Sophoc. Oedip. Tyr. v. 1255. αἱ 'γαθαὶ Eurip. Ion. v. 399.

Post οι; vt οἱ 'γαθοὶ Sophoc. Philoct. v. 886. Eurip. Iphig. Aul. v. 977. D

Eliditur vocalis E

Post α; vt ὥρα 'στὶ Aristoph. Acharnn. 392. ἔδοξα 'μαυτῷ Id. Vespp. 1257. μελέα 'γὼ Eu- 12
rip. Suppl. v. 273. ἃ 'ξήκουσε Sophoc. A
Philoct. v. 382.

Post η; vt μὴ ''λθοι Aristoph. Pac. 266. μὴ ''νδικον Sophoc. Oedip. Tyr. v. 700. μὴ ''λθῃς Aeschyl. Sept. Theb. v. 720. μὴ 'ξαλειφθῆναι Id. ibid. v. 15. μὴ ''πεμψεν Eurip. Suppl. v. 457. αὐτῇ 'πικαθῆσθαι Aristoph. Equu. 1091. ἢ 'νιαυτῷ Id. Rann. 18. μὴ 'μμένῃς Vespp. 522. ἡ 'πίτριπτος Plut. 619. ἡ 'ὐγένεια Eurip. Phoenn. v. 417. μὴ ''χειν ibid. v. 418. μὴ ''χῃ Aristoph. Vespp. 1116. τιμή 'στι ibid. v. 518.

Post ι; vt περὶ 'μοῦ Aristoph. Thesmoph. 89.

Post ο; vt ὃ 'νδύεται Aristoph. Eccles. 332. ὃ 'ξερῶ Sophoc. Oedip. Tyr. v. 956. αὐτὸ 'γὼ Eurip. Ion. v. 1009. B

Post ω; vt ζητῶ 'ξαπατᾷν Aristoph. Nubb. 546. κάτω 'στὶν Sophoc. Antig. v. 526. ἀποκτενῶ 'γὼ Eurip. Iphig. Aul. v. 396. μηδέπω 'ν Aeschyl. Prom. v. 740. ὦ 'φήμερε Aristoph. Nubb. 223. ἐγὼ ''λεγον Id. Acharnn. 41. ἐγὼ 'ν Id. Vespp. 755.

Post αι; vt ἄχθομαι 'γὼ Aristoph. Acharnn. 62. πάλαι 'χρῆν Eurip. Rhes. v. 396. καὶ 'μάτευες Sophoc. Oedip. Tyr. v. 1071.

Post οι; vt μέντοι 'γὼ Aristoph. Rann. 1002. οἱ 'πιχώριοι Id. ibid. 464. οἳ 'γὼ Sophoc. Elect. v. 676. Eurip. Troad. v. 161. οἱ 'μοὶ C

Aristoph. Nubb. 210. μοι 'δόκει Id. Equu. 1088. 1090. καίτοι 'στιν Vespp. 597.

Post ου; vt τοῦ 'μοῦ Aristoph. Vespp. 272. Sophoc. Aj. v. 536. ποῦ 'στιν et ὅπου 'στιν Aristoph. Nubb. 214. μου 'πικαίει Anacr. 21, 7. τύμβου 'πὶ Eurip. Helen. v. 848.

Post ῃ; vt τῇ 'μῇ Aristoph. Auu. 816. Sophoc. Oedip. Colon. v. 1404. Eurip. Iphig. Aul. v. 1469. Aeschyl. Eumen. v. 449.

Post ῳ; vt τῷ 'μῷ Eurip. Helen. v. 977.

Eliditur vocalis O

D Post α; vt τὰ ''ρνεα Aristoph. Auu. 105. (Kuster. τὰ ὄρνεα)

Post η; vt μὴ 'δύρεσθε Aeschyl. Prom. v. 271.

Schol. μὴ ὀδύρεσθε.

Post ω; τὼ 'φθαλμὼ Aristoph. Nubb. 410. ὦ ''ρνιθες Id. Auu. 1118.

Post ου; vt τοῦ 'βολοῦ Aristoph. Equu. 646.

Post ῳ; vt τῷ ''χλῳ Aristoph. Acharnn. 256.

13 Eliduntur Vocales Praepositivae in Diphthongis.
A

E in diphthongo ευ

Post η; vt μὴ 'ὕρω Aristoph. Rann. 170. ἡ 'υσέβεια Eurip. Iphig. Taur. v. 1202. ἢ 'υγένειαν Id. Elect. v. 1097.

Schol. ἀντὶ τοῦ μὴ εὕρω.

B Post ω; vt ὦ 'υριπίδη Aristoph. Thesmoph. 4. (Kuster. ὦ Εὐριπίδη)

O in diphthongo οι

Post ω; vt ὦ 'ιζυρὲ Aristoph. Nubb. 655. (Kuster. ὦ οἰζυρὲ)

Eliditur diphthongus οι

In ὦ 'ζυρὲ Aristoph. Vespp. 1495. it. in οἴμ' ὡς Id. Plut. 900.

Biset. ad Vespp. 1495. τὸ πλῆρες, ὦ οἰζυρέ.

Occurrunt plures voces per synaloepham junctae;
vt μ' ὦ 'νθρωφ' ἱκετεύω Aristoph. Rann. 311. C
ἢ 'φ' ὑμῖν Id. Lysistr. 580. (Kuster. ἢ φίλος ὑμῖν)
ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν Id. Equu. 182. τὼ 'φθαλμὼ 'κκοπῆς Id. Auu. 342. δὴ ''δοξα 'μαυτῷ Id. Vespp. 1257. ὃ 'γὼ ''λεγον Id. Pac. 63. ἡ 'μὴ 'μπειρία Id. Eccles. 115. οὗ 'γὼ 'πιλελήσμην Vespp. 603.

Eliditur nonnunquam vocalis E post consonam. E. g.

Post ν; vt ἤδειν 'γὼ Aristoph. Auu. 511. (Kuster. ἤδη 'γὼ) 1) μὴν 'κχῇς Id. Vespp. 614. 2) μὴν 'ντύχῃς Eurip. Herc. Fur. v. 205.

1) Christ. legit μὴ 'κχῇς (ita et Kuster.) vel μὴ 'γχῇς.

2) Brodaeus legit μὴ 'κτύχῃς.

Post κ; vt οὐκ 'γὼ ''λεγον Aristoph. Lysistr. 240. D
vbi v. Biset.

Mira est Synaloepha in κρε' 'ξ Aristoph. Thesmoph. 565. (vbi Kuster. κρέα 'ξ.)

Biset. τὸ πλῆρες κρέα ἐξ.

Articulus Subjunctivus ἃ eliditur ante particulam
ἂν in Sophocle; ''ἂν ἡδώμεθα Aj. v. 1106. (Sic
Turneb. Edit. et H. Steph. Sed P. Steph. ἂν ἡδώ- 14
μεθα) ''ἂν λυπώμεθα Ibid. v. 1107. A

Schol. ex Planude docet, vocem ''ἂν conflari per crasin ex articulo ἃ et conjunctione ἄν. Lege tractatum H. Stephani de Orthographia quorundam vocabulorum, quae in Sophocle et reliquis Tragicis occurrunt elisionem passa.

Λἀρτίου Sophoc. Aj. v. 1. pro Λαερτίου, Apostro-
pho mediana afficitur. Sed Editio Turnebi Λαρ-
τίου. Λάρτίου Aristoph. Plut. 312. B

ETYMOLOGIA.

Affectiones Dictionum.

Contractio, qua Attici plurimum gaudent, duplex est.

C Synaeresis; vt θοιμάτιον Aristoph. Plut. 882. etc.
θοιματίδιον Id. Plut. 986.

Crasis frequentior; cujus exempla subsequentur.

Crasis Articuli.

ὁ, τὸ] ου ex οε; vt οὑπίτριπτος Aristoph. Plut. 275. οὑχθρὸς Sophoc. Ant. v. 526. οὑπὶ Aristoph. Nubb. 218. οὑκ Id. Auu. 13. οὑμὸς Id. Vespp. 535. οὑργάτης Sophocl. Antig. v. 258. οὑφ' Aeschyl. Sept. Theb. v. 1003. τοὔπος Aristoph. Rann.
D 1434. Sophoc. Elect. v. 1610. τοὖργον Demosth. p. 635, 14. τοὐμὸν Eurip. Hecub. v. 501. τοὐναντίον Gal. 2, 7. Aristoph. Plut. 14. τοὐπὶ Eurip. Alcest. v. 666. τοὐν ibid. v. 739. προὔτρεψεν Sophocl. Antig. v. 276. v. plura apud Pierson. ad Moer. p. 302. sq. et Koen. ad Gregor. p. 47.

ex ε ο; vt ποῦ δ' οὑδιώκων Aristoph. Vespp. 897.

Schol. τὸ πλῆρες, ποῦ δὲ ὁ διώκων. Christ. mallet ποῦ δ' οὑκδιώκων. Kuster. edidit ποῦ δ' ὁ διώκων.

15
A ex ο ο; vt οὖνος Aristoph. Rann. 27. Οὐλύμπιος Id. Nubb. 365. τοὔνομα Matth. 27, 57. Aristoph. Nubb. 63. Pac. 188. τοὔναρ Eurip. Iphig. Taur. v. 55. τοὐρνίθιον Id. Alcest. v. 666.

ῳ ex ο οι; vt ᾠνοχόος et ᾦνος Eurip. Cycl. v. 557. ᾠ 'κότριψ Aristoph. Thesmoph. 433. τᾠκίδιον Id. Nubb. 92.

ὁ] ω ex ο α; vt ὥ"ρχων Aristoph. Vespp. 303.
α ex ο ε; vt *) ἅτερος Aristoph. Vespp. 138.

*) [Cf. Herodian. in Philetaero p. 432. et Thom. Mag. p. 121. Sed Etymol. p. 443. l. 27. ἅτερος λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς τρέχω τράχω. Joh. Gramm. p. 379. et Gregor. p. 138. sq. Δωριεῖς τῷ α ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται, ἕτερος ἅτερος λέγοντες, καὶ Ἄρτεμις Ἄρταμις. v. Koen. ad Gregor. l. l. et Eustath. p. 1573. l. 62. S.]

τὸ] α ex ο α; vt τἀργύριον Aristoph. Vespp. 605. τἄμεινον Eurip. Phoenn. v. 462. τἄλγος Sophocl. Philoct. v. 1390. B
[ου ex ο ου; vt τοὖρος Aristoph. Eccles. 906. S.]

τοῦ] ου ex ου ε, ου ο, ου ου; vt τοὐμοῦ Aristoph. Thesmoph. 581. τοὐνόματος Id. Nubb. 62. τοὐρανοῦ Id. Pac. 198. Sic τοὔνεκα Hom. Ιλ. α. v. 291.
α ex ο υ α, ου ε; vt τἀνδρὸς Aristoph. Vespp. 927. Sophoc. Aj. v. 220. Aeschyl. Eumen. v. 244. τἀργυρίου Aristoph. Plut. 154. τἀδελφοῦ Id. Nubb. 536. τἀνθρώπου Demosth. p. 118, 8. θατέρου Aristoph. Auu, 109.
[η ex ου η; vt Aristoph. Vespp. 524. θημετέρου. Schol. τοῦ ἡμετέρου. S.]

οὗ] ου ex ου ε; vt οὕνεκα Aristoph. Plut. 991. 1201. Demosth. p. 1358, 11.

v. interpp. Thucyd. 6, 56.

[ex ου ου; vt ὅὔποτε Eurip. Alcest. v. 196. pro οὗ οὔποτε. S.]

τῷ] ω ex ῳ ε; vt τὠμῷ Aristoph. Eccles. 926. C

τῇ] [η ex ῃ ε; vt θητέρᾳ Aristoph. Auu. 1365. S.]
η ex ῃ η; vt θημέρᾳ Gr. Gramm. Rud. Busb. p. 292. ex Sophoc.

οἱ] ου ex οι ε; vt οὑμοὶ Aristoph. Rann. 998. (Kuster. οἱ ἐμοὶ) οὑ 'μοὶ Eurip. Troad. v. 1240. οὑ 'πιχώριοι Sophoc. Oedip. Tyr. v. 1066.

τὰ] α ex α α; vt τἆλλα Aristoph. Plut. 626. Eurip. Phoenn. 528.
ex α ε; vt τἀκεῖ Aristoph. Auu. 1120. τἀμὰ Sophoc. Aj. v. 574. τἀκτὸς Eurip.
D Phoenn. v. 43. θἄτερα Aristoph. Nubb. 1106. τἄνδιχ' pro τὰ ἔνδικα Eurip. Phoenn. v. 473. τὰ 'ν Aristoph. Vespp. 283.

Crasis Pronominis.

A ἐγὼ] ᾦ ex ω οι; vt [1]) ἐγᾦδα Aristoph. Rann. 860. ἐγᾦμαι Id. Thesmoph. 449.

μοι] ου ex οι ε; vt [2]) μοὐδόκει Aristoph. Vespp. 34. [3]) μ' οὔχρησεν Id. ibid. 159. μοὐστὶν Id. Plut. 829.

[1) v. Etymol. p. 315. l. 9. et 10. S.]

2) Schol. τὸ πλῆρες, μοὶ ἐδόκει.

3) Biset. ἀντὶ τοῦ μοὶ ἔχρησεν. Corinth. p. 64. Ἀττικῶν καὶ τὸ ἐκθλίβειν ἅμα καὶ κιρνᾶν. ὡς τὸ οὐ γάρ μοὐστὶν, ἀντὶ
B τοῦ οὐ γάρ μοί ἐστιν. ἐκθλίβει γὰρ τὸ ι, καὶ κιρνᾷ τὸ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον. Multa exempla ibi attulit Koenius, vt σαὖστι ex Aristoph. Acharnn. 338. et alia.

Crasis Particulae Καί.

ᾳ ex αι α; vt κᾆλλοι Aristoph. Plut. 664. κᾄδικα Id. Nubb. 99. χᾆμα Id. Rann. 1573.
ex αι ε; vt κᾀγὼ Aristoph. Plut. 672. Matth. 16, 18. Sophoc. Aj. v. 290. κᾀμοὶ Aristoph. Vespp. 911. Luc. 1, 3. κᾀμὲ Aristoph. Plut. 16. Id. Vespp. 904. Johan. 7, 28. κᾀκεῖνος Aristoph. Plut. 214. Luc. 11, 7. κᾄ-

δωκεν Eurip. Phoenn. v. 426. κἄστιν Aristoph. Nubb. 97. κἀς Id. Acharnn. 183. κἄστεψα Eurip. Alcest. v. 1015. κἀνταῦθα Xen. Cyrop. 2, 4, 18. C

ᾳ ex αι ει; vt κᾆτα Aristoph. Plut. 69. Nubb. 151.

ῃ ex αι ε; vt κᾕπειτεν Aristoph. Acharnn. 745.

ex αι η; vt χἠ Aristoph. Rann. 981. χ'ἤγχουσα Id. Lysistr. 46.

Schol. χ' ἤγχουσα κατὰ κρᾶσιν 'Αττικὴν ἀντὶ τοῦ καὶ ἡ ἄγχουσα.

ῳ ex αι ο; vt χῳ Aristoph. Rann. 980. sq. Lysistr. 589. Eurip. Iphig. Aul. v. 550. Sophoc. Aj. v. 661. χ'ῷσα Aristoph. Pac. 752. χῳπότε Id. Auu. 504. χὤπως Id. Equu. 495. χὤστις Aeschyl. Pers. v. 502.

ex αι οι; vt *) κῷνον Aristoph. Rann. 514. D
χῳ Aeschyl. Pers. 744.

[*) Etymol. p. 551. l. 26. κῷνος, ἀντὶ τοῦ καὶ οἶνος, κατὰ συναλοιφήν· ὃ μετὰ τοῦ ι γράφεται. 'Αριστοφάνης Βατράχοις. Id. p. 816. l. 35. χῳ ξυμπόται, χῳ συγγενεῖς, ἀντὶ τοῦ καὶ οἱ συμπόται, καὶ οἱ συγγενεῖς. S.]

Particula καὶ videtur pati non crasin, sed synaloepham suae diphthongi αι ante ε, ευ, αυ, ει, οι, ου; vt κ'ἐς Aristoph. Rann. 1577. κ'εὐδαίμονα Id. Auu. 37. κ'αὐτὸς Id. Plut. 1187. κ'εἰ Id. Lysistr. 501. χ'οἱ Id. ibid. 589. 491. κ'οὐδὲν Id. Plut. 274. κ'οὐχὶ Id. Auu. 572. κἄλλοι Ibid. v. 574. κ'εἰς Eurip. Alcest. v. 841.

Numerus.

17
Dualis legenti Comicos Poetas et Atticos Scriptores A
frequenter occurrit; e. g. apud Aristophanem, ἄνδρε Plut. 441. κακοδαίμονε, τολμῶντε ibid. 416. φεύγετον, μενεῖτον, τολμᾶτον ibid. 417. 419.

δεδράκατον, ζητεῖτον ibid. 429. 434. ἀπαλλάχθητον ibid. 66. ἄφετον ibid. 100. ἐμέλλετον ibid. 103. φαίνεσθον ibid. 198.

B Johan. Gramm. p. 367. sq. τοῖς Δυϊκοῖς ὁρῶμεν χρωμένους τούς τε Κωμικοὺς Ποιητὰς, καὶ 'Αττικοὺς συγγραφεῖς, λέγοντας, τὼ πόδε, καὶ τὼ χεῖρε, καὶ νὴ τὼ θεὼ, (Aristoph. Plut. 1007.) καὶ Διὸς κούρω. (Id. Pac. 234.) λέγει δὲ καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ Γοργίᾳ. (edit. H. Steph. p. 487. A.) τὼ γὰρ ξένω τώδε Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμώ. καὶ δυοῖν ὀβολοῖν. καὶ δυοῖν χαλκοῖν. καὶ ταῖν θεαῖν.

A R T I C V L V S.

Articulo adhaerent apud Atticos Authores Particulae *) γε, et δὶ pro δέ. 1) ὁδὶ, 2) ἡδὶ, 3) τοδί.
C 4) τουδί. 5) τῳδί, 6) τηδί. 7) τονδὶ, 8) τηνδί. 9) τωδί. 10) οἱδί, 11) ταδί. 12) τωνδί. 13) τοισδί, 14) τουσδί, 15) τασδί.

*) ὅγε Plat. (edit. H. Steph.) tom. 2. p. 716. E. τόγε Ibid. p. 723. B. τήνγε Ibid. p. 707. B. τάγε Ibid. p. 715. A. τόνγε Aristoph. Acharnn. 93.

1) Aristoph. Plut. 132.
2) Vespp. 854.
3) Plut. 40. 1039.
4) Nubb. 423. 430. Pac. 743.
5) Vespp. 250. 1338.
6) Pac. 725.
7) Plut. 885. Nubb. 669.
8) Plut. 448. 487. Vespp. 984.
9) Eccles. 782.
10) Lysistr. 1074. Acharnn. 312.
11) Rann. 505. 1464.
12) Acharnn. 609. Eccles. 440.
13) Acharnn. 160.
14) Isacus p. 41. l. 40.
D 15) Aristoph. Acharnn. 190. Vespp. 1153. Lysistr. 283.

N O M E N. 18 A

Declinationes Substantivorum.

Declinatio Prima.

Nomina in -ης (vt aiunt [1]) Grammatici) seruant ς B in Vocativo Attice.

Legitur apud Aristophanem Nubb. 1208. vocatiuus primae Declinationis formatus ad instar quintae: [2]) *ὦ Στρεψίαδες*, pro *ὦ Στρεψιάδη*: constat enim esse nomen primae ex Accusativo Στρεψιάδην. ibid. 1144.

1) Hort. Adon. p. 155. τὰ εἰς -ης ἰσοσύλλαβα εἰς -η κοινῶς ποιοῦσι τὴν κλητικὴν, καὶ εἰς -ης Ἀττικῶς, οἷον ὦ Χρύσης Sic Lascar. l. 1. p. 9. l. 3. p. 187.

2) Schol. Στρεψιάδη μὲν ἡ κλητικὴ, ἀλλ' ἵνα παίξῃ εἰς τὸ ὄνομα, διέστρεψε τὴν κλητικὴν, καὶ ὡς ἄγροικος ἔπταισεν. Sic Hort. Adon. p. 135. et Lascar. l. 3. p. 269. inprimisque p. 187.

Declinatio Secunda.

[1]) Continet nomina in *-ως* et *-ων*, mutata penultima C longa *α*, vel *αι* in *ε*; vt *λεὼς* Aristoph. Pac. 631. pro *λαός*. *ἡ κορώνεως* Ibid. 627. pro [2]) *κορώναιος*. [3]) *ἀνώγεων* Luc. 22, 12. pro *ἀνώγαιον* Xen. Anab. 5, 4, 16.

1) Suid. in vocibus Λεὼς, Ἀνώγεων. Gaza l. 1. p. 19. 21. l. 2. p. 121. Lascar. l. 3. p. 199-201. Johan. Gramm. p. 368. Gregor. p. 17. Etymol. p. 579. l. 41.

2) Hesych.

3) Sic in uno Codice scriptum reperisse se affirmat H. Steph. in Thes. T. I. p. 806. E.

Sing. N. *λεὼς* Sophoc. Antig. v. 744. Eurip. Hec. v. 510. Aeschyl. Pers. v. 92. *νεὼς* 2 Macc. 10, 5. Aristoph. Auu. 618. Thucyd. 4, 155. D *Μενέλεως* Eurip. Orest. v. 55.

G. *λεὼ* Dion. Halic. p. 75. l. 1. *νεὼ* Aristoph. Plut. 733. Herodian. 1, 14, 7. *Μενέλεω* Sophoc. Elect. v. 538. Eurip. Androm. v. 513. *Ἀμφιάρεω* Plut. de defectu oraculor. c. 5. p. 412. A.

19 D. *νεῷ* Herodian. 4, 1, 7.

A A. *λεὼν* Eurip. Suppl. v. 387. Plat. p. 656. Aeschyl. Sept. Theb. v. 296. *νεὼν* 2 Macc. 6, 2. Herodian. 1, 14, 6. *Μενέλεων* Eurip. Orest. v. 1145. *τὸν λεὼ* legitur in Dion. Halic. p. 75. l. 15. *Τυνδάρεω αὐτὸν* Pausan. 2, 18. p. 60. l. 40.

V. *λεὼς* Aeschyl. Eum. v. 1000. Lucian. tom. 2. p. 317. *Μενέλεως* Eurip. Orest. v. 641.

Plur. N. *λεῴ* Aristoph. (sine *ι* subscripto) Auu. 1275.
B 1276. *νεῴ* Demosth. p. 780, 16. Xenoph. hist. Graec. 6, 4, 7.

G. *λεῶν* Sophoc. Aj. v. 1120.

A. *νεὼς* Aristoph. Auu. 613. Herodian. 1, 7, extr. Isocrat. paneg. c. 27.

V. *λεῴ* Aristoph. Acharnn. 999. Pac. 297. (sine *ι* subscripto, Vespp. 1010. Auu. 448.) Plut. Vit. Thes. c. 25. p. 11. C. (sine *ι* subscripto.)

Juxta eandem formam flectuntur alia nomina in *-ως*; praecipue Propria: vt *ὁ Ἀπολλὼς* 1 Corinth. 3,
C 5. *τοῦ Ἀπολλὼ* Ibid. 1, 12. *τὸν Ἀπολλὼ* Act. 19, 1. *τῆς Κῶ* Diog. Laert. 1, 32. *τὴν Κῶν* Act. 21, 1. *Κῶ* Apollodor. 1, 6, 2. *τῆς Τέω*, *τῇ Τέῳ* Thucyd. 8, 19. et 20. *τὴν Τέων* Id. 8, 16. *ὁ Μίνως*, *τοῦ Μίνω* Plat. p. 769. Plut. Vit. Thes. c. 16. p. 6. E. *τὸν Μίνω* Ibid. C. c. 15. *ἡ ἕως*, *τῆς ἕω* Dio Cass. p. 759. *ὁ πάτρως*, *τῷ πάτρῳ* Herodot. 6, 103. p. 233. l. 3. *τὸν πάτρων* Id. 9, 77. p. 342. l. 42.

ὁ κάλως, *τοῦ κάλω* Aristoph. Rann. 121. *τὸν κάλων* Id. Equu. 753. *τοῖς κάλως* Pac. 457.

(Kuster. τοῖσιν κάλοις) τοὺς κάλως Appian. bell. Mithrid. c. 96. p. 151. l. 27. τοὺς κάλους Num. 3, 37.

ὁ Πετεὼς, τοῦ Πετεῶο Aelian. Var. Hist. l. 4. c. 5.

τὸ χρέων, τοῦ χρέων Eurip. Hippol. v. 1256. D

Etym. p. 588. l. 23. Μίνως κλίνεται Ἀττικῶς Μίνω, ὥσπερ λεὼς λεώ. Suid. πάτρως πάτρω Ἀττικῶς. Schol. Aristoph. Equu. 753. affert τοὺς κάλως ex Epigrammate Callimachi. Suid. χρέων κατὰ Ἀττικὴν ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω. Phryn. p. 172. χρέως Ἀττικὸς ἂν φαίνοιο, εἰ διὰ τοῦ ω λέγεις. Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ο ἐν Νεφέλαις (v. 30. et Acharnn. 453. sq.) ἔοικε παρῳδηκὼς εἰρηκέναι. διότι οὐ χρηστέον αὐτῷ. Etymol. Χρέος p. 814. l. 28. ὅταν γίνεται διὰ τοῦ ε καὶ ω Ἀττικῶς χρέως, τὴν αὐτὴν 20
ἔχει ὀρθὴν, γενικὴν, αἰτιατικὴν, καὶ κλητικήν. H. Steph. in The- A
sauro affert χρέως ex Platone et Demosthene. Etym. p. 74. l. 8. κάλως οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς κλίνουσι τοῦ κάλω. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τὰ ἀργοναυτικὰ, (l. 2. v. 727.) εἶπε κάλωες. οὐ γὰρ δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι Ἀττική ἐστιν ἡ κλίσις. Hort Adon. Πετεὼς τοῦ Πετεῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο Ἀττικῶς Πετεῶο. [Sic Schol. Hom. Ιλ. δ. v. 327. et Etymol. p. 666. l. 42. et Eustath. p. 1830. l. 58. Etymol. p. 746. l. 10. Ταλαῶο, μετὰ τοῦ ι τινές· ἦν γὰρ, φασὶ, Ταλαοῖο· οὐ κατεπείγει δέ· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ως εὐθειῶν Ἀττικῶν κέκλιται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὡς Μίνωο, Ἀνδρογέωο. S.]

ὁ ταῶς Aristoph. Auu. 102. at ὁ ταὼς Athen. p. 397. τοῦ ταὼ Plut. de Stoicorum repugnantiis c. 21. p. 1044. D. τὸν ταῶν Antiphan. apud Athen. l. 14. c. 20. p. 654. E. οἱ ταοὶ Menodot. ibid. 655. A. τῶν ταῶν Strattis ibid. p. 654. F. τοὺς ταὼς Plut. l. l. p. 1044. C. Legitur etiam haec vox flexa ad formam tertiae declinationis: τῷ ταῶνι Athen. p. 397. E. τῶν ταώνων Id. B
p. 654. D. τοῖς ταῶσι Aristoph. Acharnn. 63.

Similiter vox ἅλως flectitur parisyllabice et imparisyllabice: ἅλων ὥριμος Jerem. 51, 33. Ald. Edit. ἅλω. τῆς ἅλωνος 1 Chron. 13, 9. τῆς ἅλω 1 Chron. 21, 21. τοῦ ἅλω 1 Reg. 19, 22. ἀπὸ ἅλω Num. 15, 20. τῷ ἅλωνι 2 Reg. 24, 18. Ald. Edit. τῇ ἅλω. τῇ ἅλῳ 2 Reg. 24, 16. τῷ ἅλῳ

1 Chron. 21, 15. τῇ ἅλωνι Jud. 6, 37. τὸν ἅλωνα Ruth. 3, 2. 2 Reg. 24, 21. Ald. Edit. τὴν
C ἅλω. τὴν ἅλωνα Matth. 3, 12. τὸν ἅλω Ruth. 3, 6. αἱ ἅλωνες Joel 2, 24. τοὺς ἅλω 1 Reg. 23, 1. Compl. Edit. τὰς ἅλω. Ex Callimacho affert Etymologus (p. 74. l. 8.) τὴν ἅλωα. In vno hoc nomine animadvertenda est triplex variatio, Spiritus, Generis, Declinationis: imo etiam accentus; nam H. Stephanus in Thesauro scribit vetusta omnia exemplaria, quibus ejus pater ad suam editionem vsus est, Matth. 3, 12. et Luc. 3, 17. habuisse ἅλωνα; sed libros ante eam editionem excusos omnes, ἁλῶνα.

D Suid. ἡ εὐθεῖα, ἡ ἅλω. τὸ γὰρ ἅλως πταῖσμα νεωτερικόν. Etym. p. 74. l. 20. 37. ἅλως παρὰ τὸ ἅλες δασύνεται.

ὁ λαγὼς Athen. p. 400. E. τοῦ λαγὼ Aristoph. Equu. 905. Xenoph. Cyneg. 4, 4. τὸν λαγὼν
21 Athen. p. 400. A. τὸν λαγὼ Lucian. tom. 2. p.
A 979. οἱ λαγῴ Ibid. Pausan. 8, 17. p. 250. l. 43. τοὺς λαγὼς Xenoph. memm. 3, 11, 7.

Athenaeus l. 9. c. 14. p. 400. A. affert τὸν λαγὼν oxytonum, Tryphone teste, ex Aristophanis Danaïdibus et Conuiuis; et τὸν λαγῶ absque ν circumflexum ex Xenophontis Cynegetico 6, 16. (sed in Edit. Steph. p. 985. τὸν λαγώ). Addit, Atticos, vti νεὼν et λεὼν pro ναὸν et λαὸν, ita et dicere λαγὼν pro λαγόν. Citat οἱ λαγῴ ex Eupolidis Assentatoribus pro λαγοὶ ex Sophoclis
B Amyclo Satyrico. Notat, quosdam, praeter rationem, vltimam circumflectere, cum acuere oporteat; vocabula enim in -ος exeuntia, ab Atticis per ω mutata, accentum retinent. Scribit denique, Ionice dici λαγὸς, Attice λαγώς; et in voce λαγωὸν redundare, si Ionica sit, ω; si Attica, ο. λαγωοῖς Lucian. tom. 1. p. 703.

Gaza l. 2. p. 138. Ἀθῶ, Κῶ, Τέω, λαγὼ, αἰτιατικολογούμενα ἄνευ τοῦ ν Ἀττικῶς. Biset. in Aristoph. Lysistr. 404. notat sine ν in Accusativo singulari τὸν λαγὼ, Ἀθῶ, et multa alia a veteribus Atticis efferri, quae communiter per -ον inflectuntur. Eustath. in Hom. p. 1534. l. 10. citat locum Athenaei. Suid. habet λαγῷ in Dativo, et affert τὸν λαγὼν ex quodam Epigrammate. C
Biset. in Aristoph. Equu. 905. videtur legisse λαγῶ, nam sic textum corrigit, ἴσως λαγὼ γραπτέον. Phryn. p. 78. λαγὼς Ἀττικὸς, λαγὸς ὁ Ἴων.

Declinatio Tertia.

Attica Dialectus in hac declinatione, quae est incontracta, solet contrahere nomina in -ας -ατος, -ις -ιδος vel -ιθος, -εις -ειδος, -ων -ωνος, -ως -ωος; vt Κέρας, κρέας, γέρας, τέρας, γῆρας; τοῦ κέρως Thucyd. 2, 90. Arrian. de Alex. 1, 1. p. 2. Dion. Halic. p. 534. l. 32. γήρως Gen. 44, D
20. Plat. p. 572. Arrian. de Alex. 7, 8. p. 151. Aristoph. Equu. 521. Eurip. Hec. v. 157. τῷ κέρᾳ Thucyd. 2, 90. γήρᾳ Luc. 1, 36. Plat. p. 969. Aristoph. Equu. 516. Dio Cass. p. 266. Sophoc. Aj. v. 508. τὰ κρέα Exod. 16, 8. Rom. 14, 21. Xenoph. Anab. 7, 3, 11. Aristoph. Rann. 22
512. et Pac. 191. τὰ γέρα Thucyd. 1, 25. So- A
phocl. Electr. v. 445. [1]) τῶν κρεῶν Levit. 7, 17. Aristoph. Rann. 193. Eurip. Cycl. v. 367. Xenoph. Anab. 7, 3, 10. γερῶν Plut. vit. Camill. c. 2. p. 129. D. Ἔρις, ὄϊς, Φθόϊς, τίγρις, ὄρνις; ἔρεις Gal. 5, 20. [*) οἶν Aristoph. Pac. 1076.

1) Lascar. l. 3. p. 283. τοῖν κρεάτοιν κοινῶς, καὶ κρεῶν Ἀττικῶς. καὶ ἔτι κρεοῖν ἀνέγνων. [Moeris p. 369. τέρα καὶ τερῶν, Ἀττικῶς· τέρατα καὶ τεράτων, Ἑλληνικῶς. Sic et Thom. Mag. p. 840. *S.*]

[*) Suid. οἶν, Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὄϊν. Cf. Hesych. in v. οἶν. Schol. Aristoph. Pac. 929. οἱ Ἴωνες δισυλλάβως λέγουσιν ὄϊς (v. infra p. 363. B.). οἱ δὲ Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως τὰς οἶς. καὶ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ γένους οἱ Ἀττικοὶ συναιροῦντες, τὸν ὄϊν, τὸν οἶν. Cf. Etymol. p. 620. l. 31. qui ἀναλογώτερον dicit τὸ ὄϊς, et Moer. p. 274. et infra p. 27. C. *S.*]

Eurip. Electr. 513. vbi tamen ὄϊν editur. *S.*] [2]) τοὺς Φθοῖς Aristoph. Plut. 677. τὰς τίγρεις Plut. coniug. praeceptt. p. 144. E. τοὺς ὄρνις Aristoph. Auu. 1609. Sophoc. Oedip. Tyr. v. 986. Demosth. p. 417, 21. ὄρνεις Aristoph. Auu. 718. Lucian. tom. 1. p. 1040. Athen. p. 373. D. ὅτι ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσι, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον, καὶ Εὐπόλιδος ἐν
B Δήμοις. Κλείς: τὰς κλεῖς Apoc. 1, 18. Ἀπόλλων, Ποσειδῶν, εἰκών: [3]) τὸν Ἀπόλλω Aristoph. Acharnn. 59. Plat. p. 1185. Xenoph. Cyrop. 7, 2, 7. p. 419. Isaeus p. 62. l. 23. τὸν Ποσειδῶ Aristoph. Rann. 278. Lucian. tom. 1. p. 548. Xenoph. hist. Graec. 4, 7, 4. [4]) τὰς εἰκοῦς Aristoph. Nubb. 559. [5]) Ἥρως: οἱ ἥρως affertur ex Aristophanis [6]) Avibus. τὸν ἥρω Apollon. Argon. l. 2. v. 768. τοῦ ἥρω Philostrat. p. 648. et 694. τῷ ἥρω Id. p. 689. τὸν ἥρω Id. p. 652.

2) Schol. Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως οἱ Φθοῖς. Sic Suid. et Moer. p. 386.

3) Phavor. Ἀπόλλω Ἀττικοὶ, οὐκ Ἀπόλλωνα. Sic Joh. Gram. p. 370.

C 4) Biset. Κακῶς μετὰ περισπωμένης, ἀλλὰ γραπτέον εἰκοὺς, ὡς Λητοὺς ἐν τῇ αἰτιατικῇ πληθυντικῇ. εἰκὼ δὲ εἰκόος εἰκοῦς, καὶ εἰκὼν εἰκόνος ταυτόν. Εὐριπίδης Μηδείᾳ (v. 1162. et Iphig. Taur. v. 816. et Helen. v. 72.) τὴν εἰκώ. Sed Suid. εἰκῶ, τὴν εἰκόνα Ἀττικῶς κατὰ ἀποκοπὴν (quod non probat Aem. Port. nam dicendum esset εἰκῶν, —ῶνος, —ῶνα.) καὶ εἰκοῦς πληθυντικῶς τὰς εἰκόνας Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Aem. Port. si quis circumflexum retineat, dices formatum per contractionem ex εἰκόας, sublato ν, quod parum probabile.

5) Thom. Mag. p. 424. Phavor. et Phryn. p. 62. ἥρω Ἀττικοὶ, οὐχ ἥρωα, καὶ ἥρως, οὐχ ἥρωας. ἥρωες δὲ, οὐχ ἥρως, εἰ καὶ ἅπαξ Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρου βιασθεὶς οἱ ἥρως εἶπε, τῷ δ' ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον.

6) Lascar. l. 3. p. 224. Legitur in Eurip. Hecub. v. 1008. Ἀθάνας Ἰλιᾶς — Sic Edit. P. Steph. et H. Steph. in Trag. Select. vbi Aem. Port. si codex mendo caret, Ἰλιᾶς per Syncopen pro Ἰλιάδος. alioqui penacute Ἰλίας scribendum esset a recto Ἴλιος, -α, -ον. In Editione Barnesii reponitur Ἰλιακᾶς.

Nomina quaedam in -ης -ητος flectuntur ad instar D primae declinationis; in -ως -ωτος, -πους -ποδος, ad instar secundae; vt [1]) Θάλης Θάλητος Anthol. p. 421. (T. III. p. 257. ed. Brunck.) mutato accentu ὁ Θαλῆς Diog. Laert. 1, 22. τοῦ 23 Θαλοῦ 1, 40. τῷ Θαλῇ 1, 28. τὸν Θαλῆν 1, A 41. Aristoph. Nubb. 180. ὦ Θαλῆ Diog. Laert. 1, 34. οἱ Θαλαῖ 1, 38. [2]) γέλως, τὸν γέλων Aristoph. Vespp. 1252. et Eccles. 1148. [3]) ἴδρως, τῷ ἴδρῳ Hom. Ιλ. ρ. v. 385. τὸν ἴδρω Ιλ. κ. v. 572. [4]) χρώς, τῷ χρῷ Xenoph. hist. Graec. 1, 7, 5.

Athen. l. 7. c. 19. p. 316. A. πολύπους. Ἀττικοὶ αἰτιατικὴν πολύπουν λέγουσιν, ὡς Οἰδίπουν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ, τοῦ πολύπου, τὸν πολύπουν, τοὺς πολύπους. [5]) τρίπουν λέβητα Αἰσχύλος εἴρηκεν ἐν Ἀθάμαντι. οἱ δὲ πολύποδα προφέρονται ἀνάλογον τῷ ποὺς ποδὸς ποδὶ πόδα. Οἰδίπους, τοῦ Οἰδίπου Eurip. Phoeniss. v. 261. τὸν Οἰδίπουν Sophoc. Oedip. Colon. B v. 3. τὸν Οἰδίποδα Argum. Oedip. Tyr.

1) Suid. Θάλης βαρυτόνως, ὡς Χρέμης, Θάλητος. Θάλῆς δὲ Θαλοῦ, ἀπὸ Θαλέας Θαλῆς, ὡς Ἑρμέας Ἑρμῆς. Θαλῆν ἔκλινεν Ἀριστοφάνης. Sic Schol. Aristoph. Nubb. 180.

2) Suid. γέλων τὸν γέλωτα.

3) Phavor. ἴδρω Ἀττικῶς, ἴδρωτα κοινῶς.

4) Suid. Ἐν χρῷ, τῷ χρωτί. ὁ χρὼς τοῦ χρῶ. Ἀττικῶς, ὡς γέλως γέλω. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ χρὼς χρωτὶ, ἀποκοπῇ τῆς τι συλλαβῆς. et tum (vti monet Aem. Port.) sine ι subscripto scribendum. at a χρωτὶ χρωΐ, per Atticam contractionem χρῷ cum ι subscripto.

5) Etym. p. 20. l. 15. τρίπους τρίπου, Οἰδίπους Οἰδίπου Ἀττικά ἐστιν.

Flexio peculiaris vocis ναῦς. C

Sing. N. ναῦς Thucyd. 2, 84. G. νεὼς 2, 91. Arrian. de Alexand. 2, 19. Aeschyl. Pers. v. 305.

ναὸς Ibid. v. 313. D. ναῒ Id. Suppl. v. 867. Eurip. Iphig. Taur. v. 883. A. Pind. Olymp. Od. 13. v. 76. ναῦν Thucyd. 2, 91. Arrian. l. l.

Dual. G. D. νεοῖν Thucyd. 4, 8.

Plur. N. νᾶες Eurip. Iphig. Aul. 242. νῆες Thucyd. 2, 90. G. νεῶν Ibid. v. 1575. Thucyd. 1, 10. Aeschyl. Pers. v. 323. ναῶν Ibid. v. 340. D. ναυσὶ Ibid. v. 338. Eurip. Iphig. Taur. v. 1109. Thucyd. 1, 30. Aristoph. Rann. D 368. A. ναῦς Id. v. 365. Thucyd. 1, 10. Eurip. Iphig. Aul. v. 147. νέας Arrian. de Alex. 2, 20. p. 45.

24 Phryn. p. 68. αἱ νῆες ἐρεῖς, οὐχ αἱ ναῦς. τὰς ναῦς, οὐ τὰς A νῆας. Legitur tamen νῆας in Eurip. Iphig. Aul. v. 248. Moschop. p. 161. ναῦς νηὸς νηῒ ναῦν ναῦς νῆες νηῶν ναυσὶ ναῦς νῆες κοινῶς. νεὼς νεῶν Ἀττικῶς. ναὸς ναῒ νῆα νηῦς νᾶες ναῶν νηυσὶ νῆας νᾶες ποιητικῶς. videntur tamen ea, quae scribuntur per α, esse analoga et communis linguae; quae autem per η, Ionicae. [Moeris p. 266. νῆες, ὡς Θουκυδίδης (1, 45.), Ἀττικῶς· ναῦς, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. p. 626. et Lexicon Xenoph. in v. ναῦς. *S.*]

Declinatio Quarta.

Ἡ ἔγχελυς. Athen. l. 7. c. 13. p. 299. A. οἱ Ἀττικοὶ, καθὼς Τρύφων φησὶ, τὰς ἑνικὰς χρήσεις ἐπιστάμενοι διὰ τοῦ υ, τὰς πληθυντικὰς οὐκ ἔτι ἀκολούθως ἐπιφέρουσιν. ἡ ἔγχελυς B Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. τῆς ἐγχέλυος (Athen. p. 298. D.) τὴν ἔγχελυν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι (v. 889.) αἱ ἐγχέλυες Ὅμηρος (Ιλ. φ. v. 203. et 353. vbi Eustathius hunc Athenaei locum affert) τὰς ἐγχέλυας Ἀρχίλοχος. τὰς μέντοι πληθυντικὰς οὐκ ἔτι ὁμοίως τῷ Ποιητῇ. αἱ ἐγχέλεις (Athen. p. 298. B.) τῶν ἐγχέλεων Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (v. 559.) ταῖς ἐγχέλεσιν ἐν Σφηξὶ (v. 508. sed in Edit. Aem. C

Port. et Ald. et Kuster. ἐγχέλυσιν) τὰς ἐγχέλεις
ἐν Ἱππεῦσι (v. 860. et Acharnn. v. 882.) Ἀριστο- C
τέλης δ' ἐν τοῖς περὶ ζώων διὰ τοῦ ι ἔγχελις εἴ-
ρηκεν. quod quidem in Aristotele nondum repe-
ri. Hujus vocis flexio sic se habet in Aristotelis
Histor. Animm. ἡ ἔγχελυς 1, 5. 2, 17. 3, 17.
τῆς ἐγχέλυος 4, 11, 6, 14. αἱ ἐγχέλυες 6, 16.
αἱ ἐγχέλεις 8, 2. τῶν ἐγχελύων 6, 16. τῶν ἐγ-
χέλεων 8, 2. ταῖς ἐγχέλυσι 8, 30. τὰς ἐγχέλυς
6, 16. (sic in Athen. l. 8. c. 1. Ald. quam editio-
nem sequitur H. Steph. in Thes. sed in Dalechamp.
p. 331. E. τὰς ἐγχέλεις.)

Schol. Aristoph. Acharn. 889. Ἀττικῶς ἔγχελυν, Βοιωτοὶ
ἔγχελιν. Suid. ἔγχελυς Ἀττικῶς, παρὰ Βοιωτοῖς ἔγχελις. Lege
H. Steph. in Thes. D

Declinatio Quinta. 25

Nomina in -ης [1]) Propria Attici flectunt juxta for- A
mam primae Declinationis; vt Κυαξάρου Xe-
noph. Cyrop. 6, 1, 1. pro Κυαξάρους Id. ibid. 4,
5, 17. Αἰσχίνου Aristoph. Auu. 822. Ἀριοβαρ-
ζάνη Demosth. p. 192. extr. pro Ἀριοβαρζάνει
Dio Cass. p. 183. Σωκράτην Plat. p. 15. pro Σω-
κράτη Aristoph. Nubb. 182. Δημοσθένην Thu-
cyd. 4, 66. Ἀριστοφάνην Plat. p. 1184. Σωσθέ- B
νην Act. 18, 17. ὦ Κυαξάρη Xenoph. Cyrop.
5, 3, 12.

1) Etym. p. 152. l. 16. hanc flexionem ad nomina propria restringit. lege Phavor. in Δημοσθένην. et Lascar. in prima decl. contract. l. 3. p. 268. [Genitiuum ejusmodi nominum in -ου pro ους terminari ex Aeolum more, docet Gregor. p. 292. et Johann. Grammat. p. 387. *S.*] Suid. in voce ἀπηλιάστης habet Ἀριστοφάνη. et in voce μιαρά, Δημοσθένη. Priscian. p. 32. „Aeoles τῷ Δημοσθένη dicunt pro Δημοσθένει." Demetr. Phaler. (Edit. Morel. 1555.) p. 74. τὸ ν δι' εὐφωνίαν ἐφέλκονται οἱ Ἀττικοὶ, Δημοσθένην λέγοντες καὶ Σωκράτην.

Vox ἀκινάκης formam etiam vtramque recipit: ἀκι-
νάκεος et ἀκινάκεϊ Herodot. 4, 62. p. 152. l. 27.

τὸν ἀκινάκεα Id. 3, 118. p. 129. l. 33. τοὺς ἀκι-
νάκεας Id. 3, 128. p. 132. l. 21. ἀκινάκου Lu-
cian. tom. 1. p. 648. ἀκινάκῃ Pausan. 3, 17. p.
99. l. 43. Herodot. 8, 120. p. 317. l. 42. ἀκινά-
C κην Id. 7, 54. p. 256. l. 11. Lucian. tom. 2. p. 418.
Plut. de superstit. c. 8. T. II. p. 168. E. τοὺς ἀκι-
νάκας Herodot. 9, 79. p. 343. l. 15.

Lege Aem. Port. Lex. Ionic.

Nomina in [1]) -εὺς [2]) -υς -υ [3]) -ις -ι formant Geniti-
vum in omni numero per ω: vt βασιλέως Matth.
5, 35. πρέσβεως Aristoph. Acharnn. 93. ἄστεως
Pausan. 10, 8. extr. p. 324. l. 20. πόλεως Matth.
10, 32. Thucyd. 1, 10. δαμάλεως Num. 19, 6.
δεήσεως Ps. 6, 9. υἱέως [4]) Thucyd. 1, 13. υἱέος
D Id. 3, 26. πρέσβεων Demosth. p. 1212. extr.
26 πόλεων Thucyd. 1, 7. Luc. 5, 12. υἱέων Thu-
A cyd. 1, 20. δυοῖν [5]) αἱρέσεων Demosth. p. 234.
[In editione Basileensi, cuius paginas nominare
Maittaire solet, p. 234. non inueni haec verba,
sed p. 224. eiusdem editionis, h. e. p. 400, 9. ed.

1) Gaza l. 1. p. 25. Johan. Gram. p. 366. Ἀτθὶς τὰ εἰς -εὺς ὀνόματα διὰ τοῦ ω ἐπὶ γενικῆς ἐκφέρει.

2) Chrysoloras: πῆχυς πέλεκυς διὰ τοῦ ω Ἀττικῶς.

3) Phavor. δέησις δεήσεως Ἀττικόν. Gaza l. 2. p. 154. de contractis.

4) Schol. Ἀττικῶς ἀπὸ εὐθείας τῆς υἱεύς. tamen Phryn. p. 22. et 114. rejicit υἱέως et υἱέα. et Hort. Adon. in υἱεύς. οὐ γίνεται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τοῦ ε καὶ ω, ἀλλὰ φυλάττει τὸ ε διὰ τοῦ ο, υἱέος.

5) Lascar. l. 1. p. 17. ὀφέοιν καὶ ὄφεων. Idem l. 3. p. 274. illud Ionicum dicit esse, hoc Atticum. Idem l. 3. de prima declin. contract. p. 271. affert ταρίχει ἀπὸ τοῦ ταρίχεε. quam contractionem notat esse antiquam. et postea in secund. declin. p. 277. τὼ πόλεε πόλη, κατὰ τὸ εἰωθός. τὸ δὲ παρὰ Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ. τούτω τὼ πόλει, ἀρχαῖον. et in tert. p. 280. τὼ βασιλέε βασιλῆ κατὰ κρᾶσιν, ὡς δοκεῖ παλαιοῖς. et mox p. 281. σεσημείωται ὁ υἱεὺς τοῖς υἱέσιν Ἀττικῶς, (Aristoph. Nubb. 997.) καὶ δρομεὺς δρομέσι παρὰ Καλλιμάχῳ.

Reisk. vbi tamen Reisk. dedit δυεῖν αἱρέσεως οὔσης μοι. *S.*]

Nomina in εὺς contrahunt aliquando Accusatiuum singularem -έα in -ῆ; vt τὸν ξυγγραφῆ Aristoph. B Acharun. 1150. Ὀδυσσῆ Eurip. Rhes. v. 708. Ἀχιλλῆ Id. Electr. v. 439. ἱερῆ Id. Alcest. v. 24.

Schol. Aristoph. ξυγγραφῆ ἀντὶ τοῦ ξυγγραφέα. Johan. Gramm. p. 363. Ἴδιον Ἀττικων ἐστι τὰς εἰς α ληγούσας ἑνικὰς αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς διὰ τοῦ η προφέρεσθαι, Εὐρυσθῆ, Πηλῆ, Τυδῆ. Lascar. l. 3. de tert. declin. contract. p. 279. sq. docet id fieri Dorice apud Poetas, affertque ex Hom. Τυδῆ Ιλ. δ. v. 384. Μηκιστῆ Ιλ. ο. v. 339. Ἀχιλῆ ex Coint. l. 5. v. 285. [vbi tamen editur datiuus Ἀχιλῆ. Debebat Eurip. Electr. v. 439. laudare. *S.*] et Φονῆ ex Lycophr. v. 1038. ὅπερ (inquit Lascar.) ὁ Κέκκος ἐξηγούμενος κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὴν γενέσθαι φησί. Quis ille Ceccus fuerit, nescio; Tzetzes est Lycophronis enarrator, et id in ejus Scholiis reperitur. Eustath. in Hom. p. 487. l. 10. τὸ Τυδῆ οὐκ ἀπὸ τοῦ Τυδέα συνήρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ Τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. Vrban. p. 89. docet haec esse Dorica, at Corinth. de Dial. p. 70. Attica.

Eadem in plurali mutant [1]) -εῖς in -ῆς; et contrahunt C -έας in -ᾶς vel -άς; vt οἱ ἀμφορῆς Aristoph. Plut. 808. οἱ βασιλῆς Id. Auu. 467. Aeschyl. Pers. v. 24. [2]) Sophoc. Aj v. 190. ἱερῆς Sophocl. Oed. Tyr. v. 18. ἱππῆς Xenoph. hipparch. 7, 1. 3. Thucyd. 2, 79. Δωριῆς, Πλαταιῆς Id. 2, 9. Μαντινῆς Id. 4, 134. Ἑρμιονῆς Id. 1, 27. Μεγαρῆς Aristoph. Pac. 480. τοὺς τροφᾶς Sophoc. Elect. v. 1066. [3]) Πλα-
27 ταιᾶς Aristoph. Rann. 706. [4]) Δωριὰς Thucyd.
A 1, 107. [5]) ἀγυιὰς Aristoph. Equu. 1317. [6]) χοὰς Id. Nubb. 1240.

1) Etym. (v. paulo inferius) et Phavor. in voce Ἑρμηνέας et Thom. Mag. p. 364. docent id tantum fieri in nominatiuo, et in accusatiuo retineri -έας. Ἀχαρνέας Aristoph. Acharnn. 176. ἱππέας Xenoph. hipparch. 7, 4. Thucyd. 2, 9. at Lascar. l. 3. p. 281. ex Sophocle affert τοὺς βασιλῆς, et addit, scriptum per η apud antiquos libros reperiri. [Iohann. Gramm. p. D 365. ἡ Ἀτθὶς αἰεὶ τὰς εἰς εις πληθυντικὰς εὐθείας, ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἀρσενικῶν γενομένας, διὰ τοῦ η προφέρεται. οἷον γονεῖς, γονῆς· βασιλῆς, οἱ βασιλεῖς. Cf. Gregor. p. 41. sq. ibique Koen. Choeroboscus apud Etymol. p. 473. l. 37. ἐπὶ τῶν εἰς ευς ὀνομάτων ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν τὰ δύο εε, εἰς τὴν ει δίφθογγον κιρνᾷ ἐπὶ κυρίου· ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ κυρίου, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἰς η, βασιλέες βασιλῆς. *S.*] Phot. ex Hellad. Chrest. p. 1589. (p. 18. ed. Meurs.) ἱππεῖς καὶ νομεῖς δεῖ γράφειν καὶ λέγειν, τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν· οὐκέτι δὲ καὶ τὰς αἰτιατικὰς, ἀλλ' ἱππέας καὶ νομέας. εἰ δὲ καὶ Ξενοφῶν εἴρηκε τοὺς νομεῖς, οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀνὴρ ἐν στρατείαις σχολάζων καὶ ξένων συνουσίαις, εἴτινα παρακόπτει τῆς πατρίου φωνῆς. διὸ νομοθέτην αὐτὸν οὐκ ἄν τις Ἀττικισμοῦ παραλάβοι. Non tamen reperio in Xenophonte τοὺς νομεῖς, sed νομέας, Cyrop. 1, 1, 2. [v. Fischer. de vitiis lexicor. N. T. prolus. XXX. p. 668. sq. et Verheyk. excurs. in dialectos Antonini Lib. p. 303. *S.*]

2) Schol. Ἀττικῆς ἐστι διαλέκτου βασιλῆς, ἱππῆς. Terent. Maur. p. 22. „quos ἱππεῖς solebant aut Ἀχαρνεῖς dicere, ἱππῆς potius aut Ἀχαρνῆς nominant."

3) Schol. ἀντὶ τοῦ Πλαταιέας.

4) Schol. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ Δωριέας. Aem. Port. mavult circumflectere Δωριᾶς.

5) Schol. βέλτιον περισπᾶν ἀγυιᾶς ἐν συναλοιφῇ ἀπὸ τοῦ ἀγυιεὺς ἀγυιέας. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. at Harpocrat. Ἀγυιᾶς ex Demosth. contra Mid. p. 530, 28. quidam acuunt ἀγυιὰς ab ἀγυιά· sed praestat circumflectere ab ἀγυιέας. Attice ἀγυιᾶς. sicut Eupolis et Aristoph. in Avibus v. 1233. Sic et Suid.

6) Schol. τὸ χοᾶς ἐκ τοῦ χοεὺς κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν· χοεῖς γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν. τὸ δὲ χοὰς ἀπὸ τοῦ χοή. Aem. Port. in Suid. obseruat, χοᾶ circumflecti in singulari, χοὰς acui in plurali; et χόας penacui diverso sensu in Aristoph. Acharnn. 960. et addit quosdam deriuare a foeminino χοά, juxta sententiam Scholiastae Aristoph. ad l. l. Lege Eustath. in Hom. p. 1401. l. 2. Legi-
B tur χοεῖς 3 Reg. 7, 38.

Nomina in -εὺς purum finita omnes fere casus contrahunt; vt Sing. G. -έως in -ῶς: Πειραιῶς Demosth. p. 431, 11. Xenoph. hist. Graec. 1, 2, 9. Lysias p. 106. l. 29. (p. 234.) D. Πειραιεῖ Thucyd. 2, 94. Demosth. p. 379, 22. Xenoph. hist. Graec. 1, 3, 13. Πειραεῖ Aristoph. Pac. 144. 164. A. -έα in -ᾶ: Πειραιᾶ Id. Equu. 812. Thucyd. 2, 94. Aeschin. p. 270. (p. 335.) Isocrat. de bigis c. 5. p.

153. Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 25. Heliodor. 1, 14. p. 26. Μηλιᾶ Aristoph. Lysistr. 1171. Aeschyl. Pers. v. 486. χοᾶ Aristoph. Acharnn. 1132. Plural. G. Πλαταιῶν Thucyd. 3, 21. Aeschyl. Pers. v. 819. D. Πλαταιᾶσι Lucian. tom. C
1. p. 1036. Δωριᾶσι Pausan. 3, 20. p. 103. l. 25. pro Δωριεῦσι Thuc. 1, 124.

Etym. p. 670. l. 1. et p. 189. l. 50. Eustath. in Hom. p. 269. l. 5. Hort. Adon. in Πηλεύς. Johan. Gramm. p. 368. et Corinth. p. 71. Suid. in Ἀτρέα et Μηλιῶν. Phavor. in Ἐρέτρεια, vbi χοῶς pro χοέως. Biset. in Aristoph. Lysistr. 1171. Moeris p. 314. Cf. infra p. 431. B.

Schol. Aristoph. Pac. 929. de accusatiuo οἶν et οἶς (v. supra p. 22. B.) ab ὄϊς, ovis. Sic Gaza l. 2. in contract. p. 157. et Suid. in voce ὄϊν.

Phryn. p. 200. ex Herodiano obseruat, contractionem distinctionis gratia nonnunquam omitti: ἀνθέων γράφε, ἀλλὰ μὴ ἀνθῶν, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀνθ᾽ ὧν. H. Stephanus in Thes. affert ἀνθέων ex Plut. Athen. et Theophr. ac ἀνθῶν etiam ex Athen. Theophr. et Xenoph. Cyneg. 5, 5. τῶν ἀνθῶν Plut. Sympos. 1, 8, 3. p. 626. B. D
Athen. p. 553. extr. ἀνθέων Aelian. hist. var. l. 13. c. 1.

Legitur a πῆχυς, πηχῶν 3 Reg. 7, 2. Xen. anab. 4, 7, 11. Apollodor. 1, 7, 4. Pausan. 10, 15. p. 330. l. 33. pro *) πήχεων Id. 1, 33. p. 32. l. 30. Gen. 6, 15. πήχεις Aristoph. Rann. 811. Num. 35, 4. pro πήχεας.

[*) Moeris p. 327. πηχέων, Ἀττικῶς· πηχῶν, Ἑλληνικῶς. Cf. Phryn. p. 104. et Thom. Mag. p. 714. qui similia praecipiunt. *S.*]

Declinationes Adjectiuorum. 28 A

Adjectiua variantur ad instar Substantiuorum parisinium.

Declinatio Prima.

Adjectiua in -ος mutant finales suorum casuum vocales in ω.

Sing. N. ἵλεως Gen. 43, 23. Matth. 16, 22. Eurip. B
Iphig. Taur. v. 271. Plat. p. 680. πλέως Id. p. 673. Eurip. Cyc. v. 501. Aristoph. Equu. 1126. τὸ ἵλεων Plat. p. 882. Heliodor. 10, 3. p. 458. l. 6.

G. ἵλεω 2 Maccab. 2, 22. Lucian. tom. 1. p. 1055.

D. ἵλεῳ Plat. p. 123.

A. ἵλεων 2 Macc. 7, 37. et τὴν ἵλεω Plut. Vit.
C Paul. c. 1. p. 255. E. et τὸν ἵλεω ibid. c. 19. p. 265. B. Lucian. tom. 1. p. 879. et 1023. [1]) τὸν ἀλυκὼ Aristoph. Lysistr. 404.

V. ἵλεως Sophoc. Elect. v. 658.

1) Biset. ἀντὶ ἀλυκὸν Ἀττικῶς, ὡς τὸν λαγὼ, de quo in secunda declinatione Substantiuorum. (Kuster. edidit τὸν ἀλυκόν.)

Dual. N. A. ἵλεω Plat. p. 191.

Plur. N. οἱ ἵλεῳ Xenoph. Cyrop. 1, 6, 2. Plat. p. 852. αἱ ἵλεῳ Sophoc. Oedip. Col. v. 43. τὰ ἵλεω Lucian. tom. 1. p. 469.

G. ἵλεων Xenoph. de re equestri 12, 11.

A. ἵλεως Dion. Hal. p. 410. l. 45.

D In S. Bibliis εὐθὺς flectitur, ὁ εὐθὴς Ps. 33, 4. εὐθὲς 2 Reg. 19, 6. τοῦ εὐθοῦς Id. 1, 18. τὸν εὐθῆ Id. 10, 3.

Lascar. l. 3. de nominibus in -υς, p. 220. affert, Theodosio teste, ex Ione comico, τὼ τραχῆ pro τραχέε.

Legitur θήλεως Pausan. 10, 19. p. 334. l. 25. pro θήλεος.

29 *Declinatio Secunda.*

A Ὅστις. ὅτου 1 Reg. 30, 4. Matth. 5, 25. Aristoph. Plut. 281. ὅτῳ Id. ibid. 41. ἅττα Id. Thesmoph. 580. pro ἅσσα Xenoph. de rep. Athen. 2, 17. sed ἅττα Id. Cyrop. 2, 2, 6. Demosth. p. 37, 12. Thuc. 1, 113. ὅτων Arrian. p. 187. (Indic. c. 27.)

Eustath. p. 148. l. 38. ἅσσα ἅτινα, ἐκ τοῦ ἃ καὶ τοῦ σὰ
B ὃ δηλοῖ τὸ τινὰ Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ

ὅτι τρία σημαίνει τὸ ἅσσα. τὸ ἅτινα. καὶ τὸ ὅσα, καὶ δασύνεται. καὶ τὸ τινὰ, καὶ ψιλοῦται. Sic Biset. in Aristoph. Thesmoph. 580. τοῦ pro τινὸς etiam cum nomine foeminino jungitur; vt Sophoc. Ajac. v. 291. οὔτέ του κλύων σάλπιγγος. Vbi Schol. ὥσπερ παρὰ Αἰολεῦσι τὸ ὅτινα κοινόν ἐστι κατὰ γένος, οὕτω καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ οὔτε του, ὅταν οὕτως συντάσσεται, κοινῶς λέγεται. Et paulo post, Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς, τοῦ λέγοντες. Ἔστι δὲ τοῦτο ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ· οὔτέ του δόξης ἐρῶ. Εὕρηται δὲ καὶ παρ' Ἰσοκράτει πολλὰ τοιαῦτα. Καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς, τῶ χεῖρε. Id praeterea oportet animaduerti, του, cum pro τινὸς vsurpatur, esse vocem encliticam.

Lucian. Soloec. p. 986. ἕτερ' ἅττα ἐπέλθωμεν. καὶ πρῶτον τοῦτο τὸ ἅττα μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν ὀρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τοῦ C ἕτερα συντιθέμενον.

Phot. ex Hellad. Chrest. p. 1584. (p. 10. sq. ed. Meurs.) τὸ ἅττα φησὶ ψιλοῦσθαι· οἱ δὲ ἄλλοι ἀκριβέστερον εἰς τὰ σημαινόμενα διαιροῦντες, οἰκειότερον καὶ περὶ τῶν πνευμάτων διείλοντο.

Τέρην, τέρεινα. H. Steph. in Thes. ex Apollon. Rhod. 1, 1143. τερείνης. ex Eurip. Med. 905. τερείνην. Eustath. in Hom. p. 1532. l. 16. ex quodam Authore τέρειναι.

Adjectiua in -ης purum contrahunt -εα in -α; vt τὸν ὑγιᾶ Thucyd. 3, 34. Plat. p. 463. ὑγιῆ Dion. Hal. p. 478. l. 37. τὸν εὐφυᾶ Plut. Vit. Marcell. c. 29. p. 315. A. [τὸν εὐκλεᾶ Lycurg. c. 12. ὑπερφυᾶ Aristoph. Nubb. 76. τὸν ἐνδεᾶ Plat. T. II. (Edit. H. Steph.) p. 381. C. Plut. vit. Solon. c. 27. p. 93. E. *S.*] τὸν ἀπροσδεᾶ Id. vit. Pericl. c. 16. D p. 162. B. τὰ ἐνδεᾶ Id. vit. Coriolan. c. 30. p. 227. F.

Phavorin. in ὑγιᾶ. et Eustath. in Hom. p. 1516. l. 2. et Lascar. l. 3. de prima declin. contract. p. 269. et Johann. Grammat. p. 368. et Gregor. p. 70. sq.

Aem. Port. in not. ad Eurip. affert -ῃ pro -ει in Datiuo singulari: χρυσήρῃ Ion. v. 1154. ἀφανῆ Hippol. v. 1289. In editione Barnesii scribitur χρυσήρει, et expungitur ι in ἀφανῆ.

Adjectiua composita in -ως. ὁ ἀνίλεως Jacob. 2, 13.
30 ὁ ἔμπλεως Appian. bell. civ. 1, 67. p. 186. l. 17.
A ὁ περίπλεως Plut. vit. Coriolan. c. 9. p. 217. D. ἡ ἔμπλεως Dion. Hal. p. 29. l. 11. τὸ κατάπλεων Appian. de rebus Punicis c. 117. extr. p. 53. l. 57. τὴν ἔμπλεων Plut. de sera num. vindicta c. 6. p. 552. C. τὸν ἔκπλεων Xenoph. Anab. 7, 5, 5. et τὴν ἔκπλεω Dion. Hal. p. 30. l. 8. (vti ἀλυκῶ, de quo prius.) οἱ ἔκπλεῳ Xenoph. Cyrop. 6, 2, 4. τὰ ἔκπλεω Id. ibid. 1, 6, 7. οἱ ἄνεῳ Hom. Ιλ. β. v. 323.

Adjectiua in Substantiuum finita; vt ὁ ἀξιόχρεως Demosth. p. 101, 27. τοῦ ἀξιόχρεω Id. p. 36, 5. τοῦ φιλόνεω Antiphon p. 113. l. 25. τῷ φι-
B λόνεῳ Ibid. l. 27. τὸν ἄγηρων Plat. p. 1049. τὸν φιλόγελων Athen. p. 261. C. τὴν ἀξιόχρεων Dion. Hal. p. 411. l. 36. Cf. Plut. de Pythiae oraculis c. 8. p. 398. B. vbi editur ἀξιόχρεω. τὸ ἀξιόχρεων Thucyd. 1, 10. οἱ ἀξιόχρεῳ Plat. p. 29. τοῖς ἀγήρῳς Aristoph. Auu. 690. τοὺς ἀξιόχρεως Dion. Hal. p. 711. l. 15. τοὺς λιπόνεως Demosth. p. 1226, 15. τὰς ἀγήρως Id. p. 1400, 17. τοὺς φιλόγελως Athen. p. 261. D.

[Lascaris l. 3. p. 224. τὰ εἰς ως σύνθετα Ἀττικῶς εἰς ω ποιοῦσι τὴν γενικὴν, οἷον ὁ φιλόγελως, τοῦ φιλόγελω. ὁ δύσερως, τοῦ δύσερω. *S.*]

C

Comparatio Adjectiuorum.

Eustath. in Hom. p. 1441. l. 10. enumerat multa Adjectiua in -ος comparata per -έστερος -έστατος: ἀνιηρέστερος Ὀδ. β. v. 190. ἀμορφέστατος παρ' Ἡροδότῳ (1, 196.), αἰδοιέστερος, ποδηγέστερος ἐν τοῖς τοῦ Σουΐδα, δικαιέστερος, ἀκρατέστερος. Ἐπίχαρμος ἀλλοιέστερος λέγει, καὶ ἐπιηρεστέραν, καὶ ἀναγκαιέστατον, καὶ ὡραιέστατον. Στησίχορος

ὑπερθυμέστατον. Ἑκαταῖος σπουδαιέστατοι,
καὶ Ἡρόδοτος σπουδαιέστερα (1, 8.) Δημόκρι-
τος ἐπιτηδειέστατον, καὶ Δεινόλοχος γενναιέ-
στατον. Ἀντίμαχος (p. 106. ed. Schellenberg.) D
ἀφνειέστατος, Εὔπολις ἀφθονέστατος, Πίνδα-
ρος ἀπονέστερος (Olymp. Od. 2. v. 111. αἰδοιέ-
στατος Id. Od. 3. v. 76. ἀφθονέστερος Id. Od.
2. v. 172.) παρ' Ὁμήρῳ Σέλευκός φησι τὴν
Ἀριστοφάνειον γραφὴν ἔχειν, φιλοκτεανέστατε 31
(Ιλ. α. v. 122. in vulg. Edit. φιλοκτεανώτατε) A
καὶ Σοφοκλέους (Aj. v. 383.) κακοπινέστατον,
ὃ οὐκ ἐξ ἁπλοῦ τοῦ πίνου γέγονεν, ἀλλ' ἀπὸ
συνθέτου τοῦ κακοπινοῦς, οὗ χρῆσις παρὰ τῷ
Δειπνοσοφιστῇ (H. Steph. in Thes. ex Athen. l.
15. p. 565. E.) κακοπινεῖς. (His addatur ex He-
rode inter Oratores veteres ῥᾳδιέστερος p. 175.
l. 43. p. 37. edit. Reisk.)

Alia per -ίστερος -ίστατος. Eustath. ibid. ὥσπερ B
διὰ τοῦ -εσ- σχηματίζουσιν Ἀττικοὶ, οὕτω καὶ
διὰ τοῦ -ισ-, ποτίστατον γάρ φησιν Ἀριστοφά-
νης (Thesmoph. 742. et Jul. Poll. l. 6. c. 2. sect.
19.) οὕτω καὶ λαγνίστατον, καὶ κλεπτίστατον
(Aristoph. Plut. 27.) καὶ λαλίστερον (Aristoph.
Rann. 91.) καὶ λαλίστατον (H. Steph. in Thes.
ex Eurip. Cycl. v. 314.) καὶ πτωχίστερος (Ari-
stoph. Acharnn. 424.) καὶ ψευδίστατος. καὶ Πλά-
των ἐν Κλεοφῶντι, ἁρπαγιστάτου, καὶ ἀλαζο-
νίστατον. καὶ πληκτίστατος δὲ λέγουσι, καὶ
ἀκρατίστερον. Adde πλεονεκτίστατος Xenoph.
memm. 1, 2, 12.

Alia per -αίτερος -αίτατος. Eustath. ibid. εἰσὶ δὲ C
σχηματισμοὶ καὶ διὰ τοῦ -αι-, ἰσαίτατος (Plat.
p. 850.) καὶ προὐργιαίτερος (Thucyd. 3, 109.
Isocrat. Paneg. c. 37.) Πλάτων δ' ἐν πρώτῳ πολι-
τείας, (T. II. p. 329. C. ed. Steph. vbi nunc legitur
ἀσμενέστατα.) ἀσμεναίτατα, καὶ ἰσαίτερον (Eurip.

Suppl. v. 441.) καὶ ἐν Χαρμίδῃ ἡσυχαίτατα
(ἡσυχαίτερος Thucyd. 3, 82.) ἐστὶ δὲ καὶ
πλησιαίτερον. (πλησιαίτατος Xenoph. Anab. 1,
10, 3.) Ξενοφῶν δὲ καὶ φιλαίτατον ἐν ἑβδό-
μῃ (hist. Graec. 7, 3, 7. p. 476.) φησί. τοῦτο δὲ
καὶ φιλώτατον ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕ-
D ρηται. (Hesych. φιλώτερος φίλτατος.) His ad-
dantur ὀψιαίτατος Demosth. p. 1301, 25. Xe-
noph. hist. Graec. 4, 5, 18. πρωϊαίτατος Ibid.
Thucyd. 7, 19. πρωϊαίτερος Id. 7, 39. Xenoph.
Anab. 3, 4, 1. ἰδιαίτατος Demosth. p. 641, 17.
μεσαίτατος Lucian. tom. 2. p. 824. Aristot. de
mundo c. 3. μυχαίτατος Id. ibid.

32 Nonnulla ex his duas sibi formas adsciscunt; vt
A ἡσυχαίτερος Xenoph. Cyrop. 1, 4, 4. et ἡσυχέ-
στερος Aem. Port. in Lex. Pind. ad -έστερος ex
Hippocrate. πλησιέστατος Herodes inter Orat.
Vet. p. 177. l. 19. (p. 46. ed. Reisk.) et πλησιαί-
τερος Lucian. tom. 2. p. 114.

Lege Catalogum Adjectivorum varie comparatorum in Gr.
Gram. Rudim. Busb. p. 31. et Etymol. p. 31. l. 12. Phavor. in
φίλτατος scribit φιλαίτατος reperiri apud Poet. vtpote Theocr.
Idyll. 7. v. 98. at reperitur etiam, vt φίλτατος apud Plut. de frat.
amore c. 14. p. 485. D. in soluta oratione, vti supra probatum est.
H. Steph. in Thes. affert ex Sophrone ὑγιώτερον pro ὑγιέστερον
B (quod Athen. p. 59. C. ex Epicharmo.) Sed Etymol. p. 774. l.
41. putat Sophronem sponte errasse.

Nonnulla in -αίτερος -αίτατος Syncopen passa; vt
παλαίτατος Thucyd. 1, 4. σχολαίτερας Id. 1,
84. σχολαίτατος Xenoph. hist. Graec. 6, 3. 4.
extr. γεραίτερος Aristoph. Equu. 1298.

Moschop. p. 142. ἡδὺς -ίων -ιστος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εἰσιν
ἐν χρήσει, καὶ ἡδὺς -ύτερος -ύτατος παρὰ τοῖς κοινοῖς. γλυκύτε-
ρος Judic. 14, 18. γλυκύτατος Aristoph. Acharnn. 461. 466. γλυ-
κίων Hom. Ιλ. α. v. 249. ἥδιστος, vnde ἥδιστα 2 Corinth. 12, 9.
βαθύτερος, εὐρύτερος Hippoc. Sect. 6. p. 177.

Phryn. p. 36. βράδιον. καὶ τοῦτο Ἡσίοδος (ἔργ. v. 528. et

Plut. vit. Fab. Max. c. 12. p. 181. A.) λέγει· Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δόκιμοι βραδύτερος. Lucian. in Soloec. p. 983. C
βράδιον δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον.

Phryn. p. 26. τάχιον οἱ Ἕλληνες οὐ λέγουσι, θᾶττον δέ. μᾶλλον μὲν οὖν Ἕλληνες τὸ τάχιον, θᾶττον δὲ Ἀττικοί. τάχιον Johan. 20, 4. Plut. vit. Fab. Max. c. 12. p. 181. A. θᾶττον H. Steph. in Thes. ex Xenoph. Κυροπ. l. 5. c. 4. §. 15. et ex Plat. θάσσων Hom. Ιλ. β. v. 440. Etym. p. 235. l. 3. ex Aristoph. affert γλύσσων pro γλυκίων. βράσσων Hom. Ιλ. κ. v. 226. pro βραδίων. Hort. Adon. in voce κάῤῥων. βάσσων κράσσων pro βαθίων κρατίων.

Phryn. p. 32. ἀγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα. Eustath. in Hom. p. 1384. l. 49. οὐδεὶς λέγει ἀγαθώτερος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ τοῦ ἄγαν ἐπίτασιν. Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται. Legitur tamen ἀγαθώτερος Judic. 11, 25. et 15, 2. Editio vero Aldin. habet κρείσσων. Hoeschel. in Phryn. affert ἀγαθώτατος ex Chrysostom. in Epist. ad Timoth. Nunnes. in Phryn. (vti et H. Steph. in Thes.) ex Synes. ἀγαθώτατον, et ex Arist. ἀγαθώτερον.

Phryn. p. 54. εἰ ποιητὴς (Hom. Ιλ. ο. v. 513. χειρότερος) D
εἶπεν ἀμεινότερον, χαιρέτω. οὐδὲ γὰρ καλλιώτερον (Thucydid. 4, 118.) οὐδὲ κρεισσότερον ῥητέον. συγκριτικοῦ γὰρ συγκριτικὸν οὐ γίνεται. Hoeschel. in Phryn. affert ἀμεινότερον ex Poeta apud Philon. p. 652. ἀρειότερον ex Theogn. χειρότερον et χερειότερον ex carmin. Nazianz. et Rudim. Gram. Graeco-Lat. Busb. A gradibus res aucta gradus augescere mandat. μειζότερος 3 Joh. 4. Eustath. in Hom. p. 1029. l. 18. μὴ ἐρανιστέον τὴν χρῆσιν τῆς λέ- 33
ξεως, χειρότερος, πρὸς ζῆλον πεζογραφίας, ὡς οὐδὲ τοῦ ῥηΐτερον. A
ῥηΐτερος Ιλ. σ. v. 258. H. Steph. in Thes. notat afferri ex Aristotel. de Mund. (c. 6. p. 611.) μεγαλώτερος, sed in marg. aliam haberi lectionem.

Phryn. p. 54. ἔσχατον χρὴ λέγειν, οὐχὶ ἐσχατώτατον, εἰ καὶ μάρτυρα παρέχοι τίς. Nunnes. affert ἐσχατώτατα ex Xenoph. Hell. l. 2. c. 3. §. 18. extr. Priscian. p. 82. affert ἐσχατώτατος ex Aristotele. [in cujus metaphys. 10, 4. legitur ἐσχατώτερον. Et ap. Priscianum quoque legendum esse ἐσχατώτερος, tota orationis series declarat. *S.*]

ττ pro σσ; *κρείττων* Hebr. 8, 6. *ἔλαττον* 1 Tim. 5, 9. *ἧττον* 1 Corinth. 11, 17.

ει pro εο; *πλεῖν* Aristoph. [1]) Plut. 1185. [2]) et Rann. 18. et [3]) Auu. 6.

1) Gerard. in Aristoph. pro πλέον vel πλείους. Thom. Mag. p. 719. Ἀττικώτερον ἢ πλείους.

B 2) Biset. pro πλεῖον per Syncop. vel per Crasin Atticam.

3) Sic Schol. Moschop. p. 186. per Synaloepham Atticam. Etym. p. 189. l. 35. Phavor. Plures Aristophanis locos indicat Pierson. ad Moer. p. 294. Cf. Gregor. p. 59. ibique Koen. p. 60.

Declinatio Comparatiui in -ων.

Attici contrahunt Accusatiuum singularem, ac Nominatiuum, Accusatiuum et Vocatiuum plurales; vt *τὸν κρείττω* Aristoph. Nubb. 986. *την μείζω* Isocrat. paneg. c. 15. p. 52. Lys. p. 102. l. 25. *οἱ βελτίους* Aristoph. Thesmoph. 807. *οἱ πλείους* Isocr. paneg. c. 32. *αἱ μείζους* Isocrat. paneg. c. 14. p. 51. *τὰ βελτίω* Id. p. 109. *τὰ κρείττω* Id. p. 594. *τὰ μείζω* Id. p. 618. *ἐλάττω* Num.
C 35, 8. Isocr. adv. Philip. c. 21. *τοὺς κρείσσους* Eurip. Androm. v. 187. *τοὺς κρείττους* Xenoph. Anab. 1, 7, 3. *βελτίους* Id. ibid. 3, 2, 14. *χείρους ὄντας* Isocr. paneg. c. 30. *τὰς πλείους* Levit. 15, 25. Aristoph. Vespp. 660. *πλέω κακὰ* Dion. Hal. p. 552. l. 29. *τοιαῦτα καὶ πλείω* Isocr. paneg. c. 30.

Gaza l. 2. p. 154. de contract. —τὴν ἑνικὴν αἰτιατικὴν τῶν συγκριτικῶν συναιρεῖσθαι εἰς ω Ἀττικῶς, ἀμείνονα ἀμείνω· ἐξαιρέσει τοῦ ν, καὶ κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ω. καὶ ἔτι τὴν εὐθεῖαν καὶ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν τῶν πληθυντικῶν εἰς -ους, ἀμείνονες ἀμείνους, (Xenoph. memm. 1, 6, 9.) ἀμείνονας ἀμείνους. (Id. Cy-
D rop. 3, 3, 23.) Cf. Lascar. l. 3. p. 188. 198. 202. 203.

34

Adjectiuum Numerale.

A

Cardinale.

Suid. ex Aristoph. Acharnn. 610. affert *ἔνῃ* pro *ἓν*, vbi *ῃ* redundat, vel deest nomen *δύο*, vt inter-

rogatio fiat ἓν ἢ δύο. Scholiastes Aristophanis docet, totam vocem ἕνη Attice redundare.

Compositum ab εἷς dissoluunt Attici; vt οὐδὲ εἷς B Aristoph. Plut. 1183. μηδεὲν Id. ibid. 37.

Corinth. de Attic. Dial. p. 22. τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν 'Αττικῶν ἐστιν. ὡς ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ, οὐδεέν. at in Thucyd. 2, 51. ἓν τε οὐδέν. vbi Schol. notat esse σχῆμα καινοπρεπές.

[1]) Δύω pro δύο per omnes casus. 'Ατρείδα δύω Hom. Ιλ. α. v. 16. δύω ποταμῶν 'Οδ. κ. v. 516. οἱ δύο Gen. 2, 25. τῶν δύο Id. 3, 7. τοὺς δύο Id. 1, 16.

[2]) δυεῖν νεοῖν Thucyd. 4, 8. [Sic Plut. de animae procreat. c. 9. p. 1016. F. οὐ μιᾶς ἔργον ἦν ἀναλογίας, ἀλλὰ δυεῖν. S.] Δυεῖν πόλεσι Dion. Hal. p. 341. l. 33. δυεῖν Mascul. Eurip. Hel. v. 652. Plut. de frat. amore c. 4. p. 479. E. c. 13. p. 485. A. et Neutr. Id. in aquae et ignis comparatione c. C 8. p. 957. C. Demosth. p. 286, 1. Job. 13, 20. Aeschyl. Prom. v. 866. δυεῖν σταδίων Plut. Vit. Aemil. Paul. c. 18. p. 265. A. Sed δυοῖν Demosth. p. 234, 24. p. 237, 8. p. 1196, 8.

[3]) δυσὶ Thucyd. 8, 101. Jud. 15, 13. Matth. 6, 24.

1) Etym. p. 91. l. 35. δύω διὰ τοῦ ω μεγάλου 'Αττικῶς. Hort. Adon. δύω κατ' ἔκτασιν λέγουσιν 'Αττικοί.

2) Hort. Adon. et Eustath. in Hom. p. 802. l. 28. τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ. Id. p. 1907. l. 51. Ἡρακλείδης λέγει τοὺς 'Αττικοὺς τὴν οι εἰς τὴν ει μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν, οἶκοι εἶκει, ποῖος πεῖος.

3) Phryn. p. 88. δυσὶ μὴ λέγε, ἀλλὰ δυοῖν. δυεῖν ἐστὶ δόκιμον, ἐπὶ δὲ μόνης γενικῆς τίθεται, οὐχὶ δὲ δοτικῆς. Hort. Adon. et Eustath. p. 802. l. 28. τὸ δυσὶ βάρβαρον.

Τέτταρες Plat. p. 25. τεττάρων Xenoph. Cyrop. 8, D 3, 8. τέτταρσι Id. ibid. 4, 3, 4. extr. τέτταρας Id. ibid. 2, 3, 9. τέτταρα Id. ibid. 1, 2, 4. τετταράκοντα Aristoph. Equu. 831.

35 Διττὸς Plat. p. 15. Eurip. Bacch. v. 917. vbi tamen A editur δισσάς. Sed Plut. adv. Stoicos c. 44. p. 1083. E. illum locum laudans, habet διττάς. τριττὸς Plat. p. 684.

De Vocibus Compositis ex Numeralibus.

Phryn. p. 180. πενταετηρικὸς, πενταετηρὶς, (ἑξάπηχυ, ἑξαέτης) μὴ λέγε, ἀλλ' ἀφαιρῶν τὸ α πεντετηρὶς πεντετηρικός. p. 182. πεντάμηνον πεντάπηχυ, μετάθες τὸ α εἰς τὸ ε. πεντέμηνον λέγων καὶ πεντέπηχυ. ἑξάπηχυ καὶ ἑξαέτης καὶ ἐντεῦθεν ἀφαιρήσεις τὸ α, ἕξπηχυ καὶ ἑξέτης καὶ ἕξπλευρον. ἕκπλεθρον καὶ οὐκ ἑξάπλεθρον. Hoeschel. in Phryn. affert πενταετηρικὸς ex 2 Macc. 4, 18. πενταέτηρος ex Lucian. epigr. (tom. 2. p. 1084.) B πεντάπηχυ ex Joseph. ἑξαέτις ex Theocr. Id. 14. v. 33. δεκέτις Aristoph. Lysistr. 644. [ἑπταετεῖς et δωδεκαετεῖς habet Plut. Lycurg. c. 16. S.] Thom. Mag. p. 702. πεντετηρὶς καὶ πεντέμηνον 'Αττικοί. 'Αριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, πενταετηρίδα. ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ πεντέκλινον, καὶ πεντάκλινον. Etym. p. 346. l. 14. 'Αττικῶς ἕξπουν καὶ ἕξκλινον λέγεται. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἑξπηχυστί· καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ Κωμικῷ ἕξπουν. Φυλάττει γὰρ τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ συνθέσει πεντέμηνον λεγόμενον, καὶ ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ (Aristoph. Equu. 1046.), ἡμεῖς δὲ πεντάμηνον. ὀκτώπουν, καὶ ἡμεῖς ὀκτάπουν. Aristoph. Nubb. 756. et 772. πεντετάλαντος. Schol. 'Αττικῶς τοῦ ἀριθμοῦ τὸ ε ἐφύλαξε. Hesych. habet ἕκπηχυς. τριακοντούτην Philostrat. p. 697. Diog. Laert. 5, 6. Thom. Mag. p. 859. τριακοντούτης ἄνθρωπος 'Αττικοὶ, οὐ τριακονταετής. καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἀριθμῶν ὁμοίως. τριακονταέτης δὲ χρόνος. (quam accentus distinctionem obseruat etiam Moschop. p. 21.) Λουκιανὸς δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἑβδομηκοντούτις γυνὴ, ἑβδομηκοντὶς εἶπε. ἑξηκοντούτης Anthol. l. 3. c. 10. (in Brunck. analectt. T. III. p. 286.) τεσσαρακονταέτης Hesiod. ἔργ. v. 441. H. Steph. in Thes. affert ἑξέτης ex Aristoph. Nubb. 860. et C Platon. l. 7. de leg. ex quo etiam τετραετὴς et πενταετής. ἑπταέτης ex 'Οδ. ξ. v. 285. pro quo et dicitur ἑπτέτης. et πεντηκοντούτεις σπονδαὶ ex Plat. de leg. πεντηκονταετίδων σπονδῶν ex Thucyd. τριακονταέτις ex Plut. Num. c. 10. τριακοντούτις ex Aristoph. Equu. 1385. Isaeus p. 130. ed. Reisk. τριακοντούτεις σπονδαὶ Thuc. 1, 115. v. Etymol. M. p. 765. l. 21. H. Steph. addit, ea composita in communi lingua acui, ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi.

PRONOMEN.

Substantiuum. D

Ἔγωγε Aristoph. Plut. 62. ἔμοιγε Id. ibid. 198. Thucyd. 6, 92. ἔμεγε Plat. p. 89. Lucian. tom. 1. p. 282. σύγε Aristoph. Rann. 164. σοῦγε Id. 36
ibid. 191. A

Hort. Adon. p. 42. οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ἐγὼ ἔγωγε. et Moschop. p. 11. 12. Apollon. de Synt. p. 107. l. 12. ἡ ἐγὼ μόνως ὀρθοτονεῖται. ἡ ἔγωγε Ἀττική ἐστιν.

Adjectiuum.

Sing. N. οὑτοσὶ Aristoph. Plut. 24. 53. οὑτοσὶν Isocrat. p. 400. τοιουτοσὶ Aristophan. Rann. 66. B
τυνουτοσὶ Id. Acharnn. 366. ἐκεινοσὶ Id. Pac. 883. Vespp. 67. αὑτηῒ Id. Nubb. 201. αὑτηῒ Id. ibid. 214. τουτοῒ Id. Equu. 718. τουτὶ Id. Plut. 51. τουτοδὶ Id. Pac. 530. τουτογὶ Id. Vespp. 778. Lysistr. 147. τοῦτόγε Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 2. p. 706. D.

Priscian. p. 585. „quibusdam Pronominibus apud Graecos ἰῶτα additur ad vim significationis intendendam, vt ἐκεινοσὶ, οὑτοσὶ, ὁδί.“ Apollon. de Synt. p. 105. l. 19. εἰς παραγωγὴν τὴν διὰ τοῦ ι, ἐπισπώμεναι κατὰ τοῦ τέλους τὴν ὀξεῖαν, εἰς ἐμφανισμὸν τῆς πλείονος ἐπιτάσεως. Phavor. in οὗτος. δέχονται προσχηματισμὸν τοῦ ι διὰ τὴν πλείονα δεῖξιν. οὑτοσὶ μόνον ἐν τῇ εὐθείᾳ προσλαμβάνει τὸ ν φωνήεντος ἐπιφερομένου· τὸ δὲ αὑτηῒ καὶ τουτὶ μηδαμῶς. Hort. Adon. in ἐκεινοσί. Moschop. p. 11. Gregor. p. 29. Johann. Grammat. p. 366.

G. τουτουῒ Demosth. p. 1074, 2. Aristophan. Nubb. 633. ταυτησὶ Id. Equu. 768. τυνου- C
τουῒ Id. Nubb. 391. κεινουῒ Id. Pac. 546. 1212. τηλικαυτησὶ Demosth. p. 1075, 8.

D. τουτῳῒ Aristoph. Plut. 44. ταυτηῒ Id. Equu. 271. τυννουτῳῒ Id. Rann. 139.

A. τουτονὶ Aristoph. Plut. 68. ταυτηνὶ Id. Nubb. 846. τοσουτονὶ Id. Plut. 427. τοιουτονὶ Id. Rann. 99. Vespp. 851. τηλικουτονὶ Id. Nubb. 817. τυνουτονὶ Id. Equu. 1217. ἐκεινονὶ Id. Pac. 544. τουτὶ Id. Equu. 781.

Dual. N. A. τουτωῒ Id. Auu. 62.

G. D. τουτοινὶ Id. Pac. 1215.

D Plur. N. οὑτοιῒ Id. Acharnn. 40. αὑταιῒ Id. Auu. 1019. τοιουτοιῒ Id. Lysistr. 1089. *) ταυταγὶ Id. Auu. 955. Eccles. 189.

[*) Suid. ταυταγί. παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν. (v. 171.) Gregor. p. 55. Atticorum esse ait τὸ λέγειν ταυταγὶ, ἀντὶ τοῦ ταῦτα, et laudat versum 446. ejusdem comoediae. *S.*]

G. τουτωνὶ Demosth. p. 271, 2. Isaeus p. 83. l. 15. Dion. Hal. p. 649. l. 24.

37
A D. τουτοισὶ Aristoph. Auu. 895. τουτοισὶν Plat. p. 21. ταυταισὶ Demosth. p. 423, 13. τοιαυταισὶ Aristoph. Pac. 1257.

A. τουτουσὶ Demosth. p. 271, 1. Aristoph. Nubb. 894. τουτουσὶν Isaeus p. 47. l. 8. ταυτασὶ Aristoph. Acharnn. 130. Demosth. p. 1005, 22. τοσαυτασὶ Aeschin. p. 177. (p. 74.) ταυτὶ Demosth. p. 1074, 17. Plut. de Pythiae oraculis c. 9. Aristoph. Plut. 107. τοιαυτὶ Id. Equu. 416.

Ταυτὸν Aristoph. Plut. 253. Plato in Phaedone T. I. edit. Steph. p. 60. C. Xen. Ages. 3, 2. et Anab. 6, 3, 10. pro τὸ αὐτό. τοιοῦτον Thucyd. 2, 50. pro τοιοῦτο. τοῦτον πέλαγος Pausan. 8, 54. p. 281. l. 34. [τοσοῦτον Xen. Cyrop. 1, 1, 4. et 5. pro τοσοῦτο. τὸ ἄλλον Arrian. de Alex. 1, 19. *S.*]

B Suid. habet etiam ταυτὸν in neutro. Apollon. de Synt. p. 56. l. 30. οὐδέτερον ἐκεῖνο τοῦτο· ἀναλογώτερον ὁ Ἀττικὸς, ἀποδοὺς τὸ ἄρθρον τῇ ἀντωνυμίᾳ, ἀνεπλήρου τὸ εἰς παρολκὴν πάθους παραλαμβανόμενον ν ἐν τῷ τ'αυτόν. Etym. p. 748. l. 7. οἱ Ἀθη-

D

νεῖοι μετὰ τοῦ ἄρθρου Φασὶ τὸ οὐδέτερον τῆς αὐτὸς, λέγοντες ταυτό. et paulo post, Ἀθηναῖοι τὸ ἄρθρον προσνέμοντες καὶ τὸ ν διδοῦσι, ταυτὸν θύμον Ἀριστοφάνης. ταυτὸ γὰρ ὤφειλεν εἶναι. Suid. vero habet θύμος, et Aem. Port. addit, vel θύμον. et Schol. Aristoph. Plut. 253. οὐδετέρως τὸ θύμον λέγεται. Moeris p. 368. ταὐτὸν, Ἀττικῶς· τὸ αὐτὸ, Ἕλληνες. Suid. Ἑαυτῷ ἐπὶ β' προσώπῳ Ἀττικοὶ κέχρηνται. ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους λέγουσιν. v. Lexicon Xenoph. Vol. II. p. 5.

Heterogenia. C

Sext. Emp. adu. Mathemm. 1, 148. p. 247. sq. Ἀθηναῖοι τὴν στάμνον (Hebr. 9, 4. at Aristoph. Plut. 545. στάμνου κατεαγότος) θόλον (τῇ θόλῳ Demosth. p. 175. Ald. Edit. et Reisk. p. 419, 26. et tum significat locum scribarum, vti notat H. Steph. in Thes.) βῶλον (τῇ βώλῳ H. Steph. in Thes. ex Xenoph. Cyrop. l. 8. c. 3. §. 12. ἡ βῶλος Schol. Aristoph. Vespp. 203.) λιμὸν (λιμὸς κραταιὰ 3 Reg. 18, 2. ὁ λιμὸς Gen. 12, 10. λιμῷ Μηλίῳ Aristoph. Auu. 186.) θηλυκῶς λέ- D
γουσι Dion. Hal. p. 196. l. 25. τοῖς ῥάβδοις.

Thom. Mag. p. 176. βῶλος ἐπὶ θηλυκοῦ ἡ ἐπὶ γῆς λαμβάνεται, Συνέσιος· (Ep. 38.) ἐπὶ δὲ ἁπλῶς λίθου, καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. Εὐριπίδ. Ὀρέστ. (982.) Φερομέναν βῶλον. Σοφοκλ. Αἴαντ. (1303.) βῶλον ὃς —. Οἱ κυρίως Ἀττικοὶ ὁ βάτος. ὁ βάτος Exod. 3, 2. τῇ βάτῳ Deut. 33, 16. Act. 7, 35. Sed edit. Ald. in Exod. ἡ βάτος et τοῦ βάτου. Schol. Aristoph. Acharnn. 38
742. sq. scribit, apud Dores λιμὸν foemininum esse; et in eo Ari- A
stophanis loco Megarensis loquitur.

ὁ σκότος Eurip. Hecub. v. 1. σκότῳ Hebr. 12, 18. τὸ σκότος Ps. 18, 28. σκότει Rom. 2, 19.

Schol. Eurip. τῷ μὲν οὐδετέρῳ χρῶνται οἱ κοινοὶ, τῷ δ' ἀρσενικῷ οἱ Ἀττικοί.

οἱ θάμνοι, τὴν θάμνον Pausan. 10, 36. p. 354. l. 19. τὴν κίονα Id. 5, 20. p. 168. l. 19. ὁ κίων Ibid. l. 22. Λέπρεος Id. 8, 18. p. 251. l. 24. Aristoph. Auu. 149. 151. τὸ Λέπρεον Strab. p. 344. D. B

Schol. Aristoph. Auu. 149. οὐδετέρως λέγεται ἡ πόλις Λέπρεον. ὁ δ' ἀρσενικῶς εἶπε.

Aristoph. Auu. 1354. τοῖς κύρβεσι. Sed Schol. ταῖς κύρβεσι. Suid. αἱ κύρβεις. at Jul. Poll. 8, 128. οἱ κύρβεις. H. Steph. in Thes. ex Apollodoro (apud Harpocrat. in v. κύρβεις et ὁ κάτωθεν νόμος) τοὺς κύρβεις. Plut. Vit. Solon. c. 25. p. 92. B. affert ex Aristotele κύρβεις, et ex Cratino ταῖς κύρβεσι.

Phot. ex Hellad. Chrestom. p. 1585. (p. 13. ed. Meurs.) τὸ κύρβεις οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἀῤῥενικῶς ἐκφωνοῦσι.

C Athen. p. 121. A. τὰ ταρίχη. Lucian. tom. 1. p. 676. ταρίχου. Jul. Poll. 6, 48. οὐδετέρως μὲν τὸ τάριχος οἱ Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καί τινες τῶν Ἀττικῶν ἀρσενικῶς, ὡς ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ Κρατῖνος, ταρίχους Ποντικούς.

Phot. ex Hellad. Chrest. p. 1589. (p. 16. sq. ed. Meurs.) τὸ τάριχος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγουσιν οὐδετέρως Ἀττικοὶ, ἐπ' ἔλαττον δὲ καὶ ἀρσενικῶς. οἱ δὲ γραμματικοὶ τεχνολογοῦντες ἀναλογώτερόν φασι τὸν τάριχον λέγεσθαι.

Athen. l. 9. c. 4. p. 373. E. τὸν ἀλεκτρυόνα οἱ ἀρχαῖοι θηλυκῶς εἰρήκασι. Κρατῖνος Νεμέσει,
D τῆς ἀλεκτρυόνος. Στράττις Ψυχασταῖς, αἱ ἀλεκτρυόνες. Ἀναξανδρίδης Τηρεῖ, τὰς ἀλεκτρυόνας. p. 374. B. Θεόπομπος ἐν Εἰρήνῃ, ἀλεκτρυόνα τίκτουσαν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ, πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων. ἐν δὲ Νεφέλαις (v. 662. 666.) διδάσκων τὸν πρεσβύτην περὶ ὀνόματος διαφο-
39 ῥᾶς, τὴν θήλειαν καλεῖς ἀλεκτρυόνα κατὰ ταὐ-
A τὸ καὶ τὸν ἄῤῥενα. — — — — — — —

(vbi Schol. notat quod οἱ Ἀττικοὶ οὕτω καὶ τὰς θηλείας ἐκάλουν, et citat ex Platonis Daedalo, quod Athenaeus ex Daedalo Aristophanis.)

—χρὴ καλεῖν ἀλεκτρύαιναν, τὸν δ' ἕτερον ἀλέκτορα.

Aristoph. Ibid. v. 670. sq. τὴν κάρδοπον ἄῤῥενα καλεῖς θήλειαν οὖσαν.

Athen. l. 9. c. 11. p. 395. B. Ἀττικοὶ ἀρσενικῶς περιστερὸν καλοῦσιν. Ἄλεξις Συντρέχουσι, ὁ λευκὸς περιστερός. ἐν δὲ Ῥοδίῳ καὶ Ποππυζούσῃ, θηλυκῶς εἴρηκε περιστεράς.

H. Steph. in Thes. notat, Aristotelem discriminandi sexus cau- B
sa masculino genere vti. quem Aristotelis locum citat Athen. p. 394. A. C.

At Lucian. in Soloecista p. 983. ridet quendam, qui dixerat περιστερὸν, vt vocabulum Atticum, καὶ τὸν Φάττον ἐροῦμεν, ἔφη.

Thom. Mag. p. 32. ἀλεκτρυὼν καὶ ἐπὶ ἄῤῥενος καὶ ἐπὶ θήλεος.

Variatio Genitiui in Tertia Declinatione.

Πελεκᾶν. Πελεκᾶνι Psal. 102, 6. πελεκᾶντες, πε- C
λεκάντων Aristophan. Auu. 1155. 1157. πελεκᾶντι Id. ibid. 883. at Athen. p. 398. C. hunc Aristophanis locum afferens habet πελεκᾶνι. [Equidem non πελεκᾶνι, sed πελεκᾶντι etiam ap. Athenaeum inueni. *S.*] πελεκᾶνες Aristot. Hist. Animm. l. 8. c. 12.

Schol. Aristoph. Auu. 883. πελεκᾶν πελεκᾶνος κοινῶς, πελεκᾶς δὲ πελεκᾶντος Ἀττικῶς. Sic Suid.

Heteroclisis. D

1. *Formae Contractae.*

Ὁλοπαθῆ: composita a κλέος flectunt Accusatiuum Singularem Attice per -ῆν; vt Ἡρακλῆν Aelian. Histor. Var. l. 2. c. 32. Διοκλῆν Plut. Sept. Sap. 40
Conuiu. c. 12. p. 155. C. A

Phavor. Phryn. p. 60. Ἡρακλέα, Περικλέα, Θεμιστοκλέα λέγε, ἀλλὰ μὴ Ἡρακλῆν, καὶ Περικλῆν, καὶ Θεμιστοκλῆν. Sic Thom. Mag. p. 423.

Phryn. p. 88. Χρὴ ἀττικίζοντα λέγειν χρυσᾶ ἀργυρᾶ, χρυσοῦς ἀργυροῦς, καὶ τὰ ὅμοια. at Thom. Mag. p. 16. ἀθρόοι Ἀττικοὶ, οὐκ ἀθροῦς. καὶ ἀντίξοος, οὐκ ἀντίξους. Legitur tamen apud Aristoph. Pac. 1212. τοῦ δορυξοῦ. Biset. κατ' Ἀττικὴν συναίρεσιν μέτρου χάριν ἀντὶ τοῦ δορυξόου.

Ὀλιγοπαθῆ. ἥμισυς, ἡμίσους Exod. 25, 10. τὰ ἡμίση Luc. 19, 8. H. Steph. in Thes. ex Athen. l. 12. et τὰ ἡμίσεα ex Demosth. p. 835, 5. p. 956, 5. Plat. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 5. et Aristot. Oe-
B con. l. 2. med. Add. Thucyd. 4, 6. Andocid. p. 49.

Phryn. p. 198. ex Herodiano: ἁμαρτάνουσιν οἱ τὰ ἡμίση λέγοντες, καὶ οὐ τὰ ἡμίσεα. τὰ γὰρ γλυκέα, ὀξέα. τοῦ ἡμίσεος, οὐ τοῦ ἡμίσους. Sic Thom. Mag. p. 420. et addit p. 421. Δίων ἡμίσους λέγων ἁμαρτάνει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ (immo 4, 83.) ἡμίσεος. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν καὶ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ καὶ συνῃρημένως καὶ ἀσυναιρέτως ἐκφέρουσιν· ὡς ὁ αὐτὸς, (4, 42.) τοὺς ἡμίσεις, καὶ (8, 8.) τὰς ἡμίσεας. κάλλιον δὲ τὸ ἀσυναίρετον. Atque sic Arrian. de exped. Alex. 4, 24. p. 94. τοὺς ἡμίσεας.

σάος. ὁ σῶς Aristoph. Equu. 610. τὸ σῶν Id. Thesmoph. 828. τὸν σῶν Thucyd. 3, 34. Accus. τὸ σῶν Xenoph. Anab. 7, 6, 22. Aristoph. Lysistr. 489. Acc. plur. σῶς Demosth. p. 93, 24.

H. Steph. in Thes. mauult σῶς a σῶος quam σάος fieri. et Biset. in Aristoph. Lysistr. 489. τὸ σῶν μονοσύλλαβον ἀντὶ τοῦ
C σῶον. et Suid. Σῷ μονοσυλλάβως οἱ σῶοι. et Hesych. σᾶ, σῶα. Thom. Mag. p. 830. σῶς οὐχὶ σῶος καὶ οὐχὶ σῶον, καὶ σῶς οὐχὶ σώους. σῶοι δὲ μόνον. σῷς οὐχὶ σώας. τὸ σῶν οὐχὶ σῶον. σῶα δέ. Phavor. ὁ σῶς, τὸν σῶν, τοὺς σῶς· σῶοι μόνον, τὰς σῶς. τὰ σᾶ παρὰ Θουκυδ. ἡ σῶς vel ἡ σᾶ Ἀριστοφ. τὰ σᾶ Εὐριπ. Ὑψιπυλ. Hort. Adon. σῷ μονοσύλλαβον οἱ σῶοι, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ. ἡ δὲ συνήθεια γράφει σῶοι. Moschop. p. 53. σῶος, ὃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σῶς λέγεται. at Gram. Busb. σάος σῶς, [et Eustath. p. 428. l. 19. σῶς ortum esse ait e σόος. Sane σόοι est apud Herodot. 5, 96. vbi ante Wesselingium (cujus nota legenda est ad 2, 181.) editum fuit σῶοι. *S.*]

2. *Formae Simplicis.*

Redundat vox υἱός. υἱοῦ Matth. 24, 30. υἱέος Thu-
D cyd. 3, 26. υἱέως Id. 1, 13. υἱῷ Matth. 21, 9.

υἷι Hom. Ιλ. β. v. 20. υἱεῖ Ιλ. σ. v. 144. Demosth. p. 1204, 15. υἱὸν Matth. 24, 30. υἱέε Plat. Apolog. (Edit. Steph. p. 20.) υἱοὶ Luc. 20, 36 υἷες Hom. Ιλ. α. v. 162. υἱῶν Matth. 17, 25. υἱέων Thucyd. 1, 20. υἱοῖς Marc. 3, 28. υἱέσι 41
Aristoph. Nubb. 997. υἱοὺς Galat. 4, 22. υἷας A
Hom. Ιλ. α. v. 240. Harum duarum posterior forma Attica est.

Hort. Adon. υἱεύς. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις υἱεὺς υἱέος οὐ γίνεται διὰ τοῦ ε καὶ ω, ἀλλὰ φυλάττει τὸ ε διὰ τοῦ ο. Phryn. p. 22. υἱέως οἱ ψευδαττικοί φασιν, οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ Θησέως καὶ τῷ Πηλέως. et p. 114. υἱέα ἐν ἐπιστολῇ Ἀλεξάνδρου τοῦ σοφιστοῦ εὗρον, καὶ σφόδρα ἐμεμψάμην. οὐ γὰρ, ἐπεὶ υἱέος καὶ υἱεῖ ἐστιν, εὐθὺς καὶ τὸν υἱέα εὕροι τις ἄν· ἀλλὰ υἱὸν λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. καὶ Φιλόξενος ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἰλιάδος συγγράμμασιν ἀπέφηνεν, ἀδόκιμον τὸν υἱέα, δόκιμον δὲ τὸν υἱόν. Thom. Mag. p. 865. υἱέα μηδαμως εἴπῃς, ἀλλ' υἱόν· μηδὲ υἱεὺς, ἀλλ' υἱός. υἱέος δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφε, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ B
πρώτῃ. υἱέσι λέγε, μὴ υἱεῦσι. Schol. in Thucyd. 1, 13. υἱέως Ἀττικῶς ἀπὸ τῆς εὐθείας υἱεύς.

Spiritus.

Tzetz. in Hesiod. p. 109. τὸ ἕλιξ Ἀττικοὶ δασύνουσιν, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ψιλοῦσιν· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ δασυνταί εἰσι, λέγοντες λίσφοι, ὡς καὶ τὸ ἅμαξα. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος καὶ τὸ ἅμαξα ψιλοῖ, καθὼς Δωρὶς καὶ Αἰολὶς καὶ Ἰωνίς.

Quantitas. C

Finis Atticus ι producitur; vt constat ex Aristoph. Lysistr. 244. [1]) τασδί- Plut. 51. [2]) τουτί- ibid. 107. [3]) ταυτί- Sic α initialis in voce [4]) ἀδολεσχία Aristoph. Nubb. 1482. et α finalis in accusatiuo singulari nominum in -εύς; vt [5]) Πηλέα Eurip. Andromacha v. 546.

1) τασδὶ δ' ὁμήρους κατάλειφ' ἡμῖν ἐνθάδε.

Biset. ἐν τῷ τασδὶ τὸ ι μακρὸν ἀδείᾳ ποιητικῇ. ὡς καὶ ἐν τῷ τουτὶ καὶ ταυτί.

2) Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τουτὶ ῥέπει. D

3) ταυτὶ λέγουσι πάντες. ἡνίκ' ἂν δέ μου.

4) ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.

Biset. ἀδολεσχία. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α.

5) καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας.

Vrban. p. 89. et Lascar. l. 3. de tert. flex. ὀλιγοπ. p. 279. et Gaza l. 3 p. 301. afferunt hunc versum ex Euripidis Andromacha, et docent α produci Attice. Johan. Gramm. p. 370. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α ἐν τῷ βασιλέα.

42 Athen. p. 393. B. τὴν μέσην τοῦ ὀνόματος (ὄρτυ-
A γος) συλλαβὴν ἐκτείνουσιν Ἀττικοὶ, ὡς δοίδυκα (Aristoph. Plut. 711.) καὶ κήρυκα (Hom. Ιλ. μ. v. 342.) ὡς ὁ Ἰξίων φησὶ Δημήτριος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Εἰρήνῃ (v. 788.) συνεσταλμένως ἔφη διὰ τὸ μέτρον, Ὄρτυγας οἰκογενεῖς —

Schol. ἀεὶ τὸ ὄρτυγας ἐκτείνεται· νῦν δὲ διὰ τὸ μέτρον συνέσταλται.

Aristoph. Acharnn. 353. ι corripitur in ἴσον. Sic
B Eurip. Phoen. v. 541. et Ἰσότητα τιμᾶν — v. 539. et Ἰσότης ἔταξε — v. 545. Sed Hom. Ιλ. χ. v. 132. ἶσος Ἐνυαλίῳ —

Eustath. p. 569. l. 21. παρ' Ὁμήρῳ ἐκτείνεται ἡ τοῦ ἴσος παραλήγουσα· παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς συστέλλεται.

Sophoc. Oedip. et Phrynich. in Mysta ἧμιν.

Eustath. p. 1112. l. 38. haec loca citat, et addit, Ἴωνες δὲ, πολλάκις καὶ Ἀθηναῖοι, περισπῶσιν ἐν συστολῇ τοῦ ι. Ἀττικὰ δὲ παραδείγματα ταῦτα τὰ δύο. H. Steph. in animadu. ad Dialect. p. 195. notat, ἡμὶν et ὑμὶν posteriore correpta apud Tragicos passim, ac praesertim apud Sophoclem legi. ἧμιν Soph. Oed. Tyr. v. 34. et 41. et 102.

C Aristoph. Auu. 70. Ὄρνις ἔγωγε δοῦλος —

Schol. σημείωσαι, ὅτι καὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὄρνις ἐκτείνουσιν Ἀττικοί.

Accentus.

Attici retro a fine accentum mouere gaudent; vt [1]) μῶρος Aristoph. Plut. 119. pro μωρὸς Matth. 5, 22. [2]) χροία Aristoph. Nubb. 1173. pro χροιὰ Hom. Ιλ. ξ. v. 164. [3]) γέλοιος Aristoph. Rann. 6. D pro γελοῖος Id. Plut. 697. [4]) αἰχμαλώτιδες Eurip. Hecub. v. 1096. pro αἰχμαλωτίδες Id. Phoen. v. 193. et αἰχμαλωτίσιν Id. Hecub. v. 1120.

Johan. Gramm. p. 370. Ἀττικοὶ ἀλλάττουσι τοὺς τόνους.

1) Biset. μῶρος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς προπερισπᾶται, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ὀξυτονεῖται. ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστάθιον (p. 245. 43 l. 37.) μῶρος ἀναλογώτερον προπερισπᾶται διὰ τὴν συναίρεσιν. A καὶ γὰρ λέγεται παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν.

2) Schol. Ἀττικοὶ παροξύνουσι τὴν χροιάν.

3) Schol. γέλοιον Ἀττικῶς, γελοῖον δὲ κοινόν. ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή. Sic Moschop. p. 67. et 128. at Thom. Mag. p. 185. γελοῖος, ὁ καταγέλαστος· γέλοιος δὲ, ὁ γελωτοποιός. Sic Rudim. Gr. Busb. p. 276.

4) Consule notas Aem. Porti in Euripidem.

Suidas notat, χάριεν (Aristoph. Plut. 145.) antepenacui Attice, et vulgo penacui. Idem de ἄληθες sentit Scholiastes Aristophan. ibid. 123. et Gerardus. Lege Rudim. Graec. Busb. p. 238.

Ammonius de simil. et different. p. 116. πονηρὸς καὶ πόνηρος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ὀξυτόνως, κακοήθης· πόνηρος δὲ, ἐπίπονος. (Sic Rudim. Graec. Busb. p. 277. et Suid. et Biset. in Aristoph. Plut. 127.) Ἀττικοὶ χαίρουσι βαρύτητι.

Etym. p. 774. l. 33. ὑγιεία pro ὑγίεια· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι B ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον. Suidas scribit, Atticos circumflectere χιλιῶν.

Attici acuunt voces finitas in ί; vt ὁδὶ Aristoph. Plut. 132. οὑτοσὶ Id. ibid. 24.

Phav. in οὗτος. τὰ Ἀττικῶς διὰ τοῦ ι ἐσχηματισμένα ὀξύτονά ἐστι.

Athen. p. 388. B. περισπῶσιν οἱ Ἀττικοὶ παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον τὸ ἀτταγᾶς, (Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι v. 250. et Vesp. v. 257.) τὰ γὰρ εἰς -ας λή-

C γοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὅτε ἔχει τὸ α παραλῆγον, βαρύτονά ἐστιν. οἷον ἀκάμας, ἀδάμας.

Attici acuunt genitiuos singulares in -ὼ pro -οῦ ab -ός; vt τοῦ νεὼ Aristoph. Plut. 733. et antepenacuunt Genitiuos omnes (praeterquam ab -εὺς) in quinta declinatione; vt πόλεως Thucyd. 1, 10. πόλεων Id. 1, 2.

Gaza l. 3. p. 294. τὸ, λέξεων, Ἀττικῶς. λεὼ καὶ νεὼ τῶν Ἀττικῶν ὀξύνεται.

Athen. p. 53. A. Τρύφων ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ, ἀμυγδάλην μὲν τὸν καρπὸν βαρέως, ὃν ἡμεῖς D οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν.

Ἀσκληπιοῦ Hom. Ιλ. β. v. 732. Aristoph. Plut. 621.

Eustath. p. 463. l. 37. ἡ ὀξυτόνησις τοῦ ὀνόματος (Ἀσκληπιὸς) ἀπορίαν ἔχει. καλῶς ἐποίει Δημοσθένης, ὡς ἱστορεῖται, προπαροξύνων τὴν λέξιν, καὶ ἀναγινώσκων Ἀσκλήπιος.

44 A Φαλῆς Aristoph. Acharnn. 262.

Schol. περισπωμένως τὸ Φαλῆς Ἀττικοί. παρὰ Δωριεῦσι βαρυτόνως, Φάλης, οὕτω Σώφρων.

VERBVM.

B Verbum Substantiuum.

Indic. Imperf. Sing. person. 1. ἦ pro ἦν Aristoph. Plut. [1]) 77. et Equu. [2]) 1336. et Auu. 1358. et

1) Schol. οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἦν φασὶν ἄνευ τοῦ ν, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ὁ παρατατικὸς εἶν, καὶ διαλύσει Ἰωνικῇ ἔα, εἶτα κιρνῶντες τὸ ε καὶ α εἰς η, ἦ φασίν.

2) Biset· ἦ ἀντὶ τοῦ ἦν. Εὐστάθ. (p. 883. l. 20.) ἦ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, Ἀττικῶς χωρὶς τοῦ ν ἐκ τοῦ ἔα Ἰωνικοῦ κέκραται, καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου οὐδέποτε χωρὶς τοῦ ν λέγεται. Sic Phav. in voce ἔα et ἦ. et Suid. qui ea Aristophanis loca affert.

Lysistr. 644. person. 2. ἦσθα pro ἧς Matth. 26, 69. Gen. 40, 13. Demosth. p. 288, 24. ἀπῆσθα Sophocl. Philoct. v. 384. παρῆσθα Eurip. Orest. v. 1161. συνῆσθα Andocid. p. 7. l. 32. (p. 25.) Dual. ἦστην Plat. p. 72. 189. et 190. Eurip. Hippol. v. 387. Aelian. Var. Hist. l. 6. c. 10. συνήστην Xen. memm. 1, 2, 18. Plur. pers. 2. ἦστε Aristoph. Eccles. 1078.

Fut. 1. pers. 2. ἔσει Aristoph. Nubb. 821. pro ἔσῃ. C

Imperat. Plur. pers. 3. ἔστων pro ἔστωσαν Plat. p. 860. (ἐνεχέσθων Demosth. p. 1069, 9. juxta formam λεγέσθων.)

Potential. Praes. Plur. εἶμεν pro εἴημεν Plat. p. 720. εἶτε pro εἴητε Hom. Ὀδ. Φ. v. 195. εἶεν pro εἴησαν Xenoph. Cyrop. 8, 4, 1.

Phryn. p. 60. ἤμην, εἰ καὶ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις D (Xenoph. Cyrop. 6, 1, 7. et Etymol. p. 430. l. 14. ex Eurip. Helen. 937. vbi tamen nunc legitur ἄρ' ἦν.) οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἦν ἐγώ. Hort. Adon. p. 73. τὸ ἤμην ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον ἀπηγόρευται. λέγεται δὲ ἦν. τούτῳ δὲ χρῶνταί τινες τῶν νεωτέρων.

Verbum Adjectiuum.

45 A

Ratio Contrahendi.

Attici per η contrahunt verba ζάω, διψάω, πεινάω, χράομαι. ζῇς Gal. 2, 14. Sophoc. Aj. v. 1149. ζῇ Johan. 4, 50. ζῆτε Rom. 8, 13. ἔζη Demosth. p. 1244, 20. ἐζῆτε Colos. 3, 7. ζῆν Luc. 24, 23. συζῆν 2 Corinth. 7, 3. διψῇ Plat. p. 385. διψῆν Aristoph. Nubb. 440. πεινῇ Id. B Vespp. 1262. πεινῆν Id. Plut. 595. et Nubb. 440. χρῆται 1 Tim. 1, 8. χρῇ Plat. p. 379. χρῆσθαι, διαχρῆσθε Xenoph. Cyrop. 1, 5, 7. p. 54.

His adde περιψῆν Aristoph. Equu. 905. a περιψάω.

Phryn. p. 18. πεινῆν διψῆν λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. et p. 202, ex Herodian. τὸ ἔζων γράφεται καὶ ἔζην παρὰ Δημοσθένει

πολλαχοῦ, ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η. [Pro his verbis Piersonus p. 460. e codice MS. reposuit haec: πλημμελὲς τὸ ἔζων. δέον δὲ ἔζην. ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η. εὑρίσκεται δὲ διὰ τοῦ ω, ὡς ἔπλωον, ἔπλων, ἐπέπλων. (Hesiod. ἔργ. v. 648.) Moeris p. 148. ἔζην, Ἀττικῶς· ἔζων, Ἑλληνικῶς. Contra Thom. Mag. p. 266. ἔζων, οὐκ ἔζην. ἔζης δὲ καὶ ἔζη. Et sane ἔζων legitur in multorum Atticorum libris, vt Xen. (v. lexic. Xenoph. Vol II. p. 456.) Sophocl. Electr. v. 324. Eurip. Alcest. v. 651. vbi tamen Etymol. p. 413. l. 8. in suo codice reperit ἔζην, quod improbat. Thom. Mag. p. 699. πεινῆν, διψῆν, Ἀττικοὶ, οὐ πεινᾷν, οὐδὲ διψᾷν. Cf. Phauor. in πεινῆς et πεινῇν, et infra p. 210. S.]

Dissyllaba verba in -έω, quae admittunt tantum C contractionem in -ει, (Gr. Gramm. Rud. Busb. p. 54.) reperiuntur aliquando contracta; vt (χοῦσι Herodot. 4, 71. p. 154. l. 25. χῶν Id. 1, 162. p. 42. l. 8.) ἀναδούμενοι Thucyd. 1, 50. συνδούμενος Ctes. Persic. c. 4. [τὸ δοῦν Plat. T. I. (ed. Steph.) p. 419. B. τῷ δοῦντι Ibid.

Poll. 8, 72. Δείναρχος καὶ δοῦσαν, τὴν δεσμεύουσαν. Moeris p. 130. δοῦσιν, Ἀττικῶς· δεσμεύουσιν, Ἑλληνικῶς. Cf. Hesych. in v. δοῦσι et δῶν. Sic Aristoph. Plut. 589. ἀναδῶν. S.]

Formatio Temporum.

Praesentis Characteristica ττ pro σσ; vt πράττειν Act. 19, 36. πυρέττω Aristoph. Vespp. 809. D ἐλαττοῦσθαι Johan. 3, 30. βήττω, de quo multa exempla collegit Pierson. ad Moer. p. 101. sq.

46 A

Formatio Futuri Primi.

Characteristica σ pro ξ in τεθνήσῃ Aristoph. Acharnn. 590. a θνήσκω.

Suid. τεθνήσῃ διὰ τοῦ σ Ἀττικοί. Phryn. p. 108. σμῆξαι ἀναττικὸν, σμῆσαι Ἀττικόν. at p. 82. τὸ σαλπίσαι παραιτοῦ, διὰ τοῦ ξ λέγε. σαλπίσῃς Matth. 6, 2. σάλπιγξεν Hom. Ιλ. Φ. v. 588. Thom. Mag. p. 673. παῖσαι Ἀττικοὶ, οὐχὶ παῖξαι. Ἀριστοφάνης

ἐν Πλούτῳ (v. 1056.) παῖσαι. παίσατε Hom. Ὀδ. Θ. v. 251. παιξοῦνται Xen. Sympos. 9, 2. παιξάτω Judic. 16, 25.

Attici verba Hyperdissyllaba in -ίζω flectunt per
-ιῶ -ιεῖς etc. -ιοῦμαι -ιῇ etc. B

Etymol. p. 51. l. 30. Apollon. de Synt. p. 271. l. 33. Johann. Grammat. p. 369. sq. Phavor. in βαδίζω. Gaza l. 2. de verb. fut. prim. p. 162. Suid. in Θεριῶ monet id fieri in Indicatiuo et Infinitiuo, nunquam vero in Subjunctiuo; Soloecismus enim est, ἐὰν θεριῶ et ἐὰν κομιῶ.

Ἀγωνιοῦμαι Demosth. p. 1345, 7. συναγωνιεῖσθαι
Isocr. adu. Philipp. c. 22. αἰχμαλωτιοῦσι 3 Reg.
8, 46. ἀκουτιῶ Jerem. 49, 2. ἀκουτιεῖς Psal.
51, 8. ἀνδριοῦμαι Jerem. 2, 25. ἀνδριούμεθα
Id. 18, 12. εὐαγγελιῶ 2 Reg. 18, 19. εὐαγγελιοῦνται Isai. 60, 6. ἀφαγνιεῖ Leuit. 14, 52.
ἀφαγνιεῖτε Num. 31, 20. ὑπερασπιῶ 4 Reg. 19,
34. ὑπερασπιοῦντες Dion. Hal. p. 438. l. 18. Βα- C
διοῦμαι Demosth. p. 244, 26. βαδιεῖται Id. p.
108, 1. Jerem. 49, 3. Aristoph. Plut. 495. βασανιεῖς Id. Rann. 655. Γνωριῶ 1 Reg. 16, 3.
γνωριεῖ Eurip. Elect. v. 650. γνωριεῖτε Ezr. 7,
25. γνωριοῦσι Colos. 4, 9. Δανειεῖς, δανειῇ
Deut. 15, 6. δανειεῖ Id. 28, 44. δανειοῦσι Prov.
22, 7.

Suid. in Θεριῶ. ἐφ' ὧν δὲ τὸ ι ἐκτείνεται, καὶ σὺν τῷ σ ὁ μέλλων λέγεται χρόνος, καὶ ἐκτεινομένης τῆς παρεσχάτης συλλαβῆς· οἷον δανείζω δανείσω. τὸ δὲ δανειῶ βάρβαρον οὕτως, ὥστε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθεστήκεσαν χρημάτων, ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο οὕτω πως λέγων, ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λαλοῦντος διὰ τὸν βαρβαρισμὸν, καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν, ἕως αἰσθόμενος ὁ μέτοικος ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινος ἔφη, δανείσω ὑμῖν τοῦτο D
τὸ ἀργύριον, τότε δ' ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν.

Ἐγγιεῖ Jac. 4, 8. ἐδαφιοῦσι Luc. 19, 44. ἐλπιῶ Psal. 55, 23. ἐλπιοῦσι Matth. 12, 21. ἐναγιοῦντα Isaeus p. 149. ed. Reisk. Θεριοῦσι Job. 4, 8. ἀναθεματιῶ Num. 22, 2. Καθαριῶ Ezech.

47 36, 33. ἐκκαθαριοῦμεν Jud. 20, 13. καθιεῖς
A Deut. 25, 2. καθιοῦνται Psal. 132, 12. καινιεῖ
Sophon. 3, 17. ἀνακαινιεῖς Psal. 104, 30. κερατιεῖ Deut. 33, 17. κομιοῦμαι Aristoph. Vespp.
829. κομιεῖται Ephes. 6, 8. κομιοῦνται Thucyd. 1, 113. κομιεῖν Id. 5, 35. προσκομιεῖν Id.
4, 115. κομιεῖσθαι Dem. p. 670, 26. κομιούμενος Id. p. 129. κομιοῦντες Dio Cass. p. 872.
κουφιοῦσι Exod. 18, 22. κατακυλιῶ Jerem. 51,
25. Λογιοῦμαι Id. 29, 11. Aristoph. Rann. 1294.
Μακαριοῦσι Luc. 1, 48. μεριῶ Exod. 15, 9.
μηνιῶ Jerem. 3, 12. Νομιῶ Xenoph. Cyrop. 1,
4, 5. νομιοῦσι Aristoph. Eccles. 633. νοσφιεῖς
B Eurip. Alcest. v. 44. Ξενιεῖς Sirac. 29, 25. Οἰκιούμεθα Eurip. Heracl. v. 46. μετοικιῶ Act. 7,
43. ὁρκιεῖ Num. 5, 19. οἰωνιεῖται Gen. 44, 15.
ὁμαλιῶ Esai. 45, 2. παροργιῶ Rom. 10, 19. ὀρθριεῖς Judic. 9, 33. ὀνειδιεῖ Sirac. 18, 18. ὁριεῖ
Jos. 13, 27. ἀφοριεῖ Matth. 25, 32. κατοικτιεῖ
Aeschyl. Suppl. v. 910. περιονυχιεῖς Deut. 21,
12. προσοχθιεῖς Deut. 7, 26. Πλουτιεῖν 2 Macc.
7, 24. ποτιῶ Jerem. 9, 15. καταποντιῶ 2 Reg.
20, 20. προπηλακιεῖ Demosth. p. 557, 28. πτερνιεῖ Jerem. 9, 4. ἐμπυριεῖ Id. 43, 12. Ῥαντιεῖς
C Psal. 51, 7. Σαββατιεῖ Levit. 26, 34. σαλπιῶ
Judic. 7, 18. σκορπιῶ Malac. 2, 3. στηριῶ Jerem. 3, 12. ἐπιστηριῶ, συνετιῶ Psal. 32, 8. συριεῖ 3 Reg. 9, 8. ὑστεριοῦμεν Demosth. p. 49, 1.
Φερνιεῖ Exod. 22, 16. Φθειριεῖ Jerem. 43, 12.
Φροντιεῖ Psal. 40, 17. Φωτιοῦσι Num. 8, 2.
ἀφανιεῖς Deut. 7, 2. ἐπιφυλλιεῖ Lament. 3, 51.
Χρηματιεῖς Jerem. 26, 2. χρονιεῖ Hebr. 10, 37.
ψηφιεῖσθαι Thucyd. 5, 38. ψωμιῶ Jerem. 9, 15.
ψωμιεῖς Psal. 80, 5. Aristoph. Thesmoph. 699.

Legitur in Aristoph. Eccles. 295. παραχορδιῇς.

De quo Aem. Port. in Suid. sic scribit: Attice vertitur ει in η, quod in verbis rarum, in nominibus frequens. Ego fere putaus-

ram reperiri in Subjunctiuo, nam regitur ab ὅπως, nisi Suidas mo- D
nuisset, in voce θερίω, ab hac regula excludi Subjunctiuum.

Attici nonnunquam contrahunt futura in -άσω -έσω
-ώσω; vt [1]) ἐργᾷ Exod. 20, 9. ἐργᾶται Num.
8, 26. ἐργῶνται Esai. 5, 10. ἁρπῶμαι Hos. 5,
14. ἁρπᾷ Levit. 19, 13. διαρπῶνται Sophon. 2, 48
9. ἐκδικᾶται Judith. 11, 10. δρῶ Aristoph. Plut. A
222. διασκεδῶ Id. Vespp. 229. [2]) ἐξελῶ Id. Nubb.
123. ἐλᾷς Eurip. Bacc. v. 1332. ἐξελᾷς Id. Med.
v. 326. ἐλᾷ Sophoc. Aj. v. 505. [3]) κρεμῶμεν. Ari-
stoph. Plut. 312. ἀγορῶμεν Nehem. 10, 31. ἐμ-
βιβῶ Xen. Anab. 5, 7, 5. συμβιβῶ Ps. 32, 8.
[4]) προσαμφιῶ Aristoph. Equu. 887. ἐξεμοῦνται
Jerem. 25, 16. [5]) ἐρημοῦτε Thucyd. 3, 58.

1) Aem. Port. (ad Suid. in voce Κάϊν) notat, ἐργᾷ poni pro ἐργάσῃ. vel, quod simplicius, ἔργα legendum ab ἐργάω.

2) Phavorin. ἐλᾷ ἀντὶ τοῦ ἐλάσει. Idem in ἐλάω. μὴ εἴπῃς B
ἐξελάσω, ἀλλ' ἐξελῶ· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ v. 65.) ὀλῶ ἀντὶ τοῦ ὀλέσω. Thom. Mag. p. 61. ἀναπετῶ ἀντὶ τοῦ ἀναπετάσω Ἀττικοί.

3) Schol. ἀντὶ τοῦ κρεμάσομεν.

4) Videtur μαχοῦμαι eodem modo contrahi ex μαχέσομαι (μαχοῦμαι Aristoph. Plut. 1077. Plat. Epist. 7.) Moschop. p. 134. οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων τῷ μαχοῦνται χρῶνται, τῷ μαχέσομαι (Ιλ. β. v. 366.) οἱ πλήθους. Id. p. 183. ὀμοῦμαι Ἀττικῶς. Sed Phryn. p. 206. μαχοῦμαι καὶ ὀμοῦμαι ἐνεστῶτες λαμβάνονται ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. Rud. Graec. Busb. p. 149. et 152. „μαχοῦμαι et ὀμοῦμαι sunt futura secunda."

5) Nouvelle Methode p. 147. „l'on voit, qu' ἐρημοῦτε est pour ἐρημώσετε, de mesme qu'il a dit devant δουλώσετε, et en suite ἀφαιρήσεσθε au futur." Πίομαι Aristoph. Acharnn. 198. vbi Biset. πίομαι καὶ πιοῦμαι μέλλοντες ἀπὸ τοῦ πίω θέματος, ὥς φησιν Εὐστάθιος (p. 1253. l. 50.) πίεσαι, φάγεσαι Luc. 17, 8. πίεσθε Matth. 20, 23. φάγονται Apoc. 17, 16. πίονται Jerem. 25, 16. Legitur φαγοῦμαι 2 Reg. 9, 7. φαγῇ. Eustath. p. 1253. l. 10.
affert πιοῦμαι ex Aristophane, quod non probat Phryn. p. 12. scri- C
bitque, Dionem πιοῦμαι dicentem errasse. Hoeschel. in Phryn. citat πιεῖται ex Aristot. et καταπιοῦμαι ex Lucian.

Attici vsurpant futura contractorum in barytonis

quod notat Gerard. in Aristoph. Plut. 21. τυπτήσεις.

Schol. Ἀττικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τυπτέω ἀχρήστου θέματος. Lege plura hujusmodi in Rudim. Metric. Busb. Anomal. in Verb.

Id etiam fit in aliis temporibus: Suid. in v. ἄλοχος p. 186. tom. 1. citat ἀγοῦ ex Eurip. Andromed. ab ἀγέω pro ἄγω, si codex sanus sit; vt obseruat Aem. Port. (Rectius legitur ἄγου.)

Sumunt ει Boeoticum pro η in πήθω inusitato;
πείσομαι Aristoph. Nubb. 461. πείσονται Thu-
D cyd. 3, 67. πείσοιτο Dio Cass. p. 733. πεισό-
μεθα Demosth. p. 32, 28. πείσεσθαι Arrian. de
Alex. 6, 27. p. 142. πεισόμενος Appian. de re-
bus Punicis c. 40. p. 25. l. 14.

Aem. Port. in Suid. πεισόμενος. Hort. Adon. in πείσομαι.

49 *Formatio Indefiniti Primi.*

A Indefinitum primum apud Atticos Syncopen patitur:
vt γαμέω; ἔγημα Luc. 14, 20. ἔγημε Aristoph.
Nubb. 1063. Demosth. p. 1320, 12. ἐπέγημε
Andoc. p. 16. l. 44. (p. 63.) ἐγήματο Dio Cass.
p. 721. γήμῃς, γήμῃ 1 Corinth. 7, 28. Xenoph.
Hier. 1, 28. γῆμαι Thucyd. 1, 128. γήμασθαι
Dion. Hal. p. 58. l. 41. γήμας Eurip. Med. v.
B 19. Demosth. p. 1320, 9. γημαμένην Dion. Hal.
p. 521. l. 27.

Phavor. ἔγημα ἀπὸ τοῦ γαμῶ, γαμήσω, ἐγάμησα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ η καὶ σ ἔγαμα, καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ α εἰς η ἔγημα. Thom. Mag. pag. 191. γῆμαι ex Libanio.

Εὑρίσκω; εὗρατο Dio Cass. p. 25. pro εὕρετο Demosth. p. 481, 2. εὑράμενος Analecta Brunck. T. II. p. 423. Hebr. 9, 12. ἀνευραμένη Heliodor. 10, 16. p. 483.

Phryn. p. 56. εὕρασθαι οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' εὑρέσθαι. Eustath. p. 1637. l. 38. εὕρασθαι ἄχρηστον. Nunnes. in Phryn. notat, εὕρασθαι legi apud Pausaniam. et Hoeschel. affert εὕρασθαι et εὑράμην ex Philon. ac εὕραιο ex Synes.

Suid. περιειλάμενος, περιειλησάμενος.

Μαρτυρέω; ἐπεμαρτυράμην Nehem. 13, 31. ἐπεμαρτύρατο Sirac. 46, 19.

Χέω; ἔχευα Hom. Ιλ. ξ. v. 436. ἐχευάμην Ιλ. σ. v. 24. ἐξέχεα Psal. 42, 4. ἐπεχεάμην Antiphan. apud Athen. p. 423. C. ἐξέχεας Aristoph. Thesmoph. 561. ἐξέχεε Lament. 4, 11. ἐξέχεαν Deut. 21, 7. ἔκχεον Psal. 35, 3. ἐκχέατε Ib. 62, 8. ἔγχεον Eurip. Cycl. v. 565. ἐγχεάτω Philem. apud Athen. p. 665. F. ἐγχέαιμι Aristoph. Acharn. 1054. ἐγχέαι Id. ibid. 1050. et Pac. 272. Antiphan. apud Athen. p. 641. F. ἐκχέητε Jerem. 7, 6. ἐκχέαι Rom. 3, 15. ξυγχέαι Thucyd. 5, 39. χέασθαι Aristoph. Vespp. 1015. ἐγχέας, ἐγχεάμενοι Xenoph. Cyrop. 1, 3, 8. 9. ἐγχεάμενος Aristoph. Vespp. 901. καταχέασα Id. Thesmoph. 494. ἐγχέασα Nicostrat. apud Athen. p. 693. B. C D

Phavor. in Φιλαμένῃ. ἔφιλα ἀόριστος κατὰ συγκοπήν.

Formatio Perfecti.

50 A

Attici in perfecto Actiuo assumunt ο characteristicam Medii loco ε: vt πέμπω; πέπομφα Isocr. epist. 8. extr. 2 Macc. 11, 32. πέπομφε Demosth. p. 104, 3. πεπόμφασι Thucyd. 7, 12. ἐκπεπομφότες Aeschin. p. 283. κλέπτω; κέκλοφας Aristoph. Plut. 372. κέκλοφε Demosth. p. 750, 22. κεκλοφέναι Lucian. tom. 1. p. 108. κεκλοφὼς Aristoph. Plut. 356. 369. λέγω; συνείλοχα Demosth. p. 522, 12. συνειλοχότες Plut. Vit. Pelop. c. 12. p. 284. B. τρέφω; ἀνατέτροφεν Andocid. p. 64. ed. Reisk.

Hort. Adon. ex Herodiano p. 194. ἡνίκα τὸ ῥῆμα δισυλλαβεῖ, καὶ παραλήγεται ὁ κοινὸς παρακείμενος τῷ ε, τότε Ἀττικοὶ τρέπουσι τὸ ε εἰς ο, καὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον, οἷον κέκλο- B

φα, λέλοχα, πέπλοκα. Sic Phavor. in Κέκλοφα et Παρακείμενοι. Hort. Adon. et Phavor. docent, διενήνοχα et ἐπενήνοθε esse Attica, vt πέπομφα κέκλοφα. Sed sunt potius Perfecta media. Eustath. p. 207. l. 30. et Rudim. metr. Busb. in Anom. φέρω.

Attici sumunt ο pro η in verbis inusitatis λήχω, et πήθω; λέλογχε Dion. Hal. p. 159. l. 36. λελογχὼς 3 Macc. 6, 1. πέπονθα Aristoph. Plut. 857. Demosth. p. 1468, 1. πέπονθας Aristoph. Nubb. 1443. πέπονθε Hebr. 2, 18. Aristoph. Plut. 856. 551. πεπόνθαμεν Id. Auu. 1171. πεπόνθατε Thucyd. 6, 11. πεπόνθασι Id. 3, 68. Luc. 13, 2. πεπόνθοι Plat. p. 603. πεπονθέναι Aristoph.
C Nubb. 610. πεπονθὼς Id. Equu. 512. ἐπεπόνθειν Id. Eccles. 646. Demosth. p. 966, 14. Notandum est praeterea, in πέπονθα ν inseri; vti in κέχανδα Hom. Ιλ. ψ. v. 268. ἐκεχάνδειν Ιλ. ω. v. 192. Idem ν familiariter themati inseritur, cum verba vsitata ex inusitatis fiunt: λήβω λαμβάνω, λήθω λανθάνω, λήχω λαγχάνω, τεύχω τυγχάνω, δαρθέω δαρθάνω, ἐλάω ἐλαύνω, etc. Rudim. Metr. Busb. in Anom. χάζομαι. ἁμαρτέω ἁμαρτάνω, βάω βαίνω, μαθέω μανθάνω,
D etc. Rudim. Gr. Busb. p. 74. Sic ἐκφυγγάνω Hippoc. Sect. 5. p. 39. l. 36. a φεύγω. ἐρυγγάνω vsitatius in prosa quam ἐρεύγω. H. Steph. in Thes. ex Phrynicho p. 20.

Hort. Adon. λέλογχα καὶ πέπονθα τροπῇ τοῦ η εἰς ο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, κέχανδα. Cf. Eustath. p. 1687. l. 11. Phavor. derivat πέπονθα a πονέω.

51 Lucian. in Soloecista p. 982. λέλογχα δὲ τὸ εἴ-
A ληχα —

Porro Attici accipiunt ω pro η in ῥήσσω, et ejus compositis: ἐῤῥώγασι Jos. 9, 13. ἐῤῥωγυῖαν Aristoph. Plut. 546. συνεῤῥώγει Dio Cass. p. 90. διεῤῥώγεσαν Appian. bell. civ. 4, 77. p. 325. l. 1. διεῤῥωγότα 1 Reg. 4, 12. ἀπεῤῥωγότας Hero- E

dian. 8, 1, 13. παρεῤῥωγὸς Arrian. de rebus Alexandri 2, 11. p. 38. κατεῤῥωγυῖαν Heliodor. 7, 7. p. 312.

Hort. Adon. in ξυνεῤῥώγη. ῥήσσω, ῥήξω, ἔῤῥηχα, ἔῤῥηγα, ἐῤῥήγειν, ἐῤῥήγει, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω, ξυνεῤῥώγη. Ionum B talia proprie fuisse intelligas e verbis Eustathii infra ad p. 102. A. allatis.

Reperitur ω pro ε, vt [1]) ἄωρτο Hom. Ιλ. γ. v. 272. pro ἄερτο ab ἀείρω. εἰώθαμεν Thucyd. 6, 13. εἰώθασι et εἰώθεσαν Xen. Cyrop. 6, 2, 6. et pro ι, vt [2]) ἀφέωνται Matth. 9, 5.

1) Rudim. metr. in Dialect. sed Hort. Adon. ἄωρτο ἢ παρὰ τὸ ἄρω, ἦρκα, ἦρμαι, ἤρμην, ἦρτο, Ἰωνικῶς ἄρτο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω, ὡς εἶθα εἴωθα, ἄωρτο. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴρω, ἦρκα, ἦρμαι, ἤρμην, ἦρτο, καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν ὦρτο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ἄωρτο ποιητικῶς. Eustath. p. 413. l. 31. ἄωρτο ἀντὶ τοῦ ἠώρητο. Cf. Etymol. p. 116. extr. et p. 306. l. 48.

2) Etymol. p. 176. l. 30. ἀφέωκα pro ἀφεῖκα. Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. Hort. Adon. p. 26. ἀφίημι, ἀφεῖκα, Ἀττικὸς ἀφέωκα· ἀφεῖνται, ἀφέωνται. Sic Phavor. in ἀφέωνται. Sed idem Phavor. in ἀφεῖκα. ἀφεῖκα Ἀττικὸν, ἀφέωκα Δώριον. vti et Suid. qui notat, ἀφέωνται esse Subjunctiuum. Eustath. p. 1077. l. 8. ἐν τῷ ἀφέωνται πλεονάζει τὸ ε. Etymol. p. 107. l. 1. Ἀττικῶς τὸ ἧκα γίνεται ἕακα, καὶ ἕωκα κατὰ μετατροπήν. Cf. Koen. ad Gregor. p. 164.

Attici injiciunt ο mediam verbo ἄγω; vt ἀγηόχασι Gen. 46, 32. ἀγηοχὼς 3 Macc. 5, 45. συναγήοχας Sirac. 25, 3. συναγηόχαμεν Aristot. Oecon. 2, 1. προσαγηόχασι Levit. 10, 19. παραγηόχασι Plut. Vit. Phocion. c. 17. p. 749. C. εἰςαγηοχότας Demosth. p. 238. extr. (vbi tamen est in epistola Philippi Macedonis.) C

Moschop. p. 187. ἀγήοχα συναγήοχα Ἀττικῶς. Eustath. p. 1403. l. 46. Phavor. Suid. ἀγήοχα. ἄγω ἦχα, Ἀττικῶς ἄγηχα. καὶ ἐπεὶ ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἐθέλει ἔχειν ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον, πλεονάζει ἡ γο συλλαβὴ, καὶ γίνεται ἀγήγοχα, καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ ἀγήοχα. Phryn. p. 46. ἀγήοχεν, εἴ τις εἴποι, ὅτι ἐν τῷ συνθέτῳ Λυσίας κέχρηται καταγηόχασι, μὴ πάνυ πείθου. ἦχε γὰρ λέγουσι, καὶ Δημοσθένης ἦχασι λέγει, (p. 346, 24. est προήχασι.) ἀλλ' οὐκ ἀγηόχασι. Hoeschel. ex Philone affert προαγήοχε. Nunnes. notat, ex Thom. Mag. p. 274. melius dici εἰσῆχε quam εἰσαγήοχε.

D Verbum τίθημι mutat η in ει, *) more Boeotorum; quod apud Atticos adeo in vsu est, vt τέθηκα vix legatur, nisi apud Poetas in compositis; προτέθηκα Theocr. Id. 15. v. 37.

*) Etym. p. 660. l. 52. et Rudim. Gr. Busb. p. 65.

52 Attici solent in Praeterito, dempto κ, Syllabas contrahere, -ήκασι in -ᾶσι, -ηκέναι in -ᾶναι, -ηκὼς in -ώς; vt βεβᾶσι Eurip. Rhes. v. 689. τεθνᾶσι Andocid. p. 7. l. 33. (p. 25.) Eurip. Rhes. 801. Xenoph. Cyrop. 5, 5, 9. p. 331. ἑστᾶσι Lucian. tom. 2. p. 564. ἑστᾶναι Aristoph. Equu. 268. 1 Cor. 10, 12. παρεστάναι Deut. 10, 8. τεθνᾶναι Demosth. p. 1126, 7. τεθνάτω Id. p. 122, 17. ἑστὼς Luc. 18, 13. Plat. p. 795. Eurip. Suppl. v. 856. γεγὼς Id. Phoenn. v. 184.
A

B Huc refer sequentia, quae videntur [1]) syncopen potius, quam crasin pati: ἕστατον Hom. Ιλ. ψ. v. 284. ἕστατε Ιλ. υ. v. 354. ἕστασάν Ιλ. β. v. 526. pro ἑστήκατον, ἑστήκατε, ἑστήκεισαν.

1) Sic Eustath. p. 1302. l. 64. p. 345. l. 3. et ἕσταμεν ἐκ τοῦ ἑστήκαμεν p. 843. l. 13.

Sic ᾔδειν Johan. 4, 10. Demosth. p. 1203, 28. pro εἰδήκειν. εἰδέναι Tit. 1, 16. pro εἰδηκέναι. εἰδὼς Marc. 6, 20. Demosth. p. 281, 17. pro εἰδηκώς.

Etym. p. 438. l. 54. ἀπὸ τοῦ ᾔδειν τὸ δυϊκὸν ᾔδειτον ᾐδείτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ει, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ γίνεται ᾔστην (Aristoph. Auu. 19.) ᾖσμεν, Εὐριπίδης Ἑκάβῃ· (v. 1112. vbi all. ἴσμεν.) καὶ Σοφοκλῆς Κόλχοις, ᾖστε· καὶ Εὐριπίδης Ῥήσῳ, (v. 855.) ᾖσαν· ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεισαν. Schol. Aristoph. Auu. 19. ᾔστην. διὰ τοῦ ι τινὲς ἴστην ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν. C ἢ ἀντὶ τοῦ ᾖσαν. et sic Biset. at Rudim. Gr. Busb. p. 82. ᾔστην pro ᾐδείτην.

Perfecta Passiua in -μμαι a Themate in -νω reddun-
tur Attice per -σμαι; vt πέφασμαι, πεφασμένου
Sophoc. Oedip. Tyr. v. 858.

Eustath. p. 1436. l. 53. μεμολυσμένος Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ
μεμολυμμένος. Lege Suid. in ὑφήφασμαι. Nouvelle Methode p.
191. μεμάρασμαι, παρώξυσμαι, vnde μαρασμὸς, παροξυσμός. H.
Steph. in Thes. affert μεμιασμένος ex Thucyd. Consule Bud. Comm. D
p. 294.

Augmentum. 53

Attici in verbis quibusdam ab α, ο, ω, ει, οι, ου A
incipientibus augmentum Syllabicum ε adjiciunt.

Gaza l. 2. de Indefin. 1. p. 165. Etymol. p. 351.

Ἄγνυμι. κατέαξε Aristoph. Vespp. 1427. Thucyd.
3, 89. κατέαξαν Johan. 19, 32. κατεάχθη Jerem.
48, 25. κατεάγην Aristoph. Vespp. 1419. Andoc. B
p. 9. l. 6. (p. 30.) κατέαγα Eurip. Cycl. v. 680.
κατεαγὼς Plat. p. 320. ἁλίσκω. ἑάλωκα Xen.
Cyrop. 2, 2, 14. ἑάλωκε Thucyd. 8, 23. ἑαλώ-
καμεν Himer. p. 33. ἑαλωκέναι Thucyd. 4, 115.
Arrian. de Alexand. 2, 15. p. 42. ἑαλωκότας De-
mosth. p. 630, 9. 631, 1. 9. ἑαλωκυίας Esai. 30,
13. ἑαλώκει Dio Cass. p. 419. pro ἡλώκει Xe-
noph. Cyrop. 5, 5, 9. p. 33, 1. ἑάλων Plat. p. 29.
ἑάλως Esai. 14, 10. ἑάλωσαν Jerem. 8, 9. Thu-
cyd. 4, 48. ἅδω. ἕαδα Lucian. tom. 2. p. 564.

Ὁράω. ἑώρων Johan. 6, 2. Exod. 5, 19. Thucyd. C
2, 3. Demosth. p. 258, 16. ἑώρα Id. p. 1203,
15. ἑωρᾶτε Id. p. 630, 15. ἑωρᾶτο Id. p. 257,
11. Thucyd. 2, 102. ἑώρακα Johan. 1, 34. Gen.
46, 30. ἑώρακας Johan. 8, 57. Deut. 7, 15. ἑώ-
ρακε Luc. 1, 22. ἑωράκαμεν Joh. 3, 11. Num.
13, 33. ἑωράκατε Johan. 5, 37. Exod. 14, 13.
Demosth. p. 1479, 21. ἑωράκασι Luc. 9, 36.
Exod. 10, 6. Plat. p. 681. ἑωρακέναι Luc. 24,

23. Demosth. p. 970, 26. Aristoph. Plut. 1046.
ἑωρακὼς Johan. 14, 9. Demosth. p. 309. 22. ἑω-
ρακεῖν Plat. p. 577. ἑώραται Jud. 19, 30. πα-
ρεωρᾶσθαι Demosth. p. 655, 15. παρεωραμένος
D 3 Reg. 10, 3. ἑωράθη Dio Cass. p. 736.

Ὠθέω. ἐώθουν Aristoph. Pac. 636. ἐωθεῖτο Plut.
Vit. Sertor. c. 21. p. 579. A. περιεώσμεθα Thu-
cyd. 3, 57. ἐξεωσμένον 2 Reg. 14, 14. ἐξεώκει
Plut. Vit. Brut. c. 42. p. 1003. F. ἔωσεν Plat. p.
1064. ἐξεώσθη Appian. bell. civ. 5, 109. p. 582.
54 l. 12. ἐώσαντο Plut. Vit. Coriolan. c. 9. p. 217.
A F. ἀπεώσαντο 4 Reg. 17, 19. διεωσάμην De-
mosth. p. 555, 18.

Phavor. ἐωσάμην, ἀπεωσάμην, διεωσάμην χωρὶς τοῦ ε λέ-
γειν ἀναττικόν.

ὠνέομαι. ἐωνεῖτο Demosth. p. 1026, 5. ἐωνή-
μεθα Id. p. 970, 17. ἐωνημένος Id. p. 406, 11.
971, 18. ἐώνητο Id. p. 967, 23. ἐωνήθης Id. p.
1126, 6.

Εἴκω. ἔοικε Jacob. 1, 6. ἐῴκει Arrian. de Alexand.
1, 16. p. 15.

Οἴγω. ἀνοίγω triplici augmento interdum vtitur:
ἀνέῳγον Xenoph. Anab. 5, 5, 10. ἀνεῴγοντο
B Thucyd. 4, 111. ἀνεῴγνυσαν Plut. Vit. Demetr.
c. 34. p. 905. A. ἀνεῴγνυτο Id. Vit. Marcell. c.
11. p. 305. F. ἀνεῴγνυντο Eunap. p. 60. ἀνέῳ-
κται, ἀνέῳκτο Xenoph. hist. Graec. 5, 1, 14.
ἀνεῳγμένος Rom. 3, 13. ἠνεῳγμένον Apoc. 10,
8. ἀνέῳγε 1 Cor. 16, 9. ἀνεῳγότα Johan. 1, 51.
ἀνεῳγόσι Plut. de tranquill. an. c. 19. p. 476. E.
ἀνέῳξεν Johan. 9. 14. Aristoph. Vespp. 765.
ἀνέῳξαν Thucyd. 2, 2. ἀνεῴχθη Luc. 1, 64.
ἠνεῴχθη Apoc. 20, 12. Dio Cass. p. 736. ἀνεῴ-
χθησαν Matth. 3, 16. ἠνεῴχθησαν Apoc. 20,

12. Dio Cass. p. 248. ἀνεῳχθῆναι Luc. 3, 21. ἀνεῷχθαι Plut. Vit. Coriolan. c. 8. p. 217. A.

Οὐρέω. ἐνεουρηκότας Aristoph. Lysistr. 403.

Biset. Ἀττικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἐνουρηκότας παρὰ τὸ ἐνουρεῖν.

Huc refer ἔολπα Hom. Ὀδ. φ. v. 317. ἐώλπειν Ἰλ. C
τ. v. 328. ab ἔλπομαι. ἔοργα Ἰλ. β. v. 272.
ἐώργειν Ὀδ. δ. v. 693. a ῥέζω.

Reperitur augmentum Syllabicum in Futuro primo; vt κατεάξει Matth. 12, 20. ἀπεώσομαι 2 Reg. 21, 14. et 23, 27. in editione Rom.

Attici verborum ab α, ε, ο incipientium vocalem et consonam initiales repetunt; correpta, si verbum hyperdissyllabum fuerit, penultima.

Phav. in voce Παρακείμενος, et ἐρήρειστο, et ἀλήλιφα, et D
ἐδήδοκα, et ἀραρυῖαν. Diacon. in Hesiod p. 200. et 211. Choc-
robosc. in Hort. Adon. p. 215. Gaza l. 2. de Indefin. 1. p. 165.
Eustath. p. 1403. l. 46. Phryn. p. 12. in ἤλειπται, ὤμοκε, et
κατώρυκται. Apollon. de Synt. p. 278. l. 11. Chrysolor. p. 54.
ὀρώρυχα.

Αγω. ἤγαγεν Luc. 10, 34. ἠγάγετε Johan. 7, 45. 55
ἤγαγον Matth. 21, 7. ἀγάγετε Ibid. v. 2. συνα- A
γάγοι Appian. praefat. c. 8. p. 6. l. 17. ἀγάγω
Antiphon p. 143. l. 13. ἀγάγῃ Act. 9, 2. ἀγά-
γωσι Marc. 13, 11. ἀγαγεῖν Johan. 10, 16. Thu-
cyd. 2, 2. ἀναγαγὼν Luc. 4, 5. ἠγαγόμην Lys.
p. 92. l. 17. προσαγαγοίμην Aristoph. The-
smoph. 856. προσαγάγοιντο Thucyd. 8, 25. ἀγά-
γηται Xenoph. de re equestr. 4, 1. ἀγαγέσθαι
Thucyd. 8, 21. ἀναγαγόμενος Id. 8, 23. ἐπηγά-
γοντο Id. 2, 2.

ἀκούω. ἀκήκοα Gen. 23, 15. Act. 9, 13. ἀκήκοας,
ἀκήκοε Deuter. 4, 33. ἀκηκόαμεν Job. 5, 27. Jo-
han. 4, 42. Plat. p. 146. ἀκηκόατε Johan. 5, 37. B
Plat. p. 15. Demosth. p. 1128, 4. ἀκηκόασι Num. 14, 14. Rom. 15, 21. Plat. p. 14. ἀκηκοέναι Thucyd. 6, 93. ἀκηκοὼς Plat. p. 47. ἠκηκόειν Lucian. tom. 1. p. 98. Aristoph. Pac. 615. ἠκηκόεσαν Dio Cass. p. 652. ἀκηκόεσαν Id. p. 552.

ἀλείπτω. ἐξαλήλιπται Lucian. tom. 1. p. 412. ἐξαληλίφθω Id. tom. 2. p. 43. ἀληλιμμένοι Plut. Vit. Cimon. c. 16. p. 488. F.

ἀγείρω. ἀγήγερτο Appian. bell. Mithrid. c. 17. p. 119. l. 35.

ἄρω. ἄραρε Sophoc. Electr. v. 143. συναρα-
C ρυῖαν Lucian. tom. 1. p. 655.

Ἐγείρω. ἐγήγερται Matth. 11, 11. ἐγηγερμένον Marc. 16, 14.

ἔδω. ἐδήδοκα H. Steph. in Thes. ex Athen. l. 12. ἐδηδοκέναι Lucian. tom. 2. p. 983. κατεδηδοκότας Aeschin. p. 191. (p. 184.) ἐδηδὼς Hom. Ἰλ. ρ. v. 542. ἐδήδοται Ὀδ. χ. v. 56. μετεδηδεσμένοι Plat. p. 82.

ἐλαύνω. ἐξελήλακεν Sophoc. Oedip. Col. v. 389.
ἐξεληλακέναι Lucian. tom. 2. p. 244. ἐληλακὼς
Herodian. 7, 5, 3. 7, 10, 8. ἐληλακότες Johan.
6, 19. ἐλήλατο Hom. Ἰλ. δ. v. 135. ἠλήλατο Ἰλ.
D ε. v. 400. ἐξεληλάκει Dio Cass. p. 95. ἐξεληλά-
σθαι Dion. Hal. p. 554. l. 41. ἐξεληλαμένον Ap-
pian. p. 96. l. 14. (Vol. III. p. 37. ed. Schweigh.)
ἐληλασμένος Pausan. 4, 26. p. 137. l. 3.

56 ἐλέγχω. ἐλήλεγκται Antiphon p. 120. l. 17.
A ἐξεληλέγχθαι Plut. Vit. Demetr. c. 30. p. 903. B.
ἐληλεγμένων Lucian. tom. 1. p. 24.

ἐλίσσω. ἐληλιγμένος Pausan. 10, 17. p. 335. l. 19. περιελειλιγμένον Id. 6, 19. p. 196. l. 44. περιειλιγμένοι Id. 9, 39. p. 312. l. 44.

ἐμέω. ἐμημεκὼς Lucian. tom. 1. p. 87.

ἐνέχω. ἐνήνοχα Gen. 31, 39. ἀπενηνόχασι Demosth. p. 833, 8. προσενήνοχας Appian. p. 332. (ed. Toll.) εἰσενήνεκται Lys. p. 155. l. 34. εἰσενηνόχει Plut. Vit. Pericl. c. 37. p. 172. D. εἰσενηνοχέναι Lys. p. 154. l. 30. Demosth. p. 825, 7. διενήνοχας Id. p. 1407, 18. ἐξενηνοχότος Id. p. 544, 19. παρεισενηνοχὼς Plut. Vit. Sull. c. 35. p. 474. B. μετενηνεγμένη Lucian. tom. 1. p. 629.

ἐρείδω. ἐρηρεισμένη Polemon p. 2. B

ἐρείπω. κατερήρειπτο Herodian. 8, 2, 10.

ἐλεύθω inusitatum. ἐλήλυθα Luc. 5, 32. Aristoph. Equu. 679. ἐλήλυθας Id. Plut. 967. Johan. 3, 2. ἐλήλυθε Marc. 9, 13. Aristoph. Rann. 1195. διεξελήλυθεν Demosth. p. 19, 17. εἰσεληλύθαμεν Demosth. p. 1296, 20. ἐξελήλυθα Aristoph. Plut. 966. ἐξεληλύθατε Luc. 7, 24. ἐξεληλύθασι 1 Johan. 4, 1. ἐληλύθει Johan. 6, 17. 3 Reg. 10, 12. Aristoph. Equu. 1303. εἰσεληλυθέναι Thucyd. 2, 3. ἐληλυθὼς Sophoc. Aj. v. 1334. ἐληλυθότα Act. 18, 2. εἰσεληλυθότες Demosth. p. 1297, 3.

Οζω. ὄδωδεν Plut. Vit. Cic. comparat. cum Demosth. c. 1. p. 886. D.

Hort. Adon. ὄδωδα pro ὄζωζα Dorice. C

ὄλλυμι. ὄλωλα Sophoc. Aj. v. 920. ἀπόλωλα Aristoph. Plut. 851. ἀπολώλεκα Aristoph. Nubb. 855. ἀπολωλέκασιν Isocr. adu. Philipp. c. 21. ἀπολώλειν Plat. p. 24. Demosth. p. 655, 11. ὀλωλέναι Aeschyl. Pers. v. 446. ἐξολωλέναι Aristoph. Pac. 411. ἀπολωλὼς Luc. 15, 32. ἀπολωλὸς Demosth. p. 120, 19. ἀπολωλεκὼς Aristoph. Plut. 858. Demosth. p. 655, 9. ἐξολωλότες Aristoph. Pac. 482.

ὄμνυμι. ὀμώμοκα Ezech. 6, 9. ὀμώμοκας Plat.
p. 1215. ὀμώμοκε Demosth. p. 120, 2. ὀμω-
μόκαμεν 1 Reg. 20, 42. ὀμωμόκατε Demosth.
p. 397, 14. ὀμωμόκεσαν Dio Cass. p. 807. ὀμώ-
μοστο Heliodor. 2, 30. p. 115. ὀμωμοκέναι
Demosth. p. 585, 17. ὀμωμοκότες Id. p. 654, 2.
1128, 2. Dinarch. p. 91. l. 44. (p. 11.) ὀμωμο-
D κόσι Plutarch. Lycurg. c. 29. συνωμομοσμένους
Appian. bell. civ 3, 19. p. 270. l. 27. (vbi Schweig-
häuserus edidit συνωμοσμένους.)

ὄπτομαι. ὄπωπα Aeschyl. Eumen. v. 57.

ὀρύσσω. ἀνορωρύχθω Lucian. tom. 2. p. 679. κατορωρυγμένος Xenoph. Anab. 4, 5, 20. Demosth. p. 830, 6.

57 ὄρω. ὀρώρει Aristoph. Pac. 1286.

A Suid. ὑφήφασμαι Ἀττικῶς παρακείμενος ἀπὸ τοῦ ὑφάζω, ὕφασμαι, Ἀττικῶς ὑφήφασμαι τροπῇ τοῦ υ εἰς η. ἢ ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω ὑφανῶ ὕφαγκα ὕφαμμαι· ἐπεὶ δὲ ἔθος ἔχουσιν Ἀττικοὶ πολλάκις ἐν τοῖς τοιούτοις ῥήμασι τρέπειν τὸ πρὸ μ σύμφωνον εἰς σ, γίνεται ὕφασμαι, et postea ὑφήφασμαι.

Attici praeteritis quorundam verborum a λ, μ incipientium ει loco augmenti praeponunt.

B Etym. p. 298. l. 50. docet, Iones juxta et Atticos sic formare perfectum.

Λαμβάνω. εἴληφα Apoc. 2, 27. Leuit. 7, 34. εἴληφας Apoc. 3, 3. Aristoph. Plut. 882. εἴληφε Apoc. 8, 15. Aristoph. Nubb. 1062. εἰλήφαμεν Plat. p. 147. Xenoph. Anab. 5, 5, 10. εἰλήφατε Aristoph. Nubb. 1500. Thucyd. 1, 77. εἰλήφασι Id. 8, 27. εἴλημμαι Lucian. tom. 1. p. 21. εἰλῆψαι Dinarch. contra Demosth. p. 103. (p. 70.) εἴληπται Id. p. 99. (p. 40.) εἰλήφει Xenoph. Cyrop. 5, 5, 12. εἰλήφεσαν Demosth. p. 419, 25. εἴληπτο Dio Cass. p. 217. εἰληφέναι Demosth. p. 62, 24. ἀνειλῆφθαι Plut. Vit. Cat. min. c. 56.

p. 786. F. εἰληφὼς Matth. 25, 24. εἰληφότι C
Demosth. p. 421, 12. εἰλημμένω Aristoph. Plut. 455. εἰλημμένους Dinarch. p. 79. extr.

λαγχάνω. προείληχα Aristoph. Eccles. 1151. εἰλήχει Dio Cass. p. 45. Aristid. tom. 1. p. 64. Eunap. p. 132. εἰληχότες Demosth. p. 987, 22.

λέγω. διείλεγμαι Plat. p. 154. Isocr. adu. Philipp. c. 34. διείλεξαι Phalar. p. 42. διείλεκτο Dio Cass. p. 205. διειλέχθαι Plat. p. 417. διειλεγμένος Dinarch. p. 70. Xenoph. hist. Graec. 5, 4, 29. συνειλέχθαι Plut. vit. Eumen. c. 2. p. 583. E. συνειλοχότες Id. vit. Pelopid. c. 12. p. 234. B. ξυνειλεγμένον Thucyd. 2, 10. κατείλοχε Pausan. 10, 33. p. 351. l. 38.

Phav. ξυνειλέχθαι. εἴλεχα εἴλεγμαι εἰλέχθαι Ἀττικῶς.

Μείρομαι. καθείμαρται Lucian. tom. 1. p. 1037. D
εἵμαρτο Dion. Hal. p. 209. l. 7. εἱμάρθαι Appian. bell. civ. 2, 4. p. 209. l. 6. εἱμαρμένος Plat. p. 223.

Phav. εἵμαρμαι, μέμαρμαι κοινῶς, εἵμαρμαι Ἀττικῶς.

Illud etiam augmentum ει aliquando Indefinito pri- 58
mo passiuo praefigunt; vt κατειλήφθη Johan. 8, A
4. παρειλήφθησαν Dion. Hal. p. 168. l. 3. διειλέχθην Isocrat. p. 261. διειλέχθη Dio Cass. p. 420. διειλέχθησαν Aesop. fab. 23.

Suid. ἐπειλέγη, κατειλέγη, συνειλέγη. quae Aem. Port. notat esse Attica et Poetica.

Attici augmentum Syllabicum Temporali augent; vt
Βούλομαι. ἠβουλόμην Dion. Hal. p. 485. l. 36. B
ἠβούλου Plat. p. 455. ἠβούλετο Dan. 5, 19. Demosth. p. 534, 3. ἠβουλόμεθα Id. p. 13, 24. 1 Macc. 12, 14. ἠβούλοντο Esai. 1, 29. Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 20. ἠβουλήθην 2 Johan. v. 12.

1 Reg. 24, 10. ἠβουλήθη Isocr. adu. Philipp. c. 62.

Δύναμαι. ἠδυνάμην Demosth. p. 1205, 6. Xenoph. Cyrop. 5, 5, 5. extr. ἠδύνατο Matth. 26, 9. Thucyd. 1, 3. Demosth. p. 419, 22. ἠδυνήθην 1 Corinth. 3, 1. Judic. 8, 3. ἠδυνήθη Isocr. adu. Philipp. c. 45. ἠδυνάσθην Psal. 40, 12. ἠδύναντο Gen. 45, 3.

Μέλλω. ἤμελλε Luc. 7, 2. Demosth. p. 1199. extr. ἤμελλον Arrian. de Alexandro 2, 8. p. 35.

C Πορεύομαι. ἠπορεύθησαν Xenoph. Anab. 4, 1, 11.
(Thiem. et Zeun. ἐπορεύθησαν.)

Φοβοῦμαι. ἠφοβήθη Dio Cass. p. 21.

φέρω. ἤφερες Aristoph. Pac. 5.

Reperiuntur apud Suidam ἠτίθετο, in voce ἀσκός· ἠμίαινε, in Δομετιανός· ἠμαράνθη, in ἐπεσφάλακεν. quae, modo codex mendo careat, esse Attica notat Aem. Port.

Hort. Adon. in voce ὀδωδή. αὐξήσεις ἐκ βραχέων μηκύνονται Ἀττικῶς· ὡς ἐν τῷ ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ἤμελλον. [Johann. Gramm. p. 367. ἡ Ἀτθὶς τῷ η ἀντὶ τοῦ ε κέχρηται, ὡς ὅταν λέγῃ, ἠδυνάμην, ἠβουλόμην. Cf. p. 368. Etymol. p. 113. l. 2. τὸ ἤμελλον, ἤθελον, καὶ τὰ ὅμοια, Ἀττικῶς. Φιλοῦσι γὰρ μακρὰν ποιεῖν τὴν ἀρχὴν τῶν παρῳχημένων. S.] Phavor. ἐβουλόμην, ἐβουλήθην, ἐδυνάμην, ἐδυνήθην, πλειστάκις οἱ δοκιμώτατοι λέγουσι. κάλλιον γὰρ ἢ ἠβουλόμην, ἠβουλήθην. Alibi tamen dicit, ἠβουλόμην esse ὡς Ἀττικώτερον. sic et Suid. [Etiam Ionice dicitur ἠδυνάμην, etc. v. Herodot. 1, 10. Sic ἠπιστάμην Id. 3, 108. ἠπίστατο Id. 3, 74. Cf. infra p. 346. A. S.]

D Attici mutant Diphthongos proprias in impropriās;
vt ηὐδόκησα Luc. 3, 22. pro εὐδόκησα Matth. 3, 17. ηὐκαίρουν Marc. 6, 31. pro εὐκαίρουν Act. 17, 21. ηὐλόγει Marc. 10, 16. εὐλόγησε Hebr. 11, 21. ηὐδαιμόνησαν Xenoph. de rep. Laced.
59 1, 2. ηὕρισκον, εὑρίσκετο Id. Anab. 4, 4, 8. εὕ-
A ρισκον Marc. 14, 55. ηὖξω Eurip. Iphig. Taur. v. 628. εὖξω Ibid. v. 21. ᾔδειν Joh. 1, 33. Gen.

18, 19. Aristoph. Vespp. 556. ᾔδεις Id. Nubb. 328. Deut. 8, 16. ᾔδει Matth. 24, 43. Gen. 19, 33. Thucyd. 5, 54. ᾔδειμεν Gen. 43, 7. ᾔδειτε Luc. 2, 49. Deut. 13, 13. ᾔδεισαν Marc. 14, 40. Deut. 8, 16. Demosth. p. 831, 13. (συνῄδεσαν.)

Etym. p. 500. l. 25. παρ' ἡμῖν οὐ τρέπεται τὸ ε τῆς ει καὶ ευ· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς πολλάκις τρέπεται. Phryn. p. 202. ηὐξάμην καὶ εὐξάμην, ηὐδόκουν καὶ εὐδόκουν. Nunnes. „Eustath. contra vulgi opinionem Attica esse dicit τὸ εὐξάμην, et alia hujusmodi; et magis vsitata quam ηὐξάμην, et caetera ejusmodi." Hoeschel. docet, Atticos iis indifferenter vti. Sic Plato in Symp. εὐπόρουν, et in Protag. εὐλαβοῦντο. καθηῦδον idem ter in Symp. Hort. Adon. in voce ἀήδιζον. ηὐφράνθην λέγουσι καὶ ηὐχόμην, ἀλλ' ἐπεκράτησε κατὰ κοινὴν διάλεκτον ἡ ευ δίφθογγος μὴ τρέπεσθαι. Moeris p. 175. ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ηὐξάμην, διὰ τοῦ η. διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς. B

Suid. affert ἤκει ἀντὶ τοῦ ἐῴκει ex Aristoph. Auu. 1298. vbi tamen habetur εἴκεν, vel ἤκεν. Sed Aem. Port. in Suid. ἤκει pro εἴκει Attice in plusquamperf. et repudiat lectionem ἤκεν, quae exstat in Aristophanis editione Aldina.

Attici aliquando in Perfecto primae consonae repetitionem negligunt; vt κατεγλωττισμένον Aristoph. Thesmoph. 138. *) καταγλωττισμέναις Eunap. p. 163. ἐβλάστηκα Eurip. Iphig. Aul. v. 594. C

Biset. in Aristoph. Thesmoph. 138. καταγεγλωττισμένον κατὰ τοὺς γραμματικοὺς κανόνας γραπτέον κοινῶς, ἀλλ' εὐφωνίας χάριν κατεγλωττισμένον λέγεται. Ἀττικοὶ δὲ πολλάκις, ὥς φησιν Εὐστάθιος (p. 759. l. 46.) γλυκείας ἀπηχήσεως ἕνεκεν ἀποσκευάζονται τὸ τῆς αὐξήσεως κατάρχον σύμφωνον, ὡς ἐν τῷ ἐβούλευκα, καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. Idem obseruat Phauorin. in voce ἐκτῆσθαι; notatque κακοφωνίαν τοῦ ἐν παρακειμένοις διπλασιασμοῦ θεραπεύεσθαι διὰ ἀπελεύσεως τοῦ κατ' ἀρχὴν στοιχείου, οἷον ἔσπευκα, ἔφθακα, ἔζηκα. τοιαῦτα ἐβλάστηκε καὶ ἐχάλκευται κατὰ προφορὰν Ἀττικήν. τοιαῦτα καὶ τὸ εἴληχα, εἴληφα.

*) In ea voce non tantum primae consonae repetitio, sed et augmentum syllabicum ε negligitur Ionice. D

De Potentiali Modo.

60 Attici flectunt -οιμι -οις, etc. et -οῖμι -οῖς, etc. per A -οίην -οίης, etc. -ῷμι -ῷς, etc. per -ῴην -ῴης, etc. -οίην -οίης, etc. per -ῴην -ῴης, etc.

Διαβαλλοίην Plat. p. 1287. πεποιθοίη Aristoph. Acharnn. 938.

Φανοίην Lucian. tom. 1. p. 20. σχοίη Plat. p. 26. Job. 18, 14. Demosth. p. 178, 17.

B Ἀδικοίην Plat. p. 760. ἀδικοίης Eurip. Iphig. Taur. v. 750. ἀδικοίη Xenoph. hist. Graec. 5, 3, 14. ἀδικοίημεν Eurip. Helen. v. 1016. ἀγνοοίη Dio Chrys. p. 6. αἰτοίη Aristoph. Equu. 510. Lucian. tom. 2. p. 439. δοκοίη Thucyd. 5, 79. ποιοίην Aristoph. Vespp. 347. (vbi Kuster. ποιοίμην.) ποιοίης Isocrat. secund. Epist. ad Phil. p. 409. (p. 723. ed. Lange.) ποιοίη Dio Cass. p. 99. πολιορκοίη Appian. p. 101. l. 23. (Vol. III. p. 57. ed. Schweighäuser.) εὐτυχοίης Sophoc. Oedip. Tyr. v. 1492. Aeschyl. Choeph. v. 1063. φιλοίη Heliodor. 1, 2. p. 6. φρουροίη Herodian. 4, 3, 13. φιλοσοφοίη Hesych. Miles. p. 11.

C Ἀγαπῴην Isocrat. Epist. p. 419. (p. 741.) ἀγαπῴη Plat. p. 504. ζῴην Aristoph. Nubb. 1257. Xen. Anab. 7, 2, 18. ζῴης Lucian. tom. 1. p. 229. ζῴη Plat. p. 71. Xenoph. memm. 2, 1, 1. ἐπιτιμῴημεν Isocrat. Areop. c. 19. p. 149. καταγελῴητε Xenoph. Cyrop. 4, 5, 17.

Ἀναβιῴην Aristoph. Rann. 178. ἀναβιῴη Philostrat. p. 633. βιῴη Id. p. 636. Plat. p. 549. βιῴητε Dio Cass. p. 577. διῴην Plut. Lacon. apophthegm. p. 235. D. διῴης Psal. 121, 3. διῴη Rom. 15, 5. Gen. 43, 14. Plat. p. 328. ἀποδιῴη 2 Tim. 4, 14. συγγνῴη Aeschyl. Suppl. v. 223. D ἁλῴη Phalar. Epist. p. 8. τολμῴη Xenoph. hist. Graec. 5, 3, 12.

Gaza l. 1. p. 77. οἱ ἐκ συναιρέσεως εὐκτικοὶ ἐνεργητικοὶ ἐνεστῶτες, τοῦ ληκτικοῦ -μι εἰς -ην τρεπομένου, προφέρονται· ποιοῖμι, ποιοίμην. καὶ τὰ τῶν πληθυντικῶν τρίτα πρόσωπα οὐ μόνον εἰς -εν λήγοντα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς -αν, ποιοίησαν Id. l. 2. dicit id fieri ἔθει Αἰολέων p. 238. Etym. p. 664. l. 30. et Hort. Adon. in ἀλοίην, Ἀττικῶς. Sic Hort. Adon. p. 188. in voce Φιλοίημεν. et in voce ὄσσε, ἐκπεφευγοίην ex Sophoc. et τρεφοῖν pro τρεφοίην ex Eurip. vti et Etym. p. 764. l. 52. Apollon. Synt. p. 207. l. 30. περιπατοίης, εὔχομαί σε περιπατεῖν.

Phavor. in ἐπισχοίην affert ἐροίην, λέξοιμι, ex Libanio de sua fortuna, tom. 2. p. 31. 61 A

Phavor. ἀγαπῴην Ἀττικῶς vel Ἰωνικῶς. vti et Hort. Adon. in ζῴη.

Hort. Adon. βιῴην pro βιοίην per ἐπέκτασιν Ἀττικὴν a βιῶμι. sic Etym. p. 294. l. 22. et Phavor. Sed Δωρικῶς vetus Grammaticus apud Suid. in βιῴη.

Phryn. p. 152. γαμῴη μὴ λέγε, ἀλλὰ γαμοίη, ὡς νοοίη (νοοίης Aristoph. Nubb. 1384.) Φιλοίη. τὰ γὰρ τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τρίτης τῶν περισπωμένων ῥημάτων εὐκτικὰ διὰ τῆς οι λέγεται, οἷον τελοίη (διατελοίη Thucyd. 1, 34.) τὰ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ῳ, οἷον νικῴη (Demosth. p. 55, 6.) γελῴη· (γελῴης Heliodor. 6, 1. extr. p. 264.) Hunc Phrynichi locum Phavorinus citat in γαμῴη. Phryn. p. 152. διδῴη καὶ διδῴης οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν εἶπε διὰ τῆς ῳ, ἀλλὰ διὰ τῆς οι. (ἀποδοίην Aristoph. Nubb. 1252. δοίης Id. Plut. 925.) Ὅμηρος δὲ τεκμηριοῖ, ἐὰν μὲν ὑποτακτικῶς χρῆται, διὰ τῆς ῳ λέγων, δῴη· (Ιλ. π. v. 88.) εἰ δὲ εὐκτικῶς, δοῖεν. (Οδ. ζ. v. 180.) ἐθαύμασα οὖν Ἀλεξάνδρου τοῦ Σύρου σοφιστοῦ, δῴη καὶ διδῴη λέγοντος ἐπὶ εὐκτικοῦ. B at Phrynichum reprehendit Phauorinus in Διδῴη· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ βιοὺς βιοίη βιῴη ἔθει Ἰωνικῷ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δοὺς δοίη δῴη. Thomas etiam Magister p. 225. Phrynichi censuram non probat, fatetur tamen, διδοίη et δοίη magis in vsu esse, quam διδῴη et δῴη. v. Pierson. ad Moer. p. 117.

Phauor. in voce εἴπαισαν habet εἰπαίην Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ εἴπαιμι.

Occurrit in Bibliis mira vox δώοι Gen. 28, 4. in editionibus Nobilii et Londin. Sed in Rom. Complut. Polygl. δῴη, et Ald. δώσει.

Verba in -μι vertunt -είμην -εῖο, etc. in -οίμην -οῖο, C etc. quod videntur mutuari a suo Themate inusitato in -έω; vt διαθοίμην Heliodor. 6, 6. extr. p. 273. ἔνθοιτο Demosth. p. 910, 26. καταθοῖο Heliodor. 5, 12. p. 221. κατάθοιτο Demosth. p. 1401, 19. ἐπίθοιντο Xenoph. hist. Graec. 6, 5, 18. Thucyd. 6, 11. ξυνεπίθοιντο Id. 6, 10. παρατίθοιτο Xenoph. Cyrop. 8, 2, 2. ὑπεκτίθοιτο Id. ibid. 6, 1, 15. πρόοιντο Demosth. p. 311, 27.

Suid. in voce ἀποσκευάζοντες, habet ἀπόθοιτο. Aem. Port. ἀποθεῖτο dicendum videretur, ab ἀποθείμην. tamen Aristot. Rhet. l. 1. (c. 9. §. 36.) ὑπόθοιο, et Xenoph. hist. Graec. 6, 5, 18. D ἐπίθοιντο quasi ab ὑποθέομαι et ἐπιθέομαι.

62 A

Flexio Personarum.

In Indicatiuo.

Singulariter.

B Attici contrahunt secundas personas -εσαι in -ῃ, -εσο in -ου, -ασο in -ω, -άεσαι in -ᾶσαι, -όεσαι in -οῦσαι, -ασαι et -ησαι in -ῃ; vt ἀπέρχῃ Matth. 8, 19. ἐγένου Luc. 19, 17. ηὔξω Gen. 31, 13. ἠπίστω Esai. 48, 8. Xenoph. hist. Graec. 3, 4, 9. κατακαυχᾶσαι Rom. 11, 18. ὀδυνᾶσαι Luc. 16, 25. ἀποξενοῦσαι 3 Reg. 14, 6. [1]) δύνῃ Esth. 6, 13. δύνῃ Subj. Job. 33, 5. Xen. memm. 3, 6, 14. ἐπίστῃ Num. 20, 14. [2]) μέμνῃ Hom. Ιλ. ο. v. 18.

C 1) Lege Hort. Adon. p. 39. Phryn. p. 158. δύνῃ ὑποτακτικῶς, οὐχ ὁριστικῶς. Thom. Mag. p. 252. δύναμαι, δύνασαι. δύνῃ δὲ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν, εἰ καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ (80.) Tamen legitur ὁριστικῶς in Theocr. Id. 10. v. 2.

2) Eustath. p. 1003. l. 20. ἐκ τοῦ μέμνηαι συνῄρηται. Hort. Adon. et Etymol. in κάθῃ p. 484. l. 18. μέμνησαι, μέμνηαι, μέμνεαι, μέμνῃ. κάθησαι, κάθηαι, κάθεαι, κάθῃ. δύνασαι, δύνηαι, δύνεαι, δύνῃ.

Apud Aristophanem Plut. 45. occurrit ξυνίῃς Imperf. pro ξυνίεις (et sic legitur apud Suid.) a ξυν-

ἵημι, *ξυνίην*, et inusit. *ξυνίεον*, *ξυνίεες*, *ξυνίεις*,
et Attice *ει* in *η* mutata, *ξυνίης*. D

Sic Gerard. in Not.

Attici mutant -*η* secundam personam passiuorum in
-*ει*, constanter in verbis *βούλομαι*, *οἴομαι*, *ὄψο-*
μαι; vt *βούλει* Luc. 22, 42. pro *βούλῃ* Eurip. 63
Orest. v. 94. *οἴει* Job. 34, 12. *ὄψει* Matth. 27, 4. A
Exod. 6, 1. pro *ὄψῃ* Deut. 22, 4. Sic *κατόψει*
Eurip. Alcest. v. 836. *βούλῃ*, *οἴῃ*, et *ὄψῃ*, licet magis analoga, sunt minus in vsu. vti notat Schol. Aristoph. Plut. 40.

Ammon. de Differ. p. 31. βούλει ὁριστικὸν, βούλῃ διστακτικόν. Cf. Gaza 2, p. 194. βούλῃ in loco Euripidis Orest. allato interrogat. Johan. Grammat. p. 368. sq. τῶν εἰς η ληγόντων ῥημάτων ἐπὶ δευτέρου προσώπου παθητικοῦ, διὰ τῆς ει διφθόγγου. βούλει γὰρ, ἀντὶ τοῦ βούλῃ. ὅταν δὲ ᾖ ὑποτακτικόν· ἐὰν βούλῃ. ὅπως ἂν σὺ βούλῃ Xen. Cyrop. 5, 2, 3.

In reliquis Verbis haec terminatio rarior; vt *παρέ-*
ξει Luc. 7, 4. *ἥσει* Sophoc. Aj. v. 658. *θρηνή-*
σει ibid. v. 640. *χαριεῖ* Xenoph. Anab. 7, 6, 2. B

Hanc terminationem Biset. in Aristoph. Pac. 1234. et Hort. Adon. p. 33. docent ad veteres Atticos pertinere; at Suid. in voce ἅπτει ad recentiores.

Hujusmodi exempla apud Aristophanem abundant, quorum pauca hic adjicientur.

Ἀγωνιεῖ Equu. 685. *αἰσθάνει* Nubb. 802. *ἀκούσει*
Rann. 207. *Βαδιεῖ* Pac. 116. *βουλεύει* ibid. 98.
Γίνει Equu. 1085. *γνώσει* Rann. 995. *Δέξει*
Vespp. 1217. *διαλέγει* Eccles. 925. *Ἐργάσει*
Equu. 836. *ἕξει* Lysistr. 614. (in ed. Veneta. All.
ἥξει.) *Θυμεῖ* Rann. 592. *Καταβήσει* Vespp. 396.
κλαύσει Plut. 572. *Λήψει* Rann. 1267. *λοιδορεῖ*
Plut. 456. *Μάχει* Rann. 620. *Ὀσφραίνει* Plut.
897. *Πεύσει* ibid. 40. *πυνθάνει* ibid. 964. *Σιω-* C
πήσει Auu. 226. *Τύπτει* Rann. 649. *Ὑφαρπάσει*

Nubb. 490. *Φαίνει* Plut. 632. *Χαριεῖ* Thesmoph. 1087. *Ψεύδει* Plut. 571. *Ὠνήσει* Eccles. 1026.

Lucian. Soloecist. p. 982. *Ἀττικίζοντος δέ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου* —

[v. Gregor. p. 49. ibique Koen. qui inprimis laudat Valckenarium ad Eurip. Phoenn. v. 576. *S.*]

Attici secundis personis solent addere -*θα* paragogi-
cum; vt *ἔφησθα* Demosth. p. 101. Dinarch. p.
50. Aristoph. Lysistr. 132. *χρῆσθα* Id. Acharnn.
D 778. *ᾔδησθα* Plat. p. 578. *ᾔδεισθα* Aristoph. Ec-
cles. 547. Eurip. Cycl. v. 108. *οἶσθα* Deut. 9, 2. Sophoc. Aj. v. 1311. *κάτοισθα* Id. v. 592. Eurip. Alcest. v. 807. *σύνοισθα* Aeschyl. Choeph. v. 214.

Phryn. p. 100. ἔφης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὀλίγον, τὸ δὲ πλεῖστον ἔφησθα. Nunnes. „ἔφησθα Oratorum esse scribit Thom. Mag. (p. 397.) at εἴπησθα (Hom. Ιλ. υ. v. 250.) et ἐθέλησθα (Ιλ. α. v. 554.) Poetica."

64 Biset. in Aristoph. Acharnn. 778. τὸ χρῆσθα ἐστὶ δεύτερον
A πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ, παρὰ τὸ χρὴ, ἐχρῆν, κατ' ἀφαίρεσιν χρῆν, χρῆς, καὶ Ἀττικῶς, κατὰ πλεονασμὸν, χρῆσθα. Phauor. in voce εἴπησθα notat, quod αἱ προσθέσεις τῆς θα Αἰολέων εἰσί. Etym. p. 420. l. 14. ᾔδεισθα κατ' ἔκτασιν, Ἀττικώτερον διὰ τοῦ η ᾔδησθα, Εὔπολις. Hort. Adon. in voce οἶσθα. οἶδας, οἶδασθα, προσχηματισμῷ τῆς θα, Ἀττικῶς, καὶ συγκοπῇ Αἰολικῇ, οἶσθα.

In tertiis personis *ν* aliquando diphthongo *ει* additur; vt *ᾔδειν* Aristoph. Vespp. 556. *ἤσκειν* Hom. Ιλ. γ. v. 388.

B Schol. Aristoph. l. l. legit ᾔδει; sed Bisetus notat, ᾔδειν fieri, vti ἤσκειν ex ἤσκεεν per Crasin. (Eustath. p. 427. l. 46.) Christ. ᾔδει quam ᾔδειν mauult. Moschop. p. 143. ᾔδειν μετὰ τοῦ ν ἀντὶ ᾔδει, οἷον ἀπειλήφειν, καὶ προσήειν παρ' Ἀριστοφάνει, (Plut. 696. vbi v. Schol.) καὶ εἱστήκειν παρ' Ὁμήρῳ (Ιλ. ψ. v. 691.) Phauor. in ἀσκεῖν. ἤσκειν διὰ τοῦ ν γράφουσι παλαιοὶ μετὰ τὴν συναίρεσιν τοῦ ἤσκεε. v. Pierson. ad Moer. p. 173. 174. et Gregor. p. 50.

Plusquam-perfectum in tribus personis singularibus variat *ει* per *η*, ac primam tertiamque similiter per

η terminat; vt prima κεχήνη Aristoph. Acharnn. 10. Secunda ᾔδησθα Plat. p. 578. Tertia ᾔδη Hom. Ιλ. α. v. 70. παρειλήφη Appian. p. 159. l. 3. bell. Mithrid. c. 13. (sed Schweighäuserus C recte παρειλήφει) προσειλήφη Id. ibid. c. 116. p. 160. l. 7. (Schweigh. προσειλήφει.) -η in prima et tertia fit per Crasin Ionicorum finium -εα -εε, pro -ειν -ει.

Etym. p. 419. l. 13. Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ᾔδη λέγουσι. Id. p. 386. l. 30. τὸ διαλυθὲν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ᾔδη, πεποιήκη, κεχήνη Ἀριστοφ. Schol. Aristoph. Acharnn. 10. ἡ συναίρεσις τοῦ κεχήνη Ἀττική. συναλοιφὴ ἀντὶ τοῦ κεχήνεα. Hort. Adon. in ἐτετύφειν et ᾔδη. ᾔδη ἐγώ, τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος· ᾔδη ἐκεῖνος, τῆς νέας. Idem Herodian. ibid. p. 198. vbi ἐπεποιήκην, ἐκεχήνην cum ν addito in prima persona; quod etiam notat Phauor. in voce ᾔδειν. πολλοὶ σὺν τῷ ν προφέρουσιν ᾔδην, ἐνενοήκην, ἐπεποιήκην. Suid. ἐπεπόνθη, ἑωράκη, ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν, ἑωράκειν. ἀπερρώγην τὸ τρίτον πρόσωπον. Phauor. in ᾔδειν. παραδίδωσιν Ἡρακλείδης, ὅτι Ἀττικοὶ τοὺς ὑπερσυντελικοὺς ἐν τῷ η μόνῳ περατοῦσιν, ᾔδη λέγοντες καὶ ἐνενοήκη. καὶ οὕτω φησὶ Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι καὶ Θουκυδίδῃ, ὃς κέχρηται τῷ τοιούτῳ D Ἀττικῷ ἔθει. Cf. infra p. 211. C.

Pluraliter. 65

Tertia persona verbi ἵημι contrahit Ionicum -έασι A in -ᾶσι vel -ασι; vt κατιᾶσι Pausan. 2, 18. p. 60. l. 37. et κατίασι Id. 9, 5. p. 285. l. 36. Plura exempla affert Sylburgius in Notis, p. 394.

In Plusquam-perfecto -εισαν fit -εσαν; vt ἑστήκεσαν B Apoc. 7, 11. ᾔδεσαν Thucyd. 1, 72. συνήδεσαν Demosth. p. 851, 13. ξυνήδεσαν Xenoph. hist. Graec. 2, 3, 8. ἐγεγόνεσαν Plat. p. 1105. ἠκηκόεσαν Dio Cass. p. 652.

Phryn. p. 58. ἠκηκόεσαν ἐρεῖς, ἀλλ' οὐ σὺν τῷ ι. et p. 76. οὐκ ἐδεδίεσαν, ἀλλ' ἐδέδισαν. ἐδείδισαν Hom. Ιλ. ε. v. 790. ἐδεδίεσαν Thucyd. 4, 55.

Etym. p. 386. l. 41. ἐτετύφεσαν κατὰ Ἴωνας καὶ Ἀττικούς. et p. 420. l. 10. ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεισαν, κατ' ἔλλειψιν ᾔδεμεν, ᾔδεσαν. Sic forsan Eurip. Bacch. v. 1343. ᾔδετε pro ᾔδειτε; nisi sit pro εἴδετε.

C

In Imperatiuo.

Singulariter.

-ασο contrahitur in -ω; vt πρίω Aristoph. Nubb. 614. ἀποπρίω Id. Rann. 1258. ἐπίστω Sophoc. Oedip. Tyr. v. 672. ἀνίστω Aeschyl. Eumen. v. 135. ἐπανίστω Aristoph. Plut. 539.

Thom. Mag. p. 75. ἀνίστω Ἀττικοί, οὐκ ἀνίστασο. ex Libanii tom. 1. p. 824.

-ησο in -ου, vt κάθου Act. 2, 34. Marc. 12, 36.
D Psal. 110, 1. pro κάθησο Hom. Ιλ. β. v. 191.

-εσο vel -οσο in -ου; vt περίδου Aristoph. Nubb. 644.

Chrysol. p. 77. δόσο ἄχρηστον. δοῦ εὔχρηστον. Schol. Aristoph. δίδημι, δεύτερος ἀόριστος μέσος ἐδέμην, ἔδεσο, ἔδεο, ἔδου, καὶ τὸ προστακτικὸν δοῦ. at Biset. δίδωμι, ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοο, ἔδου, δοῦ, περίδου.

66 η vsurpatur pro -αθι vel -ηθι; vt [1]) ἐμπίπλη Ari-
A stoph. Auu. 1310. [2]) ἵστη Hom. Ιλ. φ. v. 313. ζῆ Eurip. Iphig. Taur. v. 699.

1) Schol. Ἀττικόν. ἦν γὰρ τὸ κοινὸν πίμπλαθι, ὡς ἵσταθι, ἀπὸ τοῦ πίμπλημι. ὅμοιον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ τῆ, πίε, (Ὀδ. ι. v. 347. ac Ὀδ. ε. v. 346. Ιλ. ξ. v. 219.) παρὰ τῷ Ποιητῇ. Ἀττικοὶ γὰρ τελείαν ἀποβολὴν τῆς -μι- ποιούμενοι πίμπλη καὶ ἵστη λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆμι, τῆ. Sic Suid. et Phauor. in voce ἐμπίπλη. Suid. in v. τῆ habet etiam pluralem τῆτε ex Sophrone. Phauor. in voce ἔξει monet, id esse commune Aeolum et Atticorum.

2) Phauor. ἵστη. Ἀττικοί, ἐὰν μὴ χρήσωνται τῇ -θι παραλήξει, χρῶνται τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν παρατατικῶν ἐν τοῖς προστακτικοῖς, οἷον ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι, ὅταν ἀποκοπὴ γίνοιτο τῶν εἰς -θι προστακτικῶν, ἐπαύξησις ἀκολουθεῖ· οἷον ἵσταθι, ἵστα, καὶ κατὰ ἔκτασιν, ἵστη. Sic Schol.

Aristoph. format Imperatiuum ἔξει (Nubb. 633.) εἶμι, ὁ παρατα- B
τικὸς εἶν, εἷς, εἶ, vnde ἔξει. vel ἀπὸ τοῦ εἴω· οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἶον, ἶες, ἶε, vnde ἔξιε, καὶ μετὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν, ἔξει. Sic Vrban. Gramm. p. 163.

Pluraliter.

-ντων pro *-τωσαν*; et *-σθων* pro *-σθωσαν*.

Phav. ἀγγελλόντων, οὗ ἀνάλυσις, ἔστωσαν ἀγγέλλοντες, ἢ ἔστωσαν ἀγγελλόντων. οἱ Ἀττικοὶ ἐλλείψαντες ἐν τούτοις τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, ἀρκοῦνται ταῖς μετοχαῖς εἰς γοργὴν σημασίαν, καὶ φράζουσι τὰς πληθυντικὰς γενικὰς ἀντὶ προστακτικῶν. Gaza l. 2. p. 226. τυπτόντων ἀντὶ τοῦ τυπτέτωσαν κατὰ συγκοπὴν ἔοικε γεγονέναι, καὶ μεταβολὴν τῆς παραληγούσης εἰς μακράν· ὅτι τὰ τρίτα τῶν πληθυντικῶν ἐσχατοσυλλαβοῦντα τῷ τ, μακρᾷ C
ὅπως οὖν παραλήγει. Etym. p. 6. l. 55. Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν προστακτικῶν τῶν ἀπὸ ὁριστικῶν γινομένων τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῇ γενικῇ τῶν ἰδίων μετοχῶν· ὡς ἀγγελλόντων, τυπτόντων. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῷ τρίτῳ τῶν δυϊκῶν, τυπτέσθων. Sic Schol. Aristoph. Nubb. 438. Ἀττικὴ δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις. Sic Gaza l. 2. p. 226. 229. Thom. Mag. p. 922. Phauor. in χρήσθων affert λεγέτων pro λεγέτωσαν. et Suid. δράτων (leg. δρώντων) pro δράτωσαν.

In Voce Actiua.

Praes. *-όντων* pro *-έτωσαν*; *κωλυόντων* Thucyd. 8, 18. *γραφόντων* Lucian. tom. 2. p. 820. *σωζόντων* Sophoc. Aj. v. 671. D
λεγόντων Aristaen. Epist. p. 58.

-ώντων pro *-άτωσαν*; *βοώντων* Aristoph. Acharnn. 185. *γελώντων* Sophoc. Aj. v. 981. *δρώντων* Aristoph. Nubb. 452.

-ούντων pro *-είτωσαν*; *ἐπιτελούντων* Plat. 67
p. 961. *λυπούντων* Xenoph. Cyrop. 3, A
5, 23. *ἐξορκούντων* Thucyd. 5, 47.

-άντων pro *-άτωσαν*; *κιρνάντων* Athen. ex Ione Chio p. 463. B.

-όντων pro *-ότωσαν*; *παραδιδόντων* Plat. p. 930.

-ύντων pro *-ύτωσαν*; *ὀμνύντων* Thucyd. 5, 18.

B Indef. 1. *-άντων* pro *-άτωσαν*; *ἐπιμεινάντων* Aristoph. Nubb. 196.

Biset. ἀντὶ τοῦ ἐπιμεινάτωσαν, Ἀττικόν.

Indef. 2. *-έντων* pro *-έτωσαν*; *παραθέντων* Aristoph. Nubb. 455. *καταθέντων* Thucyd. 5, 47.

Biset. δρώντων καὶ παραθέντων Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ δράτωσαν, παραθέτωσαν.

-όντων pro *-ότωσαν*; *ἀποδόντων* Thucyd. 5, 18.

-όντων pro *-έτωσαν*; *εἰσαγαγόντων* Plat. p. 961.

C *-σθων* pro *-σθωσαν*.

In Voce Passiua.

Praes. *δικαζέσθων* Aristoph. Nubb. 1140. *ἐνεχέσθων* Demosth. p. 1069, 9. *χρήσθων* Thucyd. 5, 18. *διαιτάσθων* Plat. p. 862. *φοβείσθων* Id. p. 972. *ζημιούσθων* Id. p. 865.

Perf. *παρακεκλήσθων* Plat. p. 950.

D In Voce Media.

Indef. 1. *ποιησάσθων*, *θεασάσθων* Plat. p. 628.

68

In Potentiali.

A Terminationes *-οιήτην* *-οίημεν* *-αίημεν* *-είημεν* *-είητε* perdunt *η* penultimam; et *-είησαν* fit *-εῖεν*; vt *δοῖεν* Plat. p. 1230. *-οίησαν* *-είησαν* fiunt

-οῖεν -εῖεν; vt [1]) ἀντιδοίτην Aristoph. Thesmoph. extr. γνοῖμεν Plat. p. 446. [2]) φαῖμεν Id. p. 520. ξυμβαῖμεν Eurip. Phoenn. v. 603. [3]) ἐξωθεῖμεν Eurip. Iphig. Taur. v. 1025. φανεῖμεν Aeschyl. Pers. v. 788. Plat. p. 953. θεῖμεν Id. p. 891. διακρινθεῖτε Hom. Ιλ. γ. v. 102. δυνηθεῖεν Demosth. p. 1402, 25. πεμφθεῖεν Dio Cass. p. 408. B
συλλεγεῖεν Xenoph. Anab. 7, 6, 5. [4]) καλεῖεν Antonin. Liberal. c. 15. p. 126.

1) Biset. κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἀντιδοίην. τινὲς νομίζουσιν, ὡς τὸ χρυσοοίτην, χρυσοίτην, οὕτω καὶ τὸ ἀντιδοοίτην, ἀντιδοίτην παρὰ τὸ ἀντιδόω. Chrysol. p. 76. τοῦ διδοίην εὐκτικοῦ ἐνεστῶτος τὰ δυϊκὰ, καὶ τὰ πληθυντικὰ βέλτιον διδοῖτον διδοίτην καὶ διδοῖμεν ἀπὸ τοῦ περισπωμένου λέγειν.

2) Suid. Phauor. φαῖμεν, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ φαίημεν.

3) Phauor. in βλαβεῖμεν. οἱ Ἀττικοὶ τοῖς πληθυντικοῖς τῶν εὐκτικῶν βαρυτόνων τε καὶ περισπωμένων καὶ τῶν εἰς -μι παραληγομένοις τῷ η, ἀποβάλλουσιν αὐτό. οἷον τυφθεῖμεν, βαῖμεν. πλὴν φυλάττεσθαι δεῖ τὸ κακόφωνον, ἔνθα ἂν τύχῃ· ὡς ἐπὶ τοῦ βαῖτε, σταῖτε, καὶ τῶν ὁμοίων. Phauor. in εἶτε. ἡ ἀρχαία Ἀτθὶς τὰ εὐκτικὰ συγκόπτει κατ' ἔξαρσιν μιᾶς συλλαβῆς, κοσμηθεῖμεν, διακρινθεῖμεν, λέγοντες. Hort. Adon. in voce εἶεν, haec syncope Aeolica vocatur.

4) Munkerus sic legit (nam in textu est καλῷεν) pro καλείησαν Indef. 2. a καλέω. C

In Indefinito primo vertuntur -αις -αι -αιεν in -ειας -ειε -ειαν.

Haec flexio vocatur Aeolica; Gaza p. 217. Chrysol. p. 36. Phauor. et Hort. Adon. et Etym. in τίσειαν p. 760. l. 16. Hort. Adon. in ἀποσφήλειεν, refertur ad Iones. at Hort. Adon. in τίσασθαι. τῷ πρώτῳ προσώπῳ τίσεια χρῶνται οἱ Αἰολεῖς· τοῖς δὲ λοιποῖς προσώποις ἡ κοινὴ συνήθεια καὶ διάλεκτος, ὡσαύτως καὶ τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν. Similiter Gregor. p. 283. sq.

βλέψειας Aristoph. Equu. 851. ποιήσειας Dio Cass. p. 561. [καταvοήσειας Isocr. adu. Philipp. c. 50. φράσειας Aristoph. Auu. 121. ψέξειας Plut. adu. Stoicos c. 12. p. 1065. D. S.] ποιήσειε Demosth. p. 1471, 14. Xenoph. Cyrop. 1, 5, 2. [ἀπώσειε Plut. adu. Stoicos c. 12. p. 1064. E. θαυμάσειε Id. de def. oracul. c. 23. p. 423. A. Id. de solert. animm. c. 10. p. 966. E. Demosth. p. 1405, 14. εἰκάσειε Id. p. 1404, 17. ἐπιτιμήσειε Id. p. 296, 25. πράξειεν Id. p. 302, 2. δόξειεν Id. p. 306, 1. τελευτήσειε Id. p. 308, 1. καταφρονήσειε Isocr. paneg. c. 7. ὁμολογήσειε ibid. c. 27. ἐπιθυμήσειεν ibid. c. 33. ἀπολέσειεν ibid. c. 34. παραινέσειε Id. adu. Philipp. c. 29. βλάψειεν, ὠφελήσειεν, ποιήσειεν, καταστήσειεν, ἀγανακτήσειε, μισήσειεν Id. ibid. c. 31. τολμήσειεν ibid. c. 32. 37. S.] ποιήσειαν Luc. 6, 11. Thucyd. 8, 49. πράξειαν Demosth. p. 1403, 2.
D ψηλαφήσειαν Act. 17, 27. [πολεμήσειαν Xen. hist. Graec. 7, 1, 24. φθάσειαν et ἐξαναγκάσειαν Thucyd. 8, 95. καταγελάσειαν Isocr. paneg. c. 44. ἀναγκάσειαν Id. Archid. c. 41. τρέψειαν Demosth. p. 522, 23. S.]

---

69 PARTICIPIVM.

A Perfectum in -ὼς pro -ηκὼς, si per crasin fiat, flectitur -ὼς -ῶσα -ώς. Gen. -ῶτος, etc. Si per syncopen, -ὼς -υῖα, etc. vt ἑστῶσα Johan. 8, 9. ἑστώσας Xenoph. cyneg. 9, 17. τεθνεώσας Aesop. fab. 150. p. 40. vbi tamen variat lectio.
B *) τὸ ἑστὼς Marc. 13, 14. ἑστῶτος Apoc. 10, 8. Sophoc. Oedip. Tyr. v. 573. ἑστῶτα Luc. 5, 2. πεπτῶτα Sophoc. Aj. v. 843. εἰδυῖα Marc. 5, 33.

*) In editione R. Steph. ann. 1550. et 1549. ἑστός. Sed R. Steph. 1551. et R. Steph. 1569. et H. Steph. 1565. et Typogr. Reg. 1642. ἑστώς.

Phauor. ἑστῶσα ἀντὶ τοῦ ἑσταυῖα, μεμῶσα ἀντὶ τοῦ μεμαυῖα. μετοχαὶ γὰρ αἱ δεχόμεναι πάθος ποιοῦσι τὸ θηλυκὸν διὰ

τοῦ ὦσα, καὶ τὸ οὐδέτερον διὰ τοῦ ω· αἱ δὲ μή, διὰ τοῦ -υῖα καὶ ο.

Spiritus. C

Attici εἴργω (Dion. Hal. p. 96. l. 43. κατείργω Pausan. p. 1. l. 12.) leuigant pro κωλύω, εἵργω (καθείργειν Dion. Hal. p. 343. l. 27.) asperant pro ἐκκλείω; vt *) ἀπείργω Sophoc. Aj. v. 51. et saepius. καθείργω Plut. in Lycurg. (Saltem c. 26. legitur καθείργνυντο, et de Is. et Osir. c. 69. καθείργνυσθαι, vt ap. Xenoph. hist. Graec. 3, 2, 3. καθειργμένοι.)

*) H. Steph. in Thes. et Eustath. p. 233. l. 39. Schol. Aristoph. Acharnn. 329. εἷρξας δασέως Ἀττικοί.

Schol. Aristoph. Vespp. 30 τὸ ἀνύσας Ἀττικοὶ δασύνουσι. Christ. in Aristoph. Pac. 872. „ἁνύειν cum adspiratione est σπεύδειν." D

Verbale Nomen. 70

Seruat formationem temporis, a quo deriuatur; vt A ἀγωγὴ Xen. Cyrop. 6, 1, 28. ἐδωδὴ Aristoph. Pac. 29. χρυσόλογχε Id. Thesmoph. 325. ἀποῤῥὼξ Xen. Anab. 6, 4, 2. ab ἀπέῤῥωγα a ῥήγνυμι. Φάσμα Job. 20, 8. χάσμα Agathias in Antholog. p. 226. (T. III. p. 61. ed. Brunck.) a πέφασμαι, κέχασμαι.

Phryn. p. 80. σαλπικτὴς τὸ δόκιμον διὰ τοῦ κ, οὐχὶ διὰ τοῦ σ. καὶ τὸ σαλπίσαι παραιτοῦ, διὰ τοῦ ξ λέγε. at σαλπιστὴς legitur Apoc. 18, 22. et in Theophrast. charact. 25. H. Steph. affert σαλπιγκτὴς ex Demosth. et σαλπικτὴς ex Plut. quae scriptura Budaeo B fuit suspecta. σαλπιγκτὴς Appian. de rebus Punicis c. 96. p. 45. l. 10. Aesop. fab. 142. p. 84.

Phryn. p. 196. εὕρημα χρὴ λέγειν διὰ τοῦ η, οὐχ εὕρεμα. Sic Thom. Mag. p. 393. qui affert εὕρημα ex Eurip. Hec. v. 250. et Philostrat. (v. Witter. ad Thom. Mag.) Est et in Thucyd. 5, 46. Hoeschel. in Phryn. εὕρεμα ex Philone et Basil. εὕρεμα Themist. p. 4.

Phryn. p. 108. σμῆγμα ἀναττικόν, Ἀττικὸν σμῆμα. σμῆγμα Esth. 2, 3. Susan. v. 17. Athen. p. 409. C. Antiphan. ibid. D. H. Steph. in Thes. affert σμῆμα ex Ath.

Participiale; vt εἱμαρμένη. Plut. de aud. poet. c. 5. T. II. p. 23. C. D.

C P A R T I C V L A E.

A D V E R B I V M.

Adverbia desinentia in -ί.

vel addito ι; vt νυνὶ Rom. 3, 21. Thucyd. 5, 47. Plat. p. 4. Demosth. p. 63, 15. Aristoph. Rann. 278. οὑτωσὶ Id. Plut. 591. Demosth. p. 63, 23. ἐντευθενὶ Aristoph. Auu. 10. Vespp. 985. ἡνὶ Id. Plut. 75. νυνμενὶ Id. Auu. 448.

vel mutato finali α in ι; vt ἐνταυθὶ Demosth. p. 185, 5.

vel ε in ι; vt ὡδὶ Aristoph. Plut. 291. Auu.
D 1327. Demosth. p. 57, 6. ἐνθαδὶ Aristoph. Plut. 54.

vel ο in ι; vt δευρὶ Aristoph. Nubb. 694. Demosth. p. 1426, 18.

in -η; vt τίη Aristoph. Nubb. 753. ὁτιὴ ibid. v. 754. δηλονοτιὴ Id. Plut. 48.

De his v. omnino Eustath. p. 45. l. 2. apud quem est, praeter νυνγαρὶ, etiam νυνμενὶ, vt apud Gregor. p. 56. vbi v. Koen. Ab Joh. Grammat. p. 366. affertur item πρινί.

71 in -χί; vt ναιχὶ Sophoc. Oedip. Tyr. v. 702. οὐ-
A χὶ Matth. 5, 46.

Phavor. in ἐπεκτάσεις. ναιχὶ, οὐχὶ, Ἀττικῶν.

Ἐχθὲς Gen. 31, 5. Demosth. p. 424, 18. Aristoph. Pac. 196. pro χθὲς Id. Rann. 758. Act. 7, 28. Gen. 31, 2.

Biset. ἐχθὲς ἀντὶ τοῦ χθές. [Scilicet plerique grammatici formam χθὲς dicunt Atticam esse, vt Apollonius Dyscol. apud Koen. ad Gregor. p. 210. ex Tryphone, Etymol. p. 405. l. 22. Moeris p. 402. alii Ionibus eam tribuunt, vt Gregor. l. l. alii et χθὲς et ἐχθὲς probant, vt Thom. Mag. p. 913. *S.*]

Τήμερον Aristoph. Plut. 232. τήμερα Id. Nubb. 699.

Schol. Nubb. 699. citat τήμερα etiam ex Ὁλκάσιν. Suid. deriuat a τήμερος, i. e. σημέρινος.

πρῴ Aristoph. Auu. 129. πρῷ Id. Eccles. 290. B

Schol. Eccl. 290. ἀντὶ τοῦ πρωΐ. Cf. Timaei lexicon Platon. in h. v. ibique Ruhnken.

Phot. ex Hellad. Chrestom. p. 1595. (p. 24. ed. Meurs.) μέχρι καὶ ἄχρι χωρὶς τοῦ σ, Ἀττικόν· μετὰ τοῦ σ, Ἰωνικόν.

Phryn. p. 6. μέχρις καὶ ἄχρις σὺν τῷ σ, ἀδόκιμα. μέχρι δὲ καὶ ἄχρι λέγε. Nunnes. „Thomas (p. 135.) scribit, Thucydidem semper haec aduerbia adhibuisse in oratione extrito σ, etiamsi vocalis sequeretur, [tamen in Thucyd. 1, 30. μέχρις οὗ— Bud. in Comm. p. 970. ex Plut. Pomp. c. 13. p. 625. B. ἄχρι οὗ— Sed H. Steph. in Thes. tom. 2. p. 909. suspicatur legendum ἄχρις οὗ— Atque sic edidit Hutten. Cf. Id. vit. Cic. c. 43. p. 883. A.] cum ceteri scriptores vitandi hiatus causa addant σ. at Thucydides magno studio conquirit hiatus istos vocalium.“ (συγκρούσεις φωνηέντων Hermogen. p. 299. ὁ Θουκυδίδης — ἐπὶ τὸ τραχύτερον μᾶλλον, καὶ τὸ σκληρότερον Id. p. 511.) Ammon. de Simil. p. 27. ἄχρι χωρὶς τοῦ σ χρονικὸν ἐπίῤῥημα. Omnino v. Verheyk. excurs. in dialectos Antonini Liberalis p. 294. sq.

Lucian. in Soloec. p. 982. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, C καλὸν ἔφη τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσι. ὁ γὰρ Πλάτων εἴςτοτε λέγει.

Phryn. p. 14. et 206. ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Sic Phauor. in ἐξ ἐκείνου. Phryn. p. 48. ἀπόπαλαι καὶ ἔκπαλαι ἀμφοῖν δυσχέραινε. ἐκ παλαιοῦ γὰρ χρὴ λέγειν. Legimus ἔκτοτε Apollodor. 1, 9, 22. extr. Aesop. fab. 145. Geopon. 11, 2, 3. 11, 17, 3. ἀπότοτε Matth. 26, 16. Eccles. 8, 12. Schol. Apoll. Rhod. 1, 517. ἀπὸ ἄνωθεν Matth. 27, 51. ἔκπαλαι 2 Pet. 3, 5. ἐσαεὶ Phalar. Epist. p. 47. Brunck. analectt. T. III. p. 247. [Omnino de his et similibus legi potest disput. nostra II. de dialecto Alexandrina p. 19—21. *S.*]

PRAEPOSITIO.

Ἐς Thucyd. 1, 6. pro εἰς. et in compositis; vt
D ἐσβάλλει Thucyd. 1, 46.

Phot. ex Chrestom. Hellad. p. 1588. (p. 15. ed. Meurs.) ἀναλογώτερον ἀντὶ τῆς εἰς τὸ ἐς λέγειν.

72 Ἐνὶ Hom. Ιλ. α. v. 297. pro ἐν.

A Ξὺν Thucyd. 1, 12. Aristoph. Plut. 114. pro σύν.

Et in compositis; vt ξύμμαχοι Aristoph. Plut. 218. Thucyd. 3, 95. ξυνθήκας Id. 5, 47. ξυνέγραψε Id. 1, 1. ξύμπαντες Id. 1, 3. ξύμβασις Xenoph. hist. Graec. 7, 4, 11. δυσξύμβολος, εὐξύμβολος Id. memm. 2, 6, 3. et 5.

Lucian. in Judic. voc. μαρτυρεῖτέ μοι μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ξ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον.

Suid. Ξὺν Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σὺν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια. οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες. Cf. supra p. 3. B.

B Προ- et ἐ- in compositis fit προὐ-; vt προὔργου Aristoph. Plut. 623. προὔβη Thucyd. 1, 23. προὐβαλόμην Demosth. p. 523, 21. προὔδωκαν Id. p. 472. extr.

Cf. supra p. 14. D.

Sic προ- et -ὠ; vt προὔφειλες Aristoph. Vespp. 3.

προ- et -ὸ; vt προὐμόσας Aeschyl. Agam. v. 1205.

προ- et -ἐ fit πρὀύ-; vt πρὀὔστη Sophoc. Aj. v. 1155.

προ- et -ὁ fit Φρου-; vt *) Φροῦδος Aristoph. Nubb. 720. Eurip. Med. v. 722. Φρούριον Herodian. 2, 11, 9. Φρουρὸς Thuc. 4, 110. Φρουρᾶς Aristoph. Nubb. 719. Φρουρῶ C
2 Corinth. 11, 32.

προ- et -αὐ fit πρωὐ; vt πρωὐδᾷν Aristoph. Auu. 557.

προ- et -οἱ fit Φροι-; vt **) Φροίμιον Aeschyl. Agam. v. 1225. Φροιμίοις Eurip. Phoenn. v. 1357.

*) v. Moer. p. 383. et ibi Pierson.

**) v. Moer. p. 382.

CONIVNCTIO.

Μενὶ Aristoph. Auu. 448. pro μέν. δαὶ Id. Plut. D
156. Xenoph. Cyrop. 5, 1, 4. Eurip. Iphig. Aul. v. 1444. pro δέ. ὁδιὴ Aristoph. Nubb. 754. pro ὅτι.

SYNTAXIS.

73

A

Quae ad Syntaxin Atticam spectant, juxta Figurarum ordinem redigentur.

ELLEIPSIS.

Nominis Substantiui; vt ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν B
Aristoph. Equu. 79. subauditur Φυλῇ. ἐν ἀΦνειοῦ πατρὸς Hom. Ιλ. ζ. v. 47. subauditur δόμῳ.

Eustath. p. 623. l. 15. p. 718. l. 20. De elleipsi dictionum lege Rud. Graec. Busb. p. 303.

ἔτει τῆς 'Αριστοδήμου Pausan. 4, 11. p. 121. l. 23. subaud. βασιλείας. πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις Id. 1, 13. p. 12. l. 26. subaud. μάχης.

μὰ τὸν Aristoph. Rann. 1421.

C Schol. ἐλλειπτικῶς ὀμνύει. καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις, ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν εὐλαβείας χάριν.

ποιησόμενοι Thucyd. 3, 15. subaud. τὴν ἐσβολὴν Schol.

Adjectiui; vt ἐπὶ χρόνον Luc. 18, 4. pro πολλὸν ἐπὶ χρόνον Hom. 'Οδ. ο. v. 493. διὰ χρόνου Xen. 1, 4, 28. et statim δι' ὀλίγου. ἀνθρώπων Thucyd. 2, 25. Schol. λείπει πολλῶν.

Pronominis; vt ῥιπτοῦσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Xenoph. Cyneg. 9, 20. subaud. ἑαυτούς. Eurip. Phoenn. 21. ἡδονῇ δούς. Schol. ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν δούς.

D Verbi Infiniti; vt ἀφεὶς τὸ εἰς τὴν Χίον Thucyd. 8, 41. subaud. πλεῖν.

Aduerbii; vt δικαιοσύνης Joseph. p. 14. l. 5. subaud. ἕνεκα.

τῆς τύχης Xenoph. Cyrop. 2, 2, 1. subauditur φεῦ. [Sed Gregor. de dialectt. p. 58. 'Αττικὸν τὸ λέγειν τοῦ θράσους, ἀντὶ τοῦ ὢ τοῦ θράσους (cf. Philostrat. p. 847. et 849. ed. Olear.), καὶ τῆς ἀναιδείας, ἀντὶ τοῦ ὢ τῆς ἀναιδείας. καὶ παρ' 'Αριστοφάνει (Nubb. 153.)· τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Aristoph. ibid. 816. et Eccles. 782. τῆς μωρίας. et Acharnn. 87. τῶν ἀλαζονευμάτων. Eurip. Troad. 579. τῶνδ' ἀλ-

γέων καὶ συμφορᾶς. Plura habet Koen. ad Gregor. l. l. *S.*]

βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι 74
Ιλ. α. v. 117. 1 Corinth. 14, 19. θέλω πέντε A
λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι — ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ. subaud. μᾶλλον.

Schol. in Hom. θέλω μᾶλλον.

Praepositionis; vt τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες πολλοὶ ἐξέκαμνον. Thucyd. 2, 51.

Schol. λείπει ἡ πρός. ἵν' ᾖ, πρὸς τὰς ὀλοφύρσεις.

ᾤκει γῆς Antonin. Liberal. c. 4. p. 24. et c. 11. p. 82. subaud. ἐπί. ἐλθόντας τὸ ἱερὸν Pausan.
8, 27. p. 259. l. 9. subaud. εἰς. B

et in compositione; vt ἐχέτω πνοιὰς Aristoph. Thesmoph. 43.

Bourdin. ἐπεχέτω. ἔχειν γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν τίθεται πολλάκις. Theoph. Charact. 6, 4. πράττεσθαι pro εἰσπράττεσθαι Is. Casaub.

Conjunctionis; vt οὐ πλέον τῆς πόλεως σταδίους ἀπέχοντα ἑπτά. Pausan. 8, 21. p. 252, l. 41. subaud. ἤ. Sic Virg. Eclog. 3. v. 105. „tres pateat coeli spatium non amplius vlnas." vti notat Sylburg. in Pausan. p. 148.

Ad Elleipsin referendum censeo Schema illud, quod C
vocant ἀνανταπόδοτον; (H. Steph. in Dial. p. 25.) vt καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μή, etc. Thucyd. 3, 3.

Schol. τὸ σχῆμα καλεῖται ἀναναταπόδοτον. Ὅμηρος (Ιλ. α. v. 135.) ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας. Ὁ νοῦς οὕτω, καὶ εἰ μὲν κατορθωθῇ τὸ ἐλπιζόμενον, καὶ τῇ πείρᾳ αὐτῇ καταλάβωσιν αὐτοὺς ἔξω, καλῶς ἂν ἔσται τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα. Haec Thucydidis et Homeri loca citantur a Scholiast. Aristoph. Plut. 469. ἰστέον, ὅτι ἡ Ἀττικὴ Ἔλλειψις ἤτοι ἐν ἀρχῇ γίνεται, ὡς τὸ, ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε· νοουμένου ἔξωθεν τοῦ σκόπει. ἢ ἐν τῷ

τέλει, ὡς ἔχει τὸ ἐν Νεφέλαις (v. 267.) τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. κἀκεῖ γὰρ νοεῖται ἔξωθεν τὸ, οὐ σκαιόν; ἢ ἐν τῇ μέσῃ, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας — λείπει γὰρ τὸ παύσομαι ἢ ἡσυχάσω. καὶ Θουκυδίδῃ καταρχὰς τοῦ τρίτου τῆς συγγραφῆς· καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα. εἰ δὲ μὴ — τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον. ᾧ
D καὶ νῦν Ἀριστοφάνης ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς. εἰ δὲ μή, ποιεῖτον — ἔδει γὰρ εἰπεῖν, κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε. εἰ δὲ μὴ —

Hujusmodi Elleipsis in SS. Bibliis occurrit Exod. 32, 32. vbi lxx supplent ἄφες, quod in Hebraeo subintelligitur.

75

PLEONASMVS.

A Articuli; vt ταύτην γ' ἴδον θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας. Sophoc. Antig. v. 414.

Schol. τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπεῖπας θάπτειν. οὕτως δὲ χρῶνται οἱ παλαιοὶ, ὥστε δύο ἄρθρα, προτακτικόν τε καὶ ὑποτακτικὸν, κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος παραλαμβάνειν. Κρατῖνος, ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν.

τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς Pausan. 5, 14. p. 162. l. 1.

Nominis; vt διακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτεινε Thucyd. 8, 21. τινὰς
B *) redundat. **) λῆρον ληρεῖς Aristoph. Plut. 517.

[*) Immo significat *fere, circiter. S.*]

**) Schol. Aristoph. Plut. 517. Ἀττικὴ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα. ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ. καὶ φυγὴν φεύγεις. καὶ ὅλως ἐφ' ὧν τῷ πράγματι ἐπάγεται τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ῥῆμα, ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις.

Pronominis Substantiui; vt ἴδω — τὸν αὐτοφόντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί. Soph. Elect. v. 274.

Schol. τὸ ἡμῖν παρέλκει Ἀττικῶς.

Adjectiui; vt ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι — Paus. 1, 24. p. 22. l. 27. Sic Matth. 3, 12. οὗ τὸ πτύον ἐν χειρὶ αὐτοῦ. per Hebraïsmum. Gen. 1, 11. οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ — אשר זרעו C

Verbi; vt ἥκω καὶ κατέρχομαι — quem Aeschyli pleonasmum in Orestiae prologo (Choephor. v. 3.) sic Aristophanes ridet Rann. 1187—1190.

Ἥκω γὰρ εἰς γῆν (φησί) καὶ κατέρχομαι.
Ἥκειν γὰρ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.
Νὴ τὸν Δί'. ὥσπερ εἴτις εἴποι γείτονι,
Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

Scholiastes autem Aristophanis notat hanc censuram esse injustam, ὅτι τοῦτο ἀρχαιότερόν ἐστι, τὸ τὰς μεταλήψεις τῶν λέξεων τῶν ἰσοδυναμουσῶν ἐπιτηδεύειν. Πλάτων ποιητὴς, ὁρᾶτε τὸ διῆρες ὑπερῷον. ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ (Ιλ. λ. v. 164.) πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον (Ιλ. η. v. 279.) θάνατόν τε μόρον τε (Οδ. ι. v. 61.) βάσκ' ἴθι (Ιλ. β. v. 8. et Ιλ. λ. v. 186.) D

μεγέθει μέγα Pausan. 2, 10. p. 53. l. 22. πλήθει πολλοὺς Id. 7, 15. p. 220. l. 17. ἰδὼν οἶδα Id. 2, 32. p. 75. l. 13. et alia hujusmodi Sylburgius p. 487. monet in Sacris Literis ex Hebraïca con- 76
suetudine occurrere; vt Psalm. 40, 1. ὑπομείνων A
ὑπέμεινα קוה קויתי — ποικίλων ὀνομάτων ἰσοτίμων ἐπίχυσις εἰς κίνησιν ἤθους Hermogen. p. 522.

Participii; vt ἔχων; [1]) ληρεῖς ἔχων Aristoph. Rann. 515. [2]) φλυαρήσῃς ἔχων Id. ibid. 204. Cf. 527. [3]) κοικύλλεις ἔχων Id. Thesmoph. 859.

1) Schol. περιττὸν δὲ τὸ ἔχων.

2) Schol. καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ, (in Gorgia T. I. p. 490. E. ed. Steph. φλυαρεῖς ἔχων.) ἔχων φλυαρεῖς.

3) Biset. τὸ δ' ἔχων Ἀττικῶς περιττόν.

κυπτάζεις ἔχων Id. Nubb. 509. [4]) παίσδεις ἔχων Theocrit. Idyll. 14. v. 8. παίζεις ἔχων Lucian. tom. 2. p. 294.

B 4) Schol. Ἀττικῶς τὸ ἔχων παρέλκει.

Aduerbii; vt [1]) εὔνους γὰρ ὢν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα. Aristoph. Plut. 25. [2]) νόσφιν ἄτερ τε κακῶν Hesiod. ἔργ. v. 91. εὐθὺς παραχρῆμα Xen. de rep. Lac. 8, 4.

1) Schol. σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα. δηλοῦται δὲ ἕν τι ἐξ ἀμφοτέρων. οὕτως ἔχει καὶ τὸ τυχὸν ἴσως. ἄλλως. εἶπε ἀμφότερα καὶ τὸ πάνυ καὶ τὸ σφόδρα δηλῶν τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας.

2) Tzetz. p. 36. χωρίς. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ποιητικῶς μὲν ἐκ παραλλήλου καλεῖται, ῥητορικῶς δὲ περιγραφή. H. Steph. in Anim. ad Dial. p. 74. affert πάνυ πάνυ ex Aristophane. quod potius re-
C ferendum est ad epizeuxin; vti et οἶσθ' οἶσθ' Sophoc. Philoct. v. 866.

[1]) ἀπιστοίη μὴ γενέσθαι Thucyd. 1, 10. [2]) πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους Id. 3, 56. [ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν Id. 1, 49. [3]) οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς Eurip. Phoenn. v. 529. S.]

1) Schol. Ἀττικῶς τὸ μὴ ἐνταῦθα παρέλκει.

2) ἡ ἀπόφασις περιττή. ὁ γὰρ ἢ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἤπερ κεῖται, κἂν τῇ συνηθείᾳ δὲ πολλάκις παρελκούσαις ἀποφάσεσι χρώμεθα, οὐ μὰ τὸν Δία, οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα (Hom. Ιλ. α. v. 86.) ὡς καὶ τὸ, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν. Hic autem monet H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 31. si tollatur μᾶλλον, nihilo magis posse dici vacare οὐ quam ἤ.

[3) Hic locus videatur et ipse huc pertinere. Sed μὴ referendum est ad καλοῖς. S.]

καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι. ἄλ-
D λοι δ' ὡς καταβοῆς ἕνεκα, etc. Thucyd. 8, 87.

Schol. bis: ὡς πλεονάζει Ἀττικῶς.

Praepositionis; vt ἀμφὶ περὶ κρήνην Hom. Ιλ. β.

v. 305. et in compositione; vt [1]) ἐνεῖδον Thucyd. 7, 36. [2]) ἐξιδοῦ Sophocl. Philoct. v. 865.
[3]) ἀμφινοῶ Id. Antigon. v. 382. [4]) προσμανθά- 77
νειν Theophr. Charact. p. 23. (7, 3. vbi all. ha- A
bent προμανθάνειν.)

1) Schol. εἶδον.

2) Schol. πλεονάζει ἡ ἐξ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τούτων, ἀνεπίστασο ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, καὶ ἐνδίδαξον ἀντὶ τοῦ δίδαξον.

3) Schol. περισσὴ ἡ ἀμφί.

4) Is. Casaub. Attice pro μανθάνειν.

Conjunctionis; vt ὅτι; καλῶς εἶπας, ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω Johan. 4, 17. (lege plura in Pasor. Gramm. Sacr. p. 678.) Epictet. Enchir. c. 11. p. 14. μηδέποτε ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσα αὐτό. c. 4. ἐὰν ἐπιλέγῃς, ὅτι λούσασθαι θέλω. Xenoph. Cyrop. 7, 3, 1. τῶν ὑπηρετῶν τις ἀπε-
κρίνατο, ὅτι, ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ. et cum Infi- B
nitiuo; vt εἶπεν ὅτι Μεσσήνην αὐτόνομον εἶναι ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Id. hist. Graec. 7, 1, 25. ἐνόμισεν ὅτι, εἴτι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσυρίου πάντα τὰ Γαδάτα, Id. Cyrop. 5, 4, 1. γνοὺς δὲ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης ὅτι — διαφθαρησομένους αὐτοὺς ὑπὸ τῆς σφετέρας στρατιᾶς Thucyd. 4, 37.

Schol. Thucyd. τὸ τῆς συντάξεως ἀπαιτεῖ ὅτι — διαφθαρήσονται — ἀλλὰ ἡ σύνταξις ἐνήλλακται. Sic ὅτι — μέλλειν Act. 27, 10.

H. Steph. in animadu. ad Dial. p. 28. notat, ἢ redun-
dare in Thucyd. 7, 77. δεινότερα ἐκεῖνά ἐστιν ἢ C
τοίωνδε. (sed ibi legitur ἐκ δεινοτέρων, ἢ τοίωνδε.) Aristoph. Nubb. 232. οὐ γὰρ ἀλλ' —

Schol. Aristoph. ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς. Καλλίμαχος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἥκω. lege Notas Annae Fabri filiae in Callim. p. 257.

ENALLAGE DICTIONVM.

Articuli pro Nomine; vt νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντειπεῖν δεῖ — Thucyd. 3, 61.

Schol. πρός τινα, δηλονότι κατηγορήματα.

τοῦ Aristoph. Lysistr. 605. pro τίνος. τῷ Ari-
D stid. tom. 1. p. 52. Dio Chrys. p. 7. pro τινί.

pro Pronomine; vt ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο Thucyd. 1, 6.

Schol. ἐν τούτοις, Ποιητικῶς. at H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 183. Scholiastae fidem refellit, probans, id esse Atticum.

78 καὶ ὅς, τί οὖν, ἔφη Xenoph. Cyrop. 3, 2, 8. ὅς
A pro οὗτος. [1]) ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη
Soph. Aj. v. 448.

1) Schol. ἀνδρὸς τοῦδε δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ.

Nominis Primitiui pro Possessiuo; vt [1]) Σκύθην οἶμον Aesch. Prom. v. 2. [2]) γυναῖκα μαζὸν Hom. Ιλ. ω. 58.

1) Schol. τὴν Σκυθικὴν ὁδόν.

2) Eustath. in Hom. p. 1339. l. 8. Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς τοῖς κυριωτέροις χρῶνται ἀντὶ κτητικῶν. οἷον Ἕλληνα στρατὸν, ἄνθρωπον ἦθος, Ἑλλάδα διάλεκτον, δοῦλον γένος, Σκύθην οἶμον. καὶ γυναῖκα μαζὸν ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον.

Corinthus de Dial. p. 45. addit (quod H. Steph. solis Poetis
concedit, de Dial. p. 36.) vsum Possessiui pro Primitiuo; vt παρ-
B θενικὴ Hesiod. ἔργ. v. 63. 699. pro παρθένος.

Pronominis Adjectiui pro Substantiuo.

H. Steph. in animadu. ad Dial. p. 174. affert ex Aristophane οὗτος pro ἐγὼ, δεικτικῶς. Sic ἐμὲ τουτονὶ Aristoph. Plut. 869.

Possessiui pro Primitiuo; vt ὑμέτερα pro ὑμεῖς; τὰ ὑμέτερα ἀκούειν ἕτοιμα ἂν εἴη. H. Steph. in Anim. ad Dial. p. 174. ex Plat. (quidsi vox ὦτα

subintelligeretur?) et Dionys. Halic. de Idiom. Thucyd. p. 136. ex Thucydide affert τὸ ὑμέτε- C
ρον ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς. quod videtur minus probare.

Huc refer, quod Possessiuo Pronomini Primitiuum jungatur; vt τὰ ἡμέτερα αὐτῶν Thucyd. 1, 32.

Participii pro Nomine; vt [1]) οἱ θεώμενοι Aristoph. Rann. 2. Sic [2]) δυνάμενοι Job. 16, 14. [3]) τῶν εἰωθότων Aristoph. Rann. 1.

1) H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 53. pro θεαταί.

2) videtur mihi esse pro δυνάσται. nam ponitur pro Hebraeo גבין

3) Schol. ἀντὶ τοῦ τῶν εἰθισμένων. μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ὀνόματος.

Schol. in Nazianz. Στηλιτευτ. p. 73. χρῶνται ἀντὶ τοῦ ὀνό- D
ματος τῇ μετοχῇ οἱ συγγραφεῖς.

pro Verbo infinito; vt ἐπαύσαντο φοροῦντες 79
Thucyd. 1, 6. παυσώμεθα μαχόμεναι Aesop. A
p. 83. [1]) ἐν τῷ μὴ μελετῶντι Thucyd. 1, 142. ἅμα λέγων Xenoph. hist. Graec. 4, 3, 7. μεταξὺ θέουσαι Id. Cyneget. 3, 10. μεταξὺ δειπνοῦντες Dion. Hal. p. 720. l. 23. [2]) ῥᾳδίως ἂν ληφθὲν Thuc. 7, 42.

1) Schol. ἐν τῷ μὴ μελετᾶν.

2) Schol. σημείωσαι τὸ καινοπρεπὲς σχῆμα, ἀντὶ τοῦ, ληφθήσεσθαι ἄν.

pro Verbo finito; vt [1]) οἶσθ' ὡς ποιήσων Sophoc. Oedip. Tyr. v. 551. οἱ προδιδόντες Xen. hist. Graec. 1, 3, 12. *prodiderunt.*

1) Schol. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἔστι δὲ Ἀττικισμός. Sed Suid. B
habet οἶσθ' ὡς ποίησον. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ποιήσεις.

pro Adverbio; vt ἀνύσας ὑπόδυθι Aristoph. Vespp. 1153. κατάβαινε ἀνύσας Id. ibid. 1156. sq. *cito indue, cito descende.* ἄνοιγ' ἀνύσας Id. Nubb. 181. *cito aperi.* λέγ' ἀνύσας Id. Plut. 349. *cito dic.*

Huc adde Periphrasin Participii cum Verbo Substantiuo; vt μεμφόμενος εἶναι Xen. Cyrop. 5, 5, 11. pro μέμφεσθαι. (Sed hic locus non huc pertinet.) ἐπεσταλκὼς τυγχάνω Phalar. Epist. p. 38. H. Steph. in animadu. ad Dial. p. 161. affert ex Demosth. ἔσεσθε ἐψηφισμένοι, δοκεῖτε ὑπάρ-
χειν ἐγνωκότες. et ex Xenoph. hist. Graec. 7, 2,
C 20. ἔσῃ διασεσωκώς.

Lege Bud. Comm. p. 136. et 137.

vel Adjectiuo; vt [1]) κρύψαντες ἔχουσι Hesiod. ἔργ. v. 42. pro ἔκρυψαν. [2]) ἀτιμάσας ἔχει Eurip. Med. v. 33. pro ἠτίμασε. H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 165. affert ex Demosth. πρὸς Λεπτίν. p. 489, 17. συλλαβοῦσα ἔχει, pro συνέλαβε. ex Thuc. ἔχω δήσας pro ἔδησα. ex Aristid. καταστήσασα ἔχει pro κατέστησε. ex Arriano σιγῶντα ἔχειν pro σιγᾷν.

D 1) Moschop. p. 19. ἀντὶ τοῦ ἔκρυψαν. Tzetz. p. 20. ἀντὶ τοῦ κεκρύφασιν, Ἀττικῶς. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰς μετοχὰς ἀντὶ ῥημάτων λέγουσι. τινὲς κατὰ παρολκὴν, ἤγουν περισσῶς τιθέασι.

2) Schol. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς, παῖδας γὰρ, οὓς ἔφυσ', ἀναλώσας ἔχει. καὶ πάλιν, εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω. [Locos Xenophonteos, et nonnullos Herodoti, habes in Lexic. Xenoph. Vol. II. p. 444. *S.*]

80 Priscian. p. 715. „Participia pro verbis ponunt Attici; Ari-
A stoph. δρώντων (Nubb. 452.) pro δράτωσαν. Xenoph. Hieron. (7, 1.) τιμῆ, ἧς ὀρεγόμενοι ἄνθρωποι, ἀντὶ τοῦ ὀρέγονται. Phrynichus: μή με ἀτιμάσας γένῃ. pro μή με ἀτιμάσῃς.“

His adde ex Herodoto ἔχεις δουλώσας 1, 27. εἶχε καταστρεψάμενος 1, 28.

Ex ea loquendi formula fluxit apud Linguam Graeco-Vulgarem et reliquas modernas vsus signorum; vt εἶχα γραμμένα, I have written, J'ai escrit, Io ho scritto.

Adverbii in loco pro Aduerbio ad locum.

B Eustath. p. 1384. l. 8. τὸ εἰς οἶκον Ἀττικοὶ μὲν οἶκοι ἐπιῤ-

ῥηματικῶς φασίν. Priscian. p. 718. „Attici Aduerbia in loco pro ad locum, et ad locum pro in loco ponunt.“

Aduerbii pro Praepositione; vt ὡς pro πρὸς Aristoph. Plut. 32. ὡς τὸν θεόν. Thucyd. 2, 59. ὡς αὐτούς. ὡς βασιλέα Id. 2, 67. Liban. tom. 2. p. 67. ὡς τὴν πρεσβύτιν Aesop. fab. 21. p. 53. ὡς ἐμὲ Aristaen. Epist. p. 94.

Phauor. ὡς ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀττικῶς. Sic Schol. Aristoph. et Gerard. ad Plut. v. 32. v. Lexic. Xenoph. Vol. IV. p. 617.

Praepositionis ἐν pro εἰς; vt ἀποστελοῦντες ὁπλίτας [1]) ἐν τῇ Σικελίᾳ Thucyd. 7, 17. ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπήεσαν Xenoph. hist. Graec. 7, 5, 10. C
ἐλθεῖν ἐν Ἰταλίᾳ Dion. Halic. p. 59. l. 38. ἐν Σπάρτῃ ἀπήει Pausan. 3, 26. p. 110. l. 6. ῥίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ Matth. 27, 5.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ ἐς τὴν Σικελίαν. καὶ τοῦτο μὲν κοινὸν, ἐκεῖνο δὲ καινόν.

εἰς pro ἐν; vt [1]) ἐς ἄλλα Thucyd. 5, 26. οἱ καταλειφθέντες εἰς τὸ στρατόπεδον Dion. Hal. p. 276. l. 41. εἰς πατρίδας ὑπολειφθέντες Pausan. 7, 6. p. 211. l. 30. οὐ καταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδην Psalm. 16, 10.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἄλλοις. Priscian. p. 710. „Attici frequenter εἰς pro ἐν ponunt. Aristoph. ἐν τῷ Πλούτῳ. (v. 411.) D
Idem Σφηξί. (v. 123.) κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ. et Herodot. (1, 14.) θρόνον, ἐς τὸν προκατίζων — et Thucyd. πρώτῃ (1, 24.) καθεζόμενοι εἰς τὸ Ἡραῖον. (Schol. ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἥρας.) et Xenoph. οἰκονομικῷ, (18, 1.) εἰς τοῦτο.“

pro Verbo; vt πάρα Strab. p. 484. A. pro πάρεστι.

Casaub. in Not. p. 199. pro παρατιμωρεῖν legi jubet πάρα τιμωρεῖν.

[1]) Ἔνι Galat. 3, 18. Aristoph. Equu. 17. pro ἔνε- 81

1) Busb. Rudim. Graec. et Graeco-Lat. in Synt. Praep. A

στι. [2]) μέτα Herodot. 1, 88. p. 24. l. 6. pro μέτεστι. Sic [3]) *super* Virg. Aeneid. l. 3. v. 489. pro *superest*.

2) Aem. Port. in Lex. Ion.

3) Diomed. p. 408. Priscian. p. 720. et Busb. Rudim. Graeco-Lat. in Synt. Praep. Sed Seru. exp. *valde*, *vehementer*, *expresse*.

Conjunctionis; δὲ pro δὴ et γάρ; vt κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν, μάλιστα [1]) δὲ — Thucyd. 8, 53. τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι. τοῖς [2]) δὲ — Id. 1, 102.

B 1) Schol. ὁ δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ κεῖται.

2) ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.

ENALLAGE ACCIDENTIVM:

Declinationis.

Δένδρον flectitur quasi δένδρος δένδρεος; δένδρεσι Thucyd. 2, 75.

C Schol. σημείωσαι τὸ δένδρος εὐθεῖαν.

ὄνειρον flectitur ὀνείρατος Pausan. 1, 34. extr. p. 33. l. 32. ὀνείρατι Aristid. tom. 1. p. 20. Aeschyl. Choeph. v. 529. ὀνείρατα Pausan. 1, 34. p. 33. l. 26. *) ὀνειράτων Ibid. l. 27. Aeschyl. Choeph. v. 521. Lycophr. v. 1182. ὀνείρασι Xenoph. Hipparch. 9, 9.

*) Tzetz. in Lycophr. ἀπὸ εὐθείας ὀνείρατον.

δίλημμα flectitur διλήμματον, διλημμάτου Hermogen. p. 212.

D Sic παθημάτοις pro παθήμασι Eustath. p. 279. l. 42.

Huc refer ῥινοκέρων Agatharch. p. 66. pro ῥινοκερώτων. ἄμπωτις, ἀμπώτιδος, ἀναπώτεως,

ἀμπώτεων Id. p. 74. At de Metaplasmo plura in Dialecto Poetica. (p. 359.)

Casus.

82 Nominatiui pro Genitiuo; vt *εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι* — Thucyd. 4, 108. A

Schol. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ, εἰωθότων τῶν ἀνθρώπων.

Sic ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων — Xenoph. hist. Graec. 2, 2, 2. ξυνδόξαν Id. ibid. 5, 1, 1. pro ξυνδόξαντος.

et pro Accusatiuo; vt *οἴονται δεῖν φρόνιμοι καὶ* B *μέτριοι φαίνεσθαι* Xenoph. Cyrop. 5, 2, 8. ἕτοιμος ἔλεγεν εἶναι Apollodor. 2, 5, 5. ἔλεγεν οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι Aesop. fab. 109. p. 74. Sic apud Latinos, Retulit Ajax esse Jouis pronepos, Ouid. Metam. l. 13. v. 141.

et pro Vocatiuo; vt ἠέλιος — Hom. Ιλ. γ. v. 277.

Schol. ἀντὶ τοῦ ὦ ἥλιε. παράπτωσις. ὀρθὴ ἀντὶ κλητικῆς, κατ' Ἀττικισμόν.

Genitiui pro Datiuo; vt *σφῶν πείθεσθαι* Thucyd. 7, 73.

Schol. τὸ πείθεσθαι μετὰ γενικῆς ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν σπανιώτερον. C

et pro Accusatiuo; [1]) vt *ξυναράμενοι τοῦ κινδύνου* Thucyd. 4, 10. [2]) *τοῦ φρουρίου παρεῖλε* Id. 3, 89.

1) Schol. ἀντὶ, τὸν κίνδυνον.

2) subaud. μέρος.

δάφνης λαβὼν Theophr. Char. 16, 1. πίνει τοῦ νέκταρος Eustath. de Ismen. p. 18. δράξασθε παιδείας Psal. 2, 12. προσελάβοντο τροφῆς Act. 27, 36.

Id esse Atticum notat Is. Casaub. in Theophr.

πλεύσαντες [1]) ἐπὶ Σάμου Thucyd. 1, 116. φυ-
D γὴν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῆς Σάμου Id. 8, 16.

1) Schol. Ἀττικὸν τὸ ἐπὶ Σάμου.

φεύγει πρὸς τῶν Ἑλλήνων, fugit ad Graecos. Xenoph. Anab. 1, 10, 2.

Datiui pro Genitiuo; vt *εἰργομένοις αὐτοῖς* Thuc. 8, 24.

Schol. ἀντὶ τοῦ, εἰργομένων αὐτῶν.

83 Accusatiui pro Genitiuo; vt *δοκοῦν* Thucyd. 4, 125.

A Schol. ἀντὶ τοῦ δοκοῦντος.

τοὺς συμμάχους ἡγοῦντο Thucyd. 1, 19.

Schol. ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ, τῶν συμμάχων.

H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 172. ex Euripidis Phoenissis v. 30. affert *τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον.*

Vbi notat Scholiastes poni pro τὸν πόνον τῶν ἐμῶν ὠδίνων.

B et pro Datiuo; vt *σὲ ἀρέσκει* Thucyd. 1, 128.

Schol. ἀντὶ τοῦ, σοί. Ἀττικὴ δὲ καὶ ἀρχαία ἡ φράσις, ἀντὶ δοτικῆς αἰτιατικὴν συντάξαι.

Schol. Aristoph. Plut. 69. τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς καὶ ἀντὶ δοτικῆς Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς Θουκυδίδης, σὲ ἀρέσκει — καὶ Σοφοκλῆς, οὐ γάρ μ' ἀρέσκει — Imo et Auu. 1269. Ἀττικὸν σχῆμα, αἰτιατικὴ ἀντὶ εὐθείας. locus Aristophanis sic se habet,

Δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς
Οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν.

Schol. in Nazianz. Στηλιτ. p. 75. οἱ Ἀττικοὶ τὸ δυσχεραίνω πρὸς αἰτιατικὴν συντάττουσι· νυνὶ δὲ ὁ Πατὴρ πρὸς δοτικὴν C συνέταξεν. H. Steph. in Thes. ex Demosth. Aristot. Plat. Plut. Lucian. cum Accusatiuo. ex Plut. cum Datiuo. δυσχεραίνειν τοὺς τυράννους Themist. p. 8.

Legitur in Aristaeneti Epistolis p. 157. *σὺν τὸ σῶμα* pro *σὺν τῷ σώματι.* aut potius *σὺν* nullum

casum regens adverbiascit, et significat *etiam;* vti in Ecclesiast. c. 2. v. 17. *καὶ ἐμίσησα σὺν τὴν ζωήν.*

Numeri.

Singularis pro Plurali; vt *τὸν μὲν Συρακούσιον,* D
ἑαυτὸν δ' οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ Thucyd. 6, 78. *βούλεται* (vti notat Dion. Halic. de Idiom. Thuc. p. 134.) *τοὺς Συρακουσίους λέγειν καὶ τοὺς Ἀθηναίους.*

Pluralis pro Singulari; vt *) *ἐπιχειρητέα* Thucyd. 84
1, 118. *οὓς οὐ παραδοτέα* Id. 1, 86. vbi Ma- A
sculinum jungitur neutri. *ἀνθεκτέα ἐστὶ* Id. 1, 95.

*) Schol. ἔχρη εἰπεῖν ἐπιχειρητέον. Schol. Aristoph. Acharnn. 393. καί μοι βαδιστέ' ἐστί. βαδιστέα ἀντὶ τοῦ βαδιστέον. τὰ δὲ τοιαῦτα σχηματίζουσι καὶ πληθυντικῶς λεγόμενα. καὶ ἐν Πλούτῳ (v. 1086.) συνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα. καὶ Θουκυδίδης, πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις.

et pro Duali; vt *εὔχεσθε σφῷ* Aristoph. Rann. 912. *δυοῖν ὄντων πραγμάτων* Aristid. tom. 3. p. 13. *τοῖν παιδοῖν ὑπενεχθέντων* Eunap. p. 108.

Generis. B

Masculini pro Foeminino; vt *τὼ πόλεε* Thucyd. 5, 23. *τοῖν πόλεοιν* Id. 5, 29. H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 184. affert *τὼ τέχνα* ex Plat. de leg. et *τὼ ἡμέρα* ex Xenoph. Cyrop. 1, 2, 11. *τὼ χεῖρε* Dion. Halic. p. 205. l. 45. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 1. extr. *τὼ γυναῖκε* Id. ibid. 5, 5, 1. *τὼ φάλαγγε* Id. Anab. 1, 8, 12. *οὐδεὶς γυνὴ* Achill. Tat. p. 143. *οὐδενὶ τῶν θηλειῶν* Agatharch. p. 72.

Occurrit mira Generis Enallage in Epistolis Ari- C
staeneti p. 73. *χρυσίου μείζω τεκμήριον. μείζω* pro *μεῖζον.* Sed Pigetius obseruat in notis p. 225. voces *βελτίω, καλλίω,* et *μείζω* apud Aristaenetum esse indeclinabiles.

Vocis.

Actiuae pro Passiua; vt *περιέχει* 1 Pet. 2, 6. pro
D *περιέχεται. Φράσαι* Thucyd. 3, 42.

Schol. ἀντὶ τοῦ φράζεσθαι. ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ ἐτέθη, ὃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ τούτῳ τῷ ξυγγραφεῖ ἐν χρήσει μάλιστα εὑρήσεις.

85 *εὐκοσμότεροι* 1) *ἄρχειν* Id. 6, 42. Sic *χαλεπαὶ*
A *ἄρξαι* Id. 7, 14. 2) *ἐπιμιγνύντες* Id. 1, 2.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ ἄρχεσθαι, Ἀττικῶς.

2) Schol. ἐπιμιγνύμενοι.

πόλεις οἰκήσειαν Xenoph. Cyrop. 8, 1, 1. p. 462. pro *οἰκοῖντο.* Notat Dion. Halic. in Idiom. Thuc. p. 134. quod et *ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ,* et *παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ* Thucydides vsurpet.

Passiuae pro Actiua; vt *ἐπήγγελται* Rom. 4, 21.
B pro *ἐπήγγελκε. πεποίηται* Pausan. 1, 33. p. 32. l. 41. pro *πεποίηκε.*

Modi.

Indicatiui pro Potentiali; H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 137. *ὅπως κομισθήσεται* ex Demosth. pro Coron. p. 526, 11. *ὡς ἂν ὑπομείναιμι οἰχήσομαί τε* ex Andocid. p. 2. et ex Sophoc. Trachin. v. 869. *ἀπέμολε* —

C Schol. ἀντὶ τοῦ ἀπομόλοι.

pro Subjunctiuo; vt *ἀπολέσουσι* Marc. 11, 18. pro *ἀπολέσωσι.*

Imperatiui pro futuro; Gregorius Corinthius de Attic. p. 6. sqq. affert ex Euripidis Hecuba (quam

vocat Polydori, scilicet quia de Polydoro) v. 225. δρᾶσον pro δράσεις, quam lectionem H. Stephanus (in Anim. ad Dial. p. 21. et p. 168.) suspectam habet, nam in libris excusis habetur δράσεις, at Schol. legit δρᾶσον.

Schol. Eurip. οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ D
ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν, ὡς Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. (v. 877.) μὴ ψεῦσον — καὶ αὐτοῖς τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν, ὡς Μένανδρος, οἶδ' ὅτι ποίησον, ἀντὶ τοῦ, ὅτι ποιήσεις. Aem. Port. in notis ad Hecub. legit δρᾶσον cum Scholiasta, sed fatetur δράσεις esse γραμματικώτερον. Legitur οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον in Aristoph. Equu. 1155. vbi Schol. Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ δράσεις. et Pac. 1061. 86
vbi Christian. monet legi posse δράσων in Participio, sicut Sophoc. A
Oedip. Tyr. v. 551. οἶσθ' ὡς ποιήσων.

Potentialis pro Indicatiuo; vt καταδύσειαν Thuc. 1, 50.

Schol. Ἀττικῶς pro κατέδυον.

pro Imperatiuo; vt κλύοις Lycoph. Cassand. v. 9.

Tzetz. ἀντὶ τοῦ κλῦθι, Ἀττικῶς. εὐκτικὸν ἀντὶ προστακτικοῦ.

Infinitiui pro Indicatiuo; H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 138. αὐτὸς δὲ θαυμάσας ἐρέσθαι τινὰ, etc. ex Demosth. περὶ παραπρεσβ. p. 459, 5.

et pro Imperatiuo; vt λέγειν Xenoph. Anab. 7, B
7, 9. pro λέγε. (Sed est ibi potius ἀνανταπόδοτον. de quo supra p. 74.) Sic ἐπεκθεῖν Thucyd. 5, 9. vbi Schol. subaud. θέλησον. χαίρειν Rom. 12, 15. pro χαίρετε. Hujusmodi Enallage frequens est in formis foederum apud Polybium; vt p. 63. εἶναι, ἐκχωρεῖν, ἐπιφέρειν, etc. sic p. 86. 177. 178. etc.

Temporis.

Praesentis pro Futuro; vt ποιοῦμεν Johan. 6, 28. C
pro ποιήσομεν. ἔχετε Matth. 5, 46. pro ἕξετε.

H. Steph. in Dial. p. 138. βοηθοῦντας Thucyd. l. 5. c. 65. quod Schol. exp. βοηθήσοντας.

et pro praeterito; vt ἀναβαίνει Marc. 3, 13. pro ἀνέβαινε. ἥκω Eurip. Hec. v. 1.

Schol. τὸ ἥκω Ἀττικόν ἐστιν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἧκον, ἥκω λέγουσι.

Imperfecti pro praesenti; vt οὐκ ἦν ἄλφιτα Ari-
D stoph. Plut. 219. ἦν pro ἐστί.

Perfecti pro praesenti; vt τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι Aristoph. Nubb. 293.

87 Indefiniti pro praesenti; vt ἵππος — θυμὸν οὐκ
A ἀπώλεσεν, ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν. Sophoc. Electr. v. 26.

et pro futuro; vt ἐφύλαξα Callim. Hymn. in Del. v. 240. Schol. ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Schol. Euripid. Phoenn. v. 215. (vt notat H. Steph. ad Dial. p. 145.) κατενάσθην exponit καταναςθήσομαι, et in Hecub. v. 215. esse ἀντιχρονισμὸν ait in verbo ἐκύρησεν. (Sed ipsa verba legenda sunt.)

B Futuri in infinitiuo pro praesenti sive indefinito; vt εἴρξειν Thucyd. 8, 74.

Schol. τὸ εἴρξειν ἀντὶ τοῦ εἷρξαι.

Personae.

Primae pro tertia; vt ἀλλὰ λέγω Rom. 10, 18. pro ἀλλὰ λέγει τίς. Has et plures hujusmodi Enal-
C lagas affert Pasor in Gramm. Sacr. p. 229. etc.

NOMENCLATVRA:

Siue Specimen Vocum, quas Attici sibi peculiares habent.

Ἀμηγέπη Suid. ex Agathia. Inter Attica vocabula recensetur a Lucian. Lexiph. tom. 1. p. 969. D

ἀμηγέπου Aristoph. Acharnn. 608.

Schol. ἁπανταχοῦ.

Ἄνακες. Plut. in Numa c. 13. p. 69. B. τοὺς Διοσκούρους, Ἄνακας Ἀθηναῖοι προσηγόρευσαν.

ἀνδράχλη διὰ τοῦ λ φασὶν οἱ Ἀττικοὶ Phot. ex Hellad. Chrestom. p. 1587. (p. 16. ed. Meurs.) pro ἀνδράχνη Dioscor. p. 138. at juxta H. Steph. in Thes. Ind. et Suid. et Eustath. p. 1571. l. 21. ἀνδράχλη est αἴθρανος, γυναικεῖον ὑποπόδιον. 88 A

ἀνεκὰς et ἀνέκαθεν. Plut. Vit. Thes. c. 33. p. 16. A. τὸ ἄνω Ἀττικοὶ ἀνεκὰς ὀνομάζουσι, καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν. Id. vit. Solon. c. 1. p. 78. F. Κοδρίδης ἀνέκαθεν. Athen. p. 16. E. τοῦ Μιτυληναίου Λέοντος, τοῦ ἀνέκαθεν Ἀθηναίου. Aristoph. Vespp. 18. φέρειν ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανόν. Herodot. 1, 170. ἀνέκαθεν γένος ἐόντος Φοίνικος. Cf. 5, 55. γένος ἐόντες τὰ ἀνέκαθεν Γεφυραῖοι. B

Schol. Aristoph. ἀνεκὰς ἀντὶ τοῦ ἄνω, πάνυ ἑκὰς καὶ εἰς ὕψος. Thom. Magist. p. 77. ἄνωθέν σοι φίλος εἰμὶ, ἀλλ' οὐκ ἀνέκαθεν. τὸ γὰρ ἀνέκαθεν ἐπὶ τόπου λαμβάνουσιν Ἀττικοί· οἷον, ἀνέκαθεν κατέπεσε. Cf. Plut. in Numa c. 13. Phryn. p. 116. ἀνέκαθεν φυλακτέον ἐπὶ χρόνου λέγειν, οἷον ἀνέκαθέν μοι ἐστὶ φίλος· ἐπὶ γὰρ τόπου τάττουσιν αὐτὸ Ἀθηναῖοι, λέγοντες, ἀνέκαθεν κατέπεσε. λέγειν οὖν χρὴ, ἄνωθέν σοι φίλος εἰμί. εἰ δέ τις φαίη παρὰ Ἡροδότῳ ἐπὶ χρόνου εἰρῆσθαι, οὐ τῷ ὑφ' Ἡροδότου εἰρῆσθαι τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως παρέχεται.

ἀσπαίρω Athen. p. 119. D. ex Herodot. 9, 120. Hom. Ιλ. γ. 293. Sic Apollodor. 3, 13, 6. Aeschyl. Pers. 983. σπαίρω Anthol. l. 6. c. 3. (T. III. p. 119. ed. Brunck.) Apollon. Rhod. 4, 874.

Thom. Magist. p. 117. ἀσπαίρω Ἀττικοί. ἄλλοι σπαίρω. Cf. Valckenar. ad Herodot. 8, 5. et Eustath. p. 957. l. 14.

Βαβυλώνιοι, οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Hesych.

C Γραμματεῖον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο Jul. Poll. 4, 19.

γρῦ Aristoph. Plut. 17. Haec vox Atticis adnumeratur in Epigr. Ammiani, Anthol. l. 2. c. 46. (In Lucillii epigrammatibus habet Brunck. T. II. p. 335.)

Πολλοῦ δεῖ, καὶ σφὶν, καὶ τρὶς παρ' ἕκαστα, δικασταὶ
Ἄνδρες· καὶ, λέγε δὴ τὸν νόμον ἐνθάδε μοι,
Καὶ ταυτὶ, καὶ μῶν, καὶ τετταράκοντα, καὶ ἄττα,
Σκεψάμενος· καί τοι νὴ Δία, καὶ μὰ Δία.
Ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων, καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει.
Προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῦ, φάθι, καὶ μὶν ἔτι.

D Demosth. πολλοῦ δεῖ p. 328, 4. ὦ ἄνδρες δικασταὶ p. 225, 21. λέγε δ' αὐτόν μοι τὸν νόμον p. 267, 20. ταυτὶ p. 202, 15. τετταράκοντα p. 47. ἄττα p. 17, 15. νὴ τὸν Δία p. 1203, 14. μὰ Δία p. 14, 25. Brodaeus in Anthol. p. 249. notat, Aeschinem saepius Ἀθηναῖοι solum, vti p. 274. edit. Steph. ter; Demosthenem vero ἄνδρες Ἀθηναῖοι, vti p. 35 — 38. septies, vsurpare.

89 Δικαίως κἀδίκως Aristoph. Plut. 233. *quo jure*
A *quaque injuria* Ter. Andr. Act. 1. Sc. 3. v. 9.

Schol. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ, Ἀττικοί.

Δαῦοι. Strab. p. 304. C. et Steph. de Vrb. ἀπὸ

Γετῶν καὶ Δάκων (Δαύων τὸ παλαιὸν) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δᾶοι.

δήπουθεν Gnom. Philemon. p. 387. et legitur inter alia Attica vocabula apud Lucian. Lexiph. tom. 1. p. 969.

H. Steph. Thes. hoc vtuntur Demosthenes, aliique Attici, vt B
Aristoph. Plut. 140.

δοῖδυξ Aristoph. Plut. 711. ὁ τῆς θυίας τριβεὺς δοίδυξ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Phot. ex Hellad. p. 1587. (p. 14. ed. Meurs.)

Ἐμβατεύειν Coloss. 2, 18. et Bud. Comm. p. 98. ex Demosth. πρὸς Λεωχάρην (p. 1085, 24.) et ex Isaeo.

Lexic. Erotian. ἐμβατευόμενον ἐστὶ λέξις Ἀττική.

ἐρυγγάνειν Theodoret. de Prouid. orat. 5. p. 97. ἐρεύγεται Psal. 19, 2. Levit. 11, 10.

Thom. Mag. p. 367. ἐρυγγάνει λέγουσιν Ἀττικοὶ (Bernardus edidit τεχνικοὶ), ὅταν τὶς ἀπόσιτος ᾖ. ἐρεύγεται δὲ, μετὰ τὴν τροφήν. Phryn. p. 20. ἐρεύγεσθαι, ὁ Ποιητὴς (Ὀδ. ι. v. 374.) ἀλλ' ὁ Πολιτικὸς ἐρυγγάνειν λέγει. Hoesch. ἐρυγγάνειν ex Lucian.

ἑταῖραι Aristoph. Plut. 149. τοὺς Ἀθηναίους C
λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας ἀστείως ὑποκορίζεσθαι· τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις, φυλακὰς δὲ τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων, οἴκημα δὲ τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας Plut. Vit. Solonis c. 15. p. 86. C.

Ἦν δ' ἐγὼ Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 2. p. 573. B. ἦ δ' ὅς ibid. A. Aristoph. Vespp. 791. Hanc

formulam inter Atticas Lucianus memorat in Lexiph. tom. 1. p. 969.

D Θᾶκος. θάκων Xenoph. Cyrop. 8, 7, 3. p. 543. Aristoph. Nubb. 989. Editiones Aristoph. habent θακῶν, qu. a θάκος -εος, nam Schol. in Aristoph. Nubb. 94. θάκος παῦλαν ἔχον σοφῶν. θάκος δὲ καλεῖται (quod citat Casaub. in Theophr. Charact. 14, 2.) ὁ τόπος Ἀττικῶς, ἔνθα πολλοὶ
90 συνέρχονται σκεψόμενοι. τὸν θᾶκον ex Athe-
A naeo, θᾶκοι ex Suida, ὁ θάκος ex Etymologo affert H. Steph. in Thes. et θάκοισιν ex Sophocle, et Euripidis Phoenn. v. 847. vbi Schol. οἱ δὲ θᾶκοι, τόπος Θήβης, ὅποι ἐμαντεύετο ὁ Τειρεσίας.

Ἰδεῖν significat *colloqui*. Luc. 8, 20. ἰδεῖν σε θέλοντες. quod Matth. 12, 46. ζητοῦντές σοι λαλῆσαι. Lucian. tom. 1. p. 139. (vti observat H. Steph. de Dial. p. 198.) ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ,
B νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; — ἄκαιρον γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. Thuc. 4, 125. πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν.

Schol. πρὶν διαλεχθῆναι τῷ Βρασίδᾳ. οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς τὸ, ἰδεῖν τι σὲ ἐβουλόμην, ἀντὶ τοῦ, διαλεχθῆναί σοι τί.

ἴκταρ Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 2. p. 575. C. Aeschyl. Eumen. v. 1001. Hesiod. Theogon. v. 691. ac inter voces Atticas apud Lucian. Lexiph. tom. 1. p. 969.

Schol. Hesiod. p. 290. εὐθέως, ἐκ τοῦ συνέγγυς. Galen. in
C Lex. Hippoc. ἴκταρ, ἐγγὺς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

ἰχθὺς *forum piscarium*. sic ἐν τοῖς ἰχθύσι Alexis apud Athen. p. 104. D. vti interpretatur Casaub. in Theophr. Charact. 14, 2. p. 268. qui etiam laudat Aristot. hist. Animm. 9, 43.

Κάρυα, οἱ Ἀττικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς κοινῶς πάντα τὰ ἀκρόδρυα λέγουσι Athen. p. 52. A.

κᾆτα Aristoph. Nubb. 1295. Lucian. Lexiph. tom. 1. p. 969. notat, esse Atticam dictionem.

κατωκάρα Aristoph. Pac. 152.

Schol. κατωφερῶς. τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πεσεῖν κατωκάρα λέγεται Ἀττικῶς, ὑφ' ἕν.

κέρχνον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ ξηρόν. Lex. D
Erotian. in Αἱμόκερχνα.

κόκκυ Aristoph. Auu. 505.

Schol. ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. Etym. p. 524. l. 52. κόκκυ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. Hesych. κόκκυ, τὸ ἐλάχιστον. Suid. κοκκῶ (Aem. Port. reponit κόκκυ) Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ταχεῖ.

1) κομψεύομαι *cauillor.* H. Steph. in Thes. ex 91
Plat. Rep. l. 4. 2) κομψότερον Aristoph. Auu. A
195. 3) κομψευριπιδικῶς Id. Equu. 18.

1) Lex. Erotian. κομψευόμενος, πανουργευόμενος. οἱ Ἀττικοὶ τὴν πανουργίαν κομψείαν καλοῦσι, καὶ τὸ στρεβλὸν, κομψόν. ὡς καὶ Εὐριπίδης.

2) Schol. πανοῦργον, ἀπατητικόν.

3) ἀντὶ τοῦ Εὐριπιδικῶς καὶ δεινῶς. οἷον πανούργως. κομψοὶ δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγοντο οἱ πανοῦργοι. Hesych. κομψόν· πανοῦργον. Sic Suid. qui citat locum Aristophanis (Thesmoph. 99.) vbi Mnesilochus inducitur dicens Euripidi, τὸ πρᾶγμα κομψὸν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου. quod Bourdinus exp. πανούργως συντεταγμένον. H. Steph. in Thes. affert ex Eurip. (Rhes. 625.) τρίβων εἶ τὰ κομψὰ, *in versutiis exercitatus es.* Aristotel. Polit. l. 3. c. 4. habet τὰ κόμψ' ex Euripide.

κράδη 1) Nicand. Ther. v. 853. 2) Hesiod. ἔργ. B
v. 681. Φυτεύεται καὶ ἡ συκῆ, ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀποξύνας σφυρᾷ παίσῃ Theophrast. Plant. p. 85.

1) Schol. fol. 59. κράδην δὲ τὴν ἀγρίαν συκῆν λέγει.

2) Procl. in Hes. p. 146. κράδας λέγουσι τοὺς νέους συκίνους βλαστούς. Jul. Poll. 4, 129. κράδην δὲ τὴν συκῆν λέγουσιν Ἀττικοί. Galen. in Lex. Hippoc. κράδαι, συκῆς οἱ ἀκρέμονες. Etym. p. 534. l. 39. κράδη ἡ συκῆ. et κράδη οὐ μόνον τῆς συκῆς οἱ κλάδοι, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἀκροδρύου.

Λῷστε Xenoph. Sympos. 4, 1. Legitur inter voces Atticas in Lucian. Lexiph. tom. 1. p. 969.

Μαμμία Aristoph. Lysistr. 878.

C Biset. et Suid. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ τὴν μητέρα καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾶν τὸ φαγεῖν λέγειν. Aristoph. Nubb. 1386. μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον. vbi Schol. μαμμᾶν ἄσημος φωνὴ τῶν παιδίων λαλούντων. Eustath. p. 971. l. 35. μάμμην Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν τὴν μητέρα καλοῦσι. Sic Martial. l. 1. Epigr. 101. mammas — vbi consule notas Raderi.

μουσικὴν, πᾶσαν τέχνην οἱ Ἀττικοί. Hesych. οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι, πλὴν τῶν γραμμάτων Aristoph. Equu. 188. vbi Schol. μουσικὴν τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν φησί. H. Steph. in Thes. notat, apud Isocrat. Epist. ad Mityl. (p. 245. p. 752. ed. Lang.) πόλιν μουσικὴν esse *literarum amantem.*

D μύρον Aristoph. Equu. 1372. τὰ μειράκια τὰ 'ν
τῷ μύρῳ καθήμενα.

Schol. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ, ἐν μυροπωλείῳ, ἀπὸ τῶν πωλουμένων τοὺς τόπους καλοῦντες. Lege Casaub. in Theophr. Char. 14, 2. p. 268.

92 μῶν Aristoph. Nubb. 314. quae inter Atticas vo-
A ces habetur in Ammiani Epigrammate allato
p. 88.

Νάπυ Aristoph. Equu. 628. οὐδεὶς δ' Ἀττικῶν σίναπι ἔφη Athen. p. 366. D. et 367. A. vbi Crates de Atticis Dictionibus citat ex Aristophanis loco laudato σίναπι.

Οἴκημα Attici vocabant *carcerem.* Plut. Vit. Solonis c. 15. p. 86. C. ac etiam *lupanar.* Philemon apud Athen. p. 569. D. et ᾠκοδόμησας σεαυ-

τῷ οἴκημα πορνικὸν Ezech. 16, 24. Xenoph. memm. 2, 2, 4.

Hesych. οἴκημα, τὸ δεσμωτήριον. Ἀττικοὶ δὲ τὸ πορνεῖον. Jul. Poll. 9, 34. πορνεῖα, οἰκήματα. Suid. οἰκήματα, τὰ χαμαι- B τυπεῖα.

οἰκίσκος Demosth. p. 258, 20.

Schol. Φασὶ τὸν ὀρνέων οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρὰ Ἀττικοῖς.

Πεσσοί. πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτατοι θάσσουσι. Eurip. Med. v. 67.

Schol. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τοὺς τόπους. πεσσοὺς γὰρ νῦν καλεῖ τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν, ὡς ὄψον καὶ μύρα, ἔνθα ταῦτα συνήθως ἐστί. Id Atticum esse obseruat Casaub. in Theophr. Char. 14, 2. p. 268.

πλύνειν καταχρηστικῶς καὶ τὸ ἐλέγχειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ὥς που καὶ Μένανδρος, πλυνῶ ἀντὶ τοῦ ἐλέγξω. Artemidor. p. 86. C et Suid. λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας Demosth. p. 1335, 5. διέβαλλε — κἄπλυνεν Aristoph. Acharnn. 379. 380.

Jul. Poll. 7, 38. πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία (Aristoph. Plut. 1062. vbi Schol. ἐφύβριστον πλῦμα) φησὶν, ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. καὶ τὸ οὐδενὸς ἄξιόν τι ἀποπεφάνθαι, καταπεπλύσθαι ὁ ῥήτωρ ἔφη Αἰσχίνης (p. 300. p. 567. sq. ed. Reisk.) Hesych. πλυνθήσομαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν λέγουσι.

πράττειν Thucyd. 4, 113. 114. Polyb. p. 287. 555. Aristotel. Polit. l. 5. c. 6. p. 394. Casaub. in Comm. ad Polyb. p. 187. notat, πράττειν idem esse apud Atticos Scriptores ac *prodere*.

Schol. Thucyd. exp. πράττειν τὰ τῆς προδοσίας. D

Προμηθεῖς Lucian. tom. 1. p. 15. αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ τῶν σκευῶν ὄπτησιν.

93 πώμαλα Aristoph. Plut. 66.

A Gerardus notat, Atticos hoc negandi aduerbio peculiariter vti. Schol. οὐδαμῶς. ἔστι δὲ Ἀττικὸν ἐπίῤῥημα ἀρνήσεως.

Ῥύπον Ἀττικοὶ τὸν εἰς τὰς σφραγίδας κηρὸν λέγουσι. Hesych. Hunc Hesychii locum citat Biset. in Aristoph. Lysistr. 1192. et Jul. Poll. 10, 59. τὸν ἐπιτήδειον εἰς τὸ κατασημήνασθαι κηρὸν οἱ παλαιοὶ ῥύπον ὠνόμαζον, καὶ ῥύπους· ὡς ἐν Λυσιστράτῃ Ἀριστοφάνης. v. 1201. H. Steph. Thes. in V. L. annotatur legi et apud Ciceronem in Epist. ad Attic. *rhypos* pro ceris siue formis, vnde sigilla fiebant.

B Σκορδινᾶσθαι Aristoph. Acharnn. 30. Hoc etiam inter Attica vocabula Lucianus in Lexiph. p. 169. recenset; sicut et

σκύλλεσθαι Luc. 7, 6. σκύλλεις Marc. 5, 35.

στρατήγιον Sophoc. Aj. v. 736.

Schol. στρατήγιον, τὸ στρατόπεδον Ἀττικῶς.

συντάξεις Aeschin. p. 287. (p. 484, 5.) Ἀθηναῖοι τοὺς φόρους συντάξεις καλοῦσι Plut. Vit. Solonis c. 15. p. 86. C.

Τευτάζειν, πραγματεύεσθαι Suid. et Etym. p. 755. l. 38. ex Lycophr. et Didymo. τευτάζεσθαι inter Atticas voces euomit Lexiphanes apud Lucian. tom. 1. p. 970. v. Ruhnken. ad Timaei lex. Plat.

C τηνάλλως Aristid. tom. 1. p. 48.

Schol. Aristoph. Acharnn. 114. ἄλλως, ἠλιθίως καὶ ματαίως. οἱ δὲ Ἀττικοὶ εἰώθασι προστιθέναι τὴν τὴν, λέγοντες τηνάλλως.

Φιλήτης Hesiod. ἔργ. v. 375.

Hesych. Φιλήτης, κλέπτης, λῃστής. Phot. ex Hellad. Chrest. p. 1595. (p. 24. ed. Meurs.) κατ' εὐφημισμὸν οἱ Ἀττικοὶ τὸν κλέπτην Φιλήτην λέγουσι.

Φρουρὰ carcer. Herodian. 3, 2, 7. Ἀθηναῖοι Φυλακὰς τὰς Φρουρὰς τῶν πόλεων καλοῦσι Plut. Vit. Solonis c. 15. p. 86. C.

Χέδροπα Theophr. Plant. l. 7. c. 1. D

Lexic. Erotian. τὰ ὄσπρια οὕτω καλοῦσιν οἱ Ἀττικοί. ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ κ γράφουσι κέδροπα. Ἀριστοφάνης δ' ὁ γραμματικὸς διὰ τοῦ χ. Hesych. χεδροπὰ, ὄσπριόν τι.

Ὦ 'τᾶν cum duali [1]) Aristoph. Plut. 66. ὦ 'τὰν 94
cum plurali [2]) Id. Acharnn. 891. (vbi legitur A
ὦ τέν') ὦ 'τᾶν cum singulari Id. Nubb. 1270.
et 1434. Plat. Edit. H. Steph. tom. 1. p. 25. C.
pro quo postea ὦ 'γαθὲ ibid. D. Demosth.
p. 16, 23.

1) Schol. ὦ ἑταῖρε. ὅτι οὐ πρὸς ἕνα μόνον τὸ ὦ 'τᾶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο. καὶ Κρατῖνος, ἄραγε ὦ 'τᾶν ἐθελήσετε. ἄλλως. ὦ 'τᾶν. ὦ Φίλοι, πληθυντικῶς νοητέον. ἢ ἀντὶ τοῦ, ὦ Φίλε, πρὸς μόνον τὸν Χρέμυλον.

2) Idem Biset. Hesych. ὦ οὗτος. ὦ μακάριε. ὦ βέλτιστε. ὦ σύ. ὦ ἑταῖρε. Suid. ὦ οὗτος. ὦ Φίλε. ὦ τάλαν. ὦ μέλεε. ταῦτα παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ μόνων λέγεται γυναικῶν. (Lysistrat. in Aristoph. v. 501.) παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. πολλάκις δὲ ἐπὶ πλήθους Φασὶ τὸ ὦ 'τάν. ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν περισπῶσι, τὴν δὲ δευτέραν βραχύνουσιν. B
ἀδύνατον γὰρ εὑρεθῆναι μίαν λέξιν δύο ἔχουσαν περισπωμένας. Δίδυμος δὲ τὸ πλῆρες εἶναί Φησιν ὦ ἐτὰν, ἀγνοῶν ὡς ἄρα τοῦ ἔτης ἡ κλητικὴ ἐστιν ἔτα, καὶ Δωρικῶς ἐτάν. Ἀριστοφάνης (Rann. 983.) ἔασον ὦ 'τάν. καὶ πρὸς δύο, Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, (v. 66.) ὦ 'τᾶν ἀπαλλάχθητον. vbi Gerardus scribit, ἔτης ἔτου in Vocatiuo Sing. et Dual. ἔτα, et ν Attice addito ἔταν, et ὦ ἔταν contracte ὦ 'τᾶν.

Specimen Vocum quibusdam Atticis
C Scriptoribus peculiarium:

Thucydidi. [1]) *κωλύμη* 1, 92. (legitur etiam in Theodor. Prodrom. Amarant. p. 441.) [2]) *πρέσβευσις, καταβοὴ* 1, 73.

1) Schol. κώλυσις, ἰδία ἡ λέξις Θουκυδίδου.

2) Schol. ἡ πρέσβευσις καὶ καταβοὴ παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως. καταβοὴν, κατηγορίαν.

Dionys. Hal. de Idiom. Thucyd. p. 133. *τοιουτοσὶ μὲν δή τις ἐστὶν ὁ Θουκυδίδης κατὰ τὸν τῆς λέξεως χαρακτῆρα, ᾧ παρὰ τοὺς ἄλλους διήνεγκε. γλωσσηματικὰ μὲν οὖν, καὶ ἀπηρχαιωμένα, καὶ δυσείκαστα τοῖς πολλοῖς ἐστι, τό*
D *τε ἀκραιΦνεῖς* (Thuc. 1, 52.) *καὶ ἡ ἀνακωχὴ* (Id. 1, 40. vbi potius legendum *ἀνοκωχὴ*) *καὶ ἡ περιωπὴ* (H. Steph. in Thes. ex Thuc. l. 4. c. 86.) *καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. ποιητικὰ δὲ ἥ τε κωλύμη, καὶ ἡ πρέσβευσις, καὶ ἡ καταβοὴ, καὶ ἡ*
95 *ἀχθηδὼν* (Thuc. 4, 40.) *καὶ ἡ δικαίωσις* (Id. 8.
A 66. *ἀντὶ τοῦ κόλασις, ἢ εἰς δίκην ἀπαγωγὴ, ἤτοι κρίσις* Schol. sic Psal. 35, 23. Symmach. *δικαίωσιν* pro lxx. *δίκην* ריב et Leuit. 24, 22. lxx. משפט) *καὶ τὰ παραπλήσια.*

Suid. περιωπὴ (Hom. Ιλ. ξ. v. 8.) καὶ πίσυνοι, (Ιλ. ε. v. 205. Thucyd. 2, 89.) καὶ πύστεις (Thuc. 1, 5. πύστιν Id. 1, 136. Schol. Φήμην.) πάντα ταῦτα γλωττώδη παρὰ Θουκυδίδῃ. καλεῖ δὲ περιωπὴν, τὴν Φροντίδα καὶ τὴν περίσκεψιν, οὐ τὸν τόπον, ὡς Ὅμηρος. De Thucydidis Idiotismis fuse disserit Dionys. Hal. tom. 2. p. 132.

Xenophonti. *ἀγλαΐα* de re equestr. 5, 8. (Hom. Ιλ.
B ξ. v. 672.) *ἀδαὴς* Cyrop. 1, 6, 19. p. 83.

Jul. Poll. 3, 25. τὸν οὐκ ἔχοντα ἀδελφὸν ἀνάδελφον ὁ Ξενοφῶν εἶπεν. (memm. 2, 3, 4.) Id. 2, 56. καὶ τὰ ἀναβλέμματα, ἀντιβλέψεις. (Xenoph. cyneg. 4, 4.) Lege plura ad calcem Xenoph. Edit. H. Steph. ann. 1561.

Platoni. 1) γεννήτωρ, γεννητής. 2) διδυμότης. 3) κλαυθμονή. Omnino v. Timaei lexicon Platonicum.

1) Jul. Poll. 3, 9. Πλάτων, ὁ γεννήτωρ. (H. Steph. Thes. ex Plat. Leg. l. 9. et l. 10.) ὁ δ' αὐτὸς ἐπὶ ταὐτοῦ καὶ γεννητὴς ἔφη. καίτοιγε Ἀττικοὶ γεννητὰς ἐκάλουν τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους μετέχοντας.

2) Id. 3, 23.

3) Id. 2, 64. et H. Steph. Thes. ex Plat. Leg. l. 7.

Demostheni. λαρυγγίζειν p. 323, 1. Lucian. tom. 1. p. 971. C

Harpoc. et Schol. πλατύνειν τὴν φωνήν. Jul. Poll. 2, 207. λαρυγγίζειν δὲ εἴρηκε Δημοσθένης, ὅπερ οἱ παλαιότεροι φαρυγγίζειν ἔλεγον.

Isocrati. ἀδελφίζειν Aeginet. c. 15. p. 390. Editionis H. Steph. ad cujus finem vocum ab Harpocratione et Suida apud Isocratem obseruatarum catalogus habetur.

Harpoc. et Jul. Poll. 3, 24. τὸ δὲ ἀδελφόν τινα καλεῖν ἀδελφίζειν Ἰσοκράτης εἶπε.

Comicis. Athen. p. 390. extr. τοὺς ἐξαπατωμένους ῥᾳδίως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ Κωμικοὶ ὤτους καλοῦσι. Eustath. p. 1522. l. 56. ex quodam Comico affert, ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων. Qualis auis sit, et quomodo capiatur ὦτος, Athe- D naeus in loco jam allato docet. Plut. Vit. Aristid. c. 5. p. 321. E. φασὶ λακκοπλούτους ὑπὸ τῶν Κωμικῶν τοὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας λέγεσθαι, σκωπτόντων εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ χρυσίον ὁ Καλλίας εὗρεν.

96 Aristoph. Equu. 906. ἀπομυξάμενος —

A Biset. Εὐστάθιος (p. 176. l. 18.) ἀπομύξαι τινὰ, τὸ ἐξαπατῆσαι, ὡς εὐήθη. hinc Terent. Phorm. Act. 4. Scen. 4. v. 1. emunxi argento senes. Jul. Poll. 2, 78. ἤδη δέ τινες τῶν Κωμικῶν, τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν, ἀπομύττειν εἶπον.

Aristoph. Plut. 182. et Lycurg. in Leocrat. p. 197, 1. μονώτατος.

Phot. ex Hellad. Chrest. p. 1589. (p. 18. ed. Meurs.) τὸ μόνος ἐπίτασιν φασὶ μὴ λαμβάνειν οἱ Γραμματικοί. διὸ τὸ μονώτατος σόλοικον ἡγοῦνται. Ἀριστοφάνης δὲ ὅμως κέχρηται τῇ φωνῇ. Thom. Mag. p. 620. μονώτατος παρὰ Ποιηταῖς. μονώτερος δὲ οὐκέτι. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, μονώτατος.

B Aristoph. Plut. 83. Χρ. Ἐκεῖνος αὐτός; Πλ. Αὐτότατος.

Schol. ἡ αὐτότατος ἀντωνυμία πέπαικται κωμικῶς. τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πραγμάτων ἀνεπίτατα. εἰ οὖν, ἡ ἀντωνυμία ἐπὶ οὐσίας παραλαμβάνεται, κατὰ τοῦτο ἐπίτασιν οὐ δέχεται, ὡς τὰ ἄλλα μέρη. ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὕρηται ἐν τοῖς λογοποιοῖς, τὸ δὲ αὐτότατος οὔ. Thom. Mag. p. 128. αὐτὸς, οὐκ αὐτότατος. πέπαικται γὰρ τοῦτο παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ.

C

Finis Primae Partis.

D

97
A

PARS SECVNDA.

DIALECTVS IONICA. B

ORTHOEPEIA.

CONSONAE.

Γ

Γάμμα γέμμα φασὶν Ἴωνες, καὶ μάλιστα Δημόκριτος. Phauor. C
et Eustath. in Hom. p. 370. l. 15.

Δ

Pro σ; vt ὀδμὴν Herodot. 1, 80. p. 21. l. 17. Hippocrat. Sect. 3. p. 66. l. 25. ὀδμῆς Aretaeus p. 9. l. 9. κάκοδμον Id. p. 17. l. 35. (κάκοσμα Id. p. 123. l. 12.) ὀδμᾶσθαι Democrit. in H. Stephani Ποιήσ. Φιλοσ. p. 157. ἴδμεν Herodot. 7, 111. p. 265. l. 10.

Eustath. p. 1570. l. 9. κατὰ τοὺς παλαιούς, ὀζμὴ ὀδμή. ἴζμεν ἴδμεν Δωρικῶς. Phauor. in ὀδμήν. ὀδμὴν ὀσμὴν Αἰολικῶς. Phryn. p. 30. διὰ τοῦ δ ὀδμὴ Ἰώνων. D

Z

Pro [1]) γ; vt πεφυζὼς Nicand. Ther. v. 128. Hom. Ιλ. φ. v. 6.

1) Eustath. p. 1643. l. 1. τὸ ὀλίγον ὀλίζον καθ' Ἡρακλεί-

98 δην Ἴωνες φασὶν οἱ νεώτεροι, τῷ ζ ἀντὶ τοῦ γ χρώμενοι, καὶ
A τὸ πεφυγὼς πεφυζὼς λέγοντες. ὃ γίνεται καὶ ἐν τῷ φυγὴ φύζα. Hom. Ιλ. ξ. v. 140. etc. Sic Phauor. in voce ὀλίζων. ὀλίζονα Nicand. Ther. v. 372. vbi Schol. exp. μικράν. Steph. de Vrb. in Ὀλίζων. Θεσσαλοὶ, ὡς ἱστορεῖ Δημοσθένης ἐν κτίσεσι, τὸ μικρὸν ὄλιζον καλοῦσι. at Etym. p. 270. l. 25. οἱ Αἰολεῖς σσ εἰς ζ τρέπουσιν, ὡς μέσσων μέζων, ὀλίσσων ὀλίζων.

Pro δ; vt ζορκάδες Herodot. 4, 192. p. 179. l. 18. ζόρκες Nicand. Ther. v. 142. ζορκὸς Ibid. v. 42. Callim. h. in Dian. v. 97.

Eustath. p. 1259. l. 60. ζόρκων, μεταχωρήσει ἐθίμῳ τοῦ δ εἰς ζ. Id. p. 153. l. 16. μεταποιεῖται ἐν τοῖς Δωρικοῖς τὸ δ εἰς ζ. Id. p. 229. l. 44. ἀρίζηλον ἀρίδηλον. Hom. Ιλ. β. v. 318. Cf. infra p. 251. C.

K

B Pro ν; vt [1]) ἐκόησε Callimach. Hecal. κοεῖν ἤγουν νοεῖν ἢ φρονεῖν Phurnut. p. 41. (h. e. Cornutus de N. D. p. 177. in Galei opuscc. mytholog.)

Pro π; vt [2]) κοῖος Herodot. 1, 37. p. 10. l. 8. κοίη Id. 1, 30. κοίων Aret. p. 35. l. 18. Lucian. Astrol. p. 988. ὁκοῖος Ibid. et Pherecyd. ad Thal. in Diog. Laert. 1, 122. ὁκοῖον Herodot. 1, 197. Aret. p. 13. l. 14. ὁκοῖα Id. p. 6. l. 30. κόσος Herodot. 8, 84. p. 309. l. 28. κόσου Id. 8, 84. κόσοι Id. 1, 153. ὁκόσον Hippoc. Sect. 2. p. 22. l. 9. Heraclit. in Ποιήσ. Φιλ. p. 130. Callimorph. in Lucian. tom. 1. p. 673. ὁκόσα Aret. p. 2. l. 16.
C κότερος Herodot. 1, 88. p. 24. l. 2. ὁκότερος Id. 1, 159. p. 41. l. 22. ὁκοτέρην Id. 1, 11. ὁκότεροι Id. 1, 82. τῷ κ πολλαχοῦ οἱ Ἴωνες ἀντὶ τοῦ π χρῶνται Phurnut. p. 41. (p. 177.)

1) Phot. ex Helladii Chrest. p. 1582. (p. 8. ed. Meurs.) Suid. in ἐκόησε, Etym. in κοάλεμον p. 524. l. 22.

2) Apollon. Synt. p. 61. οἱ Ἴωνες εἰς κ τὸ π τρέπουσι. κοῖός φασι, καὶ κόσος. [Diligentius Gregor. p. 192. de Ionibus: τῷ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς κεχρῆσθαι εἰώθασιν, οἷον πόσα κόσα, ὅπως ὅκως. οὐ μὴν καὶ ἐν τοῖς ἀλ-

λοις. *S.*] At Schol. in Hesiod. p. 246. extr. et Etymol. p. 523. l. 49. οἱ Αἰολεῖς τὸ κ ἀντὶ τοῦ π τίθενται. Cf. Gregor. p. 272. Phauor. κοῖον· ποῖον. Αἰολεῖς, et Id. κόσον· πόσον. Ἰωνικῶς. Idem deriuat ἐγκόνει a πονῶ, π in κ mutato, velut in κοῖος. ἐγκόνει Aristoph. Acharnn. 1087.

Pro 3) χ; vt δέκομαι Herodot. 1, 60. p. 15. l. 2. Lucian. de Syr. Dea p. 882. [δεκόμεθα Herodot. 8, 137. ἐκδεκόμενος Herodot. 1, 7. ἐκδεκομένη Id. 4, 39. ἐνδέκομαι Id. 3, 115. προσεδέκοντο Id. 8, 130. *S.*] ὑποδέκομαι Arrian. Ind. c. 20. p. 182. [ὑπεδέκετο Herodot. 1, 24. 3, 150. δουροδόκης Hom. Οδ. α. v. 128. καπνοδόκης Herodot. 4, 103. Cf. infra p. 132. B. *S.*]

3) Apollon. Synt. p. 61. μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες τὰ δασέα εἰς ψιλά.

M D

Phauor. et Eustath. p. 370. l. 15. Δημόκριτος τὸ μῦ μῶ λέγει, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.

Ξ

99

Aem. Portus in Lex. Ionic. habet ξ pro κ, ξοινὸς pro κοινός. Sed A in textu Herodot. 7, 53. p. 255. l. 42. ξυνός. [vt 4, 12. et Hom. Ιλ. ο. v. 193. π. v. 262. σ. v. 309. Et ξυνοῦσθαι Arrian. Ind. c. 20. (qui tamen locus dubius est. Certe c. 15. extr. legitur ἀνεκοινοῦντο.) Neque tantum Iones hac forma vsi sunt, sed etiam Dores, vt Heraclitus apud Sext. Empir. adv. mathematt. 7, 133. Pind. Olymp. Od. 3. v. 32. et Pyth. Od. 4. v. 274. Theocr. Idyll. 7, v. 35. Et Attici, vt Aeschyl. Suppl. v. 372. ξυνῇ, Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 21. ἀνεξυνοῦτο. de quo tamen loco v. lexicon Xenophont. T. I. p. 199.

Pro σ poni ξ ab Ionibus, vidimus p. 3. B. *S.*]

Σ

σσ pro θ; vt βυσσὸς Herodot. 3, 23. p. 108. l. 13. pro βυθὸς Exod. 15, 5. [ἀβύσσους et ἄβυσσοι Herodot. 2, 28.

v. Schol. Aristoph. Rann. 138. et Etymol. p. 217. l. 18. *S.*]

B

T

[Pro δ; vt Ἄφυτις Thucyd. 1, 64. vbi Schol. Ἰωνικῶς δὲ εἶπεν Ἀφύτιος· ἔδει γὰρ διὰ τοῦ δ. *S.*]

Pro θ; ἐκτορμεῖν Suid. quod Ionice dictum pro ἐκθορμεῖν putat Aem. Portus. Apollon. Synt. p. 61. τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες, ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος, καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιφῶν, κατορᾷς.

[Additur initio; in articulo subjunctiuo, vt τοῦ Herodot. 1, 14. Hom. Ιλ. δ. v. 77. pro οὗ. τῆς Id. Οδ. ν. v. 263. Herod. 1, 100. et τῆςπερ Ibid. c. 124. pro ἧς et ἧσπερ. τῷ Ibid. c. 9. Hom. Οδ. α. v. 17. τῇ Herod. 1, 60. τὸν Id. 1, 5. Hom. Ιλ. β. v. 309. τὴν Ιλ. α. v. 319. Herodot. 1, 173. τὸ Id. 1, 31. Hom. Ιλ. β. v. 101. τὼ Ιλ. γ. v. 238. τοὶ Οδ. α. v. 23. τῶν masc. Herodot. 1, 14. τῶν neutr. Hom. Ιλ. ε. v. 192. τοῖσι neutr. Herodot. 1, 18. τῇσι Id. 2. 151. τοὺς Id. 1, 11. Hom. Ιλ. ψ. v. 182. τὰς Ιλ. η. v. 468. Herodot. 1, 66. τὰ Id. 1, 11. Hom. Ιλ. δ. v. 219.

Gregor. p. 177. τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις, τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις, προςτιθέασι τὸ τ οἱ Ἴωνες. Cf. Johann. Grammat. p. 372. et infra p. 337. A. *S.*]

Demitur initio; Athen. p. 229. B. χωρὶς τοῦ τ Ἴωνες τήγανον λέγουσιν ἥγανον, ὡς Ἀνακρέων.

Eustath. p. 1862. l. 11. ἥγανον Δωρικῶς. quod non probat Casaub. in Athen. p. 403. quia Anacreon moribus et scriptione fuit Ionicus, non Doricus. v. Schweighäuser. T. III. p. 325.

Alterna tenuium et aspiratarum commutatio notanda est in eadem voce; vt κιθὼν Herodot. 1, 8. p. 3. l. 15. 1, 50. 5, 87. pro χιτών. κύθρη Herodes in Stob. Serm. p. 453. pro χύτρα. κυθριδίοις Clem. Alex. paedagog. 2. p. 141. B. pro χυτριδίοις.
C κυθρογαύλους Joseph. Antiq. p. 233. et Var. Lect. in 3. Reg. 7, 38. pro χυτρογαύλους.

Phauor. in κιθών. τρέπουσιν οἱ Ἴωνες τὰ δασέα εἰς ψιλά, καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα· οἷον ἀκάνθιον, ἀχάντιον, βάτραχος, βάθρακος, καὶ τὰ ὅμοια. Sic Gregor. p. 193. Hort. Adon. in ταφών. et Eu-

stath. p. 468. l. 32. Ἰώνων ἰδία ἡ τῶν δασέων καὶ ψιλῶν ἀντιμεταχώρησις εἰς τὰ σύστοιχα. δηλοῦσι καὶ τὰ τοῦ γλυκέος Ἴωνος Ἡροδότου, τὸ ἐνθεῦτεν, τὸ κιθὼν, τὸ βάθρακος, καὶ πολλὰ τῶν κοινῶν καὶ ἰδιωτικῶν, τὰ γοῦν ἀκάνθια ἀχάντια τινές Φασιν ἑώων ἀνδρῶν. Biset. in Aristoph. Acharnn. 759. τὸ ψιλοῦν τὰ δασέα, Αἰολέων ἐστίν. Ἴωνες μέντοι καὶ αὐτοὶ τ' αὐτὸ ποιοῦσι. καὶ πάλιν Ἴωνες τὰ ψιλούμενα δασύνουσιν, οἷον ἀντὶ τοῦ χιτὼν κιθὼν λέγουσι, καὶ βάθρακος ἀντὶ τοῦ βάτραχος. Cf. Etymol. p. 454. l. 40.

VOCALES. D

A

Pro ε; vt *) μέγαθος Herodot. 1, 98. p. 27. l. 19. ὑπερμεγάθεες Id. 4, 191. ὑπερμεγάθεα Id. 7, 126. 1) τράπω Id. 2, 92. p. 77. l. 22. ἐκτράπονται Id. 2, 80. ἐπιτράπειν Id. 3, 81. 2) τάμνω Id. 9, 88. p. 345. l. 14. Hippoc. Sect. 5. p. 41. l. 100 26. τάμνειν Aret. p. 8. l. 22. Hesiod. ἔργ. v. 426. A ἀποτάμνοντες Herodot. 2, 92. περιτάμνονται Id. 2, 36. ἐπιτάμνειν Aret. p. 96. l. 18. κτάνει Id. p. 72. l. 32. pro κτένει verbo vix vsitato nisi in compositis; ἀποκτένων Isai. c. 66. v. 3. juxta Editionem Aldinam; nam Complutensis habet ἀποκτείνων, Romana ἀποκτένν̄ων.

[*) Gregor. p. 221. τὸ μέγεθος μέγαθος λέγουσιν Ἴωνες. Et laudat Herodotum 2, 76. Cf. Wesseling. ad Herodot. 1, 51.

1) Etymol. p. 114. l. 19. τὸ Φέρω Δωριεῖς Φάρω λέγουσιν, ὡς τέμνω τάμνω, καὶ τρέπω τράπω.

2) Etymol. p. 745. l. 28. τὸ τάμνω Δωρικόν. Gregor. p. 226. τὸ τέμνειν τάμνειν λέγουσιν Ἴωνες. S.]

[Pro η; vt μεμακυῖαι Hom. Ιλ. δ. v. 435. ἄλαστον Ιλ. ω. v. 105. ἀμΦισβασίη Herodot. 8, 81. ἀμΦισβασίας Id. 4, 14.

Gregor. p. 208. αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ Ἰώνων εἰσί. τὸ η εἰς α τρέπουσιν, ὅτε ἐστὶ τὸ α βραχύ. Cf. infra p. 365. C. et Wesseling. ad Herodot. 4, 14. S.]

[Initio additur. v. supra ad p. 7. B. S.]

E

Pro α; vt ἔρσην Herodot. 1, 109. p. 29. l. 28. 2, 38. 6, 135. βέρεθρον Hom. Ιλ. Θ. v. 14.

B Etym. p. 188. l. 15. ὁ Ποιητὴς βέρεθρον διὰ τοῦ ε Φησὶν Ἰωνικῶς. [Possit huc referendum videri Φιέλη pro Φιάλη, quod tamen Gaza l. 4. p. 501. barbarum vocat, vt ὕελον pro ὕαλον, quod Thom. Mag. p. 862. et Moeris p. 373. aliique grammatici, a Sallierio ad Moer. laudati, Ἑλληνικῶς dici ajunt, quanquam legitur apud Diodor. Sic. 2, 15. et alios. Sic Phrynich. p. 136. damnat ψίεθος, μιερὸς et ὕελος. v. omnino Hemsterhus. ad Thom. Mag. l. l. qui hanc vocalium α et ε permutationem, quae ex dialectis Dorica et Ionum ad vsum communem deflexerit, tum maxime locum habere dicit, quando α praecedat vel sequatur literas λ et ρ. S.]

Excidit Vocis initio; vt ὁρτή Herodot. 1, 31. p. 8. l. 6. [ὁρτάζουσι Id. 2, 60.

Gregor. p. 209. sq. τὰ πρῶτα Φωνήεντα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀΦαιροῦνται οἱ Ἴωνες· ἐκεῖνος κεῖνος (vt Herodot. 1, 209. 2, 40. etc.), ἐχθὲς χθὲς, ἑορτὴ ὁρτή. Cf. Id. p. 214. et infra p. 423. A. Sed vt κεῖνος etiam apud Atticos legitur, vt Demosth. p. 187, 28. et Xenoph. (v. lexicon Xen.) ita de χθὲς videnda sunt, quae diximus supra p. 71. A. S.]

Voci mediae *) post ι; vt ἱρὸν Herodot. 1, 31. p. 8. l. 7. Luc. de Syr. Dea p. 876. ἱρεὺς Id. p. 884. Herodot. 1, 140. p. 57. l. 23. ἀρχιρεὺς Id. 2, 151. p. 94. l. 33. ἱρήϊον Id. 1, 132. ἱροΦάνται Id. 7, 153.

[*) Gregor. p. 225. ἡ κρᾶσις τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν τῶν Ἰώνων ἐστίν. ἱερεὺς ἱρεὺς, ἱέραξ ἵραξ, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η ἵρηξ, κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον. Ἡσίοδος. (ἔργ. v. 203.) Cf. infra p. 365. C. Ejicitur autem ε e voce media etiam alias, vt προνώπιον Eurip. Hippol. v. 374. pro προενώπιον. v. Eustath. p. 82. qui tamen non diserte hoc dicit esse dialecti Ionicae. S.]

C ante ι; -ίη pro -εια; vt εὐηθίη Herodot. 1, 60. p. 14. l. 38. προμηθίη Id. 1, 88. p. 23. l. 42. ἐπιμελίη Id. vit. Hom. c. 5. et 7. συμπαθίη Aret. p. 8. l. 20.

Inseritur; vt ἀδελφεὸς Herodot. 3, 61. p. 117. l. 42. ἀδελφεὴ Id. 3, 31. p. 110. l. 10. Hippoc. Sect. 7. p. 253. αἰελούρους Herodot. 2, 66. (Cf. Pierson. ad Moer. p. 37.) προμαχεὼν Herodot. 1, 98. p. 27. l. 15. μνέαι Id. 2, 168. pro μναῖ. ἄεθλον Id. 1, 126. κενεὴ Aret. p. 64. l. 33. καινέης Id. p. 74. l. 31. ξένεα Id. p. 8. l. 30. ἄκρεα Id. p. 14. l. 2. πεπέων Id. p. 125. l. 22. (πέπων Id. p. 135. l. 35.) πλευρέου Id. p. 14. l. 11. [Sic ἀείδουσι Herodot. 2, 60. pro ᾄδουσι. ἐπαείδει Id. 1, 132. ἐπαείροντα Id. 1, 204. pro ἐπαίροντα. Et seruatur ε in ἀέκων Herodot. 1, 35. S.]

v. Gregor. p. 216.

εα pro η; vt γέα Democrit. in Clem. Alex. Strom. lib. 1. p. 304. A. vnde γεάοχος Pind. Olym. Od. 13. v. 114. D

In Hippoc. Sect. 4. p. 5. l. 60. legitur ὑστερέη pro ὑστεραίᾳ vel ὑστέρᾳ. (Haud dubie perperam. v. Koen. ad Gregor. p. 249. sq.)

H

Pro α; [1]) vt πρῆγμα Herodot. 1, 19. p. 5. l. 20. Hippoc. Sect. 8. p. 6. l. 41. Arrian. Ind. c. 12. 101
extr. p. 177. ἠὴρ Herodot. 1, 172. p. 44. l. 26. A
Hippoc. Sect. 3. p. 91. l. 41. ἰητρὸς Herodot. 1, 197. Aret. p. 6. l. 2. ἠέριος Lucian. Astrol. p. 986. θώρηξ Arrian. Ind. c. 16. p. 180. Aret. p. 7. l. 5. ἡμέρη Herodot. 1, 11. p. 3. l. 35. et Diog. Laert. 7, 56. ex Diogene; κατὰ τὴν Ἰάδα, ἡμέρη. [Sic ἀγορὴν Herodot. 1, 21. ἡγεμονίη Id. 1, 7. εὐδαιμονίη, et συμφορὴ, et ἐπιθυμίην, et εὐτυχίη, et χώρη Id. 1, 32. ὥρη Id. 1, 10. ἀξιοθέητος Id. 1, 14. [2]) ἄκρητος Id. 1, 207.

1) Gregor. p. 179. sq. laudat Ἥρη ex Hom. Ιλ. α. v. 55. δημοσίῃ Herodot. 3, 55. Cf. infra p. 105. B. et p. 365. C.

2) v. Koen. ad Gregor. p. 164. sq.

[3]) κρητῆρες Id. 1, 14. νηὸς Id. 2, 63. [4]) ληὸν Id. 5, 42. πρῆσις Id. 1, 153. διήκονος Id. 4, 71. [5]) ἀγγελίης Hom. Ιλ. γ. v. 206. Τιτῆνες Ιλ. ξ. v. 279.

3) v. Etymol. p. 538. l. 27.

4) Recte sic pro λαὸν legi docuit ex Eustathio Valckenarius.

5) Schol. Ἰὰς ἡ διάλεκτος. S.]

Pro ε; vt ἐπηρωτέοντας Herodot. 1, 47. p. 11. l. 31. [(vbi Wesselingius edidit ἐπειρωτέοντας. v. paulo post.) θηησάμενον Id. 1, 11. pro θεησάμενον, i. e. θεασάμενον. θηήσονται Hesiod. ἔργ. v. 482. S.]

Pro ει; vt *) ἠρίνεος Herodot. 1, 195. p. 50. l. 42. pro εἰρίνεος Id. 4, 73. p. 155. l. 6.

B *) Aem. Port. in Lex. Ion. et H. Steph. in Thes. Ind.

[Pro ω; vt Μαιῆτις Herodot. 4, 86. Μαιήτιδος Id. 1, 104. 4, 20. Μαιῆτιν Id. 4, 123. Μαιητέων ibid.

Inseritur medio; vt πολιήτης Herodot. 7, 237. πολιήτεω Id. 1, 120. πολιητέων Id. 4, 150. πολιήτῃσι Id. 1, 37. πολιήτας Id. 3, 80. S.]

Aristides Quintilianus l. 2. de Musica p. 92. 93. ἡ Ἰὰς τὸ στερεὸν ὑποστελλομένη τοῦ α, καταφέρεται πρὸς τὸ η· τὸ δὲ θῆλυ μέν ἐστι κατὰ τὸ πλεῖστον. Eadem ratione Iones vtuntur etiam vocali ε. nam ibid. p. 92. τεθήλυνται τὸ ε.

I

Pro ε; vt [1]) ἱστίη Herodot. 1, 176. p. 45. l. 28.
C ἱστιητόριον Id. 4, 35. p. 147. l. 22.

1) Phanor. in ἱστία. ἑστία Ἰωνικωτέρα διὰ τοῦ ι γραφῇ. [Eustath. p. 1561. l. 60. Heraclide auctore, Siculos dicit τὸ ε, ᾧ ἕπεται τὸ σίγμα, μετατιθέναι εἰς ἰῶτα, οἷον ἑστία ἱστίη. Id. p. 1562. l. 41. εἰπὼν (Heraclides) ὡς Σικελοὶ τὸ ἀρκτικὸν ε, ᾧ ἕπε-

ται τὸ σίγμα, εἰς ι μετατιθέασιν, ἐπάγει ὅτι οὕτω τὴν τοιαύτην ἀκολουθίαν ἐκεῖνοι σώζουσιν, ὥστε κἂν μὴ ἕπηται τὸ σίγμα φύσει, ἀλλ' ἔξωθεν παρεισπέσῃ, ὁμοίως ποιοῦσι. τὸ γοῦν ἔχω, ἴσχω φασί· καὶ τὸ ἕπω, ἴσπω, καὶ ἐνίσπω. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἕζω, ὅθεν τὸ καθέζομαι, ἵζω λέγουσι. S.] Id. p. 1579. l. 47. τὸ ἑστιᾷν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἱ Δωριεῖς ἱστιᾷν λέγουσιν ἐν τῷ ἰῶτα. at Id. p. 280. l. 17. ἑστία Ἰωνικωτέρα ἡ διὰ τοῦ ι γραφή. Cf. Etymol. p. 382. l. 41.

2) Demitur diphthongis αι et ει; vt ἑτάρῳ Herodot. 5, 95. ἐπιτήδεος Herodot. 9, 37. p. 333. l. 13. τέλεον Aret. p. 32. l. 26. τελέην Herodot. 1, 121. τελεώτατος Democrit. in Stob. Serm. p. 4. χέρα Herodot. 7, 42. ἀπόδεξις Herodot. 1, 207. p. 54. l. 3. [διέδεξαν Id. 7, 172. ὑποδέξας Id. 1, 189. Vnde Wesseling. 2, 46. recte dedit ἐπίδεξιν pro ἐπίδειξιν. et 2, 35. εὐμαρέη rescribere e codd. debebat pro εὐμαρίῃ, s. communi εὐμαρείᾳ. v. Valckenar. ad 4, 113. et Koen. ad Gregor. p. 205. 247. S.]

Aliquando inseritur; vt ἡσύχιος Herodot. 1, 107. p. 29. l. 6. Legitur ἡσυχέος Hippoc. Sect. 7. p. 339. l. 3. τριτημοίριος Herodot. 1, 192. p. 49. l. 37. pro τριτημόριος Id. 9, 34. p. 553. l. 1. [Inprimis 3) post ε; vt κεινὸν Id. 7, 239. κεινὴν

2) Phauor. Ἀπόδεξις. Ἴωνες γὰρ πολλάκις ὑπεξαίρουσι τὸ ι. Id. in κλαίω. Ἴωνες σὺν Ἀττικοῖς χρύσειος καὶ τὰ ὅμοιά φασι χρύσεος. Hort. Adon. in voce Ἀχαιός. Biset. in Aristoph. Lysistr. 94. αἱ τοῦ ι ὑπεξαιρέσεις τῶν Ἀττικῶν καὶ τῶν Ἰώνων ἴδιαι, καθάπερ δῆλον ἐκ τῶν τοῦ Κορίνθου διαλέκτων. (p. 200. sq.) [Gregor. p. 215. de Dial. Ionica: ἔλλειψις δὲ ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν, οἷον αἰμύξαι ἀμύξαι, ἑταῖρος ἕταρος. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ Ἀττικόν. D

3) Gregor. p. 178. Ἴωνες τῷ ε προστιθέασι τὸ ι. ὡς ξεῖνον, (Hom. Οδ. ο. v. 74.) ξείνια, (Οδ. ι. v. 229.) καὶ εἰνάλιος θὴρ, ἀντὶ τοῦ ἐνάλιος. (v. Empedocl. v. 285.) Id. p. 207. αἱ προσθέσεις τοῦ ι τῷ ε, ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ τῶν ἀμεταβόλων ἑνὸς, Ἰώνων εἰσίν. οἷον ἕως εἵως, (v. infra p. 328. A.) κεινὴ ἀντὶ τοῦ κενὴ, (Hom. Ιλ. γ. v. 376. vbi Schol.: κενή· Ἰωνικῶς. Cf. infra p. 365. C.) καὶ ξεῖνος ἀντὶ τοῦ ξένος. (v. infra p. 367. D.)

Id. 5, 16. στεινὴ Id. 2, 8. δείρῃ Id. 1, 51. εἴριον Id. 1, 203. 4) εἰρώτα Id. 3, 22. (vbi ante Wesseling. fuit ἠρώτα.) ἐπείρετο Ibid. εἰρωτεῦντας Id. 3, 62. εἰρομένου Id. 1, 27. Etiam post α; vt αἰετὸς Id. 3, 28. Et post ο; vt ποιηφαγέοντες Id. 3, 25. S.]

4) Gregor. p. 228. Ἴωνες εἰρώτα διὰ διφθόγγου γράφουσι. Cf. quae plura ibi sequuntur. S.]

102

O

A Pro ω; vt ζόη Herodot. 2, 105. p. 80. l. 27. accentu retracto, pro ζωή. λαγὸς et λαγὸν Id. 4, 134. λαγοῦ Id. 1, 123.

Inseritur; vt ἐπίπλοα Herodot. 1, 94. pro ἔπιπλα 1, 150.

Υ

Pro ι; βύβλος Herodot. 2, 92. p. 77. l. 20. pro βίβλος Gen. 2, 4. Βύβλινος Hesiod. ἔργ. v. 589. pro Βίβλινος Eurip. Ion. v. 1195. vbi v. Barnes.

Phauor. βιβλίον διὰ τοῦ ι Ἀττικῶς, διὰ τοῦ υ Ἰωνικῶς. [Cf. Pierson. ad Moer. p. 95. Legitur tamen βυβλίον in Aristoph. Auu. 975. 977. et saepius, vt v. 1037. vbi v. Biset. S.]

[Pro οι in vocabulo ξυνὸς, de quo v. supra p. 99. A. S.]

Ω

[Pro α; vt χρειὼ Hom. Ιλ. κ. v. 142. χρειοῖ Ιλ. θ. v. 57.

Eustath. p. 698. l. 11. χρεία μὲν τὸ κοινόν· ὁ δὲ Ἰωνίζων χρειὼ λέγει. Fischerus animaduu. ad Weller. Vol. I. p. 65. huc refert δεδόξωσθε apud Herodot. 7, 135. (vbi alii legunt δεδόξασθε) et 9, 48. Sed Portus in lex. Ion. fortasse rectius deriuat a verbo δοξοῦσθαι, quod idem sit, quod δοκεῖν, quemadmodum 8, 124. est ἐδοξώθη. S.]

[Pro η; vt πτώσσειν Hom. Ιλ. ε. v. 634. πτώσσοντας Herodot. 9, 48.

Eustath. p. 484. l. 3. πτήσσω μὲν κοινὸν, καὶ Ἀττικὸν, πτώσσω δὲ Ἰωνικόν· οὕτω δὲ καὶ ῥήσσω ῥώσσω. S.]

Pro αυ; τρῶμα Herodot. 4, 160. p. 173. l. 27. Hippoc. Sect. 2. p. 182. Aret. p. 16. l. 27. τρω- B
ματίζω Herodot. 3, 78. p. 123. l. 2. Sic Id. 6, 47. θωμασιώτατα in exemplo Wesseling.

[Grammat. Meerman. p. 322. τῷ ω ἀντὶ τῆς αυ διφθόγγου ἐκφέρει ἡ Ἰάς· οἷον καῦμα κῶμα, θαῦμα θῶμα. Hesychius; θῶμα· θαῦμα. S.]

Pro οη; vt [1]) χλωρὸς Hom. Ιλ. κ. v. 376. pro χλοηρὸς Lexic. Galen. ex Hippocr. [2]) νῶμα Empedocl. v. 361.

1) Sic Phauorin.

2) Suid. in voce ἀβέλτερος. ἀνωσία· Aem. Port. pro ἀνοησία. Et sic habet Etymol. p. 3. l. 17.

[DIPHTHONGVS ET

Pro εο; vt Λευτυχίδης Herodot. 6, 65. pro Λεοτυχίδης vel Λεωτυχίδης. Cf. infra p. 113. B.

Pro communi ου; vt θηεύμενος Herodot. 7, 44. φωνεῦντος Id. 1, 47. Sic πιεζεύμενοι Id. 3, 146. et saepius, quasi a verbo πιεζέω. v. Wesseling. ad 8, 142. et infra p. 212. B. p. 359. et 361.

OI

Pro εοι vel ει; vt οἰκὼς Herodot. 6, 125. τὸν οἰκότα Id. 3, 61. οἰκὸς Id. 7, 160. τὰ οἰκότα Id. 7, 129. Quare Wesselingius 2, 25. etiam οἰκότως e MS. edidit pro εἰκότως. S.]

DIPHTHONGI RESOLVVNTVR:

ει in εε; vt ῥέεθρον Herodot. 1, 75. p. 19. l. 42. pro ῥεῖθρον Aelian. Var. Histor. l. 2. c. 33.

ου in εο; vt νεομηνία Herodot. 6, 57. p. 222. l. 13. C

Numer. 28, 11. pro νουμηνία Id. 10, 10. χρύσεον et ἀργύρεον Herodot. 1, 51. χάλκεον Id. 1, 24.

ου in οε; vt ἀγαθοεργίη Herodot. 3, 160. p. 139. l. 33. pro ἀγαθουργίη Id. 3, 154. p. 138. l. 10. [Sed 5, 83. Wesseling. edidit ἱρουργίαι.

in οο; vt νόος Herodot. 9, 120. νόον Id. 3, 21. πλόον Id. 6, 95.

v. Gregor. p. 228.

ου ponitur pro vocali ο, vt νοῦσος Herodot. 1, 105. μοῦνος Id. 1, 25. κοῦρος Empedocl. v. 2. κουροτρόφος Herodot. vit. Hom. c. 30. οὔνομα et οὐνομάζειν Id. 4, 6. v. infra p. 155. A. p. 365. C. et p. 360. A. et Gregor. p. 178. sq. Etymol. p. 607. l. 54. et Schol. Hom. Ιλ. α. v. 275. S.]

P R O S O D I A.

Spiritum lenem pro aspero, Aeolum more, Iones vsurpant: (τοῖς ψιλοῖς οἱ Ἴωνες χαίρουσιν Gregor. p. 195.) vt οὖρος Herodot. 1, 52. p. 8. l. 25. οὐρίζων Id. 2, 16.

D Apostrophus rarior est; seruant enim vocalem finalem ante alteram, vt ἀναλείχουσι ἀλλήλων Herodot. 1, 74. p. 19. l. 29. σμικροῖσι ἐδέσμασι Aret. p. 2. l. 7. ἐξήντλησε ἡ νοῦσος Id. p. 20. l. 22. ἔστι οὔνομα Id. p. 18. l. 21.

105 Dialysin patiuntur Diphthongi ει, αυ, ῳ, οι, ῃ
A et ᾳ.

ει fit ηϊ, vt *) ἀνθρωπήϊος Herodot. 1, 5. p. 2. l. 29. Lucian. Astrol. p. 995. [βασιλήϊα Herodot. 1, 178. βασιληΐην Id. 1, 11. βασιλήϊον Id. 1, 14. ἀγγήϊα Id. 4, 2. ἐπιστρατηΐην Id. 9, 3. γυναικήϊα Id. 4, 114. ἀνδρηΐης Id. 7, 99. κναφηΐου Id. 1, 92. μαντηΐων Id. 1, 46. οἰκηΐης Id. 1, 107. στρατηΐην Id. 1, 171. χαλκήϊον Id. 4, 152. *S.*] κληῗς Herodot. 5, 108. p. 208. l. 7. Hippoc. Sect. 2. p. 27. l. 3. κληῗδα Aret. p. 23. l. 24. Νηρηΐδος, Νηρηΐδι, Νηρηΐδων Arrian. Ind. c. 31. p. 190. [περικεκληϊμένον et ἀποκεκληϊμένου Herodot. 3, 117.

*) Gregor. p. 173. sq. τὸ κλεισθέντες κληϊσθέντες (Herodot. 3, 55. ἀποκληϊσθέντες) Ἴωνές λέγουσι· διαλύουσι γὰρ τὴν ει δίφθογγον εἰς ε καὶ ι, εἶτα ἐκτείνουσι τὴν ε συλλαβὴν, τρέποντες εἰς η, ὥσπερ καὶ τὸ ἱερεῖον ἱερέϊον, ἱερήϊον (Hom. Ιλ. χ. v. 159.), καὶ τὸ Πηλείδης Πηλεΐδης, Πηληΐδης, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Multos Herodoti locos hanc in rem indicauit Koen. ad h. l. *S.*]

αυ fit ωϋ; vt θῶϋμα Herodot. 1, 23. p. 6. l. 7. Aret. p. 6. l. 24. Arrian. Ind. c. 34. p. 192. Lucian. Syr. p. 879. θωϋμάζω Ibid. p. 883. Herodot. 7, 125. p. 267. l. 30. ἐθωΰμαζον Aret. p. 5. l. 13. ἀπεθωΰμαζε Herodot. 1, 11. τρωϋμάτων B Id. 4, 180.

Gaza l. 2. p. 94. ἡ δὲ ωῦ Ἰώνων. Phauor. in θωϋμάσας. Johan. Grammat. p. 372. et Corinth. in Dial. p. 196. Ἴωνες τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ αυ διφθόγγῳ χρῶνται· οἷον θωϋμάσας.

ῳ fit ωϊ, vt πατρωϊος Herodot. 1, 41. p. 10. l. 30. pro πατρῷος Id. 7, 104. p. 263. l. 38. [Hoc enim Atticum est teste Gregorio p. 75. illud Ionicum. v. idem p. 206. *S.*]

οι fit οϊ; quod testatur Aristophan. Pac. 928-932.

Χο. Ὀΐ.

Τρ. Ὀΐ; Χο. Ναὶ μὰ Δί'. Τρ. Ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἰωνικὸν

Τὸ ῥῆμά γ'. Χο. Ἐπίτηδές γ' ἵν' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.

C Ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγει τις, οἱ καθήμενοι

Ὑπαὶ τοῦ δέους λέγουσ' Ἰωνικῶς, Ὀΐ.

Schol. Aristoph. οἱ γὰρ Ἴωνες δισυλλάβως λέγουσιν ὄϊς, οἱ δὲ Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως τὰς οἶς, καὶ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ γένους οἱ Ἀττικοὶ συναιροῦντες τὴν ὄϊν τὴν οἶν. οἱ γὰρ Ἴωνες πολλὰ διῃρημένως φασίν. τὸ οἲ ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραινόντων.

[Sic ὀϊστὸν Herodot. 5, 105. *S.*]

[η et ᾳ fit ηϊ, vt [1]) ληϊστὰς Hom. hymn. Bacch. v. 7. [2]) χρηΐζων Herodot. 8, 58. Θρήϊκες Herodot. 5, 10. pro Θρᾷκες vel Θρῇκες Id. 1, 28. Θρηΐκης Id. 2, 134. 4, 143. Θρηΐκην Id. 5, 2. 9, 89. Θρηΐκων Id. 1, 168. 5, 3.

1) v. Quintilian. 1, 7, 17.

2) v. Gregor. p. 206. sq. ibique Koen. *S.*]

D **ETYMOLOGIA.**

Crasin, licet apud Atticos sit frequentior, Iones tamen nonnunquam admittunt.

ου ex ο ε; vt οὕτερος Herodot. 1, 34. p. 9. l. 15.
104 τοὔτερον Id. 1, 32. p. 8. l. 27. vbi τ pro
A θ; nam ἕτερος aspiratur.

ex ου ε; vt τουμοῦ Id. 1, 41. p. 10. l. 28.

ex ο ο; vt τοὔνομα Id. 1, 2. p. 1. l. 22.

ω ex ο α; vt ὡ 'νὴρ Id. 1, 162. p. 42. l. 6. τώ-

γαλμα Id. 2, 42. p. 67. l. 3. τὠρχαῖον Id. 1, 172. τὠληθὲς Id. 6, 68.

ω ex οι α; vt ὤ"νδρες Id. 4, 134. p. 167. l. 25. ὤνθρωποι Id. 7, 11. et 49. *) ὦλλοι Id. 1, 48. p. 11. l. 43. et ὦ"λλοι Id. 2, 36. p. 65. l. 6.

[*) Etymol. p. 821. l. 39. ὦλλοι, ἀντὶ τοῦ οἱ ἄλλοι. αἱ τοιαῦται δὲ συναλοιφαὶ τῆς δευτέρας εἰσὶν Ἰάδος, ᾗ Ὅμηρος οὐκ ἐχρήσατο. Cf. Schol. Apollon. 1, 1081. et Wesseling. ad Herodot. 2, 14. qui probat ὦλλοι. In uniuersum tenenda sunt, quae Gregorius p. 193. sqq. praecepit: τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἔσθ' ὅτε χρῶνται Ἴωνες. ὤνθρωπον γὰρ τὸν ἄνθρωπον λέγουσι, καὶ τὸν ἄριστον ὤριστον. (quae sunt verba Johannis Gramm. p. 372.) ἐγὼ δὲ οἶμαι ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μόνων τῶν εὐθειῶν τοῦτο ποιεῖν αὐτούς, καὶ ἐπὶ τῶν κλητικῶν, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦσιν. (v. supra p. 11. C.) αὐτίκα, Ἡρόδοτος (1, 35,) ἐπὶ τῆς κλητικῆς φησιν, ὤνθρωπε, ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπε. καὶ ἀλλαχοῦ (4, 150.) ὦναξ, ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ. De nominatiuo ὤριστος v. infra p. 157. C. S.]

[ῳ ex αοι; vt ὀπτῷτο Herodot. 8, 137. vbi Valckenar. etiam ἀνιῷτο et κοιμῷτο et similia ex Herodoto memorat. Sed haec omnia communia esse constat reliquis Graecis. S.]

Nota, quod in τὼ 'πὸ Id. 1, 199. p. 52. l. 5. et τὼ 'ποβαῖνον Id. 2, 82. p. 75. l. 20. pro τὸ ἀπὸ, τὸ ἀποβαῖνον, post crasin accentus vocis prioris servetur.

In Hippocrate Sect. 1. p. 30. l. 50. (si vitiosa non sit lectio, quod suspicatur Foesius) occurrit mira vocis contractio βοῦσθην pro βοηθείην. B

A R T I C V L V S.

C Sing. G. τέω, ἀπὰ τέω Lucian. Astrol. p. 989. D. τέῳ Herodot. 1, 11. p. 4. l. 4.

Plur. G. τέων Id. 5, 57. p. 194. l. 20. D. τοῖσι Id. 1, 34. p. 9. l. 20. Hecataeus apud Athen. p. 70. B. Hippoc. Sect. 1. p. 2. l. 8. Aret. p. 4. l. 21. τεοῖσι *) Herodot. 1, 37. p. 10. l. 7. Aret. p. 89. l. 16. οἷσι Democrit. apud Stob. Serm. p. 157. Aret. p. 15. l. 31. τῇσι Herodot. 1, 52. p. 12. l. 42. Hippoc. Sect. 1. p. 2. l. 6. Aret. p. 3. l. 31. τῇς Lucian. Syr. p. 880. ᾗσι Hippoc. Sect. 2. p. 17. l. 4.

D [*) Sed in loco Herodoti τεοῖσι est pro σοῖς. S.]

105
A

N O M E N.

Declinationes Substantivorum.

Declinatio Prima.

Nomina in -ας et -α flectuntur per η pro α. -ου
B Genitiui fit -εω; -ῶν, -έων; -αις Datiui, -αισι, -ῃσι, -ῃς; -ην Accusatiui, -εα; -ας ab -ας vel -ης vel -α, -έας.

Johan. Gram. p. 370. ἡ Ἰὰς τὰ εἰς -ας λήγοντα ὀνόματα εἰς η τρέπει. Corinth. p. 172. τὰς εἰς -ας ληγούσας εὐθείας τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς (legitur tamen Μίδης Herodot. 1, 14. p. 4. l. 27.) εἰς -ης ἐκφέρουσιν Ἴωνες. Ἡρόδοτος (3, 55. p. 116. l. 27.) Ἀρχίης καὶ Λυκώπης. Johan. Gram. p. 371. τὰς εἰς -α εὐθείας εἰς η τρέπουσιν Ἴωνες. ὡς χώρα χώρη. (Vranius apud Steph. de Vrb. p. 7.) Phauor. in Αἰνείας. τὰ εἰς -ας καὶ εἰς -ης ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλινόμενα ἔχει γενικὴν διὰ τοῦ -εω Ἰωνικῶς.

γαλμα Id. 2, 42. p. 67. l. 3. τὦρχαῖον Id. 1, 172. τὦληθὲς Id. 6, 68.

ω ex οι α; vt ὦ ̓νδρες Id. 4, 134. p. 167. l. 25. ὤνθρωποι Id. 7, 11. et 49. *) ᾦλλοι Id. 1, 48. p. 11. l. 43. et ᾦ̔λλοι Id. 2, 36. p. 65. l. 6.

[*) Etymol. p. 821. l. 39. ὦλλοι, ἀντὶ τοῦ οἱ ἄλλοι. αἱ τοιαῦται δὲ συναλοιφαὶ τῆς δευτέρας εἰσὶν Ἰάδος, ᾗ Ὅμηρος οὐκ ἐχρήσατο. Cf. Schol. Apollon. 1, 1081. et Wesseling. ad Herodot. 2, 14. qui probat ὦλλοι. In uniuersum tenenda sunt, quae Gregorius p. 193. sqq. praecepit: τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἔσθ' ὅτε χρῶνται Ἴωνες. ὤνθρωπον γὰρ τὸν ἄνθρωπον λέγουσι, καὶ τὸν ἄριστον ὤριστον. (quae sunt verba Johannis Gramm. p. 372.) ἐγὼ δὲ οἶμαι ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μόνων τῶν εὐθειῶν τοῦτο ποιεῖν αὐτούς, καὶ ἐπὶ τῶν κλητικῶν, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦσιν. (v. supra p. 11. C.) αὐτίκα, Ἡρόδοτος (1, 35.) ἐπὶ τῆς κλητικῆς φησιν, ὤνθρωπε, ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπε. καὶ ἀλλαχοῦ (4, 150.) ὦναξ, ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ. De nominatiuo ὤριστος v. infra p. 157. C. *S.*]

[ῳ ex αοι; vt ὀπτῷτο Herodot. 8, 137. vbi Valckenar. etiam ἀνιῷτο et κοιμῷτο et similia ex Herodoto memorat. Sed haec omnia communia esse constat reliquis Graecis. *S.*]

Nota, quod in τὼ 'πὸ Id. 1, 199. p. 52. l. 5. et τὼ 'ποβαῖνον Id. 2, 82. p. 75. l. 20. pro τὸ ἀπὸ, τὸ ἀποβαῖνον, post crasin accentus vocis prioris servetur.

In Hippocrate Sect. 1. p. 30. l. 50. (si vitiosa non B sit lectio, quod suspicatur Foesius) occurrit mira vocis contractio βοῦσθην pro βοηθείην.

A R T I C V L V S.

C Sing. G. τέω, ἀπὸ τέω Lucian. Astrol. p. 989. D. τέῳ Herodot. 1, 11. p. 4. l. 4.

Plur. G. τέων Id. 5, 57. p. 194. l. 20. D. τοῖσι Id. 1, 34. p. 9. l. 20. Hecataeus apud Athen. p. 70. B. Hippoc. Sect. 1. p. 2. l. 8. Aret. p. 4. l. 21. τεοῖσι *) Herodot. 1, 37. p. 10. l. 7. Aret. p. 89. l. 16. οἷσι Democrit. apud Stob. Serm. p. 157. Aret. p. 15. l. 31. τῇσι Herodot. 1, 52. p. 12. l. 42. Hippoc. Sect. 1. p. 2. l. 6. Aret. p. 3. l. 31. τῇς Lucian. Syr. p. 880. ᾗσι Hippoc. Sect. 2. p. 17. l. 4.

D [*) Sed in loco Herodoti τεοῖσι est pro σοῖς. *S.*]

---

105 A

N O M E N.

Declinationes Substantivorum.

Declinatio Prima.

Nomina in -ας et -α flectuntur per η pro α. -ου
B Genitiui fit -εω; -ῶν, -έων; -αις Datiui, -αισι, -ῃσι, -ῃς; -ην Accusatiui, -εα; -ας ab -ας vel -ης vel -α, -έας.

Johan. Gram. p. 370. ἡ Ἰὰς τὰ εἰς -ας λήγοντα ὀνόματα εἰς η τρέπει. Corinth. p. 172. τὰς εἰς -ας ληγούσας εὐθείας τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς (legitur tamen Μίδης Herodot. 1, 14. p. 4. l. 27.) εἰς -ης ἐκφέρουσιν Ἴωνες. Ἡρόδοτος (3, 55. p. 116. l. 27.) Ἀρχίης καὶ Λυκώπης. Johan. Gram. p. 371. τὰς εἰς -α εὐθείας εἰς η τρέπουσιν Ἴωνες. ὡς χώρα χώρη. (Vranius apud Steph. de Vrb. p. 7.) Phauor. in Αἰνείας. τὰ εἰς -ας καὶ εἰς -ης ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλινόμενα ἔχει γενικὴν διὰ τοῦ -εω Ἰωνικῶς.

Eustath. in Hom. p. 12. l. 40. Johan. Gram. p. 370. πᾶν εἰς -ης λῆγον, οὗ ἡ γενικὴ εἰς -ου περατοῦται, παρὰ τῆς Ἰάδος εἰς -εω λήγει. Corinth. p. 176. τὰς εἰς -ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς -ας ἢ εἰς -ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ -εω προφέρουσιν Ἴωνες· ἀπὸ μὲν τῶν εἰς -ας, Ἡρόδοτος (3, 55. p. 116. l. 29.) Ἀρχίεω. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς -ης, Ἀτρείδεω. (Hom. Ἰλ. β. v. 185.) Johan. Gram. p. 371. τὰ εἰς -αι πληθυντικὰ διαιρεῖ Ἰὰς ἐπὶ γενικῆς διὰ τοῦ ε· οἷον Πέρσαι Περσέων (Herodot. 1, 1. p. 1. l. 6.) νύμφαι νυμφέων. Corinth. p. 175. τὰς τῶν ἀρσενικῶν πληθυντικῶν γενικὰς, ἐκ τῶν εἰς -ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ -έων προφέρουσι· νησιωτέων Ἡρόδοτος. (3, 57.) Id. p. 174. τὰς εἰς -ῶν ληγούσας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν διαλύουσιν Ἴωνες. Ὅμηρος (Ἰλ. η. v. 1.) πυλέων. Ἱπποκράτης (Sect. 2. p. 17. l. 46.) ὡρέων. Phauor. in voce αἰχμητὴς scribit, αἰχμητέων πυλέων esse formam Doricam. Id. Ἀτρείδησι Ἀτρείδαισι Ἰωνικῶς. Johan. Gram. p. 371. πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς -αις λήγουσα μεταβάλλει τὸ α εἰς η ἐπὶ τῆς Ἰάδος, προσγραφομένου μὲν ι, μὴ συνεκφωνουμένου δέ. Corinth. p. 175. sq. ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν ὀνομάτων οὐ μόνον τὸ ι προστιθέναι εἰώθασιν, ὡς ἐν ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ἀρσενικῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς αι διφθόγγου τρέπειν τὸ α εἰς η· ὡς Ἱπποκράτης, (Sect. 7. p. 355. l. vlt.) τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσι. Add. Etymol. p. 166. l. 33. et Gregor. p. 217.

C

Flexio Nominum in -ας. D

Sing. N. Ἀμύντης Herodot. 5, 18. p. 185. l. 16. Μίδης Id. 1, 14. p. 4. l. 27. Ἀρισταγόρης Id. 4, 138. p. 168. l. 24. νεηνίης Id. 1, 37. p. 10. l. 4. Aret. p. 83. l. 17.

G. Ἀμύντεω Id. 5, 18. p. 185. l. 10. Μίδεω Id. 1, 45. p. 11. l. 14. Ἀρισταγόρεω Id. 5, 106
30. p. 187. l. 40. βορέω Id. 4, 54. p. 151. A
l. 36. pro βορέου. νεηνίεω Id. 3, 53.

D. Μίδῃ Id. vit. Homer. c. 11. p. 357. l. 16. Ἀρισταγόρῃ Id. 5, 30. p. 188. l. 7. φλεγματίῃ Aret. p. 57. l. 31.

A. Ἀμύντην Id. 5, 17. p. 185. l. 5. Μίδην Id. 1, 14. p. 4. l. 27. Ἀρισταγόρην Id. 5,

35. p. 189. l. 18. βορέην Id. 4, 49. p. 150. l. 13. Ἀρισταγόρεα Id. 5, 32. 33. p. 188.
B l. 32.

Plur. G. νεηνιέων Id. 1, 61. p. 15. l. 8.

D. νεηνίῃσι Id. 1, 43. p. 10. l. 37. Aret. p. 95. l. 5.

Flexio Nominum in -ης, et -ῆς.

Sing. G. Καμβύσεω Herodot. 1, 46. p. 11. l. 19. Arrian. Ind. c. 9. p. 175. Κανδαύλεω Herodot. 1, 12. Γύγεω Id. 1, 13. Ἀΐδεω Heraclit. apud Ποίησ. Φιλ. p. 163. Democrit. apud Stob. Serm. p. 56. δεσπότεω Herod. 5, 29. p. 187. l. 29. Θαλέω Id. 1,
C 170. p. 43. l. 39. Μιθριδάτεω Aret. p. 134. l. 28. Ὀτάνεος Herod. 3, 71. Ὑστάσπεος Id. 3, 70. 71. 140.

A. Καμβύσεα Herodot. 3, 1. p. 102. l. 10. δεσπότεα Id. 1, 11. p. 4. l. 2. Γύγεα Id. 1, 10. Ὀρέστεα Id. 1, 68. Πολυκράτεα Id. 3, 56.

Plur. G. κομητέων Id. 6, 19. p. 214. l. 37. ἱκετέων Lucian. Syr. p. 882. ναυτέων Arrian. Ind. c. 23. p. 185.

D. δεσπότῃσι Herodot. 6, 83. p. 228. l. 12. νησιώτῃσι Id. 1, 27. ναύτῃσι Arrian. Ind. c. 30. p. 189. πρεσβύτῃσι Aret. p. 144. l. 10. μαθηταῖσι Hippoc. Sect. 1. p. 1. l. 14. Σκύθῃσι Herodot. 1, 104. θηρευτῆς Hesiod. Ἀσπ. v. 388.

A. δεσπότεας Herodot. 1, 111. p. 30. l. 9. ἐξηγητέας Id. 1, 78.

Flexio Nominum in -α.

D Sing. N. -ίη pro -εια; vide prius p. 100. B.

αἰτίῃ Herod. 6, 115. p. 235. l. 35. Demo-
crat. in Galei Opusc. Myth. p. 16. (p. 629.)
ἡλικίῃ Hippoc. Sect. 2. p. 14. l. 38. *ἰδέῃ*
Herodot. 2, 76. p. 74. l. 16. Aret. p. 33. l. 107
30. *καρδίῃ* Id. p. 7. l. 6. *ἡμέρῃ* Id. p. 5. A
l. 35. *χροίῃ* Democrit. in Ποίησ. Φιλ. p.
156. Aret. p. 8. l. 6.

G. *αἰτίης* Herodot. 1, 137. p. 36. l. 41. *ἡλικίης* Id. 1, 216. p. 55. l. 34. *ἡμέρης* Id. 1, 74. p. 19. l. 22. Hippoc. Sect. 2. p. 7. l. 3. Aret. p. 106. l. 32. *ἀρτηρίης* Id. p. 6. l. 13. *οὐραίης* Id. p. 150. l. 2. pro *οὐρᾶς*. *ἰδέης* Herodot. 2, 71. p. 73. l. 25.

D. *αἰτίῃ* Id. 5, 106. p. 207. l. 24. *ἡλικίῃ* Hip-
poc. Sect. 7. p. 343. l. 4. *ἡμέρῃ* Herodot.
1, 32. p. 8. l. 32. Hippoc. Sect. 2. p. 4. l. 7. B
Euseb. apud Stob. Serm. p. 130. *γενεῇ* He-
rodot. 1, 3. p. 2. l. 2. *βίῃ* Aret. p. 3. l. 17.
ἕδρῃ Id. p. 10. l. 11.

A. *αἰτίην* Herodot. 5, 70. p. 197. l. 21. *ἡμέρην* Id. 1, 8. p. 8. l. 36. Hippoc. Sect. 1. p. 19. l. 29. Aret. p. 3. l. 10. *καρδίην* Id. p. 6. l. 20. *ἰδέην* Id. p. 6. l. 28.

Plur. G. *γλωσσέων* Herodot. 4, 24. p. 145. l. 18. *ἡλικιέων* Hippoc. Sect. 3. p. 8. l. 10. *ἡμερέων* Id. Sect. 4. p. 77. l. 23. Herodot. 1, 203. p. 52. l. 35. Aret. p. 86. l. 7. *μουσέων* Id. p. 37. l. 31. *μνέων* Herodot. 3, 131.

D. *διαίτῃσι* Hippoc. Sect. 7. p. 342. l. 5. *ναυ*- C
τιλίῃσι Herodot. 1, 1. p. 1. l. 10. *ἡμέρῃσι*
Id. 1, 185. p. 47. l. 26. Hippoc. Sect. 2. p.
5. l. 20. *γενεῇσι* Herodot. 1, 184. p. 47. l.
13. *πλευρῇσι* Aret. p. 10. l. 14. *ἰδέῃσι*
Id. p. 82. l. 2. *αἰώρῃς* Id. p. 111. l. 13.

συμφοραῖσι Democrit. in Ποίησ. Φιλ. p. 177.

A. *μνέας* Herodot. 1, 51. p. 12. l. 27. pro *μνᾶς*.

Flexio nominum in *-η*.

D Sing. N. *) *-αίη* pro *-η*; vt *Ἀθηναίη* Pherecyd. apud
Schol. Apollon. Arg. 3, 1178. p. 166. l. 1.
Herodot. 1, 19. p. 5. l. 21. *ἀναγκαίη* Id.
1, 11. p. 4. l. 1. *γαληναίη* Oppian. halieut.
108 1, 460. *σεληναίη* Lucian. Astrol. p. 986.
A Herodot. 1, 62. pro *Ἀθήνη*, *ἀνάγκη*, *γαλή-
νη*, *σελήνη*.

[G. *Ἀθηναίης* Herodot. 1, 19. *ἀναγκαίης* Id. 7, 99. 233. *σεληναίης* Aristoph. Nubb. 614.

*) v. infra p. 349. A. B. et Rittershus. ad Oppian. halieut. 1, 265. et 460. S.]

Plur. G. *ἀρχέων* Aret. p. 14. l. 5. Herodot. 1, 192. p. 49. l. 39. *γνωμέων* Id. 6, 109. p. 234. l. 23. *τεχνέων* Hippoc. Sect. 1. p. 2. l. 1.

D. *ἀρχῇσι* Id. Sect. 7. p. 343. l. 14. Aret. p. 3.
l. 31. *γνώμῃσι* Herodot. 1, 96. p. 26. l. 36.
[*ὑποφραδμοσύνῃσιν* Hesiod. theog. v. 658.
ἀτασθαλίῃσι Hom. Οδ. μ. v. 300. S.] *Θή-
βῃσι* Pherecyd. apud Schol. Apollon. Arg. 3,
1178. p. 166. l. 1. *τέχναισι* Hippoc. Sect.
1. p. 24. l. 39. *ᾠδαῖσι* Arrian. Ind. c. 14.
B p. 178.

Declinatio Secunda.

Pluraliter *-ων* Genitiui vertitur in *-έων*, *-οις* Datiui in *-οισι*.

Corinth. p. 173. et Johan. Gram. p. 371. *ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ταῖς ληγούσαις εις -οις προστιθέασι τὸ ι. Ἡρόδοτος, τοῖσι Σαμίοισι.* (3, 55. et 146. p. 136. l. 40.)

Legitur in Hippocrate Genitiuus Δημοκρίτεω Sect. 8. p. 5. l. 45. in Abderitarum Epistola. et Ibid. p. 7. l. 33. in Hippoc. Epistol. et p. 8. l. 42. pro Δημοκρίτου in Abderit. Epistol. p. 6. l. 18. [Sic Βάττεω Herodot. 4, 160. Κλεομβρότεω Id. 5, 32. Κροίσεω 8, 122. Μεμβλιάρεω Id. 4, 147. vbi v. Wesseling. *S.*]

Plur. G. πεσσέων Herodot. 1, 94. p. 26. l. 4. πυ- C ρέων Id. 2, 36. p. 65. l. 6. βρυτέων Aret. p. 9. l. 23.

D. ἀνθρώποισιν Herodot. 1, 8. p. 3. l. 16. Hippoc. Sect. 3. p. 63. l. 9. Heraclit. apud Ποίησ. Φιλ. p. 129. Democrit. apud Stob. Serm. p. 4. Luc. Astrol. p. 984. λίθοισι Pherecyd. apud Schol. Apollon. Arg. 3, 1178. p. 166. l. 3. ὀχετοῖσι Hecat. apud Athen. p. 70. B. ταύροισι Aret. p. 3. l. 14. Λυδοῖσι Herodot. 1, 10.

Declinatio Tertia. D

Genitiuus Pluralis -ων vertitur in -έων; vt ἀνδρέων, μυριαδέων Herodot. 7, 187. p. 282. l. 40. χειρέων Hippoc. Sect. 1. p. 26. l. 13. Aret. p. 78. l. 6. μηνέων Lucian. Astrol. p. 986. Ἀβοριγινέων ex 109
Oraculo affert Steph. de Vrb. p. 11. sed videtur A
ibi metaplasmum agnoscere: ἔστι καὶ ἄλλη κλίσις ἐν χρησμῷ κειμένη, ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ναῦται ναυτέων, οὕτως Ἀβοριγῖναι Ἀβοριγινέων.

Nomina in [1]) -ις -ιδος amittunt δ; in [2]) -ας

1) Gaza l. 2. p. 157. Ἰώνων δὲ ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων ἐξαίρεσις τοῦ δ, Πάριος, Θέτιος. καὶ ἡ περὶ τὰ τῷ τ κλινόμενα ἐξαίρεσις τοῦ τ, κρέατος κρέαος. Hort. Adon. in voce ἀΐδι. [Etymol. p. 42. l. 18. τὰ εἰς δος λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ βαρυτόνων, εὑρίσκομεν παρ' Ἴωσι καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ λεγόμενα· οἷον, μήνιδος μήνιος, (Hom. Οδ. γ. v. 135.) Πάριδος Πάριος. *S.*]

2) Corinth. p. 191. τὰς ἀπὸ τῶν εἰς -ας εὐθειῶν οὐδετέρων

-ατος, τ in obliquis; vt Ὀσίριος Herodot. 2, 144. p. 92. l. 31. pro Ὀσίριδος Id. 2, 156. p. 96. l. 14. καννάβιος Id. 4, 74. 75. p. 155. l. 11. Sed καννάβιδα Ibid. c. 74. l. 12. (vbi nota accentus discri-
B men.) τῇ Θέτι Id. 7, 191. p. 283. l. 32. γήραος Id. 3, 14. p. 105. l. 43. Aret. p. 5. l. 1. [3]) Post extritam τ, α mutatur in ε; vt κέρεος Herodot. 9, 26. p. 330. l. 13. κέρεα Id. 4, 29. p. 146. l. 8. κερέων Id. 4, 183. τέρεα et τέρεος Id. 8, 37. γέρεα Id. 7, 104. p. 263. l. 38.

ὀνομάτων, διὰ τοῦ -τος κλινομένων, γενικὰς καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ λέγουσι. Etiam Doriensium hoc est. v. Gregor. p. 144.

3) Haec flexio potest deriuari a recto in -ος pro -ας; vt τὸ γῆρος pro τὸ γῆρας, vnde τοῦ γήρους 3 Reg. 11, 4.

C Nomen in -ῶν resoluitur per ε; vt Ποσειδέων Herodot. 4, 59. p. 152. l. 2. Ποσειδέωνος Id. 2, 50. p. 69. l. 10. Ποσειδέωνι Id. 4, 59. p. 151. l. 43. Ποσειδέωνα Id. 7, 129. p. 268. l. 26.

Herodotus flectit vocem ναῦς, νηῦς 6, 139. p. 241 l. 15. νηὸς 1, 1. p. 1. l. 17. νηΐ Ibid. c. 2. l. 25. νέα Ibid. 1, 1. l. 19. νέες 7, 144. p. 272. l. 11. νηῶν 7, 194. p. 284. l. 6. νεῶν 7, 184. p. 281. l. 43. νηυσὶ 7, 144. p. 272. l. 23. νῆας 7, 192. p. 283. l. 42. *) νέας 7, 188. p. 283. l. 3. Aretaeus flectit νεὼς p. 73. l. 11. νηὸς p. 77. l. 19. νηῒ p. 139. l. 4. νῆες p. 76. l. 24.

[*) Gregor. p. 185. Ἴωνες τὰς νῆας νέας λέγουσι, συστέλλοντες τὸ η εἰς ε. Cf. p. 189. et 217. *S.*]

D Forma Incontracta.

Iones casus nominum contrahibilium non contrahunt; vt ἐνίδρυες Herodot. 4, 109. p. 162. l. 22. ὀφρύας Id. 2, 66. p. 72. l. 29. Ἡρακλέης Id.
110 2, 43. p. 67. l. 23. Ἡρακλέος Ibid. l. 12. ἔπεος
A Id. 1, 13. p. 4. l. 18. Ἀστυάγεος 1, 73. p. 18. l. 42. Ἡρακλέϊ Id. 2, 145. p. 92. l. 37. Ἀστυά-

γεῖ Id. 1, 74. p. 19. l. 26. βασιλέϊ Id. 7, 139. p. 270. l. 26. πόλεϊ Id. 2, 60. p. 71. l. 6. Ἡρακλέα Id. 2, 42. p. 67. l. 1. Ἀστυάγεα Id. 1, 73. p. 18. l. 43. βασιλέες Id. 1, 13. p. 4. l. 18. ἔθνεα Id. 1, 4. p. 2. l. 18. ἄστεα Id. 1, 5. l. 28. ἔτεα Id. 1, 15. ἐτέων Id. 1, 26. p. 6. l. 40. βασιλέας Id. 2, 169. p. 99. l. 6. ὀφρύες Aret. p. 3. l. 22. ἰχθύας Id. p. 150. l. 5. μεγέθεος Aret. p. 6. l. 14. μεγάθεϊ Herodot. 3, 21. ἀφίξεϊ Id. 1, 69. ἔτεϊ Id. 1, 19. πάθεϊ Aret. p. 6. l. 16. τὼ σκέλεε Id. p. 65. l. 8. μελέων Id. p. 21. l. 5. πε- B
πέρεϊ Id. p. 102. l. 22. (πεπέρεος Id. p. 89. l. 39.) πήχεας Id. p. 97. l. 29. Φαρμακέας Id. p. 148. l. 26.

Johan. Gramm. p. 371. Corinth. p. 180. 181. τὰς εἰς -ους ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ -εος προφέρουσιν. ὡσαύτως καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνῃρημένας, ἀλλ' ἐντελεῖς ποιοῦσι. [(Haec Maittaire modo ad sensum dedit.) Johann. Gramm. p. 373. et Gregor. p. 199. αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν, Ἰώνων εἰσὶ, βέλεϊ (Hom. Ιλ. δ. v. 99.) ἀντὶ τοῦ βέλει, ἔγχεϊ (Ιλ. β. v. 389.) ἀντὶ τοῦ ἔγχει. Cf. Grammat. Meerman. p. 323. *S.*]

Declinatio Quarta.

Nomina in -ὼ finiunt Accusatiuum Singularem in -οῦν; vt Ἰοῦν Herodot. 1, 1. p. 1. l. 19. Λη- C
τοῦν Id. 2, 156. p. 96. l. 15. Μητροῦν Marm. Oxon. p. 594. l. 1.

Johan. Gram. p. 372. Corinth. p. 199. sq. Phauor. in voce Λητοῦν. τὰ εἰς -ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ αἰτιατικῆς εἰς -οῦν περατοῦσιν Ἴωνες. Cf. Valckenaer. et Wesseling. ad Herodot. 1, 85.

Declinatio Quinta.

Nomina in -εὺς (-ις -ης raro) flectuntur per η incontrahibile; vt βασιλῆος Herodot. 1, 2. p. 1. l. 27. Ἄρηος Id. 4, 62. p. 152. l. 26. (pro Ἄρεος Id. 2, 83. p. 75. l. 23.) Ἄρηϊ Id. 4, 62. p. 152.

l. 20. βασιλῆα Id. 1, 2. p. 1. l. 27. Ἡρακλῆα Id. p. 28. l. 2. βασιλῆες Id. 1, 184. p. 47. l. 11. βασιλήων Id. 2, 129. p. 88. l. 22. πολήων Id.
D 2, 137. p. 90. l. 40. ἀνοχῆες Aret. p. 29. l. 13. τοκήων Id. p. 65. l. 34. ἀνοχῆας Id. p. 21. l. 30.

Steph. de Vrb. p. 650. Πυθεὺς Πυθῆος γενικὴ Ἰωνική. Johan. Gram. p. 371. πᾶσα εὐθεῖα εἰς -εὺς διὰ τοῦ -ῆος ἐκφέρεται ἐπὶ γενικῆς παρὰ Ἴωσιν. Corinth. p. 204. διαπορήσειε δ' ἄν τις,
A πῶς τὰς γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς -ὺς εὐθειῶν, οὐ προφέρουσι διὰ τοῦ -ῆος, οἷον ὀξῆος, ὥσπερ βασιλῆος. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων θέλει εἶναι τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας ἐπὶ τῶν περιττοσυλλάβως κλινομένων.

Nomina in -ις flectuntur per ι contrahibile; vt πόλιος Herodot. 1, 30. p. 7. l. 40. ὄφιος Id. 2, 76. p. 74. l. 19. ἐν πόλι Id. 2, 61. p. 71. l. 11. τῷ μάντι Id. 7, 228. p. 290. l. 34. δυνάμι Id. 2, 102. in Wesselingii quidem editione. πόλιες Id. 1, 143. p. 38. l. 29. πόλις Id. 7, 234. p. 291. l. 36. μάντιες Id. 4, 67. p. 153. l. 19. πολίων Id. 1, 6. p. 2. l. 39. ὀφίων Id. 2, 75. p. 74. l. 5. μαντίων Id. 4, 68. p. 153. l. 38. πόλισι Id. 2, 65. p. 72. l. 11. μάντισι Id. 4, 69. p. 153. l. 42. πόλιας Id. 5, 92. p. 202. l. 26. [τὰς πόλις Id. 2, 102. τὰς τάξις Id. 9, 31. πίστις Id. 3, 7. Sic 2, 59. Wesselingius e Mss. dedit πανη-
B γύρις. *S.*] τὰς Σάρδις Id. 5, 103. p. 206. l. 43. μάντιας Id. 4, 69. p. 154. l. 1. ὄψιος Aret. p. 2. l. 10. σινήπιος Id. p. 90. l. 15. πεπέριος Id. p. 104. l. 10. τῇ θλίψι Id. p. 3. l. 35. ξὺν πεπέρι Id. p. 130. l. 6. ἔχιες Id. p. 150. l. 4. ψαυσίων Id. p. 41. l. 2. ὄψισι Id. p. 24. l. 15. ὄψιας Id. p. 53. l. 21.

Corinthus p. 187. scribit, hac forma vti Iones, et praecipue Homerum. πόλιος. (Ιλ. ε. v. 791.) καὶ Ἱπποκράτης (Sect. 7. p. 552. l. 33.) φθίσιος. Et p. 225. ἡ κρᾶσις τοῦ ι καὶ ε εἰς ι

μακρὸν τῶν Ἰώνων ἐστίν. ὄφιες (Herodot. 2, 74. p. 73. l. 43.)
ὄφις (Id. 2, 76. p. 74. l. 11.) C

Declinationes Adjectiuorum.

Adjectiua variantur juxta formas parifinium Substan-
tiuorum; vt ἑτέρη Herodot. 1, 32. p. 8. l. 32. τοίη
1, 31. ibid. l. 5. ἐρυθρῆς Id. 1, 1. p. 1. l. 8. ἑτέρη
Id. 1, 32. p. 8. l. 32. θείη Id. 1, 62. p. 15. l. 30.
ὁκοτέρην Id. 1, 11. p. 3. l. 39. τοίην Id. 2, 30.
p. 63. l. 12. ἐσχατέων χωρέων Id. 8, 47. p. D
302. l. 8. πασέων Id. 1, 8. p. 3. l. 8. μελαι-
νέων Id. 2, 76. p. 74. l. 15. βαρβάροισι Id. 1, 1. p. 1.
l. 4. μακρῇσι Ibid. l. 10. πάσῃσι Id. 1, 89. p. 24.
l. 13. ἰσχυρὴ Aret. p. 4. l. 27. ὀξείη Aret. p.
27. l. 27. δευτέρης Id. p. 10. l. 23. ὀξείης Id. 112
p. 24. l. 11. ὀξείη Aret. p. 34. l. 24. πονηρὴν A
Id. p. 6. l. 22. νωτιαίην Id. p. 10. l. 15. λοι-
μώδεος Id. p. 6. l. 30. ἡμίσεϊ Id. p. 33. l. 3.
ἀληθέϊ Herodot. 1, 14. ἀληθέα Id. 1, 27. εὐ-
τυχέα Id. 1, 32. ἀτρεκέα Aret. p. 42. l. 16.
ὀξέες Id. p. 9. l. 28. ἀληθέες Id. p. 36. l. 9.
διηνεκέα Id. p. 2. l. 8. πασέων Id. p. 24. l. 7.
ὀξείαισι Id. p. 27. l. 8. τρηχείῃσι Id. p. 79. l. 9.
γεραιτέρῃσι Id. p. 29. l. 16. πρώτοισι Id. p. 13.
l. 4. ἁπλοῖσι Id. p. 98. l. 4. ξυνήθεας Id. p. 3.
l. 6. οὐδαμέας Herodot. 4, 114.

Adjectiuorum in -υς -εια -υ casus foeminini per-
dunt ι; vt Sing. N. βαθέα, εὐρέα Herodot. 1,
178. p. 45. l. 41. ἰθέα Id. 2, 17. p. 60. l. 17. B
ἡμίσεα Id. 5, 111. p. 208. l. 32. θήλεα Id. 3, 86.
p. 125. l. 18. εὐρέη Hippoc. Sect. 6. p. 178. l.
47. ἡμισέη Lucian. Syr. p. 884. ὀξέη Hippoc.
Sect. 5. p. 39. l. 57. τραχείη Arrian. Ind. c. 23.
p. 184. G. ἰθείης Herodot. 3, 127. p. 131. l. 39.
ὀξέης Aret. p. 119. l. 19. ὀξείης Hippoc. Sect.
2. p. 180. l. 22. τρηχέης Herodot. 4, 99. p. 160.

l. 43. D. βαθέῃ Id. 3, 110. p. 128. l. 8. ἰθείῃ
Id. 9, 57. p. 338. l. 5. A. βαθέην Id. 1, 75. p.
19. l. 40. (θήλειαν Id. 1, 105. p. 28. l. 31.) θη-
C λέην Lucian. Syr. p. 885. ὀξέην Hippoc. Sect.
7. p. 215. l. 3. ὀξείην Id. Sect. 5. p. 9. l. 43.
Plur. N. εὐρέαι Id. Sect. 6. p. 177. l. 57. ἡμί-
σεαι Herodot. 8, 18. p. 296. l. 38. τὰ ἡμίσεα
Id. 6, 23. G. θηλεῶν Id. 2, 46. p. 68. l. 12.
ὀξειῶν Hippoc. Sect. 4. p. 53. l. 4. D. ὀξείῃσι
Ibid. l. 50. βραχέῃσι Id. Sect. 7. p. 214. l. 31.
A. τοὺς ἡμίσεας Herodot. 9, 51. p. 337. l. 3.
τὰς ἡμισέας Id. 8, 27. p. 298. l. 36. ὑπερημί-
σεας Id. 7, 156.

Corinth. p. 205. τῆς θηλείας τὸ ι ἐξαιροῦσι, καὶ ἐπὶ πάσης πτώσεως τοῦτο ποιοῦσιν. Ἡρόδοτος (3, 85.)· θηλέων ἵππων. καὶ θηλέη. (ibid.)

Adjectiuum ὅστις flectitur ὅτεῳ Herodot. 1, 95. p.
D 26. l. 20. ὅτεων Id. 8, 65. p. 305. l. 11. ὁτέοισι
Id. 2, 66. p. 72. l. 29. ὁτέῃσι Ibid. l. 28.

113
Comparatio Adjectiuorum.

A Ἀγαθός. κρέσσων Herodot. 7, 172. p. 279. l. 34.
Aret. p. 59. l. 15. τὴν κρέσσονα Herodot. 9, 41.
τὰ κρέσσω Hippoc. Sect. 1. p. 6. l. 3.

v. Gregor. p. 219.

Μέγας, μέζων Aret. p. 7. l. 11. Herodot. 1, 202.
p. 52. l. 17. τὰ μέζω Id. 2, 35. p. 64. l. 32.
Aret. p. 11. l. 9.

B Phauor. μέζων. ἴδιον γὰρ Ἰώνων ἀποβάλλειν τὸ ι τῆς ει δι-
φθόγγου. Hort. Adon. in μείζων. μέγας μέσσων, καὶ Αἰολικῶς
μέζων. Sic et Etymol. p. 582. l. 13.

Μικρὸς, ἕσσων. ἕσσονες Herodot. 5, 86. p. 200. l.
36. vnde Verba ἑσσᾶν et ἑσσοῦν. ἑσσῶντο Id.

1, 67. p. 17. l. 3. ἐσσώθη Id. 3, 83. p. 124. l. 28. In priore loco Wesseling. dedit ἐσσοῦντο.

Πολὺς, πλέον. πλεῦν Herodot. 2, 19. p. 60. l. 35. πλεύνων Id. 7, 160. p. 276. l. 35. πλεῦνας Id. 1, 106. p. 28. l. 37. πλεῦνα Aret. p. 8. l. 2. πλεῦνες Id. p. 22. l. 29. Herodot. 1, 82. 193. πλεύνων Aret. p. 24. l. 16. πλεῦνος Herodot. 1, 202. 5, 34.

Phanor. τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνᾶται παρὰ Ἴωσιν· Ἡρόδοτος, (2, 78.) τέρπευ. καὶ πλεῦνας, τοὺς πλέονας. πλεῦνος ἀντὶ τοῦ πλέονος. Cf. Gregor. p. 221. 222.

Comparatiuus ὀλίζον fit positiuus apud Grammaticos pro ὀλί- C
γον. vide prius p. 97. D. sic Hort. Adon. in ὀλίγον.

Adjectiuum Numerale.

Cardinale.

Μίη Hippoc. Sect. 4. p. 52. l. 11. Aret. p. 54. l. 6. D
μηδεμίη Herodot. 2, 15. p. 59. l. 37. οὐδεμίη
c. 13. ibid. l. 16. μιῆς Id. 1, 137. p. 36. l. 41.
μιῇ Ibid. l. 42. μίην Hippoc. Sect. 5. p. 212. l. 114
51. μηδεμίην Herodot. 1, 136. p. 36. l. 40. A
μιῆς Aret. p. 10. l. 8. οὐδεμίης Id. p. 139. l. 14.
μίην Id. p. 86. l. 9.

Δυῶν Herodot. 1, 94. p. 26. l. 7. δυοῖσι Id. 1, 32. p. 8. l. 39. Aret. p. 13. l. 4.

Hesych. δυοῖς, τοῖς δύο.

Τέσσερες τέσσερα Herodot. 3, 10. p. 104. l. 20. τεσσέρων Id. 2, 31. p. 63. l. 26. τέσσερας Id. 2, 110. p. 81. l. 29.

Τριήκοντα Id. 1, 14. p. 4. l. 24. vnde τριηκονταέτις
Id. 7, 149. p. 273. l. 35. τρικόντερος Id. 4, 148. B
p. 170. l. 28. τριηκοντήμερος Id. 2, 4. p. 57.
l. 8.

Τεσσεράκοντα Id. 3, 10. p. 104. l. 20. τεσσερήκοντα Id. 4, 90. p. 159. l. 4.

Ὀγδώκοντα Id. 1, 189. p. 49. l. 1.

Ὀγδώκοντα cum ι subscripto in editionibus H. et P. Stephan. Sed Aem. Port. in Suid. ad vocem Ἀγαθώνιος eo opus non esse obseruat, quia contrahitur ex ὀγδοήκοντα. Sine ι edidit etiam Wesseling.

Διηκόσιοι Herodot. 8, 17. p. 296. l. 35. διηκόσιαι
C Hippoc. Sect. 3. p. 35. l. 19. διηκόσια Arrian.
Ind. c. 14. p. 178.

Τριηκόσιοι Herodot. 3, 90. p. 126. l. 16. τριηκόσιαι Hippoc. Sect. 3. p. 35. l. 43. τριηκόσια Herodot. 3, 90. p. 126. l. 15. τριηκοσίων Id. 2, 100.

Διξὸς Herodot. 3, 32. p. 110. l. 23. [διξοὶ Id. 7, 70. διξαὶ Id. 2, 76. διξῶν Id. 7, 205. διξοὺς Id. 9, 74. διξὰς Id. 5, 52. διξὰ Id. 7, 57. S.] τριξὸς Id. 1, 171. p. 44. l. 7. τριξὰς Id. 9, 85. δισσέοισι Aret. p. 8. l. 12.

Johan. Gram. p. 374. et Corinth. p. 203. τὸ σσ εἰς ξ τρέπουσιν Ἴωνες. διξὸς, τριξός.

Διφάσιος Herodot. 1, 18. p. 5. l. 11. τριφάσιος Id. 2, 156. p. 96. l. 7. v. Koen. ad Gregor. p. 250.

Διπλέη Herodot. 3, 42. p. 113. l. 21. διπλήσιος
Id. 7, 103. p. 263. l. 20. πενταπλήσιος Id. 6.
D 13. p. 213. l. 32. ἐξαπλήσιος Id. 4, 81. p. 157.
l. 13. πολλαπλήσιος Id. 8, 140. p. 322. l. 18.
πολληπλήσιος Id. 3, 135. p. 134. l. 9.

Τριηκοστὸς Id. 4, 44. p. 149. l. 9. τριηκοσταῖος Hippoc. Sect. 2. p. 9. l. 31.

PRONOMEN. 115 A

Substantiuum.

Sing. G. ἐμέο Herodot. 1, 126. p. 34. l. 32. σέο Id. 1, 8. p. 3. l. 18.

Plur. N. ἡμέες Id. 2, 6. p. 57. l. 24. ὑμέες Id. 6, 11. p. 213. l. 5. B

G. ἡμέων Heraclit. apud Ποίησ. Φιλ. p.' 135. Hippoc. Sect. 1. p. 16. l. 41. ὑμέων Herodot. 3, 50. p. 115. l. 8. σφέων Id. 1, 31. p. 8. l. 19. Aret. p. 3. l. 9.

D. σφὶ Id. 1, 1. p. 1. l. 13.

A. ἡμέας Aret. p. 64. l. 12. Herodot. 1, 30. p. 7. l. 34. ὑμέας Id. 1, 53. p. 13. l. 6. σφέας Id. 1, 4. p. 2. l. 10. Aret. p. 50. l. 22.

Moschop. p. 11. habet variationem Pronominum per Dialectos. Johan. Gram. p. 378. Ἴωνες τὰς ἀντωνυμίας διαιροῦσιν· ὥσπερ σφῶν σφέων, sic Corinth. p. 227. Phauor. σφέες, σφέων, σφέας Ἰωνικῶς. Idem in ἐγὼ et ἡμεῖς docet, ἡμεῖς ἡμῶν ἡμᾶς contrahi ex ἡμέες ἡμέων ἡμέας. C

Adjectiuum.

Sing. N. ὡὒτὸς Herodot. 2, 79. p. 74. l. 43. Aret. p. 144. l. 3. ὡὐτὴ Id. p. 24. l. 23. ἑωὒτὴ Id. p. 143. l. 7. αὐτέη Id. p. 73. l. 18. Hippoc. Sect. 3. p. 3. l. 10. ὡὒτὸ Id. Sect. 2. p. 3. l. 29. τωὒτὸ Aret. p. 39. l. 28. D

Phauor. ὡὒτὸς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς Ἴωνές φασι, τῷ ω χρώμενοι ἐν τῇ διφθόγγῳ ἀντὶ τοῦ α [Cf. Gregor. p. 196. Sed Etymol. p. 826. l. 1. ωὐτὸς ἀνήρ (Hom. Ιλ. ε. v. 396.)· ἔστιν ὁ αὐτός· κατὰ κρᾶσιν τοῦ αο εἰς ω μέγα γίνεται ωὐτός. Atque sic sane legitur ὡὒτὸς s. ωὐτὸς apud Herodot. 2, 79. 4, 119. (vbi Wesselingii exemplum habet ὡὒτὸς) 8, 42. (vbi sequitur ὅσπερ) et ὡὒτοὶ 2, 168. 9, 64. vbi Camerar. edidit ὡὒτοὶ, Wesselingius ὡὐτοί. S.]

G. τουτέου Aret. p. 10. l. 25. Hippoc. Sect. 1. p. 15. l. 4. αὐτέου Aret. p. 4. l. 1.
116 A Hippoc. Sect. 2. p. 7. l. 9. αὐτέης Id. Sect. 1. p. 2. l. 7. Aret. p. 19. l. 16. ὡὒτέου Id. p. 6. l. 11. τουτέου Id. p. 10. l. 25. ταυτέης Id. p. 6. l. 15. ἑωὒτοῦ Herodot. 1, 8. p. 3. l. 7. ἑωὒτέου Hippoc. Sect. 1. p. 1. l. 9. Aret. p. 10. l. 12. ἑωὒτέης Id. p. 28. l. 12. ἑωὒτῆς Id. p. 27. l. 9. Herodot. 1, 31. p. 8. l. 16. ἐμεωὒτοῦ Id. 1, 35. p. 9. l. 30. σεωὒτοῦ Id. 1, 45. p. 11. l. 11. τοιουτέου Hippoc. Sect. 1. p. 18. l. 28.

D. τουτέῳ Ib. Sect. 1. p. 16. l. 26. αὐτέῳ Ibid. l. 2. Aret. p. 23. l. 12. τ'ωὒτῷ
B Herodot. 1, 5. p. 2. l. 30. ἑωὒτῷ Id. 1, 34. p. 9. l. 17. σεωὒτῷ Id. 1, 108. p. 29. l. 17. ἑωὒτῇ Id. 1, 11. p. 3. l. 33. αὐτέῃ Aret. p. 8. l. 6. αὐτείῃ Hippoc. Sect. 8. p. 10. l. 2. τοιαυτέῳ Id. Sect. 1. p. 30. l. 1.

A. ὡὒτὸν Id. Sect. 4. p. 11. l. 37. αὐτέην Id. Sect. 5. p. 225. l. 28. Aret. p. 25. l. 15. ὡυτὴν Id. p. 13. l. 5. ἑωὒτὸν Herodot. 1, 24. p. 6. l. 20. Aret. p. 20. l. 6. τωυτὸν Id. p. 40. l. 1. τ'ωὒτὸ Herodot. 1, 13. p. 4. l. 14. Aret. p. 39. l. 28. ἑωὒ-
C τὴν Hippoc. Sect. 5. p. 9. l. 34. ἑωὒτέην Aret. p. 40. l. 28. ὡυτὴν Id. p. 13. l. 5. ἑωὒτὸ Hippocr. Sect. 4. p. 82. ἐμεωὒτὸν Herodot. 1, 42. p. 10. l. 33. σεωὒτὸν Lucian. Syr. p. 895. σεωὒτὴν Herodot. 5, 69. p. 120. l. 23.

Plur. N. ὠϋτοὶ Id. 2, 168. p. 98. l. 34. Aret. p. 63. l. 22. ὠυτὰ Id. p. 73. l. 4. ἑωυτὰ Id. p. 85. l. 55. τωυτὰ Id. p. 39. l. 8.

G. τουτέων Herodot. 1, 50. p. 12. l. 17. Aret.
p. 3. l. 1. αὐτέων Id. p. 19. l. 2. Herodot.
1, 29. p. 7. l. 24. ὠυτῶν Aret. p. 117. l.
35. ὠυτέων Id. p. 74. l. 5. ἑωϋτῶν Id.
p. 65. l. 34. Herodot. 1, 82. p. 22. l. 2. D
ἑωυτέων Aret. p. 9. l. 27. Hippoc. Sect. 3.
p. 7. l. 4. ἑαυτέων Ibid. p. 33. l. 2. ἐκει-
νέων Herodot. 4, 111. p. 162. l. 41. *) το- 117
σουτέων Id. 7, 187. p. 282. l. 40. τοιου- A
τέων Hippoc. Sect. 1. p. 22. l. 4.

*) In Marg. τοσαυτέων, nam concordat cum foeminino μυριαδέων.

D. τούτοισι Herodot. 1, 20. p. 5. l. 28. Aret.
p. 22. l. 8. τουτέοις Hippoc. Sect. 2. p. 23.
l. 34. τουτέοισι Aret. p. 3. l. 2. Hippoc.
Sect. 1. p. 14. l. 25. αὐτοῖσι Id. Sect. 2.
p. 14. l. 23. αὐτέοισι Id. Sect. 1. p. 9. l. 2.
Aret. p. 5. l. 3. ὠϋτοῖσι Hippoc. Sect. 2. B
p. 49. l. 44. ὠϋτέοισι Id. Sect. 3. p. 74. l.
26. Aret. p. 20. l. 15. ταύτῃσι Herodot.
1, 165. p. 42. l. 38. Aret. p. 72. l. 18. αὐ-
τῆς Hesiod. theog. v. 64. αὐτῇσι Arrian.
Ind. c. 24. p. 185. αὐτέῃσι Hippoc. Sect.
2. p. 11. l. 24. Aret. p. 28. l. 25. ἑωϋτοῖς
Herodot. vit. Hom. c. 7. p. 356. l. 26. ἑωϋτοῖ-
σι Id. 1, 74. p. 19. l. 23. ἑωϋτέοις Hippoc.
Sect. 3. p. 74. l. 49. ἑωϋτέοισι Aret. p. 3. l. 8.
ἑωϋταῖς Hippoc. Sect. 4. p. 80. l. 23. ἐκεί-
νοισι Ibid. l. 39. τοιούτοισι Id. Sect. 2. p. 19.
l. 35. τοιουτέοισι Id. Sect. 1. p. 29. l. 15. C

A. τουτέους Id. Sect. 1. p. 3. l. 17. αὐτέους Aret. p. 20. l. 17. ἑωϋτοὺς Herodot. 1, 97. p. 27. l. 5. ἑωϋτὰς Id. 1, 93. p. 25. l. 35. ἑωϋτὰ Hippoc. Sect. 4. p. 82. l. 7.

Accentus.

Genitiuus Nominum primae Declinationis in -εω
D acuit antepenultimam, vide p. 105. Accentus post
literae mutationem, vel abjectionem aliquando
retrahitur; vt ζόη p. 102. A. καννάβιος p.
109. A.

118

A

V E R B V M.

S u b s t a n t i u u m.

Indic. Praes. Plur. prima εἰμὲν Herodot. 1, 97. p. 27. l. 2.

tertia ἔασιν Id. ex Pythiae carmin.
1, 66. p. 16. l. 33. ἔασι
Aret. p. 4. l. 16. εἴασι Id.
B p. 136. l. 9.

Imperf. Sing. prima ἔα Herodot. 2, 19. p. 60. l. 37. ἔσκον Hom. Ιλ. η. v. 153.

secunda ἔης *) Herodot. 1, 187. p. 48. l. 26.

tertia ἔσκε Id. 1, 196. p. 51. l. 10. ἔην Id. 7, 184. p. 281. l. 39. Aret. p. 20. l. 22.

Plur. secunda ἔατε Herodot. 4, 119. p. 164. l. 21.

tertia ἔσκον Id. 1, 196. p. 51. l. 11. ἔσαν Id. 1, 31. p. 8. l. 6.

[*) Camerar. ἔεις, Wesseling. ἔας. S.]

Indic. Fut. 1. Sing. secunda ἔσεαι Id. 7, 14. p. 247. l. 23. C

Subjunct. Praes. Sing. tertia ἔῃ Aret. p. 4. l. 3.
Plur. tertia ἔωσι Id. p. 18. l. 12. Hippoc. Sect. 1. p. 24. l. 20.

Infinit. ἔμεναι Aret. p. 35. l. 20. ἔμμεναι Id. p. 6. l. 22. Lucian. Syr. p. 904.

Adjectiuum.

Simplex.

Quaedam verba simplicia more contrahibilium fle- D ctuntur; vt περισπερχέω Herodot. 7, 207. p. 286. l. 27. ῥιπτέω Id. 8, 53. p. 303. l. 6. ῥι- 119
πτούντων Act. 22, 23. διαβυνέομαι Herodot. A
4, 71. p. 154. l. 16. συμβαλλεόμενος Id. 3, 68. p. 120. l. 4. Sic apud Atticos; vt τυπτήσεις Aristoph. Plut. 21. χαιρήσεις Id. ibid. 64. κεχάρηκα Id. Vespp. 761. ἑλκοῦντα Aret. p. 124. l. 11. Lege plura in Rudim. Graeco-Lat. Anom. Verb.

Legitur σῶσι Herodot. 1, 200. p. 52. l. 12. pro σώζουσι vel σώουσι, vti notat Aem. Port. in Lex. Ion. sed pro σήθουσι auctore Etymol. M. p. 710. l. 41.

Verba κεῖμαι et ἀνεῖμαι sequuntur formam κέομαι B
et ἀνέομαι, vnde suam originem habuerunt; vt κέεται Herodot. 1, 178. p. 45. l. 37. κέονται Hippoc. Sect. 3. p. 64. l. 13. κέοιτο Herodot. 1, 67. p. 17. l. 7. ἐκέετο Id. 1, 51. ἀνέονται Id. 2, 165. p. 98. l. 18. κέεται Aret. p. 3. l. 12. ξυγκέονται Id. p. 24. l. 16. κατακέωνται Id. p. 9. l. 31. ἐγκεομένης Id. p. 102. l. 36. Huc refer resolutiones sequentes: ξυγκέηνται Id. p. 63. l. 4. ἐπικέηνται Id. p. 96. l. 3.

Irregulare λαμβάνω formatur quasi a λαβέω et λάμβω inusitatis; καταλελάβηκε Herodot. 3, 42.
C p. 113. l. 27. Pherecyd. Epist. ad Thalet. apud Diog. Laert. 1, 122. ἀπολελαμμέναι Hippoc. Sect. 2. p. 50. l. 24. ἀπολελαμμένης Ibid. p. 54. l. 7. ἀπολελημμένη Aret. p. 22. l. 27. λάμψομαι Herodot. 1, 199. p. 52. l. 6. λάμψεαι Id. 1, 199. λαμφθείη Id. 7, 239. p. 293. l. 5. λαμψοίμην Id. 9, 38. p. 333. l. 37. λαμφθῆναι Id. 2, 89. p. 76. l. 26. λάμψεσθαι Id. 2, 120. p. 84. l. 28. λαμφθεὶς Id. 8, 97. p. 312. l. 13. λαμφθεῖσαι Id. 6, 92. καταλαμφθεὶς Id. 5, 21. λαμψόμενος Id. 6, 39. p. 218. l. 25. Sic ἐπίλαμπτος Id. 3, 69. pro ἐπίληπτος.

Herodotus vsurpat εἴκω regulariter οἶκα 5, 97. p. 205. l. 24. pro Attico et vsitatiori ἔοικα. Cf. supra ad p. 102. B.

D *Contractile.*

Iones forma incontracta plerumque vtuntur.

Johan. Gram. p. 378. Ἰὰς τὰ ῥήματα τὰ ἐν ληγούσῃ περισπώμενα διαιρεῖ. Corinth. p. 182. Ἴωνες τοῖς ἐνεστῶσι καὶ τοῖς παρατατικοῖς καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν περισπωμένων, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, πάσαις ἐγκλίσεσιν ἐντελῶς κέχρηνται. [Heraclides apud Eustath. p. 1892. l. 38. τὸ παρ' ἡμῖν ἔπλει καὶ ἔῤῥει παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἔπλεεν, ἔῤῥεεν· ὡς τῆς ει διφθόγγου τεμνομένης παρ' αὐτοῖς εἰς ἄμφω ταῦτα. S.]

120 ποιέω Herodot. 1, 38. p. 10. l. 11. ποιέεις Ibid.
A c. 39. l. 21. ποιέει Id. 3, 81. p. 124. l. 5. καλέομεν Id. 5, 49. p. 192. l. 23. ποιέετε Id. 8, 22. p. 297. l. 25. ποιέουσι Id. 1, 98. p. 27. l. 8. νοσέουσι Aret. p. 11. l. 20.

ἐποίεε Herodot. 1, 22. p. 5. l. 38. ἐποίεον Id. 5, 1. p. 182. l. 9. ἐσωφρόνεε Aret. p. 38. l. 5. [ἐκάλεε Herodot. 1, 11. κατεδόκεον Id. 8, 4. ἐπε-

νόεε Id. 1, 27. ἐπολέμεε Id. 1, 18. παρηγόρεον Id. 9, 53. ἐτιμώρεον Id. 1, 18. *S.*]

ποίεε Herodot. 8, 100. p. 313. l. 5. ποιέετε Id. 4, 115. p. 163. l. 53.

ποιέοιμι Id. 5, 106. p. 207. l. 27. ποιέοιεν Id. 7, 208. p. 286. l. 30. ἀφαιρέοις Aret. p. 103. l. 14.

ποιέῃς Herodot. 3, 36. p. 111. l. 29. διατελέῃ Id. 1, 32. p. 9. l. 6. ποιέωμεν Id. 1, 159. p. 41. l. B
22. εἰδέωσι Democrit. apud Ποίησ. Φιλ. p. 169. παλινδρομέῃ Aret. p. 10. l. 33.

ποιέειν Herodot. 1, 39. p. 10. l. 21. [(Sed 6, 137. Wesselingius edidit ποιέεν. Nisi est error operarum. Nam est Dorica forma. v. infra p. 230.) πωλέειν Id. 1, 165. ἐπισχέειν Id. 1, 32. χωρέειν Id. 1, 24. *S.*] δοκέειν Aret. p. 2. l. 10.

ποιέων Herodot. 1, 18. p. 5. l. 10. ἱστορέων Id. 2, 19. νοσέων Aret. p. 10. l. 27. νοσέοντος Id. p. 4, l. 19.

ποιέομαι Arrian. Ind. c. 34. p. 192. ποιέεται Herodot. 1, 129. p. 35. l. 12. αἱρέεται Id. 1, 11. τυραννεόμεθα Thalet. Epist. ad Solon. apud Diog. Laert. 1, 44. ποιέεσθε Herodot. 9, 7. p. 325. l. 29. ποιέονται Id. 1, 99. p. 27. l. 29. συνωνέονται Id. 1, 27. καλέεται Aret. p. 6. l. 16. δέεται Id. p. 86. l. 30.

ἐποιέετο Herodot. 1, 50. p. 12. l. 19. ἐδέετο Id. C
1, 35. ἐποιέοντο Id. 4, 128. p. 166. l. 28.

ποιέοιτο Id. 8, 67. p. 306. l. 5.

ποιέηται Id. 3, 8. p. 104. l. 2. ποιέωνται Id. 4, 70. p. 154. l. 3. κινέηται Aret. p. 71. l. 24. ἀφικνέωνται Id. p. 3. l. 34.

ποιέεσθαι Herodot. 5, 37. p. 190. l. 7. αἱρέεσθαι Aret. p. 95. l. 6. ἱστορέεσθαι Herodot. 1, 24. ὠνέεσθαι Id. 1, 1.

ποιεόμενος Herodot. 1, 73. p. 19. l. 4. καλεομένης et καλεομένῃ Id. 1, 1. καλεομένας Id. 1, 165.

D Flectuntur Verba in -άω per ε.

Corinth. p. 183. Ἴωνες τὸ ὁράω ὁρέω λέγουσι, τὸ α εἰς ε τρέποντες· καὶ τὸ ἐχράοντο ἐχρέοντο. (Herodot. 3, 57. vbi tamen male editur ἐχρέωντο.)

Ὁρέω Hippoc. Sect. 8. p. 10. l. 20. φοιτέω Herodot. 1, 37. p. 10. l. 6. φοιτέεις Thalet. Epist.
121 ad Pherecyd. apud Diog. Laert. 1, 44 ὁρέομεν
A Herodot. 5, 40. p. 190. l. 25. φοιτέουσι Anaximenis Epist. ad Pythag. apud Diog. Laert. 2, 5. τιμέουσι Lucian. Astrol. p. 984. ὡρέομεν Herodot. 2, 131. p. 88. l. 43. ὥρεον Id. 4, 3. p. 140. l. 31. ἐφοίτεον Id. 1, 96. p. 26. l. 37. ὁρέων Id. 1, 68. p. 17. l. 21. διαφοιτέοντες Id. 1, 60. p. 15. l. 4. τιμέοντες Lucian. Astrol. p. 987. ἀπατέοντες Hippoc. Sect. 1. p. 24. l. 18. χρέουσα Herodot. 7, 111. p. 265. l. 14. τολμέουσι Aret. p. 32. l. 7. ὁρέουσι Id. p. 36. l. 10. ὁρέοντι Id. p. 5. l. 35. μηχανέεσθαι Id. p. 84. l. 35. ἐπειρώτεον (all. ἐπηρώτεον) Herodot. 1, 47.

B χρέεται Herodot. 1, 58. p. 14. l. 3. χρεόμεθα Hippoc. Sect. 1. p. 11. l. 40. χρέονται Herodot. 1, 34. p. 9. l. 20. κοιμέονται Id. 2, 95. p. 78. l. 12. πλανέονται Id. 2, 41. p. 66. l. 33. ἐχρέοντο Lucian. Astrol. p. 986. χρεέσθωσαν Hippoc. Sect. 4. p. 5. l. 41. χρέεσθαι Herodot. 1, 99. p. 27. l. 26. χρεόμενος Hippoc. Sect. 2. p. 24. l. 41. χρεομένου Aret. p. 104. l. 22. πλανεόμενος Lucian. Astrol. p. 994. ὁρεομένων Democrit. Epist. ad Hippocr. Sect. 8. p. 19. l. 27. [Sed ἐθηεῖτο Herodot. 1, 68. ortum est ex ἐθεέετο pro ἐθεάετο. Sic ἐθηῆτο Id. 1, 10. 4, 85. *S.*]

Legitur a δικαιόω, δικαιέουσι Hippocr. Sect. 6. p. 59. l. 50. C

Contrahuntur Verba in -άω per η; vt ὁρῆς Hippoc. Sect. 8. p. 10. l. 30. ὁρῇ Id. Sect. 2. p. 25. l. 28. ὁρῆν Ibid. l. 34. Φοιτῆν Id. Sect. 5. p. 114. l. 1. σιγῆν Ibid. p. 225. l. 22. ἀνιῆται Id. Sect. 8. p. 19. l. 49. θυμιήσθω Id. Sect. 5. p. 160. l. 34. ἰῆσθαι Ibid. p. 6. l. 17. Aret. p. 151. l. 8. Φοιτῇ Id. p. 36. l. 8. ἐμβοῆς Id. p. 3. l. 29. δρῆν Id. p. 15. l. 23. ἀπαυδῆν Id. p. 138. l. 6.

[Sic etiam verba in -έω; vt κινῆσθαι ibid. p. 140. l. 24. *S.*]

Et οη ab -οάω et -οέω per ω; vt ἀνέβωσας Herodot. 3, 14. ἀνέβωσε Id. 1, 10. p. 3. l. 51. D
βῶσαι Id. 1, 146. p. 39. l. 6. βώσας Id. 8, 92. p. 311. l. 15. βώσαντες Id. 5, 1. ἀμβώσας Id. 1, 8. ἐβώσθησαν Id. 6, 131. p. 239. l. 7. βεβωμένα Id. 3, 39. p. 112. l. 32. προσεβώσατο Id. 6, 35. p. 217. l. 39. ἐπιβώσωνται Id. 5, 1. p. 182. l. 8. ἐπιβώσασθαι Id. 1, 87. p. 23. l. 30. καταβωσομένους Id. 6, 85. p. 228. l. 26. ἐννε- 122
νώκασι Id. 3, 6. p. 103. l. 27. ἐννώσας Id. 1, A
68. p. 17. l. 27. [ἐννώσαντα Id. 1, 86. ἐνένωτο Id. 1, 77. *S.*] ἐνενῶντο Id. 7, 206. p. 286. l. 20. [νενωμένου Id. 9, 53. ἐβώθεε Id. 9, 23. ἐπεβώθεον Id. 8, 1. ἐβώθησαν Id. 8, 47. βωθήσαντες Id. 8, 72. *S.*]

Hort. Adon. in βωσόμεθα et νένωται. Σοφοκλῆς νένωται. Ἀνακρέων νενωμένος, νένωνται. Suid. νωσάμενος παρὰ Καλλιμάχῳ. νῶσαι. Phav. in ἐπιβώσομαι. Eustath. p. 245. l. 36. et p. 288. l. 17. Cf. Wesseling. ad Herodot. 9, 53.

Herodotus verbum χράομαι regulariter contrahit; χρᾶται 4, 65. p. 153. l. 9. χρᾶσθαι 1, 172. p. 44. l. 25.

B De Ionica resolutione Longarum Vocalium et Diphthongorum.

ῶ per έω.

Indicat. Praes. χρέωνται Herodot. 1, 94. p. 25. l. 38. διαχρέωνται Id. 1, 71.

Imperf. ἐχρέωντο Id. 2, 43. p. 67. l. 20. ἐμηχανέωντο Id. 7, 172. p. 279. l. 24.

Fut. 1. σημανέω Id. 1, 75. p. 19. l. 31.

Imperat. Praes. χρέω Id. 1, 155. p. 40. l. 28. Aret.
C p. 128. l. 34. legitur et χρέο Hippoc. Sect. 5. p. 144. l. 15. Aret. p. 141. l. 13. et p. 143. l. 18. et p. 145. l. 16. et p. 147. l. 17.

Subj. Praes. ἀπιέωσι Herodot. 7, 226. p. 290. l. 19. ἐπιστέωνται Id. 3, 134. p. 133. l. 30.

Indef. 1. ἀπαιρεθέω Id. 3, 65. p. 119. l. 6. εὑρεθέωσι Id. 2, 67. p. 72. l. 33. ὁρμηθέωσι Id. 1, 47. ὀφθέωσι Id. 8, 7.

Indef. 2. ἐκπλαγέωσι Hippoc. Sect. 2. p. 13. l. 50. προθέω Herodot. 1, 108. p. 29. l. 16. ἐξαναστέωμεν Id. 4, 115. p. 163. l. 33. θέωσι Id. 4, 71. p. 154. l. 19.

D

ω per έω.

Subj. κτεινέωνται Aret. p. 35. l. 18.

123

ῆ per έη.

A Subj. προσθέηται Herodot. 1, 53. p. 13. l. 7.

εἶ per έει.

Indic. Fut. κερδανέεις Id. 1, 35. p. 9. l. 33. ἀποβαλέεις Id. 1, 71. p. 18. l. 28. ἀπολέει Id. 1, 34. p. 9. l. 17.

Infinit. ἀποφυγέειν Id. 1, 1. p. 1. l. 18. [διαφυγέειν Id. 1, 10. ἰδέειν Id. 1, 32. περιϊδέειν Id. 1, 24. βαλέειν Id. 3, 35. S.] μαθέειν Id. 1, 10. p. 3. l. 32. παθέειν Aret. p. 6. l. 25. Herodot. 1, 32. B

et per έε.

Indic. Fut. πεσέεται Herodot. 8, 130. p. 320. l. 2. ἀποθανέεται Id. 4, 190. p. 179. l. 4.

Infinit. φανέεσθαι Id. 1, 60. p. 14. l. 43. ἀπολέεσθαι Id. 6, 29. p. 216. l. 30. προσκέεσθαι Id. 3, 34.

οἶ per έοι.

Potent. προσθέοιτο Id. 1, 53. p. 13. l. 3. [ὑποθέοιτο Id. 7, 237. δοκέοι Id. 1, 24. καλέοι Id. 1, 11. S.]

οῦ per έο et έου. C

Indic. Fut. 1. κερδανέομεν Id. 8, 60. p. 304. l. 23. ἀποθανέονται Id. 4, 95. p. 160. l. 2. ἐρέουσι Aret. p. 20. l. 23.

Formatio Temporum.

In Imperfecto et Indefinito secundo inseritur syllaba -εσκ-; vt ἐπετείνεσκε Herodot. 1, 186. p. 48. l. 6. κατελίπεσκε Id. 4, 78. p. 156. l. 15. Plur. D tertia ἐσεπέμπεσκον Id. 1, 100. p. 27. l. 32. ἐλάβεσκον Id. 4, 130. p. 166. l. 40.

Aulus Gellius l. 6. c. 15. notat, σκ esse Ionicum.

124 In Indefinito primo retinetur breuis ε Verborum in A -έω; vt *) ἐπόθεσαν Herodot. 9, 22. p. 329. l. 13. **) ἐπεπείθεσαν Id. 9, 88. p. 344. l. 41.

[*) Sic ποθέσαι Hom. Οδ. δ. v. 748. quod Atticum esse ait Eustath. p. 1450. l. 26. de quo Eustathii loco v. Fischer. ad Plat. Phaed. c. 46. n. 17. Gregor. p. 289. Doribus et Aeolibus tribuit ἀδικέσαι, vt Ἄρες pro Ἄρης, quod ipsum Etymol. p. 18[illegible]. l. 47. ait Αἰολικῶς dici. Johann. Gramm. p. 384. cum his consentit, nisi quod ἀδικᾶσαι Aeoles pro ἀδικῆσαι dicere auctor est, et Ἀρέϊον addit pro Ἀρήϊον. Sed Etymol. p. 139 l. 50 Ἄρειος, inquit, καὶ Ἰωνικῇ διαλύσει Ἀρέϊος. S.]

**) Aem. Port. in Lexic. Ion. videtur suspicari mendum, et putat scribendum esse ἐπεποίθεσαν pro ἐπεποίθεισαν Attice, a πείθω.

[Alia v. supra ad p. 10. A. S.]

Assumitur Perfecti Characteristica κ, in ἐνέχω; ἠνείκαντο Herodot. 1, 173. p. 44. l. 34. ἐνείκας Id. 4, 64. p. 152. l. 40. ἐνείκωνται Id. 4, 67. p. 153. l. 21.

Corinth. p. 226. τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ ἀντὶ αὐτοῦ ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνείκω. Ἡρόδοτος μυριαχοῦ τούτῳ χρῆται. Rudim. Gr. Gram. Busb. in φέρω. ἤνεικα pro ἤνειξα.

B In Perfecto, κ demitur, et corripitur penultima; vt προεστέατε Herodot. 5, 49. p. 192. l. 10. κατεστέασι Id. 1, 200. p. 52. l. 10. ἑστεὼς Id. 3, 8. p. 103. l. 41. τεθνεὼς Id. 1, 112. p. 30. l. 29. ἑσταότες Aret. p. 54. l. 5. [Hom. Ιλ. β. v. 320. ἑσταότων Odyss. ι. v. 442. Alia exempla habes infra p. 325. C. quibus addi possunt μεμάασι Hom. Ιλ. χ. v. 384. μεμαυῖα Ιλ. δ. v. 440. βεβαὼς Ιλ. ξ. v. 477. βεβάασι Ιλ. β. v. 134.

Etymol. p. 193. l. 24. βεβάασιν· ἀπὸ τοῦ βεβήκασι παρακειμένου, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ η εἰς α. ἢ ἡνίκα οἱ Ἴωνες ἐν τῷ ῥήματι ἀφαίρεσιν ποιήσονται τοῦ συμφώνου, τότε καὶ συστολὴ παρακολουθεῖ· οἷον, ἕστηκα, ἕσταα· βέβηκα, βέβαα.

Neque tamen semper in his penultima corripitur;

vt ἑστηὼς Hesiod. theog. v. 519. κεκμηῶτι Hom. Ιλ. ζ. v. 261.

Eustath. p. 641. l. 2. τὸ κεκμηῶτι δῆλον ὅτι Ἰωνικόν ἐστι, ταὐτὸν ὂν τῷ κεκμηκότι, ἀποβολὴν τοῦ κ πεπονθὸς Ἰωνικῶς, καὶ ἔκτασιν τοῦ ο.

Caeterum etiam Aeoles κ in perfecto eiiciunt. Gregor. p. 272. sq. τὸ κ ὑπεξαιροῦσι τῶν εἰς κως ληγόντων μετοχῶν, πεποιηὼς, καὶ τεθνηὼς. καὶ τετιηὼς, καὶ πεποιηυῖα, καὶ τεθνηυῖα, καὶ τετιηυῖα προφέροντες. Sic τεθνηότος habet Hom. Ιλ. ρ. v. 435. τεθνηότα ibid. v. 402. τεθνηότας Οδ. ψ. v. 84. *S.*]

Legitur in Perfecto ἀπεξηραμένον Herodot. 7, 109. p. 264. l. 34. pro ἀπεξηραμμένον ab ἀποξηραίνω.

Aem. Port. in Lex. Ion. vel ab ἀποξηράω, vt a πειράω πεπείραμαι.

Augmentum. C

Iones [1]) Augmenta negligunt:

Temporale; vt ἀμείβετο Herodot. 1, 35. p. 9. l. 28. οἴχοντο Id. 1, 48. p. 11. l. 42. παραίνεσε Id. 1, 80. p. 21. l. 13. ἄφθη Id. 1, 19. p. 5. l. 24. ἀμείψατο Id. 1, 36. p. 10. l. 2. ἀναμμένος Id. 7, 69. p. 258. l. 23. ἐργάζοντο Id. 1, 66. p. 16. l. 41. κατεργασμένου Id. 1, 123. p. 33. l. 33. κατέργαστο Ibid. l. 31. ἔωθα Id. 2, 91. p. 77. l. 1. εώθασι Id. 1, 133. ἐώθεε Id. 1, 11. ἔων Id. 7, 219. p. 288. l. 41. pro εἴων, ab ἐάω. αἴτεε Id. 3, 1. ἔλεν Aret. p. 20. l. 23. D

Syllabicum; vt βεβρώκει Herodot. 1, 119. p. 32. l. 30. δεδούλωντο Id. 1, 94. p. 26. l. 18. περιτετήκεισαν Aret. p. 80. l. 6.

1) Johan. Gram. p. 377. et Corinth. p. 188. Ἴωνες εἰώθασι συναρχομένους ποιεῖν τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, ἐξ ὧν ἐγένοντο· οἷον τύπτε, βῆ, θῆκε, ἕλε, ὄλοντο, ὀνόμηνε. Sic Hort. Adon. in voce ἄλτο. Herodian. de Synt. p. 191. Phav. in voce ἦγεν. Eustath. p. 1523. l. 46. et p. 72. l. 46. infra p. 165. C.

125 [2]) Reduplicationem primae consonae; vt ἔκτηται
A Herodot. 4, 64. p. 152. l. 42. ἔκτητο Id. 3, 39. p. 112. l. 33. ἐκτῆσθαι Id. 1, 49. p. 12. l. 10. ἐκτημένος Id. 7, 161. p. 277. l. 6.

Et [3]) primae Syllabae; vt τεχνέαται Hippoc. Sect. 1. p. 19. l. 15. pro τετέχνηνται. ἐβούλευντο Herodot. 1, 165. p. 42. l. 31. pro [4]) ἐβεβούλευντο.

2) Eustath. p. 274. l. 17. Phauor. ἐκτῆσθαι Ἰωνικὸν ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως. at Hort. Adon. in voce ἐκτῆσθαι. κτάω ἔκτηκα ἔκτημαι regulariter. ὅταν γὰρ ἀπὸ συμ-
B φώνων δύο ἄρχηται ὁ ἐνεστὼς, οὐκ ἀναδιπλασιάζει ὁ παρακείμενος. Sed in Gramm. Busb. excipiuntur κτάομαι et πτάομαι.

3) Eustath. p. 73. l. 3. αὔξησιν διὰ διπλασιασμοῦ γενομένην οὐδέποτε καταβάλλουσι· οὐ γὰρ ἂν τὸ τέτυφα τύφα ἐροῦσιν. οὐδὲ τὸ πεποίηκα ποίηκα. Id. p. 1295. l. 31. οἱ τῶν παρακειμένων ἀναδιπλασιασμοὶ οὐκ ἀφαιροῦνται Ἰωνικῶς, εἰ μήτι ἄρα Αἰολικῶς κατὰ τὸ δέγμενος. at Phauor. in voce δέχθαι docet, id fieri Ionice.

4) Aem. Port. in Lex. Ion. Ionice pro ἐβούλοντο, vel (quod longe verisimilius) pro ἐβεβούλευντο. vel a βουλέομαι ἐβουλέοντο ἐβουλοῦντο ἐβουλεῦντο. At in Herodoto antepenacuitur ἐβούλευντο.

Augmenti omissio frequenter per Injectionem Syllabae -εσκ- compensatur; vt ἄρδεσκε Herodot. 3. 117. p. 129. l. 12. ἔχεσκε Id. 6, 12. p. 213. l.
C 13. Plur. 3. ἄγεσκον Id. 1, 148. p. 39. l. 17. ἔχεσκον Id. 7, 120. p. 266. l. 24. πέμπεσκε Id. 7, 106. p. 264. l. 13. Plur. 3. φεύγεσκον Id. 7, 211. p. 287. l. 25. λάβεσκε Id. 4, 78. p. 156. l. 16.

Phav. in φράζεσκε. Ἴωνες εἰώθασι χρηματίζειν τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ παρατατικοῦ καὶ τοῦ β' ἀορίστου ἐνεργητικοῦ ἀποβολῇ τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, καὶ προσθήκῃ τῆς σκε συλλαβῆς ἐν τοῖς βαρυτόνοις ῥήμασιν· ἐν τοῖς περισπωμένοις δὲ, καὶ ἐν τοῖς εἰς -μι οὕτως· ἐβόα ἐβόασκε συστολῇ τοῦ α, ἐποίει ἐποίεσκε, ἐχρύσου ἐχρύσοσκε, ἐκβολῇ τοῦ ι καὶ τοῦ υ, ἐτίθεσκε συστολῇ τοῦ η εἰς ε, ἐδίδοσκε συστολῇ τοῦ ω εἰς ο, ὁμοίως ἐζεύγνυ ζεύγνυσκε, ἵστασκε συστολῇ τοῦ η εἰς α. Haec epenthesis apud poe-

tas, vti suo loco (infra p. 351. sq.) patebit, frequentior est. [Multa exempla collegit Fischer. ad Weller. Spec. II. p. 340. sq. S.]

Phav. et Hort. Adon. in φιλέεσκε. φιλέω φιλήσω καὶ Δωρικῶς φιλεέσω, καὶ πλεονασμῷ φιλεέσκω, ὁ παρατατικὸς ἐφιλέε- D
σκον -ες -ε, καὶ ἀφαιρέσει φιλέεσκε.

Verbum ἄγνυμι habet duplex augmentum, Syllabicum Atticum, Temporale Ionicum; κατέηγα Hippoc. Sect. 5. p. 5. l. 48. κατεηγὼς Herodot. 126
7, 224. p. 289. l. 42. A

Occurrit in Herodot. 5, 108. p. 207. l. 42. et 6, 1. p. 211. l. 2. et 7, 229. p. 290. l. 43. mira auctio μεμετιμένος pro μεθειμένος.

Aem. Port. in Lex. Ion. τῆς συλλαβῆς με ἐπαναδίπλωσις, καὶ τοῦ θ εἰς τ Ἰωνικὴ τροπὴ, καὶ ἐκβολὴ τοῦ ε.

Legitur augmentum Temporale vltra Indicatiuum in Indefinito primo ἀνῶσαι Herodot. 1, 157. p. 41. l. 8.

Aem. Port. in Lex. Ion. monet, in vulgatis Lexicis perperam B
ἀνῶσαι sine ι subscripto legi in verbo ἀνωθέω, et ad ἀνώθω referri. Valckenar. malit ἀνοῖσαι vel ἀνοίσειν.

Flexio Personarum.

Primae Singularis.

-ειν Plusquam-perfecti fit -εα; vt ἤδεα Herodot. 2, C
150. p. 94. l. 22.

Hort. Adon. in ἐτετύφειν. οἱ Ἴωνες τὴν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ ει δίφθογγον ἐν τῷ α' προσώπῳ εἰς εα, τοῦ ν ἀποβληθέντος, διαλύουσι. Phav. in EI. Eustath. p. 50. l. 27.

Secundae Singularis.

Abjicitur σ ex -εσαι, -ασαι, -ησαι, -εσο, -ασο, -ησο.

Corinth. p. 191. Ἴωνες τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ἑνικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν ἐκ τοῦ τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν καθ'

ὑποστολὴν τοῦ τ.. Ὅμηρος, γνώσεαι (Ιλ. β. v. 367.) ἔδεαι. (Ιλ.
D ω. v. 129.) Hort. Adon. in μέμφεαι. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν· ἵκηαι (Ιλ. ζ. v. 143.) Eustath. p. 969. l. 26. Ἴωνές φασιν, ἐπίσteαι, δύνεαι, καὶ τὰ ὅμοια. Hort. Adon. p. 183. et Phav. ἐτιθέμην -εσο -εο, ἐθέμην -εσο -εο, τὸ μὲν εἰς -σο κοινὸν, τὸ δ' εἰς -εο Ἰωνικόν. Phauor. φάο (Hom. Ὀδ. π. v. 168.) προστακτικόν, pro φάσο. Schol. Aristoph. Nubb. 644. in vocem περίδου, δίδημι ἐδέμην ἔδεσο· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ἔδεο. Biset. ibid. δίδωμι ἐδόμην ἔδοσο· καὶ Ἰωνικῶς ἔδοο κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ.

127 Indicat. Praes. φαίνεαι Herodot. 1, 27. p. 7. l. 11.
A φοβέεαι Id. 7, 52. p. 255. l. 30. ἐπαινέεαι Id. 5, 34. φοβέαι Id. 1, 39. p. 10. l. 20. βούλεαι Id. 1, 11. p. 3. l. 39. a βούλομαι, βούλεσαι. Sic ὄψεαι Aret. p. 15. l. 19. ἐξεπίστεαι (mutata α in ε) Herodot. 7, 104. p. 263. l. 58.

Fut. 1. τεύξεαι Id. 1, 90. p. 24. l. 27. εὐφρανέεαι Id. 4, 9. p. 142. l. 13.

Fut. 2. ἀποθανέεαι Id. 4, 163. p. 174. l. 16.

Imperf. ἐνετέλλεο Id. 1, 117. p. 32. l. 1.

B Indef. 1. ἐδέξαο Id. 5, 18. p. 185. l. 15. ὑπεθήκαο Id. 7, 15. p. 247. l. 27.

Indef. 2. ἐγένεο Id. 1, 35. p. 9. l. 28.

Imperat. Praes. ἕπεο Id. 5, 18. p. 185. l. 15. φοβέο Id. 7, 50. p. 255. l. 3. φείδεο Aret. p. 112. l. 23. ἐξηγέο Herodot. 3, 72.

Perf. μέμνεο Herodot. 5, 105. p. 207. l. 18. mutata η in ε.

C Subjunct. ἴδηαι Id. 4, 9. p. 142. l. 10.

Tertiae Singularis.

-ει Plusquam-perfecti fit -εε; vt ἐγεγόνεε Herodot. 1, 11. p. 5. l. 35. Lucian. Syr. p. 878.

Hort. Adon. in ἐτετύφειν. οἱ Ἴωνες τὴν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ ει δίφθογγον ἐν τρίτῳ προσώπῳ εἰς εε διαλύουσι.

Notandum est ἐνείχεε Herodot. 1, 118. p. 32. l. 7. pro ἐνεῖχε Id. 6, 119. p. 236. l. 19.

In Subjunctiuo Syllaba -σι adsciscitur; vt ἐθέλῃσι D Lucian. Syr. p. 905.

Suid. φθαίησι in Potentiali pro φθαίῃ.

Nonnunquam tertiae Singulari injicitur α; vt ἐπανιστaίατο Herodot. 4, 166. p. 175. l. 2. et (correpta penultima) οἰκέαται Id. 1, 193. p. 50. l. 10. 128 παρηγορέατο Id. 5, 104. p. 207. l. 4. A

Tertiae Pluralis.

Tertia pluralis sumit α pro ν ante -ται et -το.

Lege Eustath. p. 234. l. 10, 15.

In Indicatiuo.

Praes. -έαται pro -ενται, -ανται, -ειναι; vt προτιθέαται Herodot. 1, 133. p. 56. l. 8. δυνέαται Id. 2, 142. p. 92. l. 6. διακέαται Id. 1, 105. p. 28. l. 33. ἐγκέαται Aret. p. 118. l. 13. B

-ύαται pro -υνται; vt ἐνιδρύαται Herodot. 2, 156. p. 96. l. 8.

Imperf. -έατο pro -οντο, -εντο, -αντο, -ειντο, -ῶντο; vt ἐβουλέατο Id. 1, 4. p. 2. l. 13. παρετιθέατο Id. 1, 119. p. 32. l. 22. ἐδυνέατο Id. 7, 211. p. 287. l. 28. ἐκέατο Id. 1, 167. p. 43. l. 12. ἐμηχανέατο Id. 5, 63. p. 195. l. 28.

-ύατο pro -υντο; vt ἱδρύατο Id. 2, 182. p. 101. l. 38.

C -ώατο pro -ῶντο; vt ἐπειρώατο Id. 1, 68. p. 17. l. 36.

Perf. -έαται pro -ηνται; vt οἰκέαται Id. 1, 142. p. 38. l. 9. μεμνέαται Democrit. in Stob. p. 310. εἰρέαται Aret. p. 134. l. 13.

et pro -ανται; vt ἀναπεπτέαται Herodot. 9, 9. p. 326. l. 5.

-ύαται pro -υνται; vt κατακεχύαται Id. 2, 75. p. 74. l. 7. εἰρύαται Hippoc. Sect. 2. p. 50. l. 45.

Etymol. p. 294. extr. Suid. et Phav. ἕαται ἧνται Ἰωνικῶς. Hom. Ιλ. γ. v. 134. Phav. δεδαίαται (Ὀδ. α. v. 23.) ἀντὶ τοῦ δέδαινται Ἰωνικῶς.

D Corinth. p. 230. sq. οἱ Ἴωνες, ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τρέπουσι τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντιστοιχοῦν δασὺ, καὶ ποιοῦσι προσθήκην τοῦ α· νένιπται νενίφαται, λέλεκται λελέχαται. εἰ μέντοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ τοῦ σ βαρύτονον, τότε καὶ τὸ Ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ -αται τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου· πέφρασται, πεφράδαται, ὅτι πέφραδα. εἰ μέντοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραληγομένων, ταύτην συστέλλουσι πρὸ τοῦ -αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολήν. πεποίηται πεποιέα-
129 ται. Lege Phauor. in vocibus ἐληλέδαται, ἐρηρέδαται, πεφράδα-
A ται, λελέχαται, δεδέχαται, ἔρχαται, κέαται, δεδέατο. Hort. Adon. in ἐρηρέδαται, δέχαται, ἐπιτετράφαται. Id. ἐπῴκατο ἀπὸ τοῦ οἴγω, ᾤγμην, ἐπῴγμην. Gaza p. 226. et p. 77.

-φαται pro -μμένοι εἰσί; vt τετρίφαται Herodot. 2, 93. p. 77. l. 37. κεκρύφαται Hippoc. Sect. 5. p. 228. l. 27. γεγράφαται Aret. p. 71. l. 24.

-χαται pro -γμένοι εἰσί; vt ἀποδεδέχαται (a δέχομαι) Herodot. 2, 43. p. 67. l. 19. (a δείκνυμι) Id. 2, 65. p. 72. l. 10. λελέχαται Aret. p. 112. l. 24. τετάχαται Thucyd. in Mitylenaeorum concione 3, 13.

B -ραται pro -ρμένοι εἰσί; vt ἐφθάραται Ibid.

-καται pro -γμένοι εἰσί; vt ἀπίκαται Herodot. 7, 209. p. 287. l. 4. vbi κ pro χ.

-δαται pro -σμένοι εἰσί; vt κεχωρίδαται Id. 1, 140. p. 37. l. 22. ἐσκευάδαται Id. 2, 138. p. 91. l. 4.

Plusquamperf. -έατο pro -εντο -ηντο -ηντο; vt ἐδεδέατο Herodot. 1, 66. p. 16. l. 41. ἐκεκοσμέατο Id. 3, 91. p. 126. l. 25. ἀποκεκλέατο Id. 9, 50. p. 556. l. 33.

Aem. Port. in Lex. Ion. pro ἀποκέκληντο ab ἀποκλήω, pro ἀποκλείω· vel pro ἀποκέκλειντο ab ἀποκλείω.

-φατο pro -μμένοι ἦσαν; vt κατεστράφατο Id. 1, 27. p. 7. l. 3. C

-χατο pro -γμένοι ἦσαν; vt ἐτετάχατο Id. 1, 191. p. 49. l. 22.

-κατο pro -γμένοι ἦσαν; vt ἀπίκατο Id. 8, 46. p. 502. l. 1.

-δατο pro -σμένοι ἦσαν; vt ἐσκευάδατο Id. 7, 62. p. 257. l. 34.

Legitur ἐστελάδατο Id. 7, 89. p. 261. l. 12. pro ἐσταλμένοι ἦσαν per Epenthesin Syllabae δα; nam *) ἐστάλαται Hesiod. Ἀσπ. v. 288. Edit. Heins. et H. Steph. sed Winterton. ἔσταλον. D

*) Diacon. p. 212. b. ἀπὸ τοῦ στέλλω.

Lege Aem. Port. Lex. Ion. et Canin. Hellen. p. 214.

Indef. 2. -έατο pro -οντο; vt ἀπικέατο Herodot. 1, 152. p. 39. l. 37. 130 A

In Potentiali.

Praes. -οίατο pro -οιντο; vt βουλοίατο Id. 1, 3. p. 2. l. 8. λυπεοίατο Id. 1, 99.
et -ῴατο; vt μηχανοίατο Id. 6, 46. p. 220. l. 9. vel potius a μηχανέομαι pro μηχανάομαι, vti Aem. Port. in Lex. Ion.

-αίατο pro -αιντο; vt δυναίατο Id. 7, 103. p. 263. l. 25.

B -ῴατο pro -ῷντο; vt πειρῴατο Id. 4, 139. p. 168. l. 31.

Indef. 1. -αίατο pro -αιντο; vt γευσαίατο Id. 2, 47. p. 68. l. 29.

Indef. 2. -οίατο pro -οιντο; vt ἀπικοίατο Id. 2, 160. p. 97. l. 16.

Verbum in -μι.

C Indic. Praes. Plur. tertia -έασι pro -ᾶσι et -εῖσι, -όασι pro -οῦσι, -ύασι pro -ῦσι; vt ἀνιστέασι Herodot. 5, 71. p. 197. l. 25. τιθέασι Matth. 5, 15. συντιθέασι Herodot. 4, 23. p. 145. l. 8. διδόασι Prov. 29, 15. Hippoc. Sect. 5. p. 9. l. 16. ἐκδιδόασι Herodot. 1, 93. p. 25. l. 35. σβεννύασι Plat. p. 910.

Phryn. p. 104. διδοῦσιν ἐν τῷ περὶ εὐχῆς Φαβωρῖνος οὕτω λέγει, δέον διδόασι. τὸ γὰρ διδοῦσιν ἄλλό τι σημαίνει, τὸ δεῖν.

Hort. Adon. p. 207. οἱ Ἀττικοὶ, ὡς δοξάζει Ἀπολλώνιος, ποιοῦσιν ἐπὶ τῶν εἰς -μι τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν κατὰ διαίρεσιν, ὅτι συστέλλουσι τὴν παραλήγουσαν, καὶ προσλαμβάνουσι τὸ α πρὸ τοῦ σ, καὶ ἐκτείνουσιν αὐτό. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς νομίζει γίνεσθαι διαίρεσιν τῆς μακρᾶς, τουτέστι, τὴν ει δίφθογγον διαλύεσθαι εἰς ε καὶ α, τὴν ου εἰς ο καὶ α, τὸ ῡ εἰς υ καὶ α.
D Hoc tamen magis pertinere videtur ad Iones, qui χρῶνται ταῖς διαιρέσεσι. Corinth. p. 216. Sic et Rudim. Metr. Busb. et Vrban. p. 142.

Hort. Adon. p. 208. τινὲς Ἀττικίζειν νομίζοντες ἁμαρτάνουσιν ἐν τῷ λέγειν τιθέαμεν διδόαμεν ζευγνύαμεν, τιθέατε διδόατε ζευγνύατε. At Phauor. in voce ἐφέστιος habet μεταδιδόαμεν: et in Διδόαμεν docet, id fieri per pleonasmum. Lege Eustath. p. 210. l. 9. et p. 1609. l. 17. Legitur ἀποδιδόαμεν apud Theodoret. de Prouid. Orat. 2. p. 42. (T. IV. opp. ed. Schulz. p. 509. est ἀντιδι-

δόαμεν.) et τιθέαμεν in Eustathii Epistola, Dionysio Afro praefixa p. 2.

Imperf. Sing. Pers. prima -εα pro -ην; vt ὑπερετί- 131
θεα Herodot. 3, 155. p. 138. l. 22. A

Pers. tertia -εε pro -η; vt προετίθεε Id. 8. 49. p. 302. l. 18.

Indef. 1. παρήσωσι Id. 8, 15. p. 296. l. 21. regularius pro vsitatiori παρήκωσι, a παρίημι.

Aem. Port. in Lex. Ion. putat legendum παρήσουσι.

Formatio Infinitiui. B

In soluta Oratione raro occurrit -μεναι pro -ναι; vt ἑστάμεναι Herodot. 1, 17. p. 5. l. 5. ἀπελθέμεναι Aret. p. 5. l. 37. ἀνελθέμεναι Id. p. 21. l. 24. οἰδαλεηθήμεναι Id. p. 90. l. 17. θέμεναι Id. p. 144. l. 13.

PARTICIPIVM. C

Obseruat variationes nominis, et resolutiones verbi; ac in verbo Substantiuo ε initio praeponit.

λεγομένοισι Herodot. 1, 60. p. 14. l. 39. μαχομενέων foemin. Id. 2, 76. p. 74. l. 15. ἐχουσέων Id. 3, 59. p. 117. l. 22. Hippoc. Sect. 5. p. 164. l. 34.

ἀγγελέων Herodot. 1, 43. p. 10. l. 41. ὑπερεπαινέων Id. 1, 8. p. 3. l. 11. ἀποκτενέοντα Id. 3, 62. p. 118. l. 9. καλεόμενος Id. 1, 7.
p. 3. l. 3. χρεώμενος Id. 1, 62. p. 15. l. 30. D

Johan. Gram. p. 374. τὰς εἰς -ῶν ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς ά συζυγίας τῶν περισπωμένων γενομένας, ὧν τὸ προστακτικὸν ἐπὶ β' καὶ γ' προσώπου εἰς -ει λήγει, διαιροῦσιν Ἴωνες· Φρονῶν Φρονέων. ἔστι γὰρ Φρόνει. βοῶν δὲ οὐκ ἐθέλει διαιρεῖσθαι· τὰ γὰρ τῆς δευτέρας Φεύγουσι τὴν διαίρεσιν, πλὴν ὅμως, ἃ διαιρεῖ, σπάνιά ἐστιν. [Gregor. p. 228. τῇ εἰπὼν οὐ χρῶνται Ἴωνες, ἀλλὰ τῇ εἴπας μετοχῇ ἀορίστου πρώτου, προφέροντες ὡς τύψας. Sic εἴπας Herodot. 1, 41. εἰπάντων Id. 3, 22. *S.*]

132 ἐὼν Herodot. 1, 16. p. 4. l. 43. Aret. p. 10. l. 6.
A παρεὼν Hippoc. Sect. 1. p. 3. l. 16. Aret. p. 6. l. 2. ἐοῦσα Herodot. 1, 7. p. 2. l. 39. Arrian. Ind. c. 5. p. 172. ἐὸν Herodot. 1, 97. p. 26. l. 39. Aret. p. 18. l. 26. ἐόντος Herodot. apud Ποίησ. Φιλ. p. 130. Aret. p. 7. l. 17. παρεόντος Lucian. de Syr. Dea p. 879. ἐούσῃ Aret. p. 18. l. 11. ἐόντα Id. p. 5. l. 8. ἐόντες Id. p. 73. l. 9. ἐοῦσαι Id. p. 121. l. 1. ἐοῦσι Id. p. 113. l. 4. παρεόντων Id. p. 112. l. 27. παρεόντας Id. p. 3. l. 7.

B ἐουσέων Herodot. 1, 32. p. 8. l. 31. Hippoc. Sect. 3. l. 60. p. 31. παρεουσέων Herodot. 1, 11. p. 3. l. 38. ἐούσῃσι Hippoc. Sect. 5. p. 126. l. 41.

v. Gregor. p. 184.

Verbale Nomen.

Variationes suae originis sequitur; vt Φράδμων Pythia in Herodot. 3, 57. p. 117. l. 5. ξεινοδόκος
C Hom. Ὀδ. σ. v. 63.

PARTICVLAE.

ADVERBIVM.

In -ῶς resoluitur per -έως; vt ἀληθέως Herodot. 1, 11. p. 4. l. 2. ἀτρεκέως Id. 1, 57. p. 13. l.

34. ἐγκρατέως Hippoc. Sect. 1. p. 20. l. 44. D
ἀσινέως Aret. p. 62. l. 31. ἀφειδέως Id. p. 93.
l. 16. εὐτυχέως Herodot. 3, 39.

v. Gregor. p. 212.

κ pro π; κῶς Herodot. 1, 75. p. 20. l. 2. εἴ κως
Id. 1, 46. κω Id. 1, 52. p. 9. l. 1. κῇ Ibid. l. 8. 133
κόθεν Ibid. 1, 35. l. 27. κου Id. 7, 8. κότε Id. A
1, 37. p. 10. l. 5. Aret. p. 3. l. 9. ὅκως Hero-
dot. 1, 8. p. 3. l. 13. Aret. p. 3. l. 9. μήκοτε Id.
p. 11. l. 13. οὐδέκοτε Herodot. 4, 184. οὔκοτε
Aret. p. 42. l. 3. ὁκόθεν Herod. 1, 35. p. 9. l. 26.
οὔκω Id. 1, 52. p. 8. l. 34. οὐδέκοτε Id. 8, 111.
p. 316. l. 4. ὅκωσπερ Heraclit. apud Ποίησ.
Φιλ. p. 130. ὅκου Hippoc. Sect. 6. p. 6. l. 24.
ὁκόταν Id. Sect. 2. p. 26. l. 8. οὐδέκω Aret. p.
25. l. 26.

pro χ; πανταχῇ Herodot. 2, 124. p. 87. l. 23.
*) οὐκὶ Id. 1, 133. p. 36. l. 13.

[*) v. paulo post p. 134. A. S.]

**) οὐκ ὁμοίως Id. 1, 32. p. 8. l. 41. [οὐκ ὅσα Id.
1, 71. οὐκ ὑγιέα Id. 1, 8. οὐκ οἷοί τε Id. 1,
67. S.] οὐκ ὡς Id. 1, 2. p. 1. l. 21. it. 1, 16.

[**) Gregor. p. 185. Ἴωνες τὰ ψιλὰ ἀντὶ δασέων ἀσπάζονται, ἀπιγμένοι λέγοντες, καὶ ἀπίκοντο, καὶ ἀπηλιώτης (v. pag. sq.), καὶ ἀντ' ᾅδου· οὐ μὴν δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. Ἡρόδοτος (3, 58.)· οὐκ οἷοί τε ἦσαν. S.]

π pro φ; ἐπεξῆς Id. 5, 18. p. 185. l. 19. ἐξα- B
πίνης Id. 1, 74. p. 19. l. 19. ἐξαπιναίως Hip-
poc. Sect. 8. p. 8. l. 4. Aret. p. 16. l. 6. ἐξά-
πινα Leuit. 21, 4. Marc. 9, 8.

τ pro θ; αὐτημερὸν Herodot. 6, 139. p. 241. l.
15. [κατὰ Id. 1, 208. 2, 6. 3, 86. in quibus ta-
men locis Koenius ad Gregor. p. 185. malit κατὰ
τὰ, qua formula frequentius vtitur Herodotus, τὰ

scribens Ionice pro ἃ, vt κατὰ τὰ ἔταξε 4, 162.
κατὰ τὰ ἤκουον 2, 99. vbi v. Wesseling. S.]
κατάπερ Id. 7, 62. p. 257. l. 35. [1]) αὖτις Id. 1,
54. p. 13. l. 13. 2, 122. μεταῦτις Id. 1, 62.

[1) Helladius Chrestom. p. 24. ed. Meurs. τὸ μὲν αὖτις Ἰωνικόν· τὸ δὲ αὖθις Ἀττικόν. Gregor. p. 224. Ἴωνες τὸ πάλιν, αὖτις ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ αὖθις. S.]

Alternatur tenuium et aspiratarum commutatio;
[2]) ἐνθαῦτα Id. 1, 61. p. 15. l. 15. ἐνθεῦτεν Id.
1, 2. p. 1. l. 26.

[2) Gregor. p. 220. τὸ ἐνταῦθα ἐνθαῦτα φασὶν Ἴωνες ἐνηλλαγμένως. Ἡρόδοτος (2, 68.). ὡς ἀπὸ τοῦ ἔνθα. S.]

ε pro α; θαρσελέως Hippoc. Sect. 1. p. 30. l. 49.

η pro α; λίην Ibid. p. 21. Aret. p. 16. l. 34. λά-
θρη Herod. 8, 75. Aret. p. 8. l. 17. πέρην Id.
p. 24. l. 18. ῥηϊδίως Id. p. 5. l. 5. πρηέως Id.
C 94. l. 23. Hippoc. Sect. 7. p. 247. l. 1. τρηχέως
Herodot. 1, 114.

ι demitur; ἐπιτηδέως Herodot. 1, 108. p. 29. l. 21.
μεζόνως Id. 2, 161. p. 97. l. 23. Aret. p. 48.
l. 16.

υ pro ο; πλεύνως Id. 5, 18. p. 185. l. 24.

ω pro ου; γῶν Id. 1, 31. p. 8. l. 4. ὁσονῶν Id.
2, 22. p. 61. l. 23. οὔκων Id. 1, 11.

ὀλιγαχόθεν Id. 3, 96. p. 127. l. 16. τέως Id. 4,
165. p. 174. l. 31. κάρτα Id. 1, 71. p. 18. l. 22.
pro σφόδρα.

πρόσω Id. 2, 121. p. 86. l. 7. προσωτέρω Id. 2,
103. p. 80. l. 6. προσώτατα Ibid. l. 5. pro
D πόῤῥω, ποῤῥωτέρω, ποῤῥωτάτω.

PRAEPOSITIO. 134

A
*) Servat tenuem ante aspiratam tam in appositione,
quam compositione; vt ἀπ᾽ ἧς Herodot. 1, 1. p.
1. l. 14. ἀπῆκε Id. 3, 118. p. 129. l. 35. [ἀπι-
κομένους et ἐσαπικνέεσθαι et ἀπίκοντο Id. 1,
1. ἀπικέσθαι, ἀπηγήσασθαι Id. 1, 2. ἀπελό-
μενοι Id. 1, 14. ἀπίστασθαι Id. 1, 95. *S.*] ἀπη-
λιώτης Ezech. 20, 47. [ἐπόδια Herodot. 4, 203.
ἐποδιάσαντες Id. 9, 99. *S.*] ἐπ᾽ ὅσον Herodot.
1, 64. p. 16. l. 5. ἐπίστιος Id. 1, 35. p. 9. l. 27.
[ἐπορᾷ Id. 1, 10. ἐπορέωσι Id. 1, 124. ἐπώρα
Id. 1, 48. ἐπ᾽ ᾧτε Id. 1, 22. *S.*] κατ᾽ ἡσυχίην
Id. 1, 9. p. 3. l. 25. κατηγήσασθαι Id. 3, 134.
p. 133. l. 41. [κατήκουσι Id. 4, 178. κατ᾽ ἡλι-
κίην Id. 1, 172. κάτισε Id. 1, 88. κατώρα Id.
9, 59. κατύπερθε Id. 2, 32. κατήμενος Id. 1,
183. *S.*] μετ᾽ ἡμέρην Id. 4, 146. p. 170. l. 3.
μετιέναι Id. 1, 24. p. 6. l. 28. μετήσεσθαι Id.
5, 35. ὑπ᾽ ἑωϋτῷ Id. 7, 157. p. 275. l. 43. B
ὑπαρπάσας Id. 5, 50. p. 192. l. 41. [ὑπίεται
Id. 4, 181. ὑπιστάμενον Id. 4, 2. *S.*]

[*) Etymol. p. 624. l. 14. οἱ Ἴωνες τοῖς ψιλοῖς ἀντὶ δασέων χρῶνται. τὸ ἀφικόμεθα γὰρ ἀπικόμεθα λέγουσι, καὶ τὸ οὐχὶ οὐκί. , Johann. Grammat. p. 371. sq. τῶν ῥημάτων τὰς συνθέσεις διὰ ψιλῶν συμφώνων ποιοῦσιν Ἴωνες· κατορῶ, κατορᾷς, κατορᾷ. Id. p. 375. τῷ π ἀντὶ τοῦ φ χρῶνται. ἀφικόμην γὰρ, ἀπικόμην λέγουσι. *S.*]

Pro ἀμφέχουσα legitur ἀμπέχουσα in **) Empedocle apud Stob. Eclog. p. 141.

[**) Non est verbum Empedocleum, sed ab ipso Stobaeo additum, et ab Heerenio μεταμπίσχουσα e codd. editum pro μετ᾽ ἀμπέχουσα. v. Heeren. p. 1049. eclog. phys. *S.*]

[ἐς pro εἰς; vt ἐς Herodot. 5, 56. Et in compositis, vt ἐσέβαλεν Id. 1, 15. ἐσβιβάσαντες Id. 1, 60. ἐσακοντίζοντες Id. 9, 49. ἐσηκόντιζον Id. 1, 43. ἔσοδος Id. 8, 53.

Gregor. p. 182. τὴν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν Ἴωνες, ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς καὶ Δωριεῦσιν. Cf. infra p. 347. A. *S.*]

CONIVNCTIO.

*) Ὦν Herodot. 1, 2. p. 2. l. 2. Aret. p. 39. l. 22.
pro οὖν. εἴκως Herodot. 1, 46. p. 11. l. 20. pro
C εἴπως. ἢν Aret. p. 29. l. 9. κἢν Id. p. 5. l. 20.
†) ἐπεὰν Herodot. 1, 74. p. 19. l. 28. et ἐπὴν
Democrit. apud Ποίησ. Φιλ. p. 168. Hippocrat.
Sect. 5. p. 31. l. 5. Aret. p. 10. l. 6. pro ἐπάν.

[*) Gregor. p. 184. τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσιν Ἴωνες.

†) Gregor. p. 219. τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγουσιν Ἴωνες. Ἡρόδοτος 2, 68. *S.*]

SYNTAXIS.

Iones cum Atticis easdem Figuras vsurpant; qua-
rum, quia in Attica Syntaxi de iis satis disserui,
D hic breuissimum tantum specimen subnectam.

Elleipsis; vt ἐς τὴν σφετέρην Herodot. 4, 1. p.
140. l. 11. Subaud. πατρίδα. ὄψιν Id. 7, 61.
135 p. 257. l. 20. Subaud. ἔχοντας. ἵππῳ Id. 3,
A 126. p. 131. l. 37. ἀπογνῶσι τοῦ βίου Aret.
p. 18. l. 7. Subaud. σύν.

Pleonasmus; vt ἔφη λέγων Herodot. 3, 156. p. 139. l. 1. μεγάθεϊ μέγιστον Id. 7, 117. p. 266. l. 3. [Pleonasmus etiam vel epenthesis est, cum in verbis compositis syllaba ων ponitur inter praepositionem et verbum; vt *) ἀπωνέδοντο Herodot. 2, 39. pro ἀπέδοντο. ἐξωνεῖλον pro ἐξεῖ-

λον Id. 2, 40. et 86. κατωνεκάλυψε Id. 2, 47. προσωνέθηκαν 4, 196. περιωνέβαλε 4, 60. pro κατεκάλυψε, προσέθηκαν, περιέβαλε.

*) Johann. Gramm. p. 374. ἀεὶ τὴν ων συλλαβὴν περισσὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων· ἐξωνεῖλον καὶ ἀπωνέδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο. Haec ipsa verba habet Gregor. p. 209. nisi quod scribit ἐξ ὧν εἶλον et ἀπ' ὧν ἔδοντο, quo eodem modo legitur in libris Herodoti. Cum vero conjunctioni in his non sit locus, praetuli scripturam Johannis Grammatici, quam nec Gregorius neglexit, addens haec: ἢ ἐξωνεῖλον καὶ ἀπωνέδοντο, ἄτονα. Cf. Wesseling. ad Herodot. 4, 60. *S.*]

Enallage; vt συνιέντα 'ΑρταΦέρνεα Id. 6, 2. p. 211. l. 11. pro συνιέντος 'ΑρταΦέρνους. ὡς παρεῖναι αὐτοὺς Id. 1, 24. p. 6. l. 29. pro ὡς αὐτοὶ παρῆσαν. καλέειν Id. 1, 32. p. 9. l. 1. pro κάλει. **) ἐν Hecat. apud Steph. de Vrb. p. 730. pro ἔνεστι. ἔπι Pyth. apud Herodot. 6, 86. p. 229. l. 28. pro ἔπεισι.

Tmesis; vt ἀνά τε ἔδραμον Herodot. 1, 66. p. 16. B l. 29. pro ἀνέδραμόν τε.

Lege Aem. Port. Lex. Ion. in Ἔλλειψις, Πλεονασμὸς, Αἰτιατικὴ, 'ΑπαρέμΦατα, Δοτικὴ, Ὀνομαστικὴ, 'Εν, Τμῆσις, etc.

[**) v. quos laudat Creuzerus ad Hecataei fragmenta p. 66. *S.*]

NOMENCLATVRA C

Ionicarum dictionum petatur ex Lexicis, quae Viri Docti ex Ionicis Authoribus conflauerunt, scil. ex Herodoto Aemylius Portus, ex Hippocrate Galenus, Erotianus, Foesius. Herodoti vocabula partim a Camerario, partim ab Henrico Stephano

collecta in variis Stephanorum Editionibus habentur. *) Cum itaque tam eruditis tantorum virorum laboribus nihil possim addere; **) neque quidem Glossarium, sed Grammaticam texere instituerim: hunc de Dialecto Ionica tractatum claudam Oratione Xerxis ad Persas ex Polymnia Herodoti (7,
D 8. p. 243.) quam ex Ionismo in Atticismum vertit Dionysius Halicarnasseus Tom. 2. p. 189.

[*) Repetita haec sunt et aucta in Wesselingii editione p. 7—21. appendicis, vbi etiam p. 173—177. extat Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτείων λέξεων ex Codice Bibliothecae S. Germani. Add. Gregor. p. 235—269.

**) Quia tamen praeter Herodotea et Hippocratea, etiam alia ex aliis scriptoribus Ionicis vocabula ab antiquis grammaticis commemorata reperiuntur, saltem nonnulla speciminis loco afferre placuit.

Βρόταχος, τὸν βάτραχον Ἴωνες Etymol. p. 214. l. 44.

Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ Id. p. 223. l. 33. Cf. Creuzer. in Hecataei fragmm. p. 74.

Ἐγχειρογάστορες Ἑκαταῖος λεγέτω (np. pro ἑδραῖοι τεχνῖται) Poll. 1, 50. Ita enim legendum putabam pro χειρογάστορες, quanquam vtrumque Hesychius habet. Cf. Creuzer. l. l. p. 71. sq.

Ἐπίσσας λέγεσθαι Ἰωνικῶς παρ' Ἑκαταίῳ. ἔστιν ἔπισσαι, αἱ ἐπιγινόμεναι τοῖς προγόνοις Etymol. p. 596. l. 34. Cf. Hesych. in v. ἔπισα et ἔπισσον.

Ἐρεσχελεῖν, σημαίνει τὸ ἀπατᾷν. πολὺ παρὰ Πλάτωνι καὶ παρ' Ἴωσιν Etymol. p. 371. l. 3.

Ζητρεῖον σημαίνει κατὰ Ἴωνας τὸ βασανιστήριον Id. p. 408. l. 13. Cf. Hesych. ejusque interpp.

Ἡγός. ἠγὸν τὸν εὐδαίμονα λέγουσιν Ἴωνες Id. p. 390. l. 37. Cf. Hesych. in v. εὐηγεσίη, vbi scribitur ἦγον.

Κοκκύας, ὁ πρόγονος. ἔστι δὲ Ἰωνικὴ ἡ λέξις Etymol. p. 524. l. 52.

Λόγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν Id. p. 569. l. 34. Vnde intelliguntur εὔλογχα εἴδωλα Democriti apud Plut. vit. Aemil. Paul. c. 1. et de def. orac. c. 17. p. 419. A. Cf. interpp. Hesychii in v. εὐλογχεῖν.

Σμῶξαι λέγουσιν οἱ Ἴωνες τὸ πατάξαι Etymol. p. 721. l. 21. Sic Hesychius: ἔσμωξεν, ἐπάταξεν, ἔπαισεν.

Χειρογάστορες, v. paulo ante.

Ψύδραξ. οἱ Ἴωνες ψύδρακας λέγουσι τὰς ποικίλας Etymol. p. 819. l. 10. *S.*]

Herodotus.

Ἄνδρες Πέρσαι, οὔτ'
αὐτὸς κατηγήσομαι νό-
μον τόνδε ἐν ὑμῖν τι-
θεὶς, παραδεξάμενός τε,
αὐτῷ χρήσομαι. ὡς
γὰρ ἐγὼ πυνθάνομαι
τῶν πρεσβυτέρων, οὐ-
δαμᾶ κω ἠτρεμήσαμεν,
ἐπεί τε παρελάβομεν
τὴν ἡγεμονίην τήνδε πα-
ρὰ τῶν Μήδων, Κύρου
κατελόντος Ἀστυάγεα.
ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄ-
γει, καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν
πολλὰ ἐπέπουσι συμ-
φέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον.
τὰ μέντοι Κῦρός τε καὶ
Καμβύσης πατήρ τε ἐμὸς
Δαρεῖος κατεργάσαντο
καὶ προσεκτήσαντο ἔ-
θνεα, ἐπισταμένοισι εὖ
οὐκ ἄν τις λέγοι· ἐγὼ
δὲ ἐπεί τε παρέλαβον τὸν
θρόνον, τοῦτο ἐφρόντι-
ζον, ὅκως μὴ λείψω-
μαι τῶν πρότερον γε-
νομένων ἐν τιμῇ τῇδε,

Dionysius.

156
Ἄνδρες Πέρσαι, οὔτ' A
αὐτὸς καθηγήσομαι νό-
μον τόνδ' ἐν ὑμῖν τι-
θείς· παραδεξάμενός τε,
αὐτῷ χρήσομαι. ὡς
γὰρ ἐγὼ πυνθάνομαι
τῶν πρεσβυτέρων, οὐ-
δένα χρόνον ἠτρεμήσα-
μεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν
τὴν ἡγεμονίαν τήνδε πα- B
ρὰ τῶν Μήδων, Κύρου
καθελόντος Ἀστυάγην.
ἀλλὰ θεός τε οὕτως
ἐνάγει, καὶ αὐτοῖς ἡμῖν
πολλὰ ἐπιοῦσι συμφέ-
ρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον.
ἃ μὲν δὴ Κῦρός τε καὶ
Καμβύσης πατήρ τε ὁ
ἐμὸς Δαρεῖος κατειργά-
σαντο καὶ προσεκτή-
σαντο ἔθνη, ἐπισταμέ-
νοις οὐκ ἄν τις λέγοι· C
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ παρέλα-
βον τὸν θρόνον, τού-
του ἐφρόντιζον, ὅπως
μὴ λείψωμαι τῶν πρό-
τερον γενομένων ἐν τῇ

μηδὲ ἐλάσσω προσκτή-
σωμαι δύναμιν Πέρ-
σῃσι. Φροντίζων δὲ
εὑρίσκω, ἅμα μὲν κῦ-
δος ἡμῖν τε προσγινό-
μενον, χώρην τε τῆς
D νῦν ἐκτήμεθα οὐκ ἐλάσ-
σονα οὐδὲ φαυλοτέρην,
παμφορωτέρην δέ· ἅμα
δὲ τιμωρίην τε καὶ τίσιν
γινομένην. διὸ ὑμέας ἐγὼ
συνέλεξα, ἵνα τὸ νοέω
157 πρήσσειν, ὑπερθέωμαι
A ὑμῖν. μέλλω, ζεύξας
τὸν Ἑλλήσποντον, ἐλᾷν
στρατὸν διὰ τῆς Εὐ-
ρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλλά-
δα, ἵνα Ἀθηναίους τι-
μωρήσωμαι, ὅσα δὴ
πεποιήκασι Πέρσας τε
καὶ πατέρα τὸν ἐμόν.
ὡρᾶτε μέν νυν καὶ
πατέρα τὸν ἐμὸν Δα-
ρεῖον ἰθύοντα στρα-
τεύεσθαι ἐπὶ τοὺς ἄν-
B δρας τούτους· ἀλλ' ὁ
μὲν τετελεύτηκε, καὶ
οὐκ ἐξεγένετο αὐτῷ
τιμωρήσασθαι· ἐγὼ δὲ
ὑπέρ τε ἐκείνου καὶ

τιμῇ τῇδε, μηδ' ἐλάσσω
προσκτήσωμαι δύναμιν
Πέρσαις. Φροντίζων δὲ
εὑρίσκω, ἅμα μὲν κῦ-
δος ἡμῖν προσγινόμενον,
χώραν τε ἧς νῦν κεκτή-
μεθα οὐκ ἐλάσσονα οὐ-
δὲ φαυλοτέραν, παμ-
φορωτέραν τε· ἅμα δὲ
τιμωρίαν καὶ τίσιν γι-
νομένην. διὰ δὴ ταῦτα
νῦν ὑμᾶς ἐγὼ συνέλε-
ξα, ἵνα ἃ διανοοῦμαι
πράττειν, ὑποθῶ ὑμῖν.
μέλλω, ζεύξας τὸν
Ἑλλήσποντον, ἐλαύνειν
στρατὸν διὰ τῆς Εὐ-
ρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλλά-
δα, ἵνα Ἀθηναίους τι-
μωρήσωμαι, ὅσα δὴ
πεποιήκασι Πέρσας τε
καὶ πατέρα τὸν ἐμόν.
ὁρᾶτε μὲν δὴ καὶ πα-
τέρα τὸν ἐμὸν Δαρεῖον
προθυμούμενον στρα-
τεύεσθαι ἐπὶ τοὺς ἄν-
δρας τούτους· ἀλλ' ὁ
μὲν τετελεύτηκε, καὶ
οὐκ ἐξεγένετ' αὐτῷ τι-
μωρήσασθαι· ἐγὼ δ
ὑπέρ τ' ἐκείνου καὶ

τῶν ἄλλων Περσέων
οὐ πρότερον παύσομαι
πρὶν ἢ ἕλω τε καὶ πυ-
ρώσω τὰς Ἀθήνας, οἵ
γε ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν
ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα
ποιεῦντες. πρῶτα μὲν,
ἐς Σάρδις ἐλθόντες ἅ-
μα Ἀρισταγόρῃ τῷ
Μιλησίῳ, δούλῳ δὲ
ἡμετέρῳ, ἀπικόμενοι,
ἐνέπρησαν τά τε ἄλσεα
καὶ τὰ ἱρά. δεύτερα δὲ,
ὑμέας οἷα ἔρξαν ἐς τὴν
σφετέρην ἀποβάντας,
ὅτε Δάτις τε καὶ Ἀρτα-
φέρνης ἐστρατήγεον, τὰ
ἐπίστασθέ κου πάντες.
τουτέων μέντοι εἵνεκα
ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοὺς
στρατεύεσθαι. ἀγαθὰ
δὲ ἐν αὐτοῖσι τοσά-
δε εὑρίσκω ἀναλογι-
ζόμενος, εἰ τούτους τε
καὶ τοὺς τούτοισι πλη-
σιοχώρους καταστρε-
ψόμεθα, οἳ Πέλοπος
τοῦ Φρυγὸς νέμονται
χώρην, γῆν τε τὴν Περσί-
δα ἀποδέξομεν τῷ Διὸς
αἰθέρι ὁμουρέουσαν.

τῶν ἄλλων Περσῶν
οὐ πρότερον παύσομαι,
πρὶν ἕλω τε καὶ πυ-
ρώσω τὰς Ἀθήνας, οἵγ'
ἐμέ τε καὶ πατέρα τὸν
ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα
ποιοῦντες. πρῶτα μὲν
εἰς Σάρδεις ἐλθόντες
ἅμα Ἀρισταγόρᾳ τῷ C
Μιλησίῳ, δούλῳ δὲ ἡμε-
τέρῳ, ἐνέπρησαν τά τε
ἄλση καὶ τὰ ἱερά. δεύτε-
ρα δὲ, ὑμᾶς οἷα ἔδρασαν,
εἰς τὴν γῆν τὴν σφετέ-
ραν ἀποβάντας, ὅτε
Δάτις τε καὶ Ἀρταφέρ-
νης ἐστρατήγουν, ἐπί-
στασθέ που πάντες.
τούτων μέντοι ἕνεκα
ἀνώρμημαι ἐπ' αὐτοὺς
στρατεύεσθαι. ἀγαθὰ
δ' ἐν αὐτοῖς τοσάδε D
ἀνευρίσκω λογιζόμε-
νος, εἰ τούτους τε καὶ
τοὺς τούτοις πλησιο-
χώρους καταστρεψό-
μεθα, οἳ Πέλοπος τοῦ 138
Φρυγὸς νέμονται χώ- A
ραν, γῆν τε τὴν Περσί-
δα ἀποδείξομεν τῷ Διὸς
αἰθέρι ὅμορον οὖσαν.

οὐ γὰρ δὴ χώρην γε
οὐδεμίην κατόψεται ὁ
ἥλιος ὅμουρον ἐοῦσαν
τῇ ἡμετέρῃ, ἀλλά σφεας
πάσας ἐγὼ ἅμα ὑμῖν
μίαν χώρην θήσω, διὰ
πάσης διεξελθὼν τῆς
Εὐρώπης. πυνθάνομαι
B γὰρ ὧδε ἔχειν· οὔτέ
τινα πόλιν ἀνδρῶν οὐ-
δεμίην, οὔτε ἔθνος οὐ-
δὲν ἀνθρώπων ὑπολεί-
πεσθαι, τὸ ἡμῖν οἷόν
τε ἔσται ἐλθεῖν ἐς μά-
χην, τουτέων τῶν κατ-
έλεξα, ὑπεξαραιρημέ-
νων. οὕτω οἵ τε αἴ-
τιοι ἕξουσι δούλιον
ζυγὸν, οἵ τε ἀναίτιοι.
ὑμεῖς δ' ἂν μοι τάδε
ποιέοντες χαρίζοισθε·
C ἐπεὰν ὑμῖν σημήνω τὸν
χρόνον ἐς τὸν ἥκειν
δεῖ, προθύμως πάντά
τινα ὑμέων χρήσει
παρεῖναι. ὃς ἂν δὲ ἔ-
χων ἥκῃ παρεσκευα-
σμένον στρατὸν κάλ-
λιστα, δώσω οἱ δῶρα
τὰ τιμιώτατα νομί-
ζεται εἶναι ἐν ἡμετέ-

οὐ γὰρ δὴ χώραν γε
οὐδεμίαν κατόψεται ὁ
ἥλιος ὅμορον οὖσαν τῇ
ἡμετέρᾳ, ἀλλ' αὐτὰς
ἁπάσας ἐγὼ ἅμα ὑμῖν
μίαν χώραν θήσω, διὰ
πάσης ἐξελθὼν τῆς
Εὐρώπης. πυνθάνομαι
γὰρ ὧδε ἔχειν· οὔτέ
τινα πόλιν αὐτῶν οὐ-
δεμίαν οὔτε ἔθνος ἀν-
θρώπων οὐδὲν ὑπολεί-
πεσθαι ἡμῖν, ὃ οἷόν τε
ἔσται ἐλθεῖν εἰς μά-
χην, τούτων ὧν ἔλε-
ξα ὑπεξῃρημένων. οὕ-
τως οἵ τε ἡμῖν [ἀν-
τίοι] ἕξουσι δούλιον
ζυγὸν, οἵ τε [Ἀθη-
ναῖοι.] ὑμεῖς δ' ἂν μοι
τάδε ποιοῦντες χαρί-
ζεσθε· ἐπειδὰν ὑμῖν ση-
μήνω τὸν χρόνον εἰς
ὃν ἡμῖν ἥκειν δοκεῖ,
προθύμως ὑμᾶς ἅπαν-
τας δεῖ παρεῖναι. ὃς δ'
ἂν ἔλθοι ἔχων κατε-
σκευασμένον στρατὸν
κάλλιστα, δώσω αὐτῷ
δωρεὰν ἤδη τιμιωτά-
την ἣ νομίζεται ἐν

ρω. ποιητέα μέν νυν ταῦτά ἐστι οὕτω. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκέω, τίθημι τὸ πρῆγμα ἐς μέσον, γνώμην κελεύων ὑμέων τὸν βουλόμενον ἀποφαίνεσθαι.	ἡμετέρα. ποιητέα μὲν δὴ ταῦτ' ἔστιν οὕτω. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκῶ, τίθημι D τὸ πρᾶγμα ἐς μέσον, γνώμην κελεύων ὑμῶν τὸν βουλόμενον ἀπαφαίνεσθαι.

Finis Secundae Partis.

139
A

PARS TERTIA.

DIALECTVS DORICA.

B

ORTHOEPEIA.

CONSONAE.

B

Pro γ; vt *βάνα* pro *γυνὴ* Corinna apud Apollon.
C Dyscol. infra p. 422. A.

Salmas. Hellen. p. 77. Hesych. et Phauor. βάννα γυνὴ ὑπὸ Βοιωτῶν. βανῆκας γυναῖκας Βοιωτοί. βάττικες γυναῖκες Βοιωτοί.

Pro δ; βλὴρ, Αἰολικῶς τὸ δέλεαρ. οἱ Αἰολεῖς τὸ δ εἰς β τρέπουσι, τοὺς γὰρ δελφῖνας βελφῖνάς φασι, καὶ τοὺς Δελφοὺς Βελφούς. Etymol. p. 200. l. 27. et Phauor. Βλὴρ δέλεαρ. Hesych. Sic σάμβαλα idem explicat nomine σάνδαλα.

Pro μ; *βυρσίνην* Aristoph. Eqq. 59.

Schol. et Suid. in Παραγραμματισμός. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ μ τῷ β ἐχρήσατο, δέον γὰρ εἰπεῖν μυρσίνη, βυρσίνη εἴρηκε, ὁ δὲ ἔπαιξε διὰ τὸν βυρσοδέψην. Cf. interpp. Hesych. in v. βύρμακας.

lxx נמרד interpretantur Νεβρὼδ Gen. 10, 8. et Jos. Scal. in Emend. Temp. Fragm. p. 35. notat,
D in veteribus libris nullam esse differentiam inter *βῆτα* et *μῦ*. In Hort. Adon. Edit. ann. 1496. *βῆτα* passim occurrit figuratum sicut *μ*, p. 29.

l. 3. 4. 8. 10. Sic in Gaza Edit. ann. 1495. de mensibus p. 24. l. 1.

Pro π; Plut. quaestt. Graec. c. 9. T. II. p. 292. E. 140
τῷ β χρῶνται Δελφοὶ ἀντὶ τοῦ π. καὶ γὰρ A
τὸ πατεῖν βατεῖν καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν καλοῦσιν. ἔστιν οὖν Πύσιος ὁ Βύσιος, ἐν ῷ πυστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ.

Jos. Scalig. in Animadv. ad Chron. Eus. p. 118. ἐμβολὴ pro ἐμπολή. Hieronymus notat, ἀμβλάκημα a Theodotione Dan. 6, 4. scriptum fuisse pro ἀμπλάκημα, nam Euripides in Medea v. 116. ἀμπλακίας per π, non β, ἁμαρτίας appellat.

Pro φ; Plut. Ibid. ἀντὶ τοῦ φ τῷ β χρῶνται Μακεδόνες, Βίλιππον καὶ βαλακρὸν καὶ Βερονίκην (immo Βερενίκην) λέγοντες. Strab. p. 295. C. οἱ Φρύγες Βρύγες εἰσί. Herodot. 7, 73. p.
259. l. 4. οἱ δὲ Φρύγες (ὡς Μακεδόνες λέ- B
γουσι) ἐκαλέοντο Βρίγες χρόνον ὅσον Εὐρωπήϊοι ἐόντες συνοίκουν Μακεδόσι· μεταβάντες δὲ ἐς τὴν Ἀσίην, ἅμα τῇ χώρῃ καὶ τὸ οὔνομα μετέβαλον ἐς Φρύγας.

Steph. de Vrb. Βέροια πόλις Μακεδονίας, ἣν Φέρωνα κτίσαι φασίν· αὐτοὺς δὲ τὸ φ εἰς π μεταποιεῖν, ὡς Φαλακρὸν βαλακρὸν καὶ Βίλιππον καὶ βεβαλῖνον. Berkel. emendat κεβαλῖνον. nam Etymol. in Βέροια p. 195. l. 37. καὶ γὰρ κεφαλὴν κεβαλὴν λέγουσι. Cf. Id. p. 179. l. 17. Hesych. κεβαλὴ κεφαλή. Eustath. p. 1654. l. 19. οὐδέποτε (φησὶν Ἡρακλείδης) κατ' ἀρχὰς λέξεων Μακεδόνες τῷ φ χρῶνται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ β. ὡς ὁ Βίλιππος. Sic Hort. Adon. in Φράζεσθαι. Lege Aem. Port. in Suid. Ἀβρικέστερον, [et Valckenar. ad Herodot. 6, 45. omninoque quos laudaui in dissert. de dialecto Alexandrina p. 25. Add. Plin. H. N. 5, 32. et Eustath. p. 1618. l. 42. *S.*]

B inseritur; Ἁλιβδύειν, τὸ καταδύνειν εἰς θάλασσαν, Αἰολικῷ πλεονασμῷ τοῦ β, ὡς σίδη σίβδη. Δερβιστὴρ παρὰ τὸ δέρος C
δεριστὴρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β δερβιστήρ. πλεονάζουσι δὲ τὸ β οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ὀλβάχνιου ὀλάχνιον Etymol. p. 257. l. 51. et p. 63. l. 15. et ex vtroque loco Phauor. ἔβασον ἔασον Συρακούσιοι Hesych. et Phauor. [Sic Eustath. p. 1654. l. 20. ex Heraclide tradit, Pamphylios literam β praemittere cuicunque vocali, φάβος et ὀρούβω dicentes pro φάος et ὀρούω. v. infra p. 162. B. Hesychius: ἀβέλιον· ἥλιον. Κρῆτες. (ap. pro ἀέλιον.) Pleonastice item β inseritur vocabulis nonnullis ante literam ρ. (Cf. infra p. 161. A.) Etymol. p. 221. l. 7. γαμβρὸς παρὰ τὸ γάμω, γαμηρός· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ πλεονασμὸν τοῦ β, ἢ παρὰ τὸ γάμος. Schol. Theocr. Idyll. 1. v. 15. τὸ μεσαμβρινόν· τὸ μεσημερινὸν, ἐκ τοῦ μεσημερινοῦ, ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ προσθέσει τοῦ β. Cf. Eustath. ad Hom. p. 548. l. 14. *S.*]

Γ

Pro β; vt γλέφαρα Phauor. Hesych. Eustath. p. 1534. l. 63. ὅτι δὲ τὰ βλέφαρα γλέφαρα φασὶν οἱ Δωριεῖς, δηλοῖ καὶ Πίνδαρος. (Pyth. Od. 4. v. 216. et Isthm. Od. 8. v. 99.) Salmas. Plinian. Exercit. p. 64. Aeoles γ in β et contra mutant; vt γλέφαρον pro βλέφαρον, γάλανος pro βάλανος, vnde Latinum *glans*. πρειγήϊα Marm. Oxon. marm. III. l. 29. pro πρεσβεῖα. πρειγευτὰς pro πρεσβευτὰς, Id. p. 531. l. 16. [γλάχων Boeotus apud Aristoph. Acharnn. v. 861. 869. Theocr. idyll. 5. v. 56. et γλήχων Leonidas Tarent. in Brunckii analectt. T. I. p. 234. pro βλήχων, et γλαχὼ pro βληχώ. v. supra p. 1. *S.*]

Pro κ; vt ὠγῆνος pro ὠκεανὸς Clem. Alex. ex Pherecyde l. 6. Strom. p. 621. A. et ὠγένου Ly-
D cophr. v. 231. κυθρόγαυλος pro χυτρόκαυλος Var. Lect. in 3 Reg. 7, 38. nam γ et κ sunt literae ejusdem organi; sic ἐοίκαμεν fit ἔοιγμεν Sophoc. Aj. v. 1259. lxx כפתרים interpretantur
141 Γαφθοριεὶμ Gen. 10, 14. Jos. Scalig. in Anim-
A adv. ad Chron. Eus. p. 112. Caius pronunciabant Gaius, et Cneius Gneius.

Plut. quaestt. Rom. c. 54. T. II. p. 277. τὸ κ πρὸς τὸ γ συγγένειαν ἔχει παρ' αὐτοῖς (Romanis). ὀψὲ δὲ ἐχρήσαντο τῷ γ, Καρβιλίου Σπορίου προσεξευρόντος.

[De vocabulo Ὠγῆνος dixi in Pherecyde meo p. 52. *S.*]

γ praeponitur Aeolice, vt γνοεῖν, γνόφος. Phauor. et Hort. Adon. in Ἀλευάδα et Γινώσκω. Eustath. p. 1722. l. 42. νώσκω,

καὶ Αἰολικῶς γνώσκω. Αἰολεῖς γὰρ (φησὶν Ἡρακλείδης) τὸ νοῶ γνῶ φασίν. προστιθέασι τὸ γ ταῖς λέξεσι καὶ οἱ Ἠπειρῶται, τὸν δοῦπον γδοῦπον λέγοντες, ὅθεν ἐρίγδουπος (Hom. Ιλ. η. v. 411.). [προσθεὶς δ' εἰπεῖν, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ νέφος, νόφος, καὶ γνόφος Αἰολικὸν, ὁ ἄλλως δνόφος. Valde tamen de his dissentiunt grammatici. Nam Hesychius in v. δνοφερὸν Aeolice dici δνόφος auctor est, sed Etymol. p. 60. l. 9. Dorice. Idem Eustathius p. 1064. postquam fere eadem, quae l. l. retulit, addit haec: λέγει δὲ καὶ (Heraclides) ἐν τῇ γνώμῃ πλεονάζειν τὸ γ, ὡς ἀπὸ τοῦ νοῶ νοήσω νώμη, καὶ γνώμη· οὕτω δέ πως καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ (Aristoph. Eccles. v. 254.) γλάμων πλεονασμὸν ἔχει τοῦ γ· λήμη γὰρ, καὶ ἐκεῖθεν λήμων, ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ συστολῇ, γλάμων. Sic veteres Graeci omnes, in his Attici, dixerunt γίγνεσθαι et γιγνώσκειν pro γίνεσθαι et γινώσκειν. Moeris: γίγνεται, Ἀττικῶς· γίνεται, Ἑλληνικῶς. Vnde prima horum verborum syllaba etiam in eorum poetarum libris, qui γίνεσθαι et γινώσκειν scribunt, producitur. v. Etymol. p. 231. sq. Eodem modo γ inseritur compositis ἀγνοεῖν (v. Etymol. p. 12. l. 6.) et μετάγνοια. (v. Sophocl. Electr. v. 582. ibique Schol.) quanquam ἄνοια et ἄγνοια differunt etiam significatione. S.]

Medio excidit; vt ὀλίος pro ὀλίγος apud Tarentinos Etym. p. 621. l. 51. vbi citatur locus ex Meleagro Δαύλ. ὀλίοισιν ἡμῖν — et ὀλίον μισθόν. [Sed Eustathius p. 1160. l. 15. Aelium Diony- B
sium secutus, dicit, ὄλιον vel barbarum esse, vel Ionicum, ὄλιζον autem videri Aeolicum esse. Idem p. 329. l. 14. ex aliis tradit, Thessalos ὄλιζον dicere pro ὀλίγον, et p. 1643. l. 1. auctore Heraclide, Iones recentiores, quippe qui litera ζ vsi fuerint pro γ. v. supra p. 98. A. S.] Hort. Adon. in καχάξαις. ἀποβάλλουσιν Αἰολεῖς τὸ γ τῶν εἰς ξ ληγόντων ὀνομάτων· οἷον ἴυξ, φόρμιξ, φάρυξ. [v. Doruill. ad Charit. p. 604. ed. Lips. et infra p. 305. A. S.]

Δ

Pro β; vt τοῦ ὀδελοῦ Nicander Theriac. v. 93. τὸν ὀδελὸν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 796.

[Schol. Nicand. τὸ ὀδελοῦ, ἀντὶ τοῦ ὀβελοῦ, Δωρικῶς, ἤγουν Αἰολικῶς. Formam ὀδελὸς etiam Gregorius de diall. p. 109. Doribus tribuit. S.] Schol. Aristoph. Βοιωτοὶ τὸν ὀβελὸν ὀδελὸν λέγουσι. Sic Phauor. Hesych. ὀδολκαὶ ὀβολοὶ Κρῆτες.

Pro γ; vt δᾶ Lacaena mulier apud Aristoph. Lysistr. 198. Aeschyl. in Choro Eumen. v. 844. δᾶν Theocr. Idyll. 7. v. 39.

Biset. in Aristoph. δᾶ γῆ Δωρικῶς. [Schol. Aeschyl. δᾶ, ὦ γῆ, Δωρικῶς. ὅθεν καὶ Δαμάτηρ. S.] Hesych. Δίφουρα γέφυρα Λάκωνες. Phauor. et Hort. Adon. in Ἀλευάδα. οἱ Δωριεῖς γῆν γᾶν καὶ δᾶν λέγουσι. [Fere eadem praecipit Etymol. p. 60. l. 8. et Schol. Aeschyl. Prometh. v. 570. S.]

C Pro ζ; καὶ τόγε ζυγὸν οἶσθα ὅτι δυογὸν οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν; Plat. p. 287. (Tom. I. p. 418. D. edit. Steph.) et paulo prius, (ibid. B.) οἶσθα ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ δ εὖ μάλα ἐχρῶντο. lxx זפרנה interpretantur Δεφρωνὰ Num. 34, 9. Salmas. Plin. Exercit. p. 511. βάζω vado apud Latinos.

Hesych. Δεὺς Ζεύς. Affinitatem inter δ et ζ notat Phauorinus in vocibus ἐριδαίνω, ἀλαπαδνὸς, παιδνὸς, ἐδώλιον. [Sic Etymol. p. 316. l. 56. ἕδος παρὰ τοῦ ἕζω, κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ ζ εἰς δ, οἷον ζυγὸς δυγὸς, καὶ ζωμὸς δωμός. p. 466. l. 55. ἱδρύω, ἐκ τοῦ ἵζω, γίνεται ἵδω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ Αἰολικῶς, ὡς δυγὸς ζυγός. p. 370. l. 16. ἕρδω παρὰ τὸ ῥέζω, ὑπερθέσει ἕρζω, καὶ τροπῇ Δωρικῇ ἕρδω. S.]

Pro θ; vt [1]) Δύμβρις Asclepiades apud Schol. Theocr. Idyll. 1. v. 118. [2]) ἄνδηρα Id. Idyll. 5. v. 93.

1) Steph. de Vrb. in Θύμβρα. ποταμὸς Θύμβριος. ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν. λέγεται καὶ διὰ τοῦ ζ, Ζυμβραῖος. Ἑλλάνικος Δύμβριός φησι διὰ τοῦ δ.

D 2) Aem. Port. in Lex. Dor. ἄνδηρα Dorice pro communi ἄνθη. Schol. ἄνδηρα, ἤγουν ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνδηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν. Hesych. ἄνδηρον, ἄκρον, ἢ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. Hort. Adon. θ καὶ δ εἰς ἄλληλα τροπὴν Αἰολέων εἶναί φασι. Phauor. vt Etymol. p. 317. l. 23. scribit, Macedones efferre δ pro θ in ἐέλδομαι a θέλω, [e quo fiat primo δέλω, deinde ἔλδω. Sic δάνος pro θάνατος. v. infra p. 279. B. S.]

142 Pro λ; Plut. Vit. Lycurg. c. 12. p. 46. B. τὰ συσ-
A σίτια οἱ Λακεδαιμόνιοι φιδίτια προσαγορεύου-

σιν, εἴτε ὡς φιλίας καὶ φιλοφροσύνης ὑπαρχόντων, ἀντὶ τοῦ λ τὸ δ λαμβάνοντες. — Sic lxx דלילה interpretantur Δαλιδὰ Judic. 16, 4. et certe litera Lamed, si recta superior linea dematur, similis est literae Daleth; vti et litera majuscula Delta, si inferior linea dematur, majusculae Lambda.

[Pro σ; Gregor. p. 276. Αἰολεῖς τὸ σ εἰς δ τρέπουσι, τοῦ μ ἐπιφερομένου. τὸ γὰρ ἴσμεν ἴδμεν, καὶ τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσι. Cf. vita Homeri in Galei opuscc. mytholog. p. 288. infra p. 365. B. Sed Thom. Mag. p. 659. aliique (v. supra p. 97. C.) hanc rationem dicunt Ionum esse. *S.*]

δδ

Pro ζ; vt [1]) μάδδα Megarensis apud Aristoph. B
Acharnn. 732. [[2]) θερίδδειν Boeotus apud eund. ibid. v. 946. γυμνάδδομαι Lacaena apud eund. Lysistr. 82. [3]) ποτόδδει ibid. v. 206. [4]) μυσίδδειν Lacones ibid. v. 1078. Cf. infra p. 213. *S.*]

1) Biset. τὸ πρέπον ἐνταῦθα τηρεῖται. καὶ γὰρ ὁ Μεγαρεὺς Μεγαριστὶ, καὶ Δωριεὺς Δωριστὶ λαλεῖ. Id. ad Lysistr. 81. Δωρικόν ἐστι τρέπειν ζ εἰς δδ, ὡς μάδδα. Suid. ad Phav. μάζα, οἱ δὲ Μεγαρεῖς μάδδα. [Etymol. p. 573. l. 21. μάδδα, ἀντὶ τοῦ μάζα, Δωρικῶς· ἀπὸ τοῦ μάττειν.

2) Schol. θερίζειν. Etymol. p. 447. l. 41. θερίδδειν ἀντὶ τοῦ θερίζειν, Βοιωτικῶς, παρὰ Ἀριστοφάνει.

3) Biset. προσόζει.

4) Biset. μυθίζειν. Et ad v. 94. μύσιδδε Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ μύθιζε. *S.*]

Z

Pro β; ζέρεθρον κατὰ Μακεδόνας Eustath. p. 1715. l. 38. et p. 695. l. 34. ζέρεθρον τὸ βάραθρον Ἀρκάδές φασι Phauor. in ἐπέβρισαν.

Pro γ; vt ποτίβαζις Athen. p. 503. F. ex Persicis Dinonis pro ποτίβαγις. פתבג Dan. 1, 8.

C Jos. Scal. in Anim. ad Chron. Eus. p. 112. Phauor. ζεύσασθαι pro γεύσασθαι.

Pro δ; lege prius p. 98. A.

Pro θ; vt Ζυμβραῖος Eustath. p. 816. l. 11. Steph. de Vrb. in Θύμβρα.

Pro σ; Lucian. in Judic. Voc. p. 53. inducit literam σ sic conquerentem: ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ζῆτα σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν σμύρναν. Sext. Empir. adv. Mathematt. 1, 169. et 173. sq. πότερον διὰ τοῦ ζ γραπτέον ἐστὶ τὸ σμίλιον καὶ τὴν σμύρναν, ἢ διὰ τοῦ σ; Ζμυρναίων Marm. Oxon. p. 559. l. 21.

D Eustath. p. 217. l. 24. ὅτι δὲ τὸ σμῶδιξ, καθὰ καὶ τὸ σμερδαλέον καὶ τὸ σμικρὸν διὰ τοῦ ζ εἶχον τὴν προφορικὴν ἀρχὴν πάλαί ποτε διὰ τὸ παρεοικὸς τοῦ ἤχου, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ζμινύη, ζβέσαι, ζμῶσαι, ζμῆγμα. [Et p. 228. l. 26. Δωρικῶς μέρδω, καὶ μετὰ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ κατὰ συγκοπὴν, ζμέρδω κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματικούς. ἐφ' ὧν καὶ τὸ Ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ τοῦ ζ κατήρχετο. Sed in priore loco l. 29. Aelius Dionysius praecepisse legitur, ex Attica dialecto sic dici. *S.*]

143

Θ

A Pro δ; vt [1]) ψύθος Aeschyl. Agam. v. 486. [Callim. ap. Etymol. p. 819. l. 4. ψύθη Aeschyl. Agam. v. 1098. ψυθῆ ibid. v. 1008. *S.*] [2]) Προμηθεὺς Id. Prometh. v. 85. ἐπιμηθὴς Theocr. Idyll.

1) Schol. τὸ ψύθος σύστοιχον τῷ ψεύδει. ὅτι δὲ συγγενῆ τὸ δ καὶ τὸ θ, δῆλον.

2) Schol. Προμηθεύς ἐστιν ὁ προορῶν τὰ μήδεα, τροπῇ τοῦ δ εἰς τὸ θ.

25. v. 79. a μῆδος. [3]) ἔσθομαι Deut. 12, 22. Sic lxx מטרד interpretantur Ματραίθ. Gen. 36, 39.

3) Eustath. p. 452. l. 21. Ἡρακλείδης εἰπὼν ἐκ τοῦ ἔδω τὸ ἔσθω γίνεσθαι Δωρικῶς τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, ὡς τὸ ἔθων (* Ιλ. ι. v. 536.) μαδὸν μασθὸν (Phav. ἔσθων ἔδων, μασθὸν μασδὸν) λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, καὶ τὸ ψεῦδος, ἄραντες τὸ υ (leg. ε), ψύθος. [Et p. 1841. l. 23. ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς ἡ μετάθεσις τοῦ θ καὶ τοῦ δ εἰς ἄλληλα, Αἰολέων εἶναι, οἷον τὸ οὐδὲν οὐθὲν, ἐξουδενῶ ἐξουθενῶ (cf. supra p. 2.), μήδω μήθω, δάσος θάσος. *S.*]

* Eustath. p. 773. l. 25. ἔθων, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἔθους βλά- B πτων. Τισίας γραμματικὸς κατὰ τὴν τῶν στοιχείων μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ θέων, κατατρέχων. Ἡρακλείδης δὲ ἐκ τοῦ ἔδω, [κατὰ Δωριεῖς τὸ ἔθω, εἰ καὶ τὸν μαδὸν μαθὸν λέγουσι, καὶ τὸ ψεῦδος ψύθος. *S.*] Schol. min. ἐξ ἔθους κατατρέχων.

Aufertur in voce ἐσλὸς Pindar. Olymp. Od. 2. v. 112. et 177. et Nem. Od. 4. v. 155.

Phav. in ἐσλός. [Gregor. p. 95. qui laudat Pindarum Olymp. Od. 2. v. 35. Cf. Albert. ad Hesych. in v. ἐσθλῶν. *S.*]

[Injicitur medio; vt [1]) διχθὰ Hom. Ιλ. π. v. 435. διχθαδίας Ιλ. ι, v. 411. τριχθὰ et τετραχθὰ Ιλ. γ. v. 363. τριχθαδίη [2]) Oppian. halieut. 1. v. 374. μαλθακὸς (v. infra p. 292. A.), χθαμαλὸς (v. infra p. 378. B.) [3]) τέλθος Callim. lauacr. v. 106. pro τέλος.

1) Eustath. p. 1385. l. 28. ἔστι δὲ τὸ μὲν διχθὰ (Odyss. α. v. 23.), καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ, Δωρικόν. Δωριέων γὰρ ἡ τοῦ θ ἐν τούτοις ἐπένθεσις· ὡς καὶ ἐν τῷ πονῶ πονήσω πεπόνηκα πέπονα, καὶ πλεονασμῷ πέπονθα, πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ πέποιθα· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ μαλακὸς μαλθακὸς, καὶ χαμαλὴ χθαμαλή. ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ ἄχος, τὸ ἄχθος. καὶ ἐκ τῆς ὀχῆς δὲ, ὅ ἐστι τροφῆς, ὁ παρὰ Ἡσιόδῳ (Ἐργ. v. 477.) εὐοχθέων.

2) Schol. Oppian. fere eadem praecipit.

3) v. Spanhem. ad Callim. l. l. *S.*]

K

Pro ρ; vt μικκὸς Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 909. Theocr. Idyll. 5. v. 66. Callimach.

C Hymn. in Cerer. v. 111. μικκύλος Mosch. Idyll. 1. v. 13.

Biset. in Aristoph. μικκὸς ἀντὶ τοῦ μικρός. [Cf. Gregor. p. 130. Eustath. p. 610. l. 25. τὸ μικκὸς, ὅπερ ἐστὶ μικρός. ὀξυνόμενον μὲν, κατὰ τὸ μικρός· διπλάζον δὲ τὸ κάππα, ὡς δῆθεν Αἰολικὸν, κατὸ (leg. κατὰ τὸ) Ἴκκος. ὅπερ ἔστι κύριον ὄνομα σοφοῦ ἰατροῦ Ῥηγίνου. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος μικκοῦ, ὑποκοριστικὸν ὁ μικκύλος, παρὰ τῷ Συρακουσίῳ Μόσχῳ. *S.*] Suid. penacuit μίκκος. vti et Etymologus p. 587. l. 36. qui affert ex Callimacho, τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί. Sed in H. Steph. Callim. p. 70. legitur σμικροῖς σμικρὰ — in Spanhemiana p. 288. μικροῖς μικρά. Eustath. p. 217. l. 29. ex Aelio Dionysio, μικκὸν Ἴωνες.

Pro σ; ἀκκὸρ ἀσκὸς Λάκωνες. Hesych.

[Pro χ; Johannes Grammat. p. 381. et Gregor. p. 158. Σικελοὶ τὴν χύτραν, κύτραν λέγουσι· καὶ τὸν χιτῶνα, κιτῶνα. Legitur τοῦ κιτῶνος in Sophrone apud Etymol. p. 774. l. 45. v. Koen. ad Gregor. d. l.

Redundat ab initio; vt καπάνη. Athenae. p. 418. D. Θετταλοὶ τὰς ἀπήνας, καπάνας ἔλεγον. Cf. Eustath. p. 857. l. 27. *S.*]

Λ

Pro δ; Eustath. p. 289. l. 38. ὁ Ὀδυσσεὺς δέ που (εὕρηται) Ὀλυσσεὺς, καὶ ἡ Ὀδύσσεια Ὀλύσσεια. aut forsan scribam fefellit par figura literarum Δ et Λ, aut in Manuscripto euanuit inferior linea consonae Δ. [Hac tamen conjectura vix opus videtur. Saltem Hesychius habet haec: λάφνη· δάφνη. Περγαῖοι. Sic pro δίσκος alii dixerunt λίσκος, eodem auctore, et Latini *lacryma* pro *dacryma* ex δάκρυμα. Cf. infra p. 379. C. *S.*]

Pro ρ est balbutientium: vti Aristophanes in Ve-
D spis v. 42-46. deridet Alcibiadem:

Σω. Ἐδόκει δέ μοι Θέωρος αὐτῆς πλησίον
Χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
Εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας,

'Ολᾶς Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. 144

Ξαν. 'Ορθῶς γε τοῦτ' 'Αλκιβιάδης ἐτραύλισεν. A

Biset. ὁλᾶς ἀντὶ τοῦ ὁρᾶς. Schol. τραυλισμὸς τοῦ στίχου εἰς τὸ Θέωρος. οἱ τραυλοὶ τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ λέγουσι. Lege prius p. 3. B. de λ pro ρ. et Suid. in voce Παραγραμματισμός. [Etymol. p. 538. l. 19. οἱ Δωριεῖς κλίβανον λέγουσι. *S.*]

Plut. in Vita Alcibiad. c. 1. p. 192. B. μέμνηται καὶ 'Αριστοφάνης αὐτοῦ τῆς τραυλότητος, ἐν οἷς ἐπισκώπτει Θέωρον,

Εἶτ' 'Αλκιβιάδης, etc.

καὶ ῎Αρχιππος τὸν υἱὸν τοῦ 'Αλκιβιάδου σκώπτων,

Βαδίζει (φησὶ) διακεχλιδὼς, ὅπως ἐμφερὴς τῷ πατρὶ μάλιστα δόξειεν εἶναι, κλαυσαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται. B

Plut. quaestt. Rom. c. 54. T. II. p. 277. de Romanis sic scribit: διὰ τί τὰ κρεωπώλια μάκελλα καὶ μακέλλας καλοῦσι; πότερον ἀπὸ τῶν μαγείρων τοὔνομα διαφθαρὲν τῇ συνηθείᾳ κεκράτηκε; — — τὸ λ τοῖς ἀπολισθαίνουσι τοῦ ρ διὰ ἀμβλύτητα τῆς γλώττης ὑπόκειται τραυλιζόμενον.

lxx כדר־־לעמר interpretantur Χοδολλογομὸρ Gen. 14, 1. et Quintil. Instit. l. 1. c. 11. §. 5. »ρ literae, qua Demosthenes laborauit, λ succedit.« et Varr. de Ling. Lat. l. 4. c. 21. p. 27. *lilium* ἀπὸ λειρίου. C

[Aeoles λ duplicarunt. Etymol. p. 658. l. 55. πέδιλλα λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ὥσπερ ὅμιλος ὅμιλλος. Sic χαλινὸς χάλλινος. v. Koen. ad Gregor. p. 276. Et diphthongo ει in ε mutata. Etymol. p. 120. l. 51. ἀπειλὴ παρὰ τὸ ἀπείλλειν, ὅ ἐστιν ἀπείργειν, Αἰολικῶς ἀπέλλειν. *S.*]

M

Pro β; vt στιμμίζομαι 4. Reg. 9, 30. στιβίζομαι Ezech. 23, 40. τερέμινθος Jos. 17, 9. τέρμινθος Id. 24, 26. τερέβινθος Gen. 14, 6. [Sed Cod. Alex. τερέμινθος. Ac Geoponicorum auctores 10, 65, 2. et 10, 73, 2. probant formam τέρμινθος vt antiquam, τερέβινθος autem vulgo dici ostendunt. Cf. Niclas ad 10, 73, 2. quo auctore forma τερέβινθος non nisi semel, et per librariorum quidem vitium, apud antiquum scriptorem Theophrastum hist. plant. 3, 15. legitur. *S.*] lxx סנחריב interpretantur Σενναχηρὶμ 4. Reg. 18, 13.

Etym. p. 188. l. 20. Βάρβιτον οἱ Αἰολεῖς βάρμιτον διὰ τοῦ μ φασί. Cf. Steph. de Vrb. in 'Αβαντίς.

Pro π; Johan. Gram. p. 385. et Corinth. *) οἱ Αἰολεῖς τιθέασι τὸ μ ἀντὶ τοῦ π· πατεῖς ματεῖς, πατοῦσα ματοῦσα.

D μ Aeolice geminatur correpta praecedente vocali; vt φίλημι φίλεμμι Eustath. p. 1408. l. 1. vel diphthongo; vt εἷμα ἔμμα Phauor. Etym. p. 300. l. 18. Hesych. Johan. Gram. p. 385. et Gregor. p. 280.

[μ demitur initio Aeolice; vt μία ἴα Gregor. p. 296. et Grammat. Meerman. p. 334. Alii primo ἴα dictum esse praecipiunt, deinde per pleonasmum μία, vt Eustath. p. 663. l. 26. Etymol. p. 573. l. 39. Sed redit res eodem.

*) Apud Gregorium vix inuenias haec. *S.*]

145 N

A Pro λ; vt [1]) Φίντις Pindar. Olymp. Od. 6. v. 37. [2]) ἦνθε Theocr. Idyll. 1. v. 77. ἦνθον Ibid. v.

[1]) Schol. Δωρικῶς ἐσχημάτισται. εἴη δ' ἂν κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, Φίλτις. οἱ Δωριεῖς γὰρ μετατιθέασι τὸ λ εἰς ν, ὅταν ᾖ εἴτε τ, εἴτε θ.

[2]) Schol. τὸ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς· οὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται· οἷον, βέλτιστος βέντιστος (Theocr. Idyll. 5. v. 76.), φίλτατος φίντατος. οὕτως οὖν

80. [ἀπῆνθον Id. Idyll. 2. v. 84. ἔνθε pro ἐλθὲ Id. Idyll. 1. v. 124. *S.*]

καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς. Eustath. p. 918. l. 28. Etym. p. 503. l. 48. Κένται pro Κέλται Phauor. in αἴψηρος. κέντο pro κέλτο κέλετο ex Alcmane. Sic γέντο pro εἵλετο. v. Eustath. p. 1722. l. 48. p. 1934. l. 30. Rudim. Graec. Lat. Busb. in Anom. et Etym. p. 226. l. 10. [Rectius tamen hoc putatur esse ab antiquo verbo γέννομαι vel γένομαι, h. e. λαμβάνω. Hesychius: γέννου· Κύπριοι, λαβέ. Alia exempla attulerunt Eustath. p. 1648. l. 4. et Koenius ad Gregor. p. 87.

N inseritur ante υ verborum in υω desinentium. Heraclides apud Eustath. p. 670. sq. πάντα τὰ πλεονάσαντα τῷ ν ὁμοτονεῖ τοῖς πρωτοτύποις· οἷον ἐλάω ἐλαύω Αἰολικῶς, καὶ ἐλαύνω κατὰ Δωριεῖς· θύω θύνω· δύω δύνω. Etymol. p. 632. l. 21. ἐκ τοῦ ὄρω, ὀρύω· καὶ πλεονασμῷ Δωρικῷ τοῦ ν, ὀρύνω. *S.*]

ν tollitur; ἀδρὶ ἀνδρὶ Παμφύλιοι Hesych.

Ξ B

[Pro κ; vt εἴξασι. v. infra p. 225. B. C. *S.*]

Pro σ; vt κλὰξ Theocr. Idyll. 15. v. 33.

Schol. κλὰξ, ἡ κλεὶς Δωρικῶς. Cf. infra p. 179. C. D. et supra p. 3. B.

Π

Pro β; Plut. Sympos. 6, 8, 1. T. II. p. 694. A. τὸ μὲν οὖν βούλιμον ἐδόκει μέγαν ἢ δημόσιον ἀποσημαίνειν, καὶ μάλιστα παρ' ἡμῖν τοῖς Αἰολεῦσι, ἀντὶ τοῦ β τῷ π χρωμένοις. οὐ γὰρ βούλιμον, ἀλλὰ πολύλιμον [οἷον πολύνον πάλιν ὀνομάζομεν. Wyttenbach. et Hutten. recte emendarunt ἀλλὰ πούλιμον, οἷον πολὺν ὄντα, πάλαι ὀνομάζ. (Wyttenb. ὠνομ.) Fortassis huc

referre liceat τὰ πάλσαμα ap. Pausan. 9, 28. p. 503. l. 6. pro βάλσαμα, nisi quis malit peruersae pronunciationi aut errori describentium imputare. *S.*]

C Eustath. in Dionys. Af. v. 492. p. 70. τὸ Ἄμβραξ εἰσὶν οἳ ἀρχαϊκώτερον διὰ τοῦ π γράφουσι, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν χώραν Ἀμπρακίαν, ὡς καὶ τὰς νήσους Βρετανικὰς Πρετανικάς. πλείων δὲ ἡ διὰ τοῦ β γραφή. Lege Steph. de Vrb. in Ἀμβρακια.

lxx אזוב interpretantur ὕσσωπος Leuit. 14, 52. Apud Latinos *scripsi* a *scribo*. Gruter. Inscript. LXI. 1. *apsenti*.

Pro κ; οἱ κύαμοι καὶ πύαμοι ἐλέγοντο διὰ τοῦ πῖ. Eustath. p. 948. l. 28.

Pro μ; οἱ Αἰολεῖς τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα. Johan. Gram. p. 384. et Corinth. p. 272. sic Phauor. Etym. p. 64. l. 40. ἄλιππα Αἰολικῶς, ἄλειμμα. Sic πέδα pro μετά. v. infra p. 251. sq.

D Pro τ; οἱ Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ τ τὸ π· στολὴν σπολὴν, σταλεὶς σπαλείς. Johan. Gram. p. 385. et Corinth. p. 290. [σπολάδα habet Aristoph. Auu. 936. et pro στάδιον Cretenses dixere σπάδιον, teste Gregorio p. 167. *S.*] Sic Latini *spica* a στάχυς, Aeolice σπάχυς. Jos. Scalig. Etymol. in Varron. p. 175. (p. 188. edit. H. Steph. 1573.) Sic πέμπε pro πέντε. v. infra p. 189. B.

[Pro φ; Etymol. p. 85. l. 48. ἡ ἀμφὶ πρόθεσις λέγεται καὶ ἀμπὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον ἀμπεχόνη, ἀμπίσχουσα. v. etiam p. 94. l. 19. et Koen. ad Gregor. p. 159. *S.*]

Injicitur ante φ; Athen. p. 498. σκύφος Ἡσίοδος ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ π σκύπ-
146 φον λέγει. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀναξίμανδρος ἐν τῇ
A Ἡρωολογίᾳ, καὶ Πανύασις τρίτῳ Ἡρακλείας· σκύφος Hom. Οδ. ξ. v. 112.

lxx צפרה interpretantur Σεπφώρα Exod. 2, 21.

Jos. Scalig. in Chron. Eus. p. 129. obseruat, φ durum Hebraeorum exprimi per πφ; vt ἐπφετὰ Marc. 7, 34. (at in Edit. R. Steph. ἐφφαθά.) ἀφῦς ἀπφῦς Theocrit. (Idyll. 15. v. 14.) κεφωθεὶς κεπφωθεὶς Hesych. (Prov. 7, 22.) — αἰόλον ὄφιν (Hom. Ιλ. μ. v. 208.) quod pronunciandum ὄπφιν, vt metrum constet. et in illo Heroico, σκύφον ἔχων ἑτέρῃ — scribitur σκύφον, legitur σκύπφον. Cf. Eustath. p. 900. l. 16. neque solum φ continet suam tenuem π, sed etiam χ suam κ, vt apud Theogn. (v. 1005. in Brunckii gnomicis v. 1057.) Βρόχον ἀποῤῥήξας — scribitur βρόχον, legitur βρόκχον. at H. Steph. Edit. βρόγχον. vti et in Ald. Edit. ann. 1495. et plerisque aliis. [(Sed Brunckius dicit, versum B esse ἀκέφαλον.) Similiter Aeoles ἀντὶ τοῦ ψ τὸ π καὶ σ, Πέλοψ Πέλοπς, Ἄραψ Ἄραπς, Johann. Grammat. p. 385. Cf. Gregor. p. 289. et Sext. Empir. adv. Mathemm. 1, 103. *S.*]

P

Pro λ; φαῦρος Pindar. Pyth. Od. 4. v. 485.

Aem. Port. in Lex. Pind. et Benedict. Comment. Dorice pro communi φαῦλος.

lxx אשבל interpretantur Ἀσυβὴρ Num. 26, 58.

Pro σ; Plat. p. 297. (T. I. p. 434. C. ed. Steph.) ἡμεῖς μὲν φαμὲν σκληρότης, Ἐρετριεῖς δὲ σκληροτήρ. Strab. p. 448. B. Ἐρετριεῖς ἐποίκους ἔσχον ἀπ' Ἤλιδος, ἀφ' οὗ καὶ τῷ γράμματι τῷ ρ πολλῷ χρησάμενοι οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ, κεκωμῴδηνται. Cf. Hesych. in v. Ἐρετριέων ῥῶ. C

Μιλήσιορ κλέορ in Spartanorum Senatus-consulto apud Boeth. de Music. l. 1. c. 1. pro Μιλήσιος κλέος. Lege Marm. Oxon. p. 653. ρ pro σ etc.

Athen. p. 467. A. B. οἱ μουσικοὶ, καθάπερ πολλάκις Ἀριστόξενός φησι, τὸ σῖγμα λέγειν παρῃτοῦντο, διὰ τὸ σκληρόστομον εἶναι καὶ ἀνεπιτήδειον αὐλῷ. τὸ δὲ ῥῶ διὰ τὸ εὔκολον πολλάκις παραλαμβάνουσι.

Phryn. p. 40. Πελαργὸς Ἐρετριακῶς Πελασγός. sed Strab. p. 221. extr. οἱ τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντες ἱστοροῦσι περὶ τῶν Πελασγῶν, ὡς καὶ Ἀθήνησι γενομένων τῶν Πελασγῶν· διὰ δὲ τὸ πλανήτας εἶναι, καὶ δίκην ὀρνέων ἐπιφοιτᾶν, ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους, D πελαργοὺς ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν κληθῆναι. Eustath. p. 492. l. 14. οἱ Ἐρετριεῖς ἐκωμῳδοῦντο ὡς πολλῷ τῷ ῥῶ χρώμενοι. Id. p. 279. l. 33. διὸ καὶ αὐτοὶ, καθὰ καὶ Ἠλεῖοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, διὰ τὸν πλεονασμὸν τοῦ ρ. Id. p. 114. l. 13. ex Herodiano: μάρτυς ἡ Αἰολέων διάλεκτος διὰ τοῦ ρ προφέρει. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ σ εἰς ρ μεταβάλλουσι, A τὸ οὗτος οὗτορ λέγοντες, καὶ τὸ ἵππος ἵππορ. εἰς ὃ ζητητέον χρῆσιν καὶ ἐν τοῖς Ἰαμβλίχου εἰς τὰ κατὰ Πυθαγόραν. Id. Phauor. in voce Γενικὴ, et Hort. Adon. in voce Τρφὸς, Eleis tribuunt. Hesych. ἀκκὸρ, κίττερ, πίσορ, πὸρ, σιὸρ, pro ἀσκὸς, κιττὸς, πίθος, ποῦς, θεὸς docet esse Laconica.

Pro τ; vt πόῤῥις Lycophr. v. 184. et 496. pro πόρτις Id. v. 857.

Tzetz. ad v. 184. πόῤῥιν διὰ ρρ δεῖ γράφειν. πόρτις γὰρ ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς ρ, πόῤῥις. Sic et Phauor.

P transponitur; Eustath. p. 1430. l. 34. ἑορτὴ ἔροτις Αἰολικῶς. Hesych. ἐροτὴν ἑορτὴν Κύπριοι. Cf. Etymol. p. 667. l. 22.

geminatur, mutata diphthongo ει in ε; Etymol. p. 90. l. 11. ἔθος ἔχουσιν οἱ Αἰολεῖς τὸ ι τρέπειν πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον, B οἷον εἴρω ἔῤῥω, φθείρω φθέῤῥω. Id. p. 300. l. 28. οἱ Αἰολεῖς λέγουσι τὸ σπείρω σπέῤῥω. [Id. p. 8. l. 13. ἀγείρω ἀγέῤῥω λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς. Id. p. 575. l. 55. Αἰολικῶς τὸ κείρω κέῤῥω. Id. p. 262. extr. δειρὴ οἱ Αἰολεῖς δέῤῥη λέγουσι. Cf. Gregor. p. 275. sq. *S.*]

geminatur et transponitur, mutata ι in ε; Phauor. et Etym. p. 665. l. 39. et 43. κόπρια κόπεῤῥα. Πέῤῥαμος Αἰολικῶς Πρίαμος. Hort. Adon. μέτεῤῥα πάθος Αἰολέων. ὁ γὰρ μέτριος μέτεῤῥος παρ' αὐτοῖς, καὶ τὰ μέτρια μέτεῤῥα. Sic Etym. p. 587. l. 12. qui citat ex quodam Authore, Αἰτιάω τὰ μέτεῤῥα —.

[demitur medio; Gregor. p. 218. ἡ ἔκθλιψις τῶν Δωριέων μόνων ἐστιν. οἷον σκῆπτρον σκᾶπτον Pind. Olymp. Od. 1. v. 19. vbi v. Schol. Sic κύφελλα (Callim. fragm. CCC. Bentl.)

pro κρύφελλα. v. Etymol. p. 549. l. 17. et Lexicon MS. Oxon. apud Bentleium l. l. *S.*]

Σ

Herodot. 1, 139. p. 37. l. 16. *Δωριέες μὲν σὰν καλέουσι· Ἴωνες δὲ σίγμα.* Athen. p. 467. A. *τὸ δὲ σὰν ἀντὶ τοῦ σ Δωρικῶς εἰρήκασι.* quod C probat ex Achaeo Tragico, et Pindaro. (et p. 454. extr. ex Thrasymachi Epitaphio, quod in Antholog. p. 509. Edit. H. Steph. (et T. III. analectt. Brunck. p. 264.) habetur.) *καὶ τοὺς ἵππους τοὺς τὸ σ ἐγκεχαραγμένον ἔχοντας σαμφόρας καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις* v. 122.

Schol. *σαπφόραι, καὶ διὰ τοῦ μ καὶ π γράφεται.* Lege et Schol. Nubb. 23. ac Equu. 600.

Σ pro ϑ Laconice; vt constat ex Laconibus et Lacaenis apud Aristoph. Lysistr. v. 1301. 1302. 1303. 979. *σιὸν, Ἀσάναν, Ἀσανᾶν, ἀγασώς.* v. 1083. *σέτω.* v. 1078. *μυσίδδειν.* v. 1264. sq. *σηροκτόνε, παρσένε, σιά.* v. 994. *ὀρσά.* v. 118. *ἔλσοιμι.* v. 1082. *σέλει.* pro *ϑεὸν, Ἀϑήνην, Ἀϑηνᾶν, ἀγαϑοὺς, ϑέτω, μυϑίζειν, ϑηροκτόνε, παρϑένε, ϑεὰ, ὀρ-* D *ϑὴ, ἔλϑοιμι, ϑέλει.*

Biset. in Aristoph. Lysistr. 81. *τὸ ϑ εἰς σ τρέπειν Δωρικόν ἐστι.* Hesych. *σεῖν ϑεῖν Λάκωνες. σεῖναι ϑεῖναι Κρῆτες.* Suid. in *Διστοδία. Ἀσαναίους* (Aristoph. Lysistr. 170. 1246. 1252.) *ἀντὶ τοῦ Ἀϑηναίους.* Hort. Adon. *Σίσυφος* quasi *ϑεόσοφος.* Eustath. p. 1702. l. 1. *Δωρικὸν ἅμα καὶ Αἰολικὸν ὄνομα τὸ Σίσυ-* 148 *φος. σιοὺς μὲν γὰρ οἱ Δωριεῖς φασι τοὺς ϑεοὺς, ὡς καὶ ὁ Κω-* A *μικὸς* (Aristoph. Lysistr. 81. 86.) *ναὶ τὼ Σιὼ, ἀντὶ τοῦ νὴ τοὺς ϑεοὺς ἢ τὰς ϑεάς. σύφος δὲ, ὁ σοφὸς παρὰ Αἰολεῦσιν. ὅϑεν Σίσυφος ὁ ϑεόσοφος. καὶ εἰκὸς Κορινϑίων εἶναι διαλέκτου τὴν λέξιν, παρ' οἷς δωρίζουσιν ἦρχεν ὁ Σίσυφος. ὡς δὲ οἱ Δωριεῖς ἔχαιρον καὶ Αἰολίζοντες, δηλοῖ Πίνδαρος ἀναμὶξ οὕτω ποιῶν, ἤτοι καὶ Δωρικῶς γράφων καὶ Αἰολικῶς. τοῦ δὲ σιοῦ παράγωγον*

καὶ ὁ ϑίασος, καϑὰ δηλοῖ ὁ Δειπνοσοφιστὴς p. 362. E. vbi leguntur haec:

τοὺς ϑιάσους ἀπὸ τοῦ ϑεοῦ προσηγόρευον. καὶ γὰρ αὐτοὺς τοὺς ϑεοὺς οἱ Λάκωνες σιούς φασι. Aristotel. in Nicomach. l. 7. c. 1. *οἱ Λάκωνες εἰώϑασι προσαγορεύειν, ὅταν ἀγασϑῶσι σφόδρα του, σεῖος ἀνήρ.* Plat. in Menone (tom. B 2. p. 99. D. Edit. H. Steph.) *οἱ Λάκωνες, ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαϑὸν ἄνδρα, ϑεῖος ἀνὴρ, φασὶν, οὗτος.* Thucyd. 5, 77. ex foeder. Lacedaem. *σιῶ* pro *ϑεοῦ.* Charillus Lacedaem. apud Plut. apophthegm. p. 189. extr. *νὴ τὼ σιώ,* vti et Lacaena Ibid. p. 241. C. *σιὼς* Marm. Oxon. p. 601. l. 6. et p. 602. l. 9. pro *ϑεούς.*

Apollon. de Synt. p. 44. l. 10. *οἱ μὲν ἄλλοι Δωριεῖς τηροῦσι τὸ ϑ· Λάκωνες δὲ εἰς σ μεταβάλλουσι.* [Peloponnesiorum omnium esse formam *σιὸς,* dicit Eustath. p. 631. Sed Aeolibus eam tribuit Lactantius 1, 6, 7. *S.*]

Pro ν; vt *μεὶς* pro *μὴν* Pind. Nem. Od. 5. v. 82. Hom. Ιλ. τ. v. 117. Herodot. 2, 82.

Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 1. p. 409. C. *ὁ μὲν* C *μεὶς ἀπὸ τοῦ μειοῦσϑαι εἴη ἂν μείης ὀρϑῶς κεκλημένος.*

Gaza l. 2. p. 129. *τὸ μεὶς Αἰολικόν.* Sic Suid. et Eustath. p. 1174. l. 19. [Sed Etymol. p. 583. l. 4. *Δωρικῶς.* Eodem modo Gregor. p. 176. *τὸ μὴν μές.* *S.*]

Plut. Vit. Alex. M. c. 27. p. 680. E. de vate quodam comiter Alexandrum appellante *παιδίον: ἐν τῷ τελευταίῳ τῶν φϑόγγων ὑπὸ βαρβαρισμοῦ πρὸς τὸ σίγμα ἐξενεχϑῆναι καὶ εἰπεῖν, ὦ παιδίος, ἀντὶ τοῦ ν τῷ σ χρησάμενον.*

Tollitur de media voce; vt Laco apud Aristoph. in Lysistrata *μῶα* v. 1251. et v. 1299. *πᾶα* v. 994. *μῶαν* Marm. Oxon. p. 569. l. 27. 33. *βιαταὶ* Pind. Pyth. Od. [illegible] v. 81.

Biset. in Aristoph. Lysistr. 994. πᾶα μῶα Λακωνικῶς ἀντὶ D τῶν πᾶσα μοῦσα. Eustath. p. 844. l. 7. Etymol. p. 391. l. 15. ἔθος ἔχουσι Δωριέων τινές· ὡς οἱ Ἀργεῖοι καὶ Λάκωνες καὶ Παμφύλιοι καὶ Ἐρετριεῖς καὶ Ὠρώπιοι, ἔνδειαν τοῦ σ ποιοῦντες, δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποίηαι· καὶ Βουσα Βοῦα· καὶ μουσικὰ μωικά. κέχρηται τούτῳ τῷ εἴδει τῆς δασείας καὶ Δέρκυλλος. Priscian. p. 25. „in quibusdam dictionibus solebant Boeoti pro σ *h* scribere, *muha* pro *musa* dicentes.“ Cf. infra p. 295. C.

σδ 149

Pro ζ; [v. Sext. Empir. adv. Mathemm. 1, 103. et A Eustath. p. 1562. l. 45. *S.*] vt τράπεσδα Alcman apud Athen. p. 111. A. [1]) μασδὸς Theocr. Idyll. 3. v. 16. μάσδας Id. Idyll. 4. v. 34. ὀρίσδων Archyt. in Fragmentis Pythag. p. 852. ἀτιμάσδει Marm. Oxon. p. 569. l. 27. [[2]) παῖσδε pro παῖζε Theocr. Idyll. 15. v. 42. *S.*]

1) Schol. in Theocr. Idyll. 1. v. 2. et Eustath. p. 753. l. 62. μαζὸς Αἰολικῶς μασδός. Id. p. 452. l. 16. μαζὸς μασδὸς Δωρικῶς.

[2) Gregor. p. 150. τὸν παῖδα Δωριεῖς παῖσδα. et addit verba Theocriti l. l. Quare Casaub. lectt. Theocr. c. 11. et Valckenar. ad Ammon. 3, 5. p. 180. παῖσδα rescribi jubent. *S.*]

σδεύγλα pro ζεύγλα Erinna Lesbia apud Stob. Serm. p. 87.

Etym. in voce ζυγὸς p. 411. extr. τὸ ζ διαλύουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς σ καὶ δ· οἷον ζυγὸς σδυγὸς, ζευκτῆρες σδευκτῆρες, θερίζω θερίσδω. B Johan. Gram. p. 384. οἱ Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ ζ τιθέασι σ καὶ δ· ζεὺς σδεὺς, ζυγὸν σδυγὸν, μελίζειν μελίσδειν. (Theocr. Idyll. 1. v. 2.) Cf. Gregor. p. 281.

σκ

Pro ξ; vt σκιφύδρια Epicharm. apud Athen. p. 85. D.

Casaub. Comm. in Athen. p. 165. „σκιφύδρια Epicharmo sunt, quae aliis ξιφύδρια.“ Hesych. ξιφύδρια· κοχλία. σκίφος, ξίφος. Phav. et Etym. p. 718. l. 11. σκίφος, τὸ ξίφος, διαιρέσει τοῦ ξ εἰς κσ, καὶ ὑπερθέσει. Johan. Gramm. p. 384. οἱ Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ ξ τιθέασι κ καὶ σ, ξένος κσένος, ἱέραξ ἱέρακς. [v. Gregor. p. 281. 288. 289. et Sext. Empir. adv. Math. 1, 103. *S.*] Jos. Scal. in Animadv. ad Chron. Euseb. p. 115. „Attici sero, Aeoles nunquam ξ receperunt, qui σκένος, ἱέρακς, ἀντὶ τοῦ ξένος, ἱέραξ, scribebant.“ Sic apud veteres *conjugs*, *legs*, pro *conjux*, *lex* Victorin. p. 2466.

C

σπ

Pro ψ; Corinth. p. 281. οἱ Αἰολεῖς πλανηθέντες κατά τινα προφορὰν λέγουσι ζυγὸν σδυγὸν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον, καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα.

[σσ

Pro ττ; Johann. Grammat. p. 385. Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ ττ, δύο σσ. ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν. Cf. infra p. 212. sq. et Gregor. p. 290. *S.*]

T

Pro θ; vt ἄνητον Alcaeus et Sappho apud Athen. p. 674. pro ἄνηθον Theophr. Plant. p. 731. ἀνήθινον [1]) Theocr. Idyll. 7. v. 63. βάρατρον Clem. Alex. l. 5. Strom. p. 573. A. (vbi tamen legitur βάραθρον.) pro [2]) βάραθρον. κλαῖστρον Pin-
D dar. Pyth. Od. 1. v. 16. pro [3]) κλεῖθρον.

1) Hunc Alcaei et Sapphus locum laudant Schol. Theocr. et Poll. 6, 107.

2) Sylburg. Ind.

3) Dorice et Aeolice. Benedict. et Aem. Port. Lex. Pind.

150 Pro κ; Lucian. in Judic. Vocal. p. 55. ὁ μέν τι κα-
A λὸν εἰπεῖν βούλεται. τὸ δὲ (Ταῦ) παρεισπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει — πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται. τὸ δὲ, τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς, τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. — καὶ Κῦρον Τῦρον ἀπέφηνεν.

Pro π; Hesych. τεῖον ποῖον Κρῆτες.

Pro σ; vt Ἀρταμίτιον pro [1]) Ἀρτεμίσιον Laco apud Aristoph. Lysistr. 1253. [2]) Ποτείδαν pro Ποσειδῶνα Megarensis apud Eund. Acharnn. 798. Lucian. p. 52. — ἀγανακτῶ — μὴ τῷ χρόνῳ καὶ B
τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάζῃ. Athen. p. 621. extr. et 622. A. [3]) τῦκα pro σῦκα legitur inter dictiones Thebanas a Strattide in Phoenn. enumeratas. Ἀρτεμιτίῳ μηνὶ Corcyr. Inscript. in Montfauc. Diar. Ital. p. 415. l. 25.

1) Christ. „Artemisium, promontorium Euboeae, Philistus vocat Ἀρτεμίτιον." Steph. de Vrb. Φίλιστος δὲ Ἀρτεμίτιον καλεῖ, ἴσως Δωρικῶς.

2) Eustath. p. 708. l. 26. ὁ δὲ Ποσειδῶν Ποτιδὰν παρὰ Δωριεῦσι λέγεται. Hesych. et Phav. ἐττία· ἑστία. ἔττακαν· ἔστησαν.

3) Hunc Athenaei locum affert Eustath. p. 1818. l. 2.

Pro σσ; Xiphil. p. 252. Ἀσσυρία καὶ Ἀτυρία C
βαρβαριστὶ, τῶν σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταπεσόντων, ἐκλήθη.

Φ

Pro β; vt ἀμφιλαφὲς pro ἀμφιλαβές. v. infra p. 396. D.

Pro γ; Athen. p. 622. A. φλέφυρα pro γέφυρα inter dictiones Thebanas a Strattide in Phoenn. memoratas. Eustath. p. 1818. l. 2. reponit βλέφυρα. Casaub. in Animadv. vtramque lectionem admittit.

Pro ϑ; vt [1]) φὴρ Pind. Pyth. Od. 5. v. 8. et Od. 4. v. 231. [2]) φλίβεται Theocr. Idyll. 15. v. 76. φλίψεται Hom. Ὀδ. ρ. v. 221. D

1) Eustath. p. 101. l. 46. Αἰολικὴ λέξις φῆρες ἀντὶ τοῦ ϑῆρες. Hesych. φηρία· ϑηρία. Αἰολικῶς. Hort. Adon. φηρσὶ ϑηρσὶ κατὰ μετάϑεσιν ἢ μετάληψιν Αἰολέων τοῦ ϑ εἰς τὸ φ, ὡς ϑλίβω φλίβω.

2) Sic pro excuso ϑλίβεται reponit Casaub. ex authoritate Eustathii, qui p. 102. l. 1. ἐκεῖνοι (Ἀττικοὶ) τὸ ϑλᾷν φλᾷν λέγουσι. τὸ μέντοι φλίψεται τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ (ρ. v. 221.) καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις, Αἰολικὸν καὶ αὐτό. [Theocr. idyll. 5. v. 150. φλάσαιμι. Etiam Gregor. p. 289. φλᾶται dicit Aeolicum esse pro ϑλᾶται. S.]

151 Pro π; vt Φερσεφόνα Pind. Pyth. Od. 12. v. 3. pro
A Περσεφόνα Id. Olymp. Od. 14. v. 29.

Eustath. p. 1665. l. 14. οὐ μόνον ἐκ τοῦ φέρω φέρσω ἡ Φερσεφόνη, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ φϑείρω φϑέρσω, Αἰολικοῦ καὶ αὐτοῦ ῥήματος. Cf. Etymol. p. 665. l. 47.

VOCALES.

A

B Pro ε; vt [1]) τράφω Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 788. [ἔτραφε Theocr. Idyll. 3, v. 16. τράφεν Pind. Pyth. Od. 4. v. 205. pro τρέφειν. ϑαητοῖσι Id. ibid. v. 242. pro ϑεατοῖσι. S.] [2]) Ἄρταμις Pind. Nem. Od. 3. v. 86. σκιαρᾶν Id. Olymp. Od. 3. v. 25. pro σκιερῶν.

1) Biset. τὸ ε εἰς α Δωρικῶς ἐτράπη.

2) Eustath. p. 969. l. 7. Δωριεῖς τρέπειν] εἰώϑασι τὸ ε εἰς α, τὸ τρέχω τράχω λέγοντες, καὶ τὴν Ἄρτεμιν Ἄρταμιν, καὶ τὸ κύπειρον κύπαιρον. [Etymol. p. 671. l. 29. Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ, πιέζω λέγουσιν· οἱ δὲ Δωριεῖς, πιάζω. Cf. supra ad p. 15. et 100. Gregor. p. 138. sq. cum nota Koenii. S.]

Pro [1]) η; Aristid. Quintil. de Musica l. 2. p. 95. ἡ Δωρὶς τὴν ϑηλύτητα φεύγουσα τοῦ η, τρέπειν αὐτῆς τὴν χρῆσιν ὡς ἐς ἄῤῥεν τὸ α νενόμικεν. Plat. in Cratylo p. 281. (T. I. p. 408. extr. ed. Steph.) ἅλιον καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς.

1) Eustath. p. 1481. l. 50. χαίρουσι Δωριεῖς τῇ τοῦ η εἰς α μεταποιήσει. [Gregor. p. 79. Δωριεῖς τὸ η εἰς α μακρὸν τρέπουσι, τὴν σελήνην σελάναν λέγοντες, καὶ τὸν ἥλιον ἅλιον, καὶ τὸ σήμερον σάμερον. (v. infra p. 247. C.) Id. p. 121. ὅταν ὦσι δύο ηη ἀλλεπάλληλα, καὶ ταῦτα εἰς α τρέπουσιν. ὡς Θεόκριτος (Idyll. 6. v. 46.)· ἀνάσσατοι, ἀντὶ τοῦ ἀνήσσητοι. Id. p. 280. τὸ η καὶ οἱ Αἰολεῖς εἰς α τρέπουσι· τὸ γὰρ Μίλητος Μίλατος

*) ἅλιος Pind. Olymp. Od. 1. v. 7. Theocr. Idyll. 1. v. 102. Timaeus Locrus apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 96. D. ἁμέρα Ibid. p. 97. A. D. C
Pind. Olymp. Od. 1. v. 9. Basilius in sua Grammatica notat, Dores dicere ἁμέραν. †) ἁμέρας Marm. Oxon. Marm. III. l. 62. [Ἀσκλαπιὸν Pind. Pyth. Od. 3. v. 12. βουλαφόροι Id. Olymp. Od. 12. v. 6. ἀὼς Theocr. Idyll. 21. v. 24. ἀοῦς Pind. Olymp. Od. 2. v. 148. θνατοῖς Id. Olymp. Od. 1. v. 49. μᾶκος Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 909. χᾶνας Id. ibid. v. 878. S.] μάτηρ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 730. Theocr. Idyll. 3. v. 16. ἁδὺ Id. Idyll. 1. v. 1. Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 206. ἁδυεπὴς Pind. Olymp. Od. 10. v. 113. ἅρως Pind. Pyth. Od. 3. v. 13. ²) κλαΐδες Ibid. Od. 9. v. 69. μᾶνες Theocr. Idyll. 14. v. 45. ἁμιθέοις Id. Idyll. 18. v. 18. κᾶρυξ Pind. Olymp. Od. 6. v. 132. [μύρμαξ, μύρμακι Theocr. Idyll. 9. v. 31. μύρμακες Id. Idyll. 15. v. 45. μυρμάκων Id. Idyll. 17. v. 107. σφὰξ Id. Idyll. 5. v. 29. S.] νᾶσος Theocr. Idyll. 1. v. 124. — insula, quam ipsi (scil. Syracusani) *Nason* vo- D
cant. Liv. l. 25. c. 24. [Πελοποννάσου Epigramm. apud Herodot. 7, 228. Foedus Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. Πελοπόννασον Ibid. S.]

λέγουσι. Cf. p. 289. Etymol. p. 9. l. 41. τὸ νικάνωρ, κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ η εἰς α. S.]

[*) Eustath. p. 1562. l. 57. Ἅλειον, ὅπερ ἦν ἡλίου ἱερὸν κατὰ Ῥοδίους. Δωρικὴ δέ φασιν ἡ τοιαύτη φράσις. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ εἰρημένον Ῥοδιακῶς Ἅλειον, κοινῶς Ἡλιεῖον λέγεται.

†) Gregor. p. 124. τὸ ἡμέραν ἁμέραν, τὴν πηγὴν παγάν. S.]

2) Aem. Port. Lex. Pind. κλαῒς Dorice pro κλεὶς, per Dialysin diphthongi ει in εϊ, et mutationem vocalis ε in α; vel pro Ionico κληῒς, mutata η in α. [Sed Gregor. p. 146. Δωριεῖς τὰς κλεῖδας λέγουσι κλᾶδας. S.]

Damiurgis civitatum, qui summus est (apud Peloponnesios) magistratus. Liv. l. 38. c. 30. δαμιουργοὶ pro ³) δημιουργοί.

3) Hesych. δημιουργοὶ παρὰ Δωριεῦσιν οἱ ἄρχοντες τὰ δημόσια πράττοντες, ὥσπερ Ἀθήνησιν οἱ δήμαρχοι λέγονται. [Omnino v. Fischer. animaduu. ad Weller. P. I. p. 81 — 84. qui ingentem exemplorum hanc in rem struxit aceruum, et Valckenar. ad Eurip. Phoenn. p. 6. sqq. et ad Hippol. p. 282. qui ostendit, etiam poetas Atticos, maxime Tragicos, inprimis in choris, delectatos esse his formis vocabulorum Doricis. S.]

Quod Dores gaudeant vocali α, vtpote quae os
152 aperit, testis est Theocritus. πλατυάσδοισαι
A ἅπαντα Idyll. 15. v. 88.

Schol. ἤγουν Δωρίζουσαι. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι τὸ α πλεονάζοντες. Lege Aem. Port. Lex. Dor. inprimisque Koen. ad Gregor. p. 152. sq.

Pro ο; ἄναιρον, ὄνειρον Κρῆτες Hesych.

Pro υ; vt βάνα [et γάνα, auctore Gregorio p. 159.] pro γυνή. lege prius p. 139. B. [Etymol. p. 486. l. 9. Aeolice dici ait καλινδοῦμαι pro κυλινδοῦμαι. Verum neglexerunt hanc legem librarii et editores librorum veterum Atticorum fere in omnibus locis, quos laudarunt Bergler. ad Alciphr. p. 95. et Fischer. ad Plat. Phaed. c. 30. p. 341. S.]

Pro ω; vt Ποσειδάνιος Pind. Olymp. Od. 10. v. 52. ¹) σᾶμα Ibid. v. 30. et ²) v. 84.

B 1) Aem. Port. in Lex. Pind. et annotat. in Pind. Dorice pro σῶμα. Sed Benedict. et

2) Schol. pro σῆμα. Lege Aem. Port. Lex. Pind. et Benedict. inprimisque recentiores editores et interpretes. Hesych. ἆτα, ὦτα. Ταραντῖνοι.

Pro ει; vt χαλκοπάραος Pind. Pyth. Od. 1. v. 84. εὐπάραος Ibid. Od. 12. v. 28. πετανὸς Id. Nem. Od. 3. v. 159. κλὰξ Theocr. Idyll. 15. v. 33. ἀπόκλαξον Ibid. v. 43. κατεκλάσθης Id. Idyll. 7. v. 84.

κλᾳξ cum ι subscripto in Winterton. et Rud. Graec. Lat. Busb.

Injicitur mediae voci; vt ναυάταις Lycoph. v. 827. ναυάται Id. v. 881.

[Sebastianus in priore loco edidit ναυβάταις. *S.*]

E C

Pro α; vt Μεγέρα Pind. Isthm. Od. 4. v. 109. pro Μεγάρα Eurip. Herc. Fur. in Argumento, et v. 926. *Megara* Senec. Herc. Fur. v. 346.

In Pind. Edit. Benedict. Μεγάρα. Aem. Port. in Lex. Dor. affert ἀδέματος ex Theocr. Idyll. 15. v. 4. Aeolice pro ἀδάμαστος. Alii exp. ἀσώματος. Aem. Port. in Suid. ἀβέλτερος. βάλλω βέλλω Aeolice. βέλτερος a βέλλω Etym. p. 195. l. 7. [Johann. Gramm. p. 384. Aeolice dici ait κρέτος, Πρίεμον, γελήνη, ἒηρ, pro κράτος, Πρίαμος, γαλήνη, ἀήρ. Etymol. p. 447. l. 24. τὸ θάρσος οἱ Αἰολεῖς θέρσος λέγουσιν.

Pro η; vt γαμεθεῖσα Theocr. Idyll. 8. v. 91.

v. Gregor. p. 126. et infra p. 165. C. *S.*]

Pro ι; vt Νεώβη Eurysus apud Clem. Alex. Stromm. 1, p. 321. B. pro Νιόβη.

Pro ο; Eustath. p. 183. l. 10. οἱ (Δωριεῖς) τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα εἰπόντες, καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον, οὗτοι καὶ τὸν ἀλοτρίβανον ἀλετρίβανον εἴποιεν ἄν. Priscian. p. 20. „antiqui *compes* pro *compos*, in quo Aeoles sequimur. illi enim ἔδοντα pro ὀδόντα dicunt." Festus: „*Apellinem* antiqui dicebant pro *Apollinem*." Nonius: „*memordi, peposci, pepugi, spepondi* in veteribus lecta sunt." quorum exempla ex antiquis scriptoribus affert A. Gellius l. 7. c. 9. docetque id fieri in imitationem Graeci augmenti s. v. Gregor. p. 281. ibique et ad p. 274. Koen. D 153 A

Pro αι; vt νέειν Simonid. apud Clem. Alex. Stromm. 4, p. 494. A. (vbi tamen legitur ναίειν) pro ναίειν. Sic γέα, γεάοχος, pro γαῖα, γαιάοχος. vide prius p. 100. C.

[Inseritur medio; vt βροτέαις Pind. Pyth. Od. 1.

v. 80. βροτεᾶν ibid. Od. 12. v. 2. pro βροταῖς et βροτῶν. *) κενεὰ Id. Olymp. Od. 10. v. 11. ἀδελφεὸν Id. Olymp. Od. 2. v. 89.

*) Gregor. p. 100. sq. αἱ ἐπεκτάσεις καὶ τῶν Δωριέων εἰσί. κενὸς κενεός. Id. p. 277. de dial. Aeolica: τὸ δένδρον, δένδρεον. (Hom. Οδ. δ. v. 458.) *S.*]

εα

Pro ει; Ἀτρεάδαισι Pind. Isthm. Od. 8. v. 111.

Aem. Port. in Lex. Pind. pro Ἀτρείδαισι. Benedict. suspicatur esse errorem graphicum, ac legendum Ἀτρείδαισι.

B H

[Pro αι et ει; Etymol. p. 52. l. 6. τὸ παληὸς, ἀρχηὸς καὶ Ἀχηὸς, Βοιώτιά εἰσι, κατὰ τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς ἦτα, ὡς τὸ ὄρηος καὶ λύκηος Λακωνικά. Cf. Eustath. p. 565. l. 27. *S.*]

Pro ι; vt Καφήσιος Pind. Olymp. Od. 14. v. 1. pro Κηφίσιος.

Aem. Port. in Pind. Lex. et Benedict. Schol. Καφησίων ὑδάτων exp. τὰ τοῦ Κηφισοῦ ὕδατα. Schol. in Hom. Οδ. π. v. 317. νηλητεῖς. τὸ νηλήτης γράφεται διὰ τοῦ η, ὅτι οἱ Αἰολεῖς ἔτραπον τὸ ι εἰς η. Sic Etym. in νηλήτεις p. 603. l. 54. Αἰολικῶς ἐτράπη τὸ ι εἰς η· οὕτω γὰρ τὸ ἀκτὶν καὶ τὸ ψιμμύθιον προφέρουσιν Αἰολεῖς. Id. p. 103. l. 25. τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ ι εἰς η, ψιμύθιον ψημύθιον. [vbi Piersonus ad Moer. p. 419. qui omnino conferendus est, pro Ἰωνικῇ legendum coniicit Αἰολικῇ. *S.*]

Pro υ; Etym. p. 608. l. 35. νυὸς τροπῇ Αἰολικῇ νηός.

[Pro ου; Eustath. p. 1432. l. 33. ἀπὸ τοῦ ὦ ἐνεργητικοῦ ὑπαρκτικοῦ θέματος, εἴη ἂν ὁ ἐνεργητικὸς παρατατικὸς οὖν, καὶ παθητικὸς οὔμην. ἐξ ὧν Αἰολικῶς ὁ οὖν, γέγονεν ἦν· καὶ ὁ οὔμην, ἤμην. (v. supra p. 44. D.) Αἰολεῖς γὰρ τὴν ου δίφθογγον, παρατέλευτον οὖσαν, ἐν τοῖς τοιούτοις εἰς η μετατιθέασιν, οἳ καὶ τὸ ἐκαλούμην καὶ ἐνοούμην, καὶ ὅσα ὅμοια τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἐκαλήμην καὶ ἐνοήμην λέγουσι. καὶ ἐπὶ μετοχῶν, καλήμενος καὶ νοήμενος, μεταπιπτούσης τῆς

ου διφθόγγου εἰς τὸ η. Sic ἀχρὴς et φοβήμενος Aeolice pro ἄχρους et φοβεύμενος. v. Etymol. p. 182. l. 47. *S.*]

Inseritur; Athen. p. 64. F. Συρακούσιοι τὰς κίχλας κιχήλας λέγουσιν. Ἐπίχαρμος, τάς τ' ἐλαιοφυλλοφάγους κιχήλας. C

Eustath. p. 1934. l. 15. ὅτι τὰς κίχλας κιχήλας τρισυλλάβως ἔλεγον οἱ Δωριεῖς, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. et hunc Athenaei textum cum Epicharmi loco citat. Cf. Etymol. p. 516. l. 12.

I

Pro α; Hesych. τρίπεζαν, τὴν τράπεζαν Βοιωτοί.

Pro ε; vt σιός pro θεός. de qua voce prius p. 147. C. χαλκίοικος Eurip. Helen. v. 251. Thucyd. 1, 128. Pausan. 10, 5. p. 321. l. 17. *Chalcioecum* Mineruae templum aereum Liv. l. 35. c. 36. χαλκίοις Aristoph. Ranu. 737. Cf. supra p. 161. C. D

Hesych. διφοῦρα· γέφυρα. Λάκωνες. τίριος· θέρους. Κρῆτες.

[Pro υ; Johann. Grammat. p. 385. de dialecto Aeolica: ἀντὶ δὲ τοῦ υ, τὸ ι· ὑψηλὸν, ἰψηλόν· ὑψόθεν, ἰψόθεν· ὕπαρ, ἴπαρ. Cf. infra p. 177. B. *S.*]

Inseritur: post α; Etym. p. 575. l. 53. Μέλας. Αἰολικῶς μέλαις καὶ τάλαις, πλεονασμῷ τοῦ ι.

[Post ε; vt κεινὸς Pind. Olymp. Od. 3, 81. ξείνοιο Theocr. Idyll. 2. v. 162. ἀπεστείνωτο Theocr. Idyll. 22. v. 101. γεινόμενον Id. Idyll. 17. v. 75. εἰνάλιον Pind. Pyth. Od. 2. v. 144.

Schol. τὸ κεινὸς εἴην, Δωρικῶς κείμενον παρὰ τῷ Πινδάρῳ. Cf. Etymol. p. 582. l. 44.

Post ο; vt ἀλοιῶντες Theocr. Idyll. 10. v. 48. συνηλοίησε Id. Idyll. 22. v. 28. φοίνιον ibid. v. 99.

Gregor. p. 99. τὸ ἐπεντιθέναι τὸ ι τῷ ο τῶν Δωριέων ἐστί. τὴν πνοὴν γὰρ πνοιήν φασι, (Theocr. Idyll. 22. v. 16. et 168.) καὶ τὴν χροὰν χροιὰν, (Id. Idyll. 16. v. 49.) καὶ τὴν ψόαν ψοιὰν, (v. Casaub. ad Athenae. T. V. ed. Schweighäus. p. 205.) καὶ τὴν ῥόαν ῥοιὰν, καὶ τὴν πόαν ποιάν. (Theocr. Idyll. 5. v. 34. scribitur ποία.) Πίνδαρος (Olymp. Od. 3. v. 56.)· πνοιᾶς. Idem p. 134. τὸ ἠγνόησεν ἠγνοίησε λέγουσι Δωριεῖς. vbi Koenius dicit, ἠγνοίησεν esse poetarum, quorum locos nonnullos laudauit. Sic ἐπτοίηται Hesiod. ἔργ. v. 447. *S.*]

154 Demitur; vt Συβάρτα Theocr. Idyll. 5. v. 5. [ἑτάρας Sappho apud Etymol. p. 250. l. 10. ἕταραι
A Callim. h. in Jov. v. 46. *S.*]

Schol. ἔστι δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον Συβαρίτης, κατὰ δὲ Δωριεῖς Συβάρτης.

Hort. Adon. in Ἄχαος. et Eustath. p. 28. l. 33. Ἀχαιὸς, παλαιὸς, ἑταῖρος, δίχα τοῦ κατὰ τὴν δίφθογγον ι προφέρουσιν Αἰολεῖς, Ἄχαος, πάλαος, ἕταρος. Sic Phav. in Ἄχαος. [it. Gregor. p. 286. Etymol. p. 66. l. 25. ὃν τρόπον οἱ Ἴωνες ἐκβάλλουσι τὸ ι τῶν κτητικῶν, ἤγουν τῆς ει διφθόγγου, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ Αἰολεῖς τῆς αι διφθόγγου ἐκβάλλουσι τὸ ι· οἷον Θηβαῖος Θηβάος, ἀρχαῖος ἀρχάος, Ἀλκαῖος Ἀλκάος. *S.*]

ι saepe tollitur ex Diphthongo ει, et sequentem consonam geminat, vt κλεεννὸς Pind. Pyth. Od. 5. v. 25. φαεννὸς Ibid. v. 75. κελαδεννὸς Id. Od. 9. v. 158. ἀποκτέννειν Habac. 1, 17. ἀπέκτεννε Tobit. 1, 18. Sic prius ἔμμα p. 144.
B D. φθέῤῥω p. 147. B.

Benedict. et Aem. Port. notant, Argiuorum et Cretensium Dialectum mutare ι in ν. Hort. Adon. in ἀργεννῆσι. οἱ Αἰολεῖς πρὸς τὰ ἐπαγόμενα σύμφωνα τρέπουσι τὸ ι τῆς ει διφθόγγου, οἷον φθείρω φθέῤῥω, κτείνω κτέννω, ἀργεινὸς ἀργεννός. Sic Phav. ἱμέῤῥων ἀντὶ τοῦ ἱμείρων, ὠτέλλας ἀντὶ τοῦ ὠτείλας. Lege Etymol. p. 90. l. 11. Eustath. p. 1648. l. 1. et p. 1604. l. 11. Id. p. 722. l. 59. Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσῃ ἐξαιρεῖται τὸ ι, ἐντάττεται τὸ ν. et huc refert σπείδω σπένδω. [Etymol. p. 582. l. 42. μείλιχος Αἰολικῶς γίνεται μέλλιχος, ὡς κείρω κέῤῥω. Sic ἐλλα-

πίνη dixerunt Aeoles pro σιλαπίνη. v. Koen. ad Gregor. p. 276. *S.*]

De suffixione τοῦ ἰῶτα neglecta lege Marm. Oxon. Indic. p. 628.

O

Pro α; vt πόρδαλις Oppian. Cyneg. 3, 63. 83. πορδαλιαγχές Nicand. Alexiph. v. 38. πάρδα- C
λις Jerem. 5, 6.

[Johann. Gramm. p. 384. οἱ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσιν, ἀντὶ μὲν α τὸ ο τιθέναι· θράσεος, θρόσεος· στρατὸς, στροτός· ἄνω, ὄνω· ἀνέληται, ὀνέληται· ἀνεχώρησεν, ὀνεχώρησεν· σταλεὶς, στολείς. Cf. Etymol. p. 728. l. 44. omninoque Koen. ad Gregor. p. 215. *S.*]

Pro ι; Hesych. θρόδακα θρίδακα Κύπριοι.

Pro ω; Plat. in Cratylo p. 288. (T. I. p. 420. B. ed. Steph.) ἔρως ἀπὸ τοῦ ἐσρεῖν ἔσρος τό γε παλαιὸν ἐκαλεῖτο (τῷ γὰρ ο ἀντὶ τοῦ ω ἐχρώμεθα). νῦν δ' ἔρως κέκληται. ἔρος Hom. Ιλ. ξ. v. 315. Theocr. Idyll. 29. v. 22.

Phauor. ὀτειλὴ pro ὠτειλή. Eustath. p. 136. l. 33. ἔρος Αἰολικὸν διὰ τοῦ ο μικροῦ. [Gregor. p. 290. Ἀντὶ τοῦ ω Αἰολεῖς τὸ ο. ὦρα ὄρα, ὠτειλὴ ὀτειλή. *S.*]

οο pro ου communi; vt Λυκόοργε Oracul. Delph. apud Herodot. 1, 65.

Inseritur ante υ; vt λιγουρὰν Salmas. Hellen. p. 77. ex Corin. apud Apollon. Dyscol. (infra p. 422. A.) D
*) λιγουροκωτίλης Corin. apud Hephaest. p. 60. πούας Sappho infra p. 289. C.

*) Schol. Hephaest. p. 62. Βοιωτιακὴ ἡ τοῦ ο προσθήκη.

**) πουκότητα Simm. Rhod. Ov. Priscian. p. 22.55
„Aeoles θουγάτηρ dicunt pro θυγάτηρ, ου cor- A
ripientes, vel magis υ sono ου soliti pronunciare, ideoque ascribunt ο, non vt diphthongum faciant ibi, sed vt sonum υ Aeolicum ostendant; vt Callimachus, καλλιχώρου χθονὸς οὐρίας θουγάτηρ.“

**) Sic legitur in Edit. H. Steph. sed in Simm. Rhod. Winert. πυκνότητα. Jos. Scal. κουφότητα. Salmas. p. 175. πυκωτάτων. notat tamen, legi posse πουκοτάτων, ου correpta Aeolice. Hesych. διφοῦρα· γέφυρα. Λάκωνες. Id. καροῦα· κάρυα. Λάκωνες. Eustath. p. 25. l. 26. νόσος νοῦσος, κατὰ τοὺς Ἴωνας, προσλήψει τοῦ υ. οὔπερ ἀνάπαλιν οἱ Βοιωτοὶ ποιοῦσι κατὰ τὴν Ἡρα-
B κλείδου παράδοσιν, προστιθέντες τῷ υ διχρόνῳ τὸ μικρὸν ο. καὶ βραχυνομένου μέν φησι βραχύνοντες, μηκυνομένου δὲ μηκύνοντες. τὸ ὕλη οὔλη λέγοντες, καὶ τὸ ὕδωρ οὔδωρ. Sic Hort. Adon. in νοῦσος. Id. in ὄρουσεν. ὄρω ὀρύω Ἰωνικῶς, καὶ Βοιωτικῶς ὀρούω. κύνες κοῦνες, κῦμα κοῦμα. [Eadem legas in Etymol. p. 632. l. 49. Cf. Koen. ad Gregor. p. 179. *S.*]

Rejicitur ex Diphthongo ου; vt Clem. Alex. Προτρεπτ. p. 19. D. (Lutet. 1641.) μούσας καλεῖ μύσας κατὰ τὴν διάλεκτον τὴν Αἰολέων. hinc Latine *musa*.

Lactant. 1, 6, 7. „consilium non βουλὴν, sed βυλὴν appellabant Aeolico genere sermonis.“

Pro Ἰόλᾳ legitur Ἶλᾳ Pind. Olymp. Od. 10. v. 21.

C Schol. τῷ Ἰόλᾳ. Aem. Port. in Lex. Pind. κατὰ συγκοπήν. Bened. Ἶλᾳ, alii Ἰόλᾳ, alii Ὕλᾳ.

Υ

Pro α; σύρκεσι σαρξὶ Phav. Hesych. Etym. p. 708. l. 31. οἱ Αἰολεῖς σύρκα. τὰς γὰρ σάρκας σύρκας οἱ Δωριεῖς λέγουσι. et p. 486. l. 9. οἱ Αἰολεῖς τὸ α εἰς υ τρέπουσι, τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες. Sic Tzetz. in Hesiod. p. 54. b.

Pro ι; Eustath. p. 832. l. 52. σιαγὼν ὑαγὼν τὸ καινότατον. [Sic Athenaeus quoque p. 94. F. nonnullos συαγόνα scripsisse auctor est. Contra Gregor. p. 293. Aeoles in vniuersum dicit χρῆσθαι τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ. Cf. infra p. 177. B. Omnino saepe hae vocales inter se permutantur, vt in nomine κίβισις Hesiod. Ἀσπ. v. 224. quod etiam κίβυσις scriptum reperitur. v. Tzetz. ad h. l. p. 207. b. et van Swinden specim. commentarii in Apollodori bibliothecam, in Obss. misc. nou. T. III. p. 81. sqq. *S.*]

Pro λ; Hesych. et Phav. Κρῆτες, αὐκὰν ἀλκήν. αὐκύονα ἀλκύονα. αὖμα ἅλμη. θεύγεσθαι θέλγεσθαι. Cf. Koen. ad Gregor. p. 162.

Pro ο; vt ὄνυμα Pind. Olymp. Od. 6. v. 95. Anonym. inter Fragm. Pythag. p. 872. ὀνυμάζομαι Metop. inter Fragm. Pythag. p. 839. ὀνυμαίνομαι Tim. Loc. p. 1093. γυνὴ δὲ, γονὴ μοὶ φαίνεται βούλεσθαι εἶναι Plat. in Cratylo p. 284. (T. D
I. p. 414. A. ed. Steph.) ὕσδων Sappho (Edit. Commel.) p. 23. pro ὄζων.

Eustath. p. 27. l. 37. ὄλυμπος. ἔοικε δ' ἐκ τοῦ ὁλόλαμπος συγκοπῆναι μὲν ἡ λα συλλαβὴ, τραπῆναι δὲ τὸ δεύτερον ο εἰς υ Αἰολικῶς, ὡς τὸ ὄνομα ὄνυμα, ἐξ οὗ τὸ ὀνυμαίνω. καὶ ψιλοῦται, ψιλωταὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς. Sic Schol. Arat. v. 19. et Hort. Adon. 156
Id. in Σίσυφος. σύφος ὁ σοφὸς παρ' Αἰολεῦσι. Etym. p. 243. l. A
18. γυνὴ γονὴ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ Αἰολικῶς, ὡς ὅμοιον ὕμοιον. Eustath. p. 631. l. 43. σοφὸς σύφος Αἰολικῶς, ἀσσότερον ἀσσύτερον, ἀγορὰ ἄγυρις, ὄπτιος ὕπτιος. Aem. Port. in Annot. ad Lyr. p. 185. mauult legere ὄσδων quam ὕσδων. Etymol. p. 776. l. 47. et Procl. Chrest. p. 347. ὑμέναιος ἀπὸ τοῦ ὁμονοεῖν, τροπῇ Αἰολικῇ. [Tzetzes ad Hesiod. p. 147. b. οἱ Αἰολεῖς ὕρνιν τὸν ὄρνιν. Gregor. p. 274. τῷ υ στοιχείῳ ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται Αἰολεῖς· τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγουσι, καὶ τὸ ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὸ στόμα στύμα. v. ibi Koen. S.]

[Pro ω; vt χελύνη Sappho. χελύνια Deut. 34, 7. in Codice Alexandr. pro χελώνια, quod est in reliquis. χελύνιον Joseph. archaeol. 4, 4. p. 109. D.

Orion Thebanus in Etymologico MS. apud Koen. ad Gregor. p. 275. ἀμύμων παρὰ τοῦ ἀμώμων, τροπῇ τοῦ ω εἰς υ, ὡς παρὰ Σαπφοῖ, χελώνη χελύνη. Hesychius: χελύνιον· χελώνιον. S.]

Inseritur post α; vt αὐάταν Pind. Pyth. Od. 2. v. 52. αὔως Sappho apud Ammon. p. 23.

Schol. Pind. Αἰολικῶς τὸ αὐάταν προσήγαγεν. ἐκεῖνοι γὰρ, ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα μεταξὺ, ἐντιθέασι τὸ υ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀὴρ αὐὴρ, καὶ ἄως αὔως. ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστιν, οὐκέτι. καὶ τάχα ἄν τις ἡμῖν ἀπορήσειε λέγων· πῶς τὸ ἄτη τὸ υ ἀνεδέξατο; καὶ φαμὲν, ὅτι ἀπὸ συναιρέσεως γέγονεν. ἦν γὰρ ἀάτη. [Gregor. p. 277. sq. αἱ προσθέσεις τοῦ υ, ἐπιφερομένου φωνήεντος, Αἰολέων εἰσιν. οἷον χεύαντες (Hom. Ιλ. ω. v. 801.) ἀντὶ τοῦ χέαντες.

Cf. Id. p. 287. sq. Sic ποτιδεύομαι Theocr. Idyll. 5. v. 65.
B ἐπιδευέες Id. Idyll. 22. v. 160. S.] Hort. Adon. ἠὼς διαλέκτου Ἰώνων, ἕως Ἀττικῶν. Δωριέων δὲ τὸ ἄως, Αἰολέων δὲ τὸ αὔως. Eustath. p. 154. l. 14. Αἰολέων τὸ προστιθέναι τῷ α τὸ υ. [Cf. Tzetz. ad Hesiod. p. 147. a. qui affert καυάξαις. v. infra p. 331. A. S.]

post ο; Quintilian. Instit. l. 1. c. 4. §. 16. Ὀδυσσεὺς *) Οὐδυσσέα fecerunt Aeoles.

[*) Immo Ὑδυσσέα, ita vt haec verba Quintiliani pertineant ad pag. 155. C. D. Magis pertineat huc Οὐλυμπία Pind. Olymp. Od. 3. v. 27. S.]

Rejicitur ex Diphthongo ου; vt †) ὀρανῷ Alcaeus (Edit. Commel.) p. 8. pro οὐρανῷ. Συράκοσσαι Pind. Pyth. Od. 3. v. 124. pro Συράκουσαι; defectu τοῦ υ per duplicationem τοῦ σ compensato. [Plut. quaestt. Rom. c. 101. p. 288. B. τῆς βούλλης (Xylander vult βουλῆς) ὑπὸ Αἰολέων βόλλας προσαγορευομένης. βόλλα Gruter. inscript. p. MXCI. 4. S.]

†) In Athen. p. 430. A. vbi locus Alcaei affertur, est ὠρανῷ.

C Ω

Pro α; vt *) ὠγαθὸν Epicharm. apud Athen. p. 363. F.

[*) At hanc scripturam non nisi per operarum errorem irrepsisse in edit. 2. et 3. Casaub., jam Schweighäuserus animaduertit T. IV. p. 675. Omnino in talibus saepe peccatum fuit, etiam ab antiquis grammaticis. Etymol. p. 823. l. 55. ὤριστος ἀντὶ τοῦ ἄριστος, Βοιωτικῶς, τραπέντος τοῦ α εἰς ω. Immo Ionicum est ὥριστος pro ὁ ἄριστος, et legitur saepe apud Homerum, vt Ιλ. λ. v. 288. ψ. v. 536. quem locum vbi laudauit Gregor. p. 195. haec addit: ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος. τὸ γὰρ ο καὶ τὸ α εἰς ω μέγα κιρνῶνται, ὥσπερ τὸ βόαξ βῶξ. Iis, quae ex Etymol. retuli, similia tradit Tzetz. ad Lycophr. v. 9. τὸ α οἱ Δωριεῖς εἰς ω μέγα τρέπουσι, τὸν ἄνθρωπον ὤνθρωπον λέγοντες, καὶ τὰ ὅμοια. Et sane apud Aretaeum p. 21. l. 12. legitur ὁ δὲ ὤνθρωπος. Sed haud dubie perperam. S.]

[Pro ε; Gregor. p. 124. sq. Δωριεῖς ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς τὰ ἀπὸ βαρυτόνων περισπώμενα ἐκτείνουσιν· οἷον, στρέφω στρωφῶ, νέμω νωμῶ, τρέχω τρωχῶ, τρέπω τρωπῶ, πέλω πωλῶ, πέτω πωτῶ. Θεόκριτος (Idyll. 7. v. 142.)· πωτῶντο. S.]

Pro ο; vt Νεώβη Eurysus apud Clem. Alex. Stromm. 1. p. 321. B. Plato in Cratylo T. I. ed. Steph. p. 410. C. docet, vocem ὧραι poni pro antiqua et Attica ὅραι, διὰ τὸ ὁρίζειν τοὺς καιρούς.

Pro οα; vt βῶκας Epicharm. apud Athen. p. 315. B pro βόακας Polyoch. apud Athen. Ibid. C.

Pro ου Communi; vt μῶσα Theocr. Idyll. 1. v. 9. Alcman p. 126. μωσικὰ Tim. Loc. p. 1095. ὠρανὸς Sapph. p. 17. Anthol. l. 4. c. 34. (T. D III. p. 199. analectt. Brunck.) βωλὰ Decret. Byzant. apud Demosth. p. 255, 21. et p. 256, 8. Theocr. Idyll. 17. v. 15. Callim. Hymn. in Cer. v. 33. βωλομένων Marm. Oxon. Marm. III. l. 74. Κώρητας Id. p. 601. l. 5. ὦς Theocr. Idyll. 11. v. 157
32. βωκόλος Id. Idyll. 1. v. 92. A
†) βῶς Id. Idyll. 8. v. 77. λώοντο Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 73. λωτροχόος Ibid. v. 15. ὠσία Ocelus et Archytas in Stob. Eclog. p. 44. et p. 76. ὃ ἡμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν, εἰσὶν οἳ ἐσίαν καλοῦσιν, οἳ δ' αὖ ὠσίαν Plat. in Cratylo p. 276. (T. I. p. 401. C. ed. Steph.)

[†) v. Priscian. p. 196. et Etymol. p. 815. l. 35. S.]

Attico; λῶντο Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 72. pro ἐλοῦντο. pro ἐλόυοντο. lege prius p. 9. A.

B Poetico siue Ionico; vt ὤρεσι Id. in Cer. v. 52. μῶνος Ibid. v. 8. Theocr. Idyll. 20. v. 45. δῶλος Id. Idyll. 5. v. 5. δῶλαι Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 47. γώνατα Ibid. v. 84. κῶρος Theocr. Idyll. 1. v. 47. κώρα Id. Idyll. 6. v. 36. Lacon apud Aristoph. Lysistr. v. 1310. (vbi tamen Kuster. dedit κόραι).

Eustath. p. 71. l. 11. Δωριεῖς βούτης βώτης (Immo βώτας Theocr. Idyll. 1. v. 80.) μοῦσα μῶσα. Id. p. 1535. l. 49. κόρος
C κοινόν. κοῦρος Ἰωνικῶς, κῶρος Αἰολικῶς ἅμα καὶ Δωρικῶς. [Gregor. p. 112. Δωριεῖς τὴν ου δίφθογγον εἰς ω τρέπουσιν, ὠρανὸν τὸν οὐρανὸν λέγοντες, καὶ τὰς Μούσας Μώσας, καὶ τὸν κοῦρον κῶρον. Id. p. 274. Αἰολεῖς τῷ ω ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῶνται, ὡς καὶ οἱ Δωριεῖς, τὴν Μοῦσαν Μῶσαν λέγοντες, καὶ τὸ λιποῦσαι λιπῶσαι. Sed Hemsterhus. ad Poll. 10, 124. docet, Aeoles ὀρανὸς pro οὐρανὸς dixisse. S.]

DIPHTHONGI.

AI

Pro η; Etym. p. 272. l. 16. οἱ Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μιμναίσκω διὰ τῆς αι διφθόγγου λέγουσιν. et Hort. Adon. θνήσκω, προσγράφεται τὸ ι. ἴσως ἐκ τοῦ λέγειν τοὺς Αἰολεῖς θναίσκω διὰ τῆς αι διφθόγγου. Hesych. βλαιτή, βλητή. Λάκωνες.

Pro ο; vt μαλακαίποδες Theocr. Idyll. 15. v. 105.
D Aem. Port. Lex. Dor. pro communi μαλακόποδες.

Pro ει; vt κλαῖδα Callim. Hymn. in Cerer. v. 45. κλαῖστρον Pind. Pyth. Od. 1. v. 16. ἠθαῖον Id. Isthm. Od. 2. v. 69.

158 Etym. p. 385. l. 30. ἠθεῖος ἠθαῖος κατὰ Δωριεῖς. Eu-
A stath. p. 1648. l. 5. ἐκ τοῦ φθείρω, φθαίρω, καὶ ἐκ τοῦ κτεί-

νω, ἠταίνω, Δωρικώτερον παρὰ Ἀλκαίῳ. καὶ κύπειρον κύπαιρον παρὰ Ἀλκμᾶνι. [Sic κυπαιρίσκος Alcman apud Hephaest. p. 44. Etymol. p. 28. l. 35. Αἴγειος, τὸ Δωρικὸν αἰγαῖος. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ει, αι λέγουσι. τὸ γὰρ κύπειρον κύπαιρον λέγουσι· καὶ τὸ αἴγειον αἰγαῖον πέλαγος. Hesych. λαῖαν Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας. Sic ἄναιρος pro ὄνειρος supra p. 152. A. S.]

EI

Pro η; vt Θείβαθεν Θείβαθι Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 862. et 868. μεῖς, de quo prius p. 148. B. ἀείτα *aquilae* Lycophr. v. 461. vbi Canterus ἀήτου vel αἰήτου scribendum existimat.

Tzetz. in Hesiod. p. 127. a. μεὶς ὁ μὴν Αἰολικῶς. Eustath. p. 1401. l. 34. ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ η ὁ λέβης, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς διὰ διφθόγγου, καθὰ καὶ ὁ πένης καὶ τὰ κατ' αὐτὰ, ὁ Ἡρακλείδης δηλοῖ. [Id. p. 1442. l. 49. rursus ex Heraclide: δι' ἔθους Βοιωτοῖς μηδέποτε τῷ η χρῆσθαι ἐπὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως, ἀλλ' ἑκάστοτε εἰς ει δίφθογγον μετατιθέναι. διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ει προφέρονται· τίθειμι, κίρνειμι, ἵστειμι, καὶ πάνθ' ὁμοίως. καὶ τὸ εἰμὶ γοῦν τῆς αὐτῆς ἔχεται διαλέκτου. Etymol. p. 660. l. 50. καυστειρὸς γίνεται κατὰ διάλεκτον Βοιωτῶν, ὡς τὸ τέθηκα τέθεικα. Id. p. 675. l. 30. οἱ Αἰολεῖς τὸ η εἰς ει δίφθογγον μεταβάλλουσι. τὸ γὰρ πένης, πένεις λέγουσι. S.] Hort. Adon. p. 209. τὸ η τρεπόμενον εἰς α παρὰ Δωριεῦσιν, οἱ B
Βοιωτοὶ εἰς τὴν ει δίφθογγον οὐ τρέπουσιν. οἷον ἐν τῷ ἥρωες. ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς οὐ τρέπουσι τὸ η εἰς α, οὐδὲ γάρ φασιν ἄρωες (legitur tamen ἄρωα Pind. Pyth. Od. 3. v. 13.) οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὸ η εἰς τὴν ει δίφθογγον λέγουσιν εἴρωες. ἐν δὲ τῷ ἡδὺ, ἐπειδὴ τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς τὸ η εἰς α (ἁδὺ Theocr. Idyll. 1. v. 1.) οὐ τρέπουσιν οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὴν ει δίφθογγον. Id. ζείδωρος, ἡ τὰ πρὸς ζωὴν δωρουμένη. τροπῇ Βοιωτικῇ τοῦ η εἰς τὴν ει, ὡς τέθεικα, καὶ οὐτήσω ὠτειλή. Cf. Etymol. p. 410. l. 6. et p. 626. l. 5.

Pro αι; vt ἀρχεῖαι Pind. Olymp. Od. 13. v. 152.

Benedict. et Aem. Port. in Lex. Pind. Pindarice pro ἀρχαῖαι.

Pro ευ; vt Ἐλειθυῖα Pind. Pyth. Od. 3. v. 15. Ἐλειθυῖα Id. Nem. Od. 7. v. 1. ab Ἐλευθὼ Id. Olymp. Od. 6. v. 72. Legitur Εἰλήθυια Callim. Hymn. in Del. v. 132. C

Pro ω; Hesychius: ἔξει· ἔξω. Λάκωνες.

EY

Pro εο vel ου; vt θεῦς Callim. Hymn. in Cerer. v. 57. θεῦν Ibid. v. 130. θευμερὴς Pind. Nem. Od. 7. v. 122. θεύμορος Id. Olymp. Od. 3. v. 18. Θευδόσιε Anthol. l. 4. c. 4. (T. III. p. 134.) ὀστεῦν Sarapion et Leonid. in Anthol. l. 3. c. 5. etc. 6. (T. II. p. 291. T. I. p. 238. Θευπόμπου Damaget. ibid. T. II. p. 39. ed. Brunck.) Θεύδοτος Marm. Oxon. XI. l. 6. νευμενία Chishul. Antiq. Asiat. p. 118. l. 3. ex Arcad. Decret. Κλεύνικος Theocr. Idyll. 14. v. 13. Θευγενίδος Id. Idyll. 28. v. 13.

D Eustath. p. 1387. l. 29. τὴν θεῦν κραθὲν ἀπὸ τοῦ τὴν θεόν. Hort. Adon. et Etymol. p. 448. l. 31. θεῦν κράσει Δωρικῇ τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον θεῦν, ὡς ἔρεβος ἐρέβευς. [Etymol. p. 259. l. 28. Δεύνυσος, ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων — τοῦ ι τραπέντος εἰς ε, γίνεται Δεόνυσος· (οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι) καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος, Θεύδοτος. Cf. Id. p. 189. l. 36. Gregor. p. 164. Κρῆτες Θευκυδίδης, Θευκράτης, Θεύφραστος, ἀντὶ τοῦ Θουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος. v. Koen. ad p. 76. et Gregor. p. 222. S.]

OI

Pro ει; ὀνειρὸς ὄνοιρος Δωριεῖς Phavor. Αἰολικῶς Etym. p. 660. l. 53. et Gregor. p. 285.

150 Pro ου; vt μοῖσα Theocr. Idyll. 1. v. 144. Pind.
A Nem. Od. 1. v. 15. Olymp. Od. 3. v. 7. Κρέοισα Id. Pyth. Od. 9. v. 30. Μέδοισα Alcman p. 126. Ἀρέθοισα Theocr. Idyll. 1. v. 117.

Eustath. p. 413. l. 9. μοῦσα κοινῶς, Αἰολικῶς μοῖσα. Cf. Gregor. p. 113.

[Pro υ; Tzetzes ad Hesiod. p. 147. b. Αἰολεῖς χροισὸς διὰ διφθόγγου γράφουσι. S.]

Ηι

Pro ει; vt τέλγος Eurypham. in Fragm. Pythag. p. 815. οἰκήαις τελγότας Ibid. p. 816. οἰκῆον Ibid. p. 817. σαμῆον Anonym. Id. p. 872. τελγότατον Ecphant. apud Stob. Serm. p. 332. [Sic Etymol. p. 23. l. 38. ἀηδὼν dicit ortum esse ex ἀειδὼν, τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η. S.]

Ωι B

Pro οι; vt Τρώαν Pind. Isthm. Od. 4. v. 62. *) πωμενικὸς Theocr. Idyll. 1. v. 25.

*) Sic Rud. Graec. Lat. Busb. et Aem. Port. in Lex. Dor. sed Edit. Oxon. sine ι subscripto. H. Steph. et Wintert. ποιμενικός.

De lingua barbara, qua Scytha vtitur in Aristophanis Θεσμοφοριαζούσαις.

κ pro χ; vt σκῆμα, ἔκω v. 1200. et 1209. ἀπότρεκε v. 1227. Sic Iones prius p. 98. C. C

π pro φ; vt πυλάττω v. 1016. πωνὴ v. 1097. σπόδρα v. 1134. κεπαλῆς v. 1137. Sic Iones prius p. 133. B.

σ pro ζ; vt κάρισος v. 1207. pro χαρίζου. καρίεντο v. 1222. pro χαρίεν.

pro τ; vt σὶ v. 1096. 1098. (Sic Megarensis Acharnn. 757. σαμάν. Schol. ἀντὶ τοῦ, τί μήν.)

τ pro θ; vt αἴτρια v. 1010. ἐπιτυμεῖς v. 1134. 1146. τυγάτριον v. 1222. Sic Iones prius p. 99. A. B. vide et p. 5. A. et p. 149. D. D

πτ pro φθ; vt ἐπτόνησας v. 1131.

ι pro ε et ω; ξεινίγκι v. 1016. pro ἐξενέγκω.

pro ο; vt μεμνῆσι v. 1213. pro μέμνησο.

pro ει; vt ἀνεγείρι v. 1187.

160 ω pro ου; vt ἔκ' ὠδὲν v. 1209. (sic prius p. 156.
A C.) pro ἔχω οὐδέν. aut forsan reponendum est ἔκω δὲν, et δὲν erit pro οὐδὲν, vti in Lingua Graeco-Vulgari, Matth. 5, 13.

O terminatione plurimum vtitur; vt γραμματέο v. 1114. πανοῦργο v. 1123. καλὸ, γλυκερὸ v. 1198. et 1204. γρᾶο v. 1225.

Biset. v. 1010. Σκύθης ὢν τὸ γένος, ὡς βάρβαρος, βαρβαρίζει· καὶ τούτου τοὺς βαρβαρισμοὺς ὁ ποιητὴς ἡμῖν καλῶς χαρακτηρίζει. τὸ γὰρ οἰμώζει (v. 1010.) ἀντὶ τοῦ οἰμώξεις (Attici etiam
B solent ponere ει pro η in secundis personis p. 62. D.), αἰτρίαν ἀντὶ τοῦ αἰθρίαν. δρᾶς ἐγὼ (v. 1012.) δράσω ἐγώ. (et κἀγὼ λέγι v. 1115. vbi tamen Kuster. habet λέγω. τὸ γλῶσσα v. 1204. Ἀττικὸς μέλις Ibid. Syntaxi barbara) βουλῆς (v. 1014. pro βούλεις, quasi a βουλω. Sic λαλῆς v. 1119. pro λαλεῖς), βούλει ἐθέλεις. σημείωσαι δὲ, παρὰ πολλοῖς καὶ τῶν νῦν βαρβάρων τὸ π ἀντὶ τοῦ φ, καὶ ἀνάπαλιν τὸ φ ἀντὶ τοῦ π ἐν χρήσει εἶναι.

P R O S O D I A.

Spiritus. C

Exprimi solebat spiritus

Asper per β; Pausan. 5, 3. p. 149. l. 28. [Ἠλεῖοι] ὑπερησθέντες — αὐτὸ τὸ χωρίον Βαδὺ ὀνομάζουσι, καὶ ποταμὸν τὸν ῥέοντα ἐνταῦθα ὕδωρ Βαδὺ ἐπιχωρίῳ φωνῇ.

Sylburg. in Paus. Βαδὺ more Laconibus, Cretensibus, et aliis peculiari; pro Dorico ἁδὺ seu communi ἡδύ. Hesych. βαλικιώ-
D της (ἡλικιώτης) συνέφηβος Κρῆτες.

praesertim ante [1]) ρ; vt *βραδινὸς* Sapph. p. 26. 161
pro *ῥαδινός*. [2]) *βράκος* Theocr. Idyll. 28. v. 11. A

Vel per γ; vt *γέντο* Callim. Cerer. v. 44. pro *εἵλετο*. de quo prius p. 145. A. Cf. Spanhem. et Ernest. ad Callim. l. l.

Vel per [3]) Digamma Aeolicum F; Dion. Halic. Antiq. p. 16. *σύνηθες ἦν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὡς τὰ πολλὰ, προτιθέναι τῶν ὀνομάτων ὁπόσων αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ Φωνηέντων ἐγένοντο τὴν ου συλλαβὴν ἑνὶ στοιχείῳ γραφομένην. τοῦτο δ' ἦν ὥσπερ γάμμα διτταῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις· ὡς* [4]) *Fελένη, καὶ* B

1) Aem. Port. in Lex. Pind. Aeolice pro communi ῥαδινός. C Hort. Adon. in voce βροτὸς, et Eustath. p. 222. l. 4. προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς τὸ β τῷ ρ, ἡνίκα ἡ ἐφεξῆς συλλαβὴ ἔχει ἢ τὸ κ, οἷον ῥάκος βράκος. ἢ τὸ δ, οἷον ῥόδον βρόδον. ἢ τὸ ζ, οἷον ῥίζα βρίζα. ἢ τὸ τ, οἷον ῥυτὴρ βρυτήρ. οὕτως καὶ ῥοτὸς βροτός. [Cf. Eustath. p. 1654. l. 22. Apollon. Dysc. infra p. 435. B. Joh. Grammat. p. 382. 386. Gregor. p. 270. ibique Koen. *S.*] Hesych. βρόδα Αἰολεῖς ῥόδα. Priscian. p. 13. „In β solet apud Aeoles transire Digamma, quoties ab ρ incipit dictio, quae solet aspirari, vt ῥήτωρ βρήτωρ.“ [Lascaris l. 3. p. 230. postquam fere eadem praecepit, quae Maittaire modo ex Eustathio attulit, et postquam verba Dionysii Halic. quae paulo post leguntur, repetiit, addit haec: ἅπαξ δὲ Ἀλκαῖος Fρήξεις ἀντὶ ῥήξεις εἶπεν, ὥς φησι Τρύφων ὁ γραμματικὸς, ὃς καὶ Ἴωνας, καὶ Δωριεῖς, καὶ Λάκωνας, καὶ Βοιωτοὺς αὐτῷ χρῆσθαί φησιν· ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἡμεῖς δασείᾳ ἢ ψιλῇ χρώμεθα. *S.*]

2) Aem. Port. Lex. Dor. [Etymol. p. 98. l. 4. ἀναξυρίδας ἐν τῇ συνηθείᾳ βρακία φασίν· ἀπὸ τοῦ ῥακία, πλεονασμῷ τοῦ β, Αἰολικῶς. *S.*]

3) Salmas. Inscript. Vet. p. 44. Jos. Scalig. Animadv. in Chron. Eus. p. 118. et p. 119.

4) Serv. in Virg. p. 512. amabant Majores, vbi aspiratio erat, ponere F; vt Ἑλένη *Felena*. Sic apud Pier. Valerian. in Virg. p. 12. F pro H, *Fircus*, *Forreum*, *Fostis*, *Fostia*. Priscian. p. 11. „Fοῦ pro οὗ. et teste Astyage, in hoc versu, Οἰόμενος Fελένην Ἑλικώπιδα.“ Id. p. 12. „F Digamma apud Aeoles est, quando

5) Lenis etiam per Digamma] *Fάναξ, καὶ Fοῖκος, καὶ Fανὴρ, καὶ πολλὰ τοιαῦτα*. [Sic Johannes Grammat. p. 385. Aeolice docet *Fοῖνον* dici pro *οἶνον*. Sed Salmasius ad consecrat. temp. in agro Herod. p. 83. sq. ed. Cren. multis exemplis docuit, pro vtroque spiritu non raro etiam γ poni, vt *γισχὺς* pro *ἰσχὺς*, *γέτος* pro *ἔτος*, *γοῖνος* pro *οἶνος*, *γεστία* pro *ἑστία*, *γάδος* pro *ἅδος* etc. Et p. 81. sq. idem ostendit de litera β, vt *βισχὺς*, *βέῤῥω*, *βεκὰς*, *βάγιον*, pro *ἰσχὺς*, *ἔῤῥω*, *ἑκὰς*, *ἅγιον*. *S.*]

6) Digamma mediae quoque voci [vti apud Veteres Atticos Spiritus p. 10. C.] appingatur; Quintil. Instit. 1, 7, 26. „nostri praeceptores 7) *ceruom seruomque u* et *o* literis scripserunt: — nunc *u* gemina scribuntur,“ — §. 27. „nec inutiliter Claudius Aeolicam illam ad hos vsus F literam adjecerat.“ Id. 1, 4, 7. — „proprie in Latinis, vt in his, *seruus* et *vulgus*, Aeolicum Digamma desideratur.“

in metris pro nihilo accipiebant, vt Ἄμμες δ' Fειρήσαντο θεοὶ, τοὶ δ'.“

5) Ibid. „Fώμοσαν, Fαῖεν.“ (Cf. verba Lascaris not. 1. allata.)

D 6) Ibid. „Epigrammata egomet legi in tripode vetustissimo Apollinis, qui stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta, ΔημοφόFων ΛαFοκάFων. ex Alcmane δάFιον, pro δήϊον.“ Cf. p. 196. Casaub. in Athen. p. 117. Aeoles inter duas vocales digamma inserebant. Sic Latini, *ouum*, *ouis*. Pier. Valer. in Virg. p. 12. *tra*F*o*, *ve*F*o*, pro *traho*, *veho*.

7) Donat. in Terent. Andr. 1, 2, 2. „Digamma vtimur, et scribimus *Da*F*us*, *ser*F*us*, *cor*F*us*.“

162 Digamma erat nota Musica apud antiquos illius artis
A Scriptores per Meibomium editos; Boethium p. 5. Alypium p. 4. 5. 7. etc. et Digamma inuersum Ⅎ Alyp. p. 25. Vocatur aliquando *δίγαμμα* Alyp.

p. 4. aliquando δίγαμμον p. 21. Boet. p. 5. *digammon*.

Priscian. p. 11. „Pro eo Caesar hunc Figuram Ⅎ scribere voluit, quod quamuis illi recte visum est, tamen consuetudo antiqua superauit." Jos. Scalig. Animadv. in Chron. Eus. p. 119. affert TERMINAℲIT pro TERMINAVIT ex Claudii Caesaris monimento. Gruter. Inscript. p. CXCVI. 4.

Constat, β et γ sustinuisse locum vtriusque Spiritus ex Hesychio; apud quem βείκατι εἴκοσι Λάκωνες. βισχὺν ἰσχὺν Λάκωνες. βείρακες ἵρακες. Huc refer, quod Eustath. p. 1654. l. 19. et Hort. Adon. in voce Φράζεσθαι afferunt ex Heraclide; τοὺς Παμφυλίους χαίρειν τῷ β, προτιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος· φάος φάβος, ἀέλιος βαβέλιος, ὀρούω ὀρούβω. Sic forsan ἔβασον (cujus mentio prius facta est p. 140. C.) ἔασον Συρακούσιοι. Hesych. Id. ὤβεα, τὰ ὠὰ Ἀργεῖοι. Athen. p. 57. D. ὠὸν Σαπφὼ καλεῖ ὤιον, Ἐπίχαρμος, καὶ Σιμωνίδης ὤεον. Hesych. γισχὺν, ἰσχύν. γῷ, ἑαυτῷ. Caninius p. 83. (vti et Nouvelle Methode Grecque p. 42.) notat hic [vti alibi Τεπτὰ, ἑπτά. Τενεκοῦντι, ἐνοικοῦντι Αἰολεῖς] Hesychium errasse, cum haec scribi debuissent per Digamma Ϝισχὺς, Ϝῷ. Ϝεπτὰ. Ϝενοικοῦντι. facilis enim est lapsus ob figurarum Ϝ, Γ, Τ similitudinem. Cf. paulo ante ad p. 161. B. B

Apostrophus

Elidit ου ante αι; vt Sapph. p. 17. C

— ἀπ' ὤραν' αἰθέ-
ρος διὰ μέσσου.

Dialysis.

*) αΐ pro αι; vt πάϊς Hom. Ιλ. β. v. 609.

¹) εϊ pro ει; vt ἀνδρεΐος Theocr. Idyll. 28. v. 10. Sic Ἀτρεΐδας Pind. Pyth. Od. 11. v. 47.

[*) Gregor. p. 273. Αἰολεῖς τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιροῦσι, πάϊς λέγοντες καὶ δάϊς τὸ παῖς καὶ δαῖς. Cf. infra p. 302. C. et Salmas. de Hellenist. p. 319. Est vero etiam Ionum. Certe πάϊς est apud Herodot. 5, 104. *S.*]

1) Eustath. p. 28. l. 33. οἱ Αἰολεῖς πολλάκις ἐν ταῖς διφθόγγοις οὐκ ἀποβάλλουσιν ι, ἀλλ' ἀρκοῦνται μόνῃ διαστάσει. ὡς ἐν τῷ Ἀτρεΐδης, Αἰγεΐδης, Ἀργεΐος. [Sic Gregor. p. 284. Ionibus tribui vidimus supra p. 103. A. *S.*] D

Ἀργεϊ Ibid. Od. 5. v. 93. Αἰγεΐδαι Ibid. Od. 5. v. 101. Edit. Oxon. ac metri ratio Dialysin requirit.

²) οϊ pro οι; vt χροΐαν Callim. Lav. Pall. v. 28.

2) Apollon. Synt. p. 13. l. 29. κοῖλον, κόϊλον. Sic Priscian. p. 31. et p. 765. Steph. de Vrb. p. 449. ὄϊδα παρ' Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ οἶδα. [Arcadii glossae MSS. apud Koen. ad Gregor. p. 273. πλοῖον περισπᾶται, ὡς πάσχον διαίρεσιν. Αἰολικῶς γὰρ πλοῖον πλόϊον. Tryphon Grammat. p. 113. διαίρεσις ἐστὶ συλλαβῆς ἀνάλυσις, ἢ διάστασις εἰς δύο. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων καὶ Θετταλῶν. οἷον πάϊς, ἀντὶ παῖς· κόϊλον, ἀντὶ κοῖλον· βέλεος, ἀντὶ βέλους. De alia dialysi diphthongi ου v. supra p. 154. C. *S.*]

163
A

ORTHOGRAPHIA VETVS

In Antiquis Marmoribus et Inscriptionibus Vsitata.

Γ

B Pro ν ante γ, κ, χ; vt τὴγ γραφὴν Marm. Oxon. II. l. 47. ἐχθρὸγ καὶ Id. l. 16. τὸγ χρόνον Ibid.

Pro κ ante δ, λ, μ; vt ἐγ δὲ Id. l. 21. ἐγ Λυκωρείας I. l. 7. ἐγ μὲν II. l. 21. Vide plura p. 615. Huc referre oportet voces aliquot compositas; vt ἐγδείξαντο Chishul. Antiq. p. 106. l. 13.

Δ

Pro π; Dion. Halic. Antiq. p. 55. κεῖνται τῶν
C Τρωϊκῶν θεῶν εἰκόνες ΔΕΝΑΣ ἐπιγραφὴν ἔχουσαι, δηλοῦσαν τοὺς Πενάτας. δοκεῖ γάρ μοι, τοῦ Π μήπω γράμματος εὑρημένου τῷ Δ δη-

λοῦν τὴν ἐκείνου δύναμιν τοὺς παλαιούς. lege Jos. Scalig. in Chron. Eus. p. 115.

Pro τ; vt DIA PANDON i. e. διὰ πάντων Inscript. Vetustiss. Rom. Jos. Scalig. Animadv. in Chron. Euseb. p. 118.

Z

Pro σ; vt κόζμῳ Gruter. Inscript. p. LXXXVI. 8. D
Cf. supra p. 142. C. D.

M

Pro ν ante β, π, μ, φ; ὁ: vt γηραιόμ βιοτᾶς
Marm. Oxon. XL. l. 10. τὴμ πόλιν II. l. 2. ἐάμ- 164
περ Id. l. 26. ἐμ Μαγνησίᾳ Id. l. 14. ἐτάγησαμ A
πέντε Id. l. 32. τὴμ Φιλίαν Id. l. 15. Sic ante
initiales literas notatas spiritu aspero, aut leni; vt
τῶμ ὁσίωμ προσόδων Id. l. 58. τὴμ ὁμολο-
γίαν Id. l. 72. ὃμ ἂν Id. l. 55. Vide plura p.
658. Huc refer ἐμλείπων Chishul. Antiq. Asiat.
p. 109. l. 30.

N

Retinetur in vocibus compositis ex praepositionibus
ἐν, σὺν; vt ἔνκτησιν Marm. Oxon. CLVI. l. 17. B
συνλαλήκασιν II. l. 23. συνκλήτου IV. l. 10.
σύνβιος XIII. l. 6. συνγενῆ XXVI. l. 1. συν-
χωρήσωσι CLXXIV. l. 8. συνζησάσῃ XII. l. 6.
συνσφραγισάσθωσαν II. l. 86. συνσφραγίσθη
l. 58. Huc refer has alias hujusmodi voces; λαν-
χανόντων III. l. 54. ἐντυνχάνωσι CLVI. l. 7.
ὑπολανβάνωσιν II. l. 79. πάνκαρπος CLIV, l.
10. ἀμένπτως XII. l. 3.

[v. Index grammat. ad Gruteri inscriptiones, lit. N. *S.*]

TH, ΠH, KH, ΠΣ, KΣ,

Pro θ, φ, χ, ψ, ξ; vt ANETHEKE, AMΠHI- C

TPVON, MOVNAPKHEON, pro ἀνέθηκεν, Ἀμφιτρύων, μουναρχέων Jos. Scal. Animadv. in Chron. Eus. p. 121. ex tribus Epigraphis antiquissimis, quas vidisse se testatur Herodotus 5, 59-61. p. 194. l. 38. Cadmeis literis conscriptas. ΠΣΟΙ-KHE, KΣEPON, pro ψυχὴ, ξηρόν. Salmas. Not. ad duas Inscript. Her. p. 30. Graeci sequebantur sonum tantummodo literarum; θ, φ, χ, priusquam a Simonide inuenirentur, exprimebant juxta
D τ, et juxta π et κ, aspirationis notam H ponen-
do. ξ autem varie nunc per κ et σ, nunc per γ et σ. idem ψ nunc per βσ, nunc per πσ Victorin. p. 2459. [ξ etiam per χσ, vt Ἀλέχσιππος et Χσενοχάρες apud Spon. miscell. eruditae antiqu. p. 316. pro Ἀλέξιππος et Ξενοχάρης. *S.*]

165 Ξ

A Pro κσ, vocibus duabus in vnam coalescentibus; vt ἐξυβριτίας Chishul. Antiq. Asiat. p. 114. l. 13. et p. 125. l. 8. pro ἐκ Συβριτίας.

Retinetur in praepositione ἐξ ante σ; vt ἐξ Σμύρνης Marm. Oxon. II. l. 81. ἐξφράγισμα XVIII. l. 9. Vide ἐξσφραγίσθη p. 622.

B T

Pro θ; vt Ξαντίππου Marm. Oxon. I. l. 69. sed vide p. 659.

Φ

Pro π; vt ἐφιορκοῦντι Marm. Oxon. II. l. 69. 78. ἐφ' ἴσῃ II. l. 44. 75. ὑπέστη CLXXIX. l. 6. Lege p. 622. 663. Sic ἀφεσταλμένων Chishul. Antiq. Asiat. p. 69. l. 3. 17. [ἀφηλπισμένῳ Gruter. Inscriptt. p. LXXI. 1. 7. *S.*]

E

C Pro η; Plat. Cratyl. (p. 426. C. Edit. H. Steph.)

P

οὐ γὰρ η ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ε, τὸ παλαιόν. Columna Farnesiana apud Gruter. Inscript. p. XXVII. et Jos. Scalig. Anim. in Chron. Eus. p. 110. METAKINESAI, DEMETPOS, KOPES, pro μετακινῆσαι, Δήμητρος, Κόρης. METRI pro μητρὶ Gruter. Inscript. p. DCCCLV. 16. [Schol. Hom. ad Οδ. α. v. 275. τῇ ἀρχαίᾳ συνηθείᾳ ἐγέγραπτο μῆτερ ἀντὶ τοῦ μήτηρ. S.] Sic in vetustissimo Glossarum manuscripto Codice ex Bibliotheca Puteanorum fratrum se reperisse testatur Salmasius in Not. ad Inscript. Vet. p. 59. πεποίθεσις, μάθεσις, κίνεσις, pro πεποίθησις, μάθησις, κίνησις. D

Pro αι; vt Ἀθηνέου pro Ἀθηναίου Gruter. Inscript. p. XXI. 1.

H 166

Supplebat locum Spiritus asperi tam in medio quam in initio; vt Column. Farnes. HO, HOI, ENHODIA, pro ὁ, οἱ, ἐνόδια. A

Pro ι; vt XAPHN Gruter. Inscript. p. MXXXVI. 10. pro χάριν.

Pro ει; vt APHOT Id. p. CV. 10. pro Ἀρείου. Lege Oxon. Marm. p. 557. l. 2.

I B

Pro η; Plat. Cratyl. (p. 418. C. Edit. H. Steph.) οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἱμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἑμέραν. Sic ἰδὲ Hom. Ιλ. γ. v. 194. et saepius, pro ἠδέ. Quod forsan dedit occasionem Grammaticis quibusdam pronunciandi ζῆτα, ἦτα, θῆτα, zita, ita, thita. Sic pronunciat Clenard.

Pro υ; vt πολυστάφιλον Salmas. Inscript. p. 73. hinc forsan quidam legerunt Ἶλα pro Ὕλα, de quo prius p. 155. B.

Pro ει; vt σίσασα pro σείσασα Salmas. Inscript. p. 64. Idem affert ex Anacreonte (ap. Etymol. p. 714. l. 59. et Odar. 22.) σίει et σίοντα, ex Lucillio (T. II. analectt. Brunck. p. 338.) δανίσας, et ex Diog. Laert. 2, 46. κόνιον pro κώνειον. (vbi tamen editur κώνειον.)
C

Wintertonus in Obseruat. ad Hesiod. refert, a quodam Graeco cujus colloquio vsus est, vim vocalium et diphthongorum prophoricam sic descriptam fuisse, δεῖ προφέρειν τὸ η, υ, καὶ τὴν ει, οι, ὡς, ι.

O

Pro ω; vt ΛΟΙΟΝ, ΔΑΙΜΟΝ, ΘΕΟΝ in Column. Farnesian. pro λώϊον, δαίμων, θεῶν.

D Pro ου; vt ODENI, TO, TPITO, O. Ibid. pro οὐδενὶ, τοῦ, τρίτου, οὐ. TISAMENO pro Τισαμένου ex Delphica Tabula antiqui aeris. Salmas. in Not. ad Inscript. Vet. p. 56. ex Plin. l. 7. c. 58. Athen.
167 p. 466. sq. de literato Achaei poculo, in quo in-
A scripta erat vox Διονύσου his literis, δέλτ', ἰῶτα, ο, ν, υ, σᾶν, τό τε ο. ἐν τούτοις λείπει τὸ υ στοιχεῖον. ἐπεὶ πάντες οἱ Ἀχαιοὶ (Casaub. reponit ἀρχαῖοι) τῷ ο ἀπεχρῶντο, οὐ μόνον ἐφ' ἧς νῦν τάττεται δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ ὅτε τὴν δίφθογγον διασημαίνει, διὰ τοῦ ο μόνον γράφουσι — κἂν τοῖς προκειμένοις οὖν τοῦ Διονύσου τὴν τελευταίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ο μόνου ὡς βραχέως ἐγκεχαραγμένου ἐδήλωσαν, ὅτι συνυπακούεσθαι δεῖ καὶ τὸ υ, ἵνα ᾖ Διονύσου. Jos. Scalig. Animadv. ad Chron. Eus. p.
B 115. notat ex Epigrammate Ausonii, Lacones vnica litera ο negare solitos; et ex Suida (in Φιλοξένου γραμμάτιον), vocatam fuisse Φιλοξένειον γράμμα, eo quod Philoxenus Dionysio ipsum accerseuti tabulas litera ο inscriptas miserit, vt se non venturum indicaret. Sic in vetustiss. Gloss. Mss. Cod. supra citato: τότο, κοσμόσιν, πορεύο,

Κόρητες, pro τούτου, κοσμοῦσιν, πορεύου, Κού-
ρητες. Salmas. Not. in Inscript. Vet. p. 38. Sic
Hesych. et Phav. ἐβόλοντο pro ἐβούλοντο. quam
glossam Alberti ad Hesych. sumtam putat ex Hom.
Οδ. α. v. 234. Hesych. ὀπίττομαι, οὐ πείθο-
μαι. Βοιωτοί. Gruter. Inscript. p. DV. Κόρητας. C
[Omnino v. Schweighäuser. ad Athenae. l. l. T. VI.
animadverss. p. 66-68. *S.*]

Υ

Pro ι; vt ὀψυγόνοισι pro ὀψιγόνοισι Salmas. In-
script. Vet. p. 73. Lege Oxon. Marm. p. 661.

Pro ου; vt ΑΥΓΥϹΤΟϹ pro Αὔγουστος in num-
mo Augusti. Jos. Scalig. Animadv. in Chron. Eus.
p. 119. Sic Boeoti pronunciabant θυγάτηρ θου-
γάτηρ. vide prius p. 155. A.

Pro υι; Athen. p. 467. A. παραπλησίως δὲ καὶ
τὸ υ γράφουσιν, ὅταν καὶ κατ' αὐτὸ μόνον D
ἐκφωνῆται, καὶ ὅταν συζευγνυμένου τοῦ
ἰῶτα.

[Sed v. Schweighäuser. l. l. p. 68. *S.*]

Pro β; vt εὐδομήκοντα Inscript. Corcyr. apud
Montfauc. Diar. Ital. p. 414. l. penult. Sunt enim,
qui pronunciant βῆτα *Vita.*

ΑΙ

168
Pro ε; vt αἰσθίοντες Gruter. Inscript. p. CXXV. A
pro ἐσθίοντες.

Pro η vel ᾳ; vt ΑΓΑΘΑΙ ΤΥΧΑΙ, ΤΑΙ ΦΙΛΙΑΙ
Marm. Oxon. III. l. 2. 8. ΤΑΙ ΒΟΥΛΑΙ Gruter.
Inscript. p. DV. pro ἀγαθῇ τύχῃ, τῇ φιλίᾳ,
τῇ βουλῇ. Sic Lampito Lacaena apud Aristoph.
Lysistr. 174. ταὶ σιῷ. Biset. γραπτέον ταῖ σιῷ

B ἀντὶ τοῦ τῇ θεῷ. καὶ τοῦτο μὲν ἀρχαϊκῶς.
τὸ γὰρ ι οὐχ ὑπογράφεται, ἀλλὰ παραγρά-
φεται. Sed Kuster. edidit τᾷ. Lege Aem. Port.
in Suid. Ἄβυσσος.

ΕΙ

Pro ε pronunciabant Veteres; Casaub. Animadv. in
Athen. p. 784. ex Excerptis Athenaei, οἱ ἀρχαῖοι
προσεχρῶντο τῷ ει ἀντὶ τοῦ ε. Hom. Argu-
ment. Ιλ. ε. Ει βάλλει Κυθέρειαν — in quem
locum Eustath. τὸ ε στοιχεῖον ει ἔλεγον οἱ πα-
λαιοὶ, προστιθέντες τὸ ι, ἵνα τῇ διὰ διφθόγ-
C γου ἐκτάσει δύνωνται περισπᾶν καὶ αὐτὸ, κα-
θὰ καὶ ἄλλα στοιχεῖα. Sic Alypius in Musica
p. 3. ε vocat ει. Jos. Scalig. Animadv. in Chron.
Eus. p. 112. Plutarchus in opusculo περὶ τοῦ ει
τοῦ ἐν Δελφοῖς illo ει intelligit ε literam, quam
ει pronunciabant. Cf. omnino Athenae. p.
453. D. F.

Pro η; vt ἐπιείρανε Salmas. Inscript. Vet. p. 16. pro
ἐπήρανε. δεινάρια pro δηνάρια Gruter. Inscript.
p. CXXV. Ἀσκλειπιάδης Id. p. CV. σωτεῖρι Id.
p. XL. Sic prius p. 158. A.

D Pro ι; vt πείονα, τειμήσατε Salmas. Inscript. Vet.
p. 21. πολείτης Romae in Via Appia. Jos. Sca-
lig. Animadv. in Chron. Eus. p. 115. Id. p. 114.
„literam ι in ει convertebant ante Ν, Ἀντωνεῖνος,
Σαβεῖνος, Λατεῖνος apud Irenaeum: at ante alias
169 literas vitiosum est, vt τειμητὴς (Gruter. Inscript.
A p. CLXXIII. 8.) νείκη (Marm. Oxon. XXXVI. l. 4.
et Timon Phliasius apud Clem. Alex. Stromm. 5,
p. 550. D.) quod in nummis et marmoribus cre-
berrimum.“ Lege Marm. Oxon. p. 620. εἰδίῳ
Gruter. Inscript. p. DCXCI. 6. εἰωνικὸν Id. p.
CCCXXX. 5. ὑμεῖν Id. p. CCCXV. 9. Sic He-

sych. εἰμείρεται, ἐπιθυμεῖ. et Priscian. inter Auth. Gramm. Latin. p. 1345. χείλια χεῖ πέλεται, καὶ Πεῖ —

Pro υ; vt γειμνασιαρχήσας Gruter. Inscript. p. B
CCCXVII. 2. μείωπα pro μύωπα Salmas. Inscript. Vet. p. 16. Idem affert μείουρον (H. Steph. Thes. ex Athen. l. 4.) pro μύουρον (Nicand. Ther. v. 287.)

Pro ευ; ἐπιπείσεται pro ἐπιπεύσεται Salmas. Inscript. Vet. p. 73.

Pro ῃ; vt TEI pro τῇ Column. Farnes. et Jos. Scal. in Chron. Eus. p. 116. ex tabula quadam, in Apulia, vetustissimae Linguae Opicorum. Lege Append. ad Marm. Oxon. p. 6. l. 3. et Lennep. de C
analog. ling. Gr. p. 35.

OI

Pro ῳ; vt HODOI TOI Column. Farnes. ΠΡΙΑΝΣΙΟΙ ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙ. Marm. Oxon. III. l. 3. 5. (Sed consule p. 527. l. penult.) pro ὁδῷ, τῷ; Πριανσίῳ, Ἱεραπυτνίῳ.

Eurip. Phoenn. v. 685. σοὶ ἔκγονοι] Schol. γράφεται σῷ ἐκγόνῳ. ἐπ' ἄρχοντος γὰρ Ἀθήναισιν Εὐκλείδου, μήπω τῶν μακρῶν εὑρημένων, τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο· τῷ ι (Salmas. Inscript. Vet. p. 232. reponit τῷ ε) ἀν- D
τὶ τοῦ η, καὶ τῷ ο ἀντὶ τοῦ ω. ἔγραφον οὖν τῷ δήμῳ μετὰ τοῦ ι δήμοι (Salmas. Ibid. reponit τοῖ δήμοι μετὰ τοῦ ι ἀντὶ τοῦ δήμῳ). μὴ νοήσαντες δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γρα- 170
φὴν καὶ δεῖ μεταθεῖναι τὸ ο εἰς τὸ ω μέγα, A
ἐτάραξαν τὸ νοητόν. *) [Similiter Boeoti pro

[*) v. Maioris epist. de iotorum subscriptione suspecta, so-

γελῷος et ἡρῷος et πατρῷος scripsere γελοῖος, ἡροῖος, πατροῖος. v. Etymol. p. 224. l. 36. S.]

rumque, praesertim ex numis veterum, Graece inscriptis, irrefragabili perpetuoque exilio, Kiliae 1685. 4. Altdorf. 1724. 4. p. 17. sq. et Chph. Theoph. de Murr de papyris s. voluminibus Graecis Herculanensibus, Argent. 1805. 8. p. 37. sq. S.]

ΟΥ

Pro ο pronunciabant veteres; Casaub. Animadv. in Athen. p. 784. ex Excerptis Athenaei, πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ ου ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου προσεχρῶντο. Hom. Argument. Ιλ. ο. Ου Κρονίδης κεχόλωτο — vbi Eustath. ὅτι δὲ τὸ ο στοιχεῖον ου ἐγράφετο, καθὰ καὶ τὸ ε ει, δηλοῦ-
B σιν οἱ παλαιοί. καὶ ἡ αἰτία, ἵνα στοιχιακῶς περισπῶνται καὶ αὐτὰ ὡς μακρά. βραχέα γὰρ ὄντα οὐκ εἶχον περισπᾶσθαι. Sic Alypius in Musica p. 5. ο vocat ου. Epigr. in Anthol. p. 509. Edit. Steph. (T. III. p. 264. ed. Brunck.) de Thrasymachi nomine:

Τοὔνομα, θῆτα, ῥῶ, ἄλφα, σὰν, ὖ, μῖ, ἄλφα, χῖ, οὖ, σάν.

Ex literarum figura in Columna Farnesiana et aliis exemplis supra allatis satis constat, quod Plinius
C l. 8. c. 58. obseruat, literas Graecas veteres fuisse easdem pene, quae nunc sunt Latinae.

Si quis Phoeniciarum, et Ionicarum literarum figuram desideret, adeat tractatum eruditissimum Josephi Scaligeri, quem suis in Eusebii Chronicon Animaduersionibus inseruit, praefixa Columna Far-
D nesiana p. 110.

ETYMOLOGIA. 171 A

Crasis.

α ex α η; vt τᾆματα Theocr. Idyll. 21. v. 23.
ex ῳ α; vt τἀγκίστρῳ Ibid. v. 46.
ex ω α; vt τἀγαθῶ Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 94. E. B
η ex αι ε; vt κἠξαπίνης Theocr. Idyll. 2. v. 25. [κἠγὼ Id. ibid. v. 18. κἠμὲ Id. Idyll. 7. v. 92. κἠξ Id. Idyll. 1. v. 136. κἠπὶ Alcman apud Athenae. p. 140. C. Sic †*) κἦφα Theocr. Idyll. 1. v. 82. pro καὶ ἔφα. *S.*]
ex αι ει; vt κἦπε Id. Idyll. 1. v. 97. Idyll. 2. v. 149.
ω ex α α; vt τὤγκιστρα Id. Idyll. 21. v. 10.
ex α ο; vt τὠστέα Id. Idyll. 4. v. 16. τὠνείρατα Id. Idyll. 21. v. 31.
[ex ο α; vt ὡστοργος Id. Idyll. 2. v. 112. τὠργείου Pind. Isthm. Od. 2. v. 15. pro τὸ Ἀργείου. *S.*]
ex ο ε; vt *) ὤλαφος Theocr. Idyll. 1. v. 135. †) ὤτερος Id. Idyll. 7. v. 36. ὢξ Id. Idyll. 1. v. 65. et Idyll. 28. v. 17.
ex ου α; vt τὤλγεος Id. Idyll. 20. v. 16.
ex ου ε; vt τῶ ὑβούλοιο Id. Idyll. 2. v. 66.
[ex οι α; vt τὤνδρες Epist. Lacon. apud Xen. hist. Graec. 1, 1, 15. Laco apud Aristoph. Lysistr. 1262. pro τοὶ ἄν-

[†*) Gregor. p. 88. sq. τὸ καὶ εἶπα κἦφα λέγουσι Δωριεῖς. Sed rectiora docuit Koen. ad h. l. qui etiam plura huius generis exempla collegit. Vocales autem α et ε in η contrahi a Doriensibus, dicit Etymol. p. 201. l. 55. vt τημὰ pro τὰ ἐμά. Cf. Id. p. 413. l. 10. vbi exempla affert ἦζης et ἦζη pro ἔζαες et ἔζαε, quae ipsa etiam Attici in linguam recepere suam. Cf. supra p. 45. *S.*]

[†) v. Gregor. p. 123. et p. 82. *S.*]

δρες. Sic ὤρνες Theocr. Idyll. 8. v. 70. *S.*]
ex οι αι; vt *) ὡ 'πόλοι Id. Idyll. 1. v. 80.
[ex αι ο; vt χὠταν Pind. Pyth. Od. 2. v. 160. χὠστις Id. Nem. Od. 10. v. 58. *S.*]
C ex αι ο α; vt *) χ' ὡ δωνις Ibid. v. 109.
ex αι ο ε; vt *) χ' ὡ 'κ Ibid. v. 72.
[ex ῳ α; vt τὤντρῳ Theocr. Idyll. 11. v. 44. *S.*]
ῳ ex αι ῳ; vt κῴχετ' Id. Idyll. 4. v. 19.

*) Sic H. Steph. Sed Oxon. ὤλαφος, ὡπόλοι, χῷ 'κ, χὠ 'δωνις. De varia scriptura vocis ὡ 'πόλοι lege Aem. Port. Lex. Dor. et Gregor. p. 86. sq.

ARTICVLVS.

Sing. N. ἁ Hippodam. inter Pythag. Fragm. p. 805. Theocr. Idyll. 1. v. 6. ᾁ Archimed. p.
D 121. l. 22.

G. τῶ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 834. Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5,
172 77. Tim. Loc. apud Plat. p. 1089. Theocr.
A Idyll. 4. v. 21. τᾶς Decret. Byzant. apud Demosth. p. 255, 21. Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 869. Theocr. Idyll. 1. v. 20. τᾶρ Spartan. Decret. contra Timoth. ὧ Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 98. D. ἇς Archim. p. 120. l. 30.

D. τῷ Archim. p. 120. l. 18. ᾧ Id. p. 121. l. 32. τᾷ Id. p. 120. l. 30. ᾇ Id. p. 121. l. 30. τᾷ Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. Theocr. Idyll. 2. v. 130. ᾳ Pind.
B Pyth. Od. 2. v. 9.

A. τὰν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 816. 817. Boeotus apud Eund. ibid. 860. 861. Lacon apud Eund. Lysistr. 1165. Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. Decret. Byzant. apud Demosth. p. 255, 27. 28. p. 256, 4. etc. Theocr. Idyll. 1. v. 11. pro τήν. Id. Idyll. 2. v. 12. pro ἥν. ἂν Archim. p. 126. l. 49. Pind. Olymp. Od. 3. v. 53.

Plur. N. τοὶ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 759. Foed. Laced. apud Thucyd. 5, 77. Theocr. Idyll. 1. v. 80. pro οἱ. Ibid. v. 118. pro οἵ. ταὶ Ibid. v. 9. Id. Idyll. 2. v. 1. Aristoph. in choro Equu. v. 1326. Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) C
tom. 3. p. 98. B. pro αἱ. Theocr. Idyll. 7. v. 59. pro αἵ.

Apollon. de Synt. p. 56. l. 1. τὸ λεῖπον τ ἀνεπλήρωσε τὸ Δώριον ἔθος, τοὶ ἄνθρωποι, ταὶ γυναῖκες. οὐκ ἀπιθάνως. ἡ γὰρ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν. [Gregor. p. 110. Δωριεῖς τῷ οι ἄρθρῳ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν καὶ τῷ αι προστιθέασι τὸ τ, τοὶ θεοὶ λέγοντες, καὶ ταὶ μοῦσαι. Etymol. p. 749. l. 23. ταί γε, ἄρθρον εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, Δωρικῶς. Etiam cum articulus vim pronominis habet, vt Pind. Olymp. Od. 6. v. 87. τοὶ δ', et Od. 12. v. 7. ταὶ δ', vbi refertur ad αἱ μέν. *S.*]

G. Foemin. τᾶν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 795. Euryph. inter Fragm. Pythag. p. 815. Pind. Olymp. Od. 1. v. 152. Theocr. Idyll. 1. v. 12. τάων Id. Idyll. 22. v. 161. Hom. Ιλ. δ. v. 54.

A. τὼς Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 168. Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 4. D
5. 16. ὡς Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 96. A.

Phav. τὼς τοὺς Θεόκριτος. Idyll. 1. v. 92. Idyll. 3. v. 26.

173 τὸς Foed. Cretens. apud Marm. Oxon. I.
A 17. Fragm. Foed. in Creta apud Gruter. Inscript. p. DV.

τῶρ, τὰρ Spartan. Decret. contra Timoth.

B

N O M E N.

Declinationes Substantivorum.

Declinatio Prima.

-Ης Nominatiui mutatur in -ας, vel *) -α; -η in -α.

*) Eustath. p. 1457. l. 18. — ἱππότα (Ιλ. β. v. 336.) ποιητικὴ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν. ἣν καὶ ὅσαι δὲ κατ' αὐτὴν, ὁ ἱππηλάτα, (Ιλ. η. v. 125.) καὶ τὰς ὁμοίας, Εὐδαίμων ὁ Πηλουσιώτης Μακεδόνων γλώσσης εἶναι λέγει. οἳ τρέπουσιν εὐθειῶν κλινομένων διὰ τῆς ου τὸ -ης εἰς ἄλφα, ἵνα μὴ ἀπαραμύθητος ἀμφίμακρος πέσῃ ἐπὶ πολλῶν. οἷς συνεξηκολούθησε καὶ τὸ, Θυέστ'
C Ἀγαμέμνονι (Ιλ. β. v. 107.). ὁρᾶται δὲ τοῦτο κατὰ τὴν ἐκείνου παρατήρησιν, οὐ μόνον ἐπὶ εὐθειῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πτώσεων. Ἄρατος (v. 664.) γοῦν φησι, —πόδες ἱππότα Φηρός. ἤγουν ἱππότου. (Schol. Arat. τῷ ἱππότα ἀντὶ εὐθείας ἐχρήσατο ὁ Ποιητὴς, οὗτος δὲ ἀντὶ γενικῆς.) παράγει δὲ ἐκεῖνος καὶ Ἰλλυρικὸν ὄνομα ἐν Ἐπιγράμματι —πατὴρ δέ μ' ἔφυσε Κόπαινα. ἤτοι ὁ Κοπαίνης. καὶ Συρακούσιον τὸ, ὁ Μύριλλα, οὗ μεμνῆσθαι λέγει τὸν Σώφρονα. —πάντως δὲ τοῖς εἰρημένοις ὀνόμασι τοῖς ὥς ἄλλοί φασιν Αἰολικοῖς συντέτακται καὶ τὸ νεφεληγερέτα (Ιλ. α. v. 511.). Αἰολικὰ δὲ καὶ μητιέτα (Ιλ. α. v. 175.) καὶ ἀκάκητα (Ιλ. π. v. 185.). Cf. Gregor. p. 283. et Eustath. p. 75. l. 32. Schol. Theocr. Δωρική ἐστιν ἡ κλίσις, ἰϋκτὰ (Idyll. 8. v. 30.) ἀντὶ τοῦ ἰϋκτής. Aem. Port. in Lex. Pind. et Benedict. in Pind. βαθυμῆτα (Nem. Od. 3. v. 92.) Nominatiuus Aeolicus pro βαθυμήτης. Aem. Port. Lex. Dor. in -τα pro -της notat, Θυέστ' in Homero esse Nominatiuum Macedonice formatum, non Vocatiuum pro Nominatiuo, quia huic praefigitur Articulus ὁ, qui cum Vocatiuo nunquam conjungitur. Id. Lex. Pind. ἀγλαοτρίαιναν
D (Olymp. Od. 1. v. 64.) et ὀρσοτρίαιναν (Pyth. Od. 2. v. 25.) sunt Accusatiui a rectis ἀγλαοτρίαινα et ὀρσοτρίαινα pro ἀγλαοτριαίνῃ;

et ὀρσοτριαίνης. Sed Benedict. Dorice pro ἀγλαοτριαίνην. Diacon. in Hesiod. p. 206. a. ἱππότα, ἤγουν ἱππότης. τὸ πάθος Δρυόπων, καὶ (sic Tzetz. in Eund. p. 135. a.) Αἰολέων καὶ Βοιωτῶν. Phauor. in Ἐναλλαγῇ, et Ἱππότα, et Μεταπλασμός. Hort. Adon. in Ἱππότα, Μεταπλασμὸς, et Μητιέτα. Apollon. Synt. p. 213. l. 18. κλητικὴ ἀντ' εὐθειῶν παραλαμβάνεται, κατὰ Μακεδονικὸν ἔθος ἢ Θεσσαλικόν. —αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' —συν- 174
ελέγχοντος καὶ τοῦ ἄρθρου τὴν παραλλαγὴν τῆς πτώσεως. Sic A
et Priscian. p. 643. Busb. Gramm. Graec. Lat. docet esse Atticam Syntaxin, vt Gregorius p. 40. (vbi v. Koen.) et Phauor. in κλητικὰς ἐκφέρειν, sed Rudim. Graec. in figur. Enallag. Poetice. [Atque hoc rectius videtur. Nam legitur haec forma vix nisi apud Tragicos, vt Κρονίδα Eurip. Bacch. in Choro v. 95. *S.*] Latini hanc formam imitati sunt in his: *poeta, planeta, cometa*, etc. a ποιητής, πλανήτης, κομήτης.

-ου Genitiui in [1]) -α vel [2]) -αο, -ης in -ας, vel -αρ; -ῶν in [3]) -ᾶν vel [4]) -άων: -ῃ Datiui in -ᾳ vel [5]) -α: -ην Accusatiui in -αν, -ας in -αρ.

1) Hort. Adon. in Πηληϊάδεω, Phauor. in Αἰνείας. et Eustath. p. 12. l. vlt. et p. 13. l. 1. τὰ εἰς -ας καὶ εἰς -ης ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, Δωρικῶς εἰς -α μακρὸν περαίνει τὴν γενικὴν, οἷον τοῦ Αἰνεία, τοῦ Πηλείδα.

2) Id. ibid. Βοιωτικῶς δὲ διὰ τοῦ -αο, οἷον Αἰνείαο, Πη- B
λείδαο, μακρᾶς ἐξάπαντος οὔσης τῆς παραληγούσης. Tzetz. in Hesiod. p. 49. b. extr. Οἰδιπόδαο (Ἔργ. v. 163.) διαλύσει Ἰωνικῇ. [Similiter Gregor. p. 287. Αἰακίδαο Ἰωνικῶς, καὶ Αἰακίδεω Ἀττικῶς, Αἰακιδεῦ γράφουσιν Αἰολεῖς. *S.*]

3) Procl. in Hesiod. p. 45. b. Μελιᾶν (Ἔργ. v. 145.) Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ Μελιῶν.

4) Diacon. in Eund. p. 188. b. θηλυτεράων (Ἀσπ. v. 10.) ἐπεκτάσει Αἰολικῇ. Sic Phav. in Αἰχμητάων. Johan. Gram. p. 382. Corinth. p. 271. Eustath. p. 178. l. 19.

5) Vbique in Archimede subscriptio τοῦ ι negligitur. Aem. Port. in Suid. Ἀωρία. τὸ ι neglectum, aut sublatum Ionice, Aeolice, et Dorice, quod videtur parum verisimile. Id. in not. ad Eurip. Alcest. v. 448. Σπάρτα: vbi mauult Σπάρτᾳ cum ι subscripto.

-ας Accusatiui pluralis in -αις; Priscian. p. 30. „Aeoles νύμφαις pro νύμφας dicunt.“ [Grammaticus Leidensis p. 309. τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς (Koen. addendum putat πληθυντικοῖς) αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέασιν Αἰολεῖς, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ καλὰς καλαῖς, καὶ ἀντὶ τοῦ σοφὰς σοφαῖς. *S.*]

C
Flexio Nominum in -ας.

Sing. G. Ὕλα Theocr. Idyll. 13. v. 7. Ἱμέρα Id. Idyll. 7. v. 75. Αὐγείαο Id. Idyll. 25. v. 7. Ἑρμείαο Id. Idyll. 24. v. 113.

Plur. G. Μινυᾶν Pind. Pyth. Od. 4. v. 122.

Flexio Nominum in -ης.

Sing. N. χοιροπώλας Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 818. Ὀρέστας Fragm. Pythag. p. 868. μαντυτὰς Mosch. Idyll. 1. v. 3.
D Ἑρμᾶς Theocr. Id. 1. v. 77. χορευτὰ, στρατιῶτα, λοχίτα Onatus Stob. Eclog. p. 1. et p. 4.

G. τεχνίτα Ecphant. apud Stob. Serm. p. 333. Ἑρμᾶ Tim. Loc. apud Plat. p. 1091. Οἰδιπόδα Pind. Pyth. Od. 4. v. 467. Eu-
175 rip. Suppl. in Chron. v. 836. [Aeschyl.
A Sept. adv. Theb. in Choro v. 731. Πισάτα Pind. Olymp. Od. 1. v. 112. Ἀλάτα Ibid. Od. 13. v. 17. *S.*] ὀρεσιβάτα Sophocl. Oedip. Tyr. in Choro v. 1120. Εὐρώτα Callim. Lav. Pall. v. 24. [αἰχμητᾶ Inscript. Tegeatica apud Paus. 8, 52. p. 280. l. 20. (in Brunckii analectt. T. II. p. 150.) *S.*] σκιρτητᾶ Mosch. Idyll. 6. v. 2. Εὐρώταο Theocr. Idyll. 18. v. 23. ἀΐδαο Id. Idyll. 2. v. 160. αἰχμήταο Pind. Pyth. Od. 4. v. 21.

D. ᾅδᾳ Theocr. Idyll. 2. v. 33. ἀΐδᾳ Id. Idyll. 1. v. 103. Ὀρέστᾳ Pind. Nem. Od. 11. v. 44. ἀκερσεκόμᾳ Id. Pyth. Od. 3.

v. 26. παντόπτα et παντάρχα Aristoph. in Choro Auu. v. 1058. sq.

A. Ἀγχίσαν Theocr. Idyll. 1. v. 106. ᾆδαν B
Ibid. v. 130. ἀΐδαν Ibid. v. 63. αἰχματὰν Pind. Pyth. Od. 1. v. 8. δεσπόταν Id. Olymp. Od. 1. v. 34. ποιητὰν Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. Ἑρμᾶν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 742.

Plur. G. θυμιτιδᾶν Ibid. πρεσβευτᾶν Gruter. Inscript. p. DV. Ἀτρειδᾶν Aeschyl. in Choro Choeph. v. 405. μυκητᾶν Theocr. Idyll. 8. v. 6. Ἡρακλειδᾶν Pind. Pyth.
Od. 1. v. 122. αἰχμητάων Hom. Ιλ. α. C
v. 152. αἰειγενετάων Ιλ. β. v. 400.

Flexio Nominum in -α.

Sing. G. μώσας Theocr. Idyll. 1. v. 20. μελίσσας Pind. Pyth. Od. 4. v. 106. πολυχορδίαρ Spart. Decret. contra Timoth.

D. τραπέζα Theocr. Idyll. 16. v. 27. Edit. Winterton. Sed in Ald. H. Steph. et Oxon. τραπέζῃ.

Plur. G. μοισᾶν Id. Idyll. 7. v. 37. Mosch. Idyll. 3.
v. 66. Pind. Pyth. Od. 1. v. 3. μουσᾶν D
Alcman p. 126. θεᾶν Pind. Isthm. Od. 8. v. 132. Hesiod. theog. v. 41. μεριμνᾶν Sappho p. 18. [οἰκιᾶν Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256. l. 7. λειτουργιᾶν ibid. l. 10. S.] μελισσᾶν Pind. Pyth. Od.
6. v. 54. Eurip. Iphig. Taur. in Choro v.176
165. μοιρᾶν Theocr. Idyll. 1. v. 140. A
Hippodam. apud Stob. Serm. p. 248. ξυμμαχιᾶν Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 79. ὁμολογιᾶν Lysid. inter Epistol. Graec. p. 455. μουσάων Aristoph. Auu.

910. 914. Theocr. Idyll. 16. v. 70. [*) μυιάων Hom. Ιλ. β. v. 469. θυράων Οδ. α. v. 107. θεάων ibid. v. 14.

*) Schol. Βοιωτικὴ ἡ διάλεκτος. Gregor. p. 271. τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῦσιν οἱ Αἰολεῖς, καὶ διὰ τοῦ αων προφέρουσιν. οἷον, Νύμφαι Νυμφάων, παρθενικαὶ παρθενικάων, θυράων, μελισσάων, (Hom. Ιλ. β. v. 87. vbi Schol. ἔστι τὸ σχῆμα ἐπέκτασις, ἴδιον Αἰολέων, καθάπερ τὸ μελισσέων Ἰώνων. Cf. Etymol. p. 40. l. 53.) ἐρχομενάων, (ibid. v. 88.) πυλάων. Ἡσίοδος· (Ἐργ. v. 383.) Ἀτλαγενάων ἐπιτελλομενάων. S.]

[D. τραπέζαισι Pind. Olymp. Od. 1. v. 80. S.]

Flexio Nominum in -η.

Sing. N. ἀρχὰ Megarensis apud Aristoph. Acharnn.
B 821. ἀρετὰ Theag. inter Pythag. Fragm.
p. 833. ψυχὰ Archyt. Ibid. p. 826. γᾶ Tim. Loc. apud Plat. p. 1092.

G. ἀρετᾶς Metop. inter Pythag. Fragm. p. 837. ψυχᾶς Onat. apud Stob. Eclog. p. 4. γᾶς Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 7. σελάνας Tim. Loc. apud Plat. p. 1093. Theocr. Idyll. 20. v. 43. ἀρετᾶρ, Σεμέλαρ Spart. Decret. contra Timoth.

D. ἀρετᾶ Onat. apud Stob. Eclog. p. 4. ψυ-
C χᾶ Pind. Pyth. Od. 1. v. 93. γᾶ Archim.
p. 120. l. 29. δώλα Theocr. Idyll. 2. v. 94.

A. ἀρχὰν Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 93. A. ἀρετὰν Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 18. ψυχὰν Theag. inter Pythag. Fragm. p. 836. γᾶν Pind. Pyth. Od. 1. v. 28. Ἀθαναίαν Theocr. Idyll. 5. v. 23.

V. ἀρετὰ Hymn. Aristot. apud Stob. Serm. p. 2. ψυχὰ Pind. Pyth. Od. 3. v. 109.

σελάνα Theocr. Idyll. 2. v. 10. *σελαναία* Ibid. v. 165.

Plur. G. *ἀρετᾶν* Metop. inter Pythag. Fragm. p. D
838. Pind. Olymp. Od. 1. v. 21. *διαλλαγᾶν* Laco apud Aristoph. Lysistr. 983. *ψυχᾶν* Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. *νυμφᾶν* Theocr. Idyll. 1. v. 12. *παγᾶν* 177
Pind. Olymp. Od. 3. v. 25. *ἀκτάων* A
Mosch. Idyll. 2. v. 113. *ὀδυνάων* Hom. Ιλ. δ. v. 191.

A. *ἀκοὰρ* Spartan. Decret. contra Timoth.

Declinatio Secunda.

Singulariter -*ος* mutatur in -*ορ*; -*ου* in [1]) -*ω*, rarissime in -*α*; -*ῳ* in [2]) -*ω*; Pluraliter -*ων* raro in -*αν*, et rarius in -*άων*; -*ους* in [3]) -*ως* vel [4]) -*ος*, vel -*ωρ*.

1) Johan. Gramm. p. 381. et Corinth. p. 82. sq. Ἀντὶ γε- B
νικῆς τῶν ἑνικῶν τῆς εἰς -ου ληγούσης ἀπὸ τῆς εἰς -ος εὐθείας τῇ δοτικῇ αὐτῶν χρῶνται οἱ Δωριεῖς· (ablato scilicet ι subscripto) ὡς Θεόκριτος, οἷον Πηνειῶ, Πίνδω Idyll. 1. v. 67. Schol. Theocr. Φόλω (Idyll. 7. v. 149.) ἀντὶ τοῦ Φόλου· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ου δίφθογγον εἰς ω μέγα τρέπουσι.

2) Phav. et Corinth. p. 285. δοτικαῖς εἰς -ω ληγούσαις Αἰολεῖς οὐ προσγράφουσιν ἰῶτα· οἷον Ὁμήρω, σοφῶ.

3) Corinth. p. 293. τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς εἰς -ους ἐκφερομένας διὰ τοῦ -ως λέγουσι Αἰολεῖς.

4) Id. p. 147. τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς τὰς εἰς -ους ληγούσας διὰ τοῦ -ος ἐκφέρουσι Δωριεῖς.

-ους in -οις; Phauor. in voce δοτικήν. et Gregor. Corinth. p. 292. Αἰολεῖς ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς· οἷον ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι, διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ. [Rarissimam hanc accusatiui pluralis formam Koenius ad Gregor. p. 292. sq. ex antiquo marmore illustrauit, vbi legitur τοὶς στραταγοὶς, Λαμψακανοὶς, καττοὶς νόμοις, pro τοὺς στρατηγοὺς, Λαμψακηνοὺς, κατὰ τοὺς νόμους. S.]

Sing. N. *Τιμόθεορ* Decret. Spartan. contra Timoth.

G. *κόσμω* Tim. Loc. apud Plat. p. 1089.
C *Ἐπιδαύρω* Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. *ἐφάβω* Theocr. Idyll. 23. v. 1. *νότω* Id. Idyll. 2. v. 95. *Βοσπορίχω* Decret. Byzant. apud Demosth. p. 255, 20. *ἀνθρώπω* Ares. apud Stob. Eclog. p. 105. *σατύρω* Mosch. Idyll. 6. v. 2. *Πειριθόω* Bion Epigr. 2. v. 2. *οὐρανῶ* Pind. Nem. Od. 3. v. 16. *χρυσῶ* Callim. Cerer. v. 127. Melissa inter Fragm. Pyth. p. 883.

χρυσαλακάτα Pind. Nem. Od. 6. v. 62.

Aem. Port. in Lex. Pind. Dorice pro χρυσηλακάτου. et Schol.
D χρυσηλάκατον εἶπε τὴν Λητώ. Benedict. mauult legere χρυσαλακάτας pro χρυσαλακάτης, vel citra Dialectum χρυσαλακάτου.

178
A D. *κόσμω* Archim. p. 120. l. 29. *δρόμω* Ibid. l. 35. *ἁλίω* Ibid. l. 36.

Plur. G. [1]) *αὐλᾶν* Pind. Pyth. Od. 12. v. 33. [2]) *ἀοιδᾶν* Id. Isth. Od. 4. v. 46. [3]) *νησάων* Callim. in Del. v. 66. et v. 275.

1) Aem. Port. Lex. Pind. Dorice pro αὐλῶν ab αὐλός.

2) vti et ἀοιδῶν, nam jungitur cum Participio ἐόντων. in Edit. P. Steph. H. Steph. Commel. vertitur, *poetarum.* sed in Benedict. *cantionum.*

3) Schol. παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν, οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς -α ἐστίν. Aem. Port. in Lex. Pind. -άων. νησάων pro νήσων. Sic Canin. p. 8. notatque id esse perrarum. Suid. κολωνάων καὶ νησάων παραλόγως ἐχρήσατο Καλλίμαχος. οὐ γὰρ παράγεται ἀπὸ τῆς κολώνης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κολώνου. Anna Fabri notat, veteres dixisse νήση ex Virgilii Aen. 5. v. 826. Forsan νήση vsurpatur
B pro νῆσος, vti pro ψάμμος legitur ψάμμη, vnde τᾶς ψάμμας apud Aristoph. Lysistr. 1263. ac Christian. ψάμμην putat esse ψάμμου vel ψάμαθον.

A. *ἀνθρώπως* Metop. inter Fragm. Pythag. p. 839. Epicharm. apud Diog. Laert. 3, 11. Epimenid. apud Eund. 1, 113. *Ἀργείως*

Foed. Laced. apud Thucyd. 5, 77. νόμως Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 4. Hippodam. inter Fragm. Pythag. p. 810. λόγως Ibid. Tim. Loc. apud Plat. p. 1094. Lysis apud Jamblich. vit. Pythag. c. 17. Μήδως Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1255. λαγὼς, ἐχίνως, αἰλούρως Boeo- C
tus apud Eund. Acharnn. 878. 879. ἐρίφως Theocr. Idyll. 1. v. 26. ταύρως Ibid. v. 121. ὀϊστὼς Bion Idyll. 1. v. 81. ἀλαβάστρως Callim. Lav. Pallad. v. 15. νόμος Cretens. Foed. apud Marm. Oxon. l. 17. θεὸς Gruter. Inscript. p. DV. παρθένος Theocr. Idyll. 1. v. 90. [λύκος Id. Idyll. 4. v. 11. ἀμπέλος Id. Idyll. 5. v. 109. φακὸς Id. Idyll. 10. v. 54. *S.*] Ἐφόρωρ Decret. Spartan. contra Timoth.

Nomina in -αος flectuntur per -ας, -α etc. adinstar primae declinationis; vt N. Ἀρκεσίλας Pind. Pyth. Od. 4. v. 116. D

G. Μενέλα Id. Nem. Od. 7. v. 41.

A. Ἀρκεσίλαν Id. Od. 11. 179
v. 14. A

V. ὤρκεσίλα Id. Pyth. Od. 4. v. 444. Πρωτεσίλα Id. Isth. Od. 1. v. 83.

Aem. Port. Lex. Pind. in terminatione —λας. Benedict. Comment. Etym. p. 579. l. 18. ἀμφίβολον, εἴτε συγκοπῇ Μενέλας καὶ Δορύλας, εἴτε κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς α μακρόν.

Declinatio Tertia. B

Singulariter -ος mutatur in -ορ; Pluraliter -ων in -αν, -ας in -αρ.

Sing. G. Δάματρορ, χρώματορ Spart. Decret. contra Tim.

A. βάρορ Ibid.

Plur. G. κρανιάδαν Theocr. Idyll. 1. v. 22. αἰγᾶν Id. Idyll. 5. v. 148. θηρᾶν Eurip. Helen. v. 384. *) Pind. Isthm. Od. 4. v. 78.

*) apud Steph. et Commelin. θηρᾶν a θηράω. Sed hoc rejicit Benedict.

C A. ὠδῖναρ Spart. Decret. contra Timoth.

Flexio quorundam nominum in -ις, -ης, -ους, -ως, -ην, -ων, -εας, -εαρ, -αυς.

-ις] Athen. p. 374. D. οἱ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ χ λέγουσιν, ὄρνιχος. Ἀλκμὰν δὲ διὰ τοῦ σ τὴν εὐθεῖαν ἐκφέρει ὄρνις, καὶ τὴν γενικὴν ὀρνίχων.

ὄρνιχος Pind. Pyth. Od. 8. v. 70. ὄρνιχα Id. Olymp. Od. 2. v. 159. ὄρνιχες Theocr. Idyll. 5. v. 48. et 7. v. 47. ὀρνίχων Id. Idyll. 7. v. 60. et Pind. Nem. Od. 9. v. 44. ὀρνίχεσσι
D Theocr. Idyll. 22. v. 73. Pind. Pyth. Od. 4. v. 338. ὄρνιξιν Ibid. Od. 5. v. 149. vnde ὀρνιχολόχος Id. Isthm. Od. 1. v. 67. Χαρίταν Id. Olymp. Od. 14. v. 11.

Eustath. p. 1419. l. 16. τὸ μὲν ὄρνις κοινόν ἐστιν ὄνομα. Δωριεὺς δὲ ἀνὴρ ὄρνιξ ὄρνιχος κλίνει, ὡς καὶ Πίνδαρος δηλοῖ, τροπῇ Δωρικῇ τοῦ σ εἰς ξ, ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἁρπάσω ἁρπάξω, καὶ τοῖς ὁμοίοις. [p. 1439. l. 35. ὅτι Ἀττικὸν μὲν τὸ ὄρνις, Δωρικὸν δὲ τὸ ὄρνιξ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Cf. Gregor. p. 97. *S.*]

180 Θέμις, θέμιτος Pind. Olymp. Od. 13. v. 11. μέ-
A ρις, μέριτος; vnde μεριτεύομαι Job. 41, 6.

Eustath. p. 92. l. 46. τὸ θέμιστας (Ἰλ. α. v. 238.) Δωρικόν· ὡς γὰρ χάρις χάριδος χάριτος, οὕτω θέμις θέμιδος καὶ

θέμιτος· πλεονασμῷ δὲ τοῦ σ, θέμιστος. (Hom. Οδ. β. v. 68. Cf. Etymol. p. 445. l. 18.) Id. p. 735. l. 52. θέμις ἐκλίνετο θέμιδος, καὶ Δωρικῶς θέμιτος. Id. p. 1618. l. 29. χάρις χάριδος, Δωρικῶς χάριτος· κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ Ἀλκμανικὴν χρῆσιν καὶ Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιτος, οἷον Ἀρτέμιτος θεράποντα. Sic Hort. Adon. in χάρις.

-ης] N. σκληροτὴρ, de qua voce prius p. 146. B. ταχυτὰς Pind. Olymp. Od. 1. v. 154. νεότας Id. Isthm. Od. 8. v. 150. ἐσθάς Id. Pyth. Od. 4. v. 140.

G. ἐσθᾶτος Ibid. v. 451. Melissa inter Fragm. Pythag. p. 883. καινότατορ Spart. Decret. contra Timoth. D. ταχυτᾶτι Pind. Isth. Od. 5. v. 12. νεότατι, φιλότατι Id. Olymp. Od. 10. v. 103. 105. Plur. N. ἰδιότατες Metop. et πλανᾶτες Hippod. inter Pyth. Frag. p. 840. 841. G. φιλοτάτων Pind. Nem. Od. 8. v. 2. B

-ους] Athen. p. 316. A. B. πολύπους. οὕτως φασὶν οἱ Ἀττικοὶ, τὴν δὲ αἰτιατικὴν πολύπουν, τὸ δὲ πόλυπον λέγειν Αἰολικόν. Id. p. 318. F. Δωριεῖς διὰ τοῦ ω καλοῦσι πωλύπουν· ὡς Ἐπίχαρμος καὶ Σιμωνίδης. C

-ως] ἔρως, ἔρος [1]) Hesiod. Theogon. v. 120. Hom. Ιλ. ξ. v. 315. (de quo prius p. 154. C.) ἔρον [2]) Ιλ. α. v. 469.

1) Schol. p. 246. a. Αἰολικὸν ἔρος. Tzetz. p. 104. a. τὸν ἔρον καὶ τὸν γέλον Αἰολικῶς.

2) Schol. ἔρον τὸν ἔρωτα Αἰολικῶς λέγει.

Priscian. p. 197. „Syracusii *Heron* pro *Heros* dicunt. Sic Sophron Ἥρων Ἥρως dixit. similiter et Μίνων pro Μίνως.“ p. 196. „*Minonis* pro *Minois* in Genitiuo ex Sallustii Historiis.“

-ην] flectitur per α; vt ποιμὰν Theocr. Idyll. 1. v. 7. μάνες Id. Idyll. 14. v. 45. μασὶ Id. Idyll.

D 17. v. 127. φρασὶν Pind. Isthm. Od. 5. v. 4. φρασὶ Id. Nem. Od. 3. v. 108. pro *) φρεσὶ Id. Pyth. Od. 4. v. 389. χᾶνας Boeot. apud Aristoph. Acharnn. 877.

*) Sic Edit. H. et P. Steph. et Benedict. sed Commel. φρασί. [Eustath. p. 32. l. 13. τὸ μὴν καὶ διὰ τοῦ α λέγεται μάν. καθὰ καὶ ἀπὸ τοῦ φρὴν γίνεται καὶ τὸ φρεσὶν κοινῶς, καὶ τὸ φρασὶ Δωρικῶς παρὰ Πινδάρῳ. S.]

181 -ων] ἀηδὼν, G. ἀηδοῦς Sophoc. Aj. v. 636. V. ἀη-
A δοῖ Aristoph. in Choro Auu. 680.

Schol. Sophocl. ἡ ἀηδὼ κατὰ Μιτυληναίους. Suid. ἀηδὼν, ἀηδοῦς, ὡς Σαπφὼ κατὰ Μιτυληναίους. Σοφοκλῆς. Eustath. p. 601. l. 43. et p. 716. l. 52. χρῆσις δὲ τῆς Γοργοῦς (Hom. Ιλ. θ. v. 349. Schol. ἀντὶ τοῦ Γοργόνος· ἀπὸ εὐθείας τῆς Γοργὼ) πολλαχοῦ, εἰ καὶ κοινῶς εὐθεῖα ταύτης ἡ Γοργὼν, ὡς τρυγών. οὕτω δὲ καὶ ἀηδὼν μὲν τὸ κοινόν. εὕρηται δὲ καὶ ἀηδοῦς γενικὴ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὡς Λητοῦς· καὶ κλητικὴ ἀηδοῖ, ὡς χελιδοῖ, παρὰ τῷ Κωμικῷ.

Ποσειδῶν N. Ποσειδᾶν Pind. Olymp. 8. v. 41.

G. Ποσειδᾶνος Ibid. Od. 13. v. 5. Ποσειδάονος Id. Pyth. Od. 4. v. 80.

B D. Ποσειδάονι Id. Olymp. Od. 6. v. 48. (All. Ποσειδάωνος et Ποσειδάωνι.)

A. Ποσειδάωνα Id. Nem. Od. 5. v. 67. *) Ποτείδαν (de qua voce prius, T pro σ p. 150. A.) Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 798. et τὸν Ποσείδαν Oxon. Marm. p. 601. l. 2.

V. Ποσειδᾶν Pind. Pyth. Od. 6. v. 51. Ποσείδαον Id. Olymp. Od. 1. v. 121.

*) Biset. ἀντὶ τοῦ, Ποσειδῶνα. τὸ σ εἰς τ ἐτράπη, καὶ μεταπλασμὸς τῆς κλίσεως γέγονεν, ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας, ὁ Ποτείδας.

Ἀμυθάων (*) Hom. Οδ. λ. v. 258.) Ἀμυθᾶν Pind. C
Pyth. Od. 4. v. 225.

*) Hunc locum citat Pindari Scholiastes.

Ἀλκμαίων (Apollodor. 3, 7, 2. 3. 5. vnde Ἀλκμαιονιδᾶν Pind. Pyth. Od. 7. v. 2.) Ἀλκμᾶνα Ibid. Od. 8. *) v. 66. et 80.

*) Schol. pro Ἀλκμάονα ab Ἀλκμάων. Eustath. p. 1681. l. 50. Ἀμυθάονα ὁ Πίνδαρος Ἀμυθᾶνα λέγει, ὡς καὶ τὸν Ἀλκμάονα Ἀλκμανα. Id. p. 1689. l. 9. Ἀλκμαίωνι, ὃν Πίνδαρος Ἀλκμᾶνα καλεῖ. Aem. Port. in Lex. Pind. docet, haec per Syncopen fieri.

-εας] κρέας. κρῆς Megarensis apud Aristoph. Acharnn. D
795. Theocr. Idyll. 1. v. 6.

Biset. κρέας κρῆς, κρᾶσις. οὕτω καὶ Θεόκριτος. [Gregor. p. 108. τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσι Δωριεῖς. Id. p. 165. Κρῆτες τὸ κρέα κρῆ. Johann. Gramm. p. 384. Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ ε καὶ α, τὸ η. κρέας κρῆς. S.]

-εαρ] φρέαρ. φρέατι, φρητὶ Callimach. Cerer. v. 16.

-αυς] ναῦς. νᾶες Theocr. Idyll. 17. v. 90. ναῶν 182
Pind. Pyth. Od. 1. v. 144. (lege prius p. 23. C.) A
νᾶας Theocr. Idyll. 22. v. 17.

Lege Aem. Port. in Lex. Dor. Etym. p. 605. l. 25. ναῦς, νᾶς παρὰ Δωριεῦσι. Steph. de Vrb. in Κατάνη. ναῦς Δωριεῖς χωρὶς τοῦ υ νᾶν φασί. Hesych. (corrigente Salmasio ad Solin. p. 78. C.) κατὰ νᾶν, κατὰ ναῦν. Gregor. p. 145. Δωριεῖς τὴν ναῦν νᾶν λέγουσι. v. ibi Koen.

Declinatio Quarta.

ου variatur in omnibus casibus per ω, et in Geni-
tiuo etiam per οι. B

Sing. N. ἁ [1]) βῶς Theocr. Idyll. 8. v. 77.

1) Priscian. p. 196. „Aeoles et Dores βῶς dicunt pro βοῦς, ου diphthongum in ω longam vertentes." Phauor. in ἔρανος. χῶς βῶς Δωριεῖς.

G. τᾶς [2]) Ἀχῶς Mosch. Idyll. 6. v. 1. [3]) Χαρικλοῖς Pind. Pyth. Od. 4. v. 182. υἱὸς Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 741. pro ὑός. (quod ipsum dedit Kusterus.)

A. [4]) τὰν βῶν Callim. Cerer. v. 109. Theocr. Idyll. 27. v. 63. Λατῶν Marm. Oxon. p. 600. l. 8. et p. 667. Ω pro ου. [5]) χῶν. Ἀργεῖοι τὴν συμβολὴν χῶν καλοῦσι Athen. p. 365. D.

C Plur. D. βωσὶν Theocr. Idyll. 9. v. 5.

A. τὰς βῶς Id. Idyll. 8. v. 48. Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 866.

2) Hort. Adon. p. 267. ὁ Ῥωμανὸς, ὁ τοῦ Φιλοπόνου διδάσκαλος, λέγει, ὅτι ἡ Σαπφὼ προσθέσει τοῦ σ ἐγένετο τῆς Σαπφῶς. et p. 268. οἱ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ σ ποιοῦσι τὴν γενικὴν, οἷον ἡ Σαπφὼ τῆς Σαπφῶς, ἡ Λητὼ τῆς Λητῶς.

3) Benedict. notat, Romanum Exemplar habere Χαρικλῆς. at Schol. deriuat a Χαρικλὼ Χαρικλοῦς.

4) Hort. Adon. p. 268. τὴν αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι προσθέσει τοῦ ν ἐποίουν τὴν Λητών. ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ, Ἡρὼν ἐξεδίδαξε. αἰτιατικῶς γάρ ἐστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς Ἡρώ.

5) Eustathius p. 1085. l. 50. affert hunc Athenaei locum, et
D addit, ἔστι τὸ χῶν ἐκ τοῦ χοῦν, ὃ καὶ χοεὺς Ἀττικῶς (lege prius p. 27. A. B.) λέγεται. οὗ κλίσις χοέως χῶς, ὡς Πειραιῶς. ἀναλογία δὲ αὐτοῦ κατὰ τὸ βῶν. ὡς γὰρ βοῦς βῶς Δωρικῶς, οὕτω καὶ χοῦς χῶς.

183
A

Declinatio Quinta.

Singulariter -εὺς Nominatiui vertitur in -ης, et -ης in -εύς; -ους Genitiui in -ευς vel -εος vel -εως in -ευς vel -ειος vel -ιος; -ος Accusatiui in -ορ; -ες Vocatiui in -ε, -εῦ in -η; Pluraliter -εῖς Nominatiui in -ης vel -εες; -έων Genitiui

in -ᾶν vel -είων; -εῦσι Datiui in -έεσσι; -έας Accusatiui in -έαρ.

Sing. N. Priscian. p. 211. „Dores pro Φιλεὺς, 'Ορφεὺς, Τυδεὺς dicunt Φίλης, "Ορφης et B
"Ορφην ex Ibyco, Τύδης ex Antimacho in primo Theban. Graeci Poetae -εὺς pro -ης proferunt; 'Αντιφατεὺς, Γερυονεὺς ('Αντιφατῆα Hom. Οδ. κ. v. 114. Γηρυονέα Hesiod. Theogon. v. 982.) Δαρεὺς ex Sappho, pro 'Αντιφάτης (Hom. Οδ. ο. v. 243.) Γηρυόνης (Apollodor. 2, 5, 10. Schol. in Hesiod. p. 510. a. ὁ Γηρύων, ὁ Γηρυονεὺς καὶ ὁ Γηρυόνης), Δάρης.“ (Hom. Ιλ. ε. v. 9.)

, Lascar. l. 3. de tertia flex. ὀλιγοπ. p. 279. flectit "Αρης, ὁ C
"Αρευς, τοῦ "Αρευος, τῷ "Αρευι, τὸν "Αρευα Αἰολικῶς. Eustath. p. 518. l. 36. ἔσται καὶ "Αρευς εὐθεῖα, ἥτις παρ' Ὁμήρῳ μὲν οὐκ ἔστι. παρὰ δὲ 'Αλκαίῳ εὑρέθη. vnde formantur "Αρεως Hom. Ιλ. ξ. v. 481. et "Αρηος Ιλ. β. v. 12.

G. 'Αριστοφάνευς Pind. Nem. Od. 3. v. 35. Εὐμήδευς Theocr. Idyll. 5. v. 134. χείλευς Id. Idyll. 7. v. 20.

Serv. in Virg. Aen. 5. v. 122. — „Quinque Graecae sunt Linguae, Aeolica, Ionica, Dorica, Attica, Communis. Fit, vt in vno nomine varietas inueniatur. Vt Idomeneus; Communis Lingua facit genitiuum, 'Ιδομενέος, Dorica 'Ιδομένευς, Attica 'Ιδομενέως, Ionica 'Ιδομενῆος.“ Cf. Gregor. p. 136.

μέλεορ Decret. Spartan. contra Timoth.
"Αρευς Leonid. apud Anthol. l. 1. c. 3. D
(T. I. p. 232. ed. Brunck.) ab "Αρης.

πόλευς Theogn. v. 774. Empedocl. apud Anthol. l. 1. c. 86. a πόλις. [v. tamen, quae dixi in notis ad Empedocl. v. 365. *S.*]

1) 'Οδυσεῦς Hom. Οδ. ω. v. 397. ab 'Οδυσ- 184
σεύς. A

1) Eustath. p. 1965. l. 24. δόξοι ἂν τῷ ἀπεριέργως ἀκού-

2) Περσεῖος Nicand. Ther. v. 764. Callimach. a Περσεύς.

πόλιορ Decret. Spartan. contra Timoth.

οντι, ὅτι ὁ 'Οδυσεὺς ἔκυσε τὴν τοῦ δούλου χεῖρα. ἀλλὰ ἐν γενικῇ Αἰολικῇ ἢ Δωρικῇ εἴρηται κατὰ κρᾶσιν μετὰ περισπωμένου τόνου τὸ 'Οδυσεῦς. ὡς γὰρ πρὸ ὀλίγων Θάμβεος Θάμβευς (v. 293.) εἶπεν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ 'Οδυσσέος συνεῖλεν εἰς τὸ 'Οδυσεῦς. Tzetz. in Hesiod. p. 68. b. τοῦ 'Αχιλλέως ἡμεῖς φαμὲν, Αἰολεῖς δὲ καὶ Δωριεῖς τοῦ 'Αχιλλεῦς. Vrban. p. 88. 'Οδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς "Ιωνας καὶ Αἰολεῖς, καὶ 'Οδυσσεῖος διὰ τῆς ει κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ 'Οδύσσηος προπαροξυτόνως κατὰ
B τοὺς παλαιοὺς Αἰολεῖς, καὶ 'Οδύσσειος διὰ διφθόγγου κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ Οδύσσιος Βοιωτικῶς. καὶ 'Οδυσσεῦς περισπωμένως Δωρικῶς καὶ Αἰολικῶς. 'Οδυσσ. ω. Idem de 'Αχιλλεὺς Lascaris l. 3. de tert. flex. 'Ολιγοπ. p. 278. sed ait: -ὥσπερ Δεὺς Διός· καὶ Δωρικῶς καὶ 'Ιωνικῶς 'Αχιλλεῦς περισπωμένως. 'Αχίλλευς δὲ βαρυτόνως Αἰολικῶς. Etym. Βασιλεύς p. 189. l. 28. οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν 'Αχίλληος καὶ βασίληος. βασιλέος κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν δίφθογγον βασιλεῦς, παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσιν· ὥσπερ 'Οδυσεῦς ἀντὶ τοῦ 'Οδυσσέως.

2) Schol. Nicand. p. 56. Περσεῖος δὲ τὴν γενικὴν εἶπεν, ὡς ἀπὸ Περσεὺς εὐθείας, Περσέος καὶ Περσεῖος Αἰολικῶς. ἀρσενικῶς κλίνας, ὡς βασιλεὺς βασιλέος καὶ βασιλεῖος. Id. p. 70. ex Callimacho, καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος — at in Edit. Colon. 1530. Περσεῖος — et sic legit Salmas. Inscript. Vet. p. 66. ac H. Steph. in Thes. 2. Tom. p. 1632. [Immo scribendum est Περσῖος et βασιλῖος. v. infra p. 185. A. ex Eustathio. *S.*]

A. Κλέορ Decret. Spartan. contra Timoth.

C V. *) *Hercule* Plaut. Rud. Act. 1. Sc. 2. v. 72.

*) Nouvelle Methode Latine p. 213. et citat o *Socrate* ex Cicerone (apud Priscian. p. 192.) Corinth. p. 291. sq. Αἰολεῖς τὴν εἰς -ες κλητικὴν τῶν εἰς -ης ὀνομάτων δίχα τοῦ ς προφέρουσι. Σώκρατες Σώκρατε. 'Αριστόφανες 'Αριστόφανε. Δημόσθενες Δημόσθενε.

Dores vocatiuum nominum in -εὺς faciunt in -η; vt Τύδη, teste Herodiano, qui hoc ponit in primo Catholicorum. Priscian. p. 211.

Plur. N. Δωριῆς Pind. Pyth. Od. 1. v. 125. Edit. Rom. 1515. et Commel. Sed Steph. et Benedict. Δωριῆς Attice pro Δωριεῖς.

Benedict. Dorice et Aeolice, sublato ι subscripto. lege Aem. Port. in Lex. Pind. D

ἀτρεῖες ex Inscript. Vet. Salm. p. 3. pro ἀτρῆες Aeolice.

Lege notas Salmasii p. 66. 67.

G. Κεστρᾶν Aristoph. Nubb. 338. a Κεστρεὺς 185
Athen. p. 306. D. A

Aem. Port. Not. in Eurip. Alcest. v. 448. pro κεστρῶν a recto κεστρεύς. Hunc Aristophanis locum citat Suidas, et distinguens inter τοὺς κεστρεῖς et τὰς κεστρέας videtur hanc vocem κεστρᾶν a κεστρεῖς deriuare; vti Scholiastes quoque Aristophanis, qui exponit τοὺς κεστρέας.

Ὑλλείων Dionys. Af. v. 386. ab Ὑλλεύς.

Eustath. Ὑλλήων, ἤτοι Ὑλλέων πολλὰ τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου γράφουσι, πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα. ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς -εὺς τὴν κλίσιν εἶχον διὰ τοῦ -ῆος κατὰ τὴν νέαν Ἰάδα· κατὰ δὲ τὴν παλαιὰν καὶ διὰ τοῦ -έios, κατὰ παράλυσιν τῆς ει διφθόγγου. καὶ διὰ τοῦ -ιος, ἐκτεταμένου τοῦ ἰῶτα, ὡς καὶ Σωφρόνιος λέγει. Steph. de Vrb. Ὑλλεῖς ἔθνος Ἰλλυρικόν. τὸ ἐθνικὸν Ὑλλεύς.

D. Δωριέεσσι Theocr. Idyll. 15. v. 93. pro B
Δωριεῦσι.

Hunc locum notat Corinthus in Dialecto Dorica p. 154. sq. τὰς δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς ἀπὸ τῶν εἰς -εὺς εὐθειῶν γινομένας οὐχ᾽ οὕτως ἐκφέρουσιν, ὥσπερ ἡμεῖς, Πηλεῦσι καὶ βασιλεῦσιν· ἀλλ᾽ ἐπίσης τῷ Δημοσθένει καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς γὰρ ἐκεῖ ἡ Δημοσθένεσι δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οὕτω κἀνταῦθα Θεόκριτος, τοῖς Δωριέεσσι.

A. βασιλέαρ Decret. Spartan. contra Timoth.

[V. Μεγαρῆς Aristoph. Pac. 499. *S.*]

C Declinationes Adjectiuorum.

Adjectiua Substantiuorum parifinium formas imitantur.

Declinatio Prima.

D Sing. N. ἕκαστορ Decret. Spartan. contra Timoth. ἀνθρωπίνα Hippodam. inter Pyth. Fragm. p. 808.

G. ἀγαθῶ Theocr. Idyll. 23. v. 2. Archyt. Ibid. p. 824. ἀνθρωπίνω Id. p. 826. ὀρθᾶς Theag. Ibid. p. 849. συμπάσας Id.
186 p. 842. κοινᾶς Foed. Lacedaem. apud
A Thucyd. 5, 79. Ἐλευσινίαρ Spartan. Decret. contra Timoth.

D. μέσω Archim. p. 121. l. 28. ἑτέρω Ibid. l. 45. ἑτέρα Id. p. 56. l. 24. μέσα Archyt. inter Pyth. Fragm. p. 826.

A. καλὰν Theocr. Idyll. 1. v. 52. μεγάλαν Archyt. inter Pythag. Fragm. p. 832. διπλόαν Pind. Nem. Od. 5. v. 96.

V. φίλα Sophoc. Elect. in Choro v. 229.

Plur. G. Masc. ἱερᾶν (ἀγώνων) Pind. Nem. Od. 2.
B v. 5.

Foem. τᾶν ἱερᾶν Callim. Lav. Pall. v. 3. πασᾶν Alcaeus p. 14. Pind. Olymp. Od. 1. v. 21. Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 10. Periander apud Diog. Laert. 1, 100. p. 26. Edit. Lond. 1664. sed πᾶσαν in Edit. H. Steph. p. 70. αἱμυλᾶν Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1271. λευκᾶν Theocr. Idyll. 8. v. 49. λιγεᾶν Id. Idyll. 22. v. 221. βαθειᾶν Sophoc. Aj. in Choro v. 1222. [βαρειᾶν Pind. Pyth.

Od. 5. v. 85. σεμνᾶν Id. Olymp. Od. 14. v. 11. S.] ἄλλαν (ἀρετᾶν) Crito inter Pyth. Fragm. p. 857. C πασάων Theocr. Idyll. 13. v. 48. θηλειάων Id. Idyll. 25. v. 107. [πολλάων Hom. Ιλ. β. v. 117. (vbi Schol. hanc rationem dicit Ionicam esse.) μελαινάων Ιλ. δ. v. 191. S.]

Neut. ὀρθιᾶν (κνωδάλων) Pind. Pyth. Od. 10. v. 56.

A. Λακεδαιμονίως, Ἀργείως Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 79. Ἀσαναίως Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1246. 1252. κακῶς Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. βαρβάρως Agesilaus apud Plut. Lacon. apophthegm. p. 211. B. μεγάλως Callim. D Lav. Pall. v. 5. ἐσλῶς Pind. Nem. Od. 3. v. 50. (vbi all. rectius ἐσλός. v. supra p. 178. C.) ἱλέος Gruter. Inscript. p. DV.

νέωρ, περιττὰρ Spartan. Decret. 187 contra Timoth. νέορ legit Casaub. A in Not. ad Athen. p. 614.

Declinatio Secunda.

-ις] σὰ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 757. τιοῖσι Sappho.

Schol. σαμὰν ἀντὶ τοῦ τί μήν. Eustath. p. 148. l. 38. σὰ δηλοῖ τὸ τινὰ, Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς. Cf. Etym. p. 157. l. 48. B Id. p. 752. l. 11. ἔστι τὶς τινὸς, ἐκβολῇ τοῦ ν τίος, καὶ μεταγίνεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ γίνεται τίος τίου. Apollon. Synt. p. 112. l. 2. τὸ τίος παρ' Αἰολεῦσι τῆς εἰς -ος εὐθείας ἔτυχε. Etym. p. 759. l. 35. οἱ Αἰολεῖς φασι, τιοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν. ὡς παρὰ Σαπφοῖ. Hesych. τὶρ τὶς Λάκωνες.

-ης] Sing. D. θευμερᾶ Pind. Nem. Od. 7. v. 122.

Aem. Port. in Lex. Pind. θευμερεῖ, Attice θευμερῇ (vide prius p. 29. C.) Dorice θευμερᾶ. Sed Benedictus reponit ἡμέρα, tum ratione metri, tum vocabuli θευμερᾶ, quod ait Graecum non esse; Schmidius ἀθρόα. Oxon. retinet θευμερᾶ. Pauw et Heyn. volunt θευμόρα.

A. ὁμογενᾶ Eurip. Phoenn. in Choro v. 1298. et v. 1299. pro ὁμογενῆ.

-ος Compositum.] Sing. G. Masc. αἰγιόχω Theocr. C Idyll. 20. v. 1.

Foem. ἀλόγω Eurysus apud Stob. Eclog. p. 16.

Plur. G. Foem. παντοδαπᾶν Pind. Pyth. Od. 3. v. 13.

A. Masc. κακαγόρως Id. Olymp. Od. 1. v. 85. ἐκδάμως Chilo apud Diog. Laert. 1, 73. ἐγγύως Cret. Foed. apud Marm. D Oxon. p. 120.

Foem. δασυκέρκος Theocr. Idyll. 5. v. 112.

188 A

Comparatio Adjectiuorum.

Φίλος. φίντατος Epicharm. apud Athen. p. 325. F. lege prius p. 145. A.

Ἀγαθός. κάῤῥων Alcman apud Apollon. de Synt. p. 211. Mandricidas apud Plut. Vit. Pyrrhi c. 26. p. B 401. C. (vti legit H. Steph.) κάῤῥονες Lacon. Carm. apud Plut. Vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B. καῤῥόνων Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. κάῤῥονας Argileonis Brasidae mater Lacaena apud Plut. Vit. Lycurg. c. 25. p. 55. D. Epicharm. apud Athen. p. 363. F. κάῤῥονα Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. βέντιστος Theocr. Idyll. 5. v. 76.

Κακός. *χερήων*. *χέρηον* Theag. inter Fragm. Pythag. p. 845. *χερήονος* Archyt. apud Stob. Serm. p. 268.

Μέγας. *μέσδων*. *μέσδω* Leonidas apud Plut. Vit. Lycurg. c. 19. p. 52. B. *μάσσων* Pind. Isth. Od. 5. v. 7. *μᾶσσον* Aeschyl. Prometh. v. 630. *μάσσονες* Callim. Dian. v. 102. *τὰ μάσσονα* Aeschyl. C Pers. v. 440. Pind. Olymp. Od. 13. v. 162. Theocr. Idyll. 22. v. 115. *μασσότερον* Dius apud Stob. Serm. p. 408.

Μικρός. *μήων*. *μήονα* Mosch. Idyll. 5. v. 9.

Πολύς. *πλήων*. *πλήονος* Ibid. v. 12. *πλήονα* Ibid. v. 5.

Phav. βέντιον ἀντὶ τοῦ βέλτιον Κρῆτες λέγουσι. Id. χέῤῥονα χείρονα Αἰολεῖς. Schol. Aeschyl. μάσσονα μείζονα. Eustath. p. 1643. l. 32. οἱ Δωριεῖς ἄσσον ἄσσιον φασὶ, καὶ μᾶλλον μάλλιον.

Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1262. *ἐλάσσως* in Nominatiuo plurali, pro contracto *ἐλάσσους*. D

Adjectiuum Numerale. 189 A

Cardinale.

Δύφων· δύο. Δωριεῖς. Hesych.

Τέσσαρες. 1) *τέττορα* Tim. Loc. aqud Plat. p. 1094. *τέτορα* Hesiod. Ἔργ. v. 698. *τετόρων* Theocr. Idyll. 14. v. 16. Musaeus apud Alcidamant. p. B 75. ed. Reisk.

Πέντε. 2) *πέμπε* Aeolice. Herodot. p. 362. l. 20. de Homero c. 37. *δηλοῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἔπεσιν, ὅτι*

1) Eustath. p. 1398. l. 21. τὸ τέττορας Δωρικῶς λεχθὲν, οὗ ἡ εὐθεῖα κεῖται παρ' Ἡσιόδῳ. Tzetz. p. 149. b. et Etymol. p. 754. l. 10. et Phauor. habent τέτορε in Hesiodo.

2) Phauor. in πεμπάς. Hesych. πέμπε· Αἰολεῖς, πέντε. Eustath. p. 135. l. 38.

Αἰολεὺς ὤν — πεμπώβολα (Ἰλ. α. v. 463.) — *καὶ γὰρ ὀνομάζουσιν οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε πέμπε.* Vnde *πεμπάζειν*. *ὡς δὲ μεγάλου πρὸς τὰ ὅλα κυρίου σημεῖον ἀριθμοῦ προτετιμῆσθαι τῆς πεμπτάδος, ἀφ' ἧς τὸ ἀριθμεῖν οἱ σοφοὶ πεμπάζειν ὠνόμαζον.* Plut. de EI apud Delphos c. 7. p. 387. E. *ἀναπεμπάζειν* Anthol. l. 2. c. 22. (T. III. p. 58. ed. Brunck.) et 3) *πεμ-*

C *παστὴς* Aeschyl. Pers. v. 986.

Εἴκοσι. 4) *εἴκατι* Theocr. Idyll. 5. v. 86. Callim. Cerer. v. 70.

Δώδεκα et *τριάκοντα* flectuntur; 5) *τὸν δυοκαίδεκον* Alcaeus. 6) *τριηκόντων* Hesiod. Ἔργ. v. 696. Callim. Epigr. 11.

Multiplicatiuum. 7) *Δεκαφύϊα* Callim. Fragm. p. 157.

3) Ibid. πεμπάζειν, κατὰ πεμπάδας ἀριθμεῖν. Sic Schol. Aeschyl. et Hesych. in πεμπάσσεται. (Hom. Οδ. δ. v. 412.)

4) Hesych. ἴκατι, ἢ εἴκατι· εἴκοσι. Phauor. εἴκοτι, ἢ εἴκατι. Δωριεῖς. Gregor. p. 124.

5) Etym. p. 290. l. 49. ἀντὶ τοῦ δυοκαίδεκα. Canin. p. 126. ex Alcmane.

D 6) Etym. p. 290. l. 51. sed Tzetz. in Hesiod. p. 150. a. μὴ γράψῃς τριηκόντων, εἴτε Ἡσιόδου, εἴτε μεταγραφικὸν τὸ πταῖσμα τυγχάνει, ἀλλὰ τριάκοντα.

7) Etym. p. 254. l. 14. δεκαφύϊα, τὰ δεκαπλάσια, Καλλίμαχος. δεκαφύϊον εἴρηται οἱονεὶ δεκάφυον. τὸ γὰρ φύω, Αἰολικῶς φυίω.

Ordinale.

190 A

Πρῶτος. †) *πρᾶτος* Theocr. Idyll. 8. v. 5. *πράτιστος* Id. Idyll. 1. v. 77.

[†) Gregor. p. 84. Δωριεῖς τὸ πρῶτος πρᾶτος λέγουσι, καὶ τὸ πρώτιστον πράτιστον. S.]

Temporale. *) τετράενες Id. Idyll. 7. v. 147.

*) Aem. Port. in Lex. Dor. Theocriteum et Poeticum vocabulum. Schol. Theocr. τετραετὲς Ἀττικῶς. Etym. p. 177. l. 53. τετράενον ex Callimacho. Corinth. p. 125. Δωριεῖς τετράενες λέγουσι. Θεόκριτος. [Scilicet ἔνος est i. q. ἐνιαυτός. v. Etymol. l. l. S.]

Substantiuum Numerale. B

Πεμπτάς. Aeolice πεμπάς. †) πεμπάδα, πεμπάδας Xenoph. Cyrop. 2, 1, 13. et 15. πεμπάδες, πεμπάδαρχοι Id. ibid. 2, 3, 9. 10. πεμπτάδος Id. Hist. Graec. 7, 2, 6.

†) in Marg. πεμπτάδα, πεμπτάδας, πεντάδες, πεντάδαρχοι. [v. Iungermann. ad Poll. 1, 127. et Lexicon Xenoph. S.]

Legitur in Excerptis Chronologicis Authoris Anonymi apud Johannem Antiochenum p. 6. χιλιονταετία pro χιλιετία. Sic μυριόνταρχον Aeschyl. Pers. v. 999.

Nominum Diuisio. C

Gentile:

-εύς. ἔστι νῆσος Ἀγάθη Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Ἀγαθεύς. ἡ γὰρ χώρα τῷ εἰς -εὺς τύπῳ χαίρει, ὡς Παταρεὺς, Τλωεὺς, Τελμισεὺς, Κρυεύς. Steph. de Vrb. in Ἀγάθη, Σιδάκη, Βουβὼν, Δολιχή.

(Κᾶρες) χαίρουσι τοῖς εἰς -εὺς, Ξυλεύς. Id. in Ξύλος, Ἄθυμβρα, et Πλατηῖς. Μέταπα, πόλις Ἀκαρνανίας. τὸ ἐθνικὸν Μεταπαῖος, ἢ Μεταπαεὺς, διὰ τὸ ἐπιχώριον Id. Ἄδροττα. οἱ οἰκήτορες D Ἀδροττεῖς. τὰ γὰρ εἰς -α οὐδέτερα παρά τε τοῖς Λυδοῖς καὶ τὴν Καρίαν οἰκοῦσι χαίρει τῷ εἰς -εὺς ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν τύπῳ Id.

-ηνός. δύναται καὶ Ἀδροττηνὸς, καὶ γὰρ ὁ τύπος τῶν Ἀσιανῶν. καὶ οὕτως οἱ ἐπιχώριοι λέγουσι Id. Ibid. Μαρσύα, τὸ ἐθνικὸν Μαρσυηνὸς, τῷ τῆς Ἀσίας τύπῳ Id.

191-ῖνος. Ἀμβρακία. τὸ ἐθνικὸν Ἀμβρακιεὺς καὶ Ἀμβρακιώτης. Φί-
A λιστος δὲ Ἀμβρακῖνός φησι, Σικελικῷ τύπῳ Id. sic in Ἴνυκον et Ὀμφάκη.

-αῖος. Ἀγάθυρσα, πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀγαθυρσαῖος. οὐ γὰρ ἀηθὴς ὁ τύπος τοῖς τὴν Σικελίαν οἰκοῦσι. Ἱμεραῖος γὰρ, καὶ Ἐνναῖος, καὶ Καταναῖός φασιν Id.

-άτης. Ἀμφιγένεια. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφιγενειάτης διὰ τὸν Πελοποννήσιον χαρακτῆρα Id. Ταρχία πόλις Σικελική. τὸ ἐθνικὸν Ταρχιάτης καὶ Ταρχιανὸς τῷ τύπῳ τῆς χώρας Id.

-ώτης. Κασταλία, πόλις Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν Κασταλιώτης. ὁ τύπος τοῖς Κίλιξι συνήθης Id.

-άστης. Δῖον, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν Διεύς. Παυσανίας δὲ Διάστας φησί· (editur in Pausania 9, 30. p. 305. Διᾶται) Μακεδόνων γὰρ ὁ τύπος Id.

B Diminutiuum; πάσσαξ, vnde πάσσακι Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 763.

Schol. ὑποκοριστικῶς τῷ πασσάλῳ. Corinth. p. 111. Δωριεῖς πάσσακα τὸν πάσσαλον λέγουσι. Eustath. p. 540. l. 22. ὡς δὲ καὶ πάσσαξ ὁ πάσσαλος λέγεται καθ' ὑποκορισμὸν, ἡ κωμῳδία οἶδε.

Patronymicum:

Masculinum; -ίδας pro -ίδης; vt Ἀλκιμίδας Pind. Nem. Od. 6. v. 14.

-εάδης et -εΐδας pro -είδης; vt Ἀτρεάδαισι (lege prius p. 153. A.) Ἀριστοκρεΐδας Ibid. Od. 3. v. 24. Κρηθεΐδας Id. Pyth. Od. 4. v. 271. C

-ιάδας pro -ιάδης; vt Ἀμφιτρυωνιάδας Id. Olymp. Od. 3. v. 26.

Foemininum; -αῒς pro -ηῒς; vt Ἐνδαῒς, Ἐνδαΐδος Id. Nem. Od. 5. v. 21. pro Ἐνδηῒς Apollodor. 3, 12, 6.

D

P R O N O M E N. 192

Substantiuum. A

'Εγώ. B

Sing. N. ἐγὼν Chilo, Cleobulus, Periander apud Diog. Laert. 1, 73. 93. 99. Theocr. Idyll. 1. v. 14. Lacon apud Aristoph. Lysistr. 982. ἔγωγα Id. apud Eund. ibid. v. 985. 989. ἐγώνγα Megarensis apud Eund. Acharnn. 736. et 764. ἰὼ, ἰῶγα Boeotus apud Eund. ibid. v. 898. ἰώνγα Corinn. apud Apollon. Dyscol. infra p. 422. A. C

Moschopul. p. 12. Δωρικῶς ἐγὼν ἐγώνη. Ibidem reliquae Pronominum variationes habentur. Cf. Etymol. p. 314. l. 37. et Gregor. p. 114. Eustath. p. 641. l. 51. ἐγὼ ἐγώνη κατὰ τοὺς παλαιούς. Id. p. 695. l. 26. Δωριεῖς τὸ ἐγὼ σὺν τῷ ν προφέρονται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἐγώνγα, ἤγουν ἔγωγε. Hesych. ἐγὼν, αὐτὸς ἐγώ. ἐγώνη, ἐγὼ Λάκωνες. ἰώγα ἔγωγε Βοιωτοί. Phavor. ἐγὼν Δωριεῖς, Αἰολεῖς ἐγῶν, ἐγώνγα ἰὼν ἰώνγα Βοιωτοί. Schol. Aristoph. Acharnn. 898. ἰῶγα ἀντὶ τοῦ ἐγώ. Ibid. v. 899. ἄξεις ἰών. γράφεται καὶ ἰὼ ἀντὶ τοῦ ἐγώ. καὶ δύο στιγμαὶ ἐν τῷ ἄξεις, εἶτα τὸ ἰώ. Tzetz. in Hesiod. p. 11. b. Δωρικὴ παράγωγος ἀντωνυμία τύνη, οὗτοι γὰρ τὸ τύνη ἀντὶ τοῦ σὺ λέγουσι, καὶ ἐγώνη, καὶ τὰ ὅμοια.

G. ἐμεῦ Hom. Ιλ. α. v. 88. μεῦ Thrasybulus apud Diog. Laert. 1, 100. Theocr. Idyll. 2. v. 55. D

Moschopul. p. 12. Δωρικῶς καὶ Αἰολικῶς ἐμεῦ. Cf. Etymol. p. 189. l. 36. Hesych. ἐμήνη ἐμοῦ. Priscian. p. 466. sq. „apud Graecos ἐμοῦ et ἐμοῦς Dorice, σοῦ et σοῦς, et οὗς dici solet."

D. ἐμὶν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 733. Chilo apud Diog. Laert. 1, 73. Epi- 195
charm. apud Ποίησ. Φιλ. p. 55. Theocr. A
Idyll. 2. v. 156. Foὶ Sappho.

Moschopul. p. 15. παρὰ τοῖς Ποιηταῖς καὶ ἕτεραί εἰσιν ἀντωνυμίαι μονόπτωτοι. λέγουσι γὰρ οὗτοι ἐμὶν ἀντὶ ἐμοί. καὶ τὶν ἀντὶ σοί. καὶ νὶν ἐπὶ τρίτου, ἀντὶ αὐτὸν ἢ αὐτὴν ἢ αὐτό. καὶ μὶν ὁμοίως, ὃ καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν λέγεται. Eustath. p. 839. l. 34. Δωρικὴ ἀντωνυμία — ἐμὶν ἀντὶ τοῦ ἐμοί. Voss. in Catull. p. 114. hunc Sapphus locum ex Apollonio Alexandrino citat, additque, Foὶ Aeolice dici pro μοί.

A. ἀμὲ Theocr. Idyll. 11. v. 42.

B Edit. H. Steph. ποτ' ἀμέ. Oxon. et Winterton. ποτ' ἄμμε. Ald. 1495. ποτί με.

Dual. A. ἄμμε Id. Idyll. 8. v. 25. Pind. Olymp. Od. 9. v. 160.

Moschopul. p. 12. ἔστι καὶ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν ἄμμε.

Plur. N. ἅμες Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 868. Anonym. inter Pythag. Fragm. p. 872. ἁμές γε Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1164. ἄμμες Theocr. Idyll. 5. v. 67. Alcaeus p. 9. Epicharm. apud Ποίησ. Φιλ. p. 54. Callim. Cerer. v. 128. Laconic.
C Cantilen. apud Plut. Vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B. et ἅμες institutt. Lacon. p. 238. A. B.

Biset. in Aristoph. Lysistr. 168. τὰ δὲ ἁμῶν ἅμες Δωρικά ἐστιν ἀντὶ τῶν ἡμῶν ἡμεῖς. Grammat. Basil. ἅμες Δωριεῖς. Eustath. p. 1112. l. 39. ἡμεῖς ἅμες λέγουσι Δωριεῖς, ἄμμες δὲ οἱ Αἰολεῖς.

G. ἁμῶν Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 168. Archimed. p. 120. l. 27. Theocr. Idyll. 2. v. 158. ἁμέων Tim. Loc. apud Plat. p. 1095.

D. ἁμῖν Periander apud Diog. Laert. 1, 100. Theocr. Idyll. 5. v. 106. Callim. Cerer. v. 122. Boeotus et Lacon apud Aristoph.
D Acharnn. 903. Lysistr. 1083. ἁμὶν Id. apud Eund. Lysistr. 1164. ἄμμιν Theocr. Idyll. 2. v. 35. ἄμμι Id. Idyll. 1. v. 102.

Epicharm. apud Ποίησ. Φιλ. p. 57. Pind. Pyth. Od. 4. v. 275. Alcaeus apud Athen. 194
p. 687. E. Philoxen. apud Eund. p. 146. A
extr.

Eustath. p. 1112. l. 34. τὸ ἡμῖν ἄμμιν λέγουσιν Αἰολεῖς. Phauor. Hesych. ἐντὶν, ἡμῖν.

A. ἁμὲ Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 95. ἁμὲ Lacon apud Eund. ibid. 1252. et Megarensis apud Eund. Acharnn. 759. ἅμμε Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. ἅμμε Leonidas apud Plut. Lacon. apophthegm. T. II. p. 225. B. Archytas apud Diog. Laert. 3, 22. Theocr. Idyll. 15. v. 75. Crates apud Athen. p. 158. B. Odae B
Locrenses apud Eund. p. 697. B.

Biset. in Aristoph. Lysistr. ll. ll. ἁμὲ, ἡμᾶς. Eustath. p. 47. l. 30. ἄμμε, ἤγουν ἡμᾶς Αἰολικόν.

Σύ.

Sing. N. τὺ Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1190. Timocreon apud Plut. Vit. Themistocl. c. 21. p. 122. D. Epicharm. apud Eund. Vit. Poplic. c. 15. p. 105. B. Theocr. Idyll. 1. v. 2. τύγα Id. Idyll. 5. v. 69. τύνη Callim. Dian. v. 124. ὁ δὲ Χίλων Λακω- C
νίσας τῇ φωνῇ, καὶ τύνη, ἔφη — Plut. Conuiu. septem Sap. c. 4. p. 150. A.

Hesych. τούνη σὺ Λάκωνες. τύνη Δωρικῶς, σύ. Sic Suid. Gregor. p. 295. τὺ et Aeolibus et Doribus tribuit. Eustath. p. 573. l. 19. τὸ δὲ τύνη, Δωρικὴ καὶ νῦν ἀντωνυμία πεζογράφοις ἄχρηστος· κειμένη καὶ παρ' Ἡσιόδῳ Ἔργ. v. 10. Schol. in Hom. Ιλ. ε. v. 485. ἀπὸ τοῦ τὺ ἐν παραγωγῇ τύνη, ὅ ἐστι σὺ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγὼ ἐγώνη καὶ ἐγών. [Etymol. p. 314. l. 38. Δωριεῖς τὴν σὺ ἀντωνυμίαν λέγουσι μετὰ τοῦ ν τύν· ὅπερ προσθέσει τοῦ η, γίνεται τύνη. Cf. ibi sequentia. *S.*]

G. σεῦ Scolion Aristotelis apud Athen. p. 696. C. Thrasybulus apud Diog. Laert. 1, 100.

τεῦ Charillus apud Plut. apophthegm. T. II. p. 189. F. et Mandricidas apud Ejusd. Vit. Pyrrhi c. 26. p. 401. (vti legit H. Stephanus in sua Epistola praefixa ipsius commen-
D tario de Attica Dialecto.) Callimach. Lav. Pall. v. 120.

Hesych. τέορ σοῦ Κρῆτες.

195 D. τοὶ Pittacus, Cleobulus, Periander, Epi-
A menides, Thrasybulus apud Diog. Laert. 1, 81. 93. 100. 113. 100. Callim. Lav. Pall. v. 33. Theocr. Idyll. 1. v. 25. 146. τὶν Demaratus apud Plut. Vit. Lycurg. c. 20. p. 52. C. et Agis apud Ejusd. apophthegm. T. II. p. 190. Archyt. apud Diog. Laert. 3, 22. Callim. Dian. v. 90. Theocr. Idyll. 2. v. 11. Pind. Nem. Od. 7. v. 9. τεΐν Aristoph. Auu. 931. Callim. Lav. Pall. v. 37. Herodot. 5, 60. 61. p. 194. l. 38. ex inscriptione antiqua. Legitur apud Ari-
B stophanis Thesmoph. 1004. in Editione Frobeniana p. 534. et Aem. Port. p. 821. σοΐ, sed in Raphelengiana et Kusteriana σοί.

Hesych. γὶν, σοί. Schol. in Theocr. Idyll. 1. v. 146. ἀντωνυμία τὸ τοί. Apollon. Synt. p. 161. l. 2. ἡ σοὶ γενομένη τὶν παρὰ Δωριεῦσι, γίνεται καὶ τεΐν, τεΐν τάδε μυθήσασθαι. (Hom. Ιλ. λ. v. 201. vbi Schol. τεΐν σοὶ Δωρικῶς.) Alcman apud Athen. p. 681. A. τιν' εὔχομαι — sed Casaub. reponit τὶν Dorice pro τοί. In Plut. apophthegm. p. 190. D. legitur τύνη, sed ex simili loco ex ejusd. Vit. Lycurg. c. 20. p. 52. C. videtur reponendum τίν. Suid. τεΐν σοὶ Δωρικῶς. et citat inscriptionem ab Herodoto laudatam. Schol. Aristoph. Auu. 931. ἐμὶν τεΐν. χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ τοῖς τοιούτοις Δωρισμόν. καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμίν.

C A. τὲ Theocr. Idyll. 1. v. 5. τὺ Ibid. v. 78. Aristoph. Equu. 1222. Megarensis apud Eund. Acharnn. 730. et 779.

Apollon. Synt. p. 20. l. 24. ἡ γοῦν ἐγκλιθεῖσα τῆς ὀρθῆς πτώσεως παρὰ Δωριεῦσι τὺ, ἀναγκαίως παρέφθειρε καὶ τὴν εὐθεῖαν, μεταστᾶσα εἰς τὴν συγγενῆ αἰτιατικήν. Id. p. 136. l. 2. ἡ τοὶ διὰ τοῦ τ γραφομένη, καὶ ἡ παρὰ Δωριεῦσι τὺ κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν. Sic Id. p. 125. l. 25. vbi affert ὥς τυ φιλάσω ex Theocr. Idyll. 3. v. 19. [Gregor. p. 106. Δωριεῖς τὸ τὺ ἀντὶ τοῦ σὺ καὶ σὲ λέγουσι. S.]

V. τὺ Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. Theocr. Idyll. 2. v. 32. Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 861.

Dual. A. ὔμμε Hom. Ιλ. ψ. v. 412. D

Plur. N. ὑμὲς Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 760. ὔμμες Theocr. Idyll. 5. v. 111.

D. ὔμμιν Pind. Olymp. Od. 13. v. 17. ὔμμιν 196
Id. Pyth. Od. 2. v. 6. Theocr. Idyll. 1. v. A
116. ὔμμι Hom. Ιλ. ζ. v. 77.

A. ὔμμας Theogn. v. 1100. ὔμμε Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1078. ὔμμε Theocr. Idyll. 5. v. 145. Pind. Olymp. Od. 8. v. 19. ὑμὲ Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 87. et Megarensis apud Eund. Acharnn. 737. 739.

Biset. in Aristoph. Acharnn. 737. τὸ ὑμὶ ἀντὶ τοῦ ὑμᾶς.

[V. ὑμὲς Aristoph. Acharnn. 862. S.]

Οὗ.

Sing. G. εὗ Hom. Ιλ. ξ. v. 427. B

Plur. D. φὶν Callim. Dian. v. 125. et v. 213.

A. ψὲ Theocr. Idyll. 4. v. 3.

Lascar. l. 3. de Pronom. p. 344. τοῦ τρίτου προσώπου ἡ ὀνομαστικὴ κατὰ παλαιοὺς ἶ καὶ ὅς.

Schol. Callim. Dian. v. 125. φὶν χωρὶς τοῦ σ, διὰ τὸ μέτρον. Phauor. Hesych. φὶν, αὐτοῖς ἢ αὐταῖς. ψὶν, αὐτοῖς, αὐτόν. Hort. Adon. in ῥάσφιν. Συρακούσιοι τὴν ψὶν λέγουσι·

Λάκωνες τὴν σφίν. Schol. Theocr. Idyll. 4. v. 3. τῷ ψέ οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ σφὲ χρῶνται. Hesych. ψὲ, αὐτοὺς αὐτὰς αὐτὸν αὐτὰ αὔτὴν αὐτό. Hic apud Theocritum ponitur pro αὐτὰς, vti in Lexico Dorico obseruat Aem. Portus, qui non probat, quod in vul-
C gatis Lexicis scribitur, nempe ψὲ pro σφᾶς. Corinth. p. 116.
Δωριεῖς τὰ σφᾶς ψὲ λέγουσι· Θεόκριτος.

Adjectiuum.

Primitiuum.

Ἐκεῖνος. Sing. N. κῆνος Sappho. τῆνος Theocr. Idyll. 1. v. 4. τήνα Ibid. v. 1. τῆνο Ibid. v. 8. Timae. Locr. apud Plat. (Edit. H. Steph.) Tom. 3. p. 95. A. Archyt. apud Diog. Laert. 3, 22.
D G. τήνου Argileonis Brasidae mater apud Plut. Lacaen. apophthegm. p. 240. C. Lysis apud Jamblich. vit. Pythag. c. 17. ἐκείνω Melissa inter Fragm. Pythag. p. 883. τήνω Theocr. Idyll. 2. v. 60. Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. Ar-
197 chyt. apud Eund. 3, 22. τήνας Id. ibid. Callim.
A Lav. Pall. v. 17. D. τήνῳ Theocr. Idyll. 2. v. 40. Callim. Fragm. ap. Schol. Aristoph. Auu. 873. A. τῆνον Theocr. Idyll. 1. v. 71. Chilo apud Diog. Laert. 1, 73. τήναν Callim. Lav. Pall. v. 68. Agesilaus apud Plut. vit. Ages. c. 14. p. 602. B. Plur. N. τῆναι Anonym. inter Fragm. Pythag. p. 872. G. τήνων Id. p. 869. D. τήνοις Id. p. 866. τήναις Theocr. Idyll. 1. v. 11. A. τήνας Archidamidas apud Plut. Vit. Lycurg. c. 20. p. 52. E. τῆνα Theocr. Idyll. 2. v. 153.

Κῆνος ex Sapphone apud Apollonium (v. infra p. 423. B.)
B affert Vossius in Observ. ad Catull. p. 114. [Etymol. p. 321. l. 29. ἐκεῖνος, ἡ ἀντωνυμία. καὶ οἱ Δωριεῖς κῆνος αὐτήν φασι καὶ τῆνος. Schol. Theocrit. idyll. 1. v. 1. τήνα ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος λέγουσι· καὶ τὸ ἐκείνη τήνα, ἀναλόγως τὰ θηλυκά. S.] Moschopul. p. 15. Δωριεῖς τῆνος λέγουσι, τὸ κ τρέποντες εἰς τ, καὶ τὴν δίφθογγον διαιροῦντες, εἶτα τὸ μὲν ε εἰς η τρέποντες, τὸ δὲ ι ἐκβάλλοντες. Lascar. l. 3. de Pronom.

p. 346. ἐκεῖνος λέγεται χωρὶς τοῦ ε κατ' ἀφαίρεσιν ποιητικῶς. οἱ δὲ Δωριεῖς τρέποντες τὸ κ εἰς τ, καὶ τὸ ε τῆς ει εἰς η, ὑπογράφοντες καὶ τὸ ι, τῆνος ἀντὶ κεῖνος λέγουσι. ι subscribitur in Rudim. Metr. Graec. Lat. Busb. Lege Aem. Port. in Lex. Dor. vbi notat, τήνω (Theocr. Idyll. 2. v. 145.) scribi per ω vocalem in omnibus codicibus, quos vidit (et sic in Edit. H. Steph. et Winterton.) sed cum sit Datiui casus, vt ex praecedente ἐμὶν patet, per ῳ diphthongum legendum (vti in Edit. Ald. et Oxon.) putat; alioquin Δωρικῶς τὸ ι sublatum dices. Hesych. et Phauor. εἶν ἀντωνυμία ἐκεῖνο ς.

Οὗτος, αὐτός. Sing. N. αὐτόσκα Chilo apud Diog. Laert. 1, 73. [ωὐτὸς Theocr. Idyll. 11. v. 34. ωὗτος Id. Idyll. 18. v. 22. *S.*] G. τούτω Theocr. Idyll. 14. v. 26. αὐτᾶς Ibid. v. 23. D. αὐ- C
τᾶ Archimed. p. 125. l. 23. τ'αυτᾷ Carcinus apud Athen. p. 695. E. A. αὐτὰν Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) Tom. 3. p. 94. C. Theocr. Idyll. 15. v. 33. ταύταν Id. Idyll. 4. v. 53. Tim. Loc. in loco modo citato. [τωὖτ' Pind. Olymp. Od. 1. v. 71. pro ταὐτό. Cf. Gregor. p. 108. *S*] Plur. A. αὐτὼς Anonym. inter Fragm. Pythag. p. 870. [τούτας pro ταύτας, auctore Gregorio p. 167. *S.*]

Αὐτοῦ. G. αὐτῶ Theocr. Idyll. 1. v. 92. αὐτᾶς Melissa inter Fragm. Pythag. p. 883. A. αὐτὰν Tim. Loc. apud Plat. p. 1089.

Μὶν pro αὐτὸν Theocr. Idyll. 1. v. 48. pro αὐτὴν D
Ibid. v. 143.

Νὶν pro αὐτὸν Ibid. v. 42. pro αὐτὴν Ibid. v. 151. Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 775. pro τοῦτο Theocr. Idyll. 1. v. 150. pro αὐτὰς So- 198
phoc. Oedip. Col. v. 43. A

In Chilone apud Diog. Laert. Edit. H. Steph. legitur αὐτὸς καὶ, sed Menagius ex Mss. habet αὐτόσκα, et Is. Casaub. legit καὶ αὐτός. Hesych. αὖς, αὐτός. Κρῆτες καὶ Λάκωνες. ἄνδα, αὕτη. Κύπριοι. γίο, αὐτοῦ. γῷ, ἑαυτῷ. (lege prius p. 162. B.) εἰμὶν, ἑαυτόν. ἴν· αὐτὴν, αὐτόν. Κύπριοι. Sic Phauor. et τούτας ἀντὶ τοῦ ταύτας λέγουσι Δωριεῖς. Hesych. ῥοῦτο· τοῦτο. Μακεδόνες.

Eustath. p. 1819. l. 33. εἰσὶ καὶ πληθυντικαὶ χρήσεις, καὶ μάλιστα τῆς νὶν ἀντωνυμίας. Phauor. νὶν ἀντὶ τοῦ αὐτὰ (forsan legendum αὐτὰς) παρὰ Σοφοκλεῖ· Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ αὐτὸν λέγουσι. Suid. μὶν αὐτὸν αὐτὴν αὐτὸ τρία γένη δηλοῖ. νὶν αὐτὸν αὐτάς. vbi citatur locus Sophoc. Oedip. Col. (Schol. ἀντὶ τοῦ αὐτάς.)
B et alius ex Ejusd. Electr. v. 627. vbi νὶν pro αὐτό.

Deriuatiuum.

Ἐμός. ἀμὸς Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1183. Pind. Olymp. Od. 10. v. 10. ἐμόσγα Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 105. ἐμάγα Megarensis apud Eund. Acharnn. 775.

Biset. ἐμός γα Δωριστὶ λέλεκται, κοινῶς ἐμός γε.

Σός. τεὸν Theocr. Idyll. 2. v. 116. τεᾶς Pind. Olymp. Od. 11. v. 11. τεᾷ Aristoph. Auu. 950.
C τεαῖς Pind. Pyth. Od. 1. v. 17.

Hesych. τεοὶ σοί. τεοῖο σοῦ. Apollon. Synt. p. 160. l. 30. σοῦ τεοῖο Δωρικώτερον μετατεθέντος τοῦ σ εἰς τ, ἐπενθέσεως τοῦ ε γινομένης.

Ἡμέτερος. ἁμέτερος Theocr. Idyll. 2. v. 31. Decret. Spart. contra Timoth. ἁμὸς Theocr. Idyll. 5. v. 108. ἁμὸς Pind. Pyth. Od. 4. v. 48. ἁμοῦ Gruter. CCCCI. 17. ἁμῷ Ibid. 14. ἁμᾶς Chishul. Antiq. Asiat. p. 115. l. 23. ἁμᾷ Id. p. 121. l. 7. ἁμῶν Id. p. 121. l. 12. ἁμὰν Marm. Oxon. p. 603. l. 14.

Ὑμέτερος. ὑμὸς, ὗμαι Pind. Pyth. Od. 7. v. 15.

D Schol. Pind. ἁμοῖς exp. ἡμετέροις. et νῖκαι ὑμαὶ, ὑμῶν νῖκαι. Eustath. p. 575. l. 39. ὑμὴν (Ιλ. ε. v. 489.) ἀντὶ τοῦ ὑμετέραν. ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ (α. v. 375.) ὑμὰ, τὰ ὑμέτερα. ὥστε ἔοικεν εὐθεῖα εἶναι ὑμὸς ὁ ὑμέτερος, εἰ καὶ μὴ ἐν χρήσει εὕρηται. ὅτι δὲ καὶ ἁμός ἐστιν ὁ ἡμέτερος ἐν πρώτῳ προσώπῳ, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας, ἀμὸν πατέρα Ιλ. ζ. v. 414. vbi Schol. ἀμὸν ἡμέτερον.

Compositum. 199

ἑαυτᾶς Agesilaus apud Plut. apophthegm. p. 191. A. A ἑαυτᾶ Archimed. p. 134. l. 50. ἑαυτὰν Tim. Loc. apud Plat. p. 1089.

ταλικαύτα Archim. p. 120. l. 47. ταλικοῦτον Ibid. l. 23. ταλικαύταν Ibid. l. 37.

τοιαύταν Ibid. l. 38.

Heterogenia. B

Sext. Empir. adv. Mathemm. 1, 148. Πελοποννήσιοι λέγουσι τὸν στάμνον ἀῤῥενικῶς, Ἀθηναῖοι τὴν στάμνον θηλυκῶς. lege prius p. 37. B.

Id. ibid. sect. 187. τοῦ Ἀττικοῦ τὸ τάριχος λέγοντος, καὶ τοῦ Πελοποννησίου ὁ τάριχος προφερομένου — lege prius p. 38. C.

Vox ψάμμος (quae est foeminina, ψάμμος ὀλίγη C Sap. c. 7. v. 9.) legitur masculina apud Archimedem τοῦ ψάμμου p. 120. l. 18. 23. 29. p. 125. l. 4. 5. 6. 12.

Heteroclisis.

Formae Contractae.

Ὀλοπαθῆ. -δος. ἁπλόος. Genit. ἁπλᾶρ Decret. Spart. contra Timoth.

D

-όεις. ἀνθεμόεις. Plur. Accus. ἀνθεμεῦντας Anacreon in Excerptis Athenaei apud Casaub. Animadv. p. 782.

-ήεις. τολμάεις Pind. Pyth. Od. 4. v. 158. κνισσάεσσα Id. Olymp. Od. 7. v. 145. αἰγλᾶεν Id. Pyth. Od. 4. v. 411. φωνᾶεν Id. Isthm. Od. 4. 200 v. 68. πετραέσσας Id. Olymp. Od. 6. v. 80. A κνισᾶντι Id. Isthm. Od. 4. v. 112. αἰγλᾶντα Id.

Pyth. Od. 2. v. 19. τιμάεντες Id. Isthm. Od. 4. v. 11. τεχνάεντες Anthol. l. 1. c. 1. (T. II. p. 58. ed. Brunck.) φωνᾶντα Pind. Olymp. Od. 2. v. 152. ἀλκᾶντας Ibid. Od. 9. v. 110.

Ὀλιγοπαθές. ἥμισυς. τᾶ ἡμισέα Archimed. p. 48. l. 43.

Formae Simplicis.

B Redundantia:

In Recto; μνημοσύνη, et μνημόνη. ὦ μναμόνα Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1250.

Biset. ὦ μναμόνα, ὦ μνημόνη, ὦ μνημοσύνη. Kusterus edidit Μναμοσύνα.

ψάμμος, et ψάμμη. τᾶς ψάμμας Id. Ibid. Sic νῆσος et νήση. lege prius p. 178. B.

Biset. τῆς ψάμμης, τῆς ψάμμου. Christ. „ψάμμην puto esse ψάμμον vel ψάμαθον."

δάμαλις, et δαμάλη. δαμάλαι Theocr. Idyll. 4. v. 12.

C Corinth. p. 117. Δωριεῖς ἡ δάμαλις οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ δαμάλη· Θεόκριτος. Schol. Theocr. Idyll. 1. v. 75. ἔστι δὲ ἡ δάμαλις τῆς δαμάλεως. οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἡ δαμάλη τῆς δαμάλης λέγουσιν.

ψευδὴς et ψεῦδις, Pind. Nem. Od. 7. v. 72. a quo formatur superlatiuum ψευδίστατος, de quo prius Artic. Comparat. Adject. p. 31. B.

In Obliquis; θέμις, θέμιτος et θέμιστος. vid. Declin. tert. Doric. p. 180. A.

Deficientia:

D Aptota. ἁ μορφώ, τᾶς μορφῶ, τὰν μορφώ. ἁ ἐστώ, τᾶ ἐστῶ, τὰν ἐστώ. Archyt. apud Stob. Eclog. p. 81.

Μονογενῆ, in -ης; pleraque in Substantiuum finita. 201

Sing. N. ἁρματηλάτας Pind. Pyth. Od. 5. v. 154. A
Ὀλυμπιονίκας Id. Olymp. Od. 6. v. 6.

G. χαλκεομίτρα Pind. Nem. Od. 10. v. 170. ¹) ἑκατογκεφάλα Aristoph. Nubb. 335. Ὀλυμπιονίκα Pind. Pyth. Od. 10. v. 21. πολυνεφέλα Id. Nem. Od. 3. v. 16. 17.

D. ἀκερσεκόμᾳ Ibid. Pyth. Od. 3. v. 26. ²) κυανοχαῖτα Antimachus.

A. Ὀλυμπιονίκαν Pind. Olymp. Od. 8. v. 23. B
ἀκειρεκόμαν Id. Isthm. Od. 1. v. 8. χαλκοάραν Ibid. Od. 5. v. 51.

V. ³) ἀκαματοχάρμαν Pindarus.

1) Biset. Δωρικὴ γενική ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἑκατογκεφάλας, ὅς καὶ ἑκατογκέφαλος. διεφθαρμένως δὲ ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων γέγραπται ἑκατοντακεφάλα. (vti in Edit. Ald.)

2) Lascar. l. 3. p. 181. ἀντὶ κυανοχαίτῃ, διὰ τὸ μέτρον ἔλεξεν, ἵνα δάκτυλον ποιήσεται.

3) Id. ibid. p. 182. Πίνδαρος Ἀκαματοχάρμαν Αἶαν ἔλεξεν, ἀντι ἀκαματοχάρμα, ἵν᾽ ἐκφύγῃ τὴν κακοφωνίαν.

Plur. G. διαυλοδρομᾶν Pind. Pyth. Od. 10. v. 14.
θρασυμαχᾶν Id. Nem. Od. 4. v. 101. C
χαλκοαρᾶν Id. Isthm. Od. 4. v. 108. ἐριβρεμετᾶν Ibid. v. 78. πυριγενετᾶν Aeschyl. in Choro Sept. adv. Theb. v. 213. εὐγενετᾶν Eurip. Phoeun. in Choro v. 1514.

Aem. Port. in Lex. Pind. deriuat ξανθοκομᾶν (Nem. Od. 9. v. 40.) a ξανθοκόμης (vti Benedict.) vel a ξανθόκομος.

Variantia.

Ζεύς. N. Ζᾶν Pythagoras in Jouis Epitaphio, apud D
Porphyr. de Vit. Pyth. c. 17. extr. p. 11. Ζὰς Pherecyd. apud Clem. Alexand.

Stromm. l. 6. p. 621. A. *) Δὶς παρὰ
202 Ῥίνθωνι. *) βδεὺς apud Veteres Comi-
A cos. †) Δᾶν ex Epicharmo.

G. *) Ζανὸς ex Authore Anonymo. Theocr. Idyll. 7. v. 93. *) Δανὸς ex Corin.

A. Ζᾶνα Callimachus apud Plut. de plac. philos. 1, 7. p. 880. E. *) Ζῆν ex eodem, et alio Poeta. *,*) Ζεῦν Aeschrion apud Athen. p. 335. C. Sext. Epir. adv. Mathematt. 1, 177. (Cf. sect. 195.) ὁ μὲν τῆς Ζεὺς ὀρθῆς πτώσεως τὰς πλαγίους σχηματίζων, τοῦ Ζέος, τῷ Ζεΐ, τὸν Ζέα, κατὰ τὸν πρότερον τοῦ Ἑλληνισμοῦ χαρακτῆρα (ὅς ἐστι κατὰ γραμματικὴν ἀναλογίαν) διαλέλεκται. ὁ δ᾽ ἀφελῶς τοῦ Ζηνὸς λέγων καὶ τῷ Ζηνὶ καὶ Ζῆνα, κατὰ τὸν δεύτερον καὶ συνηθέστερον ἡμῖν.

B *) Vrban. Gramm. p. 91. vbi lege plura de hujus vocis flexione.

†) Sic legit Petitus in Miscellaneorum libro 6. c. 7. locum Epicharmi apud Athenaeum p. 320. C.

,) Is. Casaub. Animadv. p. 583. rara vox, et quam temere non legas alibi. Eustath. p. 1387. l. 28. Ζεὺς πολλαῖς εὐθείαις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποικίλλεται. Δὶς γὰρ, οὗ γενικὴ Διός. καὶ Ζὴν καὶ Ζὰν καὶ Ζὰς καὶ Ζὴς παρὰ Φερεκύδῃ, καὶ Βοιωτικῶς Ζεὺς καὶ Δάν. καὶ ὅτι τοῦ Ζεύς ἐστι καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ Σοφιστῇ μονοσύλλαβος, τὸν Ζεῦν, περισπωμένη.

γυνή. γυνὰ Theocr. Idyll. 2. v. 44. Pind. Pyth. Od. 11. v. 34. βάνα, de qua voce prius p. 139.

χείρ. Sing. G. χηρὸς Alcman.

Plur. A. χέῤῥας Theocr. Idyll. 28. v. 9.

C Corinth. in Dial. Dor. p. 159. γυναῖκα γυνὴν Σικελοί. [Sic etiam Joh. Grammat. p. 381. vbi tamen legitur γανὴν pro γυνήν.

Et Koenius ap. Gregorium neque hoc edidit, neque γύναν, sed γάναν. Pherecrates vero ap. Etymol. p. 243. l. 24. habet γυνήν. *S.*]

Eustath. p. 110. l. 37. χεὶρ κλίνεται διχῶς, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε. ὅθεν καὶ τὰ χέρνιβα (Ὀδ. α. v. 136.) ποτὲ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν, καὶ μετατεθείσης αὐτῆς εἰς ἦτα, ᾧ μαρτυρεῖ Ἀλκμὰν ἐν τῷ ἐπ' ἀριστερὰ χηρὸς ἔχων. Αἰολεῖς δὲ χέῤῥὸς λέγοντες —

δόρυ Plur. A. δόρη Eurip. Rhes. v. 274. quasi a δόρος, δόρεος.

γόνυ. γόνα οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Steph. de Vrb. in Γόννοι.

μέλας, τάλας, Aeolice μέλαις, τάλαις (lege prius p. 153. D.) Hinc fit foemininum μέλαινα, τάλαινα. D

Spiritus. 203

A

Doribus, Aeolibus praecipue, placuit lenis; vt patet ex Pronominibus supra traditis: ἄμμες, ἀμὶν, ἄμμιν, ἄμμι, ἀμὲ, ἄμμε, ὕμμες, ὕμμιν, ὕμμι, ὕμμας, ὕμμε, ἀμός. B

Lege prius p. 193. D. Apollon. Synt. p. 44. l. 23. ἄλλοι μὲν Ἕλληνες δασύνουσι τὰ Φωνήεντα· Αἰολεῖς δὲ, οὐδαμῶς. Biset. in Aristoph. Lysistr. 1271. τῶν Αἰολέων ἐστὶ ψιλοῦν τὰ κοινῶς δασυνόμενα. οἱ δὲ Δωριεῖς καὶ αὐτοὶ ταῖς δασυνομέναις λέξεσι χρῆσθαι Φαίνονται. Id. Acharnn. 759. τὸ ψιλοῦν τὰ δασέα Αἰολέων ἐστίν. Ἴωνες μέντοι καὶ αὐτοὶ τοῦτο ποιοῦσι. Eustath. p. 27. l. 38. ψιλωτικοὶ οἱ Αἰολεῖς. Id. p. 13. l. 45. Ὑῤῥας κύριον Αἰολικόν. διὸ καὶ ψιλοῦται. ἀφ' οὗ πατρωνυμικὸν Ὑῤῥάδης, ὅπερ οἱ Αἰολεῖς Ὑῤῥάδιος λέγουσι. Id. p. 1192. l. 20. ὅτι τὸ υ στοιχεῖον ὖμ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς μετὰ ψιλῆς οἰκείῳ ἔθει, ψιλωτικοὶ γάρ εἰσιν ἐπὶ πᾶσιν, ἀπὸ τῶν εἰδότων παραδέδοται. Lege eundem p. 951. l. 7. p. 47. l. 30. p. 1112. l. 54. et Suid. in ὔμμες. Schol. Theocr. Idyll. 1. v. 1. ἁδύ. ψιλοῦται τὸ α. οἱ γὰρ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ ἡ. τὸ ἄρθρον τραπὲν εἰς ἁ, οὐ ψιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Ἐν ἄλλῳ οὕτω. τὸ ἀδὺ τινὲς λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται, τοῦ η τρεπομένου εἰς α, Δωρικῶς. καὶ εἰ μὲν οὗτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος — C

πάνθ' ἅλιος (Idyll. 1. v. 102.) γράφων, καὶ οὐχ ἁμῖν (Idyll. 13. v. 1.) καὶ τί ποθ' ἁδύ (Idyll. 11. v. 62.)

Quantitas.

A

Producitur pro ε Pronominis η, ω, ου; in Genitiuis -αο, -άων.
D

Ἀλλ' ἀΦίκευ τὺ ποτ' ἀμὲ, καὶ ἔξεῖς οὐδὲν ἔλασσον Theocr. Idyll. 11. v. 42.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα Id. Idyll. 1. v. 1.

204 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πράτῳ Id. Idyll. 12. v. 30.
A

Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα Φορεῦντος Id. Idyll. 13. v. 7.

Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν Id. Idyll. 1. v. 126.

Ὤρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων Id. Idyll. 24. v. 15.

Corripitur pro ε, raro ου; in Accusatiuo Plurali -ας Articuli, Nominis Substantiui et Adjectiui, ac Pronominis Substantiui et Adjectiui.
B

Δέμνιον Ἀρτάμιδος Pind. Nem. Od. 1. Str. 1. v. 3.

Τόξον ἐπερχόμενον πρότεροι πόδες ἵππότα Φηρός Arat. Phaenom. v. 664.

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεΦιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας Theocr. Idyll. 3. v. 3.

Λυπῆ, τὰν ἀΐδαο πύλαν (ναὶ Μοῖρας) ἀραξεῖ Id. Idyll. 2. v. 160.

Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας Id. Idyll. 7. v. 87.
C

Καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμας ὀλεῖ Theogn. v. 1100.

Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει Theocr. Idyll. 3. v. 2.

Hesiod. Theogon. v. 267. Ἠϋκόμους θ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην τε. Schol. Ἁρπυίας Δωρικῶς συνέστειλε, τὰς γὰρ εἰς -ας ληγούσας αἰτιατικὰς αὐτοὶ συστέλλουσι. Μοῖρας apud Theocritum Edit. H. Steph. et Winterton. antecircumflectitur, sed in Edit. Ald. et Oxon. penacuitur.

I

D

Producitur in Pronominibus ἐμὶν, τίν.

Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές Id. Idyll. 2. v. 144.

Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι; Ibid. v. 20.

Corripitur in ἄμμι, ἄμμιν, ὔμμι, ὔμμιν, φίν. 205

Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν A Id. Idyll. 1. v. 102.

Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται Id. Idyll. 2. v. 35.

Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορ, ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα Hom. Ιλ. ζ. v. 77.

Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν Theocr. Idyll. 1. v. 116.

Ἰοδόκους ἐφόρησαν, ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι Callim. Dian. v. 213. B

Eustath. p. 1112. l. 34. et Hort. Adon. in ἄμμιν. τὸ ἡμῖν ἄμμι λέγουσιν Αἰολεῖς, βαρύνοντες αὐτὸ, καὶ συστέλλοντες τὴν λήγουσαν. Ἀπολλώνιος (Ἀργ. β. v. 248.) Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται — Δωριεῖς δὲ ἁμὶν, συστέλλοντες τὸ ι καὶ ὀξύνοντες. Θεόκριτος· (Idyll. 7. v. 135.) πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. Lascar. l. 3. de Pronom. p. 344. ἡ δοτικὴ ὑμῖν περισπωμένη μὲν παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὀξυτονουμένη δὲ πολ-

λάκις παρὰ τοῖς τραγικοῖς Ποιηταῖς, ὅτε τὸ ιν βραχύ ἐστι. (Sic ἡμὶν prius p. 42. B.)

Υ

Producitur in τύνη.

Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.

C Ibid. v. 124.

Accentus.

Frequenter mouetur, mutata voce: vel retro; vt βάνα, vide prius B pro γ p. 139. C. ἔγωγα (vti et Attice ἔγωγε) vide prius Pronom. p. 192. B.

D Vel porro; vt σκληροτὴρ, vide P pro σ p. 146. B.

Mutatur; praesertim in Pronominibus: mutata voce; vt ἁμές γε, ὑμὲ.

mutata voce et Spiritu; vt ἀμὶν.

206 Mouetur et mutatur: mutata voce; vt ἅμες, ἅμμε, ὕμμιν, ὕμμε.

A

mutata voce et Spiritu; vt ἄμες, ἄμμες, ἄμμιν, ἄμμι, ἄμμε, ὔμμες, ὔμμιν, ὔμμι, ὔμμας.

Apollon. Synt. p. 125. αἱ παρ' Αἰολεῦσιν ἀντωνυμίαι ὀρθοτονοῦνται, κἂν βαρύνωνται ἐπὶ τὸ τέλος. Steph. de Vrb. in Δαυλίς. ὀξύνεται τὸ Δαυλὶς, τὸ δὲ Αὖλις Αἰολικῶς βαρύνεται. Sic Eustath. p. 274. l. 21. Steph. de Vrb. in Ἄδανα. τὸ Ἄδανις καὶ Θήβανις Αἰολικὸν ἔχει τόνον. et paulo post, εἰ τοίνυν ἐκ τοῦ Ἀδανεὺς τὸ Ἀδανεῖς, ὡς ἐκ τοῦ Ταρσεὺς τὸ Ταρσεῖς, ἔδει συνοξύνεσθαι, εἰ μὴ κατ' Αἰολέας βαρύνεται. Eustath. p. 518.

B l. 37. Ἄρευς εὐθεῖα παρὰ Ἀλκαίῳ εὑρέθη, καὶ βεβαρυτόνηται, ὡς Αἰολικόν. Αἰολέων γὰρ ἴδιον τὸ βαρυτονεῖν.

Aem. Port. in Lex. Ion. notat τέϊν penacui ab aliis (Herodot. 5, 60. et 61. p. 194. l. 38.) ab aliis acui τεΐν. (Aristoph. Auu. 931. Callimach. Lav. Pall. v. 37.)

Eustath. p. 1407. l. 40. ἡμῶν καὶ ἡμῖν καὶ ἡμᾶς ἐγκλίνονται μὲν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. οὐκ ἀνακλίνουσι δὲ ἑτέρᾳ λέξει τὸν τόνον, ἀλλ' ἀναπέμπουσιν εἰς τὴν οἰκείαν παραλήγουσαν· οἷον

ἥμιν ἡμίων ἥμας. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν, οὐδέ τις ἥμιν θαλπωρή Hom. Ὀδ. α. v. 166.

VERBVM. C

Substantiuum.

Indicat. Praes. Sing. prima [1]) ἔμμὶ Theocr. Idyll. 20. v. 32. Sapph. p. 18.

tertia [2]) ἐντὶ Eurypham. inter Fragm. Pyth. p. 813. Theocr. Idyll. 1. v. 17.

Plur. prima εἰμὲς Id. Idyll. 2. v. 5. Lacon apud Plut. Lacon. apophthegm. p. 234. F. D
[3]) ἐμὲν Callimach. Sophoc. Electr. v. 21.

1) Eustath. p. 110. l. 39. Αἰολεῖς οὐ πρότερον διπλασιάζουσι σύμφωνον, εἰ μὴ βραχεῖα εἴη προηγουμένη. εἰμὶ ἐμμί. ἡμεῖς ἄμμες.

[2) Gregor. p. 128. Δωριεῖς τὸ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἐστὶ λέγουσιν. *S.*]

3) Eustath. p. 1457. l. 49. τὸ δὲ ἀνάλογον, παρὰ Καλλι- 207
μάχῳ ἐν τῷ, γρῆες ἐμὲν, ἤγουν γραῖαι ἐσμέν. Schol. Sophocl. A
ἀντὶ τοῦ ἐσμέν. ἀναλογώτερον δὲ τὸ ἐμὲν τοῦ ἐσμέν. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ἐσμὲν, πλεονασμῷ τοῦ σ. Cf. Etymol. p. 581. l. 45.

tertia ἐντὶ Foed. Lacedaem. apud Thucydid. 5, 77. Timocreon apud Plut. Vit. Themistocl. 21. extr. p. 122. F. Theocr. Idyll. 4. v. 52. Pind. Pyth. Od. 5. v. 132. πάρεντι Melissa inter Frag.

Pyth. p. 883. παρέοντι
B Epicharm. apud Athen. p. 363. F.

Hesych. ἐντὶ, εἰσί.

Imperf. Sing. tertia ἦς Theocr. Idyll. 1. v. 92. Idyll. 5. v. 10. Epicharm. apud Athen. in marg. p. 362. B. παρῆς Philoxen. apud Eund. p. 147. B.

Plur. prima ἦσμεν (repone ἦσμεν) Id.
C Ibid. E. ἦμες Cantilen. Lacon. apud Plut. Vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B.

tertia ἦν Epicharm. apud Athen. p. 286. B. Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1262. 1 Reg. 21, 6. 3 Reg. 5, 15. ἐνῆν Epicharm. apud Athen. p. 307. C. ἐνῆς Id. p. 306. A. et 326. E.

D Hort. Adon. in ἦν et ἦα, et Phauor. in ἦν. et Eustath. p. 1892. l. 44. τὸ ἦν ἐπὶ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου ὁ Ἀλκμὰν ἦς λέγει, μετειλημμένου τοῦ ν εἰς σ Δωρικῶς, ὡς Ἡρακλείδης παραδίδωσιν. ἔστι δὲ αὐτοῦ χρῆσις, καὶ παρὰ τῷ βουκολιαστῇ. ὡς καὶ ἐν τῷ πεποιήκαμεν καὶ λέγομεν καὶ τοῖς ὁμοίοις, τρέπουσι τὸ ν εἰς σ οἱ Δωριεῖς, λέγοντες πεποιήκαμες, καὶ ἄλλα δὲ ὡσαύτως, δηλοῦσιν οἱ χρησάμενοι. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ, (Theogon. v. 321.) τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, ἀντὶ τοῦ ἦσαν, Βοιωτῶν λέγε-
208 ται γλώσσης εἶναι, οἳ ἑνικὰ ῥήματα πληθυντικοῖς ὀνόμασι συνέ-
A ταττον. Cf. Gregor. p. 118. Biset. in Aristoph. Lysistr. 1262. et Moschop. in Hesiod. (ἔργ. v. 150.) p. 44. a. τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦσαν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (Trachin. v. 529.) ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι κλίμακες. καὶ ἀπὸ τούτου γίνεται κατὰ συγκοπὴν τῆς σα συλλαβῆς. Suid. in ἀψιμαχία. Ἀππιανός. ἔριδες ἦν. (Kusterus in Cantab. Edit. legit ἦσαν, et putat, hunc locum sumi ex operibus Appiani deperditis.) lege Aem. Port. Lex. Ion. in ὤσφραντο. Ven. et Complut. Edit. in 1 Reg. 21. 6. pro οὐκ ἦν ἄρτοι habent οὐκ ἦν ἄρτος. et in 3 Reg. 5, 15. ἦσαν ἑβδομήκοντα, sed Rom. ἦν ἑβδ.

Indicat. Fut. 1. Sing. 2. ἐσσῇ Theocr. Idyll. 10. v. 5.

3. ἐσεῖται Hippod. in Fragm. Pyth. p. 807. ἐσσεῖται Archim. p. 124. l. 26. Theocr. B Idyll. 7. v. 67. ὑπεσσεῖται Id. Idyll. 5. v. 56.

Eustath. p. 1865. l. 60. Αἰολικὸν τὸ ἐσεῖται ἐκ τοῦ ἐσοῦμαι.

Plur. 1. ἐσσόμεσθα Cantilen. Lacon. in Plut. institutt. Lacon. p. 238. B. sed ἐσσόμεθα Id. Vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B.

3. ἐσοῦνται Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. ἐσσοῦνται Archim. p. 124. C l. 22.

Imperat. Praes. Sing. 3. ἤτω Psal. 104. v. 31. 1 Corinth. 16, 22.

Eustath. p. 1411. l. 22. Ἡρακλείδης ἔφη, ὅτι ἐὼν ἐέτω, καὶ ἀναλόγῳ κράσει, εἴτω. καὶ Δωρικῶς ἤτω. οὕτω γὰρ Δωριεῖς μεταποιοῦσι τὰς τοιαύτας παραληγούσας, τὸ Φιλείτω νοείτω, Φιλήτω καὶ νοήτω λέγοντες. Hort. Adon. et Suid. ἤτω. εἰμὶ ἦν ὁ παρατατικὸς εἰς ἔντος, ἔθι, ἔτω καὶ τροπῇ (Suid. ἐπεκτάσει) ἤτω. ἢ οὕτως· εἰμὶ ἦν ἦς ἦ, τὸ προστακτικὸν ἦ, τὸ τρίτον ἤτω. (Suid. ἢ ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω. ἦον ἦες ἦε. καὶ τὸ προστακτικὸν ἔε, ἐέτω, καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο εε εἰς η ἤτω.) Suidas citat locum Psalmi 104. v. 31.

Subjunct. Praes. Plur. 1. ὦμες Theocr. Idyll. 15. D v. 9.

3. ὦντι Callicratid. apud Stob. Serm. p. 426. ἐῶντι Ar- 209 chim. p. 121. l. 42. Cret. A Foed. apud Marm. Oxon. l. 14.

Infinit. Praes. ἔμεν Lysid. inter Frag. Pyth. p. 877. Theocr. Idyll. 25. v. 116. ἔμμεν Pind. Pyth. Od. 4. v. 174. ἔμεναι Hom. Ιλ. γ. v. 40. ἔμμεναι Pind. Olymp. Od. 1. v. 52. ἦμεν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 771.
B Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 10. Foed. Lacedaem. apud Thuc. 5, 77. et 79. Theocr. Idyll. 5. v. 8. ἐνῆμεν Anonym. inter Frag. Pyth. p. 868. ἐπῆμεν Diotogen. apud Stob. Serm. p. 251. παρῆμεν Archyt. inter Frag. Pyth. p. 827. ἤμεναι Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 775. *) ἦμες Theocr. Idyll. 7. v. 86. εἶμεν
C Tim. Loc. apud Plat. p. 1089. Archim. p. 120. l. 18. Philol. apud Stob. Eclog. p. 49. Theogn. v. 954. μετεῖμεν Archyt. apud Stob. Eclog. p. 82. συνεῖμεν Hippodam. apud Frag. Pyth. p. 811. εἴμειν apud Decret. Agrigent. Gruter. CCCCI. l. 10.

*) Schol. τὸ ἦμες ἀντὶ τοῦ εἶναι Δωρικῶς. Phavor. ἔμμεναι Δωρικῶς.

Fut. 1. ἐσεῖσθαι Cleobul. apud Diog. Laert.
D 1, 93. ἐσσεῖσθαι Archim. p. 127. l. 17.

210
A

A d j e c t i u u m.

Ratio Contrahendi.

Verba in -άω contrahunt suos fines in η pro α; vt Φοιτῇς Theocr. Idyll. 11. v. 22. τολμῇς Id. Idyll. 5. v. 35. ἐσορῇς Id. Idyll. 1. v. 90. Φοιτῇ
B Id. Idyll. 2. v. 98. (pro [1]) Φοιτᾷ Id. Idyll. 1. v. 49.)

ἐσορῆ Id. Idyll. 1. v. 87. ποθορῆ Id. Idyll. 15. v. 12. ἐρῆ Id. Idyll. 7. v. 97. ἐρευνῆ Ibid. v. 45. ὀπτῆ Bion Idyll. 6. v. 12. ὁρῆτε Theocr. Idyll. 5. v. 110. ἐσορῆτε Ibid. v. 5. ἐφοίτη Id. Idyll. 2. v. 155. ἐφύσση Id. Idyll. 19. v. 5. ἐτρύπη Id. Idyll. 5. v. 42. ὅρη Id. Idyll. 7. v. 50. ἐρώτη, πειρῆσθε Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 800. et 834. φυσῆτε Boeotus apud Eund. Ibid. v. 865. ²) σιγῆν Epicharm. apud Athen. p. 565. F. βιῆσθαι Anonym. inter Pyth. Frag. p. 86. κυβερνῆσθαι Crito Ibid. p. 854. (Vide prius Ionic. C
Dialect. p. 121. C. Contrahuntur verba in -άω per η.)

1) Sic Ald. et H. Steph. sed Winterton. et Oxon. φοιτῆ.

2) Corinth. in Dor. Dial. p. 104 — 106. τὸ σιγᾷν σιγῆν. ὡς Ἀριστοφάνης, οὐ χρῆσθα σιγῆν. οὕτω καὶ τὸ διψᾷν διψῆν, καὶ πεινᾷν πεινῆν. Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 778. οὐ χρῆσθα σιγᾶς — et sic legunt Schol. et Biset. qui exp. οὐκ ἔστι σοι χρεία σιγῆς. et in Edit. Ald. οὐ χρῆσθα σιγῆς —. [Cf. Etymol. p. 201. l. 52. et p. 352. l. 5. et Koen. ad Gregor. l. l. S.]

Sic λάω, quo Dores vtuntur pro ἐθέλω, λῶ Lacon apud Aristoph. Lysistr. 980. λῆς Megarensis apud Eund. Acharn. 749. et 766. Lacaena apud Eund. Lysistr. 95. Theocr. Idyll. 1. v. 12. Canti- D
len. Lacon. apud Plut. Vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B. Epicharm. apud Diog. Laert. 3, 11. λῆ Ibid. Aristoph. Lysistr. 1165. λῆτε Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1107. λώμεσθα Ibid. v. 1164. [vbi Koen. ad Gregor. p. 115. praetulerit λῶμες. S.]

De subscriptione τοῦ ἰῶτα in voce λῆς lege Aem. Port. in Lex. Dor. H. Steph. non subscribit. In Aristophane subscribitur. Corinth. p. 114. Δωριεῖς λέγουσι τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις διὰ τοῦ η, et citat locum Aristoph. Acharnn. 766. Schol. Theocr. 211
Idyll. 1. v. 12. λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις. Δωρικὸν κατὰ ἀφαίρεσιν A
τῆς θε συλλαβῆς.

Vel in -ευ, quasi ab -έω (vide prius Ionic. Dia-

lect. p. 120. D. Flectuntur verba in -άω per ε); vt ἠγάπευν Theocr. Epigr. 19. v. 4. ἀνηρώτευν Id. Idyll. 1. v. 81. γελεῦσα Ibid. v. 36. ποθορεῦσα Id. Idyll. 5. v. 85. ὀπτεύμενον Id. Idyll. 7. v. 55. χασμεύμενος Id. Idyll. 4. v. 53.

αο in α pro ω; vt πεινᾶντι Theocr. Idyll. 15. v. 48. ὀπτᾶντες Epicharm. apud Athen. p. 309. F. φυσᾶντες Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 868.

B Verbum θεάομαι contrahit vocales εα et εαε in α; vt *) θᾶσθε Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 770. θασσεῖσθε Callim. Cerer. v. 3. †) θᾶσαι Epicharm. apud Athenae. p. 86. A. Sophron ibid. p. 106. E. Theocr. Idyll. 1. v. 149. θάσασθαι Id. Idyll. 2. v. 72. θασόμεναι Id. Idyll. 15. v. 23.

[*) Gregor. p. 101. Δωριεῖς τὸ θεᾶσθε θᾶσθε λέγουσι. v. ibi Koen. S.]

†) Phauor. θᾶσαι ἀντὶ τοῦ θέασαι λέγουσι Δωριεῖς. Θεόκριτος. Cf. Gregor. p. 120. H. Stephan. in Callim. „ex θασσεῖσθε faciendum est θασεῖσθε aut etiam θάσησθε." Frischlin. in Eund. pro θεάσεσθε.

Verba in -έω vertunt ει in η; vt ¹) ματῆς Theocr. Idyll. 29. v. 15. ²) κατῴκη 3 Reg. 13, 11. [Ea-

1) Sic H. Steph. sed Oxon. ματῇς.

C 2) Sic Edit. Rom. (vti prius p. 64. C. ἤδη pro ἤδει.) sed Edit. Complut. Ven. Lond. κατῴκει. [Heraclides apud Eustath. p. 1892. l. 39. haec praecipit de tertia persona imperfecti singularis: παρὰ Δωριεῦσι, ὧν τῇ διαλέκτῳ καὶ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ χρῶνται, τὰ τοιαῦτα δύο εε εἰς ην συναιρεῖται. τὸ γὰρ ἔπλεεν, ἔῤῥεεν, ἔπλην καὶ ἔῤῥην παρ' αὐτοῖς. Id. p. 1411. l. 22. de imperatiuo: εἴτω, Δωρικῶς ἤτω. Δωριεῖς γὰρ οὕτω μεταποιοῦσι τὰς τοιαύτας παραληγούσας, τὸ φιλείτω νοείτω, φιλήτω καὶ νοήτω λέγοντες. Et Etymol. p. 485. l. 41. de indicatiuo praesentis: οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η προφέρουσιν, ἀδικήω, ποθήω. οὕτως οὖν καὶ καλῶ· παρὰ μὲν Ἴωσι, καλέω· παρὰ δὲ Αἰολεῦσι, καλήω· παρὰ δὲ Κυπρίοις, καλήζω. S.]

dem terminantur in [3]) *ιάω, ιῶ,* vt *ἐπαινιῶ* Aristoph. Lysistr. 198. *ἀδικιῶ* et *μετριῶ* in tabul. Heracleens. I. l. 60. II. l. 18. et 45. *S.*]

[3) Sic Hesychius: ῥογκιῆν· ῥέγκειν. Ἐπίχαρμος. v. Koen. ad Gregor. p. 104. sq. *S.*]

ου in *ευ* saepissime; vt *ἀδικεῦμεν* Mandricid. apud Plut. Vit. Pyrrhi c. 26. p. 401. C. *βομβεῦσι* Sapph. p. 18. *θορυβεῦσι* Theocr. Idyll. 21. v. 5. *ὡμάρτευν* Sing. Id. Idyll. 2. v. 73. Plur. Id. Idyll. 25. v. 111. *φόρευν* Melanippid. apud Athen. p. 651. F. *καλεῦσα* Theocr. Idyll. 6. v. 7. *φορεῦντος* Id. Idyll. 13. v. 7. *ποιεῦντα* Id. Idyll. 6. v. 31. *ἀνθεῦσαν* Id. Idyll. 5. v. 56. *ἀτιμαγελεῦντες* Id. Idyll. 9. v. 5. *λαλαγεῦντες* Id. Idyll. 7. v. 139. *μοχθεῦντας* Id. Idyll. 10. v. 56. *καλεῦμαι* Id. Idyll. 2. v. 125. *αἰτεύμεθα* D
Id. Idyll. 28. v. 5. *καλεῦνται* Id. Idyll. 17. v. 25. *ὠρχεύμην* Amphion apud Athen. p. 629. A. *θηεῦντο* Mosch. Idyll. 2. v. 49. *αἰτεῦ* Theocr. Idyll. 17. v. 137. *αἰτεύμενος* Id. Idyll. 14. v. 212
63. *λυπεύμενον* Mosch. Idyll. 3. v. 54. *ποιεύ-* A
μενοι Tim. Loc. apud Plat. p. 1091. [*βούλευ* Oracul. apud Herodot. 1, 85. *βουλευμένους* Id. 2, 87. quasi a *βουλέομαι*. Cf. supra ad p. 102. B. *S.*]

Sic etiam Dissyllaba in *-έω*; vt *χέω*, *ἐγχεῦντα* Theocr. Idyll. 10. v. 55. *ῥέω*, *ἔῤῥευν* Plur. Id. Idyll. 2. v. 89. *δέομαι*, *δεύμεθα* Pittacus apud Diog. Laert. 1, 81.

Legitur in Theage inter Fragm. Pythag. *ἐν τῷ κρατεῦν* p. 834. *τὸ ἀδικεῦν* p. 835. et in Diotogene apud Stob. Serm. p. 268. *ποιεῦν*. quae videntur esse Participia; sed *ἐν τῷ κρατεῦν* Participium Infinitiui locum supplet. B

Verba in *-όω* vertunt *ου* in *ευ* apud Ionicos Scriptores: Herodotum; vt *δικαιεῦσι* 4, 186. p. 178. l. 21. *ἐδικαίευ* 3, 118. p. 129. l. 30. *ἐδικαίευν* 6, 15. p. 214. l. 7. *δικαιεῦν* 6, 82. *δικαιεῦντος* 9, 41. p. 334. l. 26. *οἰκειεῦνται* 3, 2. p. 102. l. 23. Et Hippocratem; vt *πληρεῦντες* Sect. 6. p. 115. l. 8. *πληρεύμεναι* Sect. 5. p. 66. l. 6.

C

Formatio Temporum.

Characteristicae Praesentis.

-κκω pro *-σκω*; vt *διδάκκη* Spart. Decret. contra Timoth. pro *διδάσκει*.

Sic apud Boeth. et Salmas. Hellen. p. 82. Sed Scalig. in Manil. p. 426. διδάκκει. Apud Leopard. Emend. l. 8. c. 14. Arat. Oxon. in Not. p. 67. διδάσκει. Apud Casaub. Anim. in Athen. p. 614. ἐδίδασκε.

D *-ζω* et *-σσω* pro *-πτω*; vt *νίζω* Hom. Ιλ. η. v. 425. *ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο* Ιλ. κ. v. 572. et *ἱδρῶ πολλὸν νίψεν* Ibid. v. 575. *ἐνίσσω* Ιλ.
213 ω. v. 238. pro *ἐνίπτω* Ibid. v. 768. *ὄσσομαι*
A Hesiod. Theogon. v. 551. *προτιόσσομαι* Hom. Ιλ. χ. v. 356.

-τω, -ττω, -σδω, -δδω pro *-ζω*; vt *ὁρίτοντα* Gruter. Inscr. p. CCXII. l. 53. 58. 60. pro *ὁρίζοντα*.

συρίττω Plut. Lacon. apophthegm. p. 250. D. *φράττω* [1]) Corinna. *ἀκούετε τοῦ ζ — ἐπὶ τῷ*

Eustath. p. 54. l. 19. ex Heraclide. Αἰολεῖς τὰ εἰς -πτω λήγοντα βαρυτονοῦντες μετατιθέασιν εἰς δύο σσ. ὡς καὶ Ὀδύσσεια (α. v. 115.) δηλοῖ· οἷον πέπτω πέσσω, ὄπτω ὄσσω. ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν. Id. p. 824. l. 27. οἱ Ταραντῖνοι τὰ εἰς -ζω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα διὰ δύο σίγμα προφέρουσιν. οἷον φράζω φράσσω. ὅπερ ἡ

1) Κόριννα φράττω λέγει Βοιωτικῶς. πάλιν δὲ τὰ παρ' ἡμῖν διὰ δύο σίγμα, αὐτοὶ διὰ τοῦ ζ προφέρουσι, τὸ πλάσσω πλάζω λέγοντες, καὶ τὸ ἀνάσσω ἀνάζω. καὶ τὸ νίπτω παρ' Αἰολεῦσι νίσσω λεγόμενον, οἱ Ταραντῖνοι μεταθέσει τῶν δύο σίγμα εἰς τὸ ζ,

ἐστερῆσθαι — τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν Lucian. Judic. Voc. [Gregorius quidem p. 67. τὸ συρίζειν Attice dici ait συρίττειν, καὶ τὸ ἁρμόζειν ἁρμόττειν, καὶ τὸ σταλάζειν σταλάττειν. Sed Koenius ibi ostendit, alias Boeotorum fuisse has formas, vt ἐπιχαρίττειν Boeoto tribuitur apud Aristoph. Acharnn. 884. ἀγκυρίττει Cretensibus ab Hesychio. *S.*] βλιμάττω Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1166.

νίζω λέγουσι. Id. p. 1654. [l. 23. de forma verborum in ζω apud Tarentinos in σσω mutari solita, vt σαλπίσσω, λακτίσσω, φράσσω, pro σαλπίζω, λακτίζω, φράζω, fere eadem dicit, ac deinde sic pergit: *S.*] l. 27. ἔτι δὲ Ἡρακλείδης λέγει, ὅτι Αἰολεῖς τῷ α προστιθέντες τὸ υ, ὥς φησιν Ἀρίσταρχος παρατιθεὶς τὸ ἀτὰρ (Ιλ. α. v. 166.) αὐτὰρ (Ibid. v. 51.) δαλὸς (Ιλ. ο. v. 421.) δαυλὸς (δαῦλος Etym. p. 250. l. 4. ex Aeschylo.) ἴαχεν (Ιλ. δ. v. 125.) ἴαυχεν (ἰαύεσκεν Ὀδ. ε. v. 154.) λέγουσιν οὕτω καὶ φάσκω φαύσκω, (διέφαυσε 2 Reg. 2, 32. ἐπιφαύσει Ephes. 5, 14. quae H. Steph. in Thes. mauult a διαφαύω deriuare. Legimus D ἐπέφωσκε Luc. 23, 54.) καὶ μετὰ τοῦ ρ φραύσκω (Etym. p. 673. l. 50.) [Gregor. p. 288. Αἰολεῖς τοὺς διὰ δύο σσ ἐκφερομένους ἐνεστῶτας διὰ τοῦ ζ προφέρουσι· τὸ γὰρ ἐμπάσσω ἐμπάζω λέγουσι, καὶ τὸ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω, τὰ δύο σσ εἰς ζ τρέποντες. *S.*] Hort. Adon. in φράζεσθαι. Phauor. in ἀπονίζεσθαι, et ὄσσω. Etym. p. 104. l. 13. p. 124. l. 21. p. 270. l. 24. p. 335. l. 37. p. 562. l. 4. p. 605. l. 42. Suid. in νῖζε, et δεδίσσω. Id. in Παράσιτος κοσσοτράπεζος, quod notat Aem. Port. pro κοττοτράπεζος. Etym. p. 635. l. 54. Αἰολικῶς κόπτω κόσσω, καὶ πέπτω πέσσω.

ὁρίσδω Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. [2]) συρίσδω Theocr. Idyll. 1. v. 3. [ἑσδώμεθα ibid. v. 21. ἐρίσδων Ibid. v. 24. *S.*] φράσδω Ibid. v. 102. [ποτίσδων Ibid. v. 121. *S.*] ποτόσδω Ibid. v. 28. [ἐφίσδει Id. Idyll. 5. v. 97. *S.*] χρήσδω Id. Idyll. 8. v. 12. ὅσδει Alcaeus apud B

2) Schol. Theocr. Δωριεῖς διαλύουσι τὸ ζ εἰς τὰ, ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον, στοιχεῖα.

Athen. p. 596. C. vti legit Petitus in Miscellaneorum libro 6. p. 122. pro ὁ δεῖ.

ποτόδδω Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 206. [3]) γυμνάδδομαι, μυσίδδω Ibid. v. 82. et 94. ψιάδδω Lacon Ibid. v. 1304. θυρσάδδω, παραμπυκίδδω Ibid. v. 1315. et 1319. [4]) χρήδδω Megarensis apud Eund. Acharnn. 734. θερίδδω Boeotus apud Eund. Ibid. v. 946. [5]) πλαδδίῃ Lacon apud Eund. Lysistr. 989. pro πλάζῃ.
C [6]) πλαδδικῶ Lacaena apud Eund. Ibid. v. 171. Cf. supra p. 142. B.

214 3) Biset. Δωρικὸν γυμνάδδομαι ἀντὶ τοῦ γυμνάζομαι.

A 4) Id. Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς χρήδδετε χρήζετε.

5) Id. παρὰ τὸ πλαδδίεσθαι Λακωνικὸν ῥῆμα.

6) Id. Φανερὸν σφάλμα ἐν τῇ γραφῇ πλαδδικῶ. λέξις γὰρ ἄγνωστός ἐστιν. ἐν τῷ Σουΐδᾳ πλαδιεῖν διὰ τοῦ ἑνὸς δ γραφόμενον ἑρμηνεύεται παραφρονεῖν, πολεμεῖν, πλησιάζειν. καὶ παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ πλαδιῇ, ματαιΐζει, σοβαρεύεται. τινὲς πλαδδιοῦν γραπτέον οἴονται ἀντὶ τοῦ πλαγιοῦν. τὸ δὲ γ εἰς δ Δωρικῶς τραπὲν λέγουσι, καὶ τὸ ἕτερον δ μέτρου χάριν ἐπενετεθέν. Ἄλλοι δὲ, ὃ καὶ ἀξιοπιστότερον, γραπτέον νομίζουσι πλαδδιῶν, τουτέστι πλανᾶν. πλάζειν γὰρ λέγεται πλάδδειν Λακωνικῶς. Cf. Koen. ad Gregor. p. 104 Eustath. p. 570. l. 12. γυμνάζω γυμνάδω, καὶ διπλασιασμῷ Αἰολικῷ καὶ Δωρικῷ γυμνάδδω (et affert locum Aristophanis Lysistr. 82.) Id. p. 984. l. 1. τὸ ἔρδω μετάθεσιν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ῥέδδω Βοιωτίου ῥήματος.

B -έννω pro -είνω; lege prius, I saepe tollitur ex diphthongo ει etc. p. 154. A.

-έῤῥω pro -είρω; vt ἔῤῥω Epistol. Laconic. apud Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 15. lege prius, P geminatur, mutata etc. p. 147. A.

Eustath. p. 756. l. 32. οἱ Αἰολεῖς τὰ εἰς ρ βραχύτονα, ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον παρατέλευτον, μετατιθέντες τὸ ι εἰς ἕτερον ρ προφέρονται, τὸ κείρω κέῤῥω λέγοντες καὶ τὸ δείρω δέῤῥω. οὕτως καὶ φθείρω φθέῤῥω, καὶ ἄρσει τῶν πρώτων δύο συμφώνων, ἔῤῥω. Sic p. 1648. l. 2. et Phauor. in δέῤῥω.

Praesens frequenter Perfecti Activi vel Medii Characteristicam sumit; vt στήκειν 3 Reg. 8, 11. ὀλέκεις Job. 10, 16. ὀλέκομαι Id. 17, 1.

cum augmento; vt ἑστήκω, vnde ἑστήξειν [1]) C
Callim. Apollin. v. 15.

cum repetitione consonae; vt δεδοίκω Theocr. Idyll. 15. v. 58. πεφύκω, vnde πεφύκει Id. Idyll. 11. v. 1. ἐπέφυκον Hesiod. Ἔργ. v. 149. et Ἀσπ. v. 76. [2]) κεκλήγω, vnde κεκλήγοντες Hom. Ιλ. π. v. 430. et saepius. πεποιθέω, vnde ἐπεποίθησα Job. 31, 24. [[3]) πεποίθει Theocr. Idyll. 5. v. 28. πεπόνθω, vnde πεπόνθεις Id. Idyll. 10. v. 1. [4]) λελάθω, vnde ἐκλελάθοντα Id. Idyll. 1. v. 63. *S.*]

1) Schol. ἀπὸ τοῦ ἵστημι, παρακείμενος ἕστηκα· ἀπὸ τούτου ποιοῦσιν οἱ Συρακούσιοι ἐνεστῶτα, ἑστήκω, οὗ ὁ μέλλων ἑστήξω, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἑστήξειν.

2) Lege Rudim. Gram. Graec. Lat. Busb. in Verb. Med. D
Hort. Adon. in ἐκλέλαθον. οἱ Σικελοὶ τὸ τελικὸν α τῶν παρακειμένων εἰς ω μετατιθεῖσιν ἐνεστῶτα ποιοῦντες. ὡς πεποίηκα, πεποιήκω, λέλαθα, λελάθω. Id. in κεκλήγοντες. Cf. infra p. 239. C.

[3) Schol. ἀπὸ τοῦ πέποιθα, πεποίθω ἐνεστὼς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα, δεδοίκω.

4) Schol. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαχον, λελάχω ἐνεστὼς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔλαθον, λελάθω. *S.*]

Characteristica Perfecti.

Mira occurrit, ει ante -α, in Testamento Spartano apud Gruter. CCXVI. ἐπιτετελέκεια, ἑστάκεια 215
Col. 1. l. 23. *) συναγαγόχεια l. 27. Ibidem A
tamen legitur etiam ἀγάγοχα Col. 2. l. 9. συναγάγοχα CCXVII. Col. 1. l. 12.

[*) Suspicari quis possit legendum συναγείοχα. Etymol. p. 9. l. 34. τὸ ἀγείοχα Βοιωτῶν ἐστι. *S.*]

[Formam perfecti τεθέληκα Ps. 40, 11. pro ἠθέληκα, Alexandrinis modo vsitatam dicunt Phryn. p. 146. Thom. Mag. p. 417. et Phauor. in v. τεθεληκέναι. *S.*]

Characteristicae Futuri Primi, et Indefiniti Primi.

Verba in -ζω, et nonnulla in -ω purum adsciscunt ξ pro σ; vt ἀνδραποδιξάμενος Epimenid. apud Diog. Laert. 1, 113. ἀντιάξει Pind. Olymp. Od.
B 10. v. 100. ἐναρμόξαι Ibid. Od. 3. v. 9. [ἁρπάξαντες Id. Nem. Od. 10. v. 105. ἀναρπάξαντες Theocr. Idyll. 22. v. 137. γρυλλιξεῖτε Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 746. *S.*] δικάξασθαι, δικαξάμενος Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 48, 51. [ἀμφελίξασθαι Pind. Nem. Od. 1. v. 64. *S.*] ἀπολογιξάσθω, ἀπολογιξάσθωσαν, ἀπολογίξωνται Corcyr. Inscr. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 417. 418.

[1]) ἐλευθεριάξας Epimenid. apud Diog. Laert. 1, 113. ἐνάριξε Pind. Nem. Od. 6. v. 88. ἐξήταξα Theocr. Idyll. 14. v. 28. [2]) ἡλιάξεις Aristoph. Lysistr. 380. θεσπίξασα Theocr. Idyll. 15. v. 63. [3]) καθίξας Id. Idyll. 1. v. 12. [καθίξοι Id.

1) Sic Edit. Lond. Sed Edit. H. Steph. p. 80. ἐλευθεριάσας.

2) Biset. ἡλιάζειν ἐν τῷ μέλλοντι ἡλιάσω καὶ ἡλιάξω. ὡς παίζω, παίσω καὶ παίξω. (lege prius p. 46. A.) Phryn. p. 102. παῖξαι Δωριεῖς διὰ τοῦ ξ. Eustath. p. 1419. l. 16. (vide prius p. 179. D.) — τροπῇ Δωρικῇ τοῦ σ εἰς ξ, ὁποία γίνεται ἐν τῷ ἁρπάσω ἁρπάξω. (ἁρπάσαι Pind. Olymp. Od. 1. v. 64. ἁρπάξαντες Id. Nem. Od. 10. v. 125.)

3) Schol. τὸ δὲ καθίξας Δωρικὸν τροπῇ τοῦ σ εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας τῆς ληγούσης εἰς ζ διὰ τοῦ ξ ἐκφέρουσιν. Sic Phauor. in καθίξας. [Gregor. p. 120. Δωριεῖς τοὺς μέλλοντας τῶν εἰς ζω ῥημάτων διὰ τοῦ ξ

ibid. v. 51. (v. paulo post p. 216. B.) S.] κλεΐξειν Pind. Olymp. Od. 1. v. 176. ἐκόμιξαν Id. C
Nem. Od. 2. v. 31. κωμάξατε Ibid. v. 38. [λυγιξεῖν Theocr. Idyll. 1. v. 98. S.] μυθίξαι Lacon apud Aristoph. Lysistr. 980. ὀνυμάξομαι Pind. Pyth. Od. 7. v. 6. ὀνομάξαιμι Lysid. inter Frag. Pyth. p. 876. πιάξας Theocr. Idyll. 4. v. 55. ἔπλαξε Id. Idyll. 24. v. 107. ἐποκίξατο Id. Idyll. 5. v. 26. πολλαπλασιάξαντες Archim. p. 125. l. 15. κατεσκεύαξεν Tim. Loc. apud Plat. p. 1092. [4]) ἐστεφάνιξα Aristoph. Equu. 1222. ἀντιφερίξαι Pind. Pyth. Od. 9. v. 88. κατεφάμιξεν Id. Olymp. Od. 6. v. 93. φημίξωσι poeta apud Demosth. p. 417, 5. χαλάξαι Pind. Pyth. Od. 1. v. 12. χαριξῇ Theocr. Idyll. 5. v. 71. ψαφιξάμενος Polus inter Frag. Pyth. p. 861.

ἐγέλαξε Theocr. Idyll. 20. v. 1. γελάξας Id. D
Idyll. 7. v. 42. ἀπόκλαξον Id. Idyll. 15. v. 43. [ἀποκλάξας Ibid. v. 77. κατεκλάξατο Id. Idyll. 18. v. 5. Vnde Casaubonus in Eiusdem Idyll. 6. v. 32. pro κλασῶ rescripsit κλαξῶ. Nam Gregorius p. 151. Δωριεῖς τὸ κλείσω κλαξῶ λέγουσι. S.] [5]) ἀπέκειξαν Boeot. apud Aristoph. Acharnn. 869.

προφέρουσι, καθίξας ἀντὶ τοῦ καθίσας, καὶ λυγιξεῖν ἀντὶ τοῦ λυγίσειν, καὶ τὰ ὅμοια. S.]

4) Eustath. p. 126. l. 1. — τοῦ ἐστεφάνιξα διαλέκτου ὄν- 216
τος Δωρικῆς. A

5) Biset. ἀπέκιξαν. (sic in Edit. Ald.) Ἡσύχιος ἀπέκειξαν λέγει. τινὲς λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἀποκείω ἀποκείσω ἀπέκεισα κοινῶς, καὶ Βοιωτικῶς ἀπέκειξα, τραπέντος τοῦ σ εἰς ξ. ἀλλὰ τοῦτο μᾶλλον εἴη τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν, τῶν τρεπόντων τὸ σ εἰς ξ. (prius p. 72. A.) οἷον σὺν ξὺν, σύμμαχος ξύμμαχος. καὶ τῶν Δωριέων, ὡς μετ' ὀλίγου ἔσται δῆλον. οἱ δὲ Βοιωτοὶ τὸ κ εἰς ξ τρέπουσιν, οἷον εἴκασιν εἴξασιν (Aristoph. Nubb. 340.) B
ἶκον ἶξον (Hom. Ιλ. ε. v. 773.) Ὀδ. ε. (v. 442.) Εὐσταθ. (p. 1766. l. 20. 22. 23.) κείω, τὸ σχίζω, ἐκ τοῦ κέω, ἐπενθέσει τοῦ ι. ἴσως τοίνυν ἀποκείειν ἐνταῦθα καταχρηστικῶς σημαίνει τὸ ἀπο-

φυσᾶν, καὶ φυσῶντα διασκεδᾶν, καθάπερ καὶ Ἡσύχιος δηλοῦν δοκεῖ. ἀπέκειξαν οὖν γραπτέον, καὶ κατὰ Δωρικὴν διάλεκτον ἀντὶ τοῦ ἀπέκεισαν ληπτέον. ἀλλὰ τούτων οὐδένα βεβαιωτὴν τῶν παλαιῶν καὶ δοκίμων ἀνδρῶν ἔχομεν ὀνομάσαι. πιθανώτερον μέντοι λέγειν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕω γίνεται τὸ ἕζω, ἵζω καθίζω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου κέω γίνεσθαι κίζω ἄχρηστον, καὶ ἀποκίζω, ὁ μέλλων κοινῶς ἀποκίσω, Δωρικῶς δὲ ἀποκιξῶ· ὅθεν ἀόριστος ά, ἀπέκιξα. καὶ γὰρ οἱ Δωριεῖς ἐν πλείστοις τὰ τοῦ μέλλοντος διὰ τοῦ -ίσω λεγόμενα κοινῶς, προφέρουσι διὰ τοῦ -ιξῶ, καὶ τὸ ξ ἐν τῷ ἀορίστῳ φυλάττουσιν. οἷον καθίζω καθίσω ἐκάθισα κοινῶς, Δωρικῶς δὲ καθιξῶ ἐκάθιξα. Θεόκριτος εἰδ. α. (v. 12.) καθίξας, καὶ (v. 51.) καθιξεῖ. Sed H. Steph. Oxon. καθίξοι. Ald. κάθιξεν. Winterton. καθίζῃ. Aem. Port. in Lex. Dor. καθίξῃ.

Huc refer ἔφθαξα Theocr. Idyll. 2. v. 115. pro
C ἔφθασα, ἔφθασας Ibid. v. 114. a φθάνω.

Legitur τ pro σ in Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 67. τελέται pro τελέσαι.

Sic notat Pricaeus ad Marm. Oxon. p. 199. l. 3. Sed lege Chishul. Ibid. p. 529. l. 65. Lege etiam Ibid. p. 558. l. 45.

Verba in -ω purum aliquando perdunt σ; vt ὅρμαον Lacon apud Aristophan. Lysistr. 1249. pro ὅρμησον.

Biset. Λακωνιστὶ ὅρμαον ὅρμασον ὅρμησον. Sed Christ. fortassis pro ὅρμα οὖν.

D Verba in -λω et -ρω assumunt σ analogum; vt κέλλω, κέλσω Eurip. Hecub. v. 1057. κέλσαι Hom. Οδ. κ. v. 511. εἰσεκέλσαμεν Aristoph. Thesmoph. 884. τέλλω, τέλσω, [1]) vnde τέλσον Ιλ. ν. v. 707. [2]) ὄρω, ὄρσομεν Ιλ. δ. v. 16.

1) Etym. p. 751. l. 30. παρὰ τὸ τέλλω, Αἰολικὸς μέλλων τέλσω, ὡς κέλλω κέλσω. at Eustath. p. 1161. l. 50. τέλσον ἐστὶ τὸ τέλος, ἐξ οὗ καὶ γίνεται μεταθέσει τοῦ σ, καὶ προσθέσει τοῦ ν, ὡς ἂν μὴ εὑρεθῇ ὄνομα οὐδέτερον λῆγον εἰς ο.

2) Hort. Adon. in ὄρσεο. ὄρω, ὁ μέλλων ὀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ὄρσω. Gaza l. 2. de Futur. prim. p. 162. — εἰς -ω λήγειν — καὶ πρὸ τοῦ -ω ἔχειν τὸ σ, ἤτοι ἐνεργείᾳ, ἀκούω ἀκούσω, ἢ δυ-

ὄρσωμεν Pind. Nem. Od. 9. v. 19. ὄρσαι Id. 217
Pyth. Od. 11. v. 37. ὄρσας Hom. Οδ. λ. v. 399. A
ἀμείρω, ἄμερσε Pind. Olymp. Od. 12. v. 24. Hom. Οδ. θ. v. 64. ἀμέρσαι Ιλ. π. v. 53. τείρω, τέρσει Theocr. Idyll. 22. v. 63. κείρω, κέρσοι Mosch. Idyll. 2. v. 32. [3) ἀπόερσεν Hom. Ιλ. ζ. v. 348. S.]

νάμει, τύπτω τύψω. πλὴν τῆς τετάρτης ἐκ χρήσεως, ἐπεὶ τόγε πεφυκὸς καὶ αὐτὴ τὸ σ ἂν δέχοιτο. ὅθεν καὶ ὄρω ὄρσω, καὶ ἔλω B
ἔλσω οἱ Δωριεῖς λέγουσι. οὐκοῦν καὶ μένω μένσω, καὶ κρίνω κρίνσω. ἀλλὰ διὰ τὸ δύσφθεγκτον, οὐκ ἐν χρήσει. et Id. de Propr. Quart. p. 178. φύρω φύρσω (Hom. 'Οδ. σ. v. 21.), καὶ ὄρω ὄρσω, καὶ φθείρω φθέρσω λεγόμενον εὕρηται Δωρικῶς. Hort. Adon. in 'Αθέριζον. οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ τῆς εἰς -ρω ληγούσης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ποιοῦσιν ἰδίους μέλλοντας προσόδῳ τοῦ σ, καὶ ἀναβιβάσει τοῦ τόνου· οἷον σπείρω σπέρσω, κείρω κέρσω, ὄρω ὄρσω, θέρω θέρσω. Sic Etymol. p. 24. l. 37. Eustath. p. 23. l. 12. Phauor. in ἀμετάβολον. σπέρσω, κλίνσω, νέμσω Αἰολεῖς. Eustath. p. 23. l. 15. ποιοῦσι δὲ τοῦτο οἱ Αἰολεῖς πρὸς ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μελλόντων, οἳ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ τῷ σ παραληγόμενοι βαρύνονται.

[3) Eustath. p. 23. l. 15. τοῦ ἔῤῥω ὁ μέλλων ἔρσω Αἰολικῶς· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπόερσεν, ἀντὶ τοῦ ἀπέφθειρε. S.]

κύρω, ἐπικύρσας Pind. Olymp. Od. 6. v. 10. ἀντικύρσαντες Ibid. Od. 12. v. 16.

Forsan ἔκυρσα per Syncopen pro ἐκύρησα Theocr. Idyll. 3. C
v. 51. et κύρσας Hom. Ιλ. γ. v. 23. pro κυρήσας Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 705.

Characteristica Indefiniti Secundi.

ξ pro κ; vt ἷξε Hom. Οδ. ε. v. 442. ἷξεν Ιλ. β. (v. 667.) Καταλ. v. 174. ἵξετε Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 742. ἷξον Hom. Ιλ. ε. v. 773. Οδ. δ. v. 1.

Phauor. ἷξε (Schol. exp. ἀφίκετο, παρεγένατο) καὶ ἷξον ἀντὶ τοῦ παρεγένοντο (et citat 'Οδ. δ. v. 1.) ἀπὸ τοῦ ἵκω, δεύτερος ἀόριστος ἷκον, καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ τοῦ κ εἰς ξ ἷξον. οὕτω 'Απολλώνιος. Sic Biset. prius v. 216. A. Eustath. p. 818. l. 62. τὸ ἷξον (Ιλ. κ. v. 470. vbi Schol. παρεγένοντο) παρατατικοῦ χρόνου

ὡς ἀπὸ μέλλοντος τοῦ ἵξω ἀναβιβασθέντος εἰς ἐνεστῶτα. Sic ἵξω
D apud Rud. Gram. Graec. Lat. Busb. in Heteroc. Verb. Graec. est thema de futuro factum.

Penultima Verborum in -ω purum.

οι pro ου in Futuro primo et Indefinito primo; vt ὑπακοίσω Theocr. Idyll. 11. v. 78. ὑπάκοισον Id. Idyll. 7. v. 95.

218 α pro η in Futuro primo et Indefinito primo, Per-
A fecto et Plusquam-perfecto; vt τολμάσω Theocr. Idyll. 14. v. 67. φιλάσω Id. Idyll. 23. v. 33. αὐδάσομαι Pind. Olymp. Od. 2. v. 166. μνάσομαι Theocr. Idyll. 17. v. 136. ἐτίμασα Ibid. v. 67. ἐφίλασα Ibid. v. 70. φίλασον Id. Idyll. 23. v. 40. φιλᾶσαι Id. Idyll. 20. v. 1. τιμάσας Pind. Olymp. Od. 7. v. 8. ἀντιβεβάκῃ Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. ἐφιλάθην Theocr. Idyll. 7. v. 60. μνασθεὶς Pind. Nem. Od. 9. v.
B 23. τετίμαμαι Id. Isthm. Od. 4. v. 100. μέμναμαι Id. Olymp. Od. 6. v. 16. 17. μέμνασαι Theocr. Idyll. 5. v. 116. μεμνᾶσθαι Pind. Olymp. Od. 6. v. 156. ἐμέμναντο Id. Isth. Od. 8. v. 58. πεφιλαμένος Theocr. Idyll. 3. v. 3. μεμναμένος Epimenid. apud Diog. Laert. 1, 113. Huc refer γᾶμαι Theocr. Idyll. 3. v. 40. pro γῆμαι, pro γαμῆσαι. κεκμακὼς Id. Idyll. 1. v. 17. γεγαθότες Id. Idyll. 7. v. 134. τεθνάκαμες Id. Idyll. 2. v. 5.

ει pro η; vt *) ἀδικειμένος Boeotus apud Aristoph.
C Acharnn. 914. συντετελεῖσθαι Marm. Oxon. II. l. 88. et p. 556. l. 58.

*) Biset. τὸ ἀδικειμένος Βοιωτικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἠδικημένος, τοῦ η τραπέντος εἰς α μακρὸν, ἢ τῆς αὐξήσεως ἠμελημένης τὸ α βραχύ. καὶ τῆς ει διφθόγγου τεθείσης ἀντὶ τοῦ η. οὕτω τὸ τέθεικα ἀντὶ τοῦ τέθηκα Βοιωτικῶς λέγεται. Lege prius, Attic. Format. Perf. Verbum τίθημι etc. p. 51. D. et p. 158. B.

T

α pro ω; vt κοινάσαντες Pind. Pyth. Od. 4. v. 204. pro ου; vt ἐκοινᾶτο Ibid. v. 236.

Benedict. et Aem. Port. in Lex. Pind. derivant a κοινόω, ω et ου versis Dorice in α; vel a κοινάω, verbo Pindarico.

ου pro ω; vt ἐξοδούσαντες Foed. Cret. apud Marm.
Oxon. l. 53. ab ἐξοδόω; vel forte regulariter ab D
ἐξοδούω inusitato. Vid. Marm. Oxon. p. 558. l. 11. et p. 529. l. 49.

Augmentum.

219
α pro η; vt ἄνυε Theocr. Idyll. 1. v. 93. ἆγε Id. A
Idyll. 3. v. 43. ἄγαγε Id. Idyll. 2. v. 102. ἀνάϋσαν Id. Idyll. 4. v. 37. ἀμείφθην Id. Idyll. 7. v. 27.

Priscian. p. 32. „Aeoles ἦπον pro εἶπον dicunt." Etym. p. 419. l. 40. οἱ Δωριεῖς πολλάκις τὴν ει δίφθογγον εἰς η τρέπουσιν, οἷον ἦχον ἧλκον, ἡνίκα τὸ ι ἐν τῇ μετοχῇ ἀποβάλληται, ἔχων γὰρ καὶ ἕλκων ἡ μετοχή. ὅτε δὲ μὴ οὕτως ἔχει, οὐ τρέπεται. τὸ γὰρ εἰκόνιζον καὶ εἶργον οὐ γράφεται διὰ τοῦ η· εἰκονίζων γὰρ καὶ εἴργων ἡ μετοχή.

Flexio Futuri Primi. B

-ξῶ pro -ξω, et -σω; -ψῶ pro -ψω; -σῶ pro -σω; et sic deinceps per Voces, Modos, Numeros, et Personas, seruatis longis.

Diacon. in Hesiod. p. 194. b. οἱ Δωριεῖς τοὺς βαρυτόνους μέλλοντας περισπῶσιν· οἷον δωσῶ, τυψῶ. οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ τοὺς περισπωμένους βαρύνουσιν· οἷον σπέρσω, ὄρσω, κέρσω, ἔρσω, pro σπερῶ, ὀρῶ, κερῶ, ἐρῶ i. e. φθερῶ. Sic Eustath. p. 23. l. 10. et p. 655. l. 13. Id. p. 129. l. 23. πέτω, πέσω, ὃ Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς πεσῶ λέγουσιν, ὡς ἐσῶ, κλαυσῶ, ἐξ ὧν τὸ πεσεῖται, ἐσεῖται, κλαυσεῖται, καὶ τὰ ὅμοια. Phauor. in ποιησῶ. Hort. Adon. in Κοινὴ μὲν διάλεκτος, etc. Schol. Theocr. κλασῶ (Idyll. 6. v. 32.) Δωρικῶς. Aem. Port. in Lex. Dor. et Casaub. in Not. C
reponunt κλᾳσῶ vel κλᾳξῶ, quod et ipsum Scholiastes affert. Schol. Theocr. ἀποισῇ (Idyll. 1. v. 3.) λαψῇ (Ibid. v. 4.) Δωριεῖς, δεξῇ, γραψῇ, καὶ τὰ ὅμοια. ᾀσεῦμαι (Idyll. 3. v. 38.) Δωρικῶς, ἤγουν ᾄσομαι. Id. λυγίσω, Δωρικῶς λυγιξῶ (Idyll. 1 v. 97.) Biset. in Aristoph. Acharnn. 747. ἡσεῖτε, ἥσετε. οἱ Δωριεῖς περισπᾷν εἰώθασι καὶ τοὺς προτέρους μέλλοντας· τυψῶ -εῖς -εῖ -εῖτον. καὶ οὕτως ἐν τοῖς λοιποῖς. τὸ δὲ καρυξῶ ἀντὶ τοῦ κηρύξω.

λεξῶ Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 868. καρυξῶ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 748. ἀξῶ Callim. Cerer. v. 56. Theocr. Idyll. 15. v. 40. καχαξῶ Id. Idyll. 5. v. 142. πεμψῶ Ibid. v.
D 141. λουσῶ Ibid. v. 146. ᾀσῶ Id. Idyll. 1. v. 145. ἰδησῶ Id. Idyll. 3. v. 37. δακρυσῶ Id. Idyll. 2. v. 64. οἰσῶ Ibid. v. 164. ἀποισῶ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 779. παρεξοῦμαι Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 866. τεθναξοῦμαι Brasid. apud Plut. Lacon. apophthegm. p. 219. D. πειρασοῦμαι Archim. p. 120. l. 26.

220 ἀξεῖς Theocr. Idyll. 1. v. 11. βωκολιαξεῖς Id.
A Idyll. 5. v. 44. ποιησεῖς Id. Idyll. 3. v. 9. Callim. Cerer. v. 65. τολμασεῖς Theocr. Idyll. 14. v. 67. φευξῇ Id. Idyll. 15. v. 54. ἐργαξῇ Id. Idyll. 10. v. 23. νικαξῇ Id. Idyll. 21. v. 32. χαριξῇ Id. Idyll. 5. v. 71. λαψῇ Id. Idyll. 1. v. 4. Epicharm. apud Athen. p. 235. F. ᾀσῇ Theocr. Idyll. 5. v. 51. ἀποισῇ Id. Idyll. 1. v. 3.

φυλαξεῖ Callim. Cerer. v. 124. πεμψεῖ Theocr.
B Idyll. 6. v. 31. φιλασεῖ Id. Idyll. 16. v. 13. δεξεῖται Callim. Lav. Pall. v. 116. ἐργαξεῖται Gruter. Inscript. p. CCX. γνωσεῖται Callim. Lav. Pall. v. 123. δυνασεῖται Diotogen. apud Stob. Serm. p. 329. δυνασσεῖται Hippodam. apud Eund. p. 249.

γραψοῦμεν Archim. p. 49. l. 3.

γρυλλιξεῖτε Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 746. πνιξεῖσθε Epicharm. apud Athen. p. 60. F. πειρασεῖσθε Megarensis apud Aristoph. Acharnn.
C 743. πευσεῖσθε Theocr. Idyll. 3. v. 51. βοσκησεῖσθε Id. Idyll. 5. v. 103.

ποιησοῦνται Hipparch. apud Fragm. Pyth. p. 818. δυνασοῦνται Archyt. Ibid. p. 860. βασοῦνται Cleobul. apud Diog. Laert. 1, 93.

λυγιξεῖν Theocr. Idyll. 1. v. 97. νικασεῖν Id. Idyll. 5. v. 28.

οἰσῶν Id. Idyll. 13. v. 56. συγκαλεσοῦντες Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 867. δρεψεύμεναι Theocr. Idyll. 18. v. 40.

Flexio Indefiniti Secundi. D

Indefinitum Secundum aliquando Primi terminationes et flexionem imitatur; vt Indicat. [εἰσέδρακα Orph. Argon. v. 132. προσέπεσα Eurip. Troad. v. 291. *S.*] ἐφάγαμεν 2 Reg. 19. v. 42. εἴδαμεν 1 Reg. 10. v. 14. ἐπανήλθαμεν Johan. An- 221
tioch. p. 143. ἐγκατελίπατε Esai. 1, 4. εἰσήλθατε A
[καὶ ἠσεβήσατε — καὶ ἐπληθύνατε] καὶ ἠνέγκατε Amos. 4, 4. [ἔπεσαν Orph. Argon. v. 521. Herodot. 6, 21. Psalm. 19, 8. 26, 2. *S.*] ἔφυγαν 2 Reg. 10, 14. ἔλαβαν Ibid. 23, 16. ἐγκατέλιπαν [καὶ ἀπέστρεψαν — καὶ ἔδωκαν —] 2 Chron. 29, 6. ἔφαναν Psalm. 77, 18. ἀπέθαναν Tobit. 3, 9. εἶδαν 2 Reg. 10, 14. εὗραν Ibid. 17, 20. ἦλθαν Dan. 2, 2. εἰσῆλθαν 2 Chron. 29, 17. ἐξῆλθαν Susan. v. 18. ἀνῆλθαν Johan. Antioch. de Imperator. Christ. p. 102. ἀνεῖλαν Id. Chronogr. p. 403.

Imperat. ἐλθάτω Esth. 5, 4. Psalm. 34, 8. ἔλθα- B
τε Prov. 9, 5. ἐξέλθατε Cant. 3, 11. διέλθατε Amos. 6, 2. [εἰσέλθατε Psalm. 99, 2. 4. προσέλθατε Ibid. 33, 6. *S.*]

Infinit. ἐκβάλαι Johan. Antioch. Chronogr. p. 73.

Huc refer Indefinitum primum, quod in Communi vsu est, εἶπα, εἶπας Johan. 4, 17. [Hermes apud

Stob. ecl. phys. c. 43. p. 710. εἶπαν Psalm. 40, 6. 82, 13. *S.*] Imperatiuus εἶπον Pind. Olymp. Od. 6. v. 156. εἰπάτω Apoc. 22, 17. εἶπας Num. 23, 19. ac forsan ponitur pro εἶπον, nam π non est Characteristica Indefiniti primi.

Heraclides apud Eustath. p. 1759. l. 10. et Hort. Adon. in Ἧα. ἡμάρτηται τὸ ἔα εἰς α περατούμενον, καὶ Ἀσιανῆς ἔχεται φωνῆς. καὶ οἱ Ἑλληνίζοντες ἐν Κιλικίᾳ οὕτω προφέρονται. αὐτοὶ γὰρ ἀποβάλλοντες τὸ ν, καὶ μετατιθέντες τὸ μικρὸν ο εἰς βραχὺ α προφέρονται, ἔλαβα λέγοντες καὶ ἔφαγα. καὶ τρίτα τούτων πλη-
C θυντικὰ εἰς -αν λήγοντα λέγουσι. In Bibliis Graecis εἴδαμεν posset deriuari a perfecto medio εἶδα (Orph. Argon. v. 116.) et hinc εἶδαν pro εἴδασι, nisi etiam εἶδα ibi poni pro εἶδον dicatur. Sed apud Rud. Gram. Graec. Lat. Busb. in Alphab. Anom. sumitur pro perfecto. Notandum est, quod Complut. et Ven. Editiones in Exemplis Bibliorum allatis non habeant α, praeter ἀπέθαναν in Ven. et ἔφαναν in Complut. et Ven. ἔφαναν autem forsan non pro ἔφανον, sed ab Indefinito 1. ἔφανα pro ἔφηνα a φαίνω. [Eodem modo apud Euripidem nonnulli Codd. habent προσέπεσον, et apud Herodotum ἔπεσε, quod recepit Wesselingius, probante ad 8, 68. Valckenaerio. Οὐ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἔπεσα, inquit Schol. Aristoph. Auu. 841. Sed Orphicorum et Alexandrinae versionis auctores videntur ipsi ita, vt posuimus, scripsisse. Referri enim talia haud dubie debent ad dialectum Alexandrinorum, qui ob commerciorum communionem facile a Cilicibus ea potuerunt accipere. *S.*]

Etym. p. 302. l. 26. et Hort. Adon. εἶπον Μένανδρος ἀντὶ τοῦ εἰπέ. ὁ ἀόριστος ὤφειλεν εἶναι εἶψα. λέγει ὁ γραμματικὸς Ἰωάννης ὁ Χάραξ, ὅτι τὸ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ προστακτικὸν εἰπὸν (εἶπον Gen. 12, 13. εἰπὸν Biblioth. Patr. tom. 2. p. 1062.) ὀξύνεται. δεύτερος ἀόριστός ἐστι κατὰ τὴν Συρακουσίων γλῶσσαν· καὶ γὰρ οἱ Συρακούσιοι τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ δευτέρου ἀο-
D ρίστου μεταποιοῦνται εἰς -ον, τὸν τόνον φυλάττοντες τῶν προστακτικῶν· οἷον λάβε λάβον, ἄνελε ἄνελον. Aem. Port. Not. in Lyric. p. 174. „εἶπον Syracusanorum more ἀντὶ τοῦ εἰπέ." [Cf. Lascaris l. 3. p. 308. et Phauorin. in v. θίγον. In Anthologia scribitur εἰπὸν, vt T. I. analectt. Brunck. p. 35. 219. T. II. p. 48. 237. 272. 373. T. III. p. 76. Sic apud Theocr. idyll. 14, 11. in ed. Callierg. et Brubach. legitur εἶπον, sed H. Steph. dedit εἰπόν. *S.*]

Flexio Personarum. 222 A

Actiuae Terminationis.

Singulariter;

Secunda -ες pro -εις; vt [1]) συρίσδες Theocr. Idyll. 1. v. 3. ἀμέλγες Id. Idyll. 4. v. 3.

Tertia -η pro -ει; vt [2]) διδάκκη Decret. Spart. con- B
tra Timoth.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς -εις λήγοντα εἰς -ες ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες.

2) De variis hujus vocis lectionibus vide prius p. 212. C. Corinth. p. 277. οἱ Αἰολεῖς τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου. οἷον βοᾷς βοάϊς, γελᾷ γελάϊ. Koenius paulo aliter edidit. Cf. Johann. Gramm. p. 383.

Pluraliter:

Prima -μες pro -μεν.

Biset. in Aristoph. Acharnn. 747. τὰ πρῶτα πρόσωπα πληθυντικὰ, τὰ κοινῶς εἰς -μεν λήγοντα διὰ τοῦ -μες προφέρουσι Δωριεῖς. Cf. Gregor. p. 77.

Indic. Praes. -ομες pro -ομεν; -ῶμες et -ᾶμες pro -ῶμεν; -οῦμες et -εῦμες pro -οῦμεν; -έο- C
μες pro -άομεν et -έομεν; vt ἥκομες Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 750. ὁρμῶμες Metop. inter Frag. Pyth. p. 858. διαπεινᾶμες Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 751. θεωροῦμες Metop. inter Frag. Pyth. p. 838. μογεῦμες Bion Idyll. 6. v. 5. ἀγαπέομες Archyt. inter Frag. Pyth. p. 826. ἀπορέομες Epistol. Lacon. apud Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 15.

Imperf. -ομες -εῦμες pro -ομεν -οῦμεν; vt εἵρπομες Theocr. Idyll. 7. v. 2. ἐδοκεῦμες Id. D
Idyll. 13. v. 1. Cf. Gregor. p. 76.

Fut. 1. -ομες -οῦμες -εῦμες pro -ομεν; vt πεί-
223 A σομες Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 168. ἑρψοῦμες Theocr. Idyll. 18. v. 40. σταξεῦμες Ibid. v. 46.

Indef. 1. -αμες -ημες pro -αμεν -ημεν; vt ἐποιήσαμες Agesilaus apud Plut. Lacon. apophtheg. p. 211. B. ἐπεμελήθημες Archyt. apud Diog. Laert. 8, 80. ἐκλίνθημες Theocr. Idyll. 7. v. 133.

Indefin. 2. -ομες pro -ομεν; vt ἀνήλθομες, ἐνετύχομες Archyt. apud Diog. Ibid. ἤνθομες Theocr. Idyll. 2. v. 143. εὕρομες Id. Idyll. 7. v. 12.

Perf. -αμες pro -αμεν; vt ἀπεστάλκαμες Ibid. ἀποκεκύφαμες Lacon apud Aristoph. Ly-
B sistr. 1002. δεδοίκαμες Theocr. Idyll. 1. v. 16. τεθνάκαμες Id. Idyll. 2. v. 5. πεπόνθαμες Aristoph. Lysistr. 1100. εἰώθαμες Diotogen. apud Stob. Serm. p. 251. ἐπιλελάθαμες Spartani apud Plut. Lacon. apophth. p. 232. D.

Subjunct. Praes. Indef. 1. et 2. -ωμες pro -ωμεν; vt λέγωμες Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 829. ὑμνείωμες Aristoph. Lysistr. 1307. φρουρῶμες Theocr. Idyll. 7. v. 122. καλέσωμες Id. Idyll. 8. v. 26. θάνωμες Mosch. Idyll. 3. v. 104.

C Tertia -οισι pro -ουσι: Indic. Praes. vt φυλάσσοισι Pind. Nem. Od. 11. v. 6. φορέοισι Theocr. Idyll. 28. v. 11.

Fut. 1. vt στάξοισι Pind. Pyth. Od. 9. v. 110.

-ᾶσι pro -ῶσι; vt χαλᾶσι Alcaeus p. 9.

-τι pro -σι; vt εὑρήκατι Philoxen. apud Athen. p. 147. A.

-ντι pro -σι.

Eustath. p. 1557. l. 35. Δωριεῖς ἐν τῷ λεξεῖται, ποιησεῖται, ἐσσεῖται, μεταθέντες τὴν παρατέλευτον ει δίφθογγον εἰς τὴν ου, παρενθέσει τοῦ ν, ποιησοῦντι φασὶ καὶ τελεσσοῦντι καὶ ἐσσοῦντι. πᾶς γὰρ μέλλων καθ' Ἡρακλείδην τοιοῦτος ἐπὶ τρίτου πληθυντικοῦ, Δωρικῶς D εἰς τὸ -τι λήγει τῆς ου διφθόγγου παραληγούσης. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦντι ἀντὶ τοῦ ποιοῦσι, καὶ ὀρθοῦντι ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦσι, καὶ τῶν ὁμοίων θεμάτων τῆς πρώτης καὶ τρίτης τῶν περισπωμένων. ἔτι δὲ καὶ τῶν μελλόντων. ποιησοῦντι γὰρ καὶ ὀρθωσοῦντι καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ μέντοι δευτέρας, διὰ τοῦ α μηκυνομένου καὶ τοῦ ν. γελασσοῦντι γὰρ καὶ γελᾶντι, καὶ βοασοῦντι βοᾶντι. ἐπὶ δὲ βαρυτόνων, ἡ ον συλλαβὴ ἐν τούτοις παρατελευτᾷ. οἷον λέγοντι ἀντὶ τοῦ λέγουσι. καὶ τὰ ὅμοια. τῶν δ' αὐτῶν Δωριέων καὶ τὸ φρονοῦσι καὶ νοοῦσι φρονεῦντι λέγειν καὶ νοεῦντι ἐπὶ περισπωμένων 224 δηλαδή. ἅπερ ἐξάρσει τοῦ ν λεγόμενα Αἰολικά ἐστιν. οἷον φρονεῦτι A νοεῦτι. ἔτι δὲ καὶ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ εἰσὶν, ὅπερ ἄλλως ἐντὶ λέγεται, Δώριον ὁμοῦ ὂν καὶ Αἰολικόν. Δώριον μὲν φησι, διὰ τὸ ν καὶ τὸ τ. Αἰολικὸν δὲ διὰ τὴν παράληξιν τοῦ ε. τὰ γὰρ εἰς -σι περατούμενα τρίτα πληθυντικὰ θέματα τῇ ει διφθόγγῳ παραληγόμενα μετατιθέασι τὸ μὲν ι εἰς ε Δωρικῶς, τὸ δὲ σ εἰς τ. τιθεῖσι τιθέντι. ἱεῖσι ἱέντι. οὕτω δὲ καὶ Αἰολικῶς, οἴκευτι, φίλευτι, ἤγουν οἰκοῦσι, φιλοῦσι. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ εἰσὶν, ὅτε γένοιτο ἐντί. τοιαῦτα ὁ Ἡρακλείδης εἰπών. Sic Phauor. in δωσοῦντι. et in εἰσοιχνεῦσαν.

Indicat. Praes. -οντι pro -ουσι; -άοντι -ῶντι pro -ῶσι; -έοντι -οῦντι -εῦντι pro -οῦσι; vt λέγοντι Leonid. apud Plut. Lacon. apophthegm. p. 225. B. γράοντι Mosch. Idyll. 3. v. 24. πεινῶντι Epistol. Lacon. apud Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 15. φιλέοντι B Theocr. Idyll. 16. v. 101. ἀδικοῦντι Theag. inter Frag. Pyth. p. 854. φιλεῦντι Theocr. Idyll. 5. v. 80.

Fut. 1. -οντι -οῦντι pro -ουσι; vt ἐπιτρέψοντι Pind. Olymp. Od. 6. v. 36. ἡξοῦντι Periander apud Diog. Laert. 1, 99.

-εῦντι pro -ουσι et -οῦσι; vt δειπνησεῦντι Callim. Lav. Pall. v. 115. μενεῦντι Ibid. v. 120.

C Fut. 2. -οντι pro -οῦσι; vt *) ἵκοντι Epicharm. apud Athen. p. 91. C. ἀπαγαγόντι Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 867. παραλαβόντι Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 416. l. 10. et p. 418. l. 18.

*) Ἵκοντι potest esse praesens ab ἵκω, nam antepenacuitur.

Legitur apud Gruter. Inscript. p. CCXVI. l. 25. mira vox συναχθησοῦντι, Passiuo fine in Actiuum mutato.

Perf. -αντι pro -ασι; vt ἁλώκαντι Lysander apud Plut. Vit. Lysand. c. 14. p. 441. A. ἐκπεφύκαντι, ἐμπεφύκαντι Lysid.
D inter Frag. Pyth. p. 876. *) ᾠδήκαντι Theocr. Idyll. 1. v. 43. οἴδαντι Anonym. inter Frag. Pyth. p. 867. κεχάναντι Sophron apud Athen. p. 87. A. [τεθνάκαντι Plut. vit. Lycurg. c. 20. p. 52. E. S.]

225 *) Schol. Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ᾠδήκασιν. Cf. Etymol. p. 661. A l. 49.

Subjunct. Praes. -ῶντι et -έωντι pro -ῶσι; vt ποιῶντι Archim. p. 104. l. 42. ἰσοῤῥοπέωντι Ibid. l. 43.

Praes. Indef. 1. et 2. Perf. -ωντι pro -ωσι; vt εἴκωντι Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. ἐγκύρσωντι Epimenid. apud Diog. Laert. 1, 113. φάγωντι Theocr. Idyll. 5. v. 38. ἔλθωντι Archyt. inter
B Fragm. Pyth. p. 860. ἀνάγνωντι Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 43. πράξωντι Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 417. l. 21. ἐκδανεισθῶντι ibid.

p. 412. l. 25. *) ἀναγεγραφέωντι Archim. p. 87. l. 42.

*) Si perfectum non placet, erit Indefinitum secundum Passivum cum reduplicatione.

-σι pro -ν. et -σαν pro -ν, ac -εν.

Indicat. Indef. 1. -ασι pro -αν; vt εἴξασι Aristoph. Auu. 96. Eubul. apud Athen. p. 558. A. Eurip. Iphig. Aul. v. 848. C

Rudim. Gram. Graec. Lat. Busb. et Nouvelle Methode Grecque p. 152. pro εἶξαν. Schol. Aristoph. τὸ εἴξασιν, ἢ ἐοίκασιν ἢ παρεγένοντο. Biset. in Aristoph. Acharnn. 869. οἱ Βοιωτοὶ τὸ κ εἰς ξ τρέπουσιν, οἷον εἴκασιν εἴξασιν. εἴξατι in Eubulo et apud Aristoph. Auu. 382. ponitur pro ἐοίκασι; et hujus ac illius Interpres vertit *videntur*, et *similes sunt*. Sic in Eurip. vbi Aem. Port. Boeotice pro communi οἴκατι, et Attico ἐοίκασι ab εἴκω, verso κ in ξ, et citat locos Aristophanis Nubb. 340. (vbi Biset. εἴκασι ἐοίκασι, παρὰ τὸ εἴκω, τὸ ὅμοιος τυγχάνω.) et Auu. 96. Sic εἴξασι Plat. Comic. apud Eustath. p. 1161. l. 40. [Atticos hac forma εἴξασι delectatos fuisse, non solum scriptorum Atticorum loci multi demonstrant (Platonis philosophi locos collegit Ruhnkenius ad Timaei lexic. Platon.), sed etiam Grammatici, vt Moeris: εἴξασιν, Ἀττικῶς· ἐοίκασιν, Ἑλληνικῶς. ad q. l. Piersonus p. 148. ex Hesychio in v. αἴδρυτον κακὸν attulit locum Cratini, in quo legitur εἴκασι. Sed v. ibi interpp. T. I. p. 146. sq. Etymol. p. 297. l. 15. εἴξασιν, ἀντὶ τοῦ εἴκασι, παρὰ Ἀττικοῖς· ὅπερ ἴσως τῇ Βοιωτῶν διαλέκτῳ ἐσχημάτισται· οὗτοι γὰρ τὸ κ εἰς τὸ ξ μετατρέπουσιν. *S.*]

Imperf. et Indef. 2. -οσαν pro -ον; vt ἐσχάζοσαν Lycophr. v. 21. [εἴχοσαν Posidippus in Brunckii analectt. T. II. p. 47. nr. VI. ἔσχοσαν Scymnus Chius v. 696. παρήλθοσαν Nicetas Choniates p. 153. edit. Goulart. *S.*] ἤροσαν Jos. 3, 14. ἐκρίνοσαν Exod. 18, 26. ἐλαμβάνοσαν D Ezech. 22, 12. ἐφαίνοσαν 1 Maccab. 4, 50. ἐφέροσαν 1 Chron. 22, 4. ἠγάγοσαν 3 Ezr. 1, 19. καθείλοσαν Jos. 8, 29. ἡμάρτοσαν Deut. 32, 5. ἴδοσαν

Deut. 7, 19. εἴδοσαν Psalm. 77, 16. 138,
226 A 16. εἴποσαν Ruth. 4, 11. ἤλθοσαν Exod. 15, 27. Psalm. 48, 4. εὕροσαν Id. 116, 3. κατέσχοσαν Nehem. 5, 5. ἀπεθάνοσαν Baruc. 2, 25. ἐλάβοσαν Deut. 1, 25. κατελίποσαν Exod. 16, 24. ἐπίοσαν Jerem. 51, 7. ἐφάγοσαν Psalm. 78, 29. ἐφύγοσαν Nehem. 13, 10.

Eustath. p. 1759. l. 36. οἱ τῇ Ἀσιανῇ χρώμενοι φωνῇ ποιοῦσι τὸ ἔφυγον καὶ ἦλθον, παρενθέσει τῆς σα συλλαβῆς, ἐφύγοσαν λέγοντες καὶ ἤλθοσαν. Id. p. 1761. l. 30. τὸ ἐσχάζοσαν παρὰ Λυκόφρονι, καὶ παρ' ἄλλοις τὸ ἐλέγοσαν, καὶ τὸ, οἱ δὲ πλησίον γενομένων φεύγοσαν, φωνῆς Χαλκιδέων ἴδιά εἰσι. Lege Hort.
B Adon. in ἦα. et in ἤλθοσαν. οἱ Ἴωνες ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξύτονον ποιοῦσιν ἰσοσύλλαβον τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν τῷ πρώτῳ προσώπῳ, οἷον ἤλθομεν, ἤλθοσαν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξύτονον, ποιοῦσιν ἔνδειαν· οἷον ἐκοσμήθημεν, ἐκόσμηθεν. Phauor. ἐφύγοσαν Δωρικῶς, παρενθέσει σα. et ἤλθοσαν Χαλκιδικῆς διαλέκτου. et in ἦον. ἤλθοσαν, φύγοσαν, Ἀσιανῇ φωνῇ. Tzetz. in Lycophr. v. 21. ἐσχάζοσαν Χαλδαϊκὸν, ἤτοι τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Pro Χαλδαϊκὸν reponerem Χαλκιδικὸν, quia Id. ad v. 252. πέφρικαν ἀντὶ τοῦ πεφρίκασι, καὶ τὰ ὅμοια Χαλκιδικῆς ἤτοι Ἀττικῆς διαλέκτου. καὶ τὸ ἐσχάζοσαν, καὶ εἴποσαν, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτως οἶμαι καὶ τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦς ἐναντίως τῷ κανόνι. [Lexicon biblioth. Coislin. p. 482. et Grammaticus MS. bibl. Sangerman. apud Ruhnken. epist. crit. p. 228. ἐλέγοσαν, ἐγράφοσαν, καὶ τὰ ὅμοια, Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν, laudato deinceps illo ἐσχάζοσαν ex Lycophrone. Recte autem Χαλκιδικὸν rescribendum pro Χαλδαϊκὸν judicasse Maittairium, cum per se pateat, tum liquet ex verbis Gazae l. 2. p. 189. τὸ ἤλθοσαν καὶ ἐμάθοσαν Χαλκιδικῆς διαλέκτου ἐστὶ, παρεσχηματισμένα πρὸς τὸ ἔδοσαν. Et Lascaris l. 3. p. 304. τὸ εἴδοσάν σε ὕδατα, καὶ ἤλθοσαν, καὶ ἐμάθοσαν, καὶ τὰ τοιαῦτα, Χαλκιδικῆς εἰσι διαλέκτου, εἰς ὁμοιότητα τοῦ ἔδοσαν. Scilicet ἔδοσαν ortum videtur ex ἔδον Hesiod. theog. v. 30. *S.*]

Imperf. -ῶσαν pro -ων ab -άω; vt ἐγεννῶσαν Gen. 6, 4. ἑῶσαν Jerem. 51, 10.

C -οῦσαν pro -ουν ab -εω; vt κατενοοῦσαν Exod. 33, 8.

*) ἐπηξονοῦσαν Num. 1, 18. ἐνοοῦσαν

2 Reg. 20, 15. ᾠκοδομοῦσαν Nehem. 4, 18. ἐποιοῦσαν Job. 1, 4.

*) Schol. ἐπηξονοῦσαν dictum est eodem modo, quo Gen. 6. ἐγεννῶσαν.

et ab -όω; vt *) ἐδολιοῦσαν Psalm. 5, 9. et 14, 3. Rom. 3, 13. ἠνεμοῦσαν Ezech. 22, 11.

[*) Etymol. p. 282. l. 33. ἐδολιοῦσαν ὤφειλεν εἶναι ἐδολίοον ἐδολίουν, ἀλλ' οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, ποιοῦσι τὸ τρίτον τῷ πρώτῳ ἰσοσύλλαβον· οἷον ἐμάθομεν, ἐμάθοσαν· εἴδομεν, εἴδοσαν. Cf. Id. p. 426. l. 3. *S.*]

Potent. Praes. Indef. 2. -οισαν pro -οιεν; vt ἐκλείποισαν Psalm. 134, 5. ἔλθοισαν Job. 18, 9. ἴδοισαν Id. 21, 20. εἴποισαν Psalm. 35, 25. καταφάγοισαν Prov. D
30, 17.

Indef. 1. -αισαν pro -αιεν; vt ποιήσαισαν Deut. 1, 44. ψηλαφήσαισαν Job. 5, 14. θηρεύσαισαν Id. 18, 7. ὀλέσαισαν Ibid. v. 11. πυρσεύσαισαν Id. 20, 10. περιπατήσαισαν Ibid. v. 25. ἐκκόψαισαν 227
Prov. 30, 17. εὐλογήσαισαν Tob. 3, 11. A
ἀνενέγκαισαν Esai. 66, 20. αἰνέσαισαν Gen. 49, 8.

Phauor. et Hort. Adon. εἴπαισαν, Αἰολικῶς. Etym. p. 302. l. 46. εἴπαιμι εἴπαις εἴπαι, καὶ Ἀττικῇ ἐπεκτάσει εἰπαίη. γίνεται ἐξ αὐτοῦ εἰπαίην, τὸ πληθυντικὸν τρίτον εἰπαίησαν, καὶ συγκοπῇ εἴπαισαν.

-ν pro -σι.

Indicat. Perf. -αν pro -ασι; vt [1]) πέφρικαν Lycophr. v. 252. παρείληφαν Foed. Smyrn. apud Marm. Oxon. l. 38. ἀπέσταλκαν Chishul. Antiq. Asiat. p. 109. l. 12. et p. B
119. l. 7. [ἔοργαν Hom. Batrachom. v. 178. πέφυκαν Geopon. 2, 6, 27. γέγοναν Inscript. apud Montfauc. diar. Ital. p. 125. εἴρηκαν Apoc. 19, 3. *S.*] [2]) ἔγνωκαν Johan. 17, 7. (et mox v. 8. ἔγνωσαν) ἑώρακαν Deut. 11, 7. παρέστηκαν Esai. 5, 29. πέποιθαν Judith. 7, 10. ἐκκέχηναν 2 Ezr. 4, 19. — λέξις ἡ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσιν, ἐλήλυθαν καὶ ἀπελήλυθαν Sext. Empir. adv. Mathematt. 1, 213.

1) Lege prius, Tzetz. in Lycophr. v. 252.

2) Pasor. Lexic. Alia exemplaria habent ἔγνωκαν, alia ἔγνωσαν. sed ἔγνωκαν dicitur ad formam τοῦ ἔγνωσαν, idque ἀνωμάλως, quam anomaliam (vt opinor) Grammatici vocant συμβολισμόν. Edit. R. Steph. in Marg. ἔγνωκα. Aem. Port. in Lex. Dor. „scri-
C bitur ἔγνωκαν in omnibus editionibus, quas vidi. quare, si codex mendo caret, vel est κατὰ συγκοπὴν pro ἐγνώκεισαν, vel Boeotice pro ἐγνώκασι. vt τετύφασι πεφρίκασι, τέτυφαν πέφρικαν." Caninius in Hellen. p. 155. [Reines. varr. lectt. 2, 10. p. 208. Rutgers. lectt. varr. 5, 6. *S.*]

-τω pro -των.

Imperatiui terminatio Attica -των fit -τω in Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Ital. vt ποιούντω p. 416. l. 2. ἀποτισάντω p. 416. l. 8. 11. 18. ἀποστειλάντω l. 27.
D παραδόντω p. 415. l. 21. (ἐόντω p. 420. l. 3. ab εἰμὶ, quasi ab ἔω.) Lege plura, Marm. Oxon. p. 648. Ab illa terminatione suam derivant Latini: *amanto*, *legunto*.

228
A *Passivae Terminationis.*

Singulariter.

Prima -εῦμαι pro -οῦμαι.

Indicat. Praes. φοβεῦμαι Bion Idyll. 1. v. 57.

Fut. 1. ἀλεῦμαι Theocr. Idyll. 3. v. 25.

Fut. 2. μαθεῦμαι Id. Idyll. 11. v. 60.

pro -ομαι.

Fut. 1. βασεῦμαι Id. Idyll. 2. v. 8. *) κεισεῦμαι Id. Idyll. 3. v. 53. ἁσεῦμαι Ibid. v. 38. ἀρξεῦμαι Id. Idyll. 7. v. 95.

*) v. Gregor. p. 119.

-αν pro -ην. B

Indicat. Imperf. ἐβαλλόμαν Theocr. Idyll. 28. v. 15. ἐμπορευόμαν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 754. ὠργιζόμαν Charillus apud Plut. apophthegm. p. 189. F. δυνάμαν Theocr. Idyll. 27. v. 61.

Indef. 1. ἀνυσάμαν Id. Idyll. 5. v. 144.

Indef. 2. ἐτύπαν Id. Idyll. 4. v. 53. ἀνειλόμαν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 810. ἐβαλόμαν Lysid. inter Fragm. Pyth. p. 875. ἱκόμαν Pind. Pyth. Od. 4. v. 187. ἐκλαθόμαν Bion Idyll. 3. v. 12.

Potent. Praes. ἀνεχοίμαν Theocr. Idyll. 11. v. 52. C

Indef. 1. ἀρεσαίμαν Id. Idyll. 1. v. 60.

Indef. 2. γενοίμαν Id. Idyll. 3. v. 12. ἱκοίμαν Ibid. v. 13.

Secunda -α pro -η.

Indicat. Praes. ἐπίστα Pind. Pyth. Od. 3. v. 143. pro ἐπίστῃ pro ἐπίστασαι.

-ευ pro -ου.

Indicat. Imperf. ἐλέγευ Theocr. Idyll. 1. v. 86. κατεβάλλευ Id. Idyll. 18. v. 11. *) ἐκέλευ Id. Idyll. 3. v. 11. D

[*) Schol. ὁ παρατατικὸς ἐκελόμην, ἐκέλου, καὶ Αἰολικῶς ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ου εἰς ευ τρέπουσιν. S.]

Indef. 2. εἵλευ Id. Idyll. 2. v. 131. συνέθευ Pind. Pyth. Od. 11. v. 64.

229 Imperat. Praes. μάχευ Theocr. Idyll. 1. v. 113.

A Indef. 2. βαλεῦ Callim. Lav. Pall. v. 97.

-ω pro -ου.

Imperat. σάω Ibid. v. 142. et Cerer. v. 135.

Dualiter.

-αν pro -ην; vt κτισάσθαν Pind. Olymp. Od. 9. v. 70. pro ἐκτισάσθην. ἐξικέσθαν Id. Nem. Od. 10. v. 119.

B Pluraliter.

*) Prima -μεσθα pro -μεθα.

Indicat. Praes. πελόμεσθα Theocr. Idyll. 13. v. 4. δεόμεσθα, λώμεσθα Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1164. 1166.

Imperf. ἐδινεόμεσθα Hom. Οδ. ι. v. 153.

Fut. λασεύμεσθα Theocr. Idyll. 4. v. 39.

Indef. ἐγενόμεσθα Lysid. inter Epistol. Graec. p. 454. sed inter Pyth. Frag. H. Steph. p. 875. ἐγενόμεθα.

C Perf. τετιμήμεσθα Hom. Ιλ. μ. v. 310.

Potent. μαχεσσαίμεσθα Theocr. Idyll. 22. v. 74.

Subj. ἀρχώμεσθα Id. Idyll. 17. v. 1.

*) Phauor. et Hort. Adon. λεγόμεθεν, et Etymol. p. 559. l. 29. οἱ Αἰολεῖς τὸ λεγόμεθα καὶ τὸ φερόμεθα εἰς ε ποιοῦσι λεγόμεθεν, καὶ φερόμεθεν, μετὰ τοῦ ν· τὸ γὰρ ν ἐφελκυστικόν ἐστι. [Cf. Macrob. p. 672. ed. Gronov. Gregor. p. 77. τῶν παρατατικῶν παθητικῶν ὁριστικῶν καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρῶτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν, οἷον τυπτόμεθα, ποιούμεθα, ἐτυπτόμεθα, ἐποιούμεθα, ποιούμεσθα λέγουσι Δωριεῖς, καὶ τυπτέμεσθα, καὶ ἐποιούμεσθα,

ἐτυπτόμεσθα. τοῦτο ἔστι καὶ Ἰωνικόν. Ionum et Doriensium esse hanc παρέμπτωσιν, dicit idem rursus p. 217. sq. Sed est etiam Atticorum veterum, poetarum quidem, vt αἰτούμεσθα Aeschyl. Prom. v. 821. πελαζόμεσθα Id. Sept. c. Theb. v. 147. ἠδόμεσθα Aristoph. Equu. 620. νεμόμεσθα Id. Auu. 159. πειρασόμεσθα Aeschyl. Agam. 859. ἑξόμεσθα Aristoph. Plut. 101. δεησόμεσθα Ibid. v. 1161. ἀνεπτόμεσθα Id. Auu. 55. πιθώμεσθα Ibid. v. 164. Alia exempla habes infra p. 359. 360. *S.*]

Tertia Indef. Indic. -εν pro -ησαν; vt ὠφέληθεν Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 871. ἐφίλαθεν Theocr. Idyll. 7. v. 60. συνάγερθεν Id. Idyll. 22. v. 76. φάανθεν Mosch. Idyll. 2. v. 53. ἔμιχθεν Pind. Nem. Od. 2. v. 34. βάρυνθεν Ibid. Od. 7. v. 65. [κρίθεν Id. Pyth. Od. 4. v. 300. δμᾶθεν Ibid. Od. 8. v. 23. κατῴκισθεν Id. Nem. Od. 10. v. 8. *S.*] διελέγεν Chishul. Antiq. Asiat. p. 115. l. 28. D

Eustath. p. 465. l. 14. φάανθεν Αἰολικόν. Id. p. 628. l. 63. ἐλελίχθησαν. Ποιητικῶς ἐλέλιχθεν. lege Phauor. in ἔγερθεν. Schol. in Hom. Ιλ. γ. v. 1. κόσμηθεν, ἡ διάλεκτος Δωριέων. [Hunc ipsum Homeri locum laudans Etymol. p. 282. l. 37. Boeotorum ait esse hanc rationem, sed p. 418. l. 25. Aeolum ac Doriensium. Sic Aeolibus eandem tribuunt Schol. Theocr. ad Idyll. 7. v. 60. et Eustath. p. 85. l. 16. qui multa huius generis ex Homericis carminibus attulit. *S.*]

Subj. -έωντι pro -ῶσι; vt λαφθέωντι Archim. 230 p. 83. l. 20. ἀποτμηθέωντι Id. p. 67. l. A 25. ἐγγραφέωντι Id. p. 137. l. 4.

Formatio Infinitiui.

Phauor. in ἀπαρέμφατα. τύπτειν τύπτεν Δωρικῶς, τύπτην Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς, τυπτέμεναι Ἀττικῶς καὶ Δωρικῶς, τυπτέμεν Ἰωνικῶς. Αἰολεῖς φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, (cf. Johann. Gramm. p. 587.) γελᾷν γελαῖς, πεινᾷν πειναῖς, ὑψοῦν ὑψοῖς, ὀρθοῦν ὀρθοῖς. (sic Corinth. p. 293. 294.) ζῆν, πεινῆν, ὁρῆν, ι οὐχ' ὑπογράφεται κατὰ τοὺς παλαιούς. Lege Eustath. p. 54. l. 35. p. 69. B l. 40. ποιηθῆναι ποιηθήμεναι. Id. p. 1872. l. 48. Etym. in βασκέμεν p. 190. l. 46. οἱ Δωριεῖς (et Id. in ἔφελκε p. 332. l. 31. οἱ Ἴωνες — vti et Rudim. Gramm. Graec. Lat. Busb.) τὰ εἰς -ειν ἀπαρέμφατα διὰ τοῦ -έμεν προφέρουσι. Id. in εὑρέμεν p. 397. l. 58. οἱ Ἴωνες καὶ Ποιηταί — Id. in γεγάμεν p. 224. l. 53. Δωρικῶς· ὡς τιθέναι τιθέμεν. Id. in ἀειδέμεναι p. 21. l. 16. παραγωγὴ Ποιητικὴ, οὐ Δωρικὴ διάλεκτος. [Gregor. p. 140. sq. τῶν εἰς ειν ἀπαρεμφάτων καὶ τῶν λοιπῶν λέξεων ἀεὶ τὸ ι ὑπεξαιροῦσι Δωριεῖς, τὸ λαβεῖν λαβὲν λέγοντες, καὶ τὸ ἐλθεῖν ἐλθέν. Cf. Macrob. p. 687. ed. Gronov. et Etymol. p. 342. l. 22. *S.*]

-εν et -ην pro -ειν.

Praes. λέγεν Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. τράφεν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 788. ἐκτρέφεν Muia inter Frag. Pyth. p. 883. C γαρύεν Pind. Olymp. Od. 1. v. 5. μερίζεν Theocr. Idyll. 21. v. 31. [ἐνεύδεν Id. Idyll. 5. v. 10. ἀμέλγεν Id. ibid. v. 27. βόσκεν Id. Idyll. 4. v. 2. *S.*] ἀείδεν Id. Idyll. 8. v. 4. γινώσκεν Id. Idyll. 11. v. 5. ἀναγινώσκεν Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 42. θεραπεῦεν Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. ποταγορεύεν Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 828. χαίρην Theocr. Idyll. 14. v. 1. ἕρπην Id. Idyll. 15. v. 26.

Fut. καρπεῦσεν Grut. Inscript. p. CCX. l. 9.

D -ὲν et -ῆν pro -εῖν.

Praes. φιλοσοφὲν Lysid. inter Fragm. Pyth. p. 876. ποιὲν Anonym. Ibid. p. 865. ποὲν Archyt. Ibid. p. 832. ποῖεν Diotogen. apud Stob.
231 Eclog. p. 17. εὐδαιμονῆν Eurypham. Ibid. p.
A 816. κοσμῆν Theocr. Idyll. 15. v. 24. *) κατοικῆν Id. Idyll. 11. v. 62. κοπραγωγῆν Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1176.

*) Sic in H. Steph. sed in Ald. Winterton. Oxon. κατοικεῖν.

Fut. vel Indef. πιὲν, φαγὲν Epitaph. Bacchid. apud Athen. p. 336. D. ἐξελὲν, ἐνβαλὲν Marm. Oxon. p. 530. l. 44. 45. συνιδὲν Periction. apud Stob.

Serm. p. 6. εὑρὲν Ecphant. Ibid. p. 333. τυχὲν Eurypham. Ibid. p. 556. sed inter Fragm. Pythag. p. 815. τυχέν. τραφὲν Pind. Pyth. Od. B 4. v. 205. *) εὑρῆν Theocr. Idyll. 11. v. 4. εἰπῆν Id. Idyll. 17. v. 11.

[*) Johann. Gramm. p. 383. ἡ Αἰολὶς τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ἐλθῆν γὰρ λέγει, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. Gregor. p. 136. talia Doribus tribuit, sed p. 275. itidem Aeolibus. *S.*]

-ῆν pro -ᾶν, et -ᾶν pro -εῖν.

λυσσῆν Theocr. Idyll. 4. v. 11. ὁρῆν Lacones apud Aristoph. Lysistr. 1079. κυβερνῆν Crito inter Frag. Pyth. p. 854. σιγῆν Epicharm. apud Athen. p. 363. F. (lege prius, Ratio Contrahendi p. 210. B.) γαμᾶν Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 866. εὐδαιμονᾶν Archyt. Ibid. p. 828. C [Sed rectius iota in his non subscribitur. *S.*]

-αῖς pro -ᾶν, -εῖς pro -εῖν, -ῶν pro -οῦν.

*) γελαῖς Sappho apud Longin. 10, 2. vti legit Voss. in Catull. p. 113. [1]) προκυκλεῖς Rhod. Chelidon. apud Athen. p. 360. C. [2]) ῥιγῶν Aristoph. Vespp. 444. et Auu. 936. ὑπνῶν Id. Lysistr. 143.

[*) Gregor. p. 294. τὰ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς αν αὐτοὶ (Aeoles) εἰς αις μεταβάλλουσι. γελᾶν γελαῖς, πεινᾶν πειναῖς. Cf. not. 2. *S.*]

1) In Marg. reponitur προκυκλεῖν.

2) Schol. Auu. 936. Δωρικόν ἐστι κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ω, ῥιγοῦν ῥιγῶν. [Sed de Aeolibus haec praecipit Gregorius l. l. τὰ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα διὰ τοῦ οις ἐκφέρουσιν· ὑψοῦν ὑψοῖς, ὀρθοῦν ὀρθοῖς, χρυσοῦν χρυσοῖς. Johannes Grammat. p. 387. scribi iubet γέλαις, πείναις, ὄρθοις, γύψοις, χρύσοις, diserte haec addens: ταῦτα δὲ πάντα βαρυτόνως προφέρονται. *S.*]

-έμεν vel -έμεναι pro -ειν vel -εῖν. D

Praes. ὑπακουέμεν Pind. Olymp. Od. 3. v. 44. ἀκουέμεν Theocr. Idyll. 8. v. 83. ἀπεχθέμεναι Id. Idyll. 26. v. 27. ἀλεξέμεναι Foed. Laced. apud Thucyd. 5, 77.

232 Fut. 1. δαιδαλωσέμεν Pind. Olymp. Od. 1. v. 169.
A 170. πεμψέμεναι Hom. Οδ. κ. v. 484.

Fut. 2. τεκέμεν Pind. Olymp. Od. 6. v. 50. ἰδέμεν Ibid. Od. 13. v. 162. θανέμεν Id. Pyth. Od. 4. v. 127. εὑρέμεναι Hom. Ιλ. β. v. 343.

-ήμεναι pro -ῆν et -εῖν; vt πεινήμεναι Hom. Οδ. υ. v. 137. καλήμεναι Ιλ. κ. v. 125. φιλήμεναι Ιλ. χ. v. 265. ἀριθμήμεναι Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 95. C.

B Eustath. p. 1887. l. 3. τοῦ μὲν πεινήμεναι προϋπάρχει τὸ πεινῆναι. αὐτοῦ δὲ θέμα τὸ πείνημι ἢ τὸ πειναίνω ἐκ τοῦ πεινῶ. καθὰ καὶ τὸ πένθημι ἢ πενθαίνω, ἐξ οὗ τὸ πενθήμεναι, καὶ τὸ θαυμαίνω. (Pind. Olymp. Od. 3. v. 57.) ἀφ' οὗ τὸ, θαυμανέοντες Οδ. θ. v. 108.

-όμμεναι pro -οῦν; vt ἀρόμμεναι Hesiod. ἔργ. v. 22.

Moschopul. in Hesiod. p. 14. b. ποιητικὸς οὗτος ὁ τρόπος τῶν ἀπαρεμφάτων, ἀποβάλλειν τὸ ὑποτακτικὸν φωνῆεν διφθόγγου παρούσης, καὶ προστιθέναι τὴν με συλλαβὴν, εἶτα καὶ τὴν αι δίφθογγον, εἰ μὴ πάρεστιν.

-μεν vel -μεναι vel -ην pro -ναι.

C Perf. πεπληγέμεν Hom. Ιλ. π. v. 728. κεκτάμεναι Hesiod. Ἀσπ. v. 453.

Indef. 1. διακριθῆμεν Foed. Laced. apud Thucyd. 5, 79. εὑρεθῆμεν Archyt. apud Diog. Laert. 8, 80. ἀριθμηθήμεναι Hom. Ιλ. β. v. 124. [γενηθῆν, στεφανωθῆν, εἰσενεχθῆν et alia ex antiquis marmoribus attulit Koenius ad Gregor. p. 143. sq. Vnde idem in versu Alcaei apud Athenae. p. 430. B. legi jubet μεθυσθῆν. *S.*]

Indef. 2. κατακαῆμεν Lacon apud Plut. Vit. Lycurg. c. 20. p. 52. E. προφανῆμεν Lysid. inter

Fragm. Pyth. p. 876. φανήμεναι Mosch. Idyll. 2. v. 152.

Legitur in Psello de Operat. Daemon. -εῖναι pro -εῖν; κακοποιεῖναι p. 9. μαθεῖναι p. 43. ῥα- D διουργεῖναι p. 50. ἐκπεσεῖναι p. 70. καλεῖναι p. 93.

Occurrit apud Decret. Agrigent. in Gruter. CCCCI. -ειν pro -έναι, γεγόνειν l. 13.

Verbum in -μι. 233 A

Indicat.

Praes. Sing. prima φαμὶ Theocr. Idyll. 6. v. 26. ἵσαμι Id. Idyll. 5. v. 119. Cf. Hesych. qui hoc dicit Syracusanorum esse.

tertia -τι pro -σι; vt φατὶ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 771. Theocr. Idyll. 1. v. 51. ἵσατι Id. Idyll. 15. v. 146. τίθητι Id. Idyll. 3. v. 48. Pompelus apud Stob. Serm. p. 460. ἐφίητι Pind. Isth. Od. 2. v. B 15. προΐητι Theocr. Idyll. 11. v. 48. ὑφίητι Id. Idyll. 4. v. 4. δίδωτι Simonid. p. 108. ἀποδίδωτι Tim. Loc. apud Plat. p. 1091.

Eustath. p. 1613. l. 28. Αἰολεῖς τὸ φησὶ φατὶ λέγουσιν. Ἴωνες δὲ, ἠσὶ δίχα τοῦ φι. [Gregor. p. 113. Δωριεῖς τῷ τ ἀντὶ τοῦ σ χρῶνται, τὸ φησὶ φατὶ λέγοντες. Id. p. 116. τὸ τίθησι, καὶ ὑφίησι, τίθητι καὶ ὑφίητι λέγουσι. *S.*]

Plur. tertia -αντι, -εντι, -οντι pro -ασι, -εῖσι, -οῦσι; φαντὶ Tim. Loc. apud Plat. p. 1093. Callim. Cerer. v. 53. C Theocr. Idyll. 2. v. 45. ἵσαντι Id. Idyll. 15. v. 64. Epicharm. apud Athen. p. 91. C. ἐπίσταντι (pro ἐφιστᾶσι) Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 68. ἐξιστᾶντι, ἀποκαθιστᾶντι Tim. Loc. apud Plat. p. 1093. ἐγκιρνᾶντι Lysid. inter Fragm. Pyth. p. 876. ἐπιτίθεντι Diotogen. apud Stob. Serm. p. 267. ἀνιέντι Theag. inter Fragm. Pyth. p. 835. διδόντι
D Archyt. Ibid. p. 860. παραδόντι (pro παραδοῦσι a παραδόω pro παραδίδωμι) Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 416. l. 20. et p. 418. l. 8.

Priscian. p. 30. „Aeoles φαισὶν pro φασὶν dicunt."

234 Imperf. Sing. prima ἔφαν Theocr. Idyll. 2. v. 130.
A tertia ἔφα Id. Idyll. 7. v. 43. φᾶ Id. Idyll. 17. v. 65.

Plur. prima τιθέμεσθα Hom. Οδ. λ. v. 8.

tertia ἵεν Pind. Isth. Od. 1. v. 34. τίθεν Id. Pyth. Od. 3. v. 114.

Indef. 2. Sing. prima ἔσταν Id. Nem. Od. 1. v. 29. ἔβαν Ibid. Od. 4. v. 120. ἔτλαν Id. Isth. Od. 7. v. 51. ἐφάμαν Theocr. Idyll. 7. v. 42.

B secunda ἀπέσβας Id. Idyll. 4. v. 39. συνέθευ Pind. Pyth. Od. 11. v. 64.

tertia ἔστα Id. Nem. Od. 1. v. 85. παρέστα Bion Idyll. 3. v. 1. ἔβα Theocr. Idyll. 5. v. 9. *) ἀπέδρα Tobit. c. 2. v. 8.

*) Vel pro ἀπέδρη ab ἀπόδρημι, vel ab ἀπέδρων ab ἀποδράω.

Plur. tertia ἔσταν Pind. Isth. Od. 8. v. 128. κατέσταν Id. Pyth. Od. 4. v. 240.

ἔβαν Ibid. Od. 9. v. 184. προσέπταν Aristoph. Acharnn. 865. ἔφυν Pind. C Pyth. Od. 1. v. 82. ἔγνων Ibid. Od. 9. v. 157. ἀνέγνων Id. Isth. Od. 2. v. 35.

Fut. 1. στασῶ Theocr. Idyll. 5. v. 54. στάσομαι Pind. Nem. Od. 5. v. 29. φάσω Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 739. φασῶ Theocr. Idyll. 11. v. 70. φάσομαι Pind. Nem. Od. 9. v. 103. θάσω Mosch. Idyll. 3. v. 53. θησῶ Theocr. Idyll. 8. v. 14. θάσομαι Pind. Isth. Od. 1. v. 3. τλάσομαι Id. Pyth. D Od. 3. v. 72. δωσῶ Theocr. Idyll. 1. v. 25. φασεῖς Id. Idyll. 15. v. 79. θησεῖς Id. Idyll. 8. v. 17. †) θασσεῖ Callim. Cerer. v. 235 55. φασοῦμεν Diotogen. apud Stob. Eclog. A p. 17. θησεύμεσθα Theocr. Idyll. 8. v. 13. ἡσεῖτε (ab ἵημι) Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 747. Cf. supra p. 219. C.

†) Θασσεῖ Interpres vertit *cernes*. scil. pro θεάσῃ. ει pro ῃ Attice, et εῖ pro ει Dorice. Sed H. Stephanus scribit θασεῖ pro θήσει a τίθημι, vti et Anna Fabri.

Indef. 1. ἔστασας Pind. Isthm. Od. 7. v. 19. φᾶσε Id. Nem. Od. 1. v. 99. ἔστασε Id. Olymp. B Od. 10. v. 70. στᾶσε Id. Pyth. Od. 9. v. 211. ἐστάσατο Theocr. Idyll. 7. v. 150. συνεξέδοθεν Archim. p. 47. l. 5. *) ἔθακας Theocr. Idyll. 12. v. 25.

*) Sic Lex. Dor. et H. Steph. sed Ald. Wintert. Oxon. ἔθηκας.

Legitur in Theocriti Idyll. 4. v. 28. ἐπάξα (a πήγνυμι) Edit. Ald. sed ἐπάξω Edit. Wintert. et Oxon. pro ἐπήξω. At ἔπαξα Edit. H. Steph. pro ἔπηξα. — Sic ἐκτάσα (pro ἐκτήσω) Idyll. 5. v. 6. vti legit Ca- C saub. in Not. p. 27.

Schol. Theocr. τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πρώτου μέσου ἀορίστου οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται· ἐνοήσω ἐνοήσα, ἐγράψω ἐγράψα· οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα ἀντὶ τοῦ ἐπήξω.

Perf. [ἕστακα Anyte in Brunckii analectt. T. I. p. 198. Antipater ibid. T. II. p. 32. καθέστακα Jerem. 6, 17. *S.*] παρέστακα Pind. Pyth. Od. 8. v. 100. [ἕστακεν Nossis in Brunckii analectt. T. I. p. 196. ἀνέστακεν 1 Reg. 15, 12. *S.*] πεπάγασι Alcaeus p. 8. ἑστήκαντι Theocr. Idyll. 15. v. 82.

[Gregor. p. 150. Δωριεῖς τὸ ἴσασιν ἴσαντι λέγουσι, καὶ τὸ ἑστάκασιν ἑστήκαντι. Deinde affert verba Theocriti l. l. vbi legit ἑστάκαντι, v. ibi Koen. *S.*]

Plusquam-perf. συνεστάκει Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 96. A.

Imperat. στᾶθι Theocr. Idyll. 23. v. 58. τλᾶθι Pind. Pyth. Od. 4. v. 491. ἄνστα Theocr.
D Idyll. 24. v. 36. ἄνσταθι Ibid. v. 35. ἄνστατε Ibid. v. 50. ἀνεστακέτω Archim. p. 56. l. 20.

†) δίδοι Pind. Olymp. Od. 1. v. 136. pro δίδου, a διδόω. pro communi δίδοθι.

236 †) Sic Caninius (Hellen. p. 220.) legit in Theocr. Idyll. 1.
A v. 143. [Et Gregorius p. 94. sq. τὸ δίδου, inquit, δίδοι λέγουσι Δωριεῖς, καὶ ἄλλα, ὁμοίως τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν εἰς ου προστακτικῶν ἐκφέροντες. Deinde affert illud ipsum Pindari. *S.*] Sed Ald. H. Steph. Winterton. Oxon. δίδου.

ἴττω Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 860. et Cebes Thebanus apud Plat. Phaed. T. I. (Edit. Steph.) p. 62. A. pro ἴστω Hom. Ιλ. η. v. 411. Sophoc. Trachin. v. 402. pro ἰσάτω.

v. omnino Fischer. ad Plat. p. 256.

Subjunct. βᾶμες Theocr. Idyll. 15. v. 22. στάσωντι Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 80.

τεθέωντι Archim. p. 137. l. 22, *συντιθέωντι* Ibid. l. 46.

Infinit.

Praes. *Φάμεν* Pind. Olymp. Od. 3. v. 68. *ὑπερ-* B
τιθέμεν Id. Pyth. Od. 5. v. 53. *ἴμεν* Id. Olymp. Od. 6. v. 108. *ἱέμεν* Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. *συνίμεν* Anonym. Ibid. p. 865. *διδόμεν* Pind. Isth. Od. 8. v. 132. *ἀποδιδόμεν* Chishul. Antiq. Asiat. p. 113. l. 5. et p. 114. l. 23. *παραδιδόμεν* Lysid. inter Fragm. Pyth. p. 876. *ἀντιτιθέμεναι* Clinias Ibid. p. 841. *διδῶν* Theocr. Idyll. 29. v. 9. pro *διδοῦν* a *διδόω*.

Legitur in Psello de Operat. Daemon. p. C
46. *μετιεῖναι* pro *μετιέναι* vel *μετεῖναι*.

Indef. 2. *στάμεν* Pind. Pyth. Od. 4. v. 2. *θέμεν* Ibid. v. 492. Theocr. Idyll. 5. v. 21. Marm. Oxon. p. 600. l. 34. *προσθέμεν* Id. p. 601. l. 26. *συνέμεν* Pind. Pyth. Od. 3. v. 141. pro *συνεῖναι* *intelligere*. *δόμεν* Id. Olymp. Od. 6. v. 54. Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 6. *δοθῆμεν* Chishul. Antiq. Asiat. p. 120. l. 12. *ἀποδόμεν* Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. *τλήμεναι* Theocr. Idyll. 25. v. 174. *θέ-* D
μεναι Pind. Olymp. Od. 14. v. 15. *δόμεναι* Id. Nem. Od. 8. v. 34. *Φύμεναι* Theocr. Idyll. 25. v. 39.

Fut. 1. *θησέμεν* Pind. Pyth. Od. 10. Stroph. 4. v. 90. 91.

Indef. 1. *στᾶσαι* Decret. Byzant. apud Demosth. 237
p. 256, 11. A

Particip. *ὑποστάσαντες* Pind. Olymp. Od. 6. v. 1. *δωσῶν* Theocr. Idyll. 4. v. 47.

Verba in *-άω* et *-έω* vertuntur per *-μι*; vt *νικάω*, *νίκημι* Theocr. Idyll. 7. v. 40. *ὁράω*; *ὅρημι*, *ποθόρημι* Id. Idyll. 6. v. 22. Inde Participium *ὁρεὶς* (quasi ab *ὁρέω*) Pittacus apud Diog. Laert.
B 1, 81. et Passiv. *ὅρημαι*, *ὁρήμεθα* Tim. Loc. apud Plat. p. 1090. *κρεμάω*, *κρήμνημι*, vnde Participium *κρημνὰς*, *κρημνάντων* Pind. Pyth. Od. 4. v. 43. *αἰνέω*, *αἴνημι* Hesiod. Ἔργ. v. 683. *Φιλέω*, *Φίλημμι* Sappho apud Athen. p. 687. A. *Φίλημι* in margine, et sic legit Casaubonus in notis. *Φορέω*, *Φόρημι*, vnde *Φορήμεθα* Alcaeus p. 9. *Φορείη* Carcinus apud Athen. p. 695. D. *παρέχω*, *παρίσχημι*, vnde *παρίσχαιεν* Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 31. cum *α* pro *ε*. lege etiam ibid. p. 648.

C [De infinitiuis non solum in *μεναι*, sed etiam in *μεν* desinentibus v. Koen. ad Gregor. p. 143. *S.*]

Phauor. *νόημι*, *Φίλημι*, *Αἰολεῖς τὰ εἰς -ω εἰς -μι προφέρουσι.* Hort. Adon. p. 207. *τῆς Βοιωτῶν εἰσὶ διαλέκτου τὸ Φίλειμι καὶ νόειμι.* Id. in *εἰμὶ* et Eustath. p. 613. l. 21. *Βοιωτοὶ τὸ η παρατέλευτον ὂν τῆς πρώτης τῶν εἰς -μι μετατιθέντες εἰς τὴν ει, πολλάκις καὶ ἀναδιπλοῦσι. οἷον πεφίλειμι, νενόειμι. καὶ ὅσα τῶν εἰς -μι τῇ αι παραλήγονται, οἷον τὸ γέλαιμι καὶ τὰ λοιπὰ, Αἰολικὰ ὄντα, τῆς Λεσβίων ἔχονται διαλέκτου.* Eustath. p. 1756. l. 10. *Αἰολεῖς τὸ νοῶν νοοίην, Φρονῶν Φρονοίην, καὶ τὰ ὅμοια τὰ παρ' ἡμῖν, Φιλείην λέγουσι καὶ νοείην, ἐπειδὴ καὶ τὰς μετοχὰς αὐτῶν εἰς -εις προφέρουσι, Φίλεις καὶ νόεις λέγοντες ἀντὶ τοῦ Φιλῶν καὶ νοῶν.* Sic p. 1787. l. 40. Id., p. 1490. l. 35. — *τινὸς παλαιοῦ γράψαντος — γηράναι — πρὸς ὁμοιότητα τοῦ δειπνάναι καὶ ἀριστάναι — καὶ Ἡσιόδου τὸ, γηράντεσσι* (*ἔργ.* v. 188.) *ὧν θέμα σεσιγημένον τὸ γήρημι* (sic Proclus in Hesiod. p. 53. a. sed Moschop. in eund. p. 52. a. *ὁ γηράσας τοῦ γηράσαντος, καὶ κατὰ συγκοπὴν γηράντος*) *κατὰ τὸ αἴτημι, οὗ χρῆσις παρὰ Πινδάρῳ* — et ibi Pin-
D dari fragmentum citat Eustathius. Tzetz. in Hesiod. p. 147. b. *αἰνῶ καὶ κατὰ παραγωγὴν Ἀττικὴν αἴνημι.* Cf. Koen. ad Gregor. p. 294.

Etym. p. 20. l. 25. *οἱ Αἰολεῖς τὴν ἀῶν μετοχὴν, καθὰ ποιῶν καὶ Φιλῶν, ἀεὶς* (*ἀέντι* Theocr. Idyll. 13. v. 29.) *ἐροῦσιν, ὡς Φιλεὶς καὶ ποιείς. καὶ ἡ εὐθεῖα, τῶν πληθυντικῶν, ἀέντες* (Hom.

Ιλ. ε. v. 526.) ἡ γενικὴ, ἀέντων (Οδ. ε. v. 478.) ὡς πειάντων. Cf. Koen. ad Gregor. p. 171.

PARTICIPIVM. 238 A

Verbi Substantiui.

ἐοῖσα Theocr. Idyll. 2. v. 64. παρεοῖσαν Id. Idyll. 11. v. 75.

εὖσα Id. Idyll. 2. v. 76. παρεύσας Id. Idyll. 5. v. 26. εὖσαν Id. Idyll. 28. v. 16.

εὖντα Id. Idyll. 2. v. 3. B

ἐώσας Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 24.

ἐᾶσσα Ares. apud Stob. Eclog. p. 106. ἔασσα Tim. Loc. apud Plat. p. 1090. ἐάσας Ocelus apud Stob. Eclog. p. 45. ἐασσᾶν Tim. Loc. apud Plat. p. 1091.

ἔσσα Archyt. apud Stob. Eclog. p. 82. παρέντων Alcman.

ὃ ἡμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν, εἰσὶν οἳ ἐσίαν καλοῦσιν Plat. in Cratylo p. 276. (T. I. p. 401. C. ed. Steph.)

Eustath. p. 1787. l. 45. τὸ εἴη ῥῆμα Αἰολικὸν ἀπὸ τῆς εἷς μετοχῆς, ἧς χρῆσιν Ἡρακλείδης παράγει ἐξ Ἀλκμᾶνος, παρέντων. vti et Phanor. in εἴην. Suid. in ἤτω. εἰμὶ ἡ μετοχὴ εἷς ἔντος, τὸ προστακτικὸν, ἔθι ἔτω, ἐπεκτάσει ἤτω. Hort. Adon. in ἐών. Boι- C ωτοὶ τὴν ἐὼν ἰὼν λέγουσι.

Adjectiui.

οι et ευ et ω et ο pro ου; vt ἔχοισα Theocr. Idyll. 1. v. 96. Pind. Pyth. Od. 8. v. 4. φέροισα Pind. Olymp. Od. 14. v. 30. φέροισαι Theocr.

Idyll. 2. v. 148. γελάοισα Id. Idyll. 1. v. 95. 96. μολοῖσα Id. Idyll. 2. v. 96. [λαβοῖσα Ibid. v. 59. ναίοισα Ibid. v. 71. ἰοῖσα Id. Idyll. 1. v. 112. ζέοισαν Pind. Olymp. Od. 1. v. 78. *S.*] τρέφοισαι Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. λιποῖσαν Theocr. Id. 2. v. 137. εὑροῖσα Pind. Pyth. Od. 12. v. 39. [ἰδοῖσα Id. Olymp. Od. 14. v. 31. ἀποθανοῖσα Ibid. Od. 2. v. 45. *S.*]

D χωρεῦσα Anonym. apud Anthol. l. 4. c. 34. (T. III. p. 199. ed. Brunck.) ζατεῦσα Theocr. Idyll. 1. v. 85. οἰκεῦντες Theocr. Idyll. 7. v. 116. ποιεύμενοι Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 97. B. γελεῦσα (p. 211. A.) a γελέω pro γελάω.

239 Aem. Port. Lex. Dor. notat, in Crispini codice legi γελοῖσα.

A ὠνωμένος (pro ὠνουμένους) Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 15. προϋπαρχώσαις Id. l. 6. προϋπαρχώσας Marm. Oxon. p. 601. l. 30. εὐορκῶσι Id. p. 531. l. 10. διδῶσι Id. p. 589. l. 38.

κοσμόντων, πωλόντας Id. Foed. Cret. l. 3. 14.

α pro ω; vt κτανᾶν, θανᾶν Eurip. Alcest. v. 488. [Φυσᾶντες Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 868. πεινᾶντι Theocr. Idyll. 15. v. 148. *S.*]

Aem. Port. in Not. ad Eurip. „mallem cum Cantero κτανὼν, θανών. Si vero nullum est mendum, haec Δωρικῶς scripta dicemus." Phauor. γελᾶν, ἐλᾶν, ἀντὶ γελῶν, ἐλῶν, Δωριεῖς. sic Corinth. p. 145.

ου pro υ; vt Φοῦσα Corinna apud Apollon. Dyscol. infra p. 422. A.

B -αις -αισα pro -ας -ασα; vt [1]) κιρναὶς Alcaeus apud Athen. p. 430. B. [2]) ῥίψαις Pind. Pyth. Od. 1. v. 86. [ἔρξαις Id. Olymp. Od. 10. v. 109. τρέψαις Id. Pyth. Od. 3. v. 63. συντανύσαις

ibid. Od. 1. v. 158. περάσαις ibid. Od. 3. v. 136. ποιῆσαις Periander apud Diog. Laert. 1, 100. (e Koenii quidem mente.) κατακαύσαις ibid. Casaubono emendante. *S.*] μάρψαις Pind. Nem. Od. 1. v. 68. καταμάρψαισα Id. Isth. Od. 4. v. 57. [ὑπαντιάξαισα Id. Pyth. Od. 8. v. 13. *S.*] [3]) δρέψαισα Sappho apud Athen. p. 674. E.

1) Sic legit Casaubonus in Notis ad Athen. et scribit, esse Doricum pro κιρνάς.

2) Corinth. p. 94. ταῖς μετοχαῖς τῶν ἀορίστων Δωριεῖς προστιθέασι τὸ ι. Πίνδαρος, ὀλέσαις — Olymp. Od. 1. v. 127. Ibi tamen Editiones Pindari habent ὀλέσας. Casaub. p. 27. not. legit ἐκκλέψαις in Theocr. Idyll. 5. v. 9.

3) Sic corrigitur in margine, pro συνεῤῥαίς. Sed v. Schweighäuser T. VIII. p. 74.

-οῦσα pro -ῦσα legitur apud Archimedem; vt μεμενακοῦσα p. 47. l. 28. μεμενακοῦσαν Ibid. l. 29. C ἀνεστακοῦσα p. 53. l. 45. ἀνεστακούσας Ibid. l. 42. Legitur in Johan. Antioch. Chron. p. 141. ἑωρακοῦσα.

Putarem, deriuari a Syracusano themate (de quo prius p. 214. C.) μεμενήκω, ἀνεστήκω, si antepenacueretur μεμενάκουσα, ἀνεστάκουσα. Legitur in Pind. Pyth. Od. 4. v. 325. 326. πεφρίκοντας a themate πεφρίκω. quod a πέφρικα pro πέφριχα a φρίσσω. vti notat Aem. Port. in Lex. Pind. [Et Gregorius p. 294. sq. de Aeolibus diserte praecipit haec: ὅσαι μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι, διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται. εἰρηκὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων. Φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει. Cf. Johann. Grammat. p. 387. extr. et p. 388. Hinc fortassis apud Hom. Ιλ. α. v. 591. pro τεταγὼν scribendum fuerit τετάγων, et Οδ. π. v. 169. ἀράροντε pro ἀραρότε. quanquam Eustath. p. 1798. l. 52. ἐκ τοῦ ἄραρον, inquit, ἡ μετοχὴ ἀραρών. *S.*]

-ωα pro -ουσα; vt Lacon apud Aristoph. ἐκλιπῶα, κλεῶα Lysistr. 1299. 1301. θυρσαδδωᾶν, παδδωᾶν ibid. v. 1315.

Biset. ἐκλιποῦσα, κλέουσα. τινὲς γραπτέον νομίζουσι κλεῶν D ἀντὶ τοῦ κλεοῦν, ὅπερ εἴη ἀπαρέμφατος Δωρικῶς ἀπὸ τοῦ κλεέω.

Id. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ πηδᾶν οἱ Δωριεῖς σχηματίζονται τὸ ἑαυτῶν ῥῆμα παδᾶν, καὶ παδδᾶν προσλήψει τοῦ ἑτέρου δ. καὶ ἐν τῇ γενικῇ πληθυντικῇ τῆς μετοχῆς κοινῶς μὲν πηδωσῶν, Δωριστὶ δὲ παδδωσᾶν, καὶ παδδωᾶν, ὅπερ Δωρικώτατον. διπλασιάζεται δὲ τὸ δ, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥήματος, τὸ ζ εἰς δδ Δωρικῶς διαλύοντος, ὡς ἐν τῷ πλάζω πλάδδω.

240 -εμμένα pro -ειμένη; ἐπεμμένα Sapph. p. 146. pro A ἐφειμένη.

-δμένος pro -σμένος; vt κεκαδμένος Pind. Olymp. Od. 1. v. 42. a κάζω.

Aem. Port. in Lex. Pind. et Benedict. in Not.

Eustath. p. 722. l. 6. Ἀργεῖοι καὶ Κρῆτες ἐξαιροῦσι τὸ ι, ἐντάττουσι τὸ ν, λέγοντες τὸ τιθεὶς τιθένς.

B Participia flectuntur juxta variationes Adjectiuorum; vt ἁ περιεχομένα Archim. p. 121. l. 32. οἰχθεισᾶν Pind. Nem. Od. 1. v. 61. παραγινόμενορ, ἀποστρεφόμενορ, συνιστάμενορ, τεταγμέναρ Spartan. Decret. contra Timoth.

Heteroclisis Verbi.

Redundantia.

C In Praesenti. φράζω, φράσδω et φράττω. ὁρίζω, ὁρίσδω et ὁρίττω. χρήζω, χρήσδω et χρήδδω. de quibus prius; Characteristic. Praes. p. 213. A. B.

In Futuro. βαίνω, βασοῦμαι et βασεῦμαι. Vid. Flex. Fut. Prim. et Person. Passiv. Terminat. Singul. p. 228. A.

In Infinitiuo. εὑρίσκω, εὑρῆν et εὑρέν. Vid. Format. Infinit. p. 231. A. B.

Deficientia.

D λάω. Vid. Rat. Contrahend. p. 210. C. σόομαι. σοῦν-

ται Aeschyl. Pers. v. 25. [1]) σούσθω Sophoc. Aj. v. 1429. σοῦσθε [2]) Aristoph. Vespp. 456. [2]) Callimach. Lav. Pall. v. 4. Aeschyl. Pers. v. 25.

1) Schol. παρακινείσθω.

2) Schol. et Hesych. ὁρμᾶτε.

Variantia. 241

Occurrit in Timaeo Locro apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 95. A. Verbum mire Anomalum *μεμόρακται sortitus est.* et in Foed.-Cret. apud Marm. Oxon. l. 6. 62. p. 558. l. 30. τεθηϊέμμηνι, quod Pricaeus vertit *pacti sumus.* l. 21. p. 663. *ὑπέχθηται intulerit, ὑπεχθήσιμον quod inuehitur.* (haec fiunt ab ἄχθομαι, ab ἄχθος *onus.*) l. 45. p. 557. παραγγήλωντι pro παραγγείλωσι. A B

Spiritus.

ἀνδάνειν Pind. Pyth. Od. 1. v. 56.

Aem. Port. in Lex. Pind. „in vulgatis Pindari codicibus laevigatur, quod si bene habet, Ionice et Aeolice scriptum dices."

ἔαδε Theocr. Idyll. 27. v. 22.

Aem. Port. in Lex. Dor. „Aeolice spiritus asper in tenuem mutatur."

εὔαδε Hom. Οδ. π. v. 28. pro ἧδε. C

Eustath. p. 990. l. 36. τὸ ἥδω, ἧδε, καὶ διαλύσει ἔαδε, καὶ Αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ εὔαδε. διὸ καὶ ψιλοῦται κατ' ἔθος Αἰολικόν. Id. p. 1721. l. 61. τὸ ἁδεῖν ψιλοῦται Αἰολικῶς. et p. 1722. l. 1. Ἀττικῶς (lege Verbor. Augment. ἅδω p. 53. B.) καὶ Αἰολικῶς τὸ εὔαδεν. [Grammat. Meermann. p. 328. ἡ Αἰολὶς τὸ υ τῷ ε ἐπιφέρει· οἷον χέαντες χεύαντες, ἔαδον εὔαδον. *S.*]

κἤφθα Theocr. Idyll. 14. v. 23. pro καὶ ἤφθη.

ἐστάθη Pind. Pyth. Od. 4. v. 149.

Aem. Port. in Lex. Pind. et Benedict. in Not. Aeolice pro ἱστάθη.

D

Quantitas.

-ας in Participio Indefiniti primi corripitur; vt πράξας Pind. Olymp. Od. 8. v. 96.

242 Gregor. p. 157. Δωριεῖς συστέλλουσι τὰς εἰς -ας μετοχὰς,
A νοήσας, πράξας. Id. p. 148. sq. τὸ ἴδες Ἰωνικῶς καὶ αὐτοὶ συστέλλουσι. Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις. (v. 25.) ὧν ἴδες, ὧν εἶπας, καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. (In Editionibus tamen Ald. H. Steph. Cantab. Oxon. legitur, ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.) Id. p. 137. αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων ἴδιαι τῆς Δωρίδος. οἷον, ἶσος Ἐνυαλίῳ — (Hom. Ιλ. χ. v. 132.) Sic υ in πλατυάσδοισαι Theocr. Idyll. 15. v. 88. [Idem Gregor. p. 126. Δωριεῖς τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τοὺς παθητικοὺς ἀορίστους συστέλλουσιν ἐπὶ τῆς παραληγούσης. Θεόκριτος (Idyll. 8. v. 91.)· γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο. *S.*]

Accentus.

B Aliquando promovetur; vt *) λαζεῦ Theocr. Idyll. 15. v. 21. pro λάζου. Sic ἀκουέμεν (Format. Infinit. -έμεν) pro ἀκούειν.

Aliquando retrahitur; vt *) ἀφίκευ Id. Idyll. 11. v. 42. pro ἀφικοῦ. ἀμβάλευ Id. Idyll. 10. v. 22. pro ἀμβαλοῦ. **) τράφοισα Pind. Pyth. Od. 2. v. 82. pro τραφοῦσα. huc refer ***) ἐφίλαθεν Theocr. Idyll. 7. v. 60. et plura hujusmodi in Person. Passiv. Plural. 3. Indef. Indic. p. 229. C.

C *) Aem. Port. in Lex. Dor.

**) Id. in Lex. Pind. et Benedict. in Not. aut est praesens pro τρέφουσα.

***) Schol. ἔστι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν (Hom. Ιλ. γ. v. 1. κόσμηθεν.) Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

Apollon. Synt. p. 213. l. 3. ἡ παρ' αὐτοῖς (Δωριεῦσι) καταβιβαζομένη ὀξεῖα ἐπὶ πληθυντικῶν (scil. ἐλεγὸν) ἀφίστησι τὴν πρὸς τὸ ἑνικὸν συνέμπτωσιν. Vbi Sylburg. fortasse rectius μεταβι-

βαζομένη, ἐλέγου, accentu ex antepenultima in penultimam tralato. Id. p. 271. l. 28. — τοὺς Δωριεῖς καθ' ὅλης τῆς ἐγκλίσεως τὴν περισπωμένην φυλάττειν ἐν τῷ μέλλοντι. (lege prius, Flex. Fut. Prim. p. 219. B.)

Variatur; vt Pind. Pyth. Od. 4. v. 2. Edit. Ald. *) στᾶμεν. Steph. στάμεν. Comel. στάμεν'.

*) Aem. Port. Lex. Pind. antecircumflexum lex carminis requirit. et formatur στῆναι στᾶναι στάμεναι στᾶμεν. D

In Infinitiuis accentus penacutus pro antecircumflexo habetur; vt ἀείδεν, γινώσκεν, ποταγορεύεν (de quibus prius Format. Infinit. -έν p. 250. B. C.) Imo circumflexus super breuem pro graui, vt εὑρεῖν (Ibid. Fut. vel Indef. p. 251. A.) Viderint Critici, num ibi mendi suspicio sit. 243 A

Aem. Port. Lex. Dor. γεραίρεν Theocr. Idyll. 7. v. 94. sublatum est ι ex vltima syllaba, et seruatus idem accentus, qui prius erat supra syllabam αι. sic in γινώσκεν.

Verbale Nomen.

Multa Nomina fiunt ex futuris; vt κατονόμαξις B Archimed. p. 123. l. 50. κιθάριξιν Marm. Oxon. p. 569. l. 28. χείριξιν Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 419. l. 21. ἐγδικάξιος Chishul. Antiq. Asiat. p. 106. l. 17. ὀρσίκτυπος Pind. Olymp. Od. 10. v. 97. ὀρσινεφής Id. Nem. Od. 5. v. 65. ὀρσοτρίαινα Id. Olymp. Od. 8. v. 64. ὀρσίπεδος Simm. Ov. v. 10. ἐγέρσιμος Theocr. Idyll. 24. v. 7. ὀφέλσιμος Orph. Argon. v. 467. ἀκερσεκόμης Pind. Isth. Od. 1. Ant. 1. [At ibi v. 8. legitur ἀκειρεκόμαν, vt supra p. C 201. B. recte indicatum est. S.]

Spiritus.

ἀγησίχορος Pind. Pyth. Od. 1. v. 6.

D Aem. Port. in Lex. Pind. „compositum ex χερὸς et ἡγέομαι, Aeolice mutato spiritu aspero in tenuem."

---

244 A P A R T I C V L A E.

A D V E R B I V M.

Ἀβοατί Pind. Nem. Od. 8. v. 15. pro ἀβοητί. [ἄγκαθεν Aeschyl. Agam. v. 3. pro ἀνέκαθεν supra p. 88. A. S.] ἇδε Theocr. Idyll. 5. v. 34. pro ἧδε. (ὧδε Ibid.) Αἰγᾶθεν Pind. Nem. Od. 5. B v. 68. pro Αἰγῆθεν. 1) αἰὲν Theocr. Idyll. 15. v. 10. et 2) αἰὲς Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1269. pro αἰεί. 3) αἴθε Theocr. Idyll. 3. v. 12. pro εἴθε.

1) Etym. p. 302. l. 2. ἡ τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν, καὶ γὰρ λέγουσι τὸ αἰεὶ αἰέν.

2) Biset. αἰὲς αἰὲν αἰεὶ ἀεὶ, διὰ παντός. [Gregor. p. 160. Κρῆτες τὸ διαπαντὸς αἰές. S.]

3) Schol. Theocr. Idyll. 7. v. 86. αἴθε Δωρικὸν, Ἰωνικὸν τὸ εἴθε. Cf. Eustath. p. 1648. l. 7.

1) αἶπερ Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1257. et 1314. ἀκᾶ Pind. Pyth. Od. 4. v. 277. pro ἀκῇ. ἀκμὰν Theocr. Idyll. 4. v. 60. pro ἀκμήν. ἄλλα Id. Idyll. 2. v. 6. pro ἄλλῃ. *) ἄλλοκα Id. Idyll. C 1. v. 36. 37. pro ἄλλοτε. 2) ἁμᾶ Id. Idyll. 9. v. 4. Pind. Olymp. Od. 3. v. 38. pro ὁμοῦ. ἀμβο-

1) Biset. ad v. 1314. ᾗπερ κοινῶς, Δωρικῶς δὲ ᾇπερ. καὶ ἀρχαϊκῶς αἶπερ, τοῦ ι οὐχ ὑπογραφομένου, ἀλλὰ παραγραφομένου.

[*) v. Gregor. p. 117. S.]

2) Sic Rudim. Gram. Graec. Lat. Busb. [et Gregor. p. 116. τὸ ὁμοῦ, inquiens, ἁμᾶ λέγουσι Δωριεῖς, τρέποντες τὸ ου εἰς α, καὶ τὸ ο εἰς α. Cf. Koen. p. 96. Sed Hesychius: ὁμᾶ· ὁμοῦ. S.] Et Aem. Port. in Lex. Dor. ἁμᾶ pro ἅμα.

λάδαν Id. Nem. Od. 10. v. 62. pro ἀμβολάδην. ἆμος Theocr. Idyll. 4. v. 61. et ἆμος Id. Idyll. 13. v. 25. Id. Idyll. 24. v. 11. pro ἦμος. ἄνευγα Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 798. pro ἄνευγε. ἀνίκα Theocr. Idyll. 2. v. 147. pro ἡνίκα. ³) ἄνις Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 834. Nicand. Alexiph. v. 419. pro ἄνευ. ἇπερ Theocr. Idyll. 1. v. 22. pro ᾗπερ. ⁴) ἆπερ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 759. pro ὥσπερ. ἀρχᾶθεν Pind. Olymp. Od. 9. v. 81. pro ἀρχῆθεν. [ἇς, *quamdiu*, (i. q. ἕως s. μέχρι τούτου, auctore Hesychio, cujus v. interpp.) Pind. Olymp. Od. 10. v. 61. Vnde Koen. ad Gregor. p. 81. apud Aristoph. Lysistr. 173. ἇς σποδάς γ' ἔχωντι legit pro ἀσσποδᾶς γ' ἔχοντι. et in loco Epicharmi apud Athen. p. 236. B. ἇς κα μεῦ, vt Schweighäuserus T. III. p. 383. ἇς κα μοι, pro ἕως καμών. Certe ἇς κα est in tabula Heracleensi I. v. 52. *S.*] ἇσυχα Theocr. Idyll. 2. v. 100. pro ἥσυχα. ἇτε Id. Idyll. 1. v. 13. pro ἦτε. ἅτε Id. Idyll. 18. v. 27. pro ὅτε. αὐτῶ Id. Idyll. 11. v. 14. etiam ⁵) αὐτεῖ, pro αὐτοῦ, *ibi*. 245 ἀῶθεν Id. Idyll. 15. v. 132. pro ἠῶθεν. A

3) Schol. κἄνις ἀντὶ τοῦ καὶ χωρίς.

4) Id. ἆπερ ἀντὶ τοῦ ὥσπερ. Cf. ad vers. 730.

[5) v. Gregor. p. 161. et ibi Koen. et infra p. 247. C. *S.*]

[Βᾶ Aeschyl. Suppl. v. 899. et 908.

Schol. πάτερ. haud dubie rectius Scaligero, qui βᾶ putabat dictum esse pro βασιλεὺς, e qua ratione referendum esset inter ea nomina, de quibus infra p. 333—335. Nam πᾶ, vt πάπα, πάππα et similia sunt infantum balbutientium, cum patrem suum appellant, (v. Valckenar. ad Herodot. 4, 59. et, quem laudat, H. Steph. de Dial. Att. p. 223.) et βᾶ videtur a Doriensibus nonnullis vsurpatum fuisse. Cf. supra p. 140. A. *S.*]

Γα pro γε. *) αὐτόγα Theocr. Idyll. 11. v. 60. μένγα Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 754.

*) Αὐτόγα: *hic profecto.* Rudim. Gram. Graec. Lat. Busb. sic H. Steph. sed Ald. αὐτότι. Wintert. Oxon. αὐτόθι. Aem. Port. in Lex. Dor. „ἐλλειπτικῶς, pro κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ χωρίον γε. vel ex aduerbio αὐτοῦ, sublato υ."

B Δαρὸν Pindar. Nem. Od. 9. v. 71. pro δηρόν. Δωδώναθεν Id. Nem. Od. 4. p. 86. pro Δωδώνηθεν.

Εἰσόκα Bion Idyll. 2. v. 14. pro εἰσότε. [ἐνίοκα Archyt. inter Fragm. Pythag. p. 830. pro ἐνίοτε. *S.*] ἕκατι Pind. Olymp. Od. 4. v. 14. pro ἕκητι. *) ἐνδοῖ Theocr. Idyll. 15. v. 1. Callim. Cerer. v. 77. pro ἔνδον. ἐξᾶς Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 67. pro ἑξῆς. ἐξαπίνας Theocr. Idyll. 9. v. 34. et ἐξαίφνας Pind. Olymp. Od. 9. v. 78. pro ἐξαπίνης, ἐξαίφνης. ἐπείκα Theocr. Idyll. 18. v. 56. pro ἐπείκε. ἐπίταδες Id. Idyll. 7. v. 42. pro ἐπίτηδες. ἔρασδε Ibid. v. 146. pro ἔραζε.
C ἐσόκα Gruter. Inscript. p. CCVII. l. 33. pro ἐσότε. εὐφάμως Theocr. Idyll. 26. v. 8. pro εὐφήμως.

*) Schol. ἐνδοῖ, ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί· τοπικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ (Aristoph. Acharnn. 758.) Πυθοῖ. (Pind. Isthm. Od. 7. v. 72. Sic Ἰσθμοῖ Id. Pyth. Od. 7. v. 12.) ἀντιπίπτει δὲ τούτοις τὸ οἴκοι. (Ιλ. α. v. 113.) Eustath. p. 140. l. 15. Συρακουσίων ἁρμὸς ἁρμοῦ ἁρμοῖ, (Theocr. Idyll. 4. v. 51.) κατὰ τὸ ἔξω ἐξοῖ, (Etymol. p. 663. l. 27. et 31. ait, a Syracusanis dici ἔξοι) καὶ ἔνδον ἐνδοῖ παρὰ Θεοκρίτῳ. Id. p. 722. l. 62. Σικελοὶ μέντοι ἔμπαλιν (sic Etym. p. 302. l. 2.) τὸ ι ἀντὶ τοῦ υ τάττουσι, τὸ ἔνδον ἐνδοὶ λέγοντες, ἢ ἐνδοῖ περισπωμένως. καὶ Ὅμηρος (Ιλ. ι. v. 466.) εἰνάνυχες ἀντὶ τοῦ ἐννεάνυχες. ταῦτα ὁ Ἡρακλείδης. ἐξ ὧν στομοῦνται πῇ μὲν οἱ λέγοντες τρέπεσθαι τὸ ι εἰς υ Ἀργολικῶς καὶ Κρητικῶς, ἐν τῷ αἰεὶ αἰέν· πῇ δὲ οἱ ἀνάπαλιν κατὰ Σικελούς.

¹) Ἠνὶ Id. Idyll. 1. v. 149. et ἠνίδε Id. Idyll. 2. v. 38. pro ἰδού. [²) ἦπα Id. Idyll. 4. v. 3. pro ἤπου. *S.*]

D 1) Aem. Port. in Lex. Dor. „ἠνὶ et ἠνίδε Dorica demon-

strandi aduerbia pro ἰδού." [Gregor. de dialectt. p. 132. τὸ ἰδοῦ ἤνιδε φασί.

2) v. Gregor. p. 116. S.]

Θαμάκις Pind. Nem. Od. 10. v. 72. pro θαμά. θὴν 246
Theocr. Idyll. 5. v. 111. pro δήν. A

Schol. τὸ θὴν ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ, ἢ ἀντὶ τοῦ δή. Aem. Port. in Lex. Dor. θὴν interdum accipitur pro δὴν, vt Theocr. Idyll. 5. v. 111. interdum pro δὲ, Idyll. 15. v. 15. interdum est particula expletiua et enclitica, Idyll. 1. v. 97.

Κὰ Id. Idyll. 2. v. 100. Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 737. pro κε. κρύβδαν Theocr. Idyll. 4. v. 3. Pind. Pyth. Od. 3. v. 25. pro κρύβδην. κρυφᾶ Id. Olymp. Od. 1. v. 75. pro κρύφα.

Aem. Port. in Lex. Dor. κρυφᾶ, pro κρύφα (Plut. quaestt. B
Rom. c. 20. p. 268. D.) aut κρυφῇ (Ephes. 5, 12. Gen. 31, 26.) Hesych. κατερῶτε, καὶ ἄλλοτε. vti Vossius notat in Not. ad Catull. p. 116. et sic apud Sappho legit pro vulgari lectione κατ' ἔρωτα, et monet esse Aeolicum pro καὶ ἑτέρωθεν. Apollonius in Grammatica: παρὰ τὸ ἕτερος ἑτέρωθε, ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν ἑτερῶτα. [v. infra p. 434. A. Sic Etymol. p. 559. l. 31. οἱ Αἰολεῖς τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιῤῥήματα εἰς α ποιοῦσιν, ὄπισθεν, ὄπισθα· ἄτερθεν, ἄτερθα, χωρὶς τοῦ ν. Cf. Macrob. p. 672. sq. ed. Gronov. S.]

Λάμνοθεν Id. Pyth. Od. 1. v. 100. pro Λήμνοθεν. Λιβύαθε Theocr. Idyll. 1. v. 24. pro Λιβύηθεν.

1) Μᾶ Id. Idyll. 15. v. 89. 2) μὰ Id. Idyll. 3. v. 27. pro μή. μὰν Id. Idyll. 1. v. 71. pro μήν. μάταν Id. Idyll. 14. v. 28. Pind. Olymp. Od. 1. v. C
133. pro μάτην.

1) Aem. Port. in Lex. Dor. „μᾶ ἰσοδυναμοῦσα τῇ βαβαὶ, vt hic. quidam putant jurijurando et affirmationi seruire, et idem valere, ac integram lectionem Doricam μᾶ γᾶ i. e. μᾶτερ γᾶ. Aeschyl. Suppl. v. 897. et 906. μᾶ γᾶ." Schol. ὦ μῆτερ γῆ v. Valckenar. ad Herodot. 4, 59.

2) Aem. Port. in Lex. Dor. κῆκα μὰ 'ποθάνω pro καὶ εἰ κε μὴ ἀποθάνω. sed mauult scribere μ' ἀποθάνω, et sic τὸ η in aduerbio negandi sublatum licentia Poetica. η enim eliditur apud Homerum Οδ. α. v. 226. Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; et Sophoclem Antigon. v. 390. ἐκείν' ἢ pro ἐκείνη ἤ.

Ναὶ Id. Idyll. 2. v. 160. Megarensis et Lacaena apud Aristoph. Acharnn. 730. 798. et Lysistr. 1107. pro νή.

Eustath. p. 97. l. 19. τῷ ναὶ (Ὅμηρος Ιλ. α. v. 234. ναὶ
D μὰ — vbi Schol. πεπλεόνακε τὸ μὰ ἀρνητικὸν ἤγουν ἀπωμοτικὸν μόριον κατὰ Ἀττικὸν ἔθος· ἤρκει γὰρ εἰπεῖν, νὴ) ἀντὶ τοῦ νὴ ἐχρήσατο. Ibid. l. 24. παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εὕρηται ἐξ ὀρθοῦ ὁρκωμοτικὸν ἐπίῤῥημα τὸ ναὶ, οἷον ναὶ τὼ σιὼ, (Aristoph. Lysistr. 1107.) ἤγουν νὴ τοὺς θεούς.

*) Οἴκαδες et οἴκαδις Megarensis apud Eund. Acharnn. 742. et 779. pro οἴκαδε. ὅκα Id. ibid.
247 754. Theocr. Idyll. 1. v. 66. et ὅκκα Id. Idyll.
A 4. v. 21. Idyll. 5. v. 118. Alcman apud Etymol. p. 620. l. 35. pro ὅτε. [Crito inter Pythagor. fragm. p. 856. ὀκὰ μὲν — ὀκὰ δέ. (quanquam ibi editur ὅκα μ. ὅκα δέ.) S.] ὅπα Theocr. Idyll. 4. v. 24. Pind. Olymp. Od. 10. v. 68. Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 748. et ὅππα Theocr. Idyll. 22. v. 11. pro ὅπῃ. ὁπανίκα Id. Idyll. 23. v. 33. pro ὁπηνίκα. ὅπποκα Id. Idyll. 5. v. 98. pro ὁπότε. οὐδαμὰ Id. Idyll. 10. v. 8. pro οὐδαμᾶ Herodot. 1, 5. p. 2. l. 30. vel οὐδαμῇ Plat. tom. 2. (Edit. H. Steph.) p. 347. E. [οὐδέποκα Archyt. inter fragm. Pythag. p. 830. pro οὐδέποτε. S.]

*) Biset. ad v. 742. οἱ Δωριεῖς τὸ κοινὸν οἴκαδε λέγουσιν οἴκαδες. Cf. Gregor. p. 106. et ad v. 779. οἴκαδις, πρὸς τὸν οἶκον, ἢ οἴκαδε. [Etymol. p. 617. l. 24. οἴκαδες ἀντὶ τοῦ οἴκαδε, Δωρικῶς. Idem de Cretensibus dicit Gregorius p. 166. Hesych. et Phauor. ἄγες· ἄγε, φέρε. S.] Vnde Canin. in Hellen. p. 60.
B „Cretenses et Megarenses addunt in fine ς; οἴκαδε οἴκαδες, ἄγε ἄγες."

Πα Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 732. Theocr. Idyll. 4. v. 3. πᾶ Id. Idyll. 1. v. 66. pro

πῆ. *) παντᾶ Ibid. v. 55. Pind. Olymp. Od. 1. v. 188. pro πάντῃ. πέρυτι Periander apud Diogen. Laert. 1, 99. pro πέρυσι. πεζᾶ Epicharm. apud Athen. p. 91. C. pro πεζῇ. †*) πλὰν Theocr. Idyll. 15. v. 95. et Idyll. 14. v. 55. pro πλήν. †) πλατίον Id. Idyll. 5. v. 28. pro πλησίον. πόκα Diotogen. apud Stob. Serm. p. 251. Theocr. Idyll. 1. v. 24. pro πότε. [πόκ', i. e. ποκὰ, Laco senex apud Plutarch. vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B. *†) ποκὰ etiam scribendum est in oraculo apud Herodot. 4, 159. *S.*] **) πόταγε Theocr. Idyll. 1. v. 63. pro πρόσαγε. ††) πρὰν Id. Idyll. C
2. v. 115. pro πρὴν, pro πρώην. πρᾶτον Ibid. v. 130. pro πρῶτον. προτροπάδαν Pind. Pyth. Od. 4. v. 167. pro προτροπάδην. πρώαν Theocr. Idyll. 5. v. 4. pro πρώην.

[*) v. Gregor. p. 95. *S.*]

[†*) v. Gregor. de dialectt. p. 124. *S.*]

[†) v. Gregor. p. 122. *S.*]

[*†) Gregor. p. 80. Δωριεῖς τὸ ποτὲ ποκὰ λέγουσι, ὡσαύτως καὶ τὸ πότε. Θεόκριτος (Idyll. 1. v. 66.) πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' — πᾶ ποκα; *S.*]

**) πόταγε Eustath. p. 684. l. 16.

[††) v. Gregor. p. 122. *S.*]

Apollon. Synt. v. 236. πεῖ, αὐτεῖ, Δώριον. et p. 328. παραθήσομαι καὶ τὸ πρὸς τοῦ Ἡρακλείδου εἰρημένον· ἐκ τοπικοῦ ἐπιῤῥήματος τοῦ οὗ ἀπετελεῖτο ἡ Δωρικὴ μετάληψις ἡ εἰ. v. Koen. ad Gregor. p. 161. Sic et Attice ει pro οι. Vide Diphthong. p. 10. B.

Σαμὰν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 757. et 784. pro τί μήν. (vide prius, Adjectiv. Declinat. Secund. p. 187. A.) σάμερον Pind. Olymp. Od. 6. v. 47. Theocr. Idyll. 2. v. 147. pro σήμερον. D

Τᾷδε *huc* Id. Idyll. 2. v. 101. *hic* Id. Idyll. 5. v. 32. pro τῇδε. *) τᾶμος Id. Idyll. 13. v. 27. et

48 Idyll. 24. v. 13. pro τῆμος. τανίκα Id. Idyll.
A 1. v. 17. pro τηνίκα. τηνεὶ *hic* Theocr. Idyll. 1. v. 106. Anonym. inter Frag. Pyth. p. 872. Oraculum apud Plut. vit. Demosth. c. 19. p. 854. F. *huc* Theocr. Idyll. 2. v. 98. et τηνόθι Id. Idyll. 8. v. 44. pro ἐκεῖ. τηνόθεν Anonym. inter Frag. Pyth. p. 872. [1]) Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 754. et τηνῶθε Theocr. Idyll. 3. v. 10. pro ἐκεῖθεν. **) τόκα Id. Idyll. 7. v. 154. pro τότε. [2]) τοκάει Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 40. p. 198. l. 46. p. 551. l. 38. [3]) τοσ-
B σῆνον Theocr. Idyll. 1. v. 54. pro τόσον. [4]) τουτάκι Pind. Pyth. Od. 4. v. 49. pro τηνικαῦτα. [5]) τουτὶ Theocr. Idyll. 5. v. 103. pro ἐνταῦθα. τουτόθε Id. Idyll. 4. v. 10. et τουτῶθεν Ibid. v. 48. pro ἐντεῦθεν.

[*) Gregorius p. 167. ἅμος Dorice pro τῆμος dici auctor est. Sed Koenius tuetur τᾶμος. Cf. Johann. Gramm. p. 382. *S.*]

1) Biset. οἱ Δωριεῖς λέγουσι τηνόθεν ἐκεῖθεν.

[**) v. Gregor. p. 167. *S.*]

2) Pricaeus in not. Dorismus pro τότε. τόκα certe saepius occurrit, at cum ει in fine, plane quid velit nescio, nisi incognitus quis Dorismus sit. legebam ideo aliquando τὸ κ' ἀεὶ, *pro tempore et in posterum semper.* τὸ apud Dores pro τότε frequens etiam. [Rectius statuere videtur Koenius ad Gregor. p. 80, τοκαεῖ interpretandum esse τόκ' ἀεί. Certe idem ex Chishulli antiqun. Asiat. p. 111. l. 19. et p. 113. l. 12. attulit TOKAAEI. *S.*]

3) Schol. τοσσῆνον, τοσοῦτον.

4) Schol. τουτάκι, τηνικαῦτα. Cf. Etymol. p. 172. l. 7.

5) Casaub. in Not. legit τουτεὶ, vt sit similis Doricae particulae πεῖ. et Schol. Theocr. Idyll. 5. v. 32. τὸ τᾶδε ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τεῖνδε ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα Δωρικῶς. vti et v. 33. τὸ τηνεῖ ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. [De τηνεὶ et ταυτεὶ v. Valckenar. epist. ad Roeuer. p. 51. Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. dixit τουτᾶ. *S.*]

[1]) τυίδε Sappho. τῶς [2]) *vbi* Theocr. Epigr. 4.

v. 1. [3]) *sicut* Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 762. pro ὄθι et ὥς. C

1) Sic legit Sylburgius in Not. ad Dionys. Halic. tom. 2. p. 5. H. Steph. τῆδε. Hephaest. p. 45. τοίδ'. Voss. in Catull. p. 116. τυῖδ'. Hesych. τυῖ ὧδε Κρῆτες. τύδαι ἐνταῦθα Αἰολεῖς. Priscian. p. 22. „apud Aeoles υι saepe amittit vim literae in metro, vt Σαπφώ, ἀλλὰ τυί δ' —."

2) Sic Aem. Port. in Lex. Dor.

3) Biset. τὸ τῶς νῦν ἀντὶ τοῦ ὥσπερ λαμβάνεται. ἀλλαχοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὅθεν καὶ τὸ ὡς ἀποβολῇ τοῦ τ. Ὅμηρος Ιλ. γ. v. 415. τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα. [Sic Theocr. Idyll. 23. v. 26. et Idyll. 24. v. 71. Gregor. p. 112. Δωριεῖς τὸ ὡς τῶς λέγουσι, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀχαρνεῦσιν. *S.*]

Schol. Aristoph. Acharnn. 15. τῆτες ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔτος. οἱ Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ δ λέγουσι, τῆδες. Cf. infra p. 266. C. Casaub. Not. in Theocr. (Idyll. 3. v. 25.) p. 23. legit τῆθεν pro κεῖθεν. sed Vulg. Edit. habent τῆνα.

*) Ὤιμοι Theocr. Idyll. 10. v. 40. pro οἴμοι. *) ὥνεκα Mosch. Idyll. 7. v. 5. pro οὕνεκα. *) ὦπερ D
Theocr. Idyll. 3. v. 26. pro οὗπερ.

*) Aem. Port. in Lex. Dor.

Spiritus. 249

ἆμος Theocr. Idyll. 4. v. 61. sed ἅμος Idyll. 13. A
v. 25.

Eustath. p. 154. l. 43. ψιλοῦται ἦμος ἀντὶ τοῦ ἡνίκα.

ἁρμοῖ Theocr. Idyll. 4. v. 51.

Schol. εἰ μὲν ψιλοῦται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως.

ἕστε Theocr. Idyll. 1. v. 6. et Idyll. 5. v. 22. B

Casaub. in Not. p. 29. legit ἔστε. Eustath. p. 161. l. 46. τὸ ἕστε ἀντὶ τοῦ ἕως, οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ, ἔστε κ' ἀπείπῃς (Idyll. 5. v. 22.) συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἕως, διὸ καὶ δασύνεται. Etym. p. 382. l. 8. ἔστε γέγονε παρὰ τὴν ἐς πρόθεσιν καὶ τὸ τε συμπληρωματικὸν, διὸ καὶ ψιλοῦται Ἀττικῶς· Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἕωστε κατὰ συγκοπὴν ἡγούμενοι εἶναι.

ἆφαρ Theocr. Idyll. 20. v. 15.

Eustath. p. 158. l. 35. τὸ δὲ ἄφαρ καὶ ἀφαρὶ, αὐτίκα, ἐκ τοῦ ἅπτω ἧφα γίνεται συστολῇ Δωρικῇ καὶ ψιλώσει Αἰολικῇ.

C
Quantitas.

ι in τουτὶ producitur; Theocr. Idyll. 5. v. 103. vti et apud Atticos. vide Quantit. p. 41. C.

Aem. Port. Lex. Dor. putat esse elleipsin pro κατὰ τουτὶ τὸ χωρίον.

α producitur in κα; vt Theocr. Idyll. 5. v. 100. et *) αἴκα Idyll. 1. v. 3.

*) Schol. τὸ αἴκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐστί. τὴν γὰρ ει τρέπουσι Δωριεῖς εἰς τὴν αι. οἷον Ἄρτεμις Ἄρταμις. κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ
D δυνητικοῦ συνδέσμου τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινε.

250
Accentus.

A
Promouetur; vt παντᾶ pro πάντῃ. *) ἁμᾶ pro ἅμα. Vide paulo prius inter Aduerb. p. 247. B.

*) Sic Aem. Port. in Lex. Dor. sed Rud. Gram. Graec. Lat. Busb. in Partic. Dial. pro ὁμοῦ.

Mutatur; vt οὐδαμά. Vide Aduerb. pro οὐδαμᾶ et
B οὐδαμῇ p. 247. A. *) vbi nota, α etiam corripi.

*) Igitur Aem. Port. in Lex. Dor. deriuat a neutro plurali Poeticae vocis οὐδαμὸς, de qua Eustath. p. 1383. l. 54. Apud Herodot. 9, 57. p. 338. l. 51. legitur οὐδαμοὶ et οὐδένες, *nullius pretii homines.* et 1, 18. p. 5. l. 17. οὐδαμοὶ, *nulli.*

Variatur; vt ἔνδοι et ἐνδοῖ. Vide Aduerb. p. 245. B.

Casaub. in Not. p. 29. legit ad Theocr. Idyll. 4. v. 119. κάλως Dorice pro καλῶς; Editiones tamen vulgatae habent καλῶς.

PRAEPOSITIO. C

Ἐν pro ἐς apud [1]) Pind. Pyth. Od. 2. v. 21. ἐν ἅρματα. et v. 157. ἐν πάντα νόμον. Od. 5. v. 50. ἐν νάπος. Aristoph. Acharnn. 1020. [2]) κἂν πέντ' ἔτη. Decret. Spart. contra Tim. [3]) ἐν τὸν ἀγῶνα. [4]) Inscript. Vet. Salmas. p. 68. ἐν ἄλσεα. [5]) Dius Pythagoricus apud Stob. Serm. p. 409. ἐν ζωάν.

1) Schol. ἡ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς. Sic Aem. Port. in Lex. Pind. D et Benedict. Hesych. ἰν Φάος, εἰς τὸ Φῶς.

2) Schol. ἀντὶ τοῦ εἰς πέντε ἔτη.

3) Sic legit Is. Casaub. in Not. ad Athen. p. 614. vti et apud Scalig. in Manil. p. 385. ed. Argent. 1655. 4. et apud Leopard. et Arat. Oxon. sed Salmas. in Hellenist. p. 82. ἐττὸν, vti paulo ante ἐττὰν pro εἰς τήν. Hesych. ἐττῶν, ἐκ τῶν.

4) Salmas. notat locos Pindari modo citatos.

5) Idem sic legit apud Dium pro eo, quod male in Stobaeo legitur ἐν ζωᾷ. lege Aem. Port. in Lex. Ion. ad vocem ἐν.

Dion. Halic. tom. 2. citat locum Pindari, ἐν χορὸν, p. 23. vbi Sylburg. p. 5. notat, id Doriensibus tribui a Corintho (p. 163.), Cretensibus a Johanne Grammatico (p. 381.). Casaub. Animadv. in Athen. 251 p. 39. „ponere ἐν pro εἰς Dorum est.“ Id. p. 262. legit ἐν Ἀμυκλαῖον ἱερὸν in Epilyco apud Athen. p. 140. A. Pind. Pyth. Od. A 4. v. 459. ἔν ποτε καλλίσταν νᾶσον — Schol. Χαῖρις βούλεται γράφειν, ἔν ποτε, ἀντὶ τοῦ, ἄν ποτε, κατὰ τὴν Πινδάρου συνήθειαν. Aem. Port. in Lex. Pind. „sunt, qui legendum putant ἄν ποτε, κατὰ Δωρικὴν ἀποκοπὴν pro ἀνά.“ Eustath. p. 1839. l. 53. ἔθος Δωριεῦσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φαίνεται, συντάσσειν ἐν πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς. et inde colligit, ἐνταυθοῖ (Οδ. σ. v. 104.) fieri per duplicem Dorismum: primo ἐν ταῦτα; deinde (sicut ἐνδοῖ apud Theocritum, et πεδοῖ pro εἰς γῆν apud Aeschylum, vti et in Lexiphane Luciani p. 955.) ἐνταυτοῖ, ac tenui in asperam mutata ἐνταυθοῖ. Sic (vti notat Aem. Port. in Lex. Pind.) ἐς Φᾶσιν ἐνήλυθον Pind. Pyth. Od. 4. v. 376. 377. pro ἐσήλυθον. Eustath. p. 722. l. 60. Ἀργεῖοι καὶ Κρῆτες τὴν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγουσι.

Ἐξ et Σὺν in Compositione seruant finalem ante σ B

apud Antiqua Monumenta. Vide prius, Orthograph. Vet. N. et Ξ. p. 164. B. et 165. A.

Ἀν pro ἀπὸ apud Gruteri Inscript. p. CCX. ἀν τοῦ ῥοίσκου l. 18. 24. ἀν τᾶς ὁδοῦ l. 51. ἀν τοῦ τοίχου l. 41. etc. Lege Marm. Oxon. p. 651. Praepositionis vocalis etc.

Ζα- pro δια- in Compositione; vt *Zabolus* pro *Diabolus* in S. Hilario p. 284. et *Zabulus* apud Lactant. de mortib. persec. 16, 5. ζαμενὴς Pind. C Pyth. Od. 9. v. 65. [ζαμενέστατος Hom. hymn. in Mercur. v. 507. *S.*]

Etym. p. 407. l. 6. Ζάθεος. ἢ Αἰολικῶς. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ διὰ ζὰ φασί· καὶ τὸν διάπλουτον ζάπλουτον. ἢ παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικόν. et in Ζάκορος ibid. l. 27. τὸ δὲ ζα οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπιτατικὸν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς διὰ προθέσεως, ἵν' ᾖ διάκορος, καὶ Ἀττικῶς καὶ Αἰολικῶς. et in Ζάκοτος ibid. l. 19. καὶ ἁπλῶς τὸ διὰ, εἴτε πρόθεσιν σημαίνει, εἴτε μόνας συλλαβὰς, τρέπεται εἰς ζα. καὶ γὰρ τὴν καρδίαν καρζάν φασι, καὶ τὸ διαμενὴς ζαμενής. [Johann. Grammat. p. 384. vbi de Aeolum dialecto agit: ἀντὶ δὲ τοῦ δ, τὸ ζ· διαβάλλειν ζιαβάλλειν, διὰ νυκτὸς ζιὰ νυκτός. Alii rectius legunt ζαβάλλειν et ζανυκτός. Et horum quidem exemplum in libris veterum non inuenimus. Sed ζάθεος est apud Hom. Ιλ. α. v. 38. et saepius. ζάπλουτος habet Herodot. 1, 32. ζάκορος Polyaen. 2, 3, 8. ὑποζάκορος Herodot. 6, 134. ζάκοτος Hom. Ιλ. γ. v. 220. ζαχρεῖος Ιλ. ε. v. 525. Theocr. Idyll. 25. v. 6. ζατρεφὴς Hom. Οδ. δ. v. 451. ζαφλεγὴς Ιλ. φ. v. 465. *S.*] lege Aem. Port. Lex. Pind. in Ζα, [et Spanhem. ad Callim. h. in Dian. v. 97. et interpp. Hesychii in Ζα et vocabulis inde compositis. *S.*]

*) Πέδα pro μετά; vt πέδα Κέρβερον [1]) Theocr. Fragm. [πέδα μέγαν κάματον Pind. Pyth. Od. 5. v. 62. *S.*] [2]) πέδ' Ἀχιλλέα Alcaeus p. 14. [3]) πέδα αἰσχύνας Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. Sic in Compositis; [4]) vt πεδέρχομαι D Theocr. Idyll. 29. v. 25. Pind. Nem. Od. 7. v. 109. πεδάμειψαν Id. Olymp. Od. 12. v. 18. [πεδαυγάζων Id. Nem. Od. 10. v. 114. *S.*] πεδέχω [5]) Sappho apud Plut. Sympos. 5, 1, 2. p. 646. F.

6) Alcaeus apud Hephaest. p. 59. 7) πεδάφρων Pind. Pyth. Od. 8. v. 105. 8) πεδαίχμιοι, 9) πε-
δάμαροι Aeschyl. Choeph. v. 587. 588. 10) πε- 252
δήορος Nicand. Ther. v. 729. (pro μετήορος A
Hom. Ιλ. θ. v. 26.) 11) πεδαίρειν Eurip. Phoenn. v. 1034. 12) πεδάρσιος Aristoph. Auu. 1197.

[*) Grammat. Meermann. p. 330. ἀντὶ τοῦ μ τὸ π Aeolice dici ait, vt μετ' ἐμοῦ πέτ' ἐμοῦ. Omnino v. quos laudat Valckenar. ad Eurip. Phoenn. v. 1034. S.]

1) Ex Theocriti παιδικοῖς apud Is. Casaub. Not. in Diog. Laert. p. 39. [Paulo post in loco Pindari multi legunt μετὰ μέγαν κάματον. S.]

2) Aem. Port. in Lex. Pind. monet, vitiose legi πέδ' Ἀχιλλέα.

3) Sic Casaub. et Menag. reponunt pro παῖδα.

4) Lege Aem. Port. in Lex. Dor. et Pind.

5) Sic Var. Lect. ex Cod. Ald. H. Steph. in Epistol. ante Dial. Attic. et Casaub. in Diog. Laert. Epimenid.

6) et Stanl. in Not. ad Aeschyl. Choeph. 587. pro μετέχω.

7) Aem. Port. in Lex. Pind. Aeolicum vocabulum pro communi μετάφρων.

8) Stanl. pro μεταίχμιοι Aeolice.

9) Idem ad v. 588. notat, hunc corruptum locum varie restitui a Scholiasta, qui πέδουροι (Hesych. πέδα, μετά. πέδουρος, μετέωρος.) legi vult, aut πεδάμεροι. Stanleius ipse mallet

10) πεδάοροι, quae vox reperitur in Nicandro. B

11) Consule de hac voce Aem. Port. notas in Eurip. p. 14. vbi plura ad hunc Aeolismum spectantia leguntur.

12) Schol. πεδαρσίου, μετεώρου, πετομένου. παρὰ τὸ ἐκ τοῦ πέδου αἴρεσθαι.

Περι- in Compositis fit περρ-; vt πέρροχος Sapph. p. 24. [Etiam περ-; vt περάπτων Pind. Pyth. Od. 3. v. 94. περόδοις Id. Nem. Od. 11. v. 51. Nec minus extra compositionem; vt πὲρ ἀτλάτου Id. Olymp. Od. 6. v. 65. πὲρ αὐτᾶς Id. Pyth. Od. 4. v. 462. S.]

Aem. Port. in Lex. Pind. pro περίοχος. Hesych. περρέχειν, ὑπερέχειν. [v. ad Hellanic. fragmm. p. 30. sq. S.]

Legitur in Epicharmo apud Athenaeum p. 235. F. τὸν δ' ἄρ, quod significet πρὸς τοῦτον.

C Sic legit Petitus in Miscellan. l. 6. c. 3. Hesych. τὸν δ' ἄρ,
πρὸς τοῦτον δέ. v. Schweighäuser. ad Athenae. T. III. p. 375.

Hesych. περσέ, πρὸς σέ. Canin. in Hellen. p. 19. πρὸς σὲ, πρέσσε.

Ποτὶ et προτὶ pro πρὸς in appositione et compositione; vt ποτὶ Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 82. Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 8. Theocr. Idyll. 7. v. 47. ποτέχετε Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 733. ποτιδέρκεται Theocr. Idyll. 1. v. 36. προτὶ Hom. Ιλ. γ. v. 116, προτιβάλλεαι Ιλ. ε. v. 879. Pro προτὶ per metathesin legitur πορτὶ Chishul. Antiq. Asiat. p. 112. l. 6. 14. et p. 116. l. 7. πόθοδον Decret.
D Byzant. apud Demosth. p. 256, 8. Gruter. CCX.
l. 5. *) et CCXI. l. 11. (et mendose πόδοδον Corcyr. Inscr. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 414. l. 12. et p. 429. l. 22.) pro πρόσοδον.

*) Vel 57.

253 Eustath. p. 684. l. 15. Ποιητικαὶ προθέσεις ἰσοδύναμοι οὖ-
A σαι ἡ προτὶ καὶ ἡ ποτὶ, (cf. Etymol. p. 685. l. 24.) ἐκθλίβουσί
ποτε καὶ ἀμφότεραι τὸ ἐπεκτατικὸν ἰῶτα. ἡ μὲν ποτὶ ἐν τῷ πίταγε. [Theocr. Idyll. 1. v. 62. pro πρόσαγε. Sic Id. Idyll. 15. v. 67. πότεχε pro πρόσεχε. v. Gregor. p. 83. ad q. l. omnino v. Koen. S.] καὶ ποταίνιον, (Pind. Olymp. Od. 10. v. 72.) περὶ οὗ ἀλλαχοῦ (p. 1106. l. 24. vbi notat haec esse Dorica.) καὶ ἐν τῷ πότωπον Δωρικῶς ἤγουν πρόσωπον. ἡ δὲ προτὶ, ἐν τῷ προταινί. Hesych. et Schol. Pind. ποταίνιον, πρόσφατον. [Galen. in Exeg. Hippocr. dict. ποταίνια (Hippocr. Sect. 5. p. 131. l. 7.) τὰ πρόσφατα οἱ Δωριεῖς. Idem Galen. in Hippocr. lib. de rat. vict. in acut. (vti notat Foesius in Oeconomia) τὰ δὲ πρόσφατα ποταίνια κέκληκε τῇ τῶν Ἰώνων φωνῇ καὶ τῇ τῶν παλαιστέρων. Sic et Gregor. Corinth. in dial. Ionica p. 262. Erotianus ποταίνια citat ex Bacchio. S.] Hesychius: προταίνιον, παλαιόν. H. Steph. in Thes. Ind. ex Euripide (Rhes. 523.) προταινὶ τάξεων, *ante acies.*

Praepositiones ποτὶ et κατὰ postrema vocali pri-
vatae solent cum ea, quam regunt, aut aliquando
etiam cum alia voce coalescere; nec non, Poeta-
rum more, vltimam consonam sociae vocis conso-
nae similem reddere; vt ποττᾶρ Spart. Decr. B
contra Timoth. [1]) ποττῶ Theocr. Idyll. 5. v. 74.
[2]) ποττὸν Theocr. Idyll. 11. v. 1. ποττὰν Hip-
podam. inter Fragm. Pyth. p. 808. Megarensis
apud Aristoph. Acharnn. 732. 783. ποττὸ Eu-
ryph. Ibid. p. 814. ποττοὺς Metop. Ibid. p. 839.
ποττὼς Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77.
ποττὰς Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 832. ποτ-
τούτοισι Epicharm. apud Athen. p. 286. F.

1) Casaub. in Not. p. 28. scribit, Eustathium (p. 828. l. 32. et p. 1106. l. 28.) legere πὸτ τῶ, et ideo legit κὰτ τῶ in Theocr. Idyll. 5. v. 143.

2) Biset. in Aristoph. Acharnn. 747. Δωριεῖς ποττὸ πρὸς τὸ, C
οὕτω δὲ σχηματίζεται. πρὸς, προσὶ, προτὶ, ποτί. ποττὸ πῦρ (v. 751.) ποτὶ τὸ πῦρ, κατὰ συγκοπήν. ποττὸν Δία, πρὸς τὸν Δία.

[1]) πόθεμε Ocelus apud Stob. Ecl. p. 45.

καττῶ Theocr. Idyll. 5. v. 143. καττὸν, κατ-
τὰν, καττὸ Tim. Loc. apud Plat. p. 1090. κατ-
τὰς Id. p. 1089. καττοῦτο Id. p. 1092. [κατ-
τὰ Oracul. apud Demosth. p. 1072, 22. S.]
[2]) καττάδε Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77.
79. κατταυτὰ Hipparch. inter Frag. Pyth. p.
820. κατταὐτὰν Hippodam. Ibid. p. 810. κατ-
θέμεν Anonym. Ibid. p. 874. [κατθηκάμενος
Pind. Pyth. Od. 9. v. 108. S.] κάτθανε Lacon
apud Plut. Vit. Pelopid. c. 34. p. 297. B. [κατ-
θανὼν Eurip. Alcest. v. 195. S.] [3]) καδδὲ Ano- D
nym. inter Frag. Pyth. p. 864. κάββαλε Alcaeus
p. 8. [καββαλόντες Decretum Lacon. apud Plut.
vit. Lysand. c. 14. p. 441. B. S.] καλλείψω
Theocr. Idyll. 16. v. 108. καμμὲν Sapph. p. 18.
pro κατὰ μέν. καππυρίζω Theocr. Idyll. 2. v.

254 24. καππαύει Pind. Nem. Od. 9. v. 35. κατ-
A τύπτεσθαι Alcman p. 127. Huc refer ἐττὰν
Marm. Oxon. p. 569. l. 26. et ἐττὸν Ibid. l. 35.
pro εἰς τὴν, εἰς τόν. (Vide paulo prius; Prae-
posit. ἐν pro ἐς, not. 3. p. 250. D.) ἀμποτα-
μὸν Marm. Oxon. p. 601. l. 35. pro ἀνὰ ποτα-
μόν. Huc refer ἀμμένομεν Alcaeus p. 8. pro
ἀναμένομεν. [ἐπαμμένει Aeschyl. Pers. v. 809. S.]
[4]) ἀμνάσει Pind. Pyth. Od. 4. v. 96.

1) Haec vox mihi suspecta est. Interpres vertit *nobis*. si codex sanus sit, ponitur pro πρὸς ἡμᾶς.

2) Schol. Δωριστὶ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τάδε.

3) pro κατὰ δὲ —. [Gregor. p. 290. Αἰολεῖς συγκόπτουσι τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων, διπλασιάζοντες τὰ ἄφωνα. ὡς τὸ κάππεσεν (Hom. Ιλ. δ. v. 523.) ἀντὶ τοῦ κατέπεσεν, καὶ καδδὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ δὲ, καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν. Cf. Id. de dial. Dor. p. 166. et infra p. 365. A. S.]

4) pro ἀναμνήσει. Sic Aem. Port. in Lex. Pind. scribi notat
B in plerisque codicibus; sed in Graecis Scholiis, ac codice Romano ἀμνάσει.

Legitur in Alcaeo p. 8. κἀκκεφαλᾶς pro καὶ ἐκ
κεφαλῆς.

Praepositiones ἀνὰ et παρὰ in appositione ac com-
positione perdunt finalem α; vt ἀν ῥάχιν Marm.
Oxon. p. 602. l. 4. ἀνθέντων Id. p. 603. l. 24.
ἀγνοίη Theocr. Idyll. 18. v. 48. ἄνδωκε Pind.
Isth. Od. 6. v. 57. ἀμβᾶτε Megarensis apud
C Aristoph. Acharnn. 732. πὰρ τὶν Archyt. apud
Diog. Laert. 3, 22. πὰρ δέ οἱ Theocr. Idyll. 1.
v. 53. πὰρ δαιμόνων Pind. Pyth. Od. 3. v. 106.
[πὰρ Κρόνου λόφῳ Id. Olymp. Od. 8. v. 22. πὰρ
Πέλοπος Id. Olymp. Od. 10. v. 30. S.] πὰρ τᾷ
πόλει Chishul. Antiq. Asiat. p. 116. l. 15. πὰρ
τηΐων Id. p. 121. l. 4. *) πὰρ τὸν Εὐρώταν
Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1311. παρκύπτοι-
σα Theocr. Idyll. 3. v. 7. παρκληθέντες Marm.

Oxon. p. 593. l. 22. παρδέχεται Chishul. Antiq. Asiat. p. 116. l. 15. [παρφυκτὸν Pind. Pyth. Od. 12. v. 53. *S.*] ἀπάρβολον Corcyr. Inscr. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 419. l. 8.

*) Biset. τὴν παρὰ πρόθεσιν, καὶ συμφώνου ἐπιφερομένου, οἱ Δωριεῖς συγκόπτουσιν, ὥς φησι Κόρινθος (p. 92. qui p. 116. D
de praepositione ἀνὰ idem praecipit.) Cf. Eustath. p. 1172. l. 61.

Haec omnia Aem. Port. in Lex. Dor. et Pind. docet fieri Poetice et Dorice. De his igitur plura in Poetica Dialecto p. 330. sq.

Accentus.

255
A
Retrahitur in πέδα pro μετά. Vide paulo prius p. 251. C.

CONIVNCTIO.

αἰ Mandricid. apud Plut. vit. Pyrrh. c. 26. p. 401. C. B
Theocr. Idyll. 1. v. 10. pro εἰ. *) αἴκα Ibid. v. 4. 5. et αἴκεν Ibid. v. 61. pro εἴκε. αἴτε Id. Idyll. 5. v. 74. pro εἴτε. αἴποκα Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 867. pro εἴποτε. [†) γα Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 795. *S.*] ἔμπα Pind. Nem. Od. 4. v. 58. ἔμπαν **) Ibid. Od. 6. v. 8. ἔμπας Id. Pyth. Od. 4. v. 423. Theocr. Idyll. 10. v. 29. pro ἔμπης. καίκα Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 117. pro καίκε.

[*) Schol. αἴκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν. τὴν γὰρ ει δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι. *S.*]

[†) Gregor. p. 113. τὸ γε Δωριεῖς γα λέγουσιν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει. Sic supra p. 192. B. ἔγωγα et ἐγώνγα etc. *S.*]

**) Schol. exp. ὅμως. Lege Aem. Port. in Lex. Pind. et Dor. Schol. Sophoc. Aj. v. 122. Ἴωνες ἔμπης φασὶν, Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας C
καὶ ἔμπα.

Corinth. p. 167. οἱ Δωριεῖς τὸ μὲν μὲς λέγουσι. Sic Sylburg. in Not. ad Dion. Hal. 2. Tom. p. 5.

Eustath. p. 722. l. 58. οὐ μέν θην — (Sic Edit. Florent. Ιλ. θ. v. 448. et H. Steph. Sed Schol. Μεταφρασταὶ ἀναγινώσκουσιν, οὐ μὲν δήν — ὅπερ ἄμεινον.) οὕτω μὲν γεγραμμένον σαφῶς ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἑτεροίας ἐκδόσεως γραφὴ ὑποδύσκολος καθ' Ἡρακλείδην, οὐ μέντον ἀντὶ τοῦ οὐ μέντοι. καί ἐστι κατ' αὐτὸν τὸ οὐ μέντον Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἳ πολλάκις ἐξαι-
D ροῦντες τὸ ι ἐντάττουσι τὸ ν.

256
A
S Y N T A X I S.

Concordantia.

Iunguntur 1) Singularia Pluralibus masculinis et
B foemininis; vt ὕμνοι τέλλεται Pind. Olymp. Od. 11. v. 4. 5. 2) δαπάναι ἔκνιξε Id. Isth. Od. 5. v. 73. 74. 3) ἀνδησάμενοι ἔφανε Ibid. Od. 1. v. 37. 38. 4) τοὶ πάλλων Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1304—1306. οἱ ἡγεμόνες γίνονται — 5) καὶ ἐξῆπται Aristotel. Hist. Anim. l. 5. c. 21. 6) ὤπται νεοττίδες Ibid. l. 6. c. 2. 7) ὄρνις ἀποῤῥοιβδεῖ Sophoc. Antig. v. 1034.

1) Apollon. Synt. p. 223. l. 3. τὰ γύναια λέγει, Βοιώτιόν ἐστιν ἔθος, ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ. ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς. Hic Fr. Portus notat, forsan ὀμφαὶ pro ὀμφὴ positum; et apud Dion. Hal. tom. 2. p. 23. hunc Pindari locum aliter legi,
C ὑμνεῖτε ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς. Sed Apollonium alia exemplaria et alias rationes secutum fuisse.

2) Schol. Πινδαρικὸν σχῆμα. ἔκνιξαν αἱ δαπάναι.

3) Aem. Port. in Lex. Pind. monet, posse legi ἔφανεν pro ἐφάνησαν salua carminis lege.

4) Christ. scribit, πάλλων esse pro πάλλοντες. sed Biset. qui pro ἐμβηώϊα legit ἔμβη pro ἔμβηθι, et ὦ ἴα Dorice pro ὦ ἰαὶ, vti prius v. 1294. sq. vel pro ὦ εἶα, vt Pac. 458. sqq. docet, πάλλων concordare cum πᾶς τις subaudito.

Y

5) Sylburg. notat, Gazam legere ἓξ ἢ ἑπτά.

6) Sylburg. ὦπται plurali numero vsurpatum pro ὠμμέναι εἰσί. Id. in Rudim. Gr. Ling. p. 306. affert locum Pindari ab Apollonio citatum, et addit alium ex Aristotel. Problem. Sect. 4. §. 32. p. 707. ἐξεφύετο τρίχες.

7) Aem. Port. in Lex. Ion. ad vocem ὤσφραντο notat, ὄρνις κατὰ συγκοπὴν positum pro ὄρνιθες, et ἀποῤῥοιβδεῖ pro ἀποῤῥοιβδοῦσι, quod patet ex sequenti Participio βεβρῶτες; ideoque falli Scholiastem, qui sic scribit, ἰστέον ὅτι ἑνικῶς πρῶτον εἰπὼν τὸ ὄρνις, ἐπειδὴ οὐχ εἷς ἦν ὁ ποιῶν τὴν βοὴν, ἀλλὰ πολλοὶ, πρὸς πληθυντικὸν ἀπέδωκε τὸ βεβρῶτες. εἰ καὶ ἀμαθεῖς τινες τὸ ὄρνις D ἀντὶ τοῦ ὄρνιθες φασὶ, καὶ τὸ ῥοιβδεῖ ἀντὶ τοῦ ῥοιβδοῦσιν· οὐκ εἰδότες ὅτι μόνον ἐν οὐδετέροις πληθυντικοῖς τὰ ἑνικὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων ἀντὶ πληθυντικῶν λαμβάνεται· ὡς ἄλλα τε πολλὰ μαρτυρεῖ καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ, Ἦρα γὰρ, φησὶ, τὰ μειράκια τοῦ γέροντος. εἰ καὶ ἐν Πινδάρῳ που εὕρηται μόνῳ, Ἦρα Μηδείας ἐπέων στίχες.

1) χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο Hom. Ιλ. 257 ρ. v. 387. ἔλοι ἐξοδούσαντες Foed. Cret. apud A Marm. Oxon. l. 54. sed lege p. 558. l. 11.

Dualia Pluralibus; vt 2) μαθόντες γαρύετον Pind. Olymp. Od. 2. v. 156. 158.

Foeminina Masculinis; vt σπονδᾶν ἐόντων Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 79. πόλιες 3) ἔχοντες — διδόντες Ibid. 4) πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων Pind. Olymp. Od. 6. v. 23. sq.

Foeminina, et Masculina Neutris; vt 5) βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπεῖρον σπέρμα — B Gen. c. 1. v. 11. sic et v. 12. et δέδωκα ὑμῖν πάντα χόρτον σπόριμον σπεῖρον σπέρμα — Ibid. v. 29.

Casus Obliquus Recto; vt 6) παριόντας τις — Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. ἀνάγκα δὲ δύο λόγοι εἶμεν, τὸν μὲν ἕνα — Id. apud Stob. Eclog. p. 80.

Plura Syntaxeos incongruae et rarae exempla occurrunt in Marm. Oxon. p. 658. l. 50. et p. 643. l. 48.

C 1) Eustath. p. 1110. l. 50. ἐπήγαγε τοῖς τῶν διαφόρων γενῶν πληθυντικοῖς ὀνόμασι τὸ πολάσσετο ῥῆμα ἑνικόν. καὶ φασὶ Πινδαρικὸν τὸ σχῆμα οἱ παλαιοί. οὐχ ὅτι Πίνδαρος εὗρεν αὐτὸ, τῆς γὰρ Ὁμήρου μεταλλείας καὶ τοῦτο ἐκεῖνος ἐκέρδανεν, ἀλλ' ὅτι διαδεξάμενος καὶ ζηλώσας κατεχρήσατο· τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, ἦν δ' ἐρωδιοὶ, καὶ ἦν δὲ ζύγαιναι. lege prius Verb. Substant. Imperfect. Plural. 3. p. 207. C. D. et p. 208. A. lege Salmas. Hellen. p. 146.

2) Schol. τὸ δὲ, γαρύετον, κακῶς. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ δυϊκοῦ βούλεται ἡ λέξις· οὐδὲ ὑπὲρ δύο — ἀλλ' ὑπὲρ πολλῶν.

3) Schol. ἔχοντες Ἀττικῶς (Vide Attic. Enallag. gener. p. 84. B.) ἀντὶ τοῦ ἔχουσαι, οὕτω καὶ διδόντες ἀντὶ τοῦ διδοῦσαι.

4) Participium τελεσθέντων concordat non cum suo substantiuo πυρᾶν, sed cum voce νεκρῶν, quae ab illo regitur.

5) Nobil. in Not. S. Basilius haec verba sic putat construenda — βοτάνην χόρτου καὶ σπέρμα σπεῖρον —

6) Var. lect. in Edit. Cantab. παριόντος —

D Regimen.

Verba ἕσπομαι et κοιρανέω admittunt Accusatiuum; vt 1) γένος ὄλβος ἕσπετο Pind. Olymp.
258 Od. 6. v. 121. 122. 2) κοιρανέοντι χόρους Ibid.
A Od. 14. v. 12.

1) Schol. ἰδίως τῇ φράσει ἐχρήσατο. — ἀντὶ δοτικῆς τὴν ἀκολουθίαν ἐχούσης πρὸς τὸν λόγον.

2) Schol. πτῶσις ἀντὶ πτώσεως· αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς.

Κατακτείνω Genitiuum; vt κατέκτανον τεῦ Charillus apud Plut. apophthegm. p. 189. F.

Κρίνω Datiuum; vt ἀλλὰ τίς 1) ἄμμι, τίς κρινεῖ; Theocr. Idyll. 5. v. 61. Sic ἔκρινέ σοι 2 Reg. 18, 31.

1) Sic Aem. Port. Lex. Dor. in voce κρίνειν. et addit, esse forsan elleipsin Accusatiui κρίσιν aut ἔριν. Sed Edit. Ald. H. Steph. Winterton. Oxon. ἄμμε.

Ἀπέχθεσθαι fit Impersonale, ac mutat suum re- B
gimen; vt σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο Sapph. p. 26.

Aem. Port. Lex. Pind. communiter dicendum esset, σοὶ δ' ἐγὼ μὲν ἀπηχθόμην.

F I G V R A E.

Elleipsis.

Nominis; vt [1]) τὰν τρώξιμον Theocr. Idyll. 1. C
v. 49.

Verbi; vt ὃς [2]) ἱππείαν εἴσοδον Pind. Pyth. Od. 6. v. 50.

Aduerbii; vt οὐ [3]) δᾶν Theocr. Idyll. 4. v. 17. et οὐ [4]) Νύμφας v. 29. οὐ τὼ σιὼ Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 1173.

1) Aem. Port. Lex. Dor. in ἔλλειψις. subaud. σταφυλήν.

2) Schol. supplet εὗρες.

3) Schol. μὰ τὴν γῆν.

4) Idem μὰ τὰς Νύμφας. D

Pleonasmus. 259
A

Praepositionis; vt ἐκ πρώραθεν Theocr. Idyll. 22. v. 11. Sic ἀπὸ μακρόθεν Matth. 26, 58.

Aem. Port. Lex. Dor. in προθέσεων πλεονασμός.

Enallage.

B
Dictionis;

Primitiuae Propriae pro Deriuatiua Patronymica; vt [1]) Ἀμφιτρύωνος Pind. Nem. Od. 4. v. 32. Huc refer [2]) Ἱππολύτη Ibid. v. 92. et Od. 5. v. 49.

1) Schol. ἀντὶ πατρωνυμικοῦ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου. ὡς Ὅμηρος λέγει, Ὑπερίονος ἠελίοιο (Ιλ. Θ. v. 480.) ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου. καὶ Εὐριπίδης, Οἰδίπους ἀντὶ τοῦ Οἰδιποδίδης — (quod est fragmentum fabulae Alcmaeonis. lege Edit. Barnes. p. 518.) Sed Eustath. p. 1190. l. 5. Ὑπερίων μὲν ὁ πατήρ. Ὑπεριονίδης δὲ ἐξασυλλάβως ὁ υἱὸς ἥλιος. ὁ δ' αὐτὸς ὁμοίως καὶ Ὑπεριονίων. ὁ τοίνυν
C Ὑπεριονίων, συλλαβαῖς δυσὶ κολουσθεὶς, Ὑπερίων γέγονε. Id. p. 1710. l. 45. Ὑπεριονίδην (Οδ. μ. v. 175.) δὲ ἥλιον λέγει ἐντελῶς, ὃν ἀλλαχοῦ φησι συγκεκομμένως Ὑπερίονα.

2) Aem. Port. in Lex. Pind. in κύρια καὶ πρωτότυπα ἀντὶ τῶν παραγώγων καὶ πατρωνυμικῶν. pro Ἱππολύτεια. Schol. Ἱππολύτου θυγάτηρ.

Patronymicae pro Primitiua; vt [1]) Σωκλείδης Pind. Nem. Od. 6. v. 35. [2]) Τελεσιάδης Id. Isth. Od. 4. v. 77. Huc refer [3]) τέκνον Id. Pyth. Od. 3. v. 11. pro πατήρ.

1) Schol. ὁ δὲ Δίδυμος, Σωκλῆς ἐστι τὸ ὄνομα, φησί. παρήγαγε δὲ αὐτὸ πατρωνυμικῶς, ὡς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ποιηταῖς.

2) Idem ὡς ὄντος Τελεσιάδου πατρός. Benedict. in Not. Σωκλείδης pro Σωκλῆς, et Τελεσιάδης pro Τελεσίας. Sic Aem.
D Port. Lex. Pind. in πατρωνυμικὰ ἀντὶ τῶν κυρίων. qui notat, apud Sophoc. Aj. v. 190. Vlyssem vocari filium τῶν Σισυφιδᾶν pro τοῦ Σισύφου, a quo οἱ Σισυφίδαι genus ducunt. et Schol. Sophoc. — Ὀδυσσέως τοῦ ἐκ Σισύφου τὸ γένος κατάγοντος. Schol. Pind. Pyth. Od. 6. v. 5. ἡ Ποιητικὴ παρέκτασις καὶ οἱ σχηματισμοὶ, ἐπὶ τῶν κυρίως πατρωνυμικῶν, ἐπὶ τὰ αὐτῶν τρεπόμενα ὀνόματα. οἷον Ἡρακλείδης καὶ Ἀσκληπιάδης ἐστὶ μὲν σχήματι πατρωνυμικόν· κύρια δὲ τινων. εἴ τις οὖν τὸν τοῦ Ἡρακλείδου υἱὸν πατρωνυμικῶς βούλοιτο σημῆναι, ὁμωνύμως ἂν πάλιν πρὸς
A Ἡρακλείδα καλοίη.

3) Lege Aem. Port. in Τέκνον. qui ex Hom. Οδ. α. v. 216. affert γόνον pro γονέα (Schol. γενήτορα) et ex Ιλ. η. v. 128.

τόκος pro τοκεύς. at Eustath. p. 1412. l. 26. γένος δὲ νῦν ἡ γενή. τὸ δὲ εἰπεῖν γόνον τὸν γεννήσαντα, ἴσως οὐκ ὀρθόν.

Possessiuae pro Primitiua; vt [1]) Λάρτίου Sophoc. Aj. v. 1. pro Λαέρτου.

pro Patronymica; vt [2]) τοῦ Θεστορείου μάντεος Ibid. v. 816. pro Θεστορίδου.

[3]) Primitivae pro Possessiua; lege prius, Attic. Enallag. Nomin. Primitiv. p. 78. A.

1) Schol. κτητικὸν ἀντὶ κυρίου. B

2) Lege H. Stephani annot. in Sophoc. p. 1. 2. 3. vbi monet, hujus generis esse

3) Σκύθης οἶμος et Ἕλλην στρατὸς apud Eurip. (et Pind. Nem. Od. 10. v. 46. 47. sic τελευτὰν γᾶν Ibid. Od. 11. v. 21. pro τελευταίαν. et πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ibid. v. 34. pro πενταετηρικήν.) Aem. Port. Lex. Dor. in ὑπαρκτικὰ ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων affert ex Sophoc. Aj. v. 820. ἑσπέρους ἀγκῶνας pro ἑσπερίους. Schol. δυτικούς. et v. 897. πλευρὸν ἕσπερον pro ἑσπέριον. Schol. ἑσπέριον μέρος. ac Pythag. χρυσ. ἔπ. v. 47. τετρακτὺν παγὰν pro τέσσαρας πηγάς. Salmas. in Hellen. p. 147. „Ionicum σχῆμα vocat Lesbonax (p. 182. sq. ed. Valckenar.), quo dicitur ὁ Ἀλέξανδρος ἵππος pro τοῦ Ἀλεξάνδρου, cui paria sunt γυναῖκα μαζὸν, (Homer. Ιλ. ω. v. 58.) Ἕλληνα στρατόν.“ Sic apud Eurip. Ion. v. 1673. οἰκέτην βίον. Id. Rhes. v. 429. Θρῆκα στρατόν. Lege Stanleii Not. in Aeschyl. Prom. v. 2. et Casaub. Not. in Theocr. p. 14. Lycophr. v. 458. γωρυτὸς Σκύθης, et v. 200. χῶρον Σκύθην. Sic apud Latinos, Martial. l. 4. Epig. 28. *Indos Sardonychas, Scythas Smaragdos.* et Virg. Ecl. 10. v. 59. *Partho cornu.*

Huc refer illud Schema, cujus mentionem facit C Casaub. in Animadv. ad Athen. p. 195. nempe Propria nomina vsurpare, quasi Adjectiua; vt Ἀριστόνικον κράτος Athen. p. 457. B. Sic Jupiter vocatur a Sapphone Ἕκτωρ, a Simonide Ἀρίσταρχος, a Spartanis Ἀγαμέμνων. Aeschyl. Agamemn. v. 452. Ἀντήνωρ σποδὸς — *cinis viri vicem explens.* lege Stanleium in hunc locum; et Canteri notas in Lycophronem p. 17. Aristoph. Nubb. 1162. Αυσανίας κακῶν —

D vbi notat Scholiastes, sic de industria locutum Poetam, vt irrideret Sophoclem, qui vocibus Νικομάχας, Παυσανίας et Ἀτρείδας hoc modo vsus est.

261 Significationis:

A Actiuae pro Passiua; vt [1]) ἄγνωστος *ignarus* Pind. Olymp. Od. 6. v. 113. [2]) Θεόκριτος *Dearum judex* Simm. Ar. v. 10.

Aem. Port. in Lex.

1) Pind.

2) Dor.

Actiuae pro Neutra; vt ἄλλον [1]) καταβαίνει *deprimit* Pind. Pyth. Od. 8. v. 111. [2]) Φρίσσοντας ὄμβρους Ibid. Od. 4. v. 144. *horrorem incutientes.* [3]) οὐδ' ἀπίθησέ νιν Ibid. v. 63. *nec incre-* B *dulum reddidit ipsum.* [4]) ἀγχομένοις δὲ χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσε Id. Nem. Od. 1. v. 69. 70. *fecit efflare animas.* Huc refer [5]) γνῶναι Id. Olymp. Od. 6. v. 151. *notum facere.* et [6]) γνώσομαι τὰν Κόρινθον Ibid. Od. 13. Str. 1. v. 3.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ καταβαίνειν ποιεῖ.

2) Schol. οὐκ αὐτοὺς Φρίσσοντας, ἀλλὰ Φρίσσειν ποιοῦντας ὄμβρους, ὡς καὶ Ὅμηρος (Ιλ. ζ. v. 132.) μαινομένοιο Διωνύσοιο — οὐκ αὐτοῦ μαινομένου, ἀλλὰ μανιοποιοῦ. καὶ χλωρὸν δέος (Ιλ. η. v. 479.) τὸ χλωροποιόν. Sic Schol. et Eustath. p. 1395. l. 32.

3) Schol. οὐδ' ἀπιθῆ αὐτὸν πεποίηκε.

4) Sic Aem. Port. in Lex. Pind. at Benedict. legit ἀγχόμενοι δὲ χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσαν —

5) Schol. γνωρίσαι.

C 6) Aem. Port. in Lex. Pind. *notam reddam.* sic Benedict. in Not.

Accidentium.

Declinationis:

primae pro tertia δαμάλη pro δάμαλις. Vide prius Nomin. redundant. in Rect. p. 200. B.

secundae pro tertia ἔρον pro ἔρωτα. Vide Declin. Tert. -ως. p. 180. C. *) γερόντοις pro γέρουσι. μελανοῦ pro μέλανος Justin. Mart. p. 118. E. Edit. Lutet. 1615.

*) Eustath. p. 279. l. 40. οἱ Αἰτωλοὶ τὴν γέροντος γενικὴν ἀναγαγόντες εἰς εὐθεῖαν, γράφουσι τοῖς γερόντοις.

quintae pro secunda Ἀμφιάρηϊ pro Ἀμφιαράῳ Pind. Nem. Od. 9. v. 57. D

pro tertia [1]) γήρους pro γήρατος Psalm. 71, 18. δέρος pro δέρας Eurip. Phoenn. v. 1127. [2]) ἔσθος pro 262
ἐσθὴς Aristoph. Lysistr. 1098. A
Hom. Ιλ. ω. v. 94.

1) Sic Rom. sed Compl. Ven. γήρως.

2) Biset. — ὁ γὰρ Λάκων λακωνίζει τὸ ἔσθος ἤγουν ἐσθῆτα.

Casus:

Recti pro Obliquo; vt ἀνηγγέλη τῷ Ἀβραὰμ λέγοντες Gen. c. 22. v. 20.

Huic potest addi ex Athen. p. 33. A. διὰ τὸ πολὺς εἶναι — vbi Casaub. in Anim. p. 73. dicit, πολὺς esse Atticismum. B

*) Nominatiui pro Accusatiuo; vt πᾶσα δ' ἡ ἐκλογὴ — αὐτὸς ἐγὼ διεξελεύσομαι Athen. p. 107. A.

*) Sic Casaub. in Not. p. 205. sed in Textu vox ἐκλογὴ a verbo διεξελεύσομαι per punctum periodicum separatur.

pro Vocatiuo; vt Φίλος Theocr. Idyll. 1. v. 149. τοὶ τέττιγες Id. Idyll. 5. v. 110. ταὶ μηκάδες Ibid. v. 100. ἡ γυνὴ Johan. 8, 10.

Apollon. Synt. p. 213. et 51. affert ex Sophoc. Aj. (v. 995.)
C ὦ φίλτατ' Αἴας — et ex Hom. (Οδ. γ. v. 375.) ὦ φίλος — Lege Aem. Port. Lex. Dor. ὀνομαστικὴ ἀντὶ κλητικῆς.

Genitiui pro Datiuo; vt κάρκινον ἐνθρύψαιο νεοβδάλτοιο γάλακτος Nicand. Ther. v. 606.

Schol. p. 49. ἔστιν ἀντίπτωσις. γενικὴ ἀντὶ δοτικῆς. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, νεοβδάλτῳ γάλακτι.

Datiui pro Accusatiuo; vt [1]) Ἀλφεῷ καταβὰς Pind. Olymp. Od. 6. v. 97. pro εἰς Ἀλφεόν. Θεσσαλοῖσι καλὸν τὼς ἵππως ἐκ τᾶς ἀγέλας λαβόντι αὐτὼς δαμάσαι — βῶς τε λαβόντι αὐτὼς σφάξαι Anonym. inter Frag. Pyth. p. 866. pro [2]) λαβόντας.

D 1) Aem. Port. in Lex. Pind. δοτικὴ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς μετὰ προθέσεως εἰς.

2) Sic Jo. North in Not. ad Fragm. Pyth. p. 712. in Galei opuscc. mytholog. phys. et ethic. Idem affert ex fine hujus dissertationis (p. 887.) ποιητὰς δὲ μάρτυρας ἐπάγονται ποτὶ ἁδονὰν, οὐ ποτ' ἀλάθειαν ποιοῦντι. pro ποιοῦντας, nisi forsan omittatur οἱ.

Accusatiui pro Datiuo; vt καί τινα — Φᾶσέ νιν δώσειν μόρον Pind. Nem. Od. 1. v. 97. 99.

263 Schol. πρὸς τὸ ὀρθὸν τοῦ λόγου, ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτι-
A κὴν ἀκουστέον. ἵν' ᾖ, καί τινι αὐτὸν ἔφασκε δώσειν μόρον. at Aem. Port. Lex. Pind. in Φᾶσε: „νὶν sumetur pro αὐτῷ, et subaudietur δίκας, et μόρον ponetur pro κατὰ μόρον."

Vocatiui pro Nominatiuo; Vide Declinat. Substantiv. Prim. -Ης Nominat. mutatur in -α. p. 173. sq.

Casaub. Not. in Theocr. p. 32. legit συρικτὰ (Idyll. 8. v. 34. Edit. Ald.) pro συρικτάς.

Generis:

[1]) Masculini pro Foeminino; vt *) ἄνα Pind. Pyth.

Od. 12. v. 6. pro *ἄνασσα.* *καλοῦσι δ' ἀρσενι-* B
κῶς τοὺς αὐλῶνας. ὥσπερ **) *Θουκυδίδης ἐν τετάρτῃ* (c. 103. 1 Reg. 17, 3.) *καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ Ποιηταὶ θηλυκῶς. Καρκῖνος, βαθεῖαν αὐλῶνα — καὶ Σοφοκλῆς Σκύθαις, ἐπακτίας αὐλῶνας — ἐκδεκτέον οὖν καὶ τὸ παρὰ Ἐρατοσθένει θηλυκῶς εἰρῆσθαι, βαθὺς αὐλὼν ἀντὶ τοῦ βαθεῖα. καθάπερ λέγεται* (Hom. Οδ. ε. v. 467. Hesiod. Ἀσπ. v. 395.) *θῆλυς ἐέρσῃ.* Athen. p. 189. C. *εὐρέος αἴης* Oppian. Cyneget. 3, 323. [2]) *πληγέντε* Hom. Ιλ. θ. v. 455.

1) Id pertinet potius ad Atticam Dialectum p. 84. B. Sic C
Casaub. in Athen. Not. p. 336. et affert *θῆλυς στολὴ* ex Eurip. Bacch. v. 834. 850.

2) Schol. *ἀντὶ τοῦ πληγεῖσαι.* et Eustath. p. 722. l. 13. *ῥηθὲν ἐπὶ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς· Ἀττικῶς δίκην ἀρσενικοῦ ἢ οὐδετέρου ἐσχημάτισται. καὶ Ἡσίοδος* (ἔργ. v. 199.) *προλιπόντ' ἀνθρώπους Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. καὶ Εὐριπίδης* (Hippol. v. 387.) *ἔχοντε, ἤγουν ἔχουσαι αἱ δύο αἰδοί. καὶ ἡ τοῦ Σοφοκλέους δὲ Ἠλέκτρα* (v. 981.) *ἐφ' ἑαυτῇ καὶ τῇ ἀδελφῇ λέγει, ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, ἤγουν ταύτας τὰς αὐταδέλφας.* et v. 986. *τούτω* pro *ταύτας.* lege Schol. in vtrumque versum. Schol. Sophoc. Elect. v. 515. *θυραῖον ἀντὶ τοῦ θυραίαν. ὅσα εἰς -ος ἀρσενικὰ λέγεται ἀντὶ θηλυκῶν εἰς -α ληγόντων, Ἀττικά ἐστι. χρύσεος δὲ ἀντὶ τοῦ χρυσῆ καὶ κλυτὸς ἀντὶ τοῦ κλυτὴ* (*κλυτὸς Ἱπποδάμεια* Hom. Ιλ. β. v. 742. Καταλ. v. 249.) *καὶ ὅσα εἰς -ος ἀρσενικὰ λέγεται ἀντὶ θηλυκῶν εἰς -η ληγόντων, Ποιητικά.*

*) Schol. exp. *δέσποινα.* Aem. Port. Lex. Pind. „pro *ἄνασσα* per Apocopen, vel Attice Masculeum pro Foemineo, a recto *ἄναξ* deductum."

[**) Male hunc locum attulit Athenaeus. Nam apud Thucyd. est nomen proprium loci *ὁ Αὐλών.* v. ibi Duker. *S.*]

Vocis; D

Actiuae pro Passiua; vt *καταβρίθοντες* Theocr. Idyll. 7. v. 146.

264 Aem. Port. Lex. Dor. *ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ Δωρι-*
A *κῶς καὶ Ἀττικῶς.* (Dialect. Attic. Enallag. Voc. p. 84. 85.) vbi probat exemplis, hoc antiquum loquendi genus apud Latinos frequens fuisse.

Passiuae pro Actiua; vt *δρακέντες· εὐφρόναν* Pind. Nem. Od. 7. v. 4. *δρακεῖσ' ἀσφαλές* Id. Pyth. Od. 2. v. 38.

Aem. Port. Lex. Pind. Passiuum pro Actiuo. vel *δρακέντες* pro *δρακόντες*, ε pro ο Aeolice, vti *παρέντων* pro *παρόντων* (Vide Particip. Verb. Substant. p. 238. B.) *Ἀπέλλων* pro *Ἀπόλλων* (Vide prius E pro ο. p. 152. D.)

Modi;

B Infinitiui pro Indicatiuo; vt *οὗτος γὰρ ὁ κράτιστός ἐστι — καὶ — ἀεὶ παρῆμεν* Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 827.

Galeus in Not. p. 677. Opusculorum mytholog. phys. et ethic. „rectius forte *δεῖ παρῆμεν.*" Aem. Port. in Lex. Ion. *ἀπαρέμφατα* affert multa exempla ex Herodoto.

pro Imperatiuo; vt [1]) *ἐλθεῖν* Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 79. *μὴ ἀλᾶσθαι, ἀλλ' ἕρπε* Epimenid. apud Diog. Laert. 1, 113. [2]) *ὑπερτιθέμεν* Pind. Pyth. Od. 5. v. 33. *φεύγειν* The-
C ocr. Idyll. 10. v. 48.

1) Schol. *ἐξέστω δηλονότι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐλθέτω. τὸ δὲ τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ τῶν προστακτικῶν λαμβάνειν, οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἴωσιν* (Herodot. 1, 32. p. 9. l. 1. *καλέειν*) *ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἐν χρήσει μάλιστα ὂν εὑρήσεις.* Aem. Port. in Lex. Dor. *ἀπαρέμφατα.* notat, quosdam Grammaticos in his agnoscere elleipsin verbi personalis *ὀφείλω* vel *μέλλω*, si praecedat Nominatiuus; et Impersonalis *χρὴ*, vel *πρέπει*, vel *προσήκει*, si Accusatiuus.

2) Schol. Pind. supplet *δεῖ*, aut *προσήκει.*

Figuris adnumerant Grammatici Synchysin, siue confusionem vocum: vt *εἰ μή τι δι' ἀπὸ ἀδύνατον γένοιτο βουλᾶς* Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Italic. p. 413. l. 4. pro *εἰ μή τι ἀδύνατον*

ἀπογένοιτο διὰ βουλᾶς etc. Mox enim l. 17. D εἰ δέ τι κ' ἀδύνατον γένοιτο διὰ πόλεμον etc.

NOMENCLATVRA, 265 A

Siue Specimen Vocum Doricarum.

Δήλομαι Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 94. D. B Brasidas apud Plut. Lacon. apophthegm. p. 219. D. δήλεται Theocr. Idyll. 5. v. 27. Schol. γράφεται καὶ οὕτω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατά τινας. Sic legit Casaub. p. 28. ac Winterton. Oxon. et Schol. Nicand. p. 51. sed Ald. H. Steph. βούλεται. δήλεσθαι βούλεσθαι, δήλονται θέλουσι Hesych.

Ἕρπειν Casaubonus in Anim. ad Athen. p. 64. et 417. notat, significare apud Doras *ire*, et Theocritum ita semper accipere; Idyll. 1. v. 105. Epicharm. apud Athen. p. 236. A. Vide Marm. Oxon. C III. l. 33. 35. 38. 55. et p. 600. l. 10.

Ἱμαλὶς δ' ἐστὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλέτων Athen. p. 618. D. ἱμαλίς, νόστος. ἱμαλιὰ, τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων Hesych.

Κοᾶν Simm. Ov. v. 15. Aem. Port. Lex. Dor. idem ac κοεῖν (Ionic. Dial. κ pro ν p. 98. B.) vel κοᾶν pro κοῶν. κοῶ Epicharm. apud Athen. p. 256. B. κοᾷ vel κοᾷς (Casaub. Anim. p. 697.) Sophron apud Eund. p. 409. A.

Λῶ pro ἐθέλω (vide prius Verb. Adjectiv. Rat. contrah. sic λάω etc. p. 210. C.)

Μάνος *torques* ὠνομάζετο μάλιστα παρὰ τοῖς D

Δωριεῦσι Poll. 5, 99. Hinc apud Theocr. Idyll. 11. v. 41. pro ἀμνοφόρως Schol. μαννοφόρως
266 γράφεται ἔν τισι. (sic H. Steph. in Marg.) facilis
A error ex Metathesi literarum μα. μάννος δέ ἐστιν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον. hinc μανιάκης 3 Ezr. 3, 6.

Ὀπτίλους οἱ τῇδε Δωριεῖς ὀφθαλμοὺς λέγουσι Plut. vit. Lycurg. c. 11. p. 46. A. et Lacon. apophthegm. p. 227. B. ὀπτοιαλοὶ ὀφθαλμοί Hesych. [Sed Alberti recte recepit ὀπτίλοι. *S.*]

οὔπα *nunquam* Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1159. Biset. τὸ οὔπα Δωρικῶς εἴρηται τοῦ ω μεγάλου εἰς α τραπέντος, ὡς ἐν τῷ πρᾶτος, ἀντὶ τοῦ πρῶτος.

B Πήγω Dores dicunt pro πηγνύω Casaub. Anim. in Athen. p. 165. hinc Epicharm. apud Athen. p. 85. D. ἐμπαγέμεν pro ἐμπήγειν.

Sic vtuntur inusitato themate πέτω pro vsitatiore πίπτω.

πετόντεσσι Pind. Pyth. Od. 5. v. 65. ἐμπέτω, vnde Imperf. ἔμπετες Ibid. Od. 8. v. 117. pro ἐνέπετες. vel pro Indef. ἐνέπεσες, σ verso in τ. (Aem. Port. in Lex. Pind.) πετόω, vnde ἐπέτοσσε Ibid. Od. 4. v. 43. et ἐπιτόσσαις per
C Syncopen et Aeolismum pro Participio ἐπιπετόσας Ibid. Od. 10. v. 52. lege Aem. Port. Lex. Dor.

πρὼξ *roris gutta* Theocr. Idyll. 4. v. 16. Schol. τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν (οἱ Δωριεῖς Corinth. p. 126.) ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι. καὶ Καλλίμαχος (Apollin. v. 41.) πρῶκες — vbi Schol. δρόσοι, σταγόνες. sic Hesych.

Σατεῖς, (leg. Σατὲς) τὸ ἐπ' ἔτος, Δωριεῖς. et τῆτες ἐν τῷδε τῷ ἔτει· οἱ Δωριεῖς σατὲς φα-

σίν. Hesych. [Etymol. p. 711. lin. 43. σῆτες λέγουσιν οἱ Ἴωνες τὸ ἐπέτους. Δωριεῖς μὲν σᾶτες σφόδρα σύνηθες ἔχουσι τὸ ὄνομα· Ἀττικοὶ δὲ, μεταβαλόντες τὸ σ εἰς τ, (v. supra p. 5. B.) τῆτες λέγουσιν. vt Aristoph. nubb. 624. ad q. l. Scholia consentiunt cum Hesychio, et Acharnn. 15. vbi Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔτος· οἱ Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ δ λέγουσι τῆδες. Cf. supra p. 248. C. *S.*]

Τιθόα pro τιθήνη dicitur a Muia inter Fragm. Pyth. p. 885.

Τυῤῥηνοὶ λέγονται οἱ Ἀδριάται ἀπὸ Τυῤῥηνοῦ κατὰ Δωρίδα διάλεκτον. Steph. de Vrb. in Τυῤῥηνία. D

[Ὑβὸν καλοῦσι Δωριεῖς τὸν κυρτὸν Gregor. p. 131. Schol. Theocr. Idyll. 5. v. 43. τὸ δὲ ὑβὸς, ἀπὸ τοῦ κυφὸς, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β. *S.*]

Φυὴν τὴν φύσιν λέγουσι Δωριεῖς Corinth. p. 155. Φυᾷ Pind. Olymp. Od. 2. v. 155. Schol. exp. ἐκ φύσεως. Hesych. Φυαῖς φύσεσιν. 267 A

Φυσατήρια vocantur a Lacone apud Aristoph. Lysistr. 1244. quae mox Φυσσαλίδες ab Atheniensi Ibid. v. 1247. Biset. τὰ φυσατήρια, τὰς φυσαλίδας εἴτε τοὺς αὐλοὺς οἱ Δωριεῖς οὕτω καλοῦσιν, ὅτι οἱ αὐλοῦντες ἐν τῷ αὐλεῖν φυσήσει πρὸς τὰς ᾠδὰς χρῆσθαι εἰώθασι.

Specimen Vocum quibusdam Nationibus peculiarium. B

[Achaeis.

Καλάζει· ὀγκοῦται. Ἀχαιοί.

Κυδωναῖα. Τὰ χειμερινὰ σῦκα Πάμφιλος καλεῖσθαί φησι Κυδωναῖα (leg. Κοδώνεα. v. Schweighäuser. ad Athenae. T. II. p. 27.) ὑπὸ Ἀχαιῶν Athenae. p. 77. A.

Λήϊτον καλέουσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοὶ Herodot. 7, 197. *S.*]

Aeolibus.

Ἀγνήκαμες, ἠγνοήκαμεν. Αἰολεῖς Hesych.

ἄδος, παρὰ Δεινολόχῳ ὄξος Id. Casaub. in Athen. p. 140. notat, ἦδος pro *aceto* ab Atticis, et ἄδος mutato Aeolice spiritu dici.

C αὖλις Theocr. Idyll. 25. v. 18. Aeolice pro αὐλή. Aem. Port. in Lex. Dor. αὐλὴ λέγεται καὶ αὖλις Steph. de Vrb. Eustath. p. 265. l. 15. ὀξύνεται δὲ ἡ Αὐλίς· τὸ δὲ βαρύτονον, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔπαυλις, Αἰολικόν φασιν εἶναι.

Ἦδος Theocr. Idyll. 16. v. 40. nomen Aeolicum pro ἡδονή. Aem. Port. in Lex. Dor. ἦδος, ἡδονὴ καὶ ὄφελος, καὶ ὄξος (sic prius ἄδος) Hesych.

Καμμονίη Hom. Ἰλ. χ. v. 257. καμμονίην τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην Schol. et Hesych. καμμονίην D δὲ νίκην καλοῦσιν Αἰολεῖς τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας Plut. de aud. poet. c. 5. p. 22. C.

Μάσσαι, τὸ δῆσαί φασιν Αἰολεῖς. Steph. de Vrb. 268 in voce Μασσαλία. Sic Eustath. in Dionys. Afr. A p. 16. μάσσαι ἐστὶν ἐκδῆσαι Αἰολικῶς.

μέσυϊ, ἐν μέσῳ Αἰολεῖς Hesych.

μύῤῥα, ἡ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσιν, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ τῶν μύρων διὰ σμύρνης ἐσκευάζετο Athen. p. 688. C.

Οὖς Ἀφροδίτης. Ἀντίγονος δ' ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ λέξεως τὸ ὄστρεον τοῦτο (nempe ὠτάριον) ὑπὸ Αἰολέων καλεῖσθαι οὖς Ἀφροδίτης Athen. p. 88. A. οὖς Ἀφροδίτης, οἱ ἁλιεῖς

ὄστρεόν τί οὕτω καλοῦσιν Hesych. Casaub. in Animadv. ad Athen. p. 171. reponit Αἰολεῖς B pro ἁλιεῖς, quam Emendationem tuetur authoritate Eustath. p. 1821. l. 54.

Πασσύριον ἀντὶ τοῦ πασσυδίην Αἰολεῖς Hesych.

πέσσυρες, τέσσαρες Αἰολεῖς Id. [Cognatum est πίσυρες. v. infra p. 308. B. *S.*]

πύθεσθαι. οἱ Αἰολεῖς τὸ φθίνειν πύθεσθαι λέγουσι Schol. Nicand. p. 44.

Τάλις. Epicharm. apud Athen. p. 277. F. ex emendatione Petiti in Miscellan. l. 6. p. 112. etiam Schweighäusero probata. Sophoc. Antig. v. 640. τάλιδος — Schol. τάλις λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη. vel ἡ ἐγγυηθεῖσα πρὸς γάμον τινί, ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει, αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. Hesych. τάλις, ἡ μελλόγαμος C παρθένος, καὶ κατωνομασμένη τινί. Eustath. p. 699. l. 27. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μελλόνυμφος τάλις, τάλαιναν γὰρ αὐτὴν ἡρμήνευσάν τινες.

[Τριτὼ ἡ κεφαλὴ παρ' Αἰολεῦσιν Schol. Aristoph. Nubb. 985. Alii tamen aliis tribuunt. v. interpp. Hesych. *S.*]

Aetolis.

Δεῦκος τὸ γλυκὺ παρ' Αἰτωλοῖς Schol. Nicand. p. 50. πολυδευκὴς Nicand. Ther. v. 625. D

[Θρόνα Αἰτωλοὶ φάρμακα Schol. Theocr. Idyll. 2. v. 59. *S.*]

Alexandrinis. 269

Βῆσσα, ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον A ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν Fragm. Athen. apud Casaub. Anim. p. 784.

[Βλακεννόμιον, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τέλος τι, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι. διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσιέναι πρὸς αὐτοὺς Suid. in v. βλάκα.

Δεικτηριὰς *prostibulum.* v. Polyb. apud Athenae. p. 576. extr. et ad eum locum Schweighäuser. animaduu. T. VII. p. 117.

Ἐξειλῆσαι λέγουσιν οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν Etymol. p. 348. l. 12. *S.*]

Ἐφθοπώλια Casaub. (Animadv. in Athen. p. 179.) probat esse vocem Alexandrinae dialecti his verbis Athenaei p. 94. C. ὥσπερ ἔθος ἐστὶν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐφθοπωλίοις.

[Μονόσιροι ὄρνεις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἰσί, ἐξ ὧν οἱ μάχιμοι ἀλεκτρυόνες γεννῶνται Geopon. 14, 7. extr.

Ὀσπράτουρα. „*Ospratura* apud Alexandrinos patrimonii munus existimatur.“ Sunt verba Arcadii Charisii in Digest. lib. 50. tit. 4. l. 18. Fuit haud dubie munus comparandorum leguminum. Budaeus annotatt. in Pandectas p. 577. B. edit. Basil. 1557. fol. legi iubet *osprionia.* *S.*]

B Πλάτακας αὐτοὺς (κορακίνους) καλοῦσιν οἱ Ἀλεξανδρεῖς, ἀπὸ τοῦ περιέχοντες Athen. p. 309. A.

[Φυλάκια παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι τὰ ἐκμαγεῖα τῶν γυναικείων μολυσμῶν Suid.

Multo plura attuli in dissert. de dialecto Alexandrina p. 37 — 40. *S.*]

Arcadibus.

[Ἐρινύειν κατὰ Ἀρκάδας τὸ ὀργίζεσθαι Etymol. p. 374. l. 1. *S.*]

Εὐόμφαλον. Τιμαχίδας δ' ἐν τοῖς δείπνοις, τὸ

ῥόδον Φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον, ἀντὶ τοῦ εὔοσμον Athen. p. 682. C.

[Θύρδα· ἔξω. Ἀρκάδες Hesych.

Κάθιδοι· ὑδρίαι. Ἀρκάδες Id.

Οὖνει· δεῦρο, δράμε. Ἀρκάδες Id.

Argiuis.

Ἄβουτον· τὴν δουλείαν. Ἀργεῖοι Hesych.

αἶσα. Ἀργεῖοι τὴν μερίδα καλοῦσιν αἶσαν Athenae. p. 365. D.

Κέστερ· νεανίας. Ἀργεῖοι Hesych.

Χῶς. τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλοῦσι Athenae. l. l.

Δημιουργοὶ ἐκαλοῦντο παρά τε Ἀργείοις καὶ Θεσσαλοῖς, οἱ περὶ τὰ τέλη· ἵνα σημαίνῃ τὰ δημόσια ἐργαζομένους καὶ διὰ φροντίδος ἔχοντας Etymol. p. 265. l. 45. Cf. supra p. 151. sq. et infra in Corinthiis. *S.*]

Asiaticis. C

Μύνδος ἄφωνος, καὶ πόλις Ἀσίας Hesych. Casaub. in Animadv. ad Athen. p. 538. „Sophocles μύνδους *pisces* appellauit, quia Asiatici Graeci μύνδους quasi μὴ αὐδῶντας *mutos* vocabant."

Boeotis.

[Αἱμακουρίας Βοιωτοὶ τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν, Schol. Pindar. Olymp. Od. 1. v. 146. et Hesych. vbi v. Albert. Cf. Plut. vit. Aristid. c. 21. p. 332. B. *S.*]

Ἔγχελις. Vide Attic. Dial. Nomin. Declinat. Quart. D p. 24. C.

ἐπιχάριττα Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 884. quam vocem Interpres vertit *gratificare*.

270 Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίτως. quo vocabulo

A vtitur idem Boeotus ibid. v. 867.

[Ὄκταλλος ὁ ὀφθαλμὸς παρὰ Βοιωτοῖς Arcadii grammatici glossae MSS. apud Koen. ad Gregor. p. 272. *S.*]

ὀρτάλιχος Theocr. Idyll. 13. v. 12. Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 871. vbi Schol. ὀρταλίχων δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν διάλεκτον. Hesych. ὀρτάλιχοι, οἱ μήπω πετόμενοι, καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες.

Πελίχναν (καλεῖν) Βοιωτοὺς τὴν κύλικα Σέλευκος (Φησί.) Athen. p. 495. C. πελικὰν (et sic forsan scribendum in Athen.) εἶδος ποτηρίου ξυλίνου, διὰ τὸ πεπελεκίσθαι. ἄλλοι, ξυλίνη λεκάνη Hesych.

Σίδας ὅτι τὰς ῥοιὰς καλοῦσι Βοιωτοί, Ἀγαθαρ-

B χίδης ἐν τῇ ἐννεακαιδεκάτῃ τῶν Εὐρωπικῶν οὕτως γράφει. ἀμφισβητούντων Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς περὶ τῆς χώρας, ἣν καλοῦσι Σίδας, Ἐπαμινώνδας (erat enim Thebanus) δικαιολογούμενος, ῥοὰν δείξας, ἤρετο αὐτούς, τί καλοῦσι τοῦτο; τῶν δ' εἰπόντων ῥοάν, ἀλλ' ἡμεῖς, εἶπε, σίδαν Athen. p. 650. F. σίδαι, ῥοιαί Hesych.

σκάλωπας (Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 879.) μύας τινάς, οὓς φαμεν σπάλακας Schol. σκάλοψ, ἀσπάλαξ Hesych.

Thebanis.

C Athen. p. 621. F. ὅτι δὲ καινουργοῦσι κατὰ τὰς φωνὰς οἱ Θηβαῖοι, Στράττις ἐπιδείκνυσιν ἐν Φοινίσσαις διὰ τούτων,

Ξυνίετ' οὐδὲν πᾶσα Θηβαίων πόλις,
Οὐδέν ποτ' ἀλλ' οἵ πρῶτα μὲν τὴν σηπίαν
'Οπιτθοτίλαν, ὡς λέγουσιν, ὀνομάζετε.
Τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἰατρὸν δὲ
Σάκταν, φλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ
Τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας.
Τὴν ἔνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾷν δὲ ἐκκριδέμεν,
Νεοσπάτωτον δ' ἦντι νεοκάττυτον. D

Hesych. ὀπισθοτίλα, σηπία. et sic emendat Casaubon. ac Eustath. p. 1818. l. 2. vbi hae voces recensentur.

Hesych. exp. σάκτας, ὁ θύλακος. De vocibus 271
φλέφυρα et τῦκα vide prius φ pro γ, p. 150. A
C. et τ pro κ, ibid. A.

Hesych. κωτίλη, λαλιστάτη. Sic κωτίλαι Theocr. Idyll. 15. v. 89. et κωτίλλοισαι Ibid. v. 87. *garrula hirundo* Virgil. Georg. 4. v. 307.

Hesych. ἔνθεσις, ὁ ψωμός. Id. ἀκόλους, ψωμοὺς, παρ' ὃ ἡ τροφὴ ἀσχόλους ποιεῖ καὶ ἡμέρους τοὺς φαγόντας. Id. κριαδέμεν (et sic reponit in Athenaeo Casaubonus) γεννᾷν (Casaub. corrigit γελᾷν) Βοιωτία ἡ λέξις. Id. σπάτος, δέρμα, σκύτος.

Byzantiis. lege infra Corinthiis. Ὄλπην. B

Caribus.

'Αλάβανδος κατὰ τὴν Καρῶν φωνὴν, 'Ιππόνικος. ἄλα μὲν τὸν ἵππον, βάνδα δὲ τὴν νίκην καλοῦσι Steph. de Vrb. lege Notas. Sic et in voce 'Υλλούαλα.

Μέγισσα (aut potius γίσσα, vti corrigitur in Notis) τῇ Καρῶν φωνῇ λίθος ἑρμηνεύεται. νῦν δὲ
τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις γίσσα λέ- C
γομεν. Steph. de Vrb. ad vocem Μονόγισσα.

Corinthiis.

'Αμβροσίαν τὸ κρίνον Κορίνθιοι καλοῦσιν, ὥς φησι Νίκανδρος ἐν Γλώτταις Athen. p. 681. B. ἀμβροσίη. Κορίνθιοι τὸ κρίνον Hesych.

['Επιδημιουργὸς ὄνομα ἀρχῆς παρὰ Κορινθίοις Schol. Thucyd. 1, 56. Cf. supra in Argiuis. *S.*]

D Ὄλπην Κλείταρχος (sic legit Casaub. pro καὶ τάριχος) Κορινθίους μέν φησι καὶ Βυζαντίους καὶ Κυπρίους τὴν λήκυθον ἀποδιδόναι Athen. p. 495. C. ὄλπα, λήκυθος Hesych. ὄλπαν *) Theocr. Idyll. 2. v. 156. ὄλπιδος Id. Idyll. 18. v. 45. *) Schol. ὄλπη κυρίως ἡ δερματίνη
272 λήκυθος, νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ, διὰ
A τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας· τὰ γὰρ
Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηται.

Cretensibus.

'Ακακαλλὶς, ἄνθος Ναρκίσσου. Κρῆτες Hesych.

ἄμακις ἅπαξ, Κρῆτες Id.

B ἀνάφαια, ἡ θερμοποτὶς παρὰ Κρησίν. Fragm. Athen. apud Casaub. Animadv. p. 783. Forsan ab ἀνάπτομαι. ἀνάπτεται φλέγεται Hesych.

Ἔλλοπας Cretenses dixere *mutos*, ceu ἐλλιπεῖς τὴν ὄπα Casaub. Animadv. in Athen. p. 558. vnde οἱ ἰχθύες ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἔλλοπες καλοῦνται, ἢ διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοὶ Athen. p. 308. B. ἐλλοπιεῖς, ἄφωνοι καὶ οἱ λεπιδωτοὶ Hesych. ἐλλοπιεύειν Theocr. Idyll. 1. v. 42. Schol. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν, ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπῆς
C καὶ φωνῆς. ἔλλοπας ἰχθῦς Hesiod. 'Ασπ. v. 212. ἔλλοψ κούρα Syring. Simm. v. 19. [Cf. ad Empedoclem p. 509. *S.*]

εὐάδειν Chishul. Antiq. Asiat. p. 115. l. antepen.

a themate εὐάδω, quod deriuatur ab εὔαδα, perfecto Aeolico et Poetico verbi ἅδω.

ἔχονι, ἔχουσι Κρῆτες Hesych.

Θίος, θεὸς Κρῆτες Id.

Μαρνάν. τὰς παρθένους οὕτω Κρῆτες προσαγο-
ρεύουσι Steph. de Vrb. in Γάζα. lege not. At
virgo apud Cretenses non dicebatur *marna*,
sed μάρτις. Bochart. Chan. p. 824. (p. 745.
ed. Leusden.) Cretes *Dianam Britomartin* gen- D
tiliter nominant, quod sermone nostro sonat
virginem dulcem. Solin. p. 29. lege Salmas. in
eund. p. 172. Hesych. Βριτόμαρτις, ἐν Κρήτῃ
ἡ Ἄρτεμις. Βριτὺ γλυκὺ, Κρῆτες. Μορτὸς
ἄνθρωπος θνητός. vnde o mutatur in α μάρ- 273
τις. vti notat Salmas. μορτὸς autem videtur A
esse pro βροτὸς, β in μ mutato, et ρ transpo-
sito.

μνοίαν (Σωσικράτης ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν Φησι)
οἱ Κρῆτες τὴν κοινὴν δουλείαν καλοῦσι, τὴν
δὲ ἰδίαν ἀΦαμιώτας, τοὺς δὲ περιοίκους ὑπη-
κόους Athen. p. 263. F. lege Eustath. p. 1024.
l. 36. et Hesych. μνώα, δουλεία. μνοία, ἱκε-
τεία. (Casaub. in Athen. p. 459. reponit οἰκε-
τεία.) hinc Hybrias Cretensis apud Athen. p.
696. A. τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι. B
Hesych. ἀΦαμιῶται, οἰκέται ἀγροῖκοι.

Πήριξ πέρδιξ, Κρῆτες Hesych.

πύτνα apud antiquos Cretenses appellatur πέτρα. vnde Ἱεράπυτνα vrbs Cretae. Prideaux in Foed. Cret. apud Marm. Oxon. p. 121.

Σεῖναι θεῖναι Κρῆτες Hesych. Id tamen videtur potius ad Lacones pertinere; nam Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1083. σέτω pro θέτω.

σταινύω constituo. σταννέσθων Marm. Oxon. III. l. 66.

C συνενίπαντι in Foed. Cret. apud Marm. Oxon. p.
117. et 120. quod videtur significare idem ac
σὺν, vel ἅμα, vel σύμπαντες.

Τεῖον ποῖον Κρῆτες Hesych.

Ὑπεχθέομαι. ὑπεχθήτω Marm. Oxon. III. l. 21. lege Ibid. p. 663.

Φάγρους Στράττις ἐν Φιλοκτήτῃ. ἔστι δὲ γένος λίθου Φάγρου. ἡ γὰρ ἀκόνη κατὰ Κρῆτας Φάγρος, ὥς Φησι Σιμμίας Athen. p. 327. E.

Plures Creticas voces lege apud Athen. p. 267. C.
D ex Hermonis Creticis glossis. [et e Seleuco, in-
primisque apud Meursium de Creta 4, 15. p. 255-
258. *S.*]

Cyrenensibus.

[Ἀνάποινος (fort. ἀναποίνως), Κυρηναῖοι ματαίως Hesych. *S.*]

Δεῖνον Κυρηναῖοι τὸν ποδονιπτῆρα ὀνομάζουσιν,
274 ὥς Φιλήτας Φησὶν ἐν Ἀττικοῖς Athen. p. 467.
A extr. at Hesych. δεῖνος, εἶδος ἐκπώματος.

Cypriis.

Ἄωτον παρὰ Κυπρίοις. τὸ ἔκπωμα, ὡς Πάμφιλος. Φιλήτας δὲ, ποτήριον οὖς οὐκ ἔχον Fragm. Athen. apud Casaub. Anim. p. 783.

[Θρόνα Κύπριοι τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια Schol. Theocr. Idyll. 2. v. 59. *S.*]

Κὰς Κύπριοι ἀντὶ τοῦ καὶ Hesych.

B κύπελλα Σιμάριστος (Φησὶ) τὸ δίωτον ποτή-
ριον Κυπρίους, τὸ δὲ δίωτον καὶ τετράω-
τον Κρῆτας καλεῖν Athen. p. 483. A. Hesych.
κύπελλον, εἶδος ποτηρίου ἀώτου. Casaub. in
Anim. ad Athen. p. 820. reponit διώτου.

[Οὖνον· Κύπριοι δρόμον Hesych. *S.*]

Σίβολε, τί θέλεις. Κύπριοι Hesych. pro τί βούλει;

[Plura dabit Meursius de Cypro 2, 25. p. 153—155. *S.*]

Delphis.

Κραταίπους Pind. Olymp. Od. 13. v. 114. Schol. κραταίποδα τὸν ταῦρον φησίν. οὕτω δὲ Δελφοὶ ἰδίως ἐκάλεσαν. [κραταίποδες Hom. C epigr. 15. v. 8.

Cf. supra p. 140. A. *S.*]

Dryopibus.

Πόποι Hom. Ιλ. α. v. 254. Lycophr. v. 943. Tzetz. ἡ λέξις Δρυόπων. Plut. de aud. poet. c. 5. p. 22. C. καλοῦσι Δρύοπες πόπους τοὺς δαίμονας. Eustath. p. 98. l. 46. οἱ θεοὶ πόποι λεγόμενοι, οἱονεὶ ἔποποι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὡς τὰ πάντα διοπτεύοντες. ὁποῖον δή τι καὶ ὁ δίοπος δηλοῖ, λέξις παρ' Αἰσχύλῳ ἡγεμονική. Aeschyl. Pers. v. 44. δίοποι — D Schol. οἱ διέποντες, ἡγεμόνες. Hesych. πόποι, παπαί; ἐπίφθεγμα (Schol. ἐπίῤῥημα) σχετλιαστικόν. Ἀπίων δὲ φησὶν, οἱ δαίμονές εἰσι πόποι.

Eleis.

275 A [Βάκχυλον· σποδίτην ἄρτον. Ἠλεῖοι Hesych. Cf. Athenae. p. 111. D. et ibi Casaub. p. 216. *S.*]

Δίκαρ, τοὺς κριτὰς Ἠλεῖοι Hesych.

[Κύλλας· σκύλαξ. Ἠλεῖοι Id.

Σκνίφος· ἄκρα ἡμέρας καὶ ἑσπέρας. Ἠλεῖοι. Id. *S.*]

[Heracleotis.

Αὔθιος· ἠθμός. Ἡρακλεῶται Hesych.

Omnino v. Alexii Symmachi Mazochii commentarii in regii Herculanensis Musei aeneas tabulas Heracleenses, Neapoli 1754. sq. fol. 2 voll. vbi etiam est lexicon Heracleoticum. *S.*]

Laconibus.

Ἀδελιφὴρ ἀδελφὸς Λάκωνες Hesych.

B αἶκλον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων προσαγορεύεσθαι δεῖπνόν φησιν ὁ Πολέμων Athen. p. 140. C. Epicharm. apud Eund. p. 139. B. παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλεια σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας — τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσηγόρευον ἐπιδόρπισμα· οἱ δὲ Δωριεῖς ἔπαικλον· τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπίδειπνα Athen. p. 664. E. Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος φησὶ καλεῖσθαι ἐπέκλεια (Casaub. legit ἐπαίκλια aut ἐπαίκνια) τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα Id. p. 642. E.
C αἶκνον δεῖπνον Hesych. ἐπαίκλια ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἐπαίκνια κατὰ συγγένειαν τοῦ ν καὶ τοῦ λ. εἰσὶ δ' αὐτὰ μετὰ δεῖπνον βρώματα. αἶκνον γὰρ καὶ αἶκλον τὸ βρῶμα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ νίτρον λίτρον (Attic. Λ pro ν. p. 3. A.) καὶ τῶν ὁμοίων Eustath. p. 1141. l. 9.

ἀμπέσαι, ἀμφιέσαι Λάκωνες Hesych.

ἀπεσουτὴρ, ἀπεσώθη Λάκωνες Id.

ἄππιρ. ὕσπληξ Λάκωνες Id.

Βέσκεροι ἄρτοι ὑπὸ Λακώνων Id.

βουάγορ, ἀγελάρχης. Λάκωνες Id.

D βορθαγορίσκια, χοίρεια κρέα. καὶ μικροὶ χοῖροι βορθάκεοι. Λάκωνες Id. οὐδ' ὀρθαγορίσκοι, ὥς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι, ἀλλ' ὀρθραγορίσκοι,' ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται Athen. p. 140. B.

Γερωχία Laco apud Aristoph. Lysistr. 979. Biset. εἴπερ ἡ λέξις καλῶς ἔχει, τοῦτο τῆς Λακω- 276 νικῆς διαλέκτου εἶναι φήσεις. A

γῶνορ, γωνία Λάκωνες Hesych.

Εἱλώτας οἱ Λακεδαιμόνιοι προσηγόρευσαν τοὺς καταδουλωθέντας Athen. p. 265. C. Hesych. Εἵλωτες, οἱ Λακεδαιμόνιοι δοῦλοι. Strab. p. 701. D. ἀντὶ δούλων (ἐχρῶντο) — Κρῆτες μὲν τοῖς Ἀφαμιώταις, Λάκωνες δὲ τοῖς εἵλωσι.

εἴσπνιλος, — ὁ μὲν ἦν εἴσπνιλος, φαίη χ' ὠ 'μυκλαῖσδων Theocr. Idyll. 12. v. 13. Schol. B ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος εἴσπνιλος, τουτέστιν ἐραστής. Ἀμύκλαι δὲ πόλις Λακωνική. Lege Eustath. p. 1547. l. 19.

εὔχοντο Pind. Olymp. Od. 6. v. 88. Schol. τῷ εὔχοντο ἀντὶ τοῦ εἶπον οἱ Λάκωνες χρῶνται. Hesych. εὔχεαι, λέγεις. εὐχόμεθα, φαμέν.

Κάβασι κατάβηθι Λάκωνες Hesych.

κοπίς. Μόλπις ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, γράφων οὕτως. ποιοῦσι δὲ καὶ τὰς καλουμένας κοπίδας. ἔστι δ' ἡ κοπὶς δεῖπνον, etc. Athen. p. 140. A. et κοπίζω, *copidem coeno* p. 138. F.

κυνάδα τὴν ἀπομαγδαλίαν Λακεδαιμόνιοι καλοῦσι Poll. 6, 93. p. 293. l. 2. τὰς ἀπομαγδαλίας Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν κυνάδας Athen. p. 409. D. nam apomagdalias canibus projiciebant. Casaub. Anim. p. 697. κυνάδες, αἱ ἀπὸ μαγδαλιᾶς (repone αἱ ἀπομαγδαλίαι) Hesych. sed κυνάδες *pili canini* apud Theocr. Idyll. 15. v. 19. C

κυρσάνιε Lacon apud Aristoph. Lysistr. 982.

Biset. ἀντὶ τοῦ ὦ νεανία, ὦ ἔφηβε, ὦ εὐτελέστατε. κυρσὸς γὰρ εὐτελὲς λάχανον. κυρD σανίους δὲ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μειράκια, καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους. Hesych. κυρσάνιοι, τοὺς κυρακίσκους (Christ. reponit μειρακίσκους) οὕτως ἔλεγον.

277 A κώθων, Λακωνικὸν ποτήριον, οὗ μνημονεύει Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Κύρου παιδείας (c. 2. §. 8.) Athen. p. 483. A.

Λυχλοφορίοντες Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1002. Biset. λυχλοφορίοντες εἴτε λυχνοφορίοντες, ὥς τινες γραπτέον νομίζουσιν, εἴπερ τοιαύτῃ γραφῇ ἄνευ σφάλματος τυγχάνει, Λακωνικὴν λέξιν εἶναι φαίης. (Kusterus dedit λυχνοφορίοντες.)

Μόθακες καλούμενοι παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλεύθεροι μὲν, οὐ μὲν Λακεδαιμόνιοι etc. Athen. p. 271. E. vbi plura de nominibus Seruorum apud Lacedaemonios. Hesych. μόθακες οἱ ἀνατρεφόμενοι τοῖς υἱοῖς δοῦλοι παῖδες. et μόB θωνας τοὺς παρατρεφομένους τοὺς λεγομένους παιδίσκους. Λάκωνες.

μουκηρόβατον Πάμφιλος ἐν Γλώσσαις φησὶ καλεῖσθαι τὸν καρυοκατάκτην ὑπὸ τῶν Λακώνων, ἀντὶ τοῦ ἀμυγδαλοκατάκτην. μουκήρους γὰρ Λάκωνες καλοῦσι τὰ ἀμύγδαλα Athen. p. 53. B. Λάκωνας Σέλευκος ἐν Γλώσσαις φησὶ καλεῖν τὰ μεγάλα κάρυα μυκήρους. — Ἀμερίας δέ φησι, μύκηρον τὴν ἀμυγδάλην καλεῖσθαι Id. p. 52. C. Hesych. μύκηρος, ἀμυγδαλῆ. τινὲς δὲ μῆλα (Casaub. reponit μεγάλα) κάρυα.

C Ὄμφα ὀσμὴ Λάκωνες Hesych. lege prius εὐόμφαλον.

ὀξύμαλα Περσικὰ, ἅ τινες Ἄδρια, τοὺς Λάκωνας καλεῖν τὰ κοκκύμηλα φησὶν Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς γλώσσαις Athen. p. 83. A. Hesych. ἄδρυα Σικελοὶ λέγουσι τὰ μῆλα, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀκρόδρυα.

Πέδευρα, ὕστερα Λάκωνες Hesych. haec vox videtur fieri a πέδα pro μετά.

Πολυχαρίδα Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1100. Biset. Πολυχαρίδη, ὄνομα κύριον ἀνδρὸς εἶναι φαίνεται. τινὲς δὲ, ὃ καὶ πιθανώτερον, νομίζουσιν εἶναι τῆς Λακωνικῆς διαλέκτου φωνὴν θωπευτικὴν καὶ κολακευ- D
τικὴν, ἥπερ τοὺς φίλους προσφωνοῦντες ἐχρῶντο.

πυῤῥίχην Ἀριστόξενός φησιν ἀπὸ Πυῤῥίχου 278
τοῦ Λάκωνος τὸ γένος τὴν προσηγορίαν λα- A
βεῖν. Λακωνικὸν δ' εἶναι μέχρι καὶ νῦν ὄνομα τὸν Πύῤῥιχον Athen. p. 630. E. Casaub. Anim. p. 902. πύῤῥιχος Dorica vox est, et cum est κύριον ὄνομα, et cum ἐπίθετον. vti Theocr. Idyll. 4. v. 20. ταῦρος ὁ πύῤῥιχος.

Σέμελον τὸν κοχλίαν λέγειν Λακεδαιμονίους Ἀπελλᾶς φησι Athen. p. 63. C. et Ibid. Epicharm. τὸν σέσιλον. Hesych. σέμελος κοχλίας. et σέσηλοι, κοχλίαι Λάκωνες.

Ὑσπλάτιδος Lacon apud Aristoph. Lysistr. 999. B
Biset. ὑσπλᾶτις εἴτε ὑσπλῆτις ταυτὸν τῷ ὕσπληγξ.

Φυσίκιλλος (Laconica vox Casaub. Anim. p. 260.) ἐστὶν ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιος, γογγυλώτερος δὲ τὴν ἰδέαν Athen. p. 139. A.

Χαῖος. χαῖα Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 90. χαϊωτέραν Lacon apud Eund. ibid. v. 1159.

χαῶν Theocr. Idyll. 7. v. 5. Schol. Theocr. χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενὲς, ἢ τὸ ἀρχαῖον. Sic Suid. in χαὸν, et χαῖα. Sic Bi-
C set. et Christ. in Aristoph. Biset. ad Lysistr. 90. ἐν τοῖς τοῦ Αἰσχύλου παλαιοῖς σχολίοις οἱ εὐγενεῖς χαοὶ καλοῦνται, καὶ βαθυχαῖοι, οἱ μεγάλως εὐγενεῖς, ἐν Ἱκέτισι (v. 865.).

χαλκίδας παρὰ Λακεδαιμονίοις τὰς θεραπαίνας ἐπικαλεῖσθαί φησι Πρόξενος ἐν δευτέρῳ Λακωνικῆς πολιτείας Athen. p. 267. D.

[Plura dabit Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 257—293. et Meursius in Miscellaneis Laconicis, inprimis 3, 5—8. p. 216—233. S.]

Lydis, et Mysis.

D Ὀξύνην Λυδοὶ μύσην φασί Steph. de Vrb. in Μυσία. Strab. p. 572. A. — ἐτυμολογοῦντες τὸ ὄνομα τὸ τῶν Μυσῶν· ὅτι τὴν ὀξύην οὕτως ὀνομάζουσιν οἱ Λυδοί· πολλὴ δ' ἡ ὀξύη κατὰ τὸν Ὄλυμπον. Sic Eustath. in Dionys.
279 Af. p. 46. et 107. Hesych. Μύσον, τὴν ἀξίνην
A (repone ὀξύην) Μυσοί.

Macedonibus.

Ἄππα Callim. Dian. v. 6. Hort. Adon. Ἄττα (Hom. Ιλ. ι. v. 603. Schol. τροφέ. Θετταλῶν ἡ φωνή.) ἐπίφθεγμα τιμητικὸν νεωτέρου πρὸς παλαιότερον. παρὰ τὸ πάππα ἄππα. ὃ δηλοῖ κατὰ Μακεδόνας τὸν πατέρα κατὰ τρο-
B πὴν τῶν ππ εἰς ττ.

Δάνον Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι Plut. de aud. poet. c. 5. T. II. p. 22. C. δαινῶν κακοποιῶν, κτείνων Μακεδόνες Hesych. δ pro θ solet accipi; vide prius, Conson. Δ pro θ. p. 141. C. D.

[δώραξ, σπλὴν ὑπὸ Μακεδόνων Hesych. S.]

Ἐστερικὰς τῇ πατρῴᾳ Φωνῇ οἱ Μακεδόνες κύνας (ὑφ' ὧν ἐσπαράχθη Εὐριπίδης) καλοῦσι. Steph. de Vrb. in Βορμίσκος.

[Κοράσιον dicitur Macedonicum vocabulum esse in Schol. Hom. Villois. ad Ιλ. υ. v. 404. S.]

κωρύκους ὑπὸ Μακεδόνων τὰς τραχείας κόγχας καλεῖσθαί Φησιν Ἡγήσανδρος ἐν ὑπομνήμασι Athen. p. 87. B. Inde in Hesych. κώρυκος — οἱ δὲ πλοῖον, οἱ δὲ λόγχην. fere reposueram κόγχην. C

[Ματτυεῖς (VV.DD. malunt Ματτύαι.) ἡ μὲν Φωνὴ Μακεδονικὴ (iidem Μηδικὴ), ὄρνις καὶ τὰ ἐκ τοῦ ζωμοῦ αὐτοῦ λάγανα περιΦερόμενα. Hesych.

Multa alii collegi in dissertatione de dialecto Alexandrina p. 56. 57. et p. 24. 25. S.]

Megarensibus.

Γυάλας τὰ ποτήρια καλεῖν Μεγαρέας Φησὶ Φιλήτας ἐν Ἀτάκτοις Athen. p. 467. C. Hesych. γύαια ποτήρια. mallem reponere γύαλα.

[Paphiis.

Θοράνας, τὸ ἔξω. ΠάΦιοι Hesych.

Ἴγγια (Hemsterh. vult Ἴγγα)· εἷς. ΠάΦιοι Hesych.

ἰμίτραον· ὑπόζωστον. ΠάΦιοι Id.

Κατέρεαι· κάθισαι. ΠάΦιοι Id. S.]

Phrygibus.

[Ἀζὴν σημαίνει τὸν πώγωνα κατὰ Φρύγας Etymol. p. 22. l. 36. Ἄζενον· πώγωνα. Φρύγες Hesych.

ἁρμὰν σημαίνει τὸν πόλεμον τῇ τῶν Φρυγῶν διαλέκτῳ Etymol. p. 145. l. 42. S.]

D Βαλλὴν παρὰ τῷ ΣοΦοκλεῖ ποιμένες λέγοντες, βασιλεῦ, λέγουσι Φρυγιστί. Sext. Empir. contra Mathem. 1, 313. βαλλὴν βασιλεὺς Φρυγι-
280 στί Hesych. βαλὴν ἀρχαῖος Aeschyl. Pers. v.
A 659. Schol. βαλὴν βασιλεὺς λέγεται, ΕὐΦορίων δέ Φησι Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. ὅθεν καὶ βαλήναιον ὄρος, ὅ ἐστι βασιλικόν. apud Plut. de Fluv. 12, 3. p. 1155. C. lege Eustath. p. 381. l. 17. et notas Stanleii in Aeschyl. p. 782.

βέδυ τοὺς Φρύγας τὸ ὕδωρ καλεῖν ὁ Δίδυμός Φησι, καθὰ καὶ ὈρΦεὺς, καὶ ὁ Θύτης Δίων· καὶ ὁ κωμικὸς Φιλύδεος βέδυ τὸν ἀέρα γινώσκει, καὶ ὁ Κυζικηνὸς Νεάνθης γράΦων τοὺς Μακεδόνων ἱερεῖς ἐν ταῖς κατευχαῖς βέδυ κατα-
B καλεῖν, ὅπερ ἑρμηνεύουσιν ἀέρα Clem. Alex. Strom. l. 5. p. 569. A. B. C.

βεκὸς ἄρτος, Φρύγες Hesych. βέκκος τὸν ἄρτον Φρύγες καλέουσιν Herodot. 2, 2. p. 61. l. 26. Schol. Aristoph. Nubb. 397. βεκκεσέληνε. παρ' αὐτοῖς (scil. ΠαΦλαγόσι) ὁ ἄρτος βὲκ λέγεται. et paulo post τὸ βὲκ κατὰ Φρύγας ἄρτος.

[Μαζεὺς, ὁ Ζεὺς παρὰ Φρυξὶ Hesych. S.]

C Rhodiis.

Ἐρυθίβην τὴν ἐρυσίβην (Joel. 2, 25.) καλοῦσι Ῥόδιοι Strab. p. 613.

[Μαστροξένους Ῥόδιοι καλοῦσι τοὺς λαθραίους παῖδας Schol. Eurip. Alcest. v. 992.

Multa alia collegit Meursius de Rhodo 2, 3. p. 84. sq. S.]

[Salaminiis.

Εὔχους· χώνη. Σαλαμίνιοι Hesych.

Καδίαν· Σαλαμίνιοι ὑδρίαν Id. *S.*]

Siculis.

[Ἄδρυα Σικελοὶ λέγουσι τὰ μῆλα Hesych.

Ἀντόμους· σκόλοπας. Σικελοὶ Id. *S.*]

Ἀσχέδωρον καλοῦσι τὸν σύαγρον οἱ περὶ τὴν Σικελίαν κατοικοῦντες. Αἰσχύλος γοῦν ἐν Φορκίσιν, — ἀσχέδωρος ὥς. καὶ Σκίρας (τῆς Ἰταλικῆς καλουμένης κωμῳδίας ποιητὴς, γένος Ταραντῖνος) ἐν Μελεάγρῳ. ὅτι δὲ Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλαῖς D κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς, οὐδὲν θαυμαστόν. Athen. p. 402. A. B. C. ἀσχέδωρος ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλοῖς Hesych.

Γέλα πάχνη λέγονται τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν Steph. de Vrb. in Γέλα.

[Γέῤῥα λέγεται τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα παρὰ Σικελοῖς Etymol. p. 228. l. 47.

Κύβιτον ἀγκῶνα vocant Dores Siculi; et Epicharmus κυβιτίζειν *cubito ferire* dixit: Rufus Ephesius in Lexic. Medic. H. Stephani, p. 533. Ex Rufo profecit fortasse Pollux 2, 141. 142. vbi Epicharmus κυβιτίζειν dixisse legitur τὸ παίειν τῷ ἀγκῶνι.

Λαθρακάζων· χαλιναγωγῶν. Σικελοὶ Hesych.

Μέσα Σικελοὶ καὶ Ταραντῖνοι τὰ αἰδοῖα ἀποκαλοῦσιν Etymol. p. 575. l. 11.

Μῶμαρ Siculi stultum vocant, auctore Festo. Aliter Hesych. *S.*]

281

Σύφαρα οἱ Σικελοὶ καλοῦσι τὸ ἐπιπολάζον τῷ A γάλακτι Schol. Nicand. p. 70. σύφαρ, τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες Hesych.

Φθινοπωρισμὸς (Ananius apud Athen. p. 282. B.) Sicula vox est pro φθινόπωρον Casaub. Anim. p. 503.

Siceliotis.

[Κίναδος. οἱ Σικελιῶται τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι Schol. Theocr. Idyll. 5. v. 25. Cf. Etymol. p. 514. l. 12. *S.*]

Κώθωνα τὸν κωβιὸν καλοῦσι Σικελιῶται, ὡς Νίκανδρος φησὶν ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς γλώτταις, καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Σώ-
B φρονος Athen. p. 309. C. at Hesych. κῶθυ, κωβιός.

Eustath. p. 1896. l. 50. διαφορὰ Σικελιωτῶν καὶ Σικελῶν, τὸ τοὺς μὲν Ἕλληνας, τοὺς δὲ βαρβάρους εἶναι.

[De Siciliae dialectis diligenter disputauit Gabr. Lancellottus Castellus, Princeps de Torremuzza in prolegomm. ad nouam collectionem inscriptionum Siciliae (Panormi 1784. fol.) Sect. I. *S.*]

Syracusiis.

[Ἄμφασμα· ψαιστὰ, οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ βεβρεγμένα ἐν θυσίαις. Συρακούσιοι Hesych.

Ἀντιφάρα, ἡ ζήλη (i. e. inuidia), παρὰ Συρακουσίοις Etymol. p. 114. l. 19. *S.*]

Βάμβα, τὸ χρῶμα, καὶ τὸ ἔκβαμμα. Συρακού-
C σιοι Hesych. pro βάμμα Dores. Casaub. Anim. in Athen. p. 270.

[Γαφάγας, σκώληξ, ὑπὸ Συρακουσίων Etymol. p. 221. l. 49. Apud Hesychium est Γαφάτα. *S.*]

Πίσυνος (Hom. Ιλ. ε. v. 205.) Συρακουσίων γλῶσσα λέγει Eustath. p. 96. l. 14.

[Σαυκόν· ξηρόν. Συρακούσιοι Hesych. *S.*]

Tarantinis.

[Ἀγάλιος, λοιδορία· καὶ τὸ ἀγαλίζεσθαι, λοιδορεῖσθαι· Ταραντῖνοι Etymol. p. 7. l. 7. *S.*]

ἀματὶς ἅπαξ Ταραντῖνοι Hesych. Vide Conson. μ pro π. p. 144. C.

[ἀμώσας· κρεμάσας. Ταραντῖνοι Hesych. *S.*]

ἄνεγκα (lege ἄνεγμα) αἴνιγμα Ταραντῖνοι. ἐκβολῇ τοῦ ἑνὸς ι, καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου D εἰς ε. Id.

[Βακίας, βόρβορος, πηλὸς, ὑπὸ Ταραντίνων Etymol. p. 186. l. 1. *S.*]

Ἔστοκα ἐνίοτε παρὰ Ταραντίνοις Hesych.

[Ῥήτρα, συνθήκη, ὁμολογία. Ταραντῖνοι δὲ, νόμον καὶ οἷον ψήφισμα Etymol. p. 703. l. 43. *S.*]

Τί δόστορε, τί ποιεῖτε Ταραντῖνοι Hesych. pro τί δρᾶσθε, per Metathesin τοῦ ρ, enallagen τοῦ α in ο (Vide Vocal. ο pro α. p. 154. C.) τοῦ 282 θ εἰς τ (Vide Conson. τ pro θ. p. 149. C.) A

[Cf. supra in Siculis. *S.*]

Teniis.

Μυκήρους καλεῖν Τηνίους τὰ γλυκέα κάρυα — Athen. p. 52. C. lege Not. Casaub. p. 106.

Thessalis.

[Ἀγορά. Θετταλοὶ καὶ τὸν λιμένα Ἀγορὰν καλοῦσιν Hesych. *S.*]

ἀΐτας Theocr. Idyll. 12. v. 14. τὸν δ' ἕτερον B πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.

Schol. ἕτερος ὑπὸ Θεσσαλῶν λεγόμενος ἀΐτας, τουτέστιν ἐρώμενος.

[Θρόνα Θεσσαλοὶ τὰ πεποικιλμένα ζῶα Schol. Theocr. Idyll. 2. v. 59.

Πέλλα et

Πελλητήρ. Κλείταρχος ἐν ταῖς Γλώσσαις, Πελλητῆρα μὲν καλεῖν Θεσσαλοὺς καὶ Αἰολεῖς τὸν ἀμολγέα, πέλλαν δὲ τὸ ποτήριον. Athenae. p. 495. E.

Cf. supra in Argiuis. *S.*]

Thracibus.

Σαλμὸν οἱ Θρᾶκες τὴν δορὰν καλοῦσι Porphyr. de Vit. Pythag. c. 14. p. 9. (p. 16. ed. Kuster.)

[σανάπαι λέγονται οἱ μέθυσοι παρὰ Θραξὶν Schol. Apollon. Rhod. 2, 948. *S.*]

C Tyrrhenis.

[Ἀγαλλήτορα· παῖδα. Τυῤῥηνοὶ Hesych.

ἄνδας, βορέας ὑπὸ Τυῤῥηνῶν Id. *S.*]

αἴσοι, θεοὶ ὑπὸ Τυῤῥηνῶν Id.

[αὐκήλως, ἕως ὑπὸ Τυῤῥηνῶν Id.

Κάπρα· αἴξ. Τυῤῥηνοὶ Id. *S.*]

[Juuat hic adscribere opusculum grammatici cujusdam, in quo nonnulla vocabula quibusdam Graeciae ciuitatibus peculiaria recensentur. Cum enim illud reperiatur in libris, qui sunt in his terris rarissimi, vt in *Regiae bibliothecae Matritensis Codicibus Graecis MSS.* ab Johanne Iriarte descriptis P. I. Matriti 1769. fol. p. 146. sq. e Codice XL. quocum idem vir doctus p. 378. contulit Codicem XCV. et in *Graecis Codicibus MSS. apud Nanios asseruatis*, quorum descriptionem Joh. Min-

garelli dedit Bononiae 1784. fol. p. 510. e Codice CCCIV. editum: multis viris doctis, qui fortassis insigne quid illo libello contineri putauerint, non injucundum fore existimabam, totum opusculum, vt ejus cognoscendi potestatem habeant, hic insertum legere. Inscribitur autem in omnibus tribus codicibus sic:

Ἴδιά τινα πόλεων.

Deinceps haec sequuntur:

Ἀθηναίων

τὸ ἄγαν, ἅλις.
λῶπος [1]), τὸ ἱμάτιον.
ὀθνεῖος, [2]) ὁ ἀλλότριος.
πέδον, ἡ γῆ.

Ἀργείων

αἶσα, ἡ [3]) μοῖρα.
δοῦπος [4]), ὁ κτύπος.
μῆλα, τὰ πρόβατα.

Ἀρκάδων

τὸ ἄορ, τὸ ξίφος.
θήγω, ἀκονίζω [5]).
ἴς, ἡ δύναμις.
λέκτρον, ἡ κλίνη.
λυκάβας, ὁ ἐνιαυτός.
ξυνὸν [6]), κοινόν.
οἶος, μόνος.

1) λωπὸς est in Cod. CCCIV.

2) Iriarte edidit ὀθνεῖος.

3) Cod. XCV. et CCCIV. αἶσα, ἡ μοῖρα· ὁ κτύπος.

4) δοῦπος habet solus Codex XL.

5) Cod. XCV. et CCCIV. in hoc et praecedenti omittunt interpretamenta, nihil exhibentes nisi haec: τὸ ἄορ, τὸ θήγω.

6) Mingarellius dedit ξηνόν.

Ἀχαιῶν

αὔω, φωνῶ [7]).
λάζω, λαμβάνω.
ἄτερ [8]), χωρίς.

Αἰτωλῶν

τὸ δέμας, σῶμα.
οὖλας [9]), ἔλαφος.
πάλος, κλῆρος.

Ἀκαρνάνων

ἐνέσπω, τὸ λέγω.
κῆρ, θάνατος.
στείχω [10]).

Ἀμβρακιωτῶν

αἴθεται, καίεται.
βιὸς, τόξον.
χαίτη, ἡ κόμη [11]).

Αἰολέων

αἰχμὴ, τὸ ἄκρον τῆς λόγχης [12]).
γόος, ἡ φωνὴ πρὸς κακόν [13]).
δῶμα [14]).

7) Iriarte φονῶ.

8) Idem ἅτερ.

9) Ita omnes. Quae scriptura si vera est, οὖλας decurtatum putem ex οὔλαφος, i. e. ὁ ἔλαφος, quemadmodum γύποδας et ὅτριχας dicuntur pro γυμνόποδας et ὁμότριχας. v. infra p. 332. sq.

10) Cod. XCV. et CCCIV. omisso glossemate θάνατος simpliciter habent στείχω· κῆρ.

11) Recte sic Mingarelli. Sed Iriarte corrupte: χαίνη· ἀκόμη.

12) Glossema hoc vnus Cod. XL. habet, sed legit τὸ ἄκρος.

13) Si quidem vitium non est in hac Codicis XL. scriptura, κακὸν est *calamitas*.

14) Cod. XCV. t CCCIV. simpliciter exhibent αἰχμή· γόος·

Ἑρμιονέων

ἴθι, πορεύου [15].
κνίσσα, θυσία [16].
δῶμα, οἶκος [17].

Θεσσαλῶν

αἶψα, ταχέως [18].
ἄνευθε.
βροτός.
ἑκάς.
κάλπις, ὑδρία.
κίρκος, ἱέραξ.
κρᾶτα, τὴν κεφαλήν.
λάτρις, δοῦλος [19].

Κυπρίων

ἀλαὸς, ὁ τυφλός [20].
ἄλγος.

δῶμα. Jam si δῶμα et Aeolibus et Hermionensibus grammaticus tribuit, arbitror, eum ideo id fecisse, vt ostenderet, Aeoles isto nomine significare *moenianum* (v. Hieron. epist. ad Sun. et Fretel. T. III, p. 61. B. ed. Tribbechov.), Hermionenses autem hanc domus partem pro tota domo ponere. Ei tamen, qui modo semel ponere nomen, atque adeo vel Aeolibus vel Hermionensibus peculiare fuisse dicere malit, non ego quidem repugnauerim.

15) Pro πορεύου, quod glossema in Cod. XCV. et CCCIV. deest, in Cod. XL. scriptum erat πορεύε.

16) Etiam hoc interpretamento carent Codd. XCV. et CCCIV.

17) Haec verba extant in solo Cod. XL. in quo paulo ante decrat nomen δῶμα. v. not. 14.

18) ταχέως et paulo post ἡ κεφαλὴ absunt a Codd. XCV. et CCCIV.

19) Cod. CCCIV. κραίτα· λάτρις· βῦλος· quorum primum et vltimum patet esse corrupta. E reliquis codd. Iriarte edidit κράτα, ἡ κεφαλὴ, pro quibus ego rescribere debui κρᾶτα, τὴν κεφαλήν. v. Hesych.

20) Pro ὁ τυφλὸς in Cod. XCV. est ἤτοι τυφλὸς, vt in Cod. CCCIV. ἢ τυφλός.

ἄλοχος.
δέπας.
ἔμαρψε.
ἠβαιόν [21].
ἕζω [22].
ἰὸς, βέλος.
θῆς, μισθωτός.
ταρβῶ.
πέδιλα.
φάσγανον [23].
χθών.
τόργος, γύψ [24].
δούπησε.

Βοιωτῶν

ἀγορεύει.
ἄνεω, ἥσυχοι [25].
πρωΐ.
κοίρανος.
μέθυ, ὁ οἶνος.
πέλεια, ἡ περιστερά.

Δωριέων

ἔπετε, ἀντὶ εἴπατε [26].
ὀσφὺς, αἱ ψύαι [27].

21) Cod. CCCIV. ἠβαί.

22) Iriarte e Cod. XL. ediderat ἴξω, sed postea, vbi Codicis XCV. varietates annotat, recte ἕζω scribi in vtroque ait. Equidem e Cod. CCCIV. praetuli ἕζω, vnde καθέζω.

23) Cod. XL. perperam φάσταχον.

24) Idem τούργος.

25) Cod. XL. αὔεω. XCV. ἄνεω. In illo scribitur etiam ἧσυχοι.

26) Cod. CCCIV. ἔπετε ἀντὶ εἴπατε.

27) Cod. XL. αἱ ψείαι.

κοῦρος, ὁ παῖς 28).
νέκυς, ὁ νεκρός.

Κλειτορίων

αἶηται, ἄνεμοι.
αὐδὴ, φωνή.
δέδορκε, εἶδε.
ἐσθλὸς, ἀγαθός.
λεύσσει 29).
πάροιθεν 30).
χηλὸς 31), κιβωτός.
ὦκα, ταχέως 32).
ὠλέναι, ἤτοι ἀγκάλαι.

Κρητῶν

γωρυτὸς 33), θήκη, φαρέτρα.
ἔλπομαι, ἀντὶ δοκῶ.
ἔντεα, ἤτοι ὅπλα.
θεράπων, δοῦλος 34).
λᾶς, λίθος.
μείων.
μόχθος.
σάκος, ἀσπίς.
φὼς 35), ἀνήρ.
σκῆπτρον, ῥάβδον 36).

28) Articulus desideratur in Cod. XCV. et CCCIV. Pro κοῦρος vix dubium est, quin reponendum sit κῶρος.

29) Cod. XL. λεύσει, vt paulo ante οἶδε.

30) Idem παρῆλθεν.

31) In omnibus legitur χῆλος.

32) ταχέως abest a Codd. XCV. et CCCIV.

33) Cod. XL. et CCCIV. γόνυτος. Cod. XCV. γορυτὸς, quod melius est. Sed γωρυτὸς scribendum esse Iriarte jam animadvertit.

34) Cod. XL. θεράπον. Librarii enim saepe ο posuere pro ω. v. not. 7. et 33. et 39.

35) Cod. XL. φῶς.

36) ῥάβδον habet solus Cod. XL.

Κορινθίων

ἕτοιμον, τὸ ἑτοιμασμένον 37).
φᾶρος, τὸ ἱμάτιον.

Κερκυραίων

κώπη, ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους.
φάλανθος, φαλακρός.
φηγὸς, δρῦς 38).

Λακώνων 39)

ἀγλαὸς, ὁ διαφανὴς 40).

Μαγνητῶν

αἶα, γῆ.
νηδὺς, γαστήρ.

Σικελῶν

κόρσας, ἤτοι κεφαλὰς, κροτάφους 41).
μέλαθρον.

37) Omissa est haec interpretatio in Cod. XCV. et CCCIV. Et sane superflua videri debet, si sanum est ἕτοιμον. Ego vero legendum suspicor εὔτυκον, de quo v. Spanhem. ad Callim. h. in lauacr. Pall. v. 3. et Theocr. Idyll. 24. v. 86. vel εὔτυκτον. Suidas: εὔτυκτα παρὰ Ἡροδότῳ (1, 119. vbi v. Wesseling.) ἀντὶ τοῦ ῥάδια, ἕτοιμα, εἰργασμένα, καλῶς κατεσκευασμένα.

38) Mingarellius ita posuit haec duo, vt appareat, ei non alterum altero explicari visum esse. Atqui haec ipsa glossa extat apud Hesychium: Φηγός· ἡ δρῦς. it. Φήγινος· δρύϊνος. v. ibi Albert.

39) In Cod. XL. est ἀκῶν, quod per compendium scriptum esse pro Λακώνων, intelligenter vidit Iriarte, qui etiam in Cod. XCV. vt Mingarellius in Codice CCCIV. inuenit Λακόνων.

40) Etiam hoc interpretamentum, ὁ διαφανὴς, abest a Codd. XCV. et CCCIV.

41) Haec edidi e Cod. XCV. Nam Codex XL. habet κόρση ἤτοι κεφαλή· κροτάφους. Cod. CCCIV. κόρσας ἢ κεφαλαίας κροτάφους.

ναίω.

Φόρμιξ, κιθάρα [42]).

Φλιασίων [43])

ἄμφω, ἢ ἀμφότεροι [44]).

ἀντικρὺ, ἐναντίον [45]).

42) Formam Aeolicam Φόρμιξ seruauit Cod. CCCIV. qui hoc nomen, vt Codex XCV. nisi quod in hoc est Φόρμιγξ, Siculorum dialecto tribuit, sed Cod. XL. qui et ipse habet Φόρμιγξ, Phliasiorum. In Cod. XCV. scriptum extat κιτάρα pro κιθάρα.

43) Cod. CCCIV. Φλιαγίων.

44) Ita Cod. CCCIV. In Cod. XL. omnino deest particula, in XCV. est ἤτοι, pro quo cum constantia quadam Cod. CCCIV. exhibere solet ἢ, vt supra not. 20. in ὠλέναι, in ἔντεα, et not. 41.

45) Sic Cod. XCV. et CCCIV. Sed in Cod. XL. turbato ordine haec leguntur: ἀντικρύ: Φόρμιγξ· κιθάρα: ἐναντίον. *S.*]

Specimen Barbararum Vocum.

Quales sunt

*)Aegyptiae; vt ἔρπις Αἰγυπτιστὶ ὁ οἶνος, Σαπφὼ, ἔρπιν — Eustath. p. 1633. l. 5. Lycophr. v. 579. lege Not. Tzetz. D

κιβώριον. τὰ Αἰγύπτια κιβώρια Athen. p. 477. F. κιβώριον, Αἰγύπτιον ὄνομα ἐπὶ ποτηρίου 263
Hesych. lege Casaub. Not. in Athen. A

κύλλαστιν Αἰγύπτιοι τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον καλοῦσι· μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι etc. Athen. p. 114. C. κύλλαστις, ἄρτος τὶς ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ ῥιζῶν ἐξ ὀλύρας Hesych.

[*) Plures tales collegi in dissertatione de dialecto Alexandrina p. 40-47. *S.*]

Persicae; vt ἄγγαρος, ἡ λέξις Περσική· σημαίνει δὲ καὶ τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικοὺς γραμματοφόρους Hesych.

κόνδυ Gen. 44, 2. Περσικὸν ἦν τὸ ἔκπωμα, ὡς κώθων Λακωνικόν. Poll. 6, 96. p. 294. l. 5.

B ὀὰ Aeschyl. Pers. v. 116. Περσικὸν θρήνημα Schol.

τυκτὰ Περσιστὶ οὔνομα τῷ δείπνῳ τούτῳ, κατὰ δὲ τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, τέλειον Herodot. 9, 109. p. 550. l. 11.

Phoeniciae; vt Γίγγραν ἡ Φοινίκων γλῶττα τὸν Ἄδωνιν καλεῖ, καὶ τούτῳ ὁ αὐλὸς ἐπωνόμασται Poll. 4, 76. p. 192. l. 4. γιγγρὸς, αὔλημά τι, ὅπερ ἔνιοι γίγγρον. οἱ δὲ αὐλοῦ γένος Hesych. γιγραίνοις γὰρ οἱ Φοίνικες, ὥς φησιν ὁ Ξενοφῶν, ἐχρῶντο αὐλοῖς Athen. p. 174. F. lege Bochart. Chan. p. 807. (p. 727. sq. ed. Leusden.)

Scythicae; vt Αἰορπατὰ τὰς Ἀμαζόνας καλέουσι Σκύθαι, — ἀνδροκτόνοι, αἰὸρ γὰρ καλέ-
C ουσι τὸν ἄνδρα, τὸ δὲ πατὰ κτείνειν Herodot. 4, 110. p. 162. l. 27. οὐνομάζονται δὲ Σκυθιστὶ, Ἱστίη μὲν Ταβιτὶ, Ζεὺς δὲ Παπαῖος· γῆ δὲ Ἀπία· Ἀπόλλων δὲ Οἰτόσυρος: οὐρανίη δὲ Ἀφροδίτη, Ἀρτίμπασα· Ποσειδέων δὲ Θαμιμασάδης Id. 4, 59. p. 151. l. 43. et p. 152. l. 1. 2.

Syrae; vt τὸν τοιοῦτον ἄρτον οἱ Σύροι λαχμὰν (לחם) προσαγορεύουσιν Athen. p. 113. C.

Multas voces barbaras affert Eustath. p. 1854. l. 14. et Aristophanes sub personis Pseudartabae Acharnn. 100. et Scythae Thesmoph. 1010. sqq.
D etc. Idem vocabula barbara saepe intermiscet; vt τὸ θρέττε Eqq. 17. (Schol. βαρβαριστὶ

ἀντὶ τοῦ θαῤῥεῖν. Hesych. θρετὸν τὸ ἀνδρεῖον 284
ἢ θρασύ.) Θρεττανελὸ Plut. 290. Schol. τὸν A
κιθαρῳδόν. ἡ γὰρ κιθάρα κρουομένη τοιοῦ-
το μέλος ποιεῖ θρεττανελὸ, θρεττανελό.
βοῦνιν Aeschyl. Suppl. v. 123. τὴν γῆν, κατὰ
βαρβάρους Schol. Huc referantur Voces ficti-
tiae, qualis σίττα Theocr. Idyll. 4. v. 45. Schol.
ἐπίφθεγμα βουκολικὸν, ὁμοίως καὶ τὸ ψίτ-
τα. [Talia multa collegimus in prolusionibus
de vocibus animalium. *S.*]

Specimen Vocum quibusdam Authoribus peculiarium. B

Theocrito; vt αἰθριοκοιτεῖν Idyll. 8. v. 78. ἀσφα-
ραγεῖν Idyll. 17. v. 94. ἀτιμαγέλης Idyll. 25.
v. 132. αὐλῆτις Idyll. 2. v. 146 (Sic H. Steph.
sed Ald. Winterton. Oxon. αὐλητρίς.) βροτο-
βάμων Syring. v. 14. διακρανοῦν Idyll. 7. v.
154. ἐρωτὶς Idyll. 4. v. 59. ἐρωτύλος Idyll.
3. v. 7. (Schol. ἐραστὴς, ὑποκοριστικῶς. Sed
Bion Idyll. 3. v. 10. ἐρωτύλα *amatoria*.) ζωΐα
Idyll. 29. v. 5. pro ζωή. ἱππαλίδας Idyll. 24. C
v. 127. pro ἱππεύς. κερουχὶς Idyll. 5. v. 145.
κορυπτίλος Idyll. 5. v. 147. κυνοθαρσὴς Idyll.
15. v. 53. λυκιδεῖς Idyll. 5. v. 38. lege Ca-
saubon. Not. p. 29. στήτη Syring. v. 15. Eu-
stath. p. 21. l. 43. στήτη, ἡ γυνὴ παρὰ Θεο-
κρίτῳ. notat quosdam in Hom. Ιλ. α. v. 6. le-
gere διὰ στήτην pro διαστήτην. lege plura in
Aem. Porti Lexico Dorico.

Pindaro; vt ἔπαλπνος Pyth. Od. 8. v. 120. pro
ἐπίθαλπνος. θεμισκέρων, θεμισκερόντων Ibid.
Od. 5. v. 38. pro θεμιστοκέρων. (Consule Aem. D

Porti Lexicon Pindaricum, vbi occurrent plura.)
ἐν σχερῷ Isth. Od. 6. v. 32. pro quo Theocr.
285 Idyll. 14. v. 69. ἐπισχερώ. lege Casaub. Anim.
A in Athen. p. 867.

Epicharmo; vt ἐκτραπελογάστορας ὄνους Athen.
p. 315. F. τὸν ὄνον ἐκτραπελόγαστρον Ἐπί-
χαρμος καλεῖ. Clem. Alex. Paed. l. 2. c. 1.
μορμύρους Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ μύρ-
μας ὀνομάζει Athen. p. 313. E. χορδῶν μέ-
μνηται Ἐπίχαρμος, ἃς ὀρύας ὀνομάζει Id.
p. 94. F. ἐντὶ κόγχος, ἂν τέλλην καλέομες
Epicharm. apud Eund. p. 85. E. Sic corrigit
Casaub. in Anim. in Athen. quem consule de
reliquis.

B Alcmani; Κέρκυρ pro Κερκυραῖος Casaub. Anim.
in Athen. p. 615.

Nicandro; ἄροκλον ἡ φιάλη παρὰ τῷ Κολοφω-
νίῳ Νικάνδρῳ Fragm. Athen. apud Casaub.
Anim. p. 783.

Timachidae; παρὰ Τιμαχίδᾳ αἰακὶς ἡ κύλιξ κα-
λεῖται Ibid. p. 782.

[Haec de verbis singulis. Sed vtilissimum etiam
fuerit cognoscere, quae de verbis inusitatius
junctis apud varios et populos et scriptores,
praecepere grammatici. Quam in rem inprimis
C commendanda est lectio opusculi περὶ σχημά-
των, a Lesbonacte conscripti, quod Valckena-
rius suae Ammonii editioni adjunxit p. 177—
188. *S.*]

D

Specimen Doricae Dialecti in Communem Versae ex Salmasio in lib. de Hellenistica p. 77—83. 286 A

Corinna ex Apollonio Dyscolo. (v. infra p. 422. A.)	Salmasii Versio. B
Μέμφομαι ἰώνγα τὰν λιγουρὰν Μυρτίδα, ὅτι βάνα φοῦσα ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.	Μέμφομαι ἔγωγε τὴν λιγυρὰν Μυρτίδα, ὅτι γυνὴ φῦσα ἔβη Πινδάρου πρὸς ἔριν.

Megarensis ex Aristophanis Acharnensibus v. 729—734.	
Ἀγορὰ 'ν Ἀθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα,	Ἀγορὰ 'ν Ἀθήναις χαῖρέ, Μεγαρεῦσιν φίλη, C
Ἐπόθουν τὺ ναὶ τὸν Φίλιον, ἅπερ ματέρα.	Ἐπόθουν σε ναὶ τὸν Φίλιον, ὥσπερ μητέρα.
Ἀλλ' ὦ πονηρὰ κόριά γ' ἀθλίω πατρὸς,	Ἀλλ' ὦ πονηρὰ κόριά γ' ἀθλίου πατρὸς,
Ἀμβᾶτε ποττὰν μάδδαν, αἴχ' εὕρητέ πα.	Ἀνάβητε πρὸς τὴν μάζαν, εἴχ' εὕρητέ πη.
Ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα,	Ἀκούετον δὴ, προσέχετ' ἐμοὶ τὴν γαστέρα,
Πότερα πεπρᾶσθαι χρήδδετ' ἢ πεινῆν κακῶς.	Πότερα πεπρᾶσθαι χρήζετ' ἢ πεινᾶν κακῶς. D

Lacon ex ejusdem Lysistrata v. 1264-1267.	287 A
Ἀγροτέρ' Ἄρτεμι, σηροκτόνε,	Ἀγροτέρ' Ἄρτεμι, θηροκτόνε,
Μόλε δεῦρο παρσένε, σιὰ	Μόλε δεῦρο παρθένε, θεὰ
Ποττὰς σπονδὰς, ὡς	Πρὸς τὰς σπονδὰς, ὡς
Συνέχῃς πολὺν ἁμὲ χρόνον. B	Συνέχῃς πολὺν ἡμᾶς χρόνον.

Chorus Laconum ex eadem v. 1299-1304.	
Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα μῶα	Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιποῦσα μοῦσα
Μόλε Λάκαινα, πρᾶτον ἁμῖν	Μόλε Λάκαινα, πρῶτον ἡμῖν
Κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σιὸν,	Κλείουσα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλωνα θεὸν,
C Καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν,	Καὶ χαλκέοικον Ἀθήναν,
Τυνδαρίδας τ' ἀγασὼς,	Τυνδαρίδας τ' ἀγαθοὺς,
Τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.	Οἳ δὴ παρ' Εὐρώταν ἐψιῶνται.

Spartanorum Decretum contra Timotheum*).	
Ἐπειδὴ Τιμόσεορ ὁ Μιλήσιορ παραγινόμενορ ἐττὰν ἁμετέραν πόλιν, τὰν παλαιὰν μῶαν ἀτι-	Ἐπειδὴ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος παραγινόμενος εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν, τὴν παλαιὰν μοῦσαν ἀτι-
D μάσδη, καὶ τὰν διὰ τᾶν ἑπτὰ χορδᾶν κισάριξιν	μάζει, καὶ τὴν διὰ τῶν ἑπτὰ χορδῶν κιθάρισιν
288 ἀποστρεφόμενορ πολυ-	ἀποστρεφόμενος πολυ-
A φωνίαν εἰσάγων λυμαίνεται τὰρ ἀκοὰρ τῶν νέων, διά τε τᾶρ πολυχορδίαρ	φωνίαν εἰσάγων λυμαίνεται τὰς ἀκοὰς τῶν νέων, διά τε τῆς πολυχορδίας

[*) Ex Boethio de musica 1, 1. p. 1372. ed. Basil. 1570. fol. Legitur etiam in Scaligeri ad Manilium notis p. 385. ed. Argent. 1655. 4. et in Leopardi emendatt. 8, 18. et in Casauboni Animadvv. in Athenaeum p. 613. 614. et quos praeter hos laudat Fabricius biblioth. Graec. Vol. III. ed. Harles. p. 478. sq. *S.*]

καὶ τᾶρ καινότατορ τῶ μέλεορ ἀγεννέα καὶ ποικίλαν ἀντὶ ἁπλᾶρ καὶ τεταγμέναρ ἀμφιέννυται τὰν μῶαν ἐπὶ χρώματορ συνιστάμενορ τὰν τῶ μέλεορ δίεσιν ἀντὶ τᾶρ ἐναρμονίω ποττὰν ἀντίστροφον ἀμοιβὰν, παρακληθεὶς δὲ καὶ ἐττὸν ἀγῶνα τᾶρ Ἐλευσινίαρ Δάματρος ἀπρεπέα διαείσατο τὰν τῶ μύσω διασκευὰν, τὰρ τᾶρ Σεμέλαρ ὠδῖναρ οὐκ ἔνδικα τὼρ νέωρ διδάκκη, δεδόχθαι φὰν περὶ τούτων τὼρ βασιλέαρ τὼρ Ἐφόρωρ μεμψάσσαι Τιμόσεον, ἐπαναγκάσαι δὲ καὶ τᾶν ἕνδεκα χορδᾶν ἐκταμόντα τὰρ περιττὰρ ὑπολίπην μόνον τὰρ ἑπτὰ, ὅπωρ ἕκαστορ τὸ τᾶρ πόλιορ βάρορ ὁρῶν εὐλάβηται ἐττὰν Σπάρταν ἐπιφέρην τι τῶν ἠθῶν μὴ ποττᾶρ ἀρετᾶρ κλέορ ἀγόντων.

καὶ τῆς καινότητος τοῦ μέλους ἀγεννῆ καὶ ποικίλην ἀντὶ ἁπλῆς καὶ τεταγμένης ἀμφιέννυται τὴν μοῦσαν ἐπὶ χρώματος συνιστάμενος τὴν τοῦ μέλους δίεσιν ἀντὶ τῆς ἐναρμονίου πρὸς τὴν ἀντίστροφον ἀμοιβὴν, παρακληθεὶς δὲ καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα B τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἀπρεπῆ διαείσατο τὴν τοῦ μύθου διασκευὴν, τὰς τῆς Σεμέλης ὠδῖνας οὐκ ἔνδικα τοὺς νέους διδάσκει, δεδόχθαι ἔφασαν περὶ τούτων τοὺς βασιλέας τοὺς Ἐφόρους μέμψασθαι Τιμόθεον, ἐπαναγκάσαι δὲ καὶ τῶν ἕνδεκα χορδῶν ἐκταμόντα τὰς C περιττὰς ὑπολιπεῖν μόνον τὰς ἑπτὰ, ὅπως ἕκαστος τὸ τῆς πόλεως βάρος ὁρῶν εὐλαβῆται εἰς τὴν Σπάρτην ἐπιφέρειν τι τῶν ἠθῶν μὴ πρὸς τῆς ἀρετῆς κλέος ἀγόντων.

De hoc Decreto lege Marm. Oxon. p. 569. et p. 595. et p. 596. et p. 129. D

---

289 A Duae Odae Sapphus, ab Isaaco Vossio (in Observ. ad Catullum p. 113.) Emendatae.

Φαίνεταί Ϝοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι
B Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνού-
σας ὑπακούει.
Καὶ γελάϊς ἱμερόεν, τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέας με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἥκει.
Ἀλλὰ καμμεῦ γλῶσσα σέσιγε, λεπτὸν δ'
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν *) ὄρημι, βομβεῦ-
C σιν δ' ἀκοαί Ϝοι.
Κάδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ· χλωροτέρη δὲ πούας
Ἐμμὶ, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα
Φαίνομαι ἄλλα.

*) vel ὄρηπι.

Ποικιλόφρον ἀθάνατ' Ἀφροδίτη,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄταισι, μήδ' ἀνίαισι δάμνα
D Πότνια θῦμον.
Ἀλλὰ τυΐδ' ἔλθ', αἴποκα κατερῶτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοισα πολλὺ
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῦσα
Χρύσεον ἦλθες.

"Αρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σ' ἄγον 290 A
'Ωκέες στρουθοὶ περὶ γᾶς μελαίνας
Πυκνὰ δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠραν' αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω
Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ' ὦ μάκαιρα
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
"Ηρε', ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
Δήν τε κάλημμι.
Κ' ὅττ' ἐμῷ μάλιστα θέλω γενέσθαι
Μαινόλα θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πείθημ- B
μι σαγηνέσσαν Φιλότητα, τίς σ' ὦ
ΣαπΦοῖ ἀδικῆ;
Καὶ γὰρ εἰ Φεύγῃ, ταχέως διώξει.
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει.
Αἰ δὲ μὴ Φιλεῖ, ταχέως Φιλήσει·
"Η οὐκὶ ἐθέλλοις.
"Ελθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
'Εκ μεριμνᾶν. ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θῦμος ἱμέῤῥει, τέλεσον· σὺ δ' αὐτὰ C
Σύμμαχος ἔσσο.

Lege harum Odarum variantes lectiones, et observationes in easdem; apud editionem Dionysii Longini (ann. 1732. p. 62.) Londinensem, et Dionysii Halicarnassensis (ann. 1704. Tom. 2. pag. 47.) Oxoniensem, [item in Fischeri editione Anacreontis. Cf. qui laudantur in Fabricii biblioth. Graec. Vol. II. p. 159. sq. ed. Harles. *S.*] D

Finis Partis Tertiae.

291
A

PARS QVARTA.

DIALECTVS POETICA.

B

ORTHOEPEIA.

CONSONAE.

Γ

Demitur initio; vt *αἶα* Hom. Ιλ. γ. v. 243. Sed Gregorius p. 209. hanc aphaeresin dicit Ionum esse.

C medio; vt 1) καχαξῶ Theocr. Idyll. 5. v. 142.

Injicitur medio; vt ἐρίγδουπος Hom. Ιλ. η. v. 411. pro ἐρίδουπος Ιλ. ω. v. 323. μελίγδουπος Pind. Nem. Od. 11. v. 23. βαρύγδουπος Dionys. Af. v. 770. pro βαρύδουπος Coluth. v. 54. 2) ἄνιγρος Nicand. Ther. v. 8.

1) Schol. τὸ δὲ καχαξῶ ἐκβολῇ τοῦ γ εἴρηται, διὰ τὸ μέτρον.

2) Schol. ἀνίγρους δὲ ἤτοι ἀνιαρούς, λυπηρούς. Etym. p. 110. l. 33. ἀπὸ τοῦ ἀνιαρὸς κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ γ.

Δ D

Demitur initio; vt ἰωκὴ Hom. Ιλ. ε. v. 740. Hinc παλίωξις Ιλ. μ. v. 71.

medio; vt μόλιβος Ιλ. λ. v. 237. pro μόλιβδος Theogn. v. 416. [Vtrumque in Iuliani Aegyptii epigr. X. in Brunckii analectt. T. II. p. 495. Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1340. μόλιβος scribi ait metri causa, vt Ιλ. λ. v. 237. Iones vero (Herodot. 3, 56.) et Atticos (Thucyd. 1, 93.) dicere μόλυβδον. Sic Moeris quoque: μόλυβδος, Ἀττικῶς· μόλυβος, Ἑλληνικῶς. v. ibi interpp. p. 257. *S.*]

Injicitur medio; vt *) ἐχθοδοπέω Hom. Ιλ. α. v. 292
518. A

Duplicatur; vt ἀδδεὲς Ιλ. θ. v. 423. ἀδδηκότες Ιλ. κ. v. 98. ἐριδδήσασθαι Ιλ. ψ. v. 792.

*) Eustath. p. 106. l. 23. πλεονασμός ἐστι τοῦ δ.

Θ

Injicitur medio; vt μαλθακὸς Ιλ. ρ. v. 588. [Pind. Nem. Od. 4. v. 155. Theocr. Idyll. 7. v. 105. Doriensibus haec ratio tribuitur. v. supra p. 143. B. *S.*] pro μαλακὸς Ιλ. α. v. 582.

K B

Pro μ; [1]) vt κελαινὸς Ιλ. α. v. 303. pro μέλας.

Injicitur medio; vt [2]) ὄκχος Pind. Olymp. Od. 6. v. 40. [3]) ὀκχέω Ibid. Od. 2. v. 122. pro ὄχος Hom. Ιλ. λ. v. 160. ὀχέω Οδ. η. v. 211.

[1) Etymol. p. 501. l. 44. κελαινὸν λέγεται κατὰ διάλεκτον τὸ μέλαν. *S.*]

2) Aem. Port. Lex. Pind.

3) Sic Benedict. ὀκχέοντι. vti et Ald. sed P. Steph. οἰχέοντι, vti et Aem. Port. in Lex. Pind.

Duplicatur; vt ὄκκα. Vide Doric. Adverb. p. 247. A.

Λ

C Demitur initio; vt [1]) εἴβω Ιλ. τ. v. 323. pro λείβω Ιλ. ζ. v. 266. [εἴβετο Hesiod. theog. v. 910. κατείβεται Nicand. theriac. v. 307. *S.*]

medio; vt Ἀχιλεὺς Theocr. Idyll. 16. v. 74. Hom. Ιλ. α. v. 199. pro Ἀχιλλεὺς Ibid. v. 54. μάκελα Hesiod. ἔργ. v. 470. pro μάκελλα Hom. Ιλ. φ. v. 259. [θρυλέοιμι Theocr. Idyll. 2. v. 142. *S.*]

Duplicatur; vt ἄλληκτος Ιλ. ι. v. 632. ἄλλυτος Theocr. Idyll. 27. v. 16. νεόλλουτος Hom. Hymn. Merc. v. 241. ὅλλος Orph. Hymn. Δικαιοσύν. v. 11. [2]) χελλύσσουσα Lycophr. v. 727. [3]) ὀφέλλιμος Oppian. halieut. 3, 429. [Est autem Aeolica haec ratio. v. supra v. 144. C. *S.*]

D Transponitur; vt [4]) βλάσαμον Nicand. Alex. v. 64.

[1) Gregorius p. 209. vt Johann. Grammat. p. 374. Ionibus tribuit hanc aphaeresin. Et Eustath. p. 1471. l. 28. δῆλον δὲ πολλαχόθεν, ὡς ταυτόν ἐστι λείβειν καὶ εἴβειν· καὶ ὡς Ἰώνων καὶ Αἰολέων ἐστὶ τὸ εἴβειν ἐκ τοῦ λείβειν. καθὰ καὶ τὸ αἰψηρὸς ἐκ τοῦ λαιψηρός. Id. p. 1647. l. 63. ἴδιον Ἰώνων καὶ Αἰολέων, τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν, εἴτε ἓν τύχοι ὄν, οἷον λαιψηρὸς αἰψηρὸς, εἴτε δύο, πλευρὰξ εὐράξ. *S.*]

2) Schol. ἓν λάμβδα γράφων ὁ Τζέτζης φησὶ — ἐκτείνεσθαι τὸ ε ὑπὸ τοῦ λ ἀμεταβόλου ὄντος — οἱ δὲ λοιποὶ πάντες δύο λ γράφουσι, λέγοντες κατὰ πλεονασμὸν εἶναι τὸ ἓν λ.

[3) Eustath. p. 1472. l. 32. τοῦ δὲ ὀφέλλειν ἔστι καὶ ὄνομα παρὰ τῷ Ὀππιανῷ, τὸ ὀφέλλιμος, ὃ τινὲς ὀφέλσιμος ἔγραψαν Αἰολικώτερον. Sic apud Callim. h. in Apoll. v. 94. est ὀφέλσιμα. Orph. Argon. v. 467. ὀφέλσιμον. *S.*]

4) Schol. βαλσάμοιο, et sic in Edit. H. Steph. Canin. in Hellen. p. 57. legit βλασάμοιο.

M

293

Demitur medio; vt [1]) εὐκαπὲς Leonid. apud Anthol. A l. 6. c. 3. (T. I. p. 226. ed. Brunck.) pro εὐκαμπές. ἐγχριφθεὶς Orph. Argon. v. 243. ἐγχρίψας Nicand. Ther. v. 445. pro ἐγχριμφθεὶς Hom. Ιλ. ν. v. 146. ἐγχρίμψας Ιλ. ψ. v. 334.

Injicitur medio; vt [2]) ἀμφασίη Apollon. Argon. 4. v. 3. Hom. Ιλ. ρ. v. 695. Φαεσίμβροτος Ιλ. ω. v. 785. pro Φαεσίβροτος Tryphiod. v. 226. ἀσύχιμος Pind. Olymp. Od. 2. v. 58. pro ἀσύχιος Id. Pyth. Od. 9. v. 40. ἔρεμβος Sophoc. Aj. v. B 395. (vbi lege Schol.)

Duplicatur; vt ἄμμορος Hom. Ιλ. σ. v. 489. Φιλομμείδης Ιλ. γ. v. 424. pro Φιλομείδης Hymn. in Bacch. apud Anthol. l. 1. c. 38. (T. II. p. 517. ed. Brunck.) κεμμὰς Coint. l. 1. v. 585. pro κεμὰς Hom. Ιλ. κ. v. 361. ἄμμενος Pind. Olymp. Od. 10. v. 41. pro ἥμενος.

Transponitur; vt [3]) ἀμιθρεῖν Phoenix apud Athen. p. 530. pro ἀριθμεῖν. μ etiam transposito.

1) H. Steph. et Brod. et Brunck. habent εὐκαμπὲς, correpto α. sed Salmas. (Inscript. Vet. p. 87.) εὐκαπές. Idem ex Simonide (T. I. p. 140. ed. Brunck.) ἑξήκοντ' ἀφορεῖς pro ἀμφορεῖς. [Sed Brunck. ex ejusdem Salmasii correctione dedit ἑξῆς, ἀμφιφορεῖς. S.]

2) Schol. ἐν τῷ ἀμφασίῃ τοῦ α στέρησιν σημαίνοντος, ἐπεντέθη τὸ μ. C

3) Hesych. ἀμιθρεῖν ἀριθμεῖν. Suid. ἀμιθρῆσαι, μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι παρὰ Καλλιμάχῳ.

N

Vel λ vsurpatur in μεταμώνιος Nicand. Ther. v. 152. [1]) μεταμώλιος Hom. Ιλ. δ. v. 363.

Injicitur medio; vt [2]) ἀϊδνὸς Hesiod. Theogon. v. 860.

σπερχνὸς Id. Ἀσπ. v. 454. [[3]) μίνυνθα Hom. Ιλ. δ. v. 466. S.]

Duplicatur; vt ἐννοσίγαιος Hom. Ιλ. μ. v. 27. (ἐνοσίχθων Ιλ. υ. v. 13.) ἀννέφελος Οδ. ζ. v. 45.
D [4]) Arat. v. 858. συννεχὲς Orph. Argon. v. 1133.
294 [5]) Arat. v. 20. [6]) ἀννήσοιο Nicand. Ther. v. 650.
A ἀέννaος Aeschyl. Suppl. v. 562. ἀέναος Callim. Apoll. v. 83. [7]) γύννις Theocr. Idyll. 22. v. 69. χερροννήσοιο Oppian. Cyneget. 2, 100. pro χεῤῥονήσοιο.

1) Eustath. p. 483. l. 5. σχηματισμὸς Ἀττικός. Ἀθηναῖοι γὰρ ἀντὶ τοῦ ν, λ τιθέασι. ὁποῖον καὶ τὸ νίτρον, καὶ ὁ πνεύμων, ἃ ἐκεῖνοι λίτρον φασὶ, καὶ πλεύμονα (lege prius Attic. Λ pro ν. p. 3. A.).

2) Schol. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν.

[3) Etymol. p. 588. l. 15. μίνυνθα παρὰ τὸ μινύθω, μίνυθα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, μίνυνθα. Idem de hoc pleonasmo literae ν plura praecipit p. 10. l. 10. S.]

4) Sic H. Steph. sed Morel. ἀνέφελος.

5) Sic H. Steph. sed Morel. συνεχές. et Schol. ἰστέον δὲ, ὅτι εἰ καὶ ἡ σὺν πρόθεσις βραχυκαταληκτεῖ, ὅμως ἐνταῦθα ἀντὶ μακροῦ λαμβάνεται.

6) Schol. ἀννήσοιο, διὰ δύο ν Ἀττικῶς.

7) Aem. Port. Lex. Dor. a γυνὴ, metri causa per duplex ν scriptum.

Π

B Demitur initio; vt *) ἀλαιὸς Aeschyl. pro παλαιός.

Duplicatur; vt Ἐνιππεὺς Apollon. Argon. 1. v. 38. pro Ἐνιπεὺς Hom. Οδ. λ. v. 239. ὀππίζω Orph. Προοίμ. Αἰθ. v. 67. pro ὀπίζω Theogn. v. 1144. ὁπποῖον Hom. Ιλ. υ. v. 250.

*) Hesych. ἀλαιὸς, ὁ παλαιὸς, ἄφρων. Αἰσχύλος. v. interpp.

P

Demitur vel [1]) additur medio; vt αἱμοροῖς Nicand.

Ther. v. 315. et αἱμορόος v. 318. pro αἱμοῤῥοῖς v. 306. et αἱμοῤῥόος v. 282. 1) ὀΐζυος Theocr. C Idyll. 27. v. 13. pro ὀϊζυρὸς Hom. Ἰλ. α. v. 417. χρυσόραπις Pind. Pyth. Od. 4. v. 316. pro χρυσόῤῥαπις Hom. Ὀδ. κ. v. 277. [ἀπέριψεν Pind. Pyth. Od. 6. v. 37. *S.*] 2) ἄῤῥαξε Theocr. Idyll. 2. v. 6. pro ἤραξε. 3) μαπέειν Hesiod. Ἀσπ. v. 231. μέμαπον Ibid. v. 252. pro μέμαρπον Ibid. v. 245.

Duplicatur; vt 4) σύῤῥετο Tryphiod. v. 81.

Transponitur; vt 5) Ἀρταφρένης Aeschyl. Pers. v. 21. pro Ἀρταφέρνης. ἀταρπὸς Hom. Ἰλ. ρ. v. 743. Empedocl. v. 372. ἀταρπιτὸς Hom. Ἰλ. σ. v. 565. 6) βάρδιστος Ἰλ. ψ. v. 530. 7) θράσος 295 Ἰλ. ξ. v. 416. κάρτος Ἰλ. ι. v. 254. 8) κραδία A Ἰλ. α. v. 225. κίρκος Aeschyl. Prometh. v. 856.

1) Aem. Port. Lex. Dor. „ex ὀϊζυρὸς, metri causa, sublato ρ, vt corripiatur penultima. vel ex nomine ὀϊζὺς," quod legitur in Hom. Ἰλ. ξ. v. 480.

2) Schol. ἀράσσω δι' ἑνὸς ρ. Ποιηταὶ δὲ ὅτε ἔχουσι χρείαν ἐκτεῖναι τὸ α, καὶ ἕτερον ρ προστιθέασιν αὐτῷ.

3) Diacon. p. 206. δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ μάρπω μαρπεῖν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ μαπέειν κατ' ἐπέκτασιν.

4) Sic Neand. sed H. Steph. σύρετο.

5) Schol. κατὰ δέ τινας ἐστὶν ὑπέρθεσις ἐν τῷ Ἀρταφρένης διὰ τὸ μέτρον.

6) Eustath. p. 1302. l. 55. ἐκ τοῦ βράδιστος μετατέθειται διὰ μέτρον. Etym. p. 188. l. 22. παρὰ τὸ βάρος βαρὺς, βράδιστος, βάρδιστος. [Gregor. p. 156. Δωριεῖς τὸ βράδισται βάρδισται φασί. Θεόκριτος· (Idyll. 15. v. 105.) βάρδισται. Sed p. 203. τῇ μεταθέσει τῶν στοιχείων Ἰὰς χρῆται. οἷον καρδία κραδίη (Hom. Ἰλ. ι. v. 631.), ἀτράπητος ἀτάρπητος, τάφρος τάρφος. Similiter p. 232. *S.*]

7) Schol. Apollon. 2, 77. p. 71. θάρσος δὲ θράσους διαφέρει. θάρσος γὰρ τὸ εὔλογον· θράσος δὲ τὸ μετὰ ἰταμότητος. B

8) Schol. τὸ πάθος τῆς λέξεως μετάθεσις.

9) κίρκωσον Id. ibid. v. 74. pro ἀτραπὸς Judic. 5, 6. ἀτραπιτὸς Hom. Ὀδ. ν. v. 135. βράδιστος. θάρσος Ἰλ. ε. v. 2. κράτος Ἰλ. α. v. 509. καρδία Matth. 22, 37. κρίκος Esai. 58, 5. κρίκωσον. ἔδραθον Hom. Ὀδ. υ. v. 143. ἔδρακον Ὀδ. κ. v. 197. ἔπραθον Ἰλ. σ. v. 454. pro ἔδαρθον (καταδαρθεῖν Aristoph. Plut. 527. Nubb. 38.) ἔδαρκον, ἔπαρθον.

9) Schol. ἀντὶ τοῦ κρίκωσον.

Σ

Demitur initio; vt μάραγδος Orph. Αχάτ. v. 5. pro σμάραγδος Apoc. 21. v. 19. 1) κάμων Nicand. Alex. v. 484.

medio; vt Ὀδυσεὺς Hom. Ἰλ. δ. v. 494. Παρνησὸν Callim. Del. v. 93. 2) ματεύω Ly-
C cophr. v. 187. et 1120. 3) Hom. Ἰλ. ξ. v. 110. Pind. Nem. Od. 3. v. 53. pro Ὀδυσσεὺς Ἰλ. α. v. 430. Παρνησσὸς Dionys. Af. v. 732. Παρνασσὸς Hom. Hymn. Apoll. v. 269. μαστεύω Pind. Pyth. Od. 4. v. 62. Ptolemaeus apud Anthol. l. 1. c. 46. (T. II. p. 66. ed. Brunck.)

1) Schol. τὸ κάμωνος κατ' ἔνδειαν τοῦ σ. λέγει δὲ τὸν σκαμωνίας χυλόν.

2) Tzetz. κατ' Αἰολικὴν ἔκθλιψιν τοῦ σ. [Ab aliis talia referuntur ad Atticam dialectum. Cum enim apud Sophocl. Electr. v. 1090. legatur πάγκλαυτον, Triclinius adscripsit haec: οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν, ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὥσπερ καὶ τὸ ἐϋκτίμενον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. β. v. 501.), np. pro εὖ ἐκτισμένον. Sic ἐΰκτιτον Ἰλ. β. v. 592. pro εὔκτιστον. Cf. Etymol. p. 392. l. 37. Item ἀλεύας vel potius ἀλευάμενος Ἰλ. ε. v. 444. σεύας Ἰλ. ο. v. 681. χεύας Ὀδ. γ. v. 289. edit. Rom. vnde χεύαντες Ἰλ. ψ. v. 257. pro ἀλεύσας s. ἀλευσάμενος etc. v. Etymol. p. 710. l. 4. Sic γνωτὰ Sophocl. Oed. Tyr. v. 58. Cf. Doruill. ad Charit. p. 445. ed. Lips. et quos laudat Fischer. ad Weller. grammat. Vol. I. p. 209. *S.*]

D 3) H. Steph. habet μαστεύσομεν — priore correpta.

Additur initio; vt σμικρὸς Hom. Ιλ. ρ. v. 757. pro μικρὸς Ιλ. ε. v. 801. [Moeris p. 356. σμικρὸν, Ἀττικῶς· μικρὸν, κοινόν. Quod praeceptum si verum est, Attici veteres forma σμικρὸς vsi esse putandi sunt, quorum linguam in multis constat Ionicae similem fuisse. Saltem hodie saepius legitur in libris Ionicorum, vt Herodot. 3, 34. 4, 99. 5, 113. quanquam nec desunt ejus vestigia in libris Atticorum, vt σμικρὸν Aristoph. Plut. 147. σμικροῦ Sophocl. Aj. v. 1097. σμικροὶ ibid. v. 158. σμικρὰ ibid. v. 1139. σμικρότητα Isocr. paneg. c. 26. Plat. in Timaeo T. III. (Edit. Steph.) p. 43. A. *S.*]

medio; vt [4]) θεόσδοτος Hesiod. ἔργ. v. 320. Pind. Pyth. Od. 5. v. 16. pro θεόδοτος Id. Isth. Od. 5. v. 29. [Sic ἔσπετε Hom. Ιλ. β. v. 484. pro ἔπετε. ἑσπόμεθα Ιλ. α. v. 158. ἑσπόμενος Ιλ. μ. v. 395. ξυνέσποντο Thucyd. 3, 94. Πίσσαν Aristoph. Rann. 1263. *S.*]

Duplicatur; vt μέσσος Hom. Ιλ. λ. v. 266. Τισσιφόνη Orph. Argon. v. 966. *) Ἀμφρύσσοιο Apollon. Argon. 1. v. 54. 296 A

4) Eustath. p. 422. l. 28. ὁ τοῦ σ πλεονασμὸς ἐν λέξεσι θέσκελος (Ιλ. γ. v. 130.) θέσφατος (Ιλ. θ. v. 477. Pind. Pyth. Od. 4. v. 126.) θεσπέσιος (Ιλ. α. v. 591.) θεόσδοτος. Cf. infra p. 391. B.

*) Schol. Ἀμφρύσοιο. γράφεται καὶ διὰ τοῦ β. ὡς Διονύσιος.

T

Demitur medio; vt [1]) πόρις Lycophr. v. 184. Eurip. Bacch. v. 736. pro πόρτις Lycophr. v. 102. Hom. Ιλ. ε. v. 162. Sic [2]) ἄρκος Judic. 1, 35.

1) Tzetz. δύο ρρ δεῖ γράφειν. legitur Οδ. κ. v. 410. πόρτιες priore correpta.

2) Sic Rom. Editio. sed al. ἄρκτος. Suid. ἄρκειος κεφαλή. ἄρκου. et ἄρκος. lege Etymol. p. 144. l. 18. Eustath. p. 1535. l. 14.

pro ἄρκτος. ἀᾶται Hom. Ιλ. τ. v. 91. pro ἀτᾶται Busb. Rud. Metr. in Anomal. μελιτῶν pro
B μελιττῶν Casaubon. Anim. in Athen. p. 826. ex Empedocle. (v. 311.)

Injicitur medio; vt *) πτόλις Hom. Ιλ. χ. v. 118. πτολίεθρον Ιλ. β. v. 228. [πτολίπορθος ibid. v. 278. Pind. Olymp. Od. 8. v. 46. ἀγχίπτολις Aeschyl. Sept. c. Theb. v. 507. ῥυσίπτολις ibid. v. 131. ἀπόπτολις Sophocl. Oedip. Col. v. 198. τετράπτολις Eurip. Heraclid. v. 81. *S.*] ἀκρόπτολις Anthol. l. 1. c. 70. (T. II. p. 240. ed. Brunck.) περσέπτολις Aristoph. Nubb. 964. [Aeschyl. Pers. v. 65. Callim. Lauacr. v. 43. πτόλεμος Hom. Ιλ. μ. v. 436. πτολεμίζειν Ιλ. τ. v. 206. πτολεμιστὴς Ιλ. χ. v. 132. *S.*] [3]) Ἀφαρητίδαι Pind. Nem. Od. 10. v. 121. ἀελπτία Id. Pyth. Od. 12. v. 55. [4]) ἀελπτέοντες Herodot. 7, 168. p. 278. l. 25.

*) v. supra p. 6. B.

3) Schol. τοῦ Ἀφαρέως παῖδες. Aem. Port. Lex. Pind. pro Ἀφαρεῖδαι διαλύσει τῆς ει, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ ἐπενθέσει τοῦ τ. Apollon. Argon. 1. v. 151. Ἀφαρητιάδαι — ἐπενθέσει τοῦ α.

C [4) Camerar. edidit ἀελπέοντες. Sed non recte. *S.*]

VOCALES.

Demitur initio; vt [1]) μαυρουμένη Aeschyl. Agam. v. 504. pro ἀμαυρουμένη. [στεροπὴ Hom. Ιλ. λ. v. 66. *S.*]

medio; vt [2]) Πατρέως Lycophr. v. 920.
D pro Παταρέως. γλακτοφάγος Hom. Ιλ. ν. v. 6.

1) Schol. σημείωσαι, ὅτι ἀπέβαλε τὸ α διὰ τὸ μέτρον.

2) Tzetz. Παταρέως καὶ Πατρέως τὸ αὐτό ἐστι. τὸ δὲ Πατρέως συγκοπὲν Αἰολικόν ἐστι. καὶ Παταρέως δὲ καὶ Πατρέως γραφόμενον οὔτε τὴν ἔννοιαν οὔτε τὸ μέτρον λυμαίνεται.

pro γαλακτοφάγος. [1]) θράσσειν Pind. Isth. Od. 7. v. 56. pro ταράσσειν. 297 A

Additur initio; vt [2]) ἀάατος Hom. Οδ. χ. v. 5. [3]) ἀπτερύονται Arat. Διοσημ. v. 277.

medio; vt [4]) Ἀφαρητιάδαι Apollon. Argon. 1. v. 151. [5]) Ὠαριωνείαν Pind. Isth. Od. 4. v. 83. [Ὠαρίων Callim. h. in Dian. v. 265. *S.*]

1) Aem. Port. Lex. Pind. κατὰ συγκοπὴν, verso τ in ϑ. H. Steph. in Thes. Ind. multa affert exempla hujus vocis ex soluti sermonis Authoribus.

2) Eustath. p. 985. l. 16. διὰ τριῶν α προφέρεται, ὧν τὰ δύο στερητικά. διὸ καὶ ὑπερστερητικόν φασι τοῦτο οἱ παλαιοὶ, ὡς διπλάζον τὴν στέρησιν. ἔστι δὲ τὸ μὲν δεύτερον α στερητικὸν ἄτης. τὸ δὲ πρῶτον ἀναιρετικὸν τῆς τοιαύτης στερήσεως.

3) Schol. ἐν τῷ ἀπτερύονται προσέθηκε τὸ α διὰ τὸ μέτρον.

[4) Huc pertinent, quae de patronymicis obseruauit Eustath. p. 13. l. 10. ἰστέον ὅτι οὐκ ἀεὶ τὸ α ποιητικῶς πλεονάζει ἐν τοῖς διὰ τοῦ ιδης πατρωνυμικοῖς. ἀλλὰ μόνον ἐξ ἀνάγκης, ὅτε πρὸ τοῦ ι μακρά ἐστι συλλαβή. οἷον, Τελαμωνίδης Τελαμωνιάδης, (Hom. Ιλ. ψ. v. 838.) Νηληΐδης Νηληϊάδης (Ιλ. κ. v. 87.). οὕτως οὖν καὶ Πηληΐδης Πηληϊάδης (Ιλ. α. v. 1.). Et l. 51. εἰσὶ δέ τινα εἰς δης πατρωνυμικὰ, φύσει τὸ α ἔχοντα ἐν τῇ παραληγούσῃ. οἷον τὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ιος κυρίων ὀνομάτων· Ταλθύβιος Ταλθυβιάδης (Herodot. 7, 134.), Ἀτύμνιος Ἀτυμνιάδης (Hom. Ιλ. ε. v. 581.), Μενοίτιος Μενοιτιάδης (Ιλ. ι. v. 211.), Λαέρτιος Λαερτίου Λαερτιάδης (Ιλ. γ. v. 200.). διφορεῖται γὰρ τοῦτο, καὶ οὐ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς. (v. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 312.) Sed multo plura ille hanc in rem disputat. Cf. Gregor. p. 231. sq. qui haec tribuit Ionibus. *S.*]

5) Aem. Port. Lex. Pind. Ὠαριώνειος pro Ὠριώνειος. B

E

Pro η; vt [1]) ξερὸς Hom. Οδ. ε. v. 402.

1) Eustath. p. 1540. l. 10. συνέσταλται ἐκ τοῦ ξηροῦ τὸ ξερόν.

Pro αι; vt Κυνέγειρος Anthol. l. 2. c. 10. (T. III. p. 168.) Χερωνεῦ Ibid. Anthol. l. 4. c. 32. (T. III. p. 46. ed. Brunck.) lege Casaub. in Theocr. c. 18.

Demitur initio; vt ἴσκω Hom. Ιλ. λ. v. 798. pro ἐΐσκω Schol. ὁμοιῶ. vel pro λέγω, vt *) Οδ. τ. v. 203. Theocr. Idyll. 22. v. 167. *) lege Schol.
C et Eustath.

medio; vt [2]) στυφλὸς Aeschyl. Prometh. v. 747. [3]) δαῖρα Apollon. Argon. 3. v. 846. pro δάειρα Lycophr. v. 710. ἐρεμνὸς Hom. Ιλ. δ. v. 167. pro [4]) ἐρεβεννὸς Ιλ. ε. v. 659. [τιμῆντα Ιλ. σ. v. 475. pro τιμήεντα Οδ. λ. v. 326. ἱκτήριον Sophocl. Aj. v. 1196. ἱκτῆρος Aeschyl. Suppl. v. 488. *S.*] ἀειγνήτης Orph. Argon. v. 15. [5]) ἔθρισε Aeschyl. Agam. v. 545. [6]) παρέθρισαν Apollon. Argon. 2. v. 603. ἔπλετο Hom. Ιλ. ζ. v. 434. ἐπιπλόμενος Οδ. η. v. 261. περιπλόμενος Ιλ. ψ. v. 833. [ἷκτο Hesiod. theog. v. 481. κλῦτε Hom. Ιλ. σ. v. 52. *S.*] [6]) σύγγνοιτο Aeschyl. Suppl. v. 224. Stanl. συγγνοῖτο *ignoscat.*

298 Additur initio; vt ἔεδνα Hom. Οδ. β. v. 196. ἐέλ-
A δομαι Ιλ. ξ. v. 276. vnde [7]) ἐέλδωρ Ιλ. α. v. 41. ἐέλπομαι Ιλ. κ. v. 105. ἐέργω Ιλ. δ. v. 131. ἐέρση Ιλ. ψ. v. 598. ἐέρσην Hesiod. theog. v. 83. ἐΐσης Hom. Ιλ. α. v. 468. ἐΐσσης Οδ. λ. v. 507.

2) Hesych. στυφλὸν, ἢ στυφελόν.

3) Schol. κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ ε, διὰ τὸ μέτρον. Δάειρα γάρ ἐστι.

4) Schol. Apollon. Argon. 1. v. 219. ἐρεμνὰς, ἤτοι κατὰ συγκοπὴν ἐρεβεννάς.

5) Schol. ἐθέρισε. κοινῶς ἔθριξε.

6) συγγένοιτο.

7) Eustath. p. 36. l. 38. ἀπὸ τοῦ ἔλδω, πλεονασμῷ καὶ ἑτέρου ε.

medio; vt [1]) ἀλεγεινὸς Ιλ. ν. v. 569. ὠεὸν Nicand. Ther. v. 192. Epicharm. apud Athen. p. 57. vbi ὠϊὸν ex Sapphone.

ante ι vel ει; vt [2]) ὁρμειὰ Theocr. Idyll. 21. v. 11. θέειον Hom. Οδ. χ. v. 481.

post η vel ει; vt ἠέλιος Ιλ. α. v. 475. δειελινὸς Theocr. Idyll. 15. v. 33. pro δειλινὸς Exod. 29, 39. B

εε

Pro η; vt [3]) δέελον Hom. Ιλ. κ. v. 466.

1) Schol. Apollon. Argon. 4. v. 11. ἀλεγεινότατον ἤτοι κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ε (ἔστι γὰρ ἀλγεινότατον παρὰ τὸ ἀλγεῖν) ἢ εἴρηται τὸ φροντίδας ἔχον, παρὰ τὸ ἀλέγειν.

2) Hesych. ὁρμειαὶ, ὁρμαί. repone ὁρμιαί.

3) Schol. δῆλον. C

H

Pro ε; vt [1]) Μηθώνη Ιλ. β. v. 716. Καταλ. 223. Φηρητιάδης Ibid. v. 270. (763.) Φερητιὰς Orph. Argon. v. 187. ἠθὰς Musaeus v. 302. pro [2]) ἐθὰς Thucyd. l. 2.

Demitur medio; vt [3]) κῦμα Apollon. Argon. 4. v. 1492. [4]) κύματος Aeschyl. Eumen. v. 662. [5]) λυπρὸν Euripid. Alcest. v. 273. λυπρὴ Hom. Οδ. ν. v. 243.

Injicitur medio; vt [6]) Αἰοληῖς Pind. Olymp. Od. 1.

1) Eustath. p. 264. l. 19.

2) H. Steph. Thes.

3) Schol. ἀντὶ τοῦ κύημα κατὰ συγκοπήν.

4) Schol. κυήματος.

5) Hesych. λυπηρὰν, λυπράν. lege H. Steph. Thes.

6) Aem. Port. Lex. Pind.

v. 164. pro Αἰολὶς Id. Pyth. Od. 2. v. 128. Πελοπηΐδαι Id. Nem. Od. 8. v. 21. Μινύηας Orph. Argon. v. 277. pro Μινύας Ibid. v. 505. [7) εὐηγενέος Hom. Ιλ. λ. v. 427. pro εὐγενέος. 8) ἐπηετανὸς Οδ. θ, 233. S.] D

[7) Etymol. p. 422. l. 12. γίνεται παρὰ τὸ θεὸς — θεῖος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἠθεῖος· (Hom. Οδ. ξ. v. 147.) πλεονάζει γὰρ τὸ η ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ὡς τὸ μύει, ἠμύει (Hom. Ιλ. β. v. 148.)· βαιὸς, ἠβαιός (Ιλ. ν. v. 106.)· εὐγενὴς, εὐηγενής. Vbi nota, in tribus prioribus exemplis η ab initio redundare.

8) Etymol. p. 356. l. 39. παρὰ τὸ ἔτος ἐτανός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η ἐπηετανός. S.]

I

299 A Demitur initio; vt [1]) αὔει Nicand. Ther. v. 263.

medio; vt ποθενὸς Argentar. apud Anthol. l. 3. c. 6. (T. II. p. 274. ed. Brunck.) pro ποθεινός. φαενὸς Pind. Olymp. Od. 7. v. 122. pro φαεινὸς Ibid. Od. 1. v. 9. τετράμορος Nicand. Ther. v. 106. ἑξάμορος Ibid. v. 594. ἰσόμορος Ibid. v. 105. pro ἰσόμοιρος Ibid. v. 592. ταμεῖον Judic. 3, 24. pro ταμιεῖον Matth. 6, 6. Ἀχαΐδος Aeschyl. Pers. v. 488. Ἀχαΐδα Id. Sept. adv. Theb. v. 28. [2]) Ἀχαϊκοῦ Id. Agam. v. 633. pro Ἀχαιΐδος Hom. Οδ. λ. v. 165. Ἀχαιΐδα Ιλ. α. v. 254. Ἀχαιϊκοῦ Οδ. γ. v. 251. [3]) βώσεσθε Apollon. Argon. 1. v. 685. [4]) μεμόρηται Ibid. v. 646. με- B

1) Schol. ἐξενήνεκται χωρὶς τοῦ ι. ἔστι δὲ τὸ πλῆρες ἰαύει.

2) Eustath. p. 1764. l. 57. οἱ λέγοντες Ἀχαιϊκὸν διὰ τῆς αι, καὶ αὖ πάλιν Ἀχαϊκὸν διὰ μόνου τοῦ ι, ὀρθῶς φράζουσιν, ἐκεῖνο μὲν, διὰ τὸν Ἀχαιόν· τοῦτο δὲ, διὰ τὸν Ἀχαόν.

3) Schol. ἀντὶ τοῦ βιώσεσθε.

4) κατὰ ἔκθλιψιν τοῦ ι. ἔστι γὰρ μεμοίρηται ἀντὶ τοῦ κεκλήρωται.

μόρηκε Nicand. Alex. v. 213. 1) καταβλώσκω Apollon. Argon. 1. v. 322. 2) ἔκων Pind. Olymp. Od. 13. v. 136. βόεος Hom. Ιλ. ψ. v. 777. pro βόειος. βοέην Οδ. υ. v. 2. σεσωπαμένος Pind. Isth. Od. 1. v. 88. pro σεσιωπημένος Aem. Port. in Pind. Lex.

Injicitur post α; vt αἰετὸς Hom. Ιλ. ρ. v. 674.

post ε; vt ἀδελφειὸς Ιλ. ε. v. 21. [δείους Ιλ. ο. v. 4. εἰαρινῇ Οδ. σ. v. 566. πείρατα Ιλ. η. v. 102. S.] σπεῖος Οδ. ε. v. 194. Ἑρμείας C
Ιλ. ξ. v. 491. φρεῖαρ Nicand. Ther. v. 486. θεμείλιον Callim. Apollin. v. 64. Λείανδρος Musaeus v. 28. Ῥείη Hesiod. Theogon. v. 625. [ἐξείνισσα Homer. Ιλ. γ. v. 207. ξεῖνε Sophocl. Oed. Colon. v. 33. S.] Πολυξείνη Tryphiod. v. 391. Ἀνακρείοντα Leonidas apud Anthol. l. 4. c. 27. (T. I. p. 229. ed. Brunck.) κρεῖα Orph. Argon. v. 402. [ἐξεκείνωσεν Aeschyl. Pers. v. 763. χείουσιν Hesiod. Theog. v. 83. S.]

post ο; vt ποίη Hom. Οδ. σ. v. 369. pro 300
πόη Nicand. Alex. v. 146. [πνοιὴ Hom. Ιλ. ε. v. A
697. πνοιὰς Aristoph. Thesmoph. 43. στοιὰς et στοιὰν Id. Eccles. 672. 680. χολοιβόρος Nicand. Theriac. v. 593. S.] 3) χνόαι Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 157. 4) Οἰαξίδος Apollon. Argon. 1. v. 1131.

post οι; vt 5) ὁμοίιον Hom. Ιλ. δ. v. 315.

1) καταβλώσκοντας, καταμολίσκοντας. τὸ β ἀντὶ τοῦ μ. συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ μ.

2) Aem. Port. Lex. Pind. ἔκειν pro εἴκειν metri causa. Omnino v. supra p. 101. C. et p. 155. D.

3) Schol. λέγουσι μετὰ τοῦ ι οἱ Ποιηταὶ τὸ χνοῖαι. B

4) Schol. ἔδει εἰπεῖν Ὀαξίδος· προσετέθη δὲ τὸ ι.

5) Eustath. p. 205. l. 39. τὸ γελοίιον (Ιλ. β. v. 215.) πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου ι. ὡς καὶ ὁμοίιον ἀντὶ τοῦ ὅμοιον. καὶ τὸ ποδοίιν (Ιλ. ξ. v. 228.). καὶ ἵπποιιν (Ιλ. ε. v. 13.). καὶ ὤμοιιν. (Ιλ. ε. v. 622.)

παρομοίιος Agathias apud Anthol. l. 1. c. 61. (T. III. p. 60. v. 19.) πανομοίιος Julian. Ibid. l. 3. c. 12. (T. III. p. 9. et T. II. p. 505.) βοιΐδιον Ibid. (T. III. p. 188. vbi extat Βοίδιον.) pro βοίδιον Anacreon Ibid. l. 4. c. 7. (T. III. p. 196. ed. Brunck.)

ante ει; vt Οἰνιεῖδαι Pind. Isthm. Od. 5. v. 39. pro Οἰνεῖδαι Aem. Port. in Pind. Lex.

O

Pro ω; vt ἀκρόρειαν Orph. Ὑπόθ. Λίθ. v. 65. pro ἀκρώρειαν Ibid. v. 14. καλλίχορος Pind. Pyth. Od. 12. v. 45. pro καλλίχωρος. Aem. Port. in Pind. Lex.

Demitur initio; vt 1) Ἰλιάδα Pind. Olymp. Od. 9. v. 167. ῥόω Simm. Ov. * pro ὀρούω. * Aem.
C Port. in Lex. Dor.

medio; vt 1) ἐνάρφορος Hesiod. Ἀσπ. v. 192. pro ἐναροφόρος. 2) ἄρταμος Lycophr. v. 797. θέσκελος Hom. Ιλ. ψ. v. 107. θέσφατος Οδ. η. v. 143. 3) ἄφερτον Aeschyl. Choeph. v. 440. et Eumen. v. 146. 4) κύρβιας Apollon. Argon. 4. v. 280. Κυρβάντων Callim. Jov v. 46. pro Κορυβάντων Orph. Arg. v. 25. Κύρβαντα Orph. Hymn. Coryb. v. 2. pro Κορύβαντα Ibid. v. 4. 5) λαγέτας Pind. Olymp. Od. 1. v. 144.

1) Schol. τοῦ Ὀϊλέως παιδός. ἄνευ δὲ τοῦ ο εἴρηκεν Ἰλιάδα.
D ὥς που φησὶ καὶ Ἡσίοδος.

2) Tzetz. ἀόρταμός τις ὤν, ὁ ἐν ἄορι καὶ ξίφει τέμνων.

3) Schol. Eumen. 146. ἀφόρητον. η in ε mutato.

4) Schol. κύρβεις, οἱονεὶ κορύφεις, κατὰ συγκοπὴν, καὶ μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β.

5) Schol. ἡγεμόνας λαῶν. Aem. Port. Lex. Pind. λαγέτης, quasi λαοῦ vel λαῶν ἀγέτης.

1) ζῶς Hom. Ιλ. ε. v. 887. 2) σύργαστρος Simm. Ar. v. 14. 501 A

Injicitur medio ante ω contractum; vt Φόως Hom. Ιλ. β. v. 49. [γαλόῳ Ιλ. χ. v. 473. θόωκος Οδ. β. v. 26. Κόωνδε Ιλ. ο. v. 28. S.]

1) Schol. ἀπὸ τοῦ ζωός ἐστιν ἡ συναίρεσις.

2) Aem. Port. Lex. Dor. ὄφις παρὰ τὸ σύρειν τὴν γαστέρα.

Υ

Demitur medio; vt 1) λαφρία Lycophr. v. 356. [ἀελλόπος Hom. Ιλ. θ. v. 409. S.] 2) τρίπος Hesiod. Ἀσπ. v. 312. τετράπος Arat. Phaenom. v. 214. p. 25. ἀρτίπος Nicarch. apud Anthol. l. 2. c. 9. (T. II. p. 106.) Οἰδίπος Alcaeus Ibid. l. 3. c. 12. (T. I. p. 492.) βοκέρριος Antipater Ibid. l. 1. c. 25. (T. II. p. 33. ed. Brunck.) B

Injicitur medio post ε; vt ἀλεύομαι Hom. Ιλ. π. v. 711. ζητεύω Id. Hymn. Apollin. v. 215. ἐδεύησα Οδ. ι. v. 483.

3) post ο; vt οὔρεος Ιλ. ξ. v. 397. οὐρομένων Tryphiod. v. 107. [οὖλον Hom. Od. ρ. v. 343. Οὔλυμπος Ιλ. ε. v. 750. S.]

1) Tzetz. λαφυρία, καὶ συγκοπῇ λαφρία.

2) Diacon. p. 214. a. συγκοπῇ Αἰολικῇ τοῦ ου. lege p. 180. C.

[3) Priscian. p. 22. „Pro ο quoque ου solent frequenter ponere Graeci, οὖρος, οὖλος, pro ὄρος, ὅλος, νοῦσος (Hom. Οδ. λ. v. 199.) pro νόσος dicentes." S.]

Ω C

Pro ο; vt Διώνυσος Hom. Ιλ. ξ. v. 325. pro Διόνυσος Οδ. λ. v. 324. δωτὴρ Οδ. θ. v. 325. pro δοτὴρ Ιλ. τ. v. 44. δώτειρα Arat. Phaenom. v. 113. p. 14. pro δότειρα Hesiod. ἔργ. v. 356. ἀγρώτης Theocr. Idyll. 25. v. 51. 1) μονώλυκος Arat. v. 1124. 2) Σαρδωνικὸς Lycophr. v. 796. [ὤνομα Theocr. Idyll. 7. v. 15. S.]

1) Sic H. Steph. sed Morel. μονόλυκος. et Canin. in Hellenism. μονόλλυκος.

2) Schol. ὁ Τζέτζης τὸ δο μικρὸν γράφει, καὶ λέγει μακρὸν
D εἶναι ὡς ἐκτεινόμενον ὑπὸ τοῦ ν ἀμεταβόλου.

302 A

DIPHTHONGI.

AI et EI

Demuntur medio; vt θεράπναις *) Nicand. Ther. v. 486. ἔγρομαι Hom. Ιλ. β. v. 41. Theocr. Idyll. 18. v. 55. ἄγομαι Musaeus v. 34.

*) Schol. ἤτοι ταῖς θεραπαίναις. [Hesychius: θεράπνη· θεραπαινίς, δούλη. S.]

B

ΟΥ

Pro αυ; vt *) ἀπούρας Hom. Ιλ. α. v. 356. ἀπουράμενος Hesiod. Ἀσπ. v. 173.

*) Busb. Rudim. Metric. in Anomal.

PROSODIA.

C Apostrophus elidit Diphthongos et longas vocales; vt — ἐμ' ἀποικεῖς Theocr. Idyll. 15. v. 7. pro ἐμοῦ s. ἐμεῦ. [ἔρχετ' Ἀθηναία Callim. Lauacr. v. 137. pro ἔρχεται. δινεῖθ' ὅδε Theocr. Idyll. 2. v. 30. pro δινεῖται. μέμναμ'. ὄκκα Id. Idyll. 5. v. 118. pro μέμνημαι. S.] εἶπ' ἄγε μ' — Hom. Ιλ. ι. v. 669. pro μοι. εἰλαπίν' ἠὲ — pro εἰλαπίνη. Vide Doric. Adverb. μα not. 2. p. 246. C. [Ἑρμ' ἐμπολαῖε Megarensis apud Aristoph. A-

charnn. 816. pro Ἑρμᾶ. Vnde Kusterus rescribi jubet Ἑρμᾶ ᾽μπολαῖε. ἐδμήθ᾽ Antimachus apud Pausan. 8, 25. p. 257. l. 25. pro ἐδμήθη. Sed Schellenbergio (in Antimachi reliquiis p. 68.) rectius videtur δέδμηθ᾽, h. e. ἐδέδμητο. *S.*]

ι Datiui Singularis; vt ἐπ᾽ ἰγνύ᾽ ἀνειρύσασαι Theocr. Idyll. 26. v. 17. pro ἰγνύϊ. εὐρυσθενέ᾽ ἀμφὶ πόλει Pind. Olymp. Od. 12. v. 2. pro εὐρυσθενέϊ.

Dialysis Diphthongorum apud Poëtas frequens est; vt πάϊς Hom. Ιλ. γ. v. 314. πάϊ Οδ. ω. v. 191. ἄϋσε Ιλ. γ. v. 81. ἀῦσαι Οδ. ι. v. 65. ἐΰδμητος D
Ιλ. α. v. 448. ὀΐομαι Ibid. v. 78.

[v. supra p. 162. C. *S.*]

E T Y M O L O G I A. 303

A

A R T I C V L V S.

Sing. G. ¹) τοῖο Hesiod. Theog. v. 493. Hom. Ιλ. α. v. 380. ²) ὅου Ιλ. β. v. 325. ἕης Ιλ. π. v. 208.

Dual. G. D. τοῖϊν Ιλ. ν. v. 66.

Plur. D. τοῖσδεσι Οδ. φ. v. 93. τοῖσδεσσι Ιλ. κ. B
v. 462.

1) Apollon. Synt. p. 55. ἡ Θεσσαλικὴ διαίρεσις κατὰ γενικὴν ἐπὶ τῆς τοῖο.

2) Eustath. p. 230. l. 6. ἀντὶ τοῦ οὗτινος, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ο.

N O M E N.

C Declinationes Substantivorum.

Declinatio Prima.

Priscian. p. 219. „Poëtae Graecorum inueniuntur protulisse vocatiuos in -η pro -α; vt Anacreon ἥλιε καλλιλαμπέτη posuit pro καλλιλαμπέτα. Hipponax, κριτὴ pro κριτά. Apollon. Argon. 3. (v. 302. et 386.) Αἰήτη pro Αἰῆτα."

D *Declinatio Secunda.*

Sing. G. -οιο pro -ου; vt βιοῖο Hom. Ιλ. α. v. 49. [γυμνασίοιο Theocr. Idyll. 2. v. 80. ποταμοῖο Id. Idyll. 1. v. 68. μόχθοιο Id. Idyll. 21. v. 2. λασίοιο τράγοιο Id. Idyll. 7. v. 15. *S.*]

Eustath. p. 13. l. 7. Πριάμοιο, δένδροιο, καὶ τὰ τοιαῦτα Θετταλικὰ ὄντα κατά τινας — [Id. p. 140. l. 40. αἱ διὰ τοῦ οῖο γενικαὶ, κατὰ μὲν τοὺς ἄλλους Θετταλικαί εἰσιν· ἐν δὲ τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου, Βοιωτῶν φέρονται γλώττης. τοῖο (Hom. Ιλ. α. v. 493.), οἷο (Ιλ. γ. v. 333.), καλοῖο. Gregor. p. 187. sq. Ἴωνες τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ οιο προφέρουσι, Μενελάου Μενελάοιο, θείου θείοιο (Ιλ. β. v. 335.), κυδαλίμου κυδαλίμοιο. (Ιλ. η. v. 392.) *S.*]

304 Dual. G. D. -οιϊν pro -οιν; vt ἵπποιϊν Ιλ. ε. v. 13.
A Plur. G. -είων pro Attico -έων; vt ἀρχελείων Aeschyl. Pers. v. 297.

Declinatio Tertia.

Dual. G. D. -οιϊν pro -οιν; vt σειρήνοιϊν Hom. Οδ. μ. v. 52. ποδοῖϊν Hesiod. Ἀσπ. v. 158.

Plur. D. -σσι pro -σι; vt ἄνδρασσι Hom. Ιλ. ρ. v.
B 308. φρεσσὶν Aeschyl. Suppl. v. 759. (vbi

nota, ν adsciscì etiam ante consonam sequentem. Φρεσσὶν, κόρακες —) Θέμισσι Pind. Pyth. Od. 4. v. 96. ποσσὶ Id. Nem. Od. 3. v. 90. Hom. Ιλ. γ. v. 13. ἴρισσιν Ιλ. λ. v. 27.

Terminatio Singularis -ι vertitur in -εσι, vel -εσσι, seruatis δ, ϑ, ν, τ; vt παίδεσιν Orph. Argon. v. 1115. παίδεσσι Hom. Οδ. γ. v. 381. πόδεσσι Ιλ. λ. v. 476. κορύϑεσσι Tryphiod. v. 611. κύνεσσι Hom. Ιλ. α. v. 4. Μυρμιδόνεσσιν Ibid. v. 180. Φρένεσσιν Pind. Isth. Od. 3. v. 9. σωμάτεσσι Id. Pyth. Od. 8. v. 118. C
Χαρίτεσσι Ibid. Od. 9. v. 3. κρεάτεσσι Orph. Ἀχάτ. v. 90. κρεάεσσι Ibid. v. 8. γιγάντεσσιν (ante consonam βασίλευεν) Hom. Οδ. η. v. 59. pro γίγασι Οδ. κ. v. 120. ἄνδρεσσιν Ιλ. ε. v. 546. μνηστήρεσσι Οδ. ρ. v. 214. pro μνηστῆρσι Οδ. α. v. 118. Τρώεσσι Ιλ. α. v. 509. ἀκόντεσι Pind. Pyth. Od. 9. v. 37. λεόντεσσιν Id. Nem. Od. 3. v. 80. νύκτεσσιν Id. Olymp. Od. 2. v. 109. ϑήρεσσι Apollon. Argon. 1. v. 1251. ϑυγατέρεσσι Orph. Argon. v. 796. περδίκεσσι Id. Ὑπόϑ. Λίϑ. v. 32. ἀνάκτεσι Hom. Οδ. ο. v. 556. σάρκεσσι Ιλ. ϑ. v. 380.

Tzetz. in Hesiod. p. 69. οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζουσι τὸ σ, ὡς D
τὸ πάντεσσι, χείρεσσι. Schol. in Hom. Ιλ. α. v. 4. κύνεσσι, κυσίν. Αἰολὶς ἡ διάλεκτος.

Nomina in -γξ flectuntur per vnum γ; vt Φάρυγξ, 305
Φάρυγος Οδ. ι. v. 373. Theocr. Idyll. 24. v. 28. A
Nicand. Alexiph. v. 191. pro Φάρυγγος Ibid. v. 363.

Tzetz. in Hesiod. p. 147. οἱ Αἰολεῖς ἀποβάλλουσι τὸ γ ἐκ τῶν εἰς -υξ, Φάρυξ καὶ Φόρμυξ λέγοντες. Cf. supra p. 141. B.

et in ξ, per duplicem γ; vt σμῶδιξ Hom. Ιλ. β. v. 267. σμώδιγγες Ιλ. ψ. v. 716.

Quaedam Nomina in -ηξ et -ηρ vsurpant η pro ε in

obliquis; vt ἀλωπήκεσσι Oppian. Cyneget. 1, 432. ἀλώπεκι Luc. 13, 32. αἰϑῆρα Oppian. ibid. 2, 414.
B αἰϑέρα Id. ibid. 4, 136. Sic ω pro ο in κοσμήτωρα Anthol. p. 503. Edit. H. Steph. (T. III. p. 181. ed. Brunck.) sed H. Steph. in Aeschine, vbi hoc Epigramma citatur (p. 80. s. p. 575. ed. Reisk.) habet in margine κοσμητῆρα.

Vox πατὴρ contrahitur vltra Datiuum Singularem; vt πατρῶν Οδ. δ. v. 687. Οδ. ϑ. v. 245. Sic Δήμητρα Hom. Hymn. in Cerer. v. 1. ϑύγατρα Ιλ. α. v. 13. ϑύγατρες Ιλ. ζ. v. 238. ϑύγατρας Ιλ. χ. v. 62. ϑυγατρῶν Ιλ. γ. v. 124.

Eustath. p. 392. l. 6. τὸ ϑυγατρῶν οὐχ ἕλκεται εἰς λόγον πεζόν.

Legitur πάϊν Anthol. l. 1. c. 43. (T. III. p. 150. ed.
C Brunck.) Oppian. Cyneget. 3, 218. pro παῖδα. et μάστιν Hom. Οδ. ν. v. 182. pro μάστιγα Ιλ. ε. v. 226. ἥρῳ Ιλ. η. v. 453. pro ἥρωϊ.

Hesych. μάστιν, τὴν μάστιγα. Sic μαστίω Ιλ. ρ. v. 622. pro μαστιγόω, μαστιγόων Hesiod. Ἀσπ. v. 431. vti H. Steph. in Thes. sed Heins. μαστιόων. Wintert. μαστίζων.

Declinatio Quarta.

Poëtae (more Atticorum p. 82. B.) vocatiuum nominum in -ὼ similem nominatiuo formant; vt *) Ἐρατὼ Apollon. Argon. 3. v. 1. Λητὼ Orph. Hymn. ad Laton. v. 1. Δηὼ Id. ad Cerer. v. 1.
D Κλωϑὼ Id. ad Parc. v. 16. Κλειὼ Id. ad Mus. v. 7. Ἀλληκτὼ Id. ad Eumen. v. 2.

*) Schol. ἀντὶ τοῦ Ἐρατοῖ Ἀττικῶς.

306 Datiuus Singularis -υϊ coalescit in vnam Syllabam;
A vt νέκυι Hom. Ιλ. π. v. 526. Φόρκυι Hesiod. Theogon. v. 233.

Pluralis -υσι fit -υσσι et -ύεσσι; vt γένυσσι

Oppian. Cyneget. 2, 261. ἐγχελύεσσι Id. Halieut. 1, 214. γενύεσσι Id. ibid. 2, 98. μύεσσι Id. ibid. v. 156. σύεσσι Id. ibid. 3, 439.

Βοῦς. Sing. A. τὴν βόα Philip. apud Anthol. l. 1. c. 25. (in Brunck. Lectt. p. 131.) Plur. D. βοσὶν Antiph. Ibid. c. 68. (T. II. p. 177. ed. Brunck.) βόεσσι Hesiod. ἔργ. v. 454.

Declinatio Quinta. B

Sing. V. [1]"Αρης Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 106. pro "Αρες Hom. Ιλ. ε. v. 31.

Plur. D. -σσι et -εσσι pro -σι; vt τεύχεσσι Archias apud Anthol. l. 3. c. 14. (T. II. p. 97. ed. Brunck.) σπέσσι Hom. Οδ. α. v. 150. ἔπεσσι Οδ. δ. v. 597. ἐπέεσσιν Ιλ. γ. v. 249. Theocr. Idyll. 1. v. 35.

-ήεσσι pro -εῦσι; vt ἀριστήεσσιν Ιλ. α. v. 227.

Vox σπέος format D. Sing. σπῆϊ Ιλ. σ. v. 402. [2]) Hesiod. Theogon. v. 297. et Plur. σπήεσσι Hom. Οδ. ι. v. 400. Legitur apud Orph. Argon. C v. 261. οὔρηα pro οὔρεα.

1) Schol. "Αρης Ἀττικὸν ὦ "Αρης κλητικόν. οἱ δὲ γράφουσιν, ὦ "Αρη.

2) H. Steph. in Thes. Ind. rectius σπεῖ.

Declinationes Adjectiuorum. D

Adjectiua, instar Substantiuorum parisinium, flectuntur; vt ἀλίοιο Hom. Ιλ. α. v. 538. ἀλλήλοιϊν Ιλ. κ. v. 65. ἀμφοτέροιϊν Ιλ. ε. v. 207. ἀείκεσσι Ιλ. β. v. 264. πάντεσσι Ιλ. α. v. 288.

30. Adjectiua in -ύς -έος formant Nominatiuum et Ac-
A cusatiuum Singularem per -έα pro -εῖα et -ὺν; vt ὠκέα Hesiod. Theog. v. 780. εὐρέα Musaeus v. 229. pro εὐρὺν Hom. Ιλ. α. v. 229. et Plur. Neut. per -ᾰ pro -έα; vt [1]) αἰπὰ Ιλ. ϑ. v. 369.

"Οστις. ὅτις. Ιλ. τ. v. 260. ὅττεο Οδ. α. v. 124. ὅττευ Οδ. ρ. v. 121. ὅτινα Οδ. ϑ. v. 204. [2]) Apollon. Argon. 2. v. 877. ὅτινας Hom. Ιλ. ο. v. 492.

Δορυξόος. V. δορυξὲ Aristoph. Pac. 1259. pro δορυξόε. Sic v. 1212. τοῦ δορυξοῦ.

1) Eustath. p. 718. l. 38. pro αἰπέα per syncopen, vel ab αἰπός. vnde αἰπὴν Ιλ. ν. v. 625.

B 2) Schol. ἀντὶ τοῦ ὅντινα Ποιητικῶς.

Comparatio Vocum.

Θέρειος, extrito ο, ϑερείτατος Arat. v. 149. p. 18. Nicand. Ther. v. 469. huc refer ἑάρτερος Ibid. v. 380. Φίλτερος Hom. Ιλ. υ. v. 334. [φίλτατος Ιλ. ε. v. 378. Eurip. Phoenn. v. 409. *S.*]

Πέπων, πεπαίτερος Theocr. Idyll. 7. v. 120.

ποδώκης, ποδωκήστατος Apollon. Argon. 1. v. 180.

πρέσβυς, πρέσβιστος Hom. Hymn. in Terr. v. 2. πρέσβυστος Orph. Argon. v. 334. πρεσβύστατος Nicand. Ther. v. 344. Callim. Jov.
C v. 25.

'Ολίζων, ὀλιζότερος Nicand. Alexiph. v. 479.

Χείρων, χειρότερος Arat. v. 124. p. 15. χερείων, χερειότερος Hom. Ιλ. μ. v. 270. lege Attic. Comparat. Adjectiv. p. 32. D. not.

Declinatio Comparatiui.

Ὀλίζων, ὀλίζωνες Nicand. Ther. v. 123. ὀλίζονα Id. v. 372.

Χερείων. Sing. D. χέρηϊ Hom. Ιλ. α. v. 80.
A. χέρεια Ιλ. δ. v. 400. D
Plur. N. χέρηες Οδ. ο. v. 523.
A. χέρηα Οδ. σ. v. 228. χέρεια Ιλ. ξ. v. 382.

Adjectiuum Numerale. 308 A

Cardinale.

Εἷς. ἕεις Hesiod. Theogon. v. 145. Edit. Raphel. 1603. sed H. Steph. ἕης et Winterton. ἑών.

Δύο. σύνδυο Pind. Pyth. Od. 3. v. 145.

Τέσσαρες. τέταρες Anthol. l. 3. c. 5. p. 200. (T. I. p. 151. ed. Brunck. qui habet τέτορες.) πίσυρες Hom. Οδ. ε. v. 70. Nicand. Alexiph. v. 148. [1]) τέτρασιν Pind. Olymp. Od. 10. v. 83. et Pyth. Od. 8. v. 117. πισύρεσσιν Dion. Af. v. 887. Nicand. Theriac. v. 260. πίσυρας Hom. Ιλ. ο. v. 680. B

Εἴκοσι. ἐείκοσιν Ιλ. α. v. 309. ξυνεείκοσι Οδ. ξ. v. 98.

Τριάκοντα flectitur; vt τριηκόντεσσιν Anthol. l. 2. c. 47. p. 180. (T. II. p. 86. ed. Brunck.) lege prius Adjectiv. Numeral. Cardinal. p. 189. C.

Ἐννενήκοντα. ἐννήκοντα Hom. Οδ. τ. v. 174.

Χίλιοι. ἐννεάχιλοι, δεκάχιλοι Ιλ. ε. v. 860.

Τρίφατος *triplex* Nicand. Ther. v. 102. C

1) Aem. Port. in Lex. Pind.

2) H. Steph. in Marg. ἐνενήκοντα.

Ordinale.

Τέταρτος. τέτρατος Hom. Ιλ. ψ. v. 615.

Ἕβδομος. ἑβδόματος Ιλ. η. v. 248.

Ἔνατος. ἔνατος Ιλ. β. v. 313. εἴνατος Ibid. v. 295.

Πεντεκαιδέκατος. πεντεπικαιδέκατος Agathias apud Anthol. l. 1. c. 61. (T. III. p. 60. v. 18. ed. Brunck.)

D Εἰκοστός. ἐεικοστὸς Hom. Οδ. β. v. 175.

P R O N O M E N.

309 A

Substantiuum.

Sing. G. ἐμεῖο Hom. Ιλ. α. v. 174. σεῖο Ιλ. γ. v. 137. εἷο Ιλ. δ. v. 400. †) ἐμέθεν Ιλ. α.
B v. 525. *) σέθεν Ibid. v. 180. ἕθεν Ibid. v. 114.
D. ἑοῖ Ιλ. ν. v. 495. Apollon. Argon. 1. v. 460.
A. ἑὲ Hom. Ιλ. υ. v. 171.
Plur. G. ἡμείων Ιλ. ε. v. 258. ὑμείων Ιλ. δ. v. 348. σφείων Ibid. v. 335.
D. ἧμιν Οδ. υ. v. 272.

[†) v. infra p. 424. A. *S.*]

*) H. Steph. vtitur σέοθεν in sua Graeca Catechesi p. 348.

Adjectiuum.

C Ἑὸς Οδ. δ. v. 618. ἑῇ Ιλ. π. v. 753. ἑὸν Ιλ. κ. v. 256. ἐμοῖο Οδ. α. v. 413. σοῖο Οδ. ο. v. 511. οἷο Ιλ. γ. v. 333. ἑοῦ Ιλ. α. v. 496. ἑοῖο Ιλ. β. v. 662. Κατάλ. v. 169. ἑῆς Ιλ. ε. v. 571. ἑῷ

Ιλ. β. v. 549. Κατάλ. v. 56. ἑῇ Ιλ. ι. v. 148. ἑὸν Ιλ. α. v. 533. ἑὴν Ιλ. ι. v. 420. ἑοὶ Οδ. δ. v. 645. ἑῶν Ιλ. ω. v. 211. ἑοῖς Οδ. α. v. 218. ἑοὺς Ιλ. ε. v. 321. ἑὰς βατραχομ. v. 160. [Item sine ε, vt οὗ Ιλ. α. v. 404. ἧς Ιλ. β. v. 292. ᾧ Ιλ. ε. v. 71. ᾗ Ιλ. π. v. 800. ὃν Ιλ. ε. v. 806. ἣν Ιλ. α. v. 72. ἃ Ιλ. μ. v. 280. ὧν Οδ. β. v. 164. οἷς Ιλ. α. v. 307. οἷσι Ιλ. π. v. 265. ᾗσι Ιλ. β. v. 588. οὓς ibid. v. 832. *S.*]

αὐτοῖο Ιλ. α. v. 360. κεῖνος Ιλ. β. v. 330.

Lascar. l. 3. de Pronom. p. 346. λέγεται χωρὶς τοῦ ε, κατ' ἀφαίρεσιν Ποιητικῶς κεῖνος. D

Heteroclisis. 310

A

Formae Contractae.

-όεις. [1]) σκιόειν Apollon. Argon. 2. v. 406. pro σκιόεν. (τοὺς) ἀμπελόεις [2]) Nicand. Alexiph. v. 266. et (αἱ) Φαρμακόεις v. 293.

-κλέης Coint. l. 10. v. 17. ἀκλέες, pro ἀκλέεες. [Cf. Hom. Ιλ. η. v. 100. vbi scribitur ἀκλεὲς, vt Ιλ. α. v. 142. ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδέεες s. ἐπιτηδεῖς. *S.*] et pro δυσκλέεα, δυσκλέα Hom. Ιλ. β. v. 115.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ σκιόεν, κατὰ Ἰωνικὴν πρόσθεσιν τοῦ ι.

2) Schol. τὸ ἀμπελόεις αἰτιατική ἐστι πληθυντικῶν. Φαρμα- B
κόεις ἀντὶ τοῦ Φαρμακόεσσαι.

Formae Simplicis.

Deficientia casu. Triptota quaedam flectuntur apud Poëtas; vt σκέπας. σκέπαος Arat. v. 857. (τὰ) σκέπα Hesiod. ἔργ. v. 532. βρέτας. *) τῷ βρέταϊ. τὰ βρέτη, et τῶν βρετέων Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 95. et 97.

*) Hesych. βρέταϊ· ἀπεικονίσματι.

Variantia. Δόρυ. G. δορὸς Aeschyl. Pers. v. 304. D. δορὶ Id. Agam. v. 112. Aristoph. Pac. 356.
C Plur. D. δούρεσσι Hom. Ιλ. μ. v. 303. δούρασιν Ιλ. φ. v. 162.

Χείρ. G. χερὸς Onest. apud Anthol. l. 1. c. 70. p. 100. (T. II. p. 290.) D. χερὶ Hom. Ιλ. θ. v. 289. A. χέρα Ammian. apud Anthol. l. 2. c. 13. [(T. II. p. 387. ed. Brunck.) Dual. χεροῖν Eurip. Alcest. v. 199. *S.*] Plur. D. χείρεσιν Hom. Ιλ. υ. v. 468. χείρεσσι Ιλ. γ. v. 271.

Γόνυ. Plur. D. γονάτεσσι Callim. Dian. v. 4.

Πολύς. Sing. N. πολλὸς Hom. Ιλ. η. v. 156. Herodot. 1, 30. p. 7. l. 34. πουλὺς Hom. Οδ. θ. v. 109. πολλὸν Ιλ. λ. v. 307. Herodot. 3, 56. πουλὺ Id. 3, 38. G. πολέος Hom. Ιλ. δ. v. 244. A. πουλὺν Ιλ. ε. v. 776. Plur. N. πολέες Ιλ. β. v. 417. πολεῖς Ιλ. λ. v. 707. G. πολέων
D Ιλ. ε. v. 691. D. πολέσι Ιλ. δ. v. 388. πολέσσι Ιλ. ρ. v. 236. πολέεσσι Ιλ. ι. v. 73. A. πολέας Ιλ. α. v. 559. πολεῖς Ιλ. ο. v. 66.

311 πλείων. Sing. N. πλέων Ιλ. κ. v. 252. Plur. N.
A πλέονες Ιλ. ε. v. 531. πλέες Ιλ. λ. v. 395. D. πλεόνεσσι Ιλ. α. v. 325. A. πλέονας Ιλ. ε. v. 679. πλέας Ιλ. β. v. 129.

Schol. in Arat. v. 19. p. 4. δύο γάρ εἰσι τριγενῆ ταυτὸ σημαίνοντα, πολλὸς -ὴ -ὸν, καὶ πολὺς -εῖα -ύ. τοῦ μὲν πρώτου, Ποιηταῖς μὲν πᾶσα ἡ κλίσις εὔχρηστος, κἀν τοῖς τρισὶ γένεσι· λογογράφοις δὲ, πλὴν τῆς ἀρσενικῆς εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς καὶ κλητικῆς, ὡσαύτως δὲ καὶ οὐδετέρου. οὔτε γὰρ ὁ πολλὸς φαμὲν, οὔτε τὸ πολλόν. τοῦ δὲ δευτέρου, Ποιηταῖς μὲν, τοῦ θηλυκοῦ ὄντος πάντη ἀχρήστου, ἡ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου κλίσις πᾶσά ἐστιν εὔχρηστος· λογογράφοις δὲ καὶ αὐτοῖς τοῦ θηλυκοῦ ὄντος πάντη ἀχρήστου. οὐδὲ γὰρ εὕρηται ὅλως ἡ πολεῖα. τοῦ ἀρσενι-
B κοῦ καὶ οὐδετέρου αἱ εὐθεῖαι μόναι καὶ αἰτιατικαὶ καὶ κλητικαί εἰσιν εὔχρηστοι, λαμβανόμεναι ἀντὶ τῶν ὁμοίων ἀχρήστων πτώσεων τοῦ πρώτου. τοῦ μὲν οὖν πολλὸς καὶ τῶν συστοίχων αὐτῷ

ἀεὶ δυσὶ λλ γραφομένων, τὸ πολὺς καὶ τὰ τούτῳ σύστοιχα δι' ἑνὸς γράφεται.

Μέγας. V. *μεγάλε* Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 828. *μεγάλ'* Callim. Del. v. 266. in foeminino, pro *μεγάλη*.

Suid. in voce Μέλας habet *μελανὴν* pro *μέλαιναν*. Lege Aem. Port. notas.

Ἐλαχὺς inusitatum dat foemininum ἐλάχεια Nicand. Ther. v. 324. Oppian. Cyneget. 3, 480. et compositum ἐλαχυπτέρυξ Pind. Pyth. Od. 4. v. 29. H. Steph. in Thes. affert ex Οδ. ι. v. 116. *) ἐλάχεια. ex Epig. ἐλαχύ. ex Etym. p. 325. l. C
30. ἐλαχύν.

*) Editiones tamen habent λάχεια, et Eustath. p. 1667. l. 13. λάχεια, ἡ ἐλαχίστη κατὰ τοὺς παλαιούς. ὥστε γράφοιτ' ἂν τῷ λόγῳ τούτῳ, καὶ ἡ ἐλάχεια. εἰ δὲ καὶ κύριόν ἐστι τοπικὸν ὄνομα, etc. Id. p. 1584. l. 15. ἐλαχὸς παρὰ Καλλιμάχῳ κεῖται.

Quantitas.

Ancipites contra communem vsum in quibusdam vocibus corripiuntur vel producuntur.

A producitur; penultima in *κέρατα* Oppian. Cy- D
neget. 2, 95. *τρισσοκέφαλος* Orph. Argon. v. 974. antepenultima in *βαλσάμοιο* Nicand. Alex. v. 64. vltima in ἑπτὰ, ἑπτακαίδεκα Hom. Οδ. η. v. 267.

I penultima corripitur in Ἀμφιτρίτη Hesiod. 512
Theogon. v. 243. *) *νίκην* Ibid. v. 628. vlti- A
ma producitur in *πέπερι* Nicand. Ther. v. 876. corripitur in *σίνηπι* Ibid. v. 878.

*) H. Steph. κείνοισι νίκην — sed Winterton. κείνοις νίκην —

Υ in *νώνυμον* producitur Hom. Οδ. α. v. 222. corripitur Οδ. ξ. v. 182. in *σὺ* et *τὺ* producitur Orph. Hymn. Adon. v. 4. Nicand. Ther.

v. 907. corripitur Hom. Ιλ. α. v. 76. Theocr. Idyll. 1. v. 4.

B Lege Thesaurum Prosodicum Philippi Labbei.

VERBVM.

Substantiuum.

Indic. Praes. Sing. secunda *ἐσσὶ* Hom. Ιλ. α. v. 176.
Plur. tertia *ἔασι* Ιλ. β. v. 125. [*ὑπέασι* Ιλ. ι. v. 204. *S.*]
Imperf. Sing. prima *ἦα* Ιλ. ε. v. 408. (de quo
C lege Hort. Adon.)
secunda *ἔησθα* Οδ. π. v. 240.
tertia *ἔην* Ιλ. β. v. 217. *ἤην* Ιλ. λ. v. 807.
Plur. tertia *ἔσσαν* Pind. Olymp. Od. 9. v. 79.
Fut. Sing. prima *ἔσσομαι* Hom. Ιλ. δ. v. 267.
secunda *ἔσσῃ* Hymn. Merc. v. 34.
ἔσσεαι Ιλ. κ. v. 453.
tertia *ἔσσεται* Ιλ. α. v. 239.
D Plur. prima *ἐσσόμεθα* Οδ. ω. v. 431.
tertia *ἔσσονται* Ιλ. ζ. v. 353.
Imperat. Sing. secunda *ἔσσο* Οδ. γ. v. 200.
Potential. Sing. secunda *ἔοις* Ιλ. ι. v. 284.
tertia *ἔοι* Ibid. v. 142.
Subjunct. Sing. tertia *ἔῃσι* Οδ. λ. v. 433.
Infinit. Fut. *ἔσσεσθαι* Ιλ. ζ. v. 339.

513
Adjectiuum.

A Purum in -*άω* inserit *) *ο*, et interdum *ω*, ante *ω*

[*) v. Etymol. p. 113. l. 48, inprimisque Eustath. p. 30. sq. *S.*]

vel ῳ; et α ante α, ω vel ᾳ plerumque contractas.

Indicat. Praes. Sing. prima ὁρόῳ Ιλ. ε. v. 244. secunda ἐάᾳς Οδ. τ. v. 374. ὁράᾳς Ιλ. η. v. 448. μνάᾳ Οδ. π. v. 431. tertia ἐάᾳ Ιλ. ϑ. v. 414. Dual. tertia δηριάασϑον Ιλ. μ. v. 421. Plur. secunda ἀγοράασϑε Ιλ. β. v. 337. B tertia βοόωσι Ιλ. ρ. v. 265. εὐχετόωνται Οδ. α. v. 172.

Imperf. Sing. tertia ναιετάασκε Ιλ. λ. v. 672. Plur. tertia ναιετάασκον Ιλ. β. v. 539. Κατάλ. v. 46. γελώων Οδ. υ. v. 347. εἰσορόωντο Ιλ. ψ. v. 448. μνώοντο Οδ. λ. v. 287.

Imperat. Praes. Dual. tertia δηριαάσϑων Ιλ. φ. v. 467.

Potent. Praes. Sing. prima εὐχετοῴμην Οδ. ϑ. v. 467. secunda αἰτιόῳο Οδ. υ. v. 135. tertia αἰτιόῳτο Ιλ. λ. v. 653. Plur. secunda εἰσορόῳτε Οδ. ϑ. v. 341. C tertia τρυγόῳεν Ιλ. σ. v. 566.

Infinit. Praes. ἐάᾳν Οδ. ϑ. v. 509. ἐλάᾳν Οδ. γ. v. 484. ὁράασϑαι Οδ. π. v. 107. μνάασϑαι Οδ. α. v. 39.

Partic. Praes. ὁρόων Ιλ. α. v. 350. ὁρόωσα Οδ. τ. v. 514. ναιετάωσα Ιλ. ζ. v. 415. ἡβώωσα Οδ. ε. v. 69. λαμπετόωντι Ιλ. α. v. 104. γελόωντες Οδ. υ. v. 374. γελοίωντες Ibid. v. 390. H. Steph. in Marg. γελώωντες. [βοόωντες Ιλ. β. v. 97. κορωνιόωντα Hesiod. Ασπ. v. 289. Sed ἐγρηγορόων Hom. Οδ. υ. v. 6. est pro ἐγρηγορέων. *S.*] D

314 *Formatio Temporum.*

A

Characteristicae Praesentis.

-δω impurum. -άϑω, -έϑω, -ύϑω, -ώϑω. -σγω, -σϑω, -σπω, -σχω. -άσκω, -ίσκω, -ώσκω. -ήσσω, -ύσσω, -ώσσω. -ξω, -σω. -ώω, -είω, -ήω, -ούω, -οιάω. vt ἀμέρδω Hesiod. Theogon. v. 698. ἔλδομαι Hom. Ιλ. ε. v. 481. μετακιάϑω Ιλ. σ. v. 532. φλεγέϑω Ibid. v. 211. φϑινύϑω Ιλ. β. v. 346. βεβρώϑω, vnde βεβρώϑοις Ιλ. δ. v.
B 35. μίσγω Ιλ. γ. v. 270. βιβάσϑω Ιλ. ν. v. 809. ἐνίσπω Ιλ. β. v. 80. ἴσχω Ιλ. ε. v. 90. ῥιπτάσκω Ιλ. ο. v. 23. ἀγνωσσάσκω Οδ. ψ. v. 95. εἴσκω Ιλ. γ. v. 197. ἴσκω Apollon. Argon. 3. v. 396. Schol. τὸ δὲ ἴσκεν Ὁμηρικῶς. lege Casaub. not. in Theocr. c. 20. p. 54. καταβλώσκω Οδ. π. v. 466. ἐγρήσσω Οδ. υ. v. 33. αἰϑύσσω Bacchyl. p. 95. (T. I. analectt. Brunck. p. 151.) lege Aem. Port. Lex. Pind. παραιϑύσσειν. ἀγνώσσω Dionys. Af. v. 173. ἴξω Hom.
C Οδ. γ. v. 5. ὄρσω, vnde ὄρσεο Ιλ. γ. v. 250. δύσσομαι, vnde δύσσεο Hesiod. Ἀσπ. v. 108. ἡβώῳ Ιλ. ι. v. 446. νεικείω Ιλ. β. v. 277. κήω Ιλ. η. v. 396. ὀρσύω, vnde ὀρούσει Hymn. Apoll. v. 417. ὄρουσεν Ιλ. β. v. 310. (lege p. 155. B.) γελοιάω, vnde γελοιήσασα Hymn. Vener. v. 49.

Poëtae a Thematibus obsoletis formant tempora; vt ab ἐλεύϑω, ἤλυϑον Ιλ. γ. v. 205. a πήϑω, πήσας Aeschyl. Agam. v. 1633.

Characteristica Futuri et Indefiniti primi.

σ duplicatur; vt *) νίσσομαι Hom. Ιλ. ψ. v. 76.
D δαμάσσω Ιλ. χ. v. 176. ἔσσω Οδ. ο. v. 337. ὀνόσσεται Ιλ. ι. v. 55. ἐφεδρήσσειν Coluth. v. 252. ἱλασσόμενος Tryphiod. v. 673. κάλεσσα Hom. Ιλ. ω. v. 106. τρέσσε Ιλ. λ. v. 545. ἐφράσ-

σατο Ιλ. ω. v. 352. γέλασσαν Ιλ. β. v. 270.
ἐκόμισσε Ibid. v. 183. ὄμοσσε Ιλ. κ. v. 328.
ἔφυσσε Οδ. κ. v. 393. κάλεσσον Ιλ. δ. v. 193. 315
ὄμοσσον Ιλ. α. v. 76. ἐπαιονάασσο Nicand. Alex. A
v. 463. εἰκάσσαις Theogn. v. 127. τελέσσω
Hom. Ιλ. α. v. 523. ἐπαινέσσῃς Theogn. v. 957.
ὀπάσσῃ Coluth. v. 86. ὀμόσσῃ Hom. Ιλ. γ. v.
279. καλέσσαι Ibid. v. 117. δικάσσαι Theogn.
v. 543. ὀμόσσαι Hom. Οδ. ε. v. 178. καλέσ-
σας Οδ. β. v. 348. καλεσσάμενος Ιλ. ε. v. 427.
λοεσσάμενος Ιλ. φ. v. 560. λοεσσαμένη Hesiod.
ἔργ. v. 522. χαρισσάμενος Coluth. v. 240. πασ-
σάμενος Hom. Οδ. α. v. 124. ὀμόσσας Ιλ. τ.
v. 265. ἀνύσσας Hymn. in Merc. v. 337.

*) Schol. Arat. v. 21. p. 4. νίσσομαι ἔοικεν ἀπὸ τοῦ νέομαι B
Ποιητικῶς τὸ πορεύομαι, οὗ ὁ μέλλων νήσομαι, παραγίνεσθαι, δι-
πλασθέντος τοῦ σ, ἵν' ᾖ ἐνεστώς. οὐδέποτε γὰρ ἐνεστὼς ἓν σ
ἔχει, τοῦ μέλλοντες γὰρ τοῦτο. καὶ ἐπειδὴ πρὸ τῶν δύο σ οὔτε
ει δίφθογγος εὑρίσκεται, οὔτε η, εἰ μὴ τὸ κρεῖσσον καὶ τὸ ἧσσον,
καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, διὰ τοῦτο μεταβέβληται τὸ η εἰς ι, ὥσπερ
καὶ ἀπὸ τοῦ ἑλῶ ἑλήσω ἑλίσσω, τὸ συστρέφω.

Prima etiam Thematis consona solet duplicari; vt
ἀποσσεύει Nicand. Ther. v. 77. ἐσσείοντο Hom.
Ιλ. υ. v. 59. ἀνασσείσασα Hesiod. Ἀσπ. v. 344. ἐλ-
λιτάνευε Hom. Ιλ. χ. v. 414. ἔμμαθε Οδ. ρ. v. 226.
ἔννεπε Ιλ. θ. v. 412. ἀπολλήξεις Οδ. τ. v. 116. (Marg. C
ἀπολήξεις.) ἔδδεισε Ιλ. α. v. 33. περίδδεισαν Ιλ. λ.
v. 508. ἀπόδδυσαν Tryphiod. v. 268. ἐλλιτά-
νευσα Hom. Οδ. κ. v. 481. ἐλλισάμην Οδ. λ. v.
35. ἐννάσαντο Callim. Del. v. 15. ἔσσευα Hom.
Ιλ. ε. v. 208. ἔλλαβε Ibid. v. 83. ἔλλαχον
Dionys. Af. v. 264. ἀπολλήξειαν Hom. Οδ. μ.
v. 224. *) μεταλλήξαντι Ιλ. ι. v. 261.

*) Schol. μεταλήξαντι, παυσαμένῳ. κατ' ἐπένθεσιν Ποιητι-
κὴν τοῦ λ, πρὸς τὸ μηκύνειν τὴν τα, ἐν τῷ μετά, κατὰ διαστολήν.

E contra ρ interdum non duplicatur; vt ἔρεξε Ιλ. D

β. v. 400. ἔριψε Hymn. Merc. v. 79. pro ἔῤ-
ῥεξε Ιλ. ι. v. 532. ἔῤῥιψε Ιλ. ψ. v. 842.

316 In quibusdam Verbis β inter consonas μ et β, μ et
A ρ injicitur; vt μέμβλεται Hom. Ιλ. τ. v. 345.
μέμβλετο Οδ. χ. v. 12. μέμβλεσθε Apollon.
Argon. 2. v. 217. pro μεμέληται, μεμέλητο, με-
μέλησθε; ε transposito, et dempto η. μέμβλωκε
Οδ. ρ. v. 190. παρμέμβλωκε Ιλ. δ. v. 11. pro
μεμόληκε; transposito ο, et mutatis οη in ω.
ἤμβροτες Ιλ. ε. v. 287. pro ἥμαρτες; α trans-
posito et verso in ο, ac mutato Spiritu.

B

Augmentum.

Verba Poëtice augentur,

Vel per Prosthesin vocalis ά ante α; ε ante ε, η, vel
ει; η ante ει vel η; vt ἄασα Hom. Ιλ. θ. v.
237. ἀάσθην Ιλ. π. v. 685. ἀασάμην Ιλ. ι. v.
116. ἐέλδομαι Ιλ. ξ. v. 276. ἐέλπομαι Ιλ. κ.
v. 105. ἐέργω Ιλ. β. v. 617. Κατάλ. v. 124. ἐέρ-
γαθεν Ιλ. ε. v. 147. ἐέρχατο Οδ. κ. v. 241. ἑέσ-
σατο Ιλ. κ. v. 177. ἕεστο Ιλ. μ. v. 464. ἕηκε
C Ιλ. α. v. 48. προέηκε Ιλ. λ. v. 201. ἑήνδανε
Ιλ. ω. v. 25. ἔηστον Orph. Argon. v. 813. ἔει-
πες Hom. Ιλ. α. v. 286. ἔειπας Ibid. v. 552. ἐεί-
σατο Ιλ. σ. v. 415. ἐεισάμενος Ιλ. β. v. 22.
ἠείδεις Ιλ. χ. v. 280. ἠήδει Moero apud Athen.
p. 491.

Vel per Epenthesin vocalis ι vel υ; vt εἰοικυῖαι
Hom. Ιλ. σ. v. 418. δειδέχαται Οδ. η. v. 72.
δείδεκτο Ιλ. ι. v. 224. δειδέχθαι Arat. v. 794.
εὔαδε Hom. Οδ. π. v. 28.

Vel per Anadiplasiasmum Syllabae in Praesenti; Im-
D perfecto; Futuro; et Indefinitis primo et secun-
do; vt πιφάσκεαι Hesiod. Theogon. v. 655. πι-

φαύσκεαι Hom. Ιλ. π. v. 12. πιφαύσκων Ιλ. κ. v. 502. κικλήσκεις Ιλ. λ. v. 605. [1]) ἐνένι- 317
σπεν Ιλ. ο. v. 552. κεκαδήσει Οδ. φ. v. 153. A
κεκαδησόμεθα Ιλ. θ. v. 353. πεπιθήσω Ιλ. χ. v. 223. πεφιδήσεται Ιλ. ο. v. 215. ἐλέλειφθεν Tryphiod. v. 518. [2]) κεκρατηρίσαμεν Sophron apud Athen. p. 504. γεγενοίμεθα Hom. Ιλ. ν. v. 485. κεκάδοντο Ιλ. ο. v. 574. κεκαδὼν Ιλ. λ. v. 334. κεκάμω Ιλ. α. v. 168. λελαβέσθαι Οδ. δ. v. 388. λελάθοντο Ιλ. δ. v. 127. λελαθέσθω Ιλ. π. v. 200. ἐκλελάθοιτο Οδ. γ. v. 224. λελάθη Ιλ. ο. v. 60. λελαθέσθαι Ιλ. τ. v. 136. λελάκοντο Hymn. Merc. v. 145. λελά-
χωσι Ιλ. η. v. 80. [3]) μέμαρπον Hesiod. Ἀσπ. B
v. 245. πεπαρεῖν Pind. Pyth. Od. 2. v. 105. [4]) πέπιθε Hom. Hymn. Apollin. v. 275. πεπιθοῦσα Ιλ. ο. v. 26. πέπληγον Ιλ. ψ. v. 363. τεταγὼν Ιλ. α. v. 591. (v. ad p. 239. C.) τετάρπετο Ιλ. ω. v. 513. τετύκοντο Ιλ. α. v. 467. [5]) τετύποντες Callim. Dian. v. 61.

1) Busb. Rudim. Metr. inter Anomal.

2) Sic legit Casaub. κεκρατηρίσαμεν vel κεκρατηρίκαμεν.

3) Diacon. ad Hesiod. p. 208. b. Ἰωνικῷ ἀναδιπλασιασμῷ.

4) Etym. p. 661. l. 27. ἀναδιπλασιασμῷ Ἀττικῷ. Ionibus tribuitur apud Busb. Rud. Metr.

5) Accentu inducor, vt deriuem potius a Themate τετύπω, de quali themate dictum est, Characteristic. Praes. cum repetit. Conson. p. 214. C.

Omittitur Syllabae reduplicatio in Perfecto, et Plus- C
quam-perfecto; vt *) εἰσκύκληκε Aristoph. Vespp. 1466. γεύμεθα Theocr. Idyll. 14. v. 51. ἐλέγμην Hom. Οδ. ι. v. 335. ἔδεκτο Ibid. v. 353. δέκτο Ιλ. β. v. 420. ἔλειπτο Apollon. Argon. 1. v. 45. δέχθαι Hom. Ιλ. α. v. 23. δέγμενος

*) Biset. ἀντὶ τοῦ εἰσκεκύκληκε.

Ιλ. β. v. 794. Κατάλ. v. 501. lege prius Attic. Diphthong.

Transponitur Augmentum; vt ἔμμορε Hom. Ιλ. α. v. 278. pro μέμοιρε. ἔσσυται Οδ. κ. v. 484.
D ἔσσυτο Ιλ. ρ. v. 678. pro σέσυται, σέσυτο. Huc refer *) βλήεται Οδ. ρ. v. 472. pro βέβληται.

*) Busb. Rud. Metr. inter Anomal. per Aphaeresin et Epenthesin.

318 *Formatio Indefiniti Primi.*

A Syncope demit vocales α et ε, ac consonam ν; vt ἔλσαν Ιλ. λ. v. 413. ἔλσαι Ιλ. α. v. 409. et ἐέλσαι Ιλ. φ. v. 295. pro ἤλασαν, ἐλάσαι. ἔρξε Οδ. ψ. v. 312. [1]) pro ἔρεξε Ιλ. β. v. 274. βαρυθεῖεν Tryphiod. v. 184. pro βαρυνθείησαν. His adde [2]) δόατο Hom. Οδ. ζ. v. 243. pro [3]) δοάσσατο Ιλ. ν. v. 458.

B 1) Vel pro ῥέξε per Metathesin. vti ἔρξαιμι Οδ. ν. v. 147. pro ῥέξαιμι Ιλ. τ. v. 90.

2) Busb. Rud. Metr. in Anom. δοκέω extrito ασ Attice et Poetice.

3) Schol. ἀντὶ τοῦ ἐδοξάσατο. Eustath. p. 1165. l. 20. ἐκ τοῦ ἐδοκάσατο ἐκβολῇ τοῦ κ. Etym. p. 281. l. 30. a δοιάζω ἀποβολῇ τοῦ ι, vel δοκάζω. Id. p. 104. l. 11. ἐκ τοῦ δοάσσω δοάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δοιάζω, διὰ τῆς οι, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ συνδυάζω, τοῦ σημαίνοντος τὸ συναυλίζομαι· οὐ μὴ συνδυάσω — Ps. 141, 4. vbi συνδοιάσω, sed in Var. Lect. συνδυάσω. Schol. Apollon. Argon. 3. v. 954. δοάσσαι, τὸ θέμα δοάζω. σημαίνει δὲ τὸ νομίσαι. Id. l. 4. v. 14. δοίσατο — μήποτε καὶ τὸ δοάσσατο, ἅμα τῇ τροπῇ τοῦ διχρόνου, καὶ περισσῷ κέχρηται τῷ δ, ὡς καὶ τὸ δνοφερὸν παρὰ τὸ νέφος πεποίηται.

ἔκηα Ιλ. α. v. 40. pro ἔκαυσα abjecto υσ, et α verso in η.

Busb. Rudim. Metr. in Anom. Eustath. p. 36. l. 8. τοῦ ἔκηα ἐνεστὼς οὐ τὸ καίω κοινῶς, ἀλλὰ τὸ κάω Ἀττικῶς. vide Attic. Diphthong. p. 9. C.

Epenthesis inserit α in Φαάνθη Ιλ. ρ. v. 650. Φαανθεὶς Apollon. Argon. 2. v. 695. C

ν redit in ἐκλίνθη Theocr. Idyll. 3. v. 44. Hom. Ιλ. γ. v. 360. κλινθῆναι Ιλ. ψ. v. 335. pro ἐκλίθη Οδ. τ. v. 470. κλιθῆναι Οδ. α. v. 366. διακρινθεῖτε Ιλ. γ. v. 102. διακρινθέντε Ιλ. η. v. 306. κλινθεὶς Theocr. Idyll. 22. v. 120. ἀποκλινθεὶς Id. Idyll. 3. v. 38.

Apocope format οὖτα Ιλ. δ. v. 525. [1]) pro οὔτασε Ιλ. ε. v. 56. vti [2]) σάω Ιλ. π. v. 363. pro ἐσάωζεν, et Οδ. ν. v. 230. pro σάωζε.

1) Busb. Rud. Metr. in Anom. per specialem Apocopen. Schol. D
ἐκ τοῦ οὔτασε κατ' ἀποκοπήν.

2) Lege Hort. Adon. et Eustath. p. 1233. l. 59. ac p. 1740. l. 4.

H. Stephanus in Thes. Ind. affert ex Euripide (Med. 319
v. 1398.) ἔκτας pro ἔκτεινας. A

Formatio Indefiniti Secundi.

Per Apocopen truncantur ἔκτα Οδ. λ. v. 409. et ἔκταν Οδ. τ. v. 276. pro ἔκτανε, ἔκτανον.

Busb. Rud. Metr. in Anom. Dorice pro ἔκτη, ἔκτησαν, aut per Apocopen, quia α corripitur. lege Hort. Adon. et Eustath. p. 937. l. 17. Ιλ. δ. v. 319. κατέκταν. Schol. ἀπέκτεινα.

Apud Poëtas ἴδον Ιλ. α. v. 262. pro εἶδον Ιλ. γ. v. 154.

Formatio Perfecti. B

Syncopen patiuntur. [1]) ἐέλμεθα Ιλ. ω. v. 662. ἐελμένος Ιλ. ν. v. 524. pro ἠλάμεθα, ἠλαμένος. [2]) ἁρπαμένης Macedonius apud Anthol. l. 2. c. 47. (T. III. p. 116. ed. Brunck.) pro ἡρπασμένης. [3]) ἀκαχμένον Hom. Ιλ. κ. v. 135. pro *) ἀκαχήμενον Ιλ. λ. v. 701. [4]) κεκράαμμαι Οδ. ο. v. 116. pro κεκραίαμμαι. [5]) μεμορημένον Nicand. Alex. v. 229. μεμορημένη Leonid. apud Anthol. l. 3. c. 32. (T. I. p. 247. ed. Brunck.) pro μεμοι-
C ρημένον, μεμοιρημένη.

1) Busb. Rud. Metr. in Anom. ἐλαύνω.

2) H. Steph. Thes. (Schol. Arat. p. 22. agnoscit syncopen τοῦ σ et accentus ἀναβιβασμὸν in συνεληλάμενοι, (Arat. v. 176.) et in οὐτάμενοι Ιλ. λ. v. 658. quod Busb. Rud. Metr. ab οὔτημι.)

3) H. Steph. in Anomal.

4) Busb. Rud. Metr. in Anom. κραιαίνω.

5) Lege prius I demitur medio etc. p. 299. A. potest tamen deduci a μορέω; quod legitur in Ara Simmiae v. 8. μόρησε.

*) Accentus indicat, ἀκαχήμενον esse praesens potius quam perfectum, ab ἀκάχημαι.

Epenthesis dat ἐγρήγορθα, vnde ἐγρηγόρθασι Hom. Ιλ. κ. v. 419. [1]) pro ἐγρηγόρασι. [2]) ἐπενήνοθε Hom. Ιλ. β. v. 219. κατενήνοθεν Hesiod. Ἀσπ.
D v. 269. [3]) εἰλήλουθα Hom. Ιλ. ε. v. 204. pro ἐλήλυθα. ἐληλουθὼς Ιλ. ο. v. 81.

1) Busb. Rud. Metr. in Anomal. ἐγρηγορέω.

2) Schol. ἐπήνθει. Eustath. p. 207. l. 30. σημαίνει ἐπέθεε
320 καὶ ἐπέτρεχεν. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε θέω, ἔθω. καὶ μετὰ προ-
A θέσεως, ἐνέθω. μέσος παρακείμενος ἤνοθα, ἐξ οὗ ἐπενήνοθα. lege Diacon. in Hesiod. p. 210. H. Stephan. in Anom. ἐπανθέω ἐπῆνθα, epenthesi τοῦ ο ἐπήνοθα, reduplicatione Attica ἐπενήνοθα.

[3) Schol. Hom. Ιλ. α. v. 202. εἰλήλουθας· ἐλήλυθας, παρεγένου. ἡ δὲ διάλεκτος Ἰώνων. Sed Etymol. p. 298. l. 43. ο insertum dicit Βοιωτικῶς. *S.*]

Syllabae Pleonasmum habet ἠνίπαπε Ιλ. β. v. 245. pro ἤνιπε.

Lege Eustath. p. 1881. l. 25. Busb. Rud. Metr. in Anom. ἔπω.

Circumlocutio per Participium et Verbum Substantiuum aliquando in Verbis etiam puris legitur; vt κεκλημένος εἴην Ιλ. β. v. 260.

Flexio Personarum. B

In Indicatiuo.

Sing. tertia. Demitur ε in ἔικτο Hom. Ιλ. ψ. v. 107. *) ἔγεντο Theocr. Idyll. 1. v. 88. Theogn. v. 202. ἐπέγεντο Ibid. v. 640. 1) γέντο Hom. Ιλ. ϑ. v. 43. pro εἴκετο, ἐγένετο, ἐπεγένετο, εἵλετο. et ι in 2) ἅλεται Ιλ. λ. v. 192. pro ἁλεῖται.

[*) Gregor. p. 89. Δωριεῖς τὸ ἐγένετο ἔγεντο λέγουσι. S.]

1) Lege prius p. 145. A. et p. 161. A. C

2) Schol. ἁλεῖται, καθάπερ τὸ ἔδομαι, φάγομαι, πίομαι.

Dual. Demitur α in μέματον Ιλ. ϑ. v. 413. pro μεμάατον. et ε in ἔικτον Οδ. δ. v. 27. ἐΐκτην Ιλ. α. v. 104. pro εἴκετον, εἰκέτην. *) ἤστην Aristoph. Auu. 19. pro ᾐδείτην.

*) Schol. διὰ τοῦ ι τινὲς ἴστην ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Biset. Εὐστάθιος (p. 515. l. 39.) λέγει εἶναι γ πρόσωπον δυϊκῶν τοῦ παρατατικοῦ, καὶ τὸ σ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχειν. H. Steph. in Anom. ἤστην pro ᾐδείτην, et hic Aristophanis locus affertur, sed sine Authoris nomine. D

Inseritur ι in πενθειέτον Hom. Ιλ. ψ. v. 283. pro πενθέετον.

Plur. prima. Demitur α in 1) ἔοιγμεν Sophoc. Aj. 321 v. 1260. εἰλήλουθμεν Hom. Ιλ. ι. v. 49. μέμαμεν A Ibid. v. 637. pro ἐοίκαμεν, ἐληλύθαμεν, μεμάαμεν, et ο in 2) ἄνωγμεν Hymn. Apoll. v. 528. 3) ἄνυμες Theocr. Idyll. 7. v. 10. 4) ἐπέπιθμεν Hom. Ιλ. β. v. 341. pro ἀνώγομεν, ἠνύομεν, ἐπε-

1) Schol. κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς τὸ μέσον γ. Cf. supra p. 140. D.

2) vel pro ἀνώγαμεν a perfecto Medio ἄνωγα Οδ. τ. v. 405.

3) Schol. ἠνύομεν. et Aem. Port. Lex. Dor.

4) Eustath. p. 234. l. 46. κατὰ συγκοπὴν Αἰολικὴν καὶ διπλασιασμὸν Ἰωνικὸν ἐκ τοῦ ἐπίθομεν δευτέρου ἀορίστου. B

θομεν. et υ in 5) αἴτομεθα Aristoph. Thesmoph. 1166. pro αἰτούμεθα. et ει in ἐδείδιμεν Hom. Ιλ. ζ. v. 99. 6) ἦσμεν Eurip. Hecub. v. 1112. pro ἐδειδίειμεν, ᾔδειμεν.

5) Biset. εἴπερ ἡ γραφὴ καλῶς ἔχει, μέτρου χάριν εἴρηται ἀντὶ τοῦ αἰτούμεθα.

6) Etym. p. 438. l. 53. Alii legunt ἴσμεν.

Secunda. Demitur ει in 1) ᾖστε Sophoc. Colch. pro ᾔδειτε. 2) πέποσθε Hom. Ιλ. γ. v. 99. pro πεπόνθατε. 3) οὔνεσθε Ιλ. ω. v. 241. pro ὀνεῖσθε. 4) τεξείεσθε Arat. v. 124. pro τέξεσθε.

1) Etym. p. 439. l. 2.

2) Busb. Rud. Metr. in Anom. πάσχω. Eustath. p. 1663. l. 10. pro πεπόνθατε (juxta Herodianum) a πήθω, πρινὴ προσληφθῆναι τὸ ν, καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. Ἀρίσταρχος δὲ πέ- C πασθε γράφει, ὅπερ ἐστὶ κέκτησθε. κρεῖττον ποιοῦσιν οἱ συγκόπτοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ πεπόνησθε.

3) Eustath. p. 1347. l. 59. et p. 1348. l. 6.

4) Sic H. Steph. sed Morel. et Buhle τ' ἐξείεσθε.

Tertia. Demitur ει in 1) μέμασαν Hom. Ιλ. β. v. 863. Κατάλ. v. 370. 2) ἐδείδισαν Ιλ. ε. v. 790. pro ἐμεμάεισαν, ἐδειδίεισαν. 3) ἦσαν Eurip. Rhes. et 4) ᾔδειν Apollon. Argon. 2. v. 65. et 5) ἠείδειν Id. 4. v. 1700. pro ᾔδεισαν. 6) μιάνθην Hom. Ιλ. δ. v. 146. pro μιάνθησαν Ιλ. π. v. 795.

1) Busb. Rud. Metr. in Anom.

D 2) Sic Etym. sed Busb. Rud. Metr. in Anom. ab ἐδείδισα a δείδιμι. Eustath. p. 579. l. 23. ἀπὸ τοῦ δεδίω ἐπενθέσει τοῦ ι.

3) Etym. p. 439. l. 4. Cf. Eurip. Cyclop. v. 230.

4) Schol. ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ ᾔδεσαν.

5) Id. ἀντὶ τοῦ εἴδεσαν.

6) Schol. ἐμιάνθησαν. Sic ἦν pro ἦσαν p. 207. C. at Eustath. p. 456. l. 37. δυϊκὸν ἀπὸ τοῦ μιανθήτην κατὰ συγκοπήν.

vel (quod me monuit Vir Doctissimus) pro ἐμεμιάνθην ab ἐμεμιάμμην abjecto augmento.

Inseritur ι in πεπονείαται Arat. v. 82. pro 322
Ionico πεπονέαται, et communi πεπόνηνται. A

Duplicatur σ in πεφρίκασσι Apollon. Argon. 1. v. 689. γεγάασσι Hom. Hymn. Merc. v. 430.

In Imperatiuo.

Demitur ε in [1]) μεμάτω Hom. Ιλ. υ. v. 355. pro μεμαέτω. [2]) ὄρσο Ιλ. ω. v. 88. pro ὄρσεο Ιλ. γ. v. 250. [3]) φέρτε Ιλ. ι. v. 171. pro φέρετε.

1) Busb. Rud. metr. in Anom. B

2) vel pro ὦρσο abjecto augmento, ab ὦρμαι perfecto verbi ὄρω, vnde ὦρθαι Ιλ. θ. v. 474.

[3) Ionicam dicit hanc syncopen Johannes Gramm. p. 376. S.]

[1]) ἵλαθι Theocr. Idyll. 15. v. 143. [2]) κέκραχθι Aristoph. Thesmoph. 699. [3]) ἄνωχθι Hom. Ιλ. κ. v. 67. [4]) ἀνώχθω Ιλ. λ. v. 189. ἄνωχθε Οδ. χ. v. 437. pro ἱλάσθητι, κεκράχθητι, ἀνώχθητι, ἀνωχθήτω, ἀνώχθητε. [5]) ἐγρήγορθε Ιλ. η. v. 371. pro ἐγρηγόρησθε.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι (Luc. 18, 13.) κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς. vel ab ἵλημι, vti Busb. Rud. Metr. in Anom. vbi ex Οδ. γ. v. 380. affert ἵληθι Ionice pro ἵλαθι.

2) Bourdin. τὸ προστακτικὸν κεκράχθητι κατὰ συγκοπήν. vti et Busb. Rud. Metr. in Anom.

3) Schol. ἀπὸ τοῦ ἀνώγω ἀνωγέω ἀνώγημι ἀνώγηθι ἄνωχθι C
ἀνώχθω. Sic Eustath. p. 790. l. 16. et Etymol. p. 115. l. 38. sed Busb. Rud. Metr. in Anom. pro ἀνώχθητι.

4) Hesych. ἄνωχθι παρακέλευε. ἀνώχθω κελευέτω.

5) vti paulo post ἐγρηγόρθαι pro ἐγρηγορῆσθαι. vel Eustath. p. 685. l. 40. ἐκ τοῦ ἐγρηγόρετε προστακτικοῦ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ.

Inseritur η vel ι in κρήηνον Ιλ. α. v. 41. ἔρειο Ιλ. λ. v. 610. αἰδεῖο Ιλ. ω. v. 503. σπεῖο Ιλ. κ. v. 285. pro κρῆνον, et Ionicis ἔρεο, αἰδέο, σπέο.

[v. Etymol. p. 536. l. 8. S.]

In Subjunctiuo.

D Inseritur ει; vt δαμείω Οδ. σ. v. 54. *) δαείω Ιλ. φ. v. 61. pro δαμῶ, δαῶ. [βείω Ιλ. ζ. v. 113. pro βῶ. S.]

*) Busb. Rud. Metr. in Anom.

323
A Breues pro longis; vt [1]) δαμείετε Ιλ. η. v. 72. [2]) ἴομεν, ἐγείρομεν Ιλ. β. v. 440. εἴδομεν Ιλ. υ. v. 327. pro δαμῆτε, ἴωμεν, ἐγείρωμεν, εἰδῶμεν.

1) vel pro δαμείητε Potentiali, per systolen.

2) lege Eustath. p. 251. l. 40. et p. 1254. l. 14.

In Infinitiuo.

Demitur ε in [1]) ἔδμεναι Ιλ. δ. v. 345. pro ἐδέμεναι, pro ἔδειν. [2]) ἐγρηγόρθαι Ιλ. κ. v. 67.
B pro ἐγρηγορῆσθαι.

1) Busb. Rud. Metr. in Anom. pro ἔδειν Ionice et Poëtice.

2) Id. abjecto ησ. sed Eustath. p. 790. l. 2. τὸ ἐγρήγορθαι τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων προπαροξύνουσιν ὡς Αἰολικόν. ἄλλως γὰρ παροξύνεσθαι ὀφείλει, ὡς παθητικὸς παρακείμενος. ἐγρήγορκα ἐγρήγορμαι, ἐγρηγόρθαι κοινῶς. ἕτεροι δὲ, ἐκ τοῦ ἐγρηγορῆσθαι παρακειμένου αὐτὸ συγκεκόφθαι φασίν, etc.

Verbum in -μι.

Indicat. Praes. *) ἴδμεν Ιλ. α. v. 124. ἴσασσι Οδ.
C ψ. v. 269. pro ἴσαμεν, ἴσασι.

*) Pro ἴσμεν Ionice (Vid. Conson. Δ pro σ p. 97. C.) idque pro ἴσαμεν. Busb. Metr. Rud. in Anom.

Indicat. Indef. 1. σ pro κ; vt ἐθήσαο Callim. Jov. v. 48. θέσσαντο Pind. Nem. Od. 5. v. 18. *) παρέδωσαν Herodot. 5, 149. p. 137. l. 22.

[*) Est error operarum pro παρέδοσαν. S.]

ο pro ω; vt δόκεν Orph. Argon. v. 581. pro δῶκε Ibid. v. 588. δῶκε potest etiam esse Perfectum pro δέδωκε.

Indef. 2. θέσσαν Pind. Olymp. Od. 1. v.
102. pro ἔθεσαν. D

Imperat. Praes. ω pro ο; vt δίδωθι Hom. Οδ. γ. v. 380.

Indef. 2. δόθι Nicand. Ther. v. 562. pro 324
δός. vel forsan per Aphaeresin pro δίδοθι. A

Potent. [1]) η pro αι; vt φήῃ Hom. Οδ. λ. v. 127. ἐμβήῃ Ιλ. π. v. 94. φθήῃ v. 861. vel ει; vt [2]) ἀφήῃ Ιλ. υ. v. 464.

1) Eustath. p. 1090. l. 20.

2) Sic in Marg. H. Steph. sed in Textu ἀφείη.

Subjunct. Indef. 1. σ pro κ; vt δώσῃ Theocr. Idyll. 27. v. 21. Johan. 17, 2.

Sic Aem. Port. in Lex. Dor. sed Busb. Rud. Metr. docet, esse futurum Subjunctiui.

Indef. 2. Inseritur η, ω, vel ε; vt [1]) ὑπερ- B
βήῃ Hom. Ιλ. ι. v. 497. ἀνήῃ Ιλ. β. v. 54. [2]) στήῃς Ιλ. ρ. v. 30. ἀλώω Ιλ. λ. v. 405. γνώω Οδ. ξ. v. 118. γνώωσι

1) Schol. ἐκ τοῦ ὑπερβῶ ὑπερβήῃ. ἄλλοι γράφουσιν ὑπερβήῃ ἀντὶ τοῦ ὑπερβαίη.

2) ἰῶτα subscribitur priori ἦτα, quia ponitur pro σταίης a σταίω pro στῶ, vti notat H. Steph. in Anomal.

Ιλ. α. v. 502. δώωσι Ibid. v. 137. παρστήετον Οδ. σ. v. 182. pro παραστῆτον.

C -έω- et -είο- pro -ῶ-; vt στέωμεν Ιλ. χ. v. 231. στείομεν Ιλ. ο. v. 297. θείομεν Ιλ. α. v. 143. καταθείομαι Οδ. τ. v. 17.

Lege Eustath. p. 1968. l. 25. vbi (Οδ. ω. v. 484.) θέομεν pro θῶμεν, vti et in Marg. H. Steph. sed in Textu θέωμεν. Cf. Etymol. p. 449. l. 33.

-έῃ pro -ῇ; vt ἀφέῃ Ιλ. π. v. 590.

Infinit. η pro ε; vt τιθήμεναι Ιλ. ψ. v. 83. pro τιθέμεναι, pro τιθέναι.

Poëtae Thema contractum plerumque reduplicant,
et vsurpant pro Verbo in -μι, vt τιθέω, vnde τί-
θει Hom. Ιλ. α. v. 441. τιθεῖ Mimnerm. inter
Poët. Heroic. 2. Tom. H. Steph. p. 484. (in Brun-
ckii analectt. T. I. p. 60.) ἐτίθει Hom. Ιλ. σ. v.
541. 2 Corinth. 3, 13. ἐτίθουν Act. 3, 2. ἀμ-
D φιτίθει Theogn. v. 846. τιθεῖν Ibid. v. 286. δι-
δόω, vnde διδοῖς Hom. Ιλ. ι. v. 164. διδοῖ Ibid.
v. 515. ἐδίδου Οδ. λ. v. 288. δίδου Ιλ. ε. v.
325 A 165. ἐδίδουν Hesiod. ἔργ. v. 139. διδώσομεν
Hom. Οδ. ν. v. 358. διαδιδώσουσι Apoc. 17, 13.
διδώσειν Hom. Οδ. ω. v. 313. στάω, vnde ἀνάστα Act. 12, 7. συνιστῶν 2 Corinth. 10, 18. lege Busb. Rud. Metr. in Verb. in -μι.

Thema in -ύω pro -υμι; vt δεικνύει Hesiod. ἔργ. v. 451. Imperat. δείκνυε Ibid. v. 502. σβέννυ Anthol. l. 2. c. 34. (T. III. p. 170. ed. Brunck.) στρώννυ Anaxandrid. apud Athen. p. 48. A.

B Quantitas.

ι producitur in ἀδικεῖ Sapph. p. 18. et α corripitur in -ασι tertia person. Perf. vt λελόγχασιν Hom. Οδ. λ. v. 303.

PARTICIPIVM. C

Ad instar Verbi et Nominis variatur; vt ἐσσόμενος Hom. Ι . α. v. 70. δερκομένοιο Ibid. v. 88. μαρναμένοιϊν Ibid. v. 257. μιμνόντεσσι Ι . β. v. 296.

σ duplicatur in εἰσαναβᾶσσα Tryphiod. v. 483. juxta Edit. Neandri. sed in H. Steph. εἰσαναβᾶσα.

ω pro ο; vt μεμαῶτος Hom. Ιλ. θ. v. 118. μεμαῶτι Ιλ. ν. v. 80. μεμαῶτα Ιλ. α. v. 590. Theocr. Idyll. 21. v. 42. μεμαῶτε Hom. Ιλ. ε. v. 244. μεμαῶτες Ιλ. β. v. 473. Pind. Nem. Od. D
1. v. 64. μεμαῶσι Hom. Ιλ. μ. v. 200. μεμαῶτας Ιλ. ι. v. 561. πεφρικῶτας Oppian. Cyneget. 2, 244. κεκμηῶτα Hom. Οδ. κ. v. 31. μεμαότες Ιλ. β. v. 818. Κατάλ. γ. 325. κεκμηότας Ιλ. λ. v. 801.

ο demitur; vt ¹) ὅρμενα Ιλ. λ. v. 571. ²) ἵκμενον 326
Ιλ. α. v. 479. ³) ἄρμενον Ιλ. σ. v. 600. A

1) Hesych. ὅρμενα ὁρμῶντα. Schol. ὁρμῶντα, ὀρόμενα. H. Steph. in Thes. ὅρμενα cum leni. et Eustath. p. 762. l. 39. ὀρόμενος, καὶ ἐν συγκοπῇ ὅρμενος. sic Busb. Rud. Metr. in Anom.

2) Id. p. 138. l. 46. ψιλοῦται τὸ ἵκμενος ἀπὸ τῆς ἰκμάδος. ὅτι δὲ καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἱκέσθαι, ὡς οἱονεὶ ἱκόμενός τις ὤν. sic Hesych.

3) Etym. p. 145. l. 1. ἄρμενον. παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω ἀραρημένον, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄρμενον. Eustath. p. 140. l. 12. ψιλοῖται ἄρμενον.

ι inseritur; vt τεθνειὼς Ιλ. ρ. v. 161. τεθνειῶτος Ιλ. ι. v. 629. τεθνειότος Οδ. ω. v. 56. τεθνειῶτι Οδ. κ. v. 494. pro τεθνεῶτι Οδ. τ. v. 331.

Syncopen ¹) inusitatam patitur ἐπιπλὼς Ιλ. ζ. v. B

1) Busb. Rud. Metr. in Anom. πλώω.

291. pro ²) ἐπιπλώσας Ιλ. γ. v. 47. vel ³) pro ἐπιπεπλωκώς.

2) Eustath. p. 382. l. 7.

3) Schol. κατὰ συγκοπὴν Ἰωνικήν τε καὶ Ποιητικήν. aut forsan pro ἐπιπλοὺς ab ἐπίπλωμι, nam legitur ἔπλως Anthol. p. 38. ed. Steph. (T. II. p. 148. ed. Brunck.) συνέπλω Ibid. p. 80. (T. II. p. 181.)

Verbale Nomen.

C Φερεσσάκης Hesiod. Ἀσπ. v. 13. λαοσσόος Hom. Ιλ. ν. v. 128. τελεσσίγονος Orph. Hymn. Αμφιετ. v. 10. κηρεσσιφόρητος Hom. Ιλ. θ. v. 527. ὀρεσσίνομος Hesiod. Ἀσπ. v. 407. φαεσσίμβροτον Orph. Argon. v. 122. τανυσίπτερος Hesiod. ἔργ. α. v. 212. ἐρασιπλόκαμος Pind. Pyth. Od. 4. v. 242. ἐρασίμολπος, φιλησίμολπος Id. Olymp. Od. 14. v. 19. et 22. ἀλεξίμβροτος Id. Pyth. Od. 5. v. 122. δαμασίμβροτος, εὑρησιεπής Id. Olymp. Od. 9. v. 119. 120. ἐγρεκύδοιμος Hesiod. Theogon. v. 925. (Sic H. Steph.
D sed Winterton. ἀγροκύδοιμον.) Haec pauca e multis, quae passim legentibus occurrent.

---

327 P A R T I C V L A E.
A

ADVERBIVM.

B Αἰεὶ Hom. Ιλ. α. v. 52. αἶψα Ibid. v. 303. ἀκὴν Ιλ. γ. v. 95. ἀκλειῶς Ιλ. χ. v. 304. ¹) ἄλλυδις Ιλ. λ. v. 486. ἄλλωθεν Theocr. Idyll. 9. v. 6. pro ἄλλοθεν Hom. Ιλ. β. v. 75. ἄμαι Cal-

1) Schol. Arat. v. 19. τὸ ἄλλυδις ἀπὸ τοῦ ἄλλῃ ἐπιῤῥήματος, ὥσπερ καὶ ἄμυδις ἀπὸ τοῦ ἅμα, καὶ δὴ σημειωτέον ὅπως τοῦ ἅμα δασυνομένου τὸ ἄμυδις ψιλοῦται.

lim. Lavac. Pall. v. 75. ἄμμιγα Theocr. Epigram. 5. ἀμοιβαδὶς Id. Idyll. 1. v. 34. ἀμοιβηδὶς Hom. Ιλ. σ. v. 506. ἄμυδις Ιλ. ι. v. 6. ἄνδιχα Ιλ. π. v. 412. ἀνδρακὰς Οδ. ν. v. 14. (flectitur, vt ἀνδρακάδα Phrynich. apud Eustath. p. 1731. l. 42. 2) Nicand. Ther. v. 643.) ἄνευθε Hom. Ιλ. ψ. v. 378. ἄντροθε Pind. Pyth. Od. 4. v. 181. ἀπάνευθε Hom. Ιλ. α. v. 48. ἀολλήδην Mosch. Idyll. 2. v. 49. ἀπάτερθεν Hom. C
Ιλ. ε. v. 445. ἀπόπροθι Ιλ. κ. v. 410. ἀπόπροθεν Ibid. v. 209. αὖ Ιλ. α. v. 459. αὖθι Ibid. v. 492. αὐτῆμαρ Ibid. v. 81. 3) αὔτως Ibid. v. 133. 4) ἄφαρ Ibid. v. 349.

2) Schol. ἀνδρακάδα δὲ τὴν μερίδα φασὶν οἱ νεώτεροι.

3) lege H. Steph. Thes. Ind. et Aem. Port. Lex. Dor.

4) Etym. p. 175. l. 14. οἱ Ἴωνες καὶ Ἐφέσιοι ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ταχέως ποιεῖν τι ἢ λέγειν — et paulo post l. 24. — οἱ Ἀλεξανδρεῖς, etc. Eustath. p. 158. l. 35. ἀφαρὶ, τὸ αὐτίκα. τὸ ἄφαρ ἐκ τοῦ ἅπτω ἧφα, συστολῇ Δωρικῇ καὶ ψιλώσει Αἰολικῇ.

Δαίτηθεν Οδ. κ. v. 216. (a δαίτη nomine Poëtico Οδ. η. v. 50.) δῆθα Ιλ. ε. v. 587. δηθάκις Op- D
pian. Halieut. 5, 48. δὴν Hom. Ιλ. α. v. 416. δηρὸν Ιλ. β. v. 435. διάνδιχα Ιλ. α. v. 189. δισσάκι Alcaeus apud Anthol. l. 3. c. 12. (T. I. p. 491. ed. Brunck.)

Ἑβδομάκις Callim. Del. v. 251. εἶθαρ Hom. Ιλ. ε.328 v. 357. εἰνάκις Οδ. ξ. v. 230. *) εἰνάνυχες Ιλ. A
ι. v. 466. εἵνεκα Ιλ. α. v. 214. εἴσω Οδ. τ. v. 182. (v. Gregor. p. 213.) εἵως Ιλ. γ. v. 291. ἑκαστοτέρω Theocr. Idyll. 15. v. 7. ἕκητι Hom. Οδ. ο. v. 318. ἔκτοθεν Οδ. α. v. 132. Theocr. Idyll. 10. v. 9. ἔκτοθι Ιλ. ο. v. 391. ἔκτοσθε Theocr. Idyll. 2. v. 51. Hom. Ιλ. κ. v. 263. (pro ἔκτοσθεν Ιλ. η. v. 341. ἔκτοσθι H. Steph. Thes. Ind.) ἔμποθεν Theocr. Idyll. 9. v. 6. (pro ἔμ-

προσθεν Iohan. 1, 15. vel pro ἐν πρὸς ἕν. v. Gregor. p. 121.) ἐννῆμαρ Hom. Ιλ. α. v. 53. ἐξῆμαρ Οδ. κ. v. 80. (ἦμαρ Ιλ. α. v. 592. Poetice
B pro ἡμέρα. H. Steph. Thes.) ἑξείης Ιλ. α. v. 448. ἔξοχα Ιλ. ε. v. 61. ἐπειὴ Ιλ. α. v. 156. (Cf. supra p. 70. D.) ἐπιπάγχυ Hesiod. ἔργ. v. 264. ἐπισμυγερῶς Hom. Οδ. γ. v. 195. (Schol. Αἰολικῶς δὲ ἐστὶν ἐπιπόνως.) ἐπισχερὼ Ιλ. λ. v. 667. ἔραζε Ιλ. ρ. v. 633.

[*) Siculorum dialecto talia tribuunt Heraclides apud Eustath. p. 722. l. 62. et Etymol. p. 302. l. 4. ἡ τῶν Σικελῶν διάλεκτος τὸ υ εἰς ι μεταβάλλει· τὸ γὰρ ἐννάνυχον εἰνάνυχον λέγουσι. Sic Herodot. 3, 92. εἴνατος, ἐκ τοῦ ἔννατος, auctore Etymol. p. 302. l. 1. S.]

Ἦκα Hom. Ιλ. γ. v. 155. *) ἦμος Ιλ. α. v. 475 ἤπειτα Ιλ. ο. v. 163. pro ἔπειτα Ιλ. α. v. 121. ἠΰτε Ιλ. β. v. 87. et ηὖτε Theocr. Idyll. 22. v. 49. pro εὖτε Hom. Ιλ. ε. v. 596.

[*) v. Koen. ad Gregor. p. 168. S.]

[Θαμὰ Hom. Ιλ. ο. v. 470. Aristoph. Plut. 1167.

Etymol. p. 442. l. 18. θαμὰ, τὸ πυκνῶς, καὶ συνεχῶς, ἐκ τοῦ ἅμα, πλεονασμῷ τοῦ θ.

Κεῖσε Hom. Ιλ. γ. v. 410. pro ἐκεῖσε. S.]

Λοίσθιον Theocr. Idyll. 23. v. 16.

C Μαψιδίως Hom. Ιλ. ε. v. 374. μεγαλωστὶ Ιλ. σ. v. 26. Herodot. 5, 67. p. 196. l. 36. μεσσηγὺς Hom. Ιλ. ε. v. 41. μέσφα Ιλ. θ. v. 508. μίγδα Οδ. ω. v. 77. μίγδην Hymn. in Merc. v. 491. μέγα Orph. Argon. v. 903. μίνυνθα Hom. Ιλ. α. v. 416. μουνὰξ Οδ. θ. v. 371.

Νέρθε Ιλ. ε. v. 212. νημερτέως Οδ. ε. v. 98.

Ὁμῶς vna Theocr. Idyll. 21. v. 6. similiter Hom. Ιλ. ε. v. 535. ὀνομακλήδην Οδ. δ. v. 278. *) ὄπιθε Ιλ. π. v. 791. ὄπιθεν Pind. Olymp. Od. 3.

v. 56. Ιλ. α. v. 197. [ἐξόπιθεν Hesiod. 'Ασπ.
v. 130. ὄπισθε Ιλ. λ. v. 397. *S.*] ὀπίσσω Ιλ.
α. v. 343. ὄππη Ιλ. ν. v. 784. ὀππόθεν Οδ. D
α. v. 406. ὀππόθι Ιλ. ι. v. 573. ὀππόταν Ιλ.
ο. v. 209. ὀππότε Ιλ. α. v. 399. ὀσσάκι Ιλ.
φ. v. 265. ὄχα Ιλ. α. v. 69.

*) Tzetz. in Hesiod. p. 69. ὄπιθεν pro ὄπισθεν Aeolice. [Gregor. p. 101. Dorice, e qua ipsa dialecto etiam πρόθεν pro πρόσθεν dici idem auctor est. Cf. Pauw. ad Phrynich. p. 4. et 5. *S.*]

Πανῆμαρ Hom. Οδ. ν. v. 31. πάροιθε Eurip. Phoenn. 529
v. 841. Hom. Ιλ. α. v. 360. προπάροιθε Ιλ. β. A
v. 92. περιζαμενῶς Hymn. Merc. v. 492. [πολλάκι Ιλ. α. v. 396. Theocr. Idyll. 1. v. 144. ποσσάκι Callim. h. in Dian. v. 119. *S.*] ποσσῆμαρ Ιλ. ω. v. 657. [πρόσθε Theocr. Idyll. 2. v. 141. Hom. Ιλ. ζ. v. 181. *S.*] πρόσσοθεν Ιλ. ψ. v. 533. πρόσσω Ιλ. α. v. 343. pro πρόσω Ιλ. μ. v. 274. προτέρω Ιλ. δ. v. 537. προτέρωσε Hymn. in Lun. v. 10. πρόχνυ Ιλ. ι. v. 566.

'Ρεῖα Ιλ. β. v. 475. ῥίμφα Ιλ. ζ. v. 511.

Συνάμα Theocr. Idyll. 25. v. 126. συννεχέως Hesiod. Theogon. v. 636.

Τείως Hom. Οδ. δ. v. 92. τίπτε Ιλ. α. v. 202. Ae- B
schyl. Agam. v. 984. pro τί ποτε. τηΰσίως Theocr. Idyll. 25. v. 230. τοίως Id. Idyll. 24. v. 71. τὼς *sic* Ibid. et Hom. Ιλ. γ. v. 415. *vbi* Theocr. Epigr. 4. v. 1. τόφρα Hom. Ιλ. α. v. 509.

"Ωτε Pind. Nem. Od. 6. v. 47. pro ὥστε. Aem. Port. Lex. Pind. [Sed Aldus edidit ᾧτε, h. e. ἐφ' ᾧτε *quamobrem,* interprete Pauw. *S.*]

Quantitas.

C A penultima in [1]) ἄρα; [2]) χαμαὶ * producitur;
frequentius †) corripitur.

1) * Hesiod. ἔργ. v. 372. † Hom. Ιλ. α. v. 308.

2) * Orph. Λιθ. Προοίμ. v. 48. † Hom. Ιλ. δ. v. 482.

PRAEPOSITIO.

'Ανά. ἂν Hom. Ιλ. η. v. 168. pro ἀνέστη Schol.

'Από. ἀπαὶ Ιλ. λ. v. 663.

[Διά. διαὶ Aeschyl. Agam. v. 1462. *S.*]

D 'Εν. εἰν Hom. Ιλ. ε. v. 160. εἰνὶ Ιλ. θ. v. 199.
εἰνόδιος Ιλ. π. v. 260.

Κατά. καται— in compositione, καταιβαταὶ Οδ. ν. v. 110.

530 Παρά. παραὶ Ιλ. ο. v. 175. παραιβόλα Hymn.
A Merc. v. 56. παραιβάται Ιλ. ψ. v. 132. παραιφάμενος Ιλ. ω. v. 771. παραίφασις Ιλ. λ. v. 792.

'Υπέρ. ὑπεὶρ Ιλ. ψ. v. 227. ὑπείρεχε Ιλ. ε. v. 435. ὑπείροχον Ιλ. ζ. v. 208. ὑπειρέβαλον Ιλ. ψ. v. 637.

'Υπό. ὑπαὶ Ιλ. κ. v. 376. Aeschyl. Agam. v. 901. Aristoph. Auu. 1426. ὑπαιδείδοικεν Hymn. Merc. v. 165.

B Praepositiones in appositione et compositione vltimam vocalem ante alteram seruant, ante consonam abjiciunt; cum suo casu et aliis vocibus coalescentes consonam vocali orbam sequenti assimilant; ν ante κ in γ, ante β, π, φ, in μ mutata. ἀνὰ ἄστυ Hom. Ιλ. γ. v. 245. ἀπὸ ἧς Ιλ. β.

v. 292. ὑπὸ Ἴλιον Ibid. v. 216. ἀναοίγεσκον
Ιλ. ω. v. 455. ἀπόειπε Ιλ. γ. v. 406. ὑπόεικε
Ιλ. λ. v. 204. [ἂν στόμα Οδ. ε.
v. 456. S.] ἂν πύργους Ιλ. σ. v. 278. [ἀννέ-
κυας Ιλ. κ. v. 298. S.] ἀνστὰς Ιλ. τ. v. 269.
[ἄντεινον Aristoph. Acharnn. 766. ἀντέλλοι Id.
Nubb. 752. ἐπαντέλλων Pind. Olymp. Od. 8. v.
57. S.] κὰκ κεφαλῆς Ιλ. σ. v. 24. [1]) κὰπ φά-
λαρ' Ιλ. π. v. 106. κάτθεμεν Οδ. ι. v. 72. πὰρ
Ζηνὶ Ιλ. δ. v. 1. [πὰρ νηῶν Ιλ. θ. v. 533. S.]
πὰρ δύναμιν Ιλ. ν. v. 787. [πὰρ ποσὶ Pind. C
Olymp. Od. 1. v. 118. παρθέμενοι Hom. Οδ. β.
v. 237. παρκλίνουσι Hesiod. ἔργ. v. 262. πάρ-
στι Pind. Olymp. Od. 6. v. 31. pro πάρεστι. S.]
παρφάμενος Hom. Ιλ. μ. v. 249. πάρφασις Ιλ.
ξ. v. 217. ἀνδόνακας Οδ. ξ. v.
474. ἀμβωμοῖσι Ιλ. θ. v. 441. ἀμπέλαγος
Theocr. Idyll. 21. v. 20. ἂν πέλαγος Hom. Οδ.
ε. v. 330. ἀμπεδίον Ιλ. ε. v. 87. ἀμμέγα A-
pollon. Argon. 1. v. 127. καγγόνυ Hom. Ιλ. υ.
v. 458. καδδύναμιν Hesiod. ἔργ. v. 336. [καδ-
δώματα Hom. Οδ. δ. v. 72. S.] κακκεφαλὴν
Ιλ. π. v. 412. καμμέσσον Ιλ. λ. v. 172. καπ-
πεδίον Ibid. v. 167. κὰρ ῥόον Ιλ. μ. v. 33.
[2]) ἄββαλε. ἄλλεγον Ιλ. ψ. v. 253. D
ἀλλύουσαν Οδ. β. v. 109. κὰδ δραθέτην Οδ.
ο. v. 493. κακκείοντες Ιλ. α. v. 606. καμμίξας
Ιλ. ω. v. 529. [3]) καμμὲν Οδ. υ. v. 2. καννεύ- 331
σας Οδ. ο. v. 463. κάππεσον Ιλ. α. v. 593. (Le- A
gitur etiam [4]) κάπεσον Pind. Olymp. Od. 8. v.

1) Schol. κατὰ τὰ φάλαρα. Eustath. p. 900. l. 13. ἵνα μὴ εὑρεθείη ἐν Ἑλληνικῇ λέξει δασέος διπλασμός.

2) Suid. ἀντὶ τοῦ ἀνέβαλε.

3) Schol. κατὰ μέν.

4) Sic Benedict. sed Rom. et Oxon. κάπετον. P. Steph. et Aem. Port. in Lex. Pind. κάππεσον. Comel. et Morel. κάπεσσον.

50.) κὰῤ ῥὰ Ιλ. υ. v. 421. καῤῥέζουσα Ιλ. ε.
v. 424. [1]) καυάξαις Hesiod. ἔργ. v. 666. *) ὑβ-
βάλλειν Hom. Ιλ. τ. v. 80. huc refer [2]) ὑσμίνη
Ιλ. ε. v. 84. ἀγκρεμάσασα Οδ. α.
v. 440. [ἄγκρισιν Aeschyl. Eumenid. v. 365.
ἀμβαίνειν Hom. Οδ. ι. v. 562. ἀμβαίη Οδ. μ. v.
77. S.] ἀμβαλλώμεθα Ιλ. β. v. 436. ἀμβολά-
δην Ιλ. φ. v. 364. ἀμβλήδην Ιλ. χ. v. 476. [ἀμ-
βολὰς Pind. Pyth. Od. 1. v. 7. ἀμβομβεῦσα
Theocr. Idyll. 3. v. 13. ἀμμνάσειεν Pind. Pyth.
Od. 1. v. 91. ἀμπετάσας Eurip. Alcest. v. 597.
ἀμπνεῦσαι Pind. Olymp. Od. 8. v. 47. S.] ἀμ-
πνύνθη Hom. Ιλ. ε. v. 697. ἀμφαίνειν Theocr.
B Idyll. 24. v. 12. ἀμφαδὸν Hom. Ιλ. η. v. 243.
ἀμφαδὰ Οδ. τ. v. 391. [ἀμφόνον Ιλ. κ. v.
298. S.] Huc refer [3]) καμβαίνει Bion. Idyll. 4.
v. 9. lege prius Doric. Praeposit. κατὰ, ἀνὰ, πα-
ρὰ p. 253. sq.

1) Tzetz. p. 147. a. καυάξαις Αἰολικῶς. οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ᾖ φωνῆεν, προστιθέασι τὸ υ, οἷον ἀὴρ αὐὴρ, ἀὼς αὐώς. (lege p. 156. A.) sic Hort. Adon.

[*) v. infra p. 365. A. S.]

2) Eustath. p. 956. l. 22. ἀπὸ ὑπομένειν, ὑπομίμνην τινὰ οὖσαν.

3) Aem. Port. in Lex. Dor. a καταβαίνω per syncopen, τ in μ verso.

Comparatio Praepositionis.

C Ὑπέρ. ὑπερώτατα Pind. Nem. Od. 8. v. 73. pro
ὑπέρτατα.

Quantitas.

I in ἐνὶ corripitur Orph. Λιθ. Προοίμ. v. 66. vel
producitur Ibid. v. 22. in compositis ex διὰ et
περὶ producitur; vt διεσκέδασεν Id. Argon. v.

1278. περισαίνει Id. Οστριτ. v. 86. περισυνέχουσα Id. Κουραλ. v. 97. α producitur in παρειπῶν Arat. v. 764. D

CONIVNCTIO.

332 A

Ἄρ Hom. Ιλ. η. v. 400. 435. pro ἄρα.

Ἀτὰρ Hom. Ιλ. α. v. 166. αὐτὰρ Ibid. v. 51. [1]) ἔμπης Ibid. v. 562. ἠὲ Ibid. v. 146. ἠέπερ Ibid. v. 260. ὅππως Ibid. v. 344. ὅττι Ιλ. ε. v. 349. ὄφρα *vt* Ιλ. α. v. 147. *donec* Ibid. v. 509. Ῥὰ, ὅῤῥ' οἱ Theocr. Idyll. 24. v. 52. [2]) ὅῤῥ' Apollon. Argon. 1. v. 796. B

[1) Schol. Sophocl. Aj. 122. Ἴωνες ἔμπης φασὶν, Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας καὶ ἔμπα. *S.*]

2) Schol. οἱ Ἀριστάρχειοι δι' ἑτέρου ρ ἔχουσι τὰς τοιαύτας γραφὰς, ὡς Ἡρακλέων φησὶν ἐν τῇ π τῆς Ἰλιάδος (v. 228.) Τόῤῥα —

Quantitas.

A producitur in ὄφρα Orph. Κουραλ. v. 14. C

FIGVRAE.

Elleipsis.

Syncope. [1]) γύποδας Aeschyl. Prometh. v. 711. [2]) Πιστὰ Ibid. p. 125. [3]) θέραπες Eurip. Suppl.

1) Schol. γυμνόποδας κατὰ συγκοπήν. Sed vid. de Pauw. p. 902. D

2) πόλις ἐστὶ Περσῶν ἔσωθεν, Πίστειρα καλουμένη, ἣν συγκόψας ὁ Ποιητὴς Πίστα ἔφη.

3) pro θεράποντες. aut potius a θέραψ. nam Hesych. θέραψ,

v. 762. *) ὄραμνος Nicand. Ther. v. 92. †) μώνυχας Hom. Ιλ. ε. v. 236. [1]) ὄτριχάς Ιλ. β. v. 765.
333
A Κατάλ. v. 272. [2]) ὀπάτωρ Ara Simmi. v. 7. [3]) ὄπατρον Hom. Ιλ. λ. v. 257. [4]) Φάλλαι Lycophr. v. 84. pro Φάλαιναι Ibid. v. 841. κρέεσσι Pyth. apud Herodot. 1, 47. p. 11. l. 40. pro κρεάεσσι, a κρέας. [5]) ἀτίζει Nicand. Alex. v. 193. δάσκιος Hom. Ιλ. ο. v. 273. [6]) Apollon. Argon. 2. v. 1287. [7]) κάμμορος Hom. Οδ. β. v. 355. pro κακόμορος. [8]) ποίτινος Pind. Pyth. Od. 2. v. 33. pro ποινήτινος. [8]) τερασκόπος Ibid. Od. 4. v. 357. pro τερατοσκόπος. [9]) αἰπόλος Theocr. Idyll. 1.
B v. 1. pro αἰγοπόλος. κάπυρος Id. Idyll. 2. v.

θεράπων. et θέραπα ex Epigr. affert H. Steph. in Thes. Casaub. in Strab. p. 161. A. affert ex Aeliano πώλυπες pro πολύποδες. sed legitur πώλυψ Athen. p. 356. E. [et in loco Epicharmi apud Athen. p. 323. F. πώλυπες, quem fortassis Casaubonus l. l. in mente habuit. Eustathius ad Odyss. ε, p. 1541. l. 23. Doribus et Aeolibus tribuit hanc formam. *S.*]

*) Schol. κατὰ συγκοπὴν, οἷον ὀροδάμνους.

†) Schol. μονώνυχας.

1) Schol. ὁμότριχας. Schol. Arat. v. 19. Δωριεῖς τοὺς ὁμότριχας ὄτριχάς φασι, καὶ τοὺς ὁμοετεῖς ὀετεῖς (οἰέτεας Ιλ. β. v. 765. Κατάλ. v. 272. Schol. ἰσοετεῖς.) καὶ τοὺς μονώνυχας μώνυχας. καὶ τὸ τρέμειν, τρεῖν (Ιλ. ε. v. 256.).

2) Aem. Port. in Lex. Dor. pro ὁμοπάτωρ Salmas. Inscript. p. 153. legit ὠπάτωρ.

3) Schol. ὁμόπατρον. H. Steph. in Thes. facta syncope, et mutato aspero spiritu in tenuem.

4) Tzetz. κατὰ ἀποκοπήν. Lycoph. v. 394. Φάλλαισι.

5) Schol. ἀντὶ τοῦ ἀτενίζει. H. Steph. in Marg. ἀτύζει.

6) Schol. δασύσκιος κατὰ συγκοπήν.

7) H. Steph. in Thes. et Eustath. p. 1389. l. 24.

8) Aem. Port. Lex. Pind.

9) Id. Lex. Dor.

85. pro κατάπυρος. [10]) πρέσβα Hom. Ἰλ. ε. v. 721. His adde [11]) πέσεα Eurip. Phoenn. v. 1307. [12]) κλέα Hom. Ἰλ. ι. v. 520. Apollon. Argon. 1, v. 1.

10) Schol. πρέσβεια (aut potius πρέσβειρα Hymn. Ven. v. 31. Aristoph. Acharnn. 883. et Eustath. p. 977. l. 2.) κατὰ συγκοπήν. C

11) Schol. ἀντὶ τοῦ πεσήματα.

12) Lascar. l. 3. de prim. declin. contract. p. 271. κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ κλέεα. [Cf. Etymol. p. 517. l. 22. qui addit χρέα pro χρέεα. S.]

Apocope. Strabo p. 364. ἔνιοι κατὰ ἀποκοπὴν δέχονται τὴν Μεσσήνην Μέσσην. (Hom. Ἰλ. β. v. 582. Κατάλ. v. 89. Schol. Μεσσήνην.) παραδείγμασι δὲ χρῶνται τοῦ Ποιητοῦ τῷ κρῖ (*)Ἰλ. ε. v. 196.) καὶ δῶ ([1]) Ἰλ. α. v. 426. [2]) Hesiod. 334
Theogon. v. 933.) καὶ μὰψ ([3]) Hom. Ἰλ. β. v. A
120.) — Ἡσιόδου δὲ, ὅτι τὸ βριθὺ καὶ τὸ βριαρὸν βρῖ λέγει· Σοφοκλῆς δὲ καὶ Ἴων τὸ

*) Schol. κριθὰς, ἢ κρίμνου, Ἀποκοπὴ τὸ πάθος. Anthol. l. 2. c. 10. p. 139. (T. II. p. 413. ed. Brunck.) — γραμματικῶς γὰρ Οὐδὲ τέλος κριθὴ, κρῖ δὲ μόνον λέγεται. Casaub. in Strab. p. 161. A. affert παῦ pro παῦσαι et H. Steph. in Thes. Ind. πρόπαρ ex Hesiod. Theogon. v. 518. pro προπάροιθεν. Eustath. p. 546. l. 8. ἔα (Ἰλ. ε. v. 256.) οὕτως σχηματίζεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἐάᾳ (p. 313. A.) ἀποκοπῇ ἔα ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου μετὰ βραχείας τῆς παραληγούσης, ὡς τῆς ἐν τῷ τέλει μακρᾶς ἀποκοπείσης. εἰ δὲ γράφεται ἐᾷ περισπωμένως (vti in Edit. H. Steph.) ὅπερ ἥκιστα ἐν τοῖς παλαιοῖς εὕρηται, θεραπευθήσεται σπονδειακῶς τὸ μέτρον διὰ συνιζήσεως. Schol. κατὰ ἀποκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἐάᾳ. ὅ,τι ἐστὶ Ποιητικὸν, ἀντὶ τοῦ ἐᾷ, καὶ ἐάει. ἤγουν ἐᾷ μονοσυλλάβως.

1) δῶμα.

2) Schol. δώματα, κατὰ ἀποκοπήν.

3) Casaub. in Strab. p. 161. pro μαψίδιον. Eustath. p. 187. l. 28. Αἰολέων ἡ τοῦ μὰψ βραχυλογία, ἐκ τοῦ μάτην. ὧν καὶ τὸ ἄψ (Ἰλ. α. v. 60.) ἐκ τοῦ ὀπίσω, καὶ τὸ ὃ (Ἰλ. α. v. 120. Schol.) ἐκ τοῦ ὅτι. καὶ αἱ ἀποκοπαὶ τοῦ δῶμα δῶ, καὶ ῥάδιον ῥά, καὶ κρίμνον κρῖ, καὶ τῶν ὁμοίων.

ῥάδιον ῥά· Ἐπίχαρμος δὲ τὸ λίαν, λί. παρ' *) Ἐμπεδοκλεῖ δὲ καὶ **) Ἀντιμάχῳ ὄψ, ἡ ὄψις, καὶ τὸ ἄλφιτον ἄλφι. Εὐφορίων δὲ καὶ τὸν ἧλον λέγει ἧλ, παρὰ Φιλήτᾳ δὲ ἔρι (pro ἔριον). τὰ πηδὰ τὰ πηδάλια *Αρατος ([4])phaenomm. v. 155. p. 18.) φησί· Δώδω δὲ τὴν Δωδώνην Σιμμίας. His adde [5]) ἄνια Aeschyl. Pers. v. 256. [6]) γλάφυ Hesiod. ἔργ. v. 533. [7]) σκέ-
B πας Ibid. v. 532. [8]) τρόφι Hom. Ἰλ. λ. v. 307. [9]) χοῖρε Anthol. p. 153. (T. II. p. 529. ed. Brunck.) Apocopen omnes fere casus obliqui patiuntur. Sing. G. [10]) γλήχων Nicand. Ther. v. 877. D. [11]) δαΐ Hom. Ἰλ. ξ. v. 387. γέλω Οδ. σ. v. 99. pro γέλωτι. [12]) Μίλω Theocr. Idyll. 8. v. 51. παράκοιτι Hesiod. Ἀσπ. v. 14. pro παρακοίτιδι.

[*) v. quae monui ad Empedocl. p. 622.

**) v. Antimachi fragmenta a Schellenbergio collecta p. 95. S.]

C 4) Schol. κατὰ συγκοπὴν τὰ πηδάλια, ἤγουν τὰς κώπας, ἀπὸ τοῦ πηδῷ Ὅμηρος (Οδ. η. v. 328.).

5) Schol. ἀνιαρά. Casaubon. in Strab. p. 161.

6) Moschop. in Hesiod. p. 120. δοκεῖ δὴ οὐκ ἀποκοπὴν ἔχειν τὸ γλάφυ, ἀλλ' οὕτως ἐσχηματίσθαι ἀπὸ τοῦ γλάφω, ὡς τὸ δάκρυ ἀπὸ τοῦ δακρύω. Hesych. γλάφυ. σπήλαιον, ἄντρον. Procl. et Tzetz. in Hesiod. p. 123. et 126. τρισὶν ἀποκοπαῖς ὀνομάτων ἐχρήσατο, τὸ

7) σκέπασμα σκέπας καλῶν, τὴν δὲ νιφάδα

14) νίφα, τὸ δὲ γλαφυρὸν γλάφυ.

8) Eustath. p. 846. l. 8. ἀποκοπὴν ἔχει ἐκ τοῦ τρόφιμον.

9) Vincent. in Anthol. p. 223. Edit. Francof. „alludit ad nomen χοῖρος et χοιρίδιον, quod si diuiseris, significat *proprium porcum.*"

10) Schol. γράφεται δὲ καὶ πολυανθέα γλήχων, τοῦ γλήχων γενικῆς ὄντος κατὰ ἀποκοπήν.

11) Eustath. p. 932. l. 22. ἐκ τῆς δαΐδι ἀποκέκοπται.

12) Aem. Port. Lex. Dor. per Apocopen pro Μίλωνι. H. Steph. et Oxon. Μίλῳ cum ι subscripto.

τρόπι Orph. Argon. v. 269. 13) πόλι Epitaph. apud Athen. p. 242. A. A. 14) νίφα Hesiod. ἔργ. v. 535. pro νιφάδα, a νιφὰς Hom. Ιλ. ο. v. 170. 15) ἰχῶρ Ιλ. ε. v. 416.

13) Casaub. in Athen. p. 423. „potest τὸ πόλι et tertius casus esse (non quidem ἐκ συναιρέσεως pro πόλιϊ, sed ἐξ ἀφαιρέσεως alterius ι) et quintus."

15) Schol. ἰχῶρα. Eustath. p. 566. l. 30. ὥσπερ τὸν ἱδρῶτα ἱδρῶ (Ιλ. κ. v. 572. lege Attic. Declinat. tert. Nomina quaedam etc. p. 23. A.) λέγει κατὰ ἀποκοπὴν ὅλης συλλαβῆς, οὕτω τὸν ἰχῶρα ἰχῶ. τὸ δὲ γράφειν ἰχῶρ μετὰ τοῦ ρ κατὰ ἀποκοπὴν μόνου τοῦ τελευταίου φωνήεντος, οὐ πάνυ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. D

1) Αἶαν Alcaeus p. 14. V. 2) Λαοδάμα Hom. Οδ. ϑ. v. 141. Πουλυδάμα Ιλ. ν. v. 751. 3) ἠλὲ Ιλ. ο. v. 128. Dual. 4) ὄσσε Ιλ. α. v. 104. Plur. 5) γέρα Ιλ. β. v. 237. 6) κρέα Ιλ. ϑ. v. 231. [κέρα Ιλ. δ. v. 109. δέπα Οδ. τ. v. 62. S.] 335 A

1) Aem. Port. not. ad Lyric. p. 182. Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς κατ' ἀποκοπὴν pro Αἴαντα.

2) Vrban. Gramm. p. 72. Poëtae hujusmodi vocatiuum absque ν proferre consueuerunt.

3) Eustath. p. 636. l. 56. ἠλὲ κατὰ ἀποκοπήν.

4) Lascar. l. 3. de tert. declin. contr. p. 271. ἀπὸ τοῦ ὄσσεε κατὰ ἀποκοπήν. Sic etiam Eustath. p. 58. l. 28. et p. 1746. l. 25.

5) per Apocopen pro γέρατα. nam α corripitur. vti notat Vrban. Gramm. p. 90. de quint. declin. contr.

6) Eustath. p. 1777. l. 19. ἀποκοπὴν παϑὸν ἐκ τοῦ κρέατα. [De simili Latinorum apocope v. Laurenberg. antiquar. in *algo*, *do*, *guberna* p. 19. 140. 202. item in *cael* p. 60. in *famul* p. 172. in *pa* p. 315. S.]

Pleonasmus. B

Epenthesis. κεράατος Arat. v. 175. [κεράατα Oppian. Cyneg. 2, 513. S.] τεράατα Dionys. Af. v. 604. [σαωτήρων Callim. h. in Del. v. 166. S.]

1) ἐτήτυμος Hom. Ιλ. α. v. 558. 2) ἀταρτηρὸς Ibid. v. 223. 3) ἑλκυστάζω Ιλ. ψ. v. 187. 4) Γαλαϊονίδας Pind. Olymp. Od. 6. v. 24. Hom. Ιλ. β. v. 566. Κατάλ. v. 73. [5) ϑαμειὸς Ιλ. α. v. 52. S.]

1) Eustath. p. 1408. l. 13. ὥσπερ ἀτηρὸς ἀταρτηρὸς ἐπενϑέσει πλεοναστικῇ, οὕτω καὶ ἔτυμος ἐτήτυμος. [Tryphon Gramm. p. 112. haec refert ad anadiplosin, et Ionibus atque Aeolibus tribuit. S.]

2) Eustath. p. 89. l. 40. πλεονασμός ἐστι τῆς ταρ συλλαβῆς.

C 3) Id. p. 1295. l. 32. τρεῖς ἔχει παραγωγὰς ἐκ τοῦ ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκυστῶ, ἑλκυστάζω.

4) Aem. Port. Lex. Pind. pro Ταλαΐδης. Eustath. p. 288. l. 18.

[5) Eustath. p. 43. l. 32. ϑαμειαὶ παρὰ τὸ ϑαμὰ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἅμα γέγονε. προϋπόκειται δὲ τοῦ ϑαμειαὶ ἀρσενικὸν ὄνομα ϑαμὸς, ὃ πλεονασμῷ τῆς ει διφϑόγγου γέγονε ϑαμειός· ὥσπερ φατὸς φατειός (Hesiod. Ἀσπ. v. 144.)· ἀφνὸς ἀφνειός (Hom. Ιλ. ε. v. 9.)· σπερχὸς σπερχειός· ἀδελφὸς ἀδελφειός (v. supra p. 299. B.)· ἀρνὸς ἀρνειός (Οδ. ι. v. 444.). S.]

Paragoge. Πετεῶο Ιλ. δ. v. 327. lege Attic. Declinat. Secund. ὁ Πετεὼς etc. p. 19. sq.

Schol. ὁ Πετεὸς Ἀττικῶς Πετεὼς, ὡς ἀπὸ τοῦ Μενέλαος Μενέλεως. εἶτα ἡ γενικὴ τοῦ Πετεῶ, κατὰ προσχηματισμὸν τοῦ ο Πετεῶο. Eustath. p. 1830. l. 60. Ἀττικῶς Πετεὼς Πετεῶ καὶ πλεονασμῷ Πετεῶο ἐν Ἰλιάδι, καὶ Ἀνδρόγεως Ἀνδρόγεω Ἀνδρογέωο, καὶ Μίνως Μίνω Μίνωο. ἦν δὲ καὶ Ἄϑως Ἄϑωο, εἰ μὴ ἐκώλυε τὸ μέτρον ἐν τῷ, ἐξ Ἀϑόω — Ιλ. ξ. v. 229. Eustath. p. 491. l. 45. τοῦ γάλως ἡ δοτικὴ γάλῳ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, γαλόῳ (Ιλ. γ. v. 122.). τοιοῦτόν τι ἔπαϑε καὶ ἡ τοῦ Ἄϑω γενικὴ, Ἀϑόω.

D Casus assumunt frequenter fines Paragogicos -φι vel -φιν syllaba vltima plerumque mutata.

336 Sing. N. ἑτέρηφι *) Hesiod. ἔργ. v. 216.

A G. ἐξ εὐνῆφι Hom. Οδ. β. v. 2. ἀπὸ νευρῆφιν Ιλ. ϑ. v. 300. ἐπ' ἐσχαρόφιν Οδ. ε.

[*) Ita legitur apud Etymol. p. 800. l. 6. et in editione Heinsiana. Sed in Graeuiana et Loesneriana est datiuus, ἑτέρηφι. S.]

v. 59. ἀπὸ στρατόφιν Ἰλ. κ. v. 347. Ἰλιόφιν τείχεα Ἰλ. φ. v. 295. πρὸς κοτυληδονόφιν Οδ. ε. v. 433. ὑπὸ κράτεσφι Ἰλ. κ. v. 156. ἐκ νηδυόφιν Mosch. Idyll. 4. v. 78. ἐξ ἐρέβευσφιν Hom. Ἰλ. ι. v. 568. ἀπὸ στήθεσφι Ἰλ. λ. v. 374. παρ' αὐτόφι Ἰλ. μ. v. 302.

D. ἀγέληφι Ἰλ. β. v. 480. [βίηφιν Ἰλ. δ. v. 325. κεφαλῆφι Οδ. υ. v. 94. *S.*] 1) παλάμηφι Ἰλ. γ. v. 338. θεόφιν ἀτάλαντος Ἰλ. η. v. 366. δεξιτερῆφι Ἰλ. ω. v. 284. φαινομένηφι Ἰλ. ι. v. 614. [φρήτρηφιν Ἰλ. β. v. 363. θύρηφι Hesiod. ἔργ. v. 365. ἑτέρηφι Theocr. Idyll. 25. v. 253. *S.*] B

A. ἔς τ' ἔννηφιν Hesiod. ἔργ. v. 410. 2) ἐπ' αὐτόφι Arat. v. 980.

[Plur. N. ὄσσαφιν Empedocl. v. 129. *S.*]

G. ἀπ' ὀστεόφιν Hom. Οδ. ξ. v. 134.

D. κλισίησφι Ἰλ. ν. v. 168. δακρυόφιν Οδ. ε. v. 152. παρὰ ναῦφι Ἰλ. θ. v. 474. σὺν ἵπποισιν καὶ 3) ὄχεσφι Ἰλ. δ. v. 297.

A. ἀμφ' ὀστεόφιν Οδ. π. v. 145.

1) Schol. ἡ λέξις παράγωγος. Αἰολικῶς.

2) Schol. ἐπ' αὐτόν.

3) Lascar. l. 3. de prim. declin. contr. p. 271. προστίθεται C δὲ ε καὶ φ ταῖς τοιαύταις δοτικαῖς, οἷον ὄρεσφιν (Ἰλ. δ. v. 452.) ἀντὶ ὄρεσι. καὶ στήθεσφι (ἐπὶ στήθεσφι Ἰλ. μ. v. 151.) ἀντὶ στήθεσι. καὶ ὄχεσφιν, ἀντὶ ὄχεσιν, ἥ φησι Δίδυμος. ὁ δὲ Τρύφων ἐναντιούμενος λέγει μὴ εἶναι δοτικὰς, ἀλλὰ γενικὰς ἑνικάς. τὸ γὰρ κατ' ὄρεσφι (Ἰλ. θ. v. 452.) ἀντὶ ἀπὸ τοῦ ὄρεος. (Schol. κατὰ τῶν ὀρῶν.) καὶ τὸ ὄχεσφιν (παρ' ὄχεσφι Ἰλ. ε. v. 28. Schol. παρὰ τοῖς ἅρμασι. ὄχεσφιν Ἰλ. θ. v. 290. Schol. σὺν τοῖς ἅρμασιν.) ἐκ τοῦ ὄχεος. [Omnino v. Schol. Hom. a Villoisono edita ad Ἰλ. β. v. 233. Cf. infra p. 434. B. *S.*] D

337

ENALLAGE:

A Generis; vt δάκτυλα Julian. apud Anthol. l. 1. c. 86. (T. II. p. 403. ed. Brunck.) pro δάκτυλοι.

Articuli: *) Praepositiui pro Subjunctiuo; vt ὅ Hom. Ἰλ. α. v. 388. (vbi nota, accentum sumi ab ὅς, cujus locum tenet) ὅπερ Ἰλ. η. v. 114. τοῦ Ἰλ. γ. v. 87. τῆς Ἰλ. β. v. 448. τὸν Ibid. v. 21. τὴν Ἰλ. α. v. 72. τῶν Ibid. v. 160. τοὺς Ἰλ.
B ε. v. 423. τὰς Ἰλ. ζ. v. 290. ὁ ἦν Apocal. I, 4. et 8. pro ὅς ἦν. Sed lege Not. Bezae in hunc locum; et Lexic. Pasor.

[*) Gregor. p. 151. Δωριεῖς τοῦ ὅς ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τὸ σ ἀποβάλλουσι. Θεόκριτος Idyll. 15. v. 86. De reliquis casibus diximus supra p. 99. B. (p. 125. hujus edit.) *S.*]

Subjunctiui pro Praepositiuo; vt ὅν Onest. apud Anthol. l. 1. c. 37. (T. II. p. 290. ed. Brunck. nr. VIII.) ὅς 1 Corinth. 11, 21.

Pronominis: Singularis pro Plurali; vt ἐξαποβάντες νηὸς 1) ἑῆς Apollon. Argon. 3. v. 527.

Dualis pro Singulari; vt 2) σφωϊτέρη Ibid. v. 335. 3) σφωϊτέροισιν Ibid. v. 395.

1) Schol. κακῶς τὸ ἑῆς ἐπὶ πλήθους. ἔστι γὰρ ἑνικόν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν σφετέρης.

2) κακῶς εἶπεν ἐπὶ ἑνικοῦ. ἔστι γὰρ δυϊκόν.

C 3) κακῶς τῷ σφωϊτέροισιν ἐχρήσατο. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τεοῖσι.

Metathesis.

*) ζευχθέντες ἔπι Pind. Olymp. Od. 3. v. 11.
†) ἐκρίθην ἄπο — Theocr. Idyll. 8. v. 74.

*) Aem. Port. Lex. Pind. pro ἐπιζευχθέντες.

†) Id. Lex. Dor. pro ἀπεκρίθην.

Tmesis.

ἀπὸ μὲν Φίλα εἵματα δύσω Hom. Ιλ. β. v. 261. D ἀνὰ θυμὸν ἔχουσα Theocr. Idyll. 1. v. 96. μέταν πάροιθεν ἄιξε Ov. Simm. v. 7.

Hypallage. 338 A

ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱοὺς Pind. Olymp. Od. 1. v. 145.

Aem. Port. Pind. Lex. Ποιητικὴ ὑπαλλαγὴ, ἀντὶ τοῦ, υἱοὺς οἷσιν ἀρεταὶ μεμαλυῖαι.

Antiptosis.

οὐρανιῷ κρέοντι θύγατερ Pind. Nem. Od. 3. v. 16. 17.

Aem. Port. Lex. Pind. pro θύγατερ κρέοντος οὐρανοῦ. videtur B esse Hebraismus מזמור לדוד ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ Psalm. 3, 1.

Metaplasmus.

Declinationis primae pro tertia et quinta. λάχη, vnde λάχαι Ov. Simm. v. 19. pro λάχος Theogn. v. 592. Huc refer γυπάων Oppian. Cyneget. 4, 390. pro γυπῶν.

Hesych. λάχη· ἀποκλήρωσις.

secundae pro prima. κοῖτος Theocr. C Idyll. 13. v. 12. pro κοίτη. Aem. Port. Lex. Dor.

Hesych. κοῖτος· ὁ ὕπνος (Theocr. Idyll. 24. v. 62.) καὶ θηλυκῶς ἡ κοίτη.

pro tertia. Strab. p. 564. Ἄλκιμος (*) Ιλ. τ. v. 392.) ἀντὶ τοῦ Ἀλκιμέδων (Ιλ. ρ. v. 481.)

*) Schol. ὑποκοριστικῶς. Eustath. p. 1189. l. 50. Ἀλκιμέδοντα Ἄλκιμον εἶπε συγκόψας ὁ Ποιητής. ἴσως δὲ οὐ συνέκοψεν, ἀλλὰ διωνυμίαν ἐνέφηνε. Steph. de Vrb. Τιρυνθόνδε pro Τιρυνθάδε. Τίρυνθα Pind. Olymp. Od. 10. v. 82.

Declinationis secundae pro quinta. pro ὄσσος ὄσσεος, vnde ὄσσε (Vide prius, Poët. Figur. Apo-
D cop. p. 335. A.) vsurpatur ὄσσος ὄσσου, vnde ὄσσοισι Hesiod. Ἀσπ. v. 145.

Ἐτέοκλος, Ἐτεόκλῳ Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 464. pro Ἐτεοκλῆς, Ἐτεοκλεῖ Apollodor. Biblioth. 3, 6, 1. Οἴδιπος, Οἰδίπου Sophocl. Oe-
339 dip. Tyr. v. 40. (et Οἰδιπόδης Οἰδιπόδου, Οἰδι-
A πόδα Ibid. v. 503.) pro Οἰδίπους Οἰδίποδος Apollodor. Biblioth. 3, 5, 8. 3, 6, 3. (Lege Attic. Nomin. Declin. Tert. Nomina quaedam etc. p. 23. A. B.)

tertiae pro prima. 1) ἀλκὶ Ιλ. ε. v. 299. pro ἀλκῇ Οδ. ω. v. 508. ὑσμῖνι Ιλ. θ. v. 56. pro ὑσμίνῃ Ιλ. δ. v. 462. 2) κρόκα Hesiod. ἔργ. v. 538.

pro secunda. 3) λιτὶ Hom. Ιλ. σ. v. 552. pro λιτῷ. et λῖτα Οδ. α. v. 130. pro λιτόν. 4) λίπ' ἐλαίῳ Ιλ. κ. v. 577. pro λιπαρῷ. 5) κλαδὶ Alcaeus p. 11. pro κλάδῳ. 6) δάκτυ-
B λι Anthol. l. 1. c. 84. (T. III. p. 243. ed. Brunck.)

1) Schol. εἴρηται ἀπὸ τῆς ὀρθῆς τῆς ἄλξ, ὡς πλακὶ ἀπὸ τῆς πλάξ. Eustath. p. 58. l. 31. Ποιητικῶς διὰ τοῦ ι κατὰ μετάπλασιν. καὶ ὑσμίνη ὑσμῖνι. καινότερον δὲ τούτων τὸ τῇ κλαδὶ
C παρ' Αἰλιανῷ, ἐν τῷ περὶ ζώων ἰδιότητος.

2) Moschop. p. 120. b. ἀντὶ τοῦ κρόκην κατὰ μεταπλασμόν.

3) Eustath. p. 722. l. 33.

4) Canin. in Hellen. p. 94. pro λίπα ἤγουν λιπαρῷ Apocope. sic Eustath. p. 824. l. 48. sed Tzetz. in Hesiod. ἔργ. v. 522. p. 126. a. putat poni pro λίπει. Herodianus apud Eustath. p. 1560. l. 28. mauult esse τὸ λίπα pro τὸ λίπας, quod pro λίπος, vti κῶος κῶας, ὗδος ὗδας, γῆρος γῆρας.

5) Aem. Port. in Lex. Pind.

6) Schol. ἀντὶ τοῦ δακτύλῳ. [Sed Brunck. pro δάκτυλι καμψοδύνῳ edidit δακτυλοκαμψόδυνον. S.]

7) ἄζυγα Theocr. Idyll. 27. v. 7. 8) ἀρίγνωτες Pind. Nem. Od. 5. v. 21. pro ἀρίγνωτοι. 9) πρωτόθρονες Salmas. Inscript. p. 115. pro πρωτόθρονοι. 10) ἐρυσάρματες Hom. Ιλ. π. v. 370. et ἐρυσάρματας Ιλ. ο. v. 354. pro ἐρυσάρματοι, ἐρυσαρμάτους. 11) ἀνδραπόδεσσι Ιλ. η. v. 475. pro ἀνδραπόδοις. 12) προσώπασι Ibid. v. 212. σάββασι Matth. 12, 1. pro σαββάτοις. προσώπατα Oppian. Cyneget. 1, 418. 13) Μεγάρεσσι Pind. Olymp. Od. 7. v. 157.

7) Aem. Port. in Lex. Dor. pro ἄζυγον, vel ab ἄζυξ ἄζυγος.

8) Id. in Lex. Pind.

9) lege Salmas. notas. Ibid. Salmasius emendat in Hesych. κλωθῶες pro κλῶθες. H. Steph. in Thes. notat, Eustath. (p. 1200. l. 11.) legere κατακλῶθες ('Οδ. η. v. 197.) per metaplasmum (p. 1576. l. 40.) κλῶθες pro κλωθοί.

10) Eustath. p. 75. l. 27.

11) Id. p. 692. l. 22. μεταπλασμός ἐστιν, ὡς τὸ κρίνεσσιν, ἴσως δὲ καὶ τὸ δένδρεσιν. (Vide Attic. Enallag. Declinat. p. 81.) οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν, ὡς εὐθεῖά ἐστιν αὐτοῦ ὁ ἀνδράπους ἀνδραπόδεσσιν, ὡς ἐκ τοῦ ποῦς τὸ πόδεσσι (p. 304. B.). τινὲς δὲ ἀνδραπόδεσσι γράφουσιν.

12) Id. p. 677. l. 10. D

13) Aem. Port. in Lex. Pind. pro Μεγάροις, per metaplasmum. In recentiorum Graecis Scholiis (p. 161.) scribitur Μεγάροισι, Atque sic legunt plerique.

Declinationis tertiae pro quarta. 1) Ῥαδάμανθα The- 34.
ocr. Idyll. 2. v. 34. pro Ῥαδάμανθυν Apollod. A
Biblioth. 3, 1, 1. Κλωθῶες Salmas. Inscript. p. 96. Lege paulo prius, Metaplasm. Declinat. tertiae pro secunda in not. p. 339. C.

1) Schol. τινὲς ῥ' ἀδάμαντα· βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμανθα λέγειν. Lege Aem. Port. Lex. Dor.

quartae pro prima. Strab. p. 364. B. Ἐπίχαρμος λέγει Συρακὼ τὰς Συρακούσας.

at Etym. p. 736. l. 26. affert Συρακοῦς pro Συρακούσας.

Declinationis quartae pro tertia. 2) Τιτὼ Callimach. pro Τιτάν. et Τιτοῦς Lycophr. v. 941. pro Τιτᾶνος.

quintae pro secunda. Πάτροκλος Hom.
B Ιλ. α. v. 345. 3) Πατροκλῆος Οδ. λ. v. 467. Πατροκλῆα Ιλ. λ. v. 601. Πατρόκλεις Ιλ. π. v. 7. pro Πατρόκλου Ibid. v. 478. Πάτροκλον Ιλ. ι. v. 201. Πάτροκλε Ιλ. π. v. 11.

2) Tzetz. in Lycophr. v. 941. hunc Callimachi locum citat.

3) Schol. αὕτη ἡ γενικὴ ἀπὸ εὐθείας ἐστὶ τῆς Πατροκλῆς, ὡς Φιλοκλῆς καὶ Σοφοκλῆς. Eustath. p. 112. l. 31. διχῶς καὶ Πάτροκλος λέγεται ὡς Ἐτέοκλος, καὶ Πατροκλῆς ὡς Ἐτεοκλῆς.

C FIGVRAE PROSODICAE.

Synizesis.

In vnum pedem collidit vocales εα, εαι, εη, εο, εοι, εω, εῳ; vt Καὶ σφέας φωνήσας — Hom. Ιλ. δ. v. 284. Εὐοχέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ — Hesiod. ἔργ. v. 477. Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ, χρυσέην τε τρυφάλειαν Id. Ἀσπ. v. 199. — Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη Theogn. v. 22. Θεοῖσιν ἐπευξά-
D μενος — Pythag. χρυσ. ἔπ. v. 49. — Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Hom. Ιλ. α. v. 1. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ — Ibid. v. 15.

Lege Rudim. Graec. Gramm. Busb. et annotationes Wintertoni in Hesiodum. [In loco Hesiodi rectius legitur εὐοχθέων. v. Graev. ad h. l. et Casaub. ad Athenae. p. 522. Cf. verba Eustathii supra ad p. 143. B. a me allata. S.]

S y s t o l e. 541

Corripit longas: Diphthongos et longas vocales ante A
vocalem; vt *δίκαιον* Orph. Hymn. Νομ. v. 6.
ἐπειὴ Hom. Ιλ. α. v. 156. *Ποιεῖν* Anthol. p. 112.
(T. III. p. 168. ed. Brunck.) *υἱὲ* Hom. Ιλ. λ. v.
200. [1]) *γυίας* Lycophr. v. 158. *στωϊκῶν* An-
thol. p. 11. (T. II. p. 257. vbi Brunck. dedit Στο-
ϊκῶν.) *νηῒ* Id. p. 80. (T. II. p. 55.) ac etiam
ante [2]) Consonam; vt — *ἵκωμαι Φίλην* — Hom.
Ιλ. ι. v. 414. — *χαλκείαις ἐπὶ* — Apollon. Ar-
gon. 3. v. 218. — *ἔσχατοι νῆας* — Hom. Ιλ. θ.
v. 225. — *ἀλλὰ βούλεσθε* Οδ. π. v. 387. *Πέντ'* B
αἰτεῖς; δέκα δώσω· καὶ εἴκοσι δ' αὐτίκα ἕξεις
Anthol. p. 486. (T. II. p. 377. vbi Brunck. edidit
δέξο καὶ εἴκοσιν· ἀντία δ' ἕξεις.)

α circumflexam, vel pro *η* positam; vt [3]) *ὑμᾶς*
Orph. Argon. v. 818. [4]) *νύμφα φίλη* Hom. Ιλ.
γ. v. 130. — *πότνα Σελάνα* Theocr. Idyll. 2.
v. 69. pro *πότνια*. — *πότνια κούρα* Id. Idyll.
17. v. 36.

1) Tzetz. τὸ γυι, κἂν ι προσγεγραμμένην ἔχῃ, ὅμως βραχύ ἐστι διὰ τὴν σύγκρισιν τῶν φωνηέντων κατὰ χασμῳδίαν. τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντα κοιναί εἰσι συλλαβαί.

2) lege plura exempla apud Is. Casaub. Lect. Theocr. c. 18.

3) In Edit. H. Steph. ὑμὰς gravatur. sic σφὰς apud Oppian. Halieut. 2, 231. corripitur.

4) Eustath. p. 393. l. 26. πρὸς χρείαν μέτρου συσταλτικὴν —

Vocales ante duas consonas, praesertim si consona- C
rum prior sit muta, posterior liquida; vt *ἀριθμεῖ*,
ὀθνεῖα Leonid. apud Anthol. l. 1. c. 21. (T. I. p.
382.) *ἀποθνήσκει* Pallad. Ibid. c. 74. (T. II. p.
450.) *λαθροδάκναι* Antiphan. Id. l. 2. c. 10. (T.
II. p. 205.) *τέκνων* Archias Id. l. 1. c. 87. (T. II.
p. 196.) *Πρόκνη* Anthol. p. 12. (T. III. p. 141.)

κύκνων Oppian. Cyneget. 4, 590. *ἔπνει, πυρί-
πνους* Lucian. apud Anthol. l. 2. c. 14. (T. II. p.
336.) *ἡδυπνόοισι* Orph. Hymn. *Θαλάσσ.* v. 5.
δάφνης Anthol. p. 27. (T. I. p. 198.) *λιχμαίνει*
Oppian. Cyneget. 3, 174. *ἐλιχμήσατο* Anthol. p.
55. ed. Steph. *λίχνος* Id. p. 30. (T. II. p. 281.)
D *μολίβδοιο* Oppian. Halieut. 4, 81. *ἀσκαρδαμύ-
τοισι* Id. Cyneget. 4, 133. *ἡδύοσμον* Ammian.
apud Anthol. l. 2. c. 50. (T. II. p. 388. ed. Brunck.)
βίστωνας Oppian. Cyneget. 2, 160. *λιγύφθογ-
γος* Dion. Af. v. 529. at H. Steph. in Marg. *λιγύ-
φωνος*.

542
D i a s t o l e.

A
Producit breues: praesertim ante liquidam; et per
Caesuram; vt *ἀπολείψας* Hesiod. Theogon. v.
793. *ὀλύμπῳ* Ibid. v. 953. (Sic H. Steph. sed
Wintert. *οὐλύμπῳ*) *εἴκελοι* Orph. *Οστρίτ.* v. 25.
νυκτέρ' Id. Hymn. Trieter. v. 4. *Τρὶς ὕδατος*
B Hesiod. *ἔργ.* v. 596. — *πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι*
Ibid. v. 673. — *ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην* Hom.
Ιλ. α. v. 45. *Αἴαντι δὲ μάλιστα* — Ιλ. ξ. v.
459. *Δρυὸς ἔλυμα* — Hesiod. *ἔργ.* v. 436. et
mox — *κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι* v. 486.
Ὃς ἤδη — Hom. Ιλ. α. v. 70. *ἔξοχ'* Orph.
Μαγνῆτ. v. 1. *Ἀμφὶ κέραα δύω* — Id. *Αχάτ.*
v. 9. *Ὅσσε κορεσθῆναι θεωμένου* — Id. *Κου-
ράλ.* v. 27. — *πτολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτι-
σται* Callim. Jov. v. 39. *Ὀλλύντες βίον καὶ* —
C Orph. *Κουρῆτ.* v. 16.

Finis Partis Quartae.

D

343
A

PARS QVINTA.

VSVS PROMISCVVS DIALECTORVM.

DIALECTVS ATTICA. B

Inter Iones, Dores et Poëtas locum habet.

[p. 2. A.] *ἀναπρίω* Nicand. Ther. v. 308. [p. 3. A.]
λίτρον Id. Alex. v. 337. pro *νίτρον* Ibid. v. 27.
[p. 4. B.] *ἄρσην* Hom. Ιλ. *θ*. v. 7. [p. 5. C.]
γλῶττα Tim. Loc. apud Plat. p. 1094. [p. 8. A.]
ποῶν Theocr. Idyll. 10. v. 58. [p. 9. A.] *λοῦσθαι* C
Herodot. 3, 124. p. 131. l. 12. Hom. Οδ. *ζ*. v.
216. [*λοῦνται* Herodot. 4, 75. *ἐλοῦτο* Id. 3,
125. [p. 9. B.] *ἄνοιτο* Hom. Ιλ. *σ*. v. 473. *ἀνο-
μένῳ* Herodot. 7, 20. *ἤνετο* Id. 1, 189. pro *ἀ-
νύοιτο, ἀνυομένῳ, ἠνύετο. S.*] [p. 10. A.] *πε-
ρικλήει* Herodot. 7, 198. p. 285. l. 5. *κλῆσαι*
Orph. Argon. v. 614. [*συνέκληον* Herodot. 7,
41. Sic Wesseling. 7, 129. edidit *συγκεκλημέ-
νην* et *ἀποκλήει*, pro *συγκεκληϊσμένην* et *ἀπο-
κλείει*, sed reliquit *περικληϊόντων*. [p. 14. C.]
οὔτερος Herodot. 1, 134. *S.*] [p. 18. D.] *τὸν
λεὼν* Herodot. 1, 22. p. 5. l. 43. *Πηνέλεως*
Hom. Ιλ. *β*. v. 494. Κατάλ. v. 1. [p. 20. D.]

λαγὼν Herodot. 1, 123. p. 33. l. 36. [p. 21. D.]
κρέως Id. 2, 41. p. 66. l. 25. *κρεῶν* Pind. Nem.
Od. 7. v. 61. Hom. Οδ. *ο*. v. 98. [p. 23. A.] *τὸν
γέλων* Οδ. *σ*. v. 349. [p. 24. C.] *ἰχθῦς* Herodot.
2, 95. p. 78. l. 15. [*σῦς* Id. 2, 14. *Ἐριννῦς*
Hom. Ιλ. *ι*. v. 454. *S.*] [p. 25. B.] *Ἑρμοκράτην*
Hippoc. Sect. 7. p. 146. *Ἡρακλέην* Theocr.
D Idyll. 13. v. 73. *Θρασυμήδην* Hom. Ιλ. *π*. v. 463.
pro *Θρασυμήδεα* Ιλ. *ρ*. v. 705. ([p. 26. B.] *βα-
σιλῆ* Oracul. Delph. apud Herodot. 7, 220. vbi
tamen ante Gronouium edebatur *βασιλῆα*. *S.*)
[p. 29. A.] *ὅτου* Hymn. Apoll. v. 156. *ὅτῳ* Ιλ.
μ. v. 428. *ὅτων* Hippoc. Sect. 3. p. 94. l. 9.
([p. 29. C.] *ἐνδεᾶ* Herodot. 2, 108. *τὰ καταδεᾶ*
Id. 2, 121. *S.*) [p. 29. D.] *ὑπόπλεως* Timocr.
in Plut. Vit. Themistocl. c. 21. p. 122. E. [p. 30.
344 A.] *τοῦ ἀξιόχρεω* Herodot. 5, 111. p. 208. l. 32.
A *χρυσόκερων* Pind. Olymp. Od. 3. v. 52. *τὴν
ἀγήρω* Hesiod. Theogon. v. 949. [p. 32. D.]
ἐλάττων Archim. p. 121. l. 37. [p. 33. B.] *ἀμεί-
νω* Hom. Ιλ. *γ*. v. 11. *μείζους* Hippoc. Sect. 3.
p. 52. l. 43. [p. 34. C.] *τέτταρες* Theocr. Idyll.
14. v. 29. [p. 35. D.] *ἔγωγε* Hom. Ιλ. *α*. v. 173.
ἔμοιγε Ibid. v. 174. [p. 36. A.] *οὑτοσὶ* Pind.
Olymp. Od. 1. v. 134. [p. 44.] *ἦσθα* Theocr.
Idyll. 5. v. 79. Hom. Ιλ. *ε*. v. 898. *ἔησθα* Οδ. *π*.
B v. 420. *ἤστην* Ιλ. *ε*. v. 10. Tim. Loc. apud Plat.
p. 1089. *ἔστων* Archim. p. 124. l. 13. *εἴησθα*
Theogn. v. 715. *εἶτε* Hom. Οδ. *φ*. v. 195. *εἶεν*
Ιλ. *β*. v. 372. Hippodam. inter Pyth. Frag. p. 807.
[p. 45. B.] *χρὴ* *) (Hom. Ιλ. *α*. v. 216. Pind.
Pyth. Od. 3. v. 106.) *διψῆ* Id. Nem. Od. 3. v. 10.
[p. 46. B.] *ἀνδραποδιεῖται* Herodot. 6, 17. p.
214. l. 20. *κομιῶ* Hom. Οδ. *ο*. v. 545. [p. 47.
D.] *διασκεδᾷς* Herodot. 8, 68. p. 306. l. 19. [p.

[*) Hi loci Homeri et Pindari non huc pertinent. *S.*]

48. D.] *πείσεσθαι* Id. 7, 49. p. 255. l. 2. [p. 49.]
ἐγχέαντες Id. 4, 70. p. 154. l. 4. *ἔχεαν* Hom.
Ιλ. σ. v. 347. *γήμαιθ'* Οδ. π. v. 392. *ἀπηύ-* C
ρας Ιλ. θ. v. 237. *ἀπηύρατο* Οδ. δ. v. 646.
Φίλατο Ιλ. υ. v. 304. (pro *ἐφιλήσατο*.) *φύσας*
Herodot. 5, 91. p. 202. l. 14. (Aem. Port. Lex. Ion.
pro *φυσήσας*.) [p. 50. B.] *πεπόνθασι* Herodot.
3, 117. p. 129. l. 14. *πεπόνθεις* Theocr. Idyll.
10. v. 1. *πέπονθα* Hom. Οδ. ρ. v. 284. *λελόγ-*
χασι Herodot. 7, 53. p. 256. l. 4. Hom. Οδ. λ.
v. 303. *ἐλελόγχει* Theocr. Idyll. 4. v. 40. [p.
51. A.] *ἐῤῥωγὸς* Hippoc. Sect. 6. p. 189. l. 51.
[p. 52.] *ἑστᾶσι* Hom. Ιλ. ε. v. 196. *βέβασαν* Ιλ.
ρ. v. 286. *τεθνᾶναι* Theogn. v. 181. *πεφασμέ-*
νου Hom. Ιλ. ξ. v. 127. [p. 53. et p. 54.] *παρέα-* D
γε, *ἀπέαγε* Hippoc. Sect. 6. p. 140. *ἐάγῃ* The-
ocr. Idyll. 22. v. 190. *ἔαξα* Id. Idyll. 25. v. 256.
(obiter notandum est, hoc verbum seruare ε vltra 345
Indicatiuum; vt *κατεαγῶσι* Johan. 19, 31. *κατ-* A
εαγῆναι Aristot. tom. 1. p. 968. *κατεαγεὶς* ex
Hippoc. apud Aem. Port. Lex. Pind. *ἐξεαγεῖσα*
Apollon. Argon. 4. v. 1687.) *ἐάγῃ* Hom. Ιλ. γ.
v. 367. *ἔαξε* Ιλ. η. v. 270. *ἐαγὼς* Arat. v. 46.
ἑάλῃ Hom. Ιλ. ν. v. 408. *ἑάνδανε* Herodot. 9, 5.
p. 324. l. 33. *ἕαδε* Id. 1, 151. p. 39. l. 36. *ἑαδό-*
τα Hom. Ιλ. ι. v. 173. *ἐάφθη* Ιλ. ν. v. 543. *ἐώθει*
Hymn. Merc. v. 505. *ἔωσε* Ιλ. π. v. 410. *ἐοι-*
κὼς Ιλ. α. v. 47. *ἐῴκει* Ιλ. β. v. 58. *ἐοίκεσαν*
Ιλ. ν. v. 102. *ἀνέωγε* Ιλ. π. v. 221. *ἀνέῳγες* B
Herodot. 1, 187. p. 48. l. 27. *ἔοργε* Id. 3, 127.
p. 132. l. 4. [p. 55. et 56. et 57.] *ἤγαγε* Id, 1,
10. p. 3. l. 28. *ἐνάγαγε* Tim. Loc. apud Plat. p.
1093. *ἄγαγε* Hom. Ιλ. α. v. 346. *ἀκηκοότα*
Herodot. 1, 3. p. 2. l. 5. *ἀρηρότα* Pind. Olymp.
Od. 10. v. 98. *ἄρηρε* Hom. Οδ. ε. v. 248. *ἀρή-*
ρει Ιλ. γ. v. 338. *ἤραρε* Ιλ. δ. v. 110. *ἠρήρει*
Ιλ. μ. v. 56. *ἄραρον* Ibid. v. 105. *ἀράρῃ* Ιλ. π.

v. 212. *ἀρήρῃ* Οδ. ε. v. 361. *ἀρηρὼς* Οδ. κ. v.
553. *ἀραρυῖα* Ιλ. ο. v. 737. *ἀρηρεμένος* Apol-
C lon. Argon. 1. v. 787. *ἀραιρημένος* Herodot. 7,
118. p. 266. l. 12. *ἀναῤῥαιρηκὼς* Id. 5, 102. p.
206. l. 34. pro *ἀνηρηκὼς* Id. 6, 36. p. 218. l. 1.
ἐληλαμένος Id. 9, 9. p. 326. l. 4. *ἐλήλαται* Hom.
Ιλ. π. v. 518. *ἠλήλατο* Ιλ. ε. v. 400. *ἐλήλυθε*
Herodot. 2, 50. p. 69. l. 8. *ἐπελήλυθα* Hom.
Οδ. δ. v. 268. *ἐρηρεισμένος* Herodot. 4, 152. p.
171. l. 28. *ἠρήρειστο* Hom. Ιλ. δ. v. 136. *ἐρή-*
ρεισται Solon apud Minor. Poët. Winterton. p.
433. *ὄδωδε* Dionys. Af. v. 936. *ὀδώδει* Hom.
Οδ. ε. v. 60. *ὀδώδυσται* Ibid. v. 423. *ὄλωλε*
Bion Idyll. 1. v. 60. Hom. Ιλ. ο. v. 111. *ὀλώλῃ*
Ιλ. δ. v. 164. *ἀπολωλέναι* Herodot. 1, 12. p. 4.
D l. 8. *ὀπώπει* Theocr. Idyll. 4. v. 7. Hom. Οδ. φ.
v. 123. *ὄπωπα* Ιλ. β. v. 799. Κατάλ. v. 306.
ὄρωρε Ιλ. λ. v. 657. *ὀρώρει* Ιλ. δ. v. 436. *ὤρο-*
ρε Ιλ. β. v. 146. *ὠρώρει* Ιλ. σ. v. 498. *ὠρώ-*
346 *ρυκτο* Herodot. 1, 186. p. 47. l. 43. [p. 57.]
A *εἰλημμένος* Hippoc. Sect. 1. p. 26. l. 24. *μετει-*
ληφυῖα Hippod. inter Frag. Pyth. p. 809. *εἴμαρ-*
το Hom. Ιλ. φ. v. 281. [p. 58. B.] *ἠβουλήθη-*
σαν Hippoc. Sect. 1. p. 4. l. 7. *ἠδύνατο* Ibid. p.
11. l. 43. *ἤμελλε* Theogn. v. 903. [p. 58. D. et
p. 59. A.] *ηὐτύχησαν* Herodot. 7, 233. p. 291. l.
27. *) *ᾔδη* Id. 5, 92. p. 204. l. 1. *ᾔδει* Hom.
Hymn. Ven. 208. Theocr. Idyll. 25. v. 81. *ᾔδειν*
Theogn. v. 667. [p. 60.] *δοκοίη* Hippoc. Sect.
4. p. 61. l. 2. Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5,
79. *φοροίη* Hom. Οδ. ι. v. 320. *ὁρῴη* Theogn.
B v. 93. *ῥιγῴη* Hippoc. Sect. 4. p. 3. l. 32. *διδῴη*
Id. Sect. 5. p. 108. l. 4. *δῴη* Hom. Ιλ. ζ. v. 527.
[p. 62. B.] *ἐκρέμω* Ιλ. ο. v. 18. [p. 63. A.] *ὄψει*
Ιλ. ψ. v. 620. [p. 63. D.] *ἐθέλησθα* Theocr.

[*) Ald. Camerar. Wesseling. legunt ᾔδει. *S.*]

Idyll. 29. v. 4. (Aem. Port. Lex. Dor. Praes. vel
Imperf. ab ἐθέλημι, ab ἐθελέω pro ἐθέλω) οἶσθα
Pind. Pyth. Od. 9. v. 81. Hom. Ιλ. α. v. 85. εἶσθα
Ιλ. κ. v. 450. (Eustath. p. 817. l. 50. ἔρχῃ. ἀπὸ
τοῦ εἶμι εἶς.) τίθησθα Οδ. ι. v. 404. Φῆσθα Ιλ.
Φ. v. 186. ἔφησθα Ιλ. α. v. 397. ᾔδησθα Οδ.
τ. v. 93. κλαίοισθα Ιλ. ω. v. 619. ἐθέλῃσθα
Ιλ. α. v. 554. βουλεύῃσθα Ιλ. ι. v. 99. εἴπῃς- C
θα Ιλ. υ. v. 350. πάθῃσθα Ιλ. ω. v. 551. φέ-
ρῃσθα Callim. Dian. v. 144. [p. 64. C.] ἐπεπόν-
θη Hippoc. Sect. 2. p. 53. πεπόνθη Id. Sect. 3.
p. 92 l. 31. [p. 65. A. B.] ξυνιᾶσι Dionys. Af.
v. 154. ἐγεγόνεσαν Herodot. 1, 67. p. 17. l. 2.
ἐοίκεσαν Hom. Ιλ. ν. v. 102. ᾔδεσαν Theogn. v.
54. [p. 66. et 67.] κωλυόντων Hippoc. Sect. 1.
p. 3. l. 15. ἐχόντων Herodot. 3, 155. p. 138. l.
31. τολμώντων Archyt. inter Fragm. Pyth. p.
852. ἀγειρόντων Hom. Ιλ. β. v. 438. χευάν-
των Οδ. δ. v. 214. κτεινέσθων Herodot. 7, 10. D
p. 246. l. 24. σταννέσθων, ποιησάσθων Cret.
Foed. apud Marm. Oxon. p. 120. νεέσθων Hom.
Ιλ. γ. v. 74. [p. 68.] θεῖμεν Id. Οδ. μ. v. 347.
Φαῖμεν Pind. Nem. Od. 7. v. 128. Hom. Ιλ. β. v.
81. διακοσμηθεῖμεν Ibid. v. 126. δοῖεν Ιλ. α. 347
v. 18. διαῤῥήξειας Herodot. 3, 12. p. 104. l. 40. A
μείνειε Hippoc. Sect. 3. p. 7. l. 7. ἀντιάσειας
Mosch. Idyll. 2. v. 145. κρίνειαν Ibid. v. 27.
μείνειας Hom. Ιλ. γ. v. 52. ἀγγείλειε Οδ. ζ. v.
50. τίσειαν Ιλ. α. v. 42. [p. 69. A.] βεβῶσα
Οδ. υ. v. 14. [p. 70. A.] ἐδωδὴ Οδ. ξ. v. 193.
[p. 71. D. et p. 72.] ἐς Herodot. 1, 1. p. 1. l. 11.
Pind. Nem. Od. 1. v. 62. Hom. Ιλ. α. v. 100.
ἔσβαινον Οδ. ο. v. 548. ἐνὶ Mosch. Idyll. 1. v.
2. Hom. Ιλ. α. v. 30. ἐνιπρῆσαι Ιλ. μ. v. 198.
ξὺν Hippoc. Sect. 2. p. 8. l. 16. Pind. Pyth. Od.
8. v. 104. Hom. Ιλ. ο. v. 26. ξύμμαχος Hero- B
dot. 1, 22. p. 6. l. 2. ξυνιεὶς Pind. Nem. Od. 4.

v. 51. ξυνέηκε Hom. Ιλ. α. v. 8. προὔθηκε
Ιλ. ω. v. 409. προὔχοντα Ιλ. ψ. v. 525. δαὶ
Apollon. Argon. 1. v. 267.

DIALECTVS IONICA.

In Authoribus nonnunquam Atticis, saepius Doricis, saepissime Poëtis legitur.

C [p. 97.] ὀδμὴ Lucian. tom. 1. p. 749. Hom. Οδ. ε. v.
59. εὔοδμος Theocr. Idyll. 17. v. 29. φύζαν
Hom. Ιλ. ξ. v. 140. φυζίπολις Oppian. Halieut.
1, 278. [p. 98. B. C.] ὁκοῖος Thocr. Idyll. 15.
v. 32. ὁκόσον Tim. Loc. apud Plat. p. 1091. δέ-
κομαι Pind. Olymp. Od. 4. v. 14. [p. 99. D.]
τάμνω Hom. Ιλ. γ. v. 273. [p. 100.] ἱρεὺς Ιλ.
ε. v. 10. ἀδελφεὸς Ιλ. β. v. 409. πρηῢς Mosch.
Idyll. 2. v. 105. Hom. Hymn. Mart. v. 10. [p.
101.] ἱστίῃ Οδ. τ. v. 304. [p. 102.] ζοὸς The-
D ocr. Idyll. 2. v. 5. περιώσιον Id. Idyll. 17. v. 23.
Hom. Ιλ. δ. v. 359. (Eustath. p. 482. l. 38. Ἰω-
νικῶς ἐκ τοῦ περιαύω περιαύσω περιωΰσιον,
548 καὶ ἀπελεύσει τοῦ υ περιώσιον) [p. 102. A. B.]
A ῥέεθρον Pind. Olymp. Od. 13. v. 49. Hom. Ιλ. β.
v. 461. λοετρὸν Callim. Lav. Pall. v. 51. Hom.
Ιλ. ψ. v. 44. λοέσσομαι Οδ. ζ. v. 221. δημιο-
εργὸς Οδ. ρ. v. 383. Λυκόοργος Ιλ. ζ. v. 130.
(pro Λυκοῦργος Ibid. v. 134.) [p. 103. A. B. C.]
Ἀρήιον Plut. Vit. Marcell. c. 22. p. 310. E. θήϊος
Euryph. inter Frag. Pyth. p. 814. κληῗδες Hom.
Ιλ. χ. v. 324. [Ποσιδήϊον Οδ. ζ. v. 266. *) ξυ-
νήϊα Ιλ. α. v. 124. ῥηϊδίως Ιλ. δ. v. 390. χρη-
ΐζειν Hesiod. ἔργ. v. 367. S.] ἠΰκομος Hom. Ιλ.

[*) v. Etymol. p. 612. l. 12. S.]

α. v. 36. πατρώϊος Ιλ. β. v. 46. θωὒτὸς Hesiod. Ἀσπ. v. 165. [p. 104. A.] οὕνεκα Hom.
Ιλ. α. v. 11. ὠ ῥχαῖος Theocr. Idyll. 11. v. 8. B
[p. 104. D.] τέῳ Hom. Ιλ. π. v. 227. τέων Ιλ.
ω. v. 387. (pro τίνι, τίνων Eustath. p. 1057. l.
12.) τοῖσι Ιλ. α. v. 58. τῇσι Ιλ. ζ. v. 298. τῆς
Ιλ. ε. v. 750. ἧς Theocr. Idyll. 18. v. 22. Hom.
Ιλ. β. v. 341. οἷσι Ιλ. ζ. v. 357. Pind. Olymp.
Od. 1. v. 131. ᾗσι Callim. Apollin. v. 51. ταῖσι
Orph. Argon. v. 896. [p. 106. 107. 108.] ταμίης
Hom. Ιλ. τ. v. 224. Αἰνείεω Ιλ. ε. v. 534. Πύθεω Thucyd. 2, 29. (Schol. Ἰωνικῶς.) ᾄδεω
Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. ἀΐδεω Mosch.
Idyll. 1. v. 14. Hom. Ιλ. θ. v. 16. Βορέω Ιλ. C
ψ. v. 692. **) Ἀσίω Ιλ. β. v. 461. Πρωταγόρῃ Nicand. Alex. v. 3.

**) Schol. τῷ τῆς Ἀσίας συμφύτῳ τόπῳ. Ἄλλοι δὲ Ἀσίω γενικῶς, ὅθεν οὐκ ἔχει τὸ ι. Ἀσίας, εἶτα Ἀσίεω, ὡς Ἀτρείδεω (Ιλ. β. v. 185.) καὶ Ἀσίω κατὰ συγκοπήν. ὡς ἐϋμελίας, ἐϋμελίω (Ιλ. δ. v. 165.) καὶ Βορέω, καὶ Αἰνείω (sed in Textu Αἰνείεω. lege Schol. Ibid.) οὕτως Ὦρος ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ. consule Eustath. p. 254. l. 16.

ναύταισι Theocr. Idyll. 22. v. 18. ναύτῃσι Hom.
Ιλ. δ. v. 76. μαθηταῖσι Aristoph. Nubb. 140.
ἀγορὴ Hom. Ιλ. β. v. 95. ἀγορῆς Οδ. κ. v. 114.
εὐτυχίης Crit. inter Fragm, Pyth. p. 854. πήρης
Theocr. Idyll. 1. v. 53. ἀγορῇ Hom. Ιλ. β. v. D
370. ἡλικίην Ιλ. π. v. 808. μουσέων Theocr.
Epigr. 10. ἀγορέων Hom. Ιλ. ι. v. 441. σχίζῃς Ιλ. α. v. 462. κούρῃσι Ιλ. ι. v. 509. βουλέων Ibid. v. 273. βουλῇσι Ιλ. ν. v. 524. τέχναισι Plat. p. 968. ἡμέραισι Ibid. p. 1241. 349
θύραισι Theocr. Idyll. 2. v. 32. γνώμαισι Ari- A
stoph. Nubb. 1033. Orph. v. 34. inter Heroic.
Poët. tom. 2. p. 482. αἰχμῆς Hesiod. Ἀσπ. v.
289. γαῖα Hom. Ιλ. β. v. 95. γαιέων Hymn.
Apoll. v. 46. γαιῶν, γᾶς 4 Reg. 18, v. 35. γαίαις Ibid. 19, 11. Ἀθηναίῃ Hom. Ιλ. β. v. 371.
ἀναγκαίῃ Ιλ. δ. v. 300. Περσεφόνεια Οδ. κ. v.
494. Καλλιόπεια Tryphiod. v. 4. *) Εὐρωπείης
Dionys. Af. v. 153.

B *) Eustath. ὥσπερ Ὑψιπύλη Ὑψιπύλεια, Ἀπάμη Ἀπάμεια, Πηνελόπη Πηνελόπεια (Οδ. α. v. 223.) Λαοδίκη Λαοδίκεια, ἐρήμη ἐρήμεια, κολώνη κολώνεια· οὕτω καὶ Εὐρώπη Εὐρώπεια, καὶ τὴν Εἰδοθέαν (Οδ. δ. v. 366.) Εἰδοθέειαν αὐτὸς μετ' ὀλίγα (v. 259.) ἐρεῖ. ὁ δὲ σχηματισμὸς Ἰώνων. lege Steph. de Vrb. in Ἀπάμεια et Εὐρώπη. Theocr. Idyll. 25. v. 213. νευρειὴ pro νευρὰ Aem. Port. Lex. Dor. et Pind. Pyth. Od. 4. v. 499. δικαία pro δίκη Schol. [Cf. Eustath. ad Hom. p. 84. l. 1. p. 474. sq. p. 763. l. 58. et Schol. Pind. Pyth. Od. 4. v. 188. vbi ἀρχαίαν nonnulli habent pro ἀρχήν. S.]

[p. 108. C.] θεοῖσι Plat. p. 991. Aristoph. Vespp.
387. πλοίοισι Decret. Byzant. apud Demosth.
v. 256, 1. δρόμοισι Pind. Olymp. Od. 1. v. 33.
ἀνθρώποισι Hom. Ιλ. ζ. v. 14. [p. 109.] θεμιστέων Hesiod. Theogon. v. 235. Πάριος Pind.
Pyth. Od. 6. v. 33. Hom. Ιλ. γ. v. 325. (Schol.
Ἴωνες οὕτως. ἡμεῖς δὲ Πάριδος.) γήραος Pind.
C Olymp. Od. 8. v. 94. Hom. Ιλ. χ. v. 60. γήραϊ
Ιλ. γ. v. 150. κνέφαϊ Xen. Cyrop. 4, 2, 8. κεράων Dionys. Af. v. 161. Callim. Apoll. v. 63.
(hinc κεραοξόος Hom. Ιλ. δ. v. 110.) νηὸς Heliodor. 5, 31. p. 256. νηῒ Demosth. p. 1284, 11.
3 Reg. 9, 27. νῆες Thucyd. 1, 29. νηῶν Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 21. 3 Reg. 10, 22. [p. 110.
111.] μεγέθεος Archim. p. 121. l. 36. κερδέων
Xenoph. hist. Graec. 2, 4, 13. ὀρέων Id. Anab.
5, 4, 11. βασιλήων Plat. p. 568. βασιλῆα Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 864. Hom. Ιλ. α. v.
331. βασιλῆϊ Ibid. v. 9. βασιλῆας Ιλ. β. v. 250.
πρεσβῆες Hesiod. Ἀσπ. v. 245. πόληας Plat. p.
153. Θεμιστοκλῆα Timocr. apud Plut. Vit. The-
D mistocl. c. 21. p. 122. D. Ἡρακλῆος Hom. Ιλ.
ξ. v. 266. Ἡρακλῆϊ Οδ. θ. v. 224. Ἡρακλῆα

Οδ. φ. v. 26. μανύσιος Epimenid. apud Diog.
Laert. 1, 113. πόλιες, πολίων Foed. Lacedaem. 350
apud Thuc. 5, 79. φάτις Pind. Pyth. Od. 3. v. A
199. πόλιας Ocel. apud Stob. Eclog. p. 32. [p.
111. C. p. 112.] ἑτέροισι Plat. p. 965. ἑκά-
σταισι Id. p. 961. σκυβαλικοῖσι Timocr. apud
Plut. Vit. Themistocl. c. 21. p. 122. D. ἑτέρη
Hom. Ιλ. χ. v. 151. ἑτέρῃ Ιλ. μ. v. 452. τοίην
Οδ. α. v. 313. πασέων Ιλ. ι. v. 330. πάσῃσι
Ιλ. ζ. v. 499. μακρῆς Ιλ. γ. v. 137. ἀθανάτοι-
σι Ιλ. α. v. 265. εὐρέα Theocr. Idyll. 7. v. 78.
βαθείης Hom. Ιλ. β. v. 92. βαθέης Ιλ. ε. v. 142.
βαθείῃ Ιλ. λ. v. 306. βαθέην Ibid. v. 766. ἡμί-
σεες Ιλ. φ. v. 7. ὅτεῳ Ιλ. ο. v. 664. ὅτεων B
Οδ. κ. v. 39. ὁτέοισι Ιλ. ο. v. 491. ἀγκυλο-
μήτεω Ιλ. β. v. 205. ἀειγενέτῃσι Ιλ. ζ. v. 527.
[p. 113. 114.] κρέσσων Archyt. inter Pythag.
Fragm. p. 826. Theogn. v. 631. μέζων Archyt.
inter Pythag. Fragm. p. 831. πλεῦνες Dius apud
Stob. Serm. p. 408. μιῆς Hom. Ιλ. ο. v. 416.
τριήκοντα Ιλ. β. v. 516. Κατάλ. v. 23. ὀγδώ-
κοντα Ibid. v. 75. (v. 568.) Theocr. Idyll. 4. v.
34. διηκόσιοι Hom. Ιλ. ι. v. 383. τριηκόσιοι
Οδ. ξ. v. 20. [p. 115. 116.] ἐμέο Ιλ. κ. v. 124.
σέο Ιλ. α. v. 396. Pind. Nem. Od. 1. v. 42. ἕο
Hom. Ιλ. β. v. 239. ἡμέων Ιλ. γ. v. 101. ὑμέων C
Ιλ. η. v. 159. σφέων Ιλ. σ. v. 311. σφὶ Ιλ. β.
v. 614. Κατάλ. v. 121. ἡμέας Ιλ. θ. v. 211.
ὑμέας Οδ. β. v. 75. σφέας Ιλ. β. v. 96. ἐμοῖ-
σι Ιλ. ζ. v. 221. ἐμῇσι Ιλ. τ. v. 263. σοῖσι
Ιλ. α. v. 42. σῇσι Ibid. v. 297. οἷσι Ιλ. β. v.
805. Κατάλ. v. 282. ᾗσι Ιλ. α. v. 333. ἡμε-
τέρης Ιλ. ο. v. 468. ἡμετέροισι Ιλ. λ. v. 719.
ἡμετέρῃσι Ιλ. β. v. 374. ἡμετέρης Ιλ. ζ. v.
114. ὑμετέρῃ Ιλ. ε. v. 686. ὑμετέροισι Ιλ. ψ.
v. 84. ὑμετέρῃσι Ιλ. υ. v. 116. σφοῖσι Ιλ. ξ.
v. 202. σφῇσι Ιλ. δ. v. 162. σφετέρης Hymn.

D Bacch. v. 10. σφετέροισι Hymn. Vulcan. v. 7.
σφετέρῃσι Ιλ. δ. v. 409. ὠὑτὸς Theocr. Idyll.
4. v. 5. Hom. Ιλ. ε. v. 396. τωὐτοῦ Pind. O-
351 lymp. Od. 13. v. 52. τωὐτὸν Anonym. inter
A Fragm. Pyth. p. 870. τουτέων Tim. Loc. apud
Plat. p. 1089. αὐτέων Hom. Ιλ. μ. v. 424. τού-
τοισι Ιλ. ψ. v. 444. αὐτῇσι Ιλ. ι. v. 558. [p.
118.] εἰμὲν Plat. p. 720. Pind. Pyth. Od. 5. v.
108. Hom. Ιλ. ε. v. 873. ἔασι Theocr. Idyll.
25. v. 27. Hom. Ιλ. β. v. 131. μετέασι Ιλ. η. v.
227. παρέασι Ιλ. ε. v. 192. ἔα Ιλ. δ. v. 321.
ἔσκε Ιλ. γ. v. 180. Pind. Nem. Od. 5. v. 56. ἔσαν
Theocr. Idyll. 25. v. 117. Hom. Ιλ. α. v. 267.
ἔνεσαν Ιλ. ζ. v. 244. ἔπεσαν Οδ. β. v. 344.
ἄπεσαν Ιλ. κ. v. 357. πάρεσαν Ιλ. λ. v. 75.
B ἔσεαι Ιλ. α. v. 563. *) Mandricid. apud Plut. Vit.
Pyrrh. c. 26. p. 401. C. ἔσσεαι Hom. Ιλ. κ. v.
453. ἔῃ Ιλ. κ. v. 225. ᾗσι Hesiod. ἔργ. v. 294.
ἔωσι Hom. Ιλ. ι. v. 140. ἔμμεναι Ιλ. α. v. 117.
[p. 119. D. 120.] ἐπαινέω Tim. Loc. apud Plat.
p. 1095. Epicharm. apud Athen. p. 256. A. καλέω
Οδ. ξ. v. 147. κάλεον Ιλ. δ. v. 477. ἐμυθεόμην
Οδ. β. v. 172. καλέοι Οδ. ρ. v. 387. καλεοί-
μην Ιλ. α. v. 293. καλεέσθω Tim. Loc. apud Plat.
p. 1092. ποιέεται Id. p. 1091. ποιέοιντο Anonym.
inter Fragm. Pyth. p. 869. κινέεσθαι Eurypham.
Ibid. p. 814. κινεόμενος Tim. Loc. apud Plat.
C p. 1091. χλοάουσι Nicand. Ther. v. 569. ἔχραε
Ibid. v. 315. βοάουσι Coluth. v. 322. ἀρόων
Hesiod. ἔργ. v. 460. [p. 120. 121.] τελέεσθαι
Hesiod. Theog. v. 552. χρέεσθαι Euryph. inter
Pyth. Fragm. p. 816. χρεόμενος Archyt. Ibid. v.
853. τιμήτω Pempel. apud Stob. Serm. p. 460.
κυβερνῆν Crito inter Fragm. Pyth. p. 854. (lege
prius p. 210. A.) βωσάτω Aristoph. Pac. 1155.

[*) Post Reiskium editur ἔσεται. S.]

ἐπιβώσομαι Hom. Οδ. α. v. 378. ἐβώσατο
Theocr. Idyll. 17. v. 60. νωσάμενος Id. Idyll.
25. v. 263. ἐπιστέωνται Decret. Byz. apud De-
mosth. p. 256, 17. σημανέω Hom. Οδ. μ. v. 26. D
[p. 123.] βαλέει Οδ. κ. v. 290. βαλέειν Ιλ. η.
v. 242. ἐκφυγέειν Mosch. Idyll. 4. v. 106. ὀλέ-
εσθε Hom. Ιλ. φ. v. 133. ὀλέεσθαι Ιλ. ο. v.
700. [p. 125. B.] προφέρεσκε Theocr. Idyll. 25. 552
v. 138. θαυμάζεσκον Ibid. v. 106. Hom. Οδ. τ. A
v. 229. κράτεσκε Pind. Nem. Od. 3. v. 90. ἀπαγ-
γέλλεσκε Hom. Ιλ. ρ. v. 409. ἔχεσκον Ιλ. ν. v.
257. ἔχεσκες Ιλ. ε. v. 472. ἔχεσκε Ibid. v. 126.
φάνεσκε Οδ. λ. v. 586. μαχέσκετο Ιλ. η. v. 140.
ἐμισγέσκοντο Οδ. υ. v. 7. κάλεσκε Apollon.
Argon. 4. v. 1514. καλέσκετο Hom. Ιλ. ο. v.
358. καλέεσκον Ιλ. ι. v. 558. ἔασκες Ιλ. τ. v.
295. ἔασκε Ιλ. β. v. 832. Κατάλ. v. 339. (ναιε-
τάασκε Ιλ. λ. v. 672. ναιετάασκον Ιλ. β. v. 539. B
Κατάλ. v. 78. ἰσχανάασκον Ιλ. ο. v. 723. βοά-
ασκε Apollon. Argon. 1. v. 1272. γοάασκον Ibid.
v. 293. μητιάασκε Id. 4. v. 7. deriuantur potius
a Thematibus Poëticis ναιετάσκω, ἰσχανάσκω,
βοάσκω, γοάσκω, μητιάσκω p. 313. B. et p. 314.
A. quod tamen negat Schol. Hom. Ιλ. β. v. 539.)
ναιετάεσκον Apollon. Argon. 2. v. 999. αὐδή-
σασκε Hom. Ιλ. ρ. v. 420. ἐρητύσασκε Ιλ. β. v.
189. σπείσασκε Οδ. θ. v. 89. στρέψασκον Ιλ.
σ. v. 546. ἀνίησκε Hesiod. Theogon. v. 157.
στάσκε Hom. Ιλ. γ. v. 217. δόσκον Ιλ. ι. v. C
331. δόσκε Ιλ. ξ. v. 382. δύσκε Ιλ. θ. v. 271.
ζωννύσκετο Ιλ. ε. v. 857. Haec omnia possunt
etiam deduci a Poëticis Praesentibus in -σκω.
[p. 124.] πόθεσαν Ιλ. ο. v. 219. δυστοκέσασα
Mosch. Idyll. 4. v. 87. ἔνεικε Hom. Οδ. δ. v. 436.
ἤνεικε Οδ. σ. v. 299. ἐνεῖκαι Ιλ. σ. v. 334. ἐνείκας
Ιλ. ρ. v. 39. ἠνείκαντο Ιλ. ι. v. 127. βεβάασι Ιλ. β.
v. 134. βεβαὼς Ιλ. ξ. v. 477. ἑσταότα Ιλ. ν. v. 458.

ἐμβεβαῶτας Pind. Nem. Od. 4. v. 47. ἑσταότα
Ibid. Od. 5. v. 4. πεπτεότα Hom. Ιλ. φ. v. 503.
τεθνεὼς Thucyd. 5, 1. τεθνεῶσα Demosth. p. 1016.
D 25. τεθνεῶτες Job. 39, 30. τεθνεώτων Demosth.
p. 281, 22. ἑστηὼς Apollon. Argon. 2. v. 49.
ἑστηῶτες Dionys. Af. v. 770. πεπτηὼς Hom. Οδ.
ξ. v. 354. πεπτηῶτα Οδ. χ. v. 384. πεπτηότα
Arat. v. 167. βεβαρηότες Hom. Οδ. γ. v. 139.
τετληότες Ιλ. ε. v. 873. τετιηότες Ιλ. ι. v. 13.
553 βεβοληότες Tryphiod. v. 570. [p. 124. 125.] ἀνά-
A λωσαν Thucyd. 8, 65. ὀκλακὼς 3 Reg. 8, 54.
ἐγκίκασι Deut. 31, 14. ἐπιστάμην Job. 42, 3.
[δῶκεν Pind. Olymp. Od. 1. v. 101. κρύψε Id.
Olymp. Od. 6. v. 51. λάχε ibid. v. 56. τέκε Id.
Olymp. Od. 1. v. 101. S.] δεδώκειν 2 Reg. 18,
11. ἐνδεδύκειν Job. 29, 14. δεδώκει Marc. 14,
44. πεποιήκεισαν Id. 17, 7. πεποιήκεσαν Ar-
rian. de Alexandro 3, 8. p. 57. πεπόνθειμεν Plat.
p. 66. ἄφθη Theocr. Idyll. 2. v. 25. δυνάμαν
Ibid. v. 108. πεποίθει Id. Idyll. 5. v. 28. ἄγον
Hom. Ιλ. β. v. 834. Κατάλ. v. 341. ἔχον Ιλ.
α. v. 463. ὀνόμαζε Ibid. v. 361. βάλε Ibid. v.
245. βεβήκει Ibid. v. 221. λελείμμην Ιλ. χ. v.
334. βλῆσθαι Ιλ. δ. v. 115. βλήμενος Ibid. v.
B 211. lege prius p. 317. C. ἐκτῆσθαι Ιλ. ι. v. 402.
[p. 126. 127.] ᾔδεα Ιλ. ξ. v. 71. κέλεαι Ιλ. α.
v. 134. βούλεαι Οδ. ρ. v. 404. ὄψεαι Ιλ. δ. v.
353. Callim. Lav. Pall. v. 89. ἔρχεαι Bion Idyll.
1. v. 51. κεκλήσεαι Theocr. Idyll. 22. v. 71. βέ-
βληαι Hom. Ιλ. ε. v. 284. δύνηαι Ιλ. ζ. v. 229.
νέηαι Ιλ. α. v. 52. ἴδηαι Ιλ. γ. v. 130. αὐγά-
σδεο Lacon apud Plut. institutt. Laconn. T. II. p.
238. B. ἵκεο Pind. Nem. Od. 3. v. 5. Hom. Ιλ.
ι. v. 56. φράζεο Theocr. Idyll. 2. v. 75. βάλ-
λεο Hom. Ιλ. α. v. 297. ἐθήκαο Theocr. Idyll.
29. v. 18. ὑπελύσαο Hom. Ιλ. α. v. 401. ᾔδεε
C Ιλ. β. v. 409. δάμνησι Alcaeus p. 10. ἐθέλῃσι

Hom. Ιλ. α. v. 408. ὑπτιάῃσι Arat. v. 795. Φο-
ρέῃσι Id. v. 568. παύσῃσι Hom. Ιλ. δ. v. 191.
βάλῃσι Ιλ. φ. v. 104. His adde διώῃσι Ιλ. α.
v. 324. παραφθαίῃσι Ιλ. κ. v. 346.

Hort. Adon. p. 109. οἱ Ῥηγῖνοι καθ' Ἡρακλείδην τὰ τρίτα τῶν μὲν ὁριστικῶν περισπωμένων τῆς πρώτης συζυγίας, καὶ τῶν βαρυτόνων δὲ ῥημάτων, κατὰ τὸ ἑνικὸν εἰς τὴν σι συλλαβὴν περαιοῦσι τοῦ η παραλήγοντος· τὸ γὰρ φιλεῖ καὶ νοεῖ καὶ λέγει καὶ φέρει, φίλησί φησι, καὶ νόησι καὶ λέγησι καὶ φέρησι. (φέρῃσι Tryphiod. v. 91.) τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παμφαίνησι παρ' Ὁμήρῳ (Ιλ. ε. v. 5. Schol. ἀπὸ τοῦ παμφαίνημι. at H. Stephanus subscribit ι τῷ η) ἅπαξ φησὶ χρησαμένῳ τῇ διαλέκτῳ ἐπὶ τούτου. καλεῖται δὲ καὶ σχῆμα Ἰβύκειον ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν, διὰ τὸν D
Ἴβυκον φιληδήσαντα τοιαύτῃ γλώσσῃ. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ περὶ τρίτων ἀνθυποτάκτων ἐστὶν ὁ λόγος. ὁποῖον τὸ λάβῃσι (Ιλ. ι. v. 324.) καὶ λάχῃσι (Ιλ. η. v. 171.) αὐτὰ γὰρ καὶ ὅσα τοιαῦτα οὐ Ῥηγίνων εἰσὶν, ἀλλ' Ἰώνων. Eustath. p. 1576. l. 55. et p. 1577. l. 8. παραφθαίησι sine ι subscripto apud Eustathium.

[p. 127. 128.] κέαται Theocr. Idyll. 29. v. 5. 354
Hom. Ιλ. λ. v. 658. κέατο Ιλ. ν. v. 783. κεία- A
το Hesiod. Ἀσπ. v. 175. ἐκείατο Apollon. Ar-
gon. 4. v. 1295. ἕαται Hom. Ιλ. γ. v. 134. εἵα-
ται Ιλ. β. v. 137. καθείατο Ιλ. υ. v. 153. εἰρύ-
αται Ιλ. α. v. 239. εἰρύατο Ιλ. ξ. v. 30. δια-
γεγράφατο Dio Cass. p. 527. 1) τετάχαται Thu-
cyd. 3, 13. ἐφθάραται Ibid. 2) διετετάχατο Id.
4, 31.

1) Schol. τεταγμέναι εἰσί. ἐφθάρησαν. Notandum est, his vti Thucydidem in Oratione Mitylenaeorum.

2) Schol. διατεταγμένοι ἦσαν.

ἐτετάχατο Arrian. de Alexandro 3, 8. p. 57. B
προετετάχατο Id. ibid. 3, 11. p. 59. παρετετά-
χατο Appian. de rebus Syriacis c. 34. p. 77. l.
20. διεφθάρατο Id. bell. civ. 5, 124. p. 387. l.
1. ἀναμεμίχατο Id. de rebus Punicis c. 40. p.
25. l. 18. ἀποδεδείχατο Dio Cass. p. 644. δια-
κεκρίδαται Id. p. 188. παρεσκευάδαται Id. p.

437. νενομίδαται Id. p. 461. ὠνομάδαται, κε-
χωρίδαται Id. p. 37. τετεύχατο Mosch. Idyll.
2. v. 43. Hom. Ιλ. σ. v. 574. ἐπιτετράφαται
Ιλ. β. v. 25. ἔρχαται Ιλ. π. v. 481. ἔρχατο
Ιλ. ρ. v. 354. δέχαται Ιλ. μ. v. 147. τετεύχα-
C ται Ιλ. ν. v. 22. ἐρηρέδαται Ιλ. ψ. v. 284.
ἀγηγέραθ' Ιλ. δ. v. 211. κεκλίαται Ιλ. π. v. 68.
*) Οδ. δ. v. 608. δεδαίαται Οδ. α. v. 23. κεκλή-
ατο Ιλ. κ. v. 195. βεβλήαται Ιλ. λ. v. 656. βε-
βολήατο Ιλ. ι. v. 3. βεβλήατο Ιλ. ξ. v. 28. βε-
βλέαται Arat. v. 174. πεπονήατο Apollon. Ar-
gon. 1. v. 752. πονήατο Orph. Argon. v. 765.
πονείατο Id. v. 1153. αἰσθανοίατο Aristoph.
Pac. 208. ἐργασαίατο Id. Auu. 1147. ὑφελοί-
ατο Id. Nubb. 1201. ἐκτισαίατο Eurip. Herc.
Fur. v. 547. ἐκσωσαίατο Aeschyl. Pers. v. 360.
ὀψοίατο, γνωσοίατο Sophoc. Oedip. Tyr. v.
1298. γενοίατο Ιλ. β. v. 340. βιῴατο Ιλ. λ.
D v. 467. κεχαροίατο Ιλ. α. v. 256. ἐλασαίατο
Ιλ. κ. v. 537. ἀραροίατο Apollon. Argon. 1. v.
369. [p. 130. C.] τιθέασι Thucyd. 2, 34. De-
mosth. p. 766, 17. Xenoph. Cyrop. 8, 8, 8. Plat.
p. 579. ὑποτιθέασι Demosth. p. 926, 8. διδόα-
355 σι Thucyd. 2, 68. Demosth. p. 766, 22. Xenoph.
A Cyrop. 3, 3, 18. Aristoph. Equu. 194. ἀπολλύ-
ασι Thuc. 8, 106. ἀποκτιννύασι Plat. p. 554.
ἀναπηγνύασι Aristoph. Eccles. 838. [p. 131.
132.] θυμουμένοισι Plat. p. 978. ἐρχομένοισι
Hom. Ιλ. ρ. v. 741. βαινουσέων Hesiod. Ἀσπ.
v. 232. ἀγγελέων Hom. Οδ. δ. v. 24. ἀγγελέ-
ουσα Ιλ. θ. v. 409. ἀγγελέοντα Ιλ. ρ. v. 701.

[*) Etymol. p. 500. l. 8. οἱ καθαριεύοντες παρακείμενοι τὸ α μόνον προσλαμβάνουσι κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ἑνικῶν· καὶ εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγονται, συστέλλουσι ταύτην, καὶ οὕτω ποιοῦσι τὸ Ἰωνικόν· ὡς πεποίηται πεποιέαται, οὕτως ἀπὸ τοῦ κλείω γίνεται κέκλειται, καὶ συστολῇ τῆς ει διφθόγγου, κεκλίαται. S.]

ἐὼν Euryph. inter Fragm. Pyth. p. 814. Hom. Ιλ.
α. v. 131. ἀπεὼν Οδ. ν. v. 189. ἐοῦσα Ιλ. ζ.
v. 456. Archim. p. 123. l. 27. ἐὸν Hom. Ιλ. δ.
v. 426. ἐόντος Archim. p. 122. l. 8. Hom. Οδ.
α. v. 289. ἐούσης Ιλ. γ. v. 201. ἐόντι Ιλ. δ. v. B
277. ἐούσῃ Ιλ. α. v. 546. ἐόντα Ibid. v. 352.
ἐοῦσαν Ibid. v. 587. ἐόντε Ιλ. ε. v. 609. ἐόντες
Ιλ. α. v. 290. ἐόντα Ibid. v. 70. παρεόντα,
παρεόντων Hipparch. inter Fragm. Pyth. p. 820.
ἐόντων Hom. Ιλ. ϑ. v. 255. ἐοῦσι Οδ. ξ. v. 194.
ἐόντας Ιλ. δ. v. 151. [p. 132. C.] Φράδμων Ιλ.
π. v. 638. συμΦράδμων Ιλ. β. v. 372. ἴδμων
Tryphiod. v. 329. ἰδμοσύνη Nicand. Ther. v.
346. ἀτρεκέως Hom. Ιλ. β. v. 10. ἀσΦαλέως
Ιλ. ν. v. 141. περιΦραδέως Ιλ. α. v. 466. ἀ-
στεμΦέως Οδ. δ. v. 419. [p. 133. B.] πέρην Ιλ. β.
v. 535. Κατάλ. v. 42. λίην Ιλ. α. v. 553. αὖ- C
τις Theocr. Idyll. 1. v. 112. λάϑρη Ibid. v. 96.
[p. 134.] ἀπίξεται Id. Idyll. 29. v. 13. ἄμπε-
χεν Hom. Οδ. ζ. v. 225. ἐπὴν Ιλ. α. v. 168.

D

DIALECTVS DORICA. 556 A

Apud Scriptores Atticos raro, Iones et Poëtas frequentius occurrit.

[p. 139. C.] 1) βλωϑροῖο Nicand. Ther. v. 682.
2) ἀμορβαίους Id. v. 28. 3) βύστακας Antiphan. B
apud Athen. p. 143. A. [p. 140. B.] 4) κεβλὴ Callimach. pro κεΦαλή. [p. 141. B.] 5) ὀδελὸς
Nicand. Ther. v. 93. et 655. et 908. et Alex. v.
308. [p. 145. B.] πιστάκια Id. Ther. v. 891. de
qua voce Athenaeus p. 649. C. Νίκανδρος μὲν ὁ
ΚολοΦώνιος ἐν τοῖς Θηριακοῖς Φησίν· ψιττάκι' — (Marg. et H. Steph. πιστάκι') γράΦεται δὲ
ἀστάκια (Marg. Φιστάκι'). Ποσειδώνιος γράΦει οὕτως· Φέρει ἡ Συρία βιστάκιον — οἱ δὲ
τὰ γεωργικὰ συγγράψαντες ἀδελΦοὶ ἐν τῷ
C τρίτῳ γράΦουσιν οὕτως· οἱ Σύροι διὰ τοῦ π
πιστάκια ὠνόμασαν, ὁ δὲ Νίκανδρος δασέως
Φιστάκια, Ποσειδώνιος δὲ βιστάκια. ([p. 146.
sq.] ἀποδεκτῆρες et δοτῆρες Xen. Cyrop. 8, 1, 3.
pro ἀποδέκται et δόται. γνωστῆρες Id. Cyrop.
6, 2, 11. p. 374. pro γνῶσται. ἁρμοστήρων Id.
hist. Graec. 4, 8, 39. pro ἁρμοστῶν. ϑεραπευτῆρας Id. Cyrop. 7, 5, 23. pro ϑεραπευτάς. Plura talia, quae petita e dialecto Laconica videntur,
collecta sunt a Doruillio ad Charit. p. 421. ed.
Lips. et a nobis in Lexico Xenoph. in v. γνωστήρ. S.) [p. 148. B. C.] μεὶς Herodot. 2, 82. p.
75. l. 16. 6) Hom. Ιλ. τ. v. 117. 7) Hesiod. ἔργ.
v. 557. [p. 150. C. D.] Φηρσὶν Hom. Ιλ. α. v.
268. ΦερσεΦόνεια Orph. Hymn. in Proserp. v.
16. pro ΠερσεΦόνεια Hom. Οδ. κ. v. 494. ΦερσεΦόνη Orph. Argon. v. 1190. pro ΠερσεΦόνη

1) Schol. μολοϑαίρη, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β βλωϑρή.

2) Schol. ἀμορβὸν τὸ σκοτεινὸν, παρὰ τὴν ὀρΦνὴν, ἐλλείψει τοῦ ν, καὶ τροπῇ τοῦ Φ εἰς β εἰ ἄμορΦόν τι ὂν καὶ ἀμορβόν.

3) pro μύστακας H. Steph. Thes. Ind.

D 4) Schol. Nicand. p. 65. κεβληγόνου. Alexiph. v. 433. τῆς ἐν τῇ κεΦαλῇ ἐχούσης τὸν γόνον. συγγενὲς τοῦ Φ τὸ β. καὶ Καλλίμαχος, ἀμΦὶ δὲ κεβλὴν, etc. sic p. 81. et p. 82.

5) Schol. ὀδελοῦ ἀντὶ τοῦ ὀβελοῦ Δωρικῶς ἤγουν Αἰολικῶς. καὶ Θεόκριτος (Idyll. 5. v. 27.) δήλεται τὸ βλάπτεται. ἢ δήλεται τὸ βούλεται.

6) Schol. μὴν Αἰολικῶς, ὥσπερ ῥὶς ῥινὸς, καὶ ϑὶς ϑινὸς, οὕτω καὶ μεὶς μεινὸς κληϑήσεται κατὰ τὴν ἀναλογίαν.

7) Tzetz. p. 127. a. μεὶς μὴν Αἰολικῶς.

Id. Hymn. in Proserp. v. 1. [p. 151. B.] *μάτηρ* 557
Herodot. 2, 64. p. 71. l. 36. *Λατοῖ, μνασιδω-* A
ρεῖν Demosth. p. 531, 9. et 13. [1]) *δᾶγμα* Ni-
cand. Ther. v. 119. *νύμφα* Hom. Ιλ. γ. v. 130.
πολύφωνα Arat. v. 1002. *ἐννεάγηρα* Id. v. 1022.
(in quibus nota α corripi.) [2]) *νεοδαμώδεις* Xe-
noph. hist. Graec. 1, 3, 10. et 4, 5, 8. *) *τόλμα*
Ibid. 5, 3, 22. [p. 152. A.] *ἀῤῥωδεῖν* Herodot.
1, 9. p. 3. l. 19. pro *ὀῤῥωδεῖν*. [p. 154.] [*ἔτα-
ρον* Hom. Ιλ. ο. v. 519. *ἑτάρου* Ιλ. ω. v. 4.
ἑτάρῳ Ιλ. ε. v. 325. *S.*] *ἀργεννὸς* Ιλ. ζ. v.
424. [3]) *πόρδαλις* Ιλ. ν. v. 103. [4]) *ἔρον* Ιλ. α.
v. 469. [p. 155. C.] *ὀνυμέουσι* Callimorph. apud
Lucian. tom. 1. p. 675. [p. 156. C.] [5]) *ὤρεσσι*
Hom. Ιλ. ε. v. 486. *γῶν* Herodot. 1, 31. p. 8. l.
4. et *ὦν* 1, 2. p. 2. l. 2. pro *γοῦν, οὖν*. [p. 158. A. B
B. C.] *εἶνται* Euripid. Bacch. v. 38. pro *ἧνται*.
[6]) *ζείδωρος* Hom. Ιλ. β. v. 548. Κατάλ. v. 55.
[7]) *Εἰλείθυια* Ιλ. λ. v. 270. *Θευμορίη* Apollon.
Argon. 3. v. 676. ([p. 159. A.] *καλλιπάρηος*
Hom. Ιλ. ζ. v. 298. *S.*)

1) Schol. ἰστέον ὅτι ὁ Νίκανδρος πανταχοῦ δᾶγμα διὰ τοῦ α, καὶ οὐ δῆγμα φησί. H. Steph. tamen v. 128. habet δῆγμα.

2) Jul. Poll. 3, 83. τοὺς εἰς ἐλευθερίαν τῶν εἱλώτων ἀφιεμένους οἱ Λακεδαιμόνιοι νεοδαμώδεις καλοῦσι.

[*) Eustath. p. 1687. l. 18. ἴσως δὲ Δώριον καὶ ἡ τόλμα. *S.*]

3) Eustath. p. 922. l. 53. παρὰ τὸ πορεύεσθαι ἀλλομένη, ἵνα ᾖ πρόαλις, καὶ μεταθέσει καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ πόρδαλις.

4) Schol. ἔρον τὸν ἔρωτα Αἰολικῶς λέγει.

5) pro ὄρεσσι Schol.

6) τροπῇ Βοιωτικῇ τοῦ η εἰς ει Eustath. p. 1206. l. 4.

7) ἐκ τοῦ ἐλεύθω Eustath. p. 834. l. 63.

νοσεύματος Hippoc. Sect. 1. p. 23. l. 18. [p.
171. D. p. 172.] *τεῦ* Herodot. 1, 7. p. 3. l. 2. C
Hom. Ιλ. β. v. 388. (pro *τοῦ*, pro *τινός*.) *τοὶ*

Ιλ. α. v. 447. *ταὶ* Ιλ. γ. v. 5. *τάων* Ιλ. δ. v.
46. [p. 173. B.] *εὐρύοπα* Ιλ. θ. v. 442. *κυα-
νοχαῖτα* Ιλ. ν. v. 563. *ἠχέτα* Hesiod. ἔργ. v.
582. vbi etiam ε pro η. [p. 173. 174. 175.]
βοῤῥᾶ Luc. 13, v. 29. *τοῦ Καϊάφα* Johan. 18,
v. 28. *Εὐρώτα* Theogn. v. 783. [*Ἀλκείδαο*
Hesiod. Ἀσπ. v. 112. *Αἰνείαο* Hom. Ιλ. ε. v.
305. *S.*] *Ἀτρείδαο* Ιλ. α. v. 203. *μουσάων*
Ibid. v. 604. *μελιᾶν* Hesiod. ἔργ. v. 145. *) *νε-
φελᾶν* Aristoph. Nubb. 334. *ὁρμὰν, κιχλᾶν*
D Ibid. et 338. *τύχας ἀγαθᾶς* Demosth. p. 531,
8. [p. 177. 178.] *τοῦ λαγὼ* et *τοὺς λαγὼς* p.
558 20. et p. 21. A. *ὠκύποδας λαγὸς* Hesiod. Ἀσπ.
A v. 302. [p. 181. B.] *Ποσειδάων* Hom. Ιλ. α. v.
400. *Ποσειδάωνος* Ιλ. ν. v. 19. *Ποσειδάωνι*
Ιλ. ο. v. 57. *Ποσειδάωνα* Οδ. θ. v. 344. *Πο-
σείδαον* Ιλ. υ. v. 115. et *Ποσειδάων* Hymn. Ne-
ptun. v. 6. [p. 181. D.] *ἦρος* Pythag. apud Diog.
Laert. 8, 9. pro *ἔαρος*. *ἦρι* Hom. Ιλ. ι. v. 360.
Thucyd. 4, 117. pro *ἔαρι* Eustath. p. 1146. l. 51.
sic *κῆρι* Ιλ. δ. v. 46. [p. 182. B.] *βῶν* Herodot.
6, 67. p. 224. l. 41. Hom. **) Ιλ. η. v. 238. [p.
B 184. A.] *γένευς* †) Οδ. ο. v. 532.

*) Schol. ἐδώρισε μιμούμενος τοὺς διθυράμβους.

**) Schol. βοῦν Δωρικῶς.

†) Eustath. p. 1790. l. 21. δυνάμενος εἰπεῖν γένους, γένευς εἶπε Ποιητικώτερον διὰ πλείω φωνῆς ὄγκον.

σάκευς Hesiod. Ἀσπ. v. 334. *ὄξευς* Nicand. Alex. v. 511. [p. 186.] *ὑγρᾶν, ἀγαθᾶν, στρε-πταιγλᾶν* Aristoph. Nubb. 334. 338. *πασάων* Hom. Οδ. ζ. v. 107. *θηλυτεράων* Οδ. λ. v. 385. *ἑκατηβελέταο* Ιλ. α. v. 75. *ὅτευ* Οδ. ρ. v. 421. Herodot. 1, 119. p. 32. l. 30. [p. 188. B.] *) *μάσ-σον* Hom. Οδ. θ. v. 203.

*) Schol. μακρότερον. Eustath. p. 1584. l. 13. ἀπὸ τοῦ παχὺς παχίων πάσσων (Οδ. ζ. v. 230.) καὶ ὁ μάσσων ἐκ τοῦ μα-

κρὸς, καὶ ὁ βράσσων (Ιλ. κ. v. 226. Schol. βραδύτερος.) ἐκ τοῦ C
βραχύς. lege p. 52. B.

[p. 192. vsque ad p. 198.] ἐγὼν Lucian. Astrol. p. 996. Hom. Ιλ. α. v. 76. ἐμεῦ Ibid. v. 88. Herodot. 7, 158. p. 276. l. 11. μεῦ Hom. Ιλ. α. v. 37. Herodot. 7, 209. ἄμμε Ibid. v. 59. ἄμμες Ιλ. Φ. v. 432. ἄμμι Ιλ. α. v. 384. ἄμμιν Ιλ. ν. v. 379. τύνη Ιλ. ε. v. 485. Hesiod. ἔργ. v. 10. τὺ Nicand. Ther. v. 907. σεῦ Herodot. 1, 9. p. 5. l. 22. Hom. Ιλ. β. v. 27. τοὶ Ιλ. α. v. 28. Herodot. 1, 9. p. 3. l. 21. τεῒν Hom. Οδ. δ. v. 619. τὺ Aristoph. Equit. 1222. ὔμμε Hom. Ιλ. ψ. v. 412. ὔμμες Ιλ. α. v. 274. ὔμμιν Ιλ. δ. v. 249. D
ὔμμι Ιλ. ζ. v. 77. φὶν Nicand. Ther. v. 725. et Alex. v. 124. αὐτάων Hom. Ιλ. ε. v. 752. μὶν *ipsum* Ιλ. α. v. 100. Herodot. 1, 10. p. 3. l. 31. *ipsam* Ibid. 1, 9. l. 22. Hom. Ιλ. α. v. 29. νὶν 359
illum Ιλ. δ. v. 480. *) ἁμος *meus* Ιλ. ζ. v. 414. A
τεὸς Ιλ. α. v. 138. Herodot. 1, 37. p. 10. l. 7.

*) Schol. ἡμέτερος.

[p. 207. A.] ἀντὶ Abyden. apud Euseb. Chron. p. 13. l. 19. [p. 207. C.] ἦν Aelian. Var. Histor. 13, 1. p. 649. [p. 208. B.] ἐσσεῖται Hom. Ιλ. β. v. 393. [p. 209.] ἔμεν Ιλ. δ. v. 299. ἔμεναι Ιλ. γ. v. 40. [p. 211.] ἠρώτευν Herodot. 1, 158. p. 41. l. 11. ὁρεῦντες Hippoc. Sect. 8. p. 14. l. 6. ποιεῦσι Herodot. 1, 140. p. 37. l. 21. ποιεῦνται Ibid. l. 25. ἐποίευν Id. 2, 93. p. 77. l. 32. ἐποιεῦντο Id. 1, 13. p. 4. l. 19. δατεῦντο Hom. Οδ. α. v. 112. αὔτευν Ιλ. μ. v. 160. καλεῦσι Di- B
onys. Af. v. 865. ποιεῦ Theogn. v. 61. [p. 212. B.] βιεῦντες Phocyl. v. 217. [ἐξομοιεῦντες Herodot. 3, 24. ἀποσιεύμενος Id. 4, 154. ἀνδρευμένῳ Id. 1, 123. *S*.] [p. 213. A.] συρίττω Lucian. tom. 1. p. 27. ἁρμόττω Ibid. p. 512. [p. 214. B.] ἔῤῥε Hom. Ιλ. χ. v. 498. [p. 215. B.]

ἐξενάριξε Ιλ. ε. v. 151. [p. 216. D.] κέλσαι Οδ. κ. v. 511. ἐκέλσαμεν Οδ. ι. v. 546. ἄρσον Οδ. β. v. 289. ἄρσε Οδ. φ. v. 45. ἄρσας Οδ. α. v. 280. ἄρσαντες Ιλ. α. v. 136. ὦρσε Ibid. v. 10. ὄρσομεν Ιλ. δ. v. 16. ὄρσας Ιλ. χ. v. 190. κέρσε Ιλ. ξ. v. 466. τέρσεται Οδ. η. v. 124.
C φύρσω Οδ. σ. v. 21. [p. 219. D.] πλευσοῦμαι Xenoph. Anab. 5, 7, 5. πλευσεῖται Demosth. p. 419, 28. πλευσούμεθα Thucyd. 1, 143. πλευσεῖσθε Id. 1, 53. πλευσεῖσθαι Id. 8, 1. Demosth. p. 1284, 17. φευξεῖται Plat. p. 776. Aristoph. Plut. 496. φευξούμεθα Id. v. 447. φευξεῖσθε Euripid. Bacch. v. 797. φευξεῖσθαι Plat. p. 639. Demosth. p. 990, 4. καυσούμενος 2 Pet. 3, 10. [p. 227. C.] ἔοργαν Hom. βατραχ. v. 178. εἶπαν Herodot. 1, 120. [p. 228. A.] αἱρεῦμαι Herodot. 3, 142. p. 136. l. 8. ἐναγωνιεῦμαι Id. 3, 83. v. 124. l. 31. [ἐξανδραποδιεῦνται Id. 6, 9. ἐπισιτιεύμενοι Id. 9, 50. *S*.] ἀμφιβαλεῦμαι Hom. Οδ. χ. v. 103. [p. 229. A.] ἀνέχευ Herodot. 1, 206. p. 53. l. 15. ἔθευ Id. 3, 155. p. 138. l. 20. 7, 209. βάλλευ Hom. Οδ. μ. v. 218. ὄρσευ Ιλ.
D δ. v. 264. βάλευ Apollon. Argon. 2. v. 57. βαλεῦ Herodot. 8, 68. p. 306. l. 24. ἔλευ Nicand. Ther. v. 529. φοβεῦ Herodot. 1, 9. [p. 229. B.]
360 ἀρχόμεσθα Lucian. tom. 1. p. 531. βουλόμε-
A σθα Aristoph. Nubb. 1114. ἠριζόμεσθα Id. ibid. v. 1378. δυνάμεσθα Hom. Ιλ. β. v. 343. [φερόμεσθα Herodot. vit. Hom. c. 35. ὠστιζόμεσθα Aristoph. Plut. 330. *S*.] ἐδινεόμεσθα Hom. Οδ. ι. v. 153. δασόμεσθα Apollon. Argon. 3. v. 908. ἀκουσόμεσθα Aristoph. Acharnn. 322. κεκραξόμεσθα Id. Rann. 259. ἠρξάμεσθα Id. Nubb. 1356. γενόμεσθα Hom. Ιλ. φ. v. 89. ἀφικόμεσθα Sophoc. Aj. v. 1361. λελυπήμεσθα Euripid. Ion. v. 1311. τισαίμεσθα Aristoph. Auu.

369. Φραζώμεσθα Hom. Ιλ. ι. v. 112. *) ἀρ-
χώμεσθα Arat. v. 1.

*) Schol. τὸ ἀρχώμεσθα μετὰ τοῦ σ ἐστὶν Ἀρχαϊσμός. Ὅμηρος, ἐφοπλισόμεσθα Ιλ. ι. v. 66.

[p. 229. C.] ἤγερθεν Orph. Argon. v. 116. 444. B
Hom. Ιλ. α. v. 57. Φάανθεν Ibid. v. 200. τρά-
Φεν Ibid. v. 251. [ᾤκηθεν et ἐφίληθεν Ιλ. β. v.
668. κατέκταθεν Ιλ. ν. v. 780. ἀνέψυχθεν
Ιλ. κ. v. 575. ἐφόβηθεν Ιλ. ε. v. 498. διέτμα-
γεν Ιλ. α. v. 531. S.] [p. 231. D. p. 228.] ἀκου-
έμεν Ibid. v. 547. ἀκουέμεναι Οδ. λ. v. 379.
ἀξέμεν Ιλ. ψ. v. 111. ἀξέμεναι Ibid. v. 50. εὑ-
ρέμεναι Ιλ. β. v. 343. εἰπέμεν Ιλ. η. v. 373. εἰ-
πέμεναι Ibid. v. 375. εἰρύμεναι Hesiod. ἔργ. v.
818. πενθήμεναι Hom. Οδ. σ. v. 173. πεφρα-
δέμεν Hesiod. Ἔργ. v. 766. τεθνάμεν Hom. Ιλ.
τ. v. 334. βεβάμεν Ιλ. ρ. v. 359. ἀεικισθήμε-
μαι Οδ. σ. v. 221. μιχθήμεναι Ιλ. λ. v. 438.
μιγήμεναι Ιλ. ζ. v. 161. ταρπήμεναι Apollon. C
Argon. 3. v. 660. [p. 234. B.] ἔσταν Hom. Οδ.
θ. v. 118. στὰν Ιλ. ι. v. 193. ὑπέσταν Ιλ. β.
v. 286. ἔφαν Ιλ. γ. v. 161. ἔβαν Ιλ. α. v. 391.
βὰν Ιλ. δ. v. 209. ἔφυν Οδ. ε. v. 481. [p. 235.
C.] ἑστάκαμεν 1 Maccab. 11, 34. pro ἑστήκαμεν
Id. 13, 38. καθεστάκαμεν Id. 10, 20. καθέστακα
Jerem. 1, 10. ἀφέστακα Id. 16, 5. [p. 236.] ἱστάμεν
Demosth. p. 531, 10. ἴμεν Hom. Ιλ. α. v. 170. ἴμεναι
Ιλ. υ. v. 32. τιθέμεν Hesiod. ἔργ. v. 744. ἀήμε-
ναι Ιλ. ψ. v. 214. οὐτάμεν Hesiod. Ἀσπ. v. 335.
ἑστάμεν Hom. Οδ. φ. v. 261. στήμεναι Ιλ. ρ. v. D
167. ἴδμεναι Ιλ. ν. v. 273. -βῆμεν Οδ. γ. v. 151.
βήμεναι Οδ. θ. v. 518. θέμεν Οδ. λ. v. 314.
θέμεναι Ιλ. β. v. 285. δόμεν Ιλ. δ. v. 379. δό-
μεναι Ιλ. α. v. 116. ζευγνύμεναι Ιλ. γ. v. 260. 361
δύμεναι Ιλ. ζ. v. 185. θησέμεναι Ιλ. μ. v. 35. A

δωσέμεν Ιλ. κ. v. 323. δωσέμεναι Ibid. v. 393.
ἐφίλετο *amabatur* Herodot. 5, 5. p. 182. l. 33.
a φίλημαι a *) φίλημι pro φιλέω. ἀγνοίη-
σι Hom. Οδ. ω. v. 217. †) ab ἀγνοίημι pro ἀ-
γνοιέω.

*) Aem. Port. Lex. Ion.

†) Eustath. p. 1959. l. 38. et Phauor. sed H. Steph. ἀγνοίῃσι cum ι subscripto.

[p. 238. C.] ποιεῦντες Herodot. 1, 193. p. 50. l.
18. ποιεύμενος Id. 1, 161. p. 42. l. 2. φιλεῦν-
τας Hom. Οδ. γ. v. 221. μωμεύμενος Theogn.
v. 169. [ἀπικνευμένοισι Herodot. 2, 178. ἀρ-
νευμένη Ibid. c. 181. ὑμνεῦσαι Hesiod. theog.
v. 11. S.] [p. 239. C.] ἐρχομενάων Hom. Ιλ. β.
B v. 88. [p. 243. B.] παλίνορσος Ιλ. γ. v. 33.
[p. 244. B.] αἰὲν Ιλ. α. v. 290. [p. 246. B.] μὰν
Ιλ. ε. v. 765. μηδαμᾶ Herodot. 1, 68. [p. 252.
C.] ποτὶ Hom. Ιλ. ε. v. 245. ποτιδέγμεναι Ιλ.
β. v. 137. [ποτινίσσεται Ιλ. ι. v. 381. Cf. Ety-
mol. p. 685. l. 21. S.] ποτὶ legitur in Hippocra-
te, vti notat Aem. Portus in Lexico Dorico. ([p.
253. C.] ἐγκάτθετο Hesiod. theog. v. 487. S.)
[p. 255. B.] αἰ Hom. Ιλ. λ. v. 798. Herodot. 1, 27.

Flexio quarundam Vocum peculiarium, praecipue Homerica.

C Ἄρης Hom. Ιλ. δ. v. 439. G. Ἄρητος, vnde Ἀρη-
τιάδης Hesiod. Ἀσπ. v. 57. Ἄρου, pro quo
*) Ἄρεω apud Archilochum. Ἄρεος Hom. Ιλ. δ.
v. 441. Dionys. Halic. p. 24. l. 42. Ἄρεως Id. p.
12. l. 19. Hom. Ιλ. ξ. v. 485. Ἄρηος Ιλ. β. v.
512. Κατάλ. v. 19. D. Ἄρεϊ Ιλ. β. v. 479. Ἄρει
Ιλ. ε. v. 757. Ἄρηϊ Ιλ. β. v. 627. Κατάλ. v. 274.

*) Eustath. p. 518. l. 24.

A. Ἄρην Ιλ. ε. v. 909. Apollod. Biblioth. 1, 7, 4.
Ἄρῃ Hom. Βατραχ. v. 256. Ἄρηα Ιλ. β. v. 581.
V. Ἄρες Ιλ. ε. v. 31. Ἄρης Aeschyl. Sept. adv.
Theb. v. 106.
D

Βορέας Apollod. Biblioth. 3, 25, 2. Βορέης Hom.
Ιλ. ι. v. 5. G. Βορέου Apollod. Biblioth. 1, 9,
16. et 21. Βορέω Hom. Ιλ. ψ. v. 692. Βορέαο 362
Ιλ. ε. v. 524. Βορῆος Arat. v. 882. Βοῤῥᾶ Jos. A
15, 6. D. Βορέῃ Hom. Ιλ. ψ. v. 195. A. Βορέην
Ibid. v. 208. Βοῤῥὰν Gen. 13, 14. V. Βορέα
Orph. Hymn. ad Bor. v. 2. Βοῤῥᾶ Cant. 4, 16.

Γραῦς. γρηῦς Hom. Οδ. τ. v. 346. γρῆϋς Οδ. η.
v. 8. γρηΰς Οδ. σ. v. 184. D. γρηΐ Οδ. α. v.
191. V. γρηῦ Οδ. τ. v. 383. γρηΰ Οδ. χ. v.
481.

Ἑρμῆς Οδ. ε. v. 54. Ἑρμείας Ιλ. ξ. v. 491. G.
Ἑρμοῦ Apollod. Biblioth. 1, 9, 16. Ἑρμέω
Hom. Hymn. Merc. v. 413. Ἑρμείω Ιλ. ο. v. 214.
Ἑρμείαο Οδ. μ. v. 390. D. Ἑρμέᾳ Ιλ. ε. v. B
390. Ἑρμῇ Οδ. ξ. v. 435. Ἑρμείῃ Hymn. Pan.
v. 36. A. Ἑρμῆν. Οδ. θ. v. 334. Ἑρμείαν Ιλ.
ω. v. 333. V. Ἑρμῆ Hymn. secund. in Merc. v.
12. Ἑρμεία Ιλ. ω. v. 334.

1) Κάρη Ιλ. β. v. 259. πολιὸν κάρη Ιλ. χ. v. 74.
G. κάρης Mosch. Idyll. 4. v. 74. καρήατος Hom.
Ιλ. ψ. v. 44. κάρητος Οδ. ζ. v. 230. κράατος
Ιλ. ξ. v. 177. κρατὸς Ιλ. α. v. 530. κράτεσφι
Ιλ. κ. v. 156. D. καρήατι Ιλ. τ. v. 405. καρή-
τι Ιλ. ο. v. 75. κράατι Οδ. χ. v. 218. κρατὶ
Ιλ. ε. v. 743. κάρᾳ Eurip. Med. v. 1371. A.

1) Eustath. p. 700. l. 61. κάρηνου ἀποκοπῇ. ἄκλιτον. Id. p. 818. l. 5. οὐκ ἔστι θηλυκῶς ἡ κάρη παρ' Ὁμήρῳ. Id. p. 1257. l. 52. Ἡρόδωρος καὶ Ἀπίων ἐν τοῖς εἰς τὸ πῖ σχολίοις λέγουσι καὶ ὀξυτόνως εὑρίσκεσθαι καρὴ, καὶ θηλυκῶς. ὅθεν γίνεσθαι καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ (Ἀσπ. v. 7. Theogon. v. 574.) ἀπὸ κρῆθεν.

C κάρη Hom. Ιλ. ε. v. 214. 2) κὰρ Ιλ. π. v. 392.
κρᾶτα Οδ. θ. v. 92. Plur. N. καρήατα Ιλ. λ. v.
309. D. κρασὶν Ιλ. κ. v. 152. κάρησι Tryphiod.
v. 590. A. καρήατα Hom. Ιλ. ρ. v. 437. κρά-
ατα Ιλ. τ. v. 93. κάρη Hesiod. Theogon. v.
118.

2) Schol. τοῦ κάρη ἐστὶν ἀποκοπὴ, οὐ τοῦ κάρα. αὐτὸ δὲ τὸ κάρη τοῦ κάρηνου ἐστὶν ἀποκοπή. Hesych. κάρα κεφαλὴ, τοῦτο Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α λέγουσιν. Ὅμηρος δὲ Ἰακῶς κάρη. [Κάρα est in Anthol. l. 3. c. 7. p. 318. vbi tamen Brunck. analectt. T. I. p. 470. e Cod. Vatic. edidit κέαρ. S.]

D Ναῦς Prov. 31, 14. νηῦς Hom. Ιλ. π. v. 294. νῆϋς
Mosch. Idyll. 2. v. 104. G. νεὼς Demosth. p.
1284, 28. Hom. Ιλ. κ. v. 172. νεὸς Ιλ. ο. v. 693.
ναὸς p. 23. C. νηὸς Prov. 30, 19. Hom. Ιλ. α. v.
363 476. D. ναῒ p. 23. C. νηῒ 3 Reg. 9. v. 27. De-
A mosth. p. 1284, 11. Hom. Ιλ. α. v. 183. A. ναῦν
3 Reg. 9, 26. Demosth. p. 1284, 27. Orph. Ar-
gon. v. 469. νέα Hom. Οδ. ι. v. 283. νῆα Ιλ.
α. v. 141. Dual. νεοῖν et Plur. N. νᾶες p. 23. C.
νέες Hom. Ιλ. β. v. 516. Κατάλ. v. 16. νῆες
Ιλ. β. v. 303. 3 Reg. 22, 49. Thucyd. 1, 29. G.
ναῶν p. 23. C. νηῶν Hom. Ιλ. β. v. 152. Xe-
noph. hist. Graec. 1, 1, 26. νεῶν Ibid. Hom. Ιλ.
α. v. 48. D. ναυσὶ Dan. 11, 40. νέεσσι Hom.
Ιλ. γ. v. 46. νηυσὶ Ιλ. α. v. 179. νήεσσι Ιλ.
β. v. 688. Κατάλ. v. 195. A. ναῦς p. 23. D.
νέας Ιλ. α. v. 487. νῆας Ibid. v. 168.

B Ὄϊς Ιλ. ω. v. 125. G. ὄϊος Ιλ. ι. v. 207. οἰὸς Ιλ.
μ. v. 451. A. ὄϊν Ιλ. ω. v. 621. οἶν Theocr.
Idyll. 5. v. 99. οἶΐδα Id. Idyll. 1. v. 9. Plur. N.
ὄϊες Hom. Ιλ. δ. v. 433. *) οἶς Theocr. Idyll. 8.
v. 45. G. οἴων Hom. Ιλ. γ. v. 198. D. ὄϊεσι

*) Sic Wintert. sed H. Steph. et Oxon. ὄϊς. Aem. Port. in Lex. Dor. „Videtur esse singularis numeri potius, quam pluralis, quia τὸ ις corripitur.“

Οδ. ο. v. 385. ὀΐεσσι Ιλ. κ. v. 486. A. ὄϊς Ιλ. λ. v. 245. Herodot. 2, 42.

Πόλις Hom. Ιλ. β. v. 373. G. πόλεως Ιλ. υ. v. 52. πόλιος Ιλ. ε. v. 791. πόληος Ιλ. β. v. 811. Κατάλ. v. 518. Orac. Delph. apud Aeschin. p. 503. ed. Reisk. πόλευς p. 183. D. D. πόλει Ιλ. ε. C
v. 686. πόλι p. 334. B. et p. 111. A. πόληϊ Ιλ. γ. v. 50. A. πόλιν Ιλ. α. v. 19. V. πόλι Antipat. apud Anthol. l. 1. c. 1. (T. II. p. 16. extr. edit. Brunck.) Plur. N. πόλιες Foed. Laced. apud Thuc. 5, 79. Hom. Οδ. ο. v. 411. πόληες Ιλ. δ. v. 45. G. πόλεων Ιλ. ε. v. 744. πολίων Ιλ. α. v. 125. Foed. Lacedaem. apud Thuc. 5, 79. πολήων p. 110. A. D. πόλισι Ibid. B. πολίεσι Foed. Laced. apud Thuc. 5, 77. πολίεσσι Hom. Οδ. φ. v. 252. A. πόλεις Ιλ. σ. v. 342. πόλιας Οδ. θ. v. 560. Ocel. apud Stob. Eclog. p. D
32. Thucyd. 5, 77. πόληας Οδ. ρ. v. 486. Plat. p. 153.

Υἱὸς, υἷις vel υἷς, et υἱεύς. G. υἱοῦ Hom. Οδ. χ. v. 238. υἷος Ιλ. ν. v. 522. υἱέος Ιλ. ω. v. 122. D. υἷι Ιλ. β. v. 20. υἱέϊ Ιλ. γ. v. 174. υἱεῖ Ιλ. 364
σ. v. 144. A. υἱὸν Ιλ. α. v. 21. υἷα Ιλ. μ. v. A
129. υἱέα Ιλ. ν. v. 350. V. υἱὲ Ιλ. β. v. 23. Dual. υἷε Ιλ. ν. v. 345. Plur. N. υἷες Ιλ. α. v. 162. υἱέες Ιλ. ε. v. 10. υἱεῖς Οδ. ο. v. 248. G. υἱῶν Ιλ. φ. v. 587. υἱέων Οδ. ω. v. 222. D. υἱοῖσι Οδ. τ. v. 418. υἱάσι Ιλ. ε. v. 463. A. υἱοὺς Ibid. v. 159. υἷας Ιλ. α. v. 240. υἱέας Ιλ. ε. v. 149. υἱεῖς Hymn. Vener. v. 51. V. υἱεῖς Ιλ. ε. v. 464.

B Tractatus de Homeri Dialectis per Plutarchum [vti H. Steph. in Editione Poëtarum], aut Eustathium [vti in Hortis Adonidis].

Ὅμηρος λέξει ποικίλῃ κεχρημένος, τοὺς ἀπὸ πάσης διαλέκτου τῶν Ἑλλήνων χαρακτῆρας ἐγ-
C κατέμιξεν, ἐξ ὧν δῆλός ἐστι πᾶσαν μὲν Ἑλλάδα ἐπελθὼν καὶ πᾶν ἔθνος.

Καὶ Δωριέων μὲν τῇ συνήθει τῆς βραχυλογίας ἐλλείψει κέχρηται, τὸ δῶμα λέγων δῶ, [1] αἶψα δέ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τὸ ὅτι, ὅ, [2] ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας, καὶ τὸ ὀπίσω [3] ἄψ, μεταβαλὼν τὸ μεν ο εἰς τὸ α, τὸ δὲ π καὶ τὸ σ εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῖς. καὶ τὸ ἄλλοτε ἄλλο, [4] Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ μέσα συντεμὼν λέγει τοὺς ὁμότριχας καὶ ὁμοετεῖς, [5] ὄτριχας καὶ [5] οἰετέας, καὶ τὸν ὁμόπατρον [6] ὄπα-
D τρον, καὶ τὸ τρέμειν [7] τρεῖν, καὶ τὸ τιμῶ [8] τίω. Τῶν αὐτῶν δέ ἐστι καὶ τὸ ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα· ὡς ἐν τῷ [9] κάρτιστοι ἀντὶ τοῦ κράτιστοι.

1) Οδ. α. v. 393.
2) Οδ. τ. v. 543.
3) Ιλ. α. v. 60.
4) Ιλ. ξ. v. 249.
5) Ιλ. β. v. 765. Κατάλ. 272.
6) Ιλ. λ. v. 257.
7) Ιλ. ε. v. 256.
8) Ιλ. δ. v. 257.
9) Ιλ. α. v. 266.

Αἰολέων δὲ χρῆται ἐν τοῖς συνθέτοις συγ- 365
κοπῇ, 1) καδδραθέτην λέγων ἀντὶ τοῦ κατεδρα- A
θέτην, καὶ 2) ὑββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν.
Καὶ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου, τὰ τρίτα
πρόσωπα λήγοντα παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰς τὴν ει
δίφθογγον, διὰ τοῦ η παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐκ-
φέρεται, ὡς ἐν τῷ ἐφίλη ἐνόη. οὕτω δὲ καὶ
Ὅμηρος ἐποίησε, 3) δίδη μόσχοισι λύγοισί, ἀντὶ
τοῦ ἔδει, ὅ ἐστιν ἐδέσμει. καὶ 4) Τοὺς μὲν ἄρ'
οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων. Καὶ τὸ
ἐναλλάσσειν τὸ σ εἰς τὸ δ, ὡς ἐν τῷ λέγειν 5)
ὀδμὴ καὶ 6) ἴδμεν. Καὶ τὸ πλεονάζειν ἔν τισιν,
ὡς τὸ 7) εὔκηλος ἀντὶ τοῦ ἔκηλος, καὶ 8) αὐτὰρ B
ἀντὶ ἀτὰρ, καὶ 9) κεκλήγοντες ἀντὶ κεκληγότες.
Καὶ τὸ προστιθέναι τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῶν ῥη-
μάτων τὸ θα, ὡς τὸ 10) ἔφησθα καὶ 11) εἴπησθα.
Τὸν δὲ διπλασιασμὸν τῶν συμφώνων οἱ μὲν Δωρι-
εῦσιν, οἱ δὲ Αἰολεῦσι προσνέμουσιν, οἷόν ἐστιν,
12) ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ, 13) ὁππότε-
ρος τάδε ἔργα —.

1) Οδ. ο. v. 493.
2) Ιλ. τ. v. 80.
3) Ιλ. λ. v. 105.
4) Οδ. ε. v. 478.
5) Ibid. v. 59.
6) Ιλ. α. v. 124.
7) Ibid. v. 554.
8) Ibid. v. 51.
9) Ιλ. π. v. 430
10) Ιλ. α. v. 397.
11) Ιλ. υ. v. 250.
12) Ιλ. ε. v. 83.
13) Ιλ. γ. v. 321.

Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι
C ἐν τοῖς παρῳχηκόσι χρόνοις τῶν ῥημάτων, ὡς
1) τὸ βῆ καὶ τὸ 2) δῶκεν· (ἔθος γὰρ ἔχουσι καὶ
ἐπὶ τῶν παρῳχημένων χρόνων ἀπὸ τῶν αὐτῶν
στοιχείων ἄρχεσθαι, ἀφ' ὧν ἐστι καὶ ὁ ἐνεστώς.)
καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ε ἐν τῷ 3) ἱρεὺς καὶ 4) ἴρηξ.
Καὶ τὸ προστιθέναι τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν
ὑποτακτικῶν τὸ σι· οἷόν ἐστι τὸ 5) ἔλθησι καὶ
τὸ 6) λάβησι· καὶ ταῖς δοτικαῖς, 7) θύρησιν, ὕλη-
σιν. καὶ τὸ λέγειν 8) οὔνομα καὶ 9) νοῦσον, τὸ
ὄνομα καὶ τὴν νόσον· καὶ 10) κεινὸν καὶ 11) μεῖλαν
ἀντὶ τοῦ κενὸν καὶ μέλαν. τὸ μεταβάλλειν τὸ α,
ἐπειδὰν ἐκτείνηται, εἰς τὸ η, ὡς τὸ 12) Ἥρη, 13) Ἀ-
θήνη. ἔστι δ' ὅτε ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ η εἰς τὸ α,
D ὡς τὸ 14) λελασμένος ἀντὶ τοῦ λελησμένος. Καὶ
τὸ διαιρεῖν τὰ περισπώμενα ῥήματα, 15) φρονέων
366 καὶ 16) νοέων. καὶ τὰς γενικὰς τὰς εἰς ους λη-
A γούσας, ὡς τὸ 17) Διομήδεος, Σαπφόος. καὶ τὰς

1) Ιλ. α. v. 34.
2) Ibid. v. 347.
3) Ιλ. ε. v. 10.
4) Ιλ. σ. v. 615.
5) Οδ. α. v. 77.
6) Ιλ. ι. v. 324.
7) Ιλ. ε. v. 346.
8) Οδ. ζ. v. 194.
9) Οδ. ι. v. 411.
10) Ιλ. δ. v. 181.
11) Ιλ. ω. v. 79.
12) Ιλ. α. v. 545.
13) Ibid. v. 194.
14) Ιλ. π. v. 538.
15) Ιλ. θ. v. 430.
16) Ιλ. ψ. v. 305.
17) Ιλ. ζ. v. 306.

περισπωμένας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν, ὡς τὸ [18] πυλέων, Περσέων· καὶ τῶν οὐδετέρων τὰς πληθυντικὰς εὐθείας τὰς εἰς τὸ η ληγούσας, ὡς τὸ [19] στήθεα, [20] μέλεα. καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν ὁμοίως. ἰδίως δὲ λέγουσι καὶ τὸ [21] τετράφαται, καὶ τὰ τοιαῦτα.

18) Ιλ. η. v. 1.
19) Ιλ. λ. v. 282.
20) Ιλ. ϱ. v. 211.
21) Ιλ. β. v. 25.

Μάλιστα δὲ τῇ Ἀτθίδι διαλέκτῳ κέχρηται·
καὶ γὰρ ἐπίμικτος ἦν. καὶ ἐπεὶ λέγεται παρὰ B
τοῖς Ἀττικοῖς λεὼς ὁ λαὸς, κατὰ ταύτην τὴν
συνήθειάν ἐστι παρ' αὐτῷ ὁ [1] Πηνέλεως, καὶ τὸ
[2] χρέως. ἔστι δ' αὐτοῖς σύνηθες καὶ τὸ συναλείφειν ἐνίοτε, καὶ ἀντὶ δύο ποιεῖν μίαν συλλαβὴν, τὸ ἔπος τοὖπος, τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον. οἷς ἐστιν ὅμοιον, [3] Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. καὶ πεδία [4] λωτεῦντα ἀντὶ λωτεύοντα. καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ η τῶν εὐκτικῶν τῶν τοιούτων δοκοίης δοκοῖς, τιμῴης τιμῷς, ἔστιν Ἀττικόν. ᾧ ἀκολούθως εἴρηται, — ἄλλοι δὲ [5] διακρινθεῖτε τάχιστα. ὁμοίως δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, [6] Οἱ
πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους. C
ὃ λέγομεν κακίονες καὶ ἀρείονες. καὶ τὰς αἰτιατικὰς τῶν τοιούτων μὴ διαιρεῖν, τοὺς βοῦς, τοὺς

1) Ιλ. β. 494. Κατάλ. v. 1.
2) Οδ. ο. v. 201.
3) Ιλ. ϱ. v. 262.
4) Ιλ. μ. v. 285.
5) Ιλ. γ. v. 102.
6) Οδ. β. v. 277.

ἰχθῦς. [7] βοῦς περιτεμνομένους. καὶ [8] ἰχθῦς ὄρνιθάς τε. κἀκεῖνο δὲ εἴρηται Ἀττικῶς, [9] οὐδέ τε μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες, ὡς ζευγνῦσι ὀμνῦσι. καὶ τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν Ἀττικῶν, [10] λούεται λοῦται, οἴομαι οἶμαι· οὕτως οὖν καὶ τὸ [11] λύτο ἀντὶ ἐλύετο. τῶν αὐτῶν ἐστι καὶ τὸ ἑώρων καὶ ἐωνησάμην, ἐκ περισσοῦ προστιθέντων τὸ ε. ὅθεν ἐστὶ καὶ τὸ [12] ἐῳνοχόει. καὶ τὸ συναιρεῖν τὸ ι ἐπὶ τῶν τοιούτων, [13] ἠϊόνες Νηρηΐδες. οὕτω καὶ τὸ, [14] σφὼ δὲ μάλ'
ἠθέλετον. καὶ ἐπὶ τῆς εἰς ι καθαρὸν ληγούσης
D δοτικῆς παρατελευτῶντος τοῦ α, [15] κέραϊ γέραϊ
[16] σέλαϊ. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, τὸ λέγειν [17] ἔστων καὶ [18] ἑπέσθων ἀντὶ τοῦ ἔστωσαν καὶ ἑπέσθωσαν. ἔστι δὲ καὶ ἡ τῶν εὐκτικῶν χρῆσις
367 ἀντὶ τῶν παρεληλυθότων τῶν ὁριστικῶν τῆς
A αὐτῆς συνηθείας, ᾗ καὶ Ὅμηρος χρῆται συνεχῶς.
καὶ τοῖς θηλυκοῖς ἀρσενικὰ ἄρθρα ἢ μετοχὰς ἢ ἐπίθετα συντάσσειν, ὡς τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε, καὶ παρὰ Πλάτωνι δὲ ἄγοντε καὶ φέροντε· καὶ ἡ σοφὸς γυνὴ, ἡ δίκαιος· οὕτω οὖν καὶ Ὅμηρος ἐπὶ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς ἔφη, [19] Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμε-

7) Οδ. ω. v. 112.
8) Οδ. μ. v. 331.
9) Ιλ. ϱ. v. 751.
10) λοῦσθαι Οδ. ζ. v. 216.
11) Ιλ. φ. v. 114.
12) Ιλ. δ. v. 3.
13) βατραχ. v. 13.
14) Ιλ. λ. v. 781.
15) γήραϊ Ιλ. γ. v. 150.
16) Ιλ. ϱ. v. 739.
17) Ιλ. α. v. 338.
18) Ιλ. ι. v. 170.
19) Ιλ. θ. v. 455.

τέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ. καὶ, [20]) Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. καὶ, [21]) κλυτὸς Ἱπποδάμεια.

20) Ἰλ. δ. v. 22.

21) Ἰλ. β. v. 742. Κατάλ. v. 249.

B

DIALECTVS POETICA.

In soluta oratione nonnunquam occurrit, raro quidem apud Atticos Scriptores, frequentius vero apud Ionicos et Doricos.

[p. 293. A.] ἐγχρίψας Herodot. 9, 97. p. 347. l.
15. pro ἐγχρίμψας Id. 2, 60. p. 71. l. 4. [p. C
293. D.] ἐλιννύειν Id. 7, 56. p. 256. l. 23. pro
ἐλινύειν Id. 1, 67. p. 17. l. 18. ἀένναος Job. 19,
25. [p. 294. C.] χιμάῤῥους Ezr. 6, 17. Edit.
Rom. καρτερὸς Herodot. 1, 76. p. 20. l. 12.
[p. 293. C.] σμικρὸς Plat. p. 1297. Herodot. 1, 5.
p. 2. l. 29. pro μικρὸς Ibid. l. 27. [p. 296. A.]
ὄσσος Id. 1, 47. p. 11. l. 32. [p. 296. B.] ἄελ-
πτος Id. 1, 111. p. 30. l. 7. Hom. Hymn. Apoll.
v. 91. [p. 298. B.] ἠέλιος Lucian. Astrol. p. 985.
κληηδὼν Herodot. 5, 72. p. 197. l. 41. pro κλη-
δὼν Id. 9, 90. p. 345. l. 30. [p. 298. C.] φανη-
ρὸς Archim. Aren. p. 46. 49. 54. 57. etc. Edit. D
Oxon. [p. 299. C.] ξεῖνος Herodot. 1, 20. p. 5.
l. 29. ξεινίῃ Id. 1, 27. p. 7. l. 17. ἐξεινίζετο
Ibid. 1, 30. l. 30. [προξείνους Id. 6, 57. ξεί-
νια Id. 7, 135. ξεινικῶν et ξεινικοὺς Id. 1, 172. S.]
εἰρωτῶσι Id. 1, 67. p. 17. l. 7. δείρουσι Id. 2, 368
39. p. 66. l. 1. [ἀπενειχθέντα Id. 1, 66. ἐξε- A
νειχθέντα Id. 1, 23. S.] συνηνείχθη Id. 1, 19.

p. 5. l. 20. [ἀπειληθέντα Id. 1, 24. εἰσάμενοι Id. 1,
23. ἀργύρεια Thucyd. 2, 5. S.] [p. 300. A.] ὁμο-
χροιΐην Herodot. 1, 74. p. 19. l. 29. ἐποποιΐην Id. 2,
116. p. 83. l. 12. ἱεροποιΐην Id. vit. Homer. c. 37.
p. 362. l. 15. προνοιΐης Id. 8, 37. p. 300. l. 18.
ὁμοιΐα Hippoc. Sect. 2. p. 19. l. 26. [p. 300. C.]
κυρβαῖος Herodot. vit. Homer. c. 33. p. 361. l.
21. [p. 301. B.] περιζητεύω Archim. Aren. p.
38. Edit. Oxon. μοῦνος Herodot. 1, 18. p. 5. l.
17. νοῦσος Ibid. 1, 19. l. 23. Melissa inter Fragm.
Pyth. p. 883. οὔνομα Herodot. 1, 1. p. 1. l. 15.
οὖρος (pro ὅρος) Id. 1, 52. p. 8. l. 25. (pro ὄρος)
Id. 3, 111. p. 128. l. 16. οὐδὸς (pro ὁδὸς)
Id. 2, 7. p. 57. l. 35. ἀκουὴ Id. 2, 29. p. 62. l.
B 35. pro ἀκοὴ Id. 2, 148. p. 95. l. 37. [p. 303. B.]
τοῖσδεσι Pythagor. apud Lucian. tom. 1. p. 562.
[p. 303. D.] ἀπρήκτοιο Lucian. Syr. p. 893. [p.
304. B.] σχημάτεσσι Tim. Loc. apud Plat. p.
1094. τμαμάτεσι Archim. p. 112. l. 21. pro τμή-
μασι Id. p. 73. l. 12. ἀξόνεσσι Id. p. 71. l.
50. μυριάδεσσι Id. p. 125. l. 8. pro μυριάσι Id.
p. 126. l. 8. [p. 306. B.] μερέεσσι Archyt. apud
C Stob. Serm. p. 269. [p. 306. D.] πάντεσσι De-
mosth. p. 551, 11. Archyt. inter Fragm. Pyth. p.
831. πάντεσιν Onat. apud Stob. Eclog. p. 4.
[p. 308. B.] ἐείκοσι Herodot. 2, 121. p. 84. l. 38.
[p. 309. A.] ἐμοῖο (si codex sanus sit, pro ἐμοῦ
Substantiuo.) Democrit. Epistol. apud Hippoc.
Sect. 8. p. 19. l. 8. [p. 310. C.] πουλὺς Hippoc.
Sect. 7. p. 313. l. 18. πουλὺν Ibid. l. 19. πουλ-
λὴ Ibid. p. 323. l. 46. πουλλὰ Ibid. p. 254. l.
24. πουλλοῖσι Ibid. p. 164. l. 8. [p. 312.] ἐσ-
σὶ Maudricid. apud Plut. Vit. Pyrrh. c. 26. p. 401.
C. ἔην Herodot. 4, 151. p. 171. l. 11. ἦα Plat.
D p. 132. ἔσται Poëticum (Busb. Rud. Graec. Lat.
Metr.) in communi vsu est apud plerosque cujus-
libet Dialecti Authores; Matth. 5, 21. Plat. p.

107. Herodot. 1, 9. p. 3. l. 16. Hom. Ιλ. α. v.
136. ἔσσεται Lucian. Syr. p. 891. ἔῃ Hippoc. 369
Sect. 3. p. 89. l. 30. [p. 313.] ὁράασθαι Lucian. A
Astrol. p. 992. ἀξιόωντι Anonym. inter Fragm.
Pyth. p. 869. (pro ἀξιοῦσι ab ἀξιόω) [p. 314.]
ἔρδοι Herodot. 1, 119. p. 52. l. 31. Hom. Ιλ. κ.
v. 503. μίσγομαι Herodot. 1, 5. p. 2. l. 22.
ἐπίσπομαι Id. 1, 103. p. 28. l. 14. Hom. Οδ. γ.
v. 215. ἀνίσχω Demosth. p. 531, 12. Herodot.
4, 40. p. 148. l. 5. ἴσχω Id. 3, 111. p. 128. l.
21. ἀέξω Id. 3, 80. p. 123. l. 40. Hom. Ιλ. μ.
v. 214. ζώω Ιλ. ζ. v. 158. Herodot. 1, 31. p. 8.
l. 13. πλώω Id. 8, 23. p. 297. l. 39. Hom. Οδ.
τ. v. 122. πησόμενος Herodot. 9, 36. p. 333. l. B
17. ἤϊα Xenoph. Cyrop. 5, 4, 5. Οδ. δ. v. 427.
Φανήσειν Archimed. p. 127. l. 14. a Φανήσω pro
Φανῶ. (vt κεκαδήσω, πεπιθήσω p. 317. A.) Iones
non solum Verbis, sed etiam Nominibus Poëticis
vtuntur; vt εὐφρόνη *nox* Herodot. 7, 12. p. 247.
l. 3. Hesiod. ἔργ. v. 560. Pind. Nem. Od. 7. v. 4.
[p. 315. D.] ἐρύσθησαν 4 Reg. 23, 18. Edit. Rom.
sed ἐῤῥίσθησαν Edit. Lond. [p. 316.] ἐφέηκε
Plat. p. 394. εἰνείκαντο Herodot. 1, 57. p. 14. l.
1. (pro ἐνείκαντο) ἐκβεβληθὲν Archim. p. 122. C
l. 8. ἀναγεγραφέωντι Id. p. 87. l. 42. [p. 319.
B.] ἴδον Deut. 11, 2. Phil. 1, 30. [p. 321. A.]
δέδιμεν Appian. bell. civ. 3, 52. p. 275. l. 35. pro
δεδίαμεν. ἴστε Hebr. 12, 17. Hom. Ιλ. ψ. v. 276.
pro ἴσατε. [p. 324. D.] ἐτίθεις Psalm. 50, 18.
ἐπιτίθει 1 Tim. 5, 22. ἀποδιδοῖ Job. 34, 11.
διδοῖ Psalm. 37, 21. Herodot. 1, 107. p. 29. l. 5.
ἱστῶν Psalm. 18, 33. ὑπείσαντες Herodot. 6,
103. p. 232. l. 41. ab ὑπείω pro ὑπέω pro ὑφίη-
μι. (Aem. Port. Lex. Ion.) προσίησαν Id. 9, 99.
p. 347. l. 35. a προσιέω pro προσίημι, nisi sit
per ectasin pro προσίεσαν, vt monet Aem. Port. D
Lex. Ion. [p. 325. C.] ἐόντεσσι Archyt. apud

Fragm. Pythag. (Edit. Cantab.) p. 77. ὄντεσι
Ecphant. apud Stob. Serm. p. 332. ἐπιψαυόν-
370 τεσσι Archim. p. 62. l. 3. κεκοινωνηκότεσσι Id.
A p. 127. l. 14. μεταλελαβηκότεσσι Ibid. l. 15.
κομισθέντεσιν Id. p. 81. l. 29. [p. 326. A.] τε-
θνειὼς Plat. p. 3. ([p. 327. B.] αἰεὶ Xen. Cy-
rop. 5, 1, 11. Demosth. p. 13, 9. *S.*) [p. 328. A.]
εἵνεκα Lucian. Syr. p. 883. Herodot. 1, 22. Xen.
Cyrop. 5, 3, 16. εἵνεκεν Archim. p. 127. l. 20.
[p. 330. B.] καμμίξας Plat. p. 605. καμμύσει
Esai. 29, 10. ἐκάμμυσαν Act. 28, 27. [ἀμβά-
της Xen. memm. 3, 2, 2. ἀναμβάτους Id. Cy-
rop. 4, 5, 15. *S.*] ἀμβώσας Herodot. 1, 8. p. 3.
l. 14. it. 3, 38. ἀντέλλω Id. 2, 142. p. 92. l. 13.
ἀμβολάδην Id. 4, 181. p. 177. l. 25. [p. 332. C.]
Aem. Port. Lex. Ion. obseruat, ἀῤῥύσονται He-
rodot. 6, 119. p. 236. l. 24. poni per syncopen
B pro ἀναρύσονται. [p. 334.] Σαρδῶ Id. 5, 106.
p. 207. l. 38. per Apocopen, pro Σαρδῶνα, vel
a Σαρδὼν pro Σαρδώ. [p. 337. B.] τὸ Hero-
dot. 1, 1. p. 1, l. 16. τὰ Id. 1, 5. p. 2. l. 28. pro
ὅ, ἅ. οἱ Id. 8, 56. p. 303. l. 27. pro οἱ. [p.
338. B.] Metaplasmus in voce ὀνειράτων Id. 1,
120. p. 32. l. 43. (p. 81. C.) et ὀφρύῃ Id. 4, 181.
p. 177. l. 16. et 4, 185. p. 178. l. 11. pro ὀφρύς.
Ἀράβιοι Id. 7, 69. p. 258. l. 21. c. 87. p. 260.
l. 32. c. 184. p. 282. l. 9. pro Ἄραβες. Huc
refer μνέες Lucian. Syr. p. 909. pro μναῖ.

C Sylburgius (in Not. ad Pausan. p. 485. siue p. 924.
ed. Kuhn.) obseruat, Pausaniam plerumque vsum
fuisse Dialecto Gentis, cujus res tractat.

Attica, in Atticis; vt Ἀνδρόγεω, Μίνω 1, 1. p. 1.
l. 36. Ἀθμονῆς 1, 31. p. 30. l. 39.

Dorica, in Corinthiacis, Laconicis, Boeoticis; vt
Ἀνδροδάμαν 2, 12. extr. p. 56. l. 2. τὰν Πελ-
λάναν 3, 21. p. 104. l. 11. Δωριᾶσι 3, 20. p.

103. l. 25. ἀρχεῖον 5, 12. p. 93. l. 32. Τίφα 9, 32. p. 306. l. 40.

Ionica, vbi de rebus Ionicis fit sermo; vt πρωτοθρονίης 10, 38. p. 356. l. 42. Πύθεω ibid. p. 357. l. 23.

Idem p. 494. (p. 933. sq. ed. Kuhn.) ex Xylandri D
sententia monet, Pausaniae dictionem esse Herodoteae simillimam; vt constat ex frequentibus Ionismis: θριγκὸς 2, 35. p. 78. l. 34. pro τριγχός. κολακία 1, 9. p. 8. l. 19. εὐηθία 8, 8. p. 242.
l. 19. (εὐηθίη Herodot. 1, 60. p. 14. l. 38.) νηῶν 371
8, 8. p. 242. l. 29. νηῒ, τοῖσι 10, 25. p. 341. l. A
40. ἐλασσωμένους 8, 35. p. 265. l. 32. Nonnullibi imitatur Poëtas; vt συνέλεκτο 9, 37. p. 311. l. 11. μέσσος 10, 25. p. 341. l. 40. Plura studiosus Lector ex Sylburgii in eundem notis colliget.

De Variis Dialectis in vna Voce.

Vna vox juxta duas tresue quatuorue Dialectos variari potest.

Attic. et Ionic. vt ᾔδεα Herodot. 2, 150. p. 94. l.
22. ὀπώπεε Id. 3, 37. p. 112. l. 8. πεπόνθεε B
Id. 3, 156. p. 138. l. 43.

Attic. et Dor. vt κομιοῦμες Muia inter Fragm. Pyth. p. 884. ὀπωριεῦντες Herodot. 4, 172. μνάσειεν Pind. Pyth. Od. 1. v. 91.

Attic. et Poët. vt ἐπαινέσσειε Hesiod. ἔργ. v. 12. κρειῶν Hom. Ιλ. λ. v. 550. pro κρεάτων.

Ionic. et Doric. vt μεσαμβρίην Herodot. 1, 142. p. 38. l. 4. ποιευμένοισι Id. 1, 89. p. 24. l. 8. ἁμέων Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. ἀλγέοντι Epimenid. apud Diogen. Laërt. 1, 113. καττωὔτὸ Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 870.

C Ionic. et Poët. vt οὐνομανέω Herodot. 4, 47. p.
150. l. 1. πλεύνεσι Pempel. apud Stob. Serm. p. 460. ἀποαίρεο Hom. Ιλ. α. v. 275. αὐτείῃ Hippoc. Sect. 8. p. 10. l. 2. pro αὐτῇ.

Doric. et Poët. vt δυνασσεῖται Hippodam. apud Stob. Serm. p. 249. ἐσσεῖται Archim. p. 124. l. 26. Hom. Ιλ. β. v. 393.

Attic. Ion. et Dor. vt ἐσόκα p. 245. C. pro εἰσότε. ἐς Attice. α pro ε Ionice. κ pro τ Dorice.

D Attic. Ion. et Poët. vt ἐνικάτθεο Hesiod. ἔργ. v.
27.

Attic. Dor. et Poët. vt εἰλήλουθα Hom. Ιλ. ε. v.
372 204. ἐλήλυθα Attice, ἐλήλουθα Dorice, εἰ-
A λήλουθα Poëtice.

Ionic. Doric. et Poëtic. vt ἐξαπίνας Theocr. Idyll. 9. v. 34. pro ἐξαπίνης, pro ἐξαίφνης. α pro η Dorice, π pro φ Ionice, metathesis τῶν ι et π Poetice.

Attic. Ion. Dor. et Poët. vt ᾐείδειν p. 321. C. pro εἰδήκεισαν. η additur Poëtice, ν pro σαν Dorice, κ demitur Ionice, fit contractio aut syncope Attice.

Vna Vox varias ejusdem Dialecti formationes admittit; vt Attic. ᾔδεσαν p. 65. B. pro εἰδήκεισαν.
B Ion. ἀπιστέαται. Herodot. 2, 113. p. 82. l. 15.
pro ἀφίστανται. Dor. νικᾶντι Jul. Poll. 9, 74. ex Paroem. pro νικῶσι. βωκολιασδώμεσθα Theocr. Idyll. 7. v. 36. pro βουκολιαζώμεθα. ὀνύμαξε Pind. Pyth. Od. 11. v. 10. pro ὠνόμασε. ο Ionice, υ et ξ Dorice.

Vna etiam Syllaba ex diuersis Dialectis variari potest; vt μῶνος p. 157. B. ω Dorice pro ου, ου Poëtice pro ο. ὁριεῦμαι Hippoc. Sect. 1. p. 3. l. 36. pro ὁριοῦμαι Dorice, pro ὁρίσομαι Attice. Aut ex multipla ejusdem Dialecti formatione; vt δρεψεύμεναι p. 220. C. ευ pro C ου, et ου pro ο Dorice.

Finis Partis Quintae. D

PARS SEXTA.

[Quae hic sequuntur, augeri insigniter poterant ex Joh. Dan. a Lennep praelectionibus academicis de analogia linguae Graecae, et Euerardi Scheidii ad eas animaduersionibus, editis vna cum Valckenaerii obseruationibus ad origines Graecas, Trai. ad Rhen. 1790. 8. atque iterum ibidem 1805. item ex ejusdem Scheidii prolegomenis de lingua Latina ope linguae Graecae illustranda, et indice etymologico praecipuarum vocum Latinarum, quae in Lennepii analogia stirpibusque linguae Graecae noua luce augentur, quod vtrumque Scheidii opus reperitur in Lennepii Etymologico linguae Graecae, quod ibidem prodiit eodem anno 1790. Sed malui lectores ea de re monere, quam committere, vt nimis cresceret libelli nostri moles. *S.*]

---

373 A ALPHABETVM DIALECTICVM.

CONSONAE.

B

B Pro γ; Attice, vt βληχωνία p. 1. Dorice, vt βάνα p. 139. C.

δ; Dorice, vt βελφῖνας Ibid. Latine, vt δίς *bis; duellum bellum, duis bis, Duellium Bellium, duonum bonum.* Cicer. Orat. 45. Quintil. Instit.

l. 1. c. 4. §. 15. v. Laurenberg. antiquar. p. 143. 144.

ϑ; Latine, vt *οὖϑαρ uber*, *ἐρυϑρὸς ruber*, *ἄλλοϑι alibi*.

μ; Dorice, ut *βυρσίνη* p. 139. C. Hesych. *βυρσίνης μυρσίνης*. Latine, vt *scamnum scabellum*.

π; Dorice, vt *βατεῖν* p. 140. A. sic *ἑπτὰ ἕβδομος*, *κρύπτω κρυβῶ*. Latine, vt *πύξος buxus*, *ἀπὸ ab*, *ὑπὸ sub*. Cf. Priscian. p. 15.

π, τ, ν ante β, Poëtice in vocibus compositis ex C
ὑπὸ, κατὰ, ἀνὰ, post abjectam vltimam vocalem; vt *ὑββάλλειν* p. 331. A. *κάββαλε* p. 253. D. *ἄββαλε* p. 330. D.

τ; Latine, vt *λίτρα libra*.

φ; Dorice, vt *Βίλιππον* p. 140. B. Latine, vt *Φάλαινα balaena*, *ἀλφὸς albus*, *ἄμφω ambo*, *γράφω scribo*.

v; in vocibus Latino-Graecis, vt *Varro* Βάῤῥων Appian. bell. civ. 2, 9. p. 210. et Latinis, vt *ferveo febris*. [Plura hujus generis congessit Laurenbergius in antiquario p. 49. *S.*]

Spiritu vtroque, Dorice; leni, vt *βισχὺς* p. 162. D
B. aspero; vt *βαδὺ* p. 160. C. *βράκος* p. 161. A. vnde Latine, *bracca*.

Additur medio; Dorice, vt *δερβιστὴρ*, *ἔβασον* p. 374
140. C. Poëtice, vt *μέμβλεται ἤμβροτες* p. 316. A
A. sic *μεσημβρία*. sic in vocibus Hebraeo-Graecis, vt זמרי Σαμβρὶ Num. 25, 14. Latine, vt *βλέφαρον palpebra*. Canin. in Hellen. *μόρος morbus*. Voss. in Etymol. Hesych. *μόρος: νόσος*. *b* videtur addi in Imperfecto ad vitandum vocalium concursum; *ponebam ἐτίϑεα*.

Demitur initio; Latine, vt *βρυχάομαι rugio*.

medio; Attice, vt *βόλιτον* p. 1. *) (Poë- B

tice, ut *κάπεσον* p. 331. A.) Latine, vt *κράββατος grabatus*.

[*) Haec verba: „Poëtice — A." non huc pertinent, sed ad p. 387. B. vbi etiam recte posita sunt ab auctore ipso. Quare vncinis inclusi. *S.*]

Γ

Pro β; Dorice, vt *γλέφαρον* Pind. Isth. Od. 8. Diaer. 5. (Edit. Ald. et Oxon.) v. 99. Hesych. *γλέφαρα· ὀφϑαλμοί*. Latine, vt *βάλανος glans*.

δ; vt *γρυνοὶ, κορμοὶ δρύϊνοι, κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ*. Suid.

κ; Dorice, vt *ὠγῆνος* p. 140. D. Poëtice, *ἔοιγμεν* p. 321. A. Antique, ante δ vel μ, vt *ἔγ δὲ*, *ἔγ μὲν* p. 163. B. In vocibus Hebraeo-Graecis,
C vt כפתרים ΓαφϑορΙειμ p. 140. D. Graeco-Latinis, vt *κώβιος gobius*, *κυβερνῶ guberno*, *angulus* a Graeco *αγκύλον* Fest. *τριάκοντα triginta*. [*μυκάω mugio*, *κράββατος grabatus*. Cf. Laurenberg. antiquar. p. 5. *S.*] Latino-Graecis, vt Caïus *Γάϊος* Appian. bell. civ. 1, 5. p. 164. Latinis, vt *prodigium*. Fest. Fragm. „Prodigia, quod praedicunt futura: permutatione *g* literae, nam quae nunc *c* appellatur, ab Antiquis *g* vocabatur." Auson. in Technop. de literis monosyllabis: „Praeualuit post quam Gammae vice functa prius C." v. Laurenberg. antiquar. p. 6. 191.

D λ; Attice, vt *μόγις* p. 1. A. Thom. Mag. p. 619. distinguit *μόλις βραδέως*. *μόγις μετὰ βίας*.

ν; Poëtice ante κ, in compositis ex ἀνὰ, post abjectam finalem, vt *ἀγκρεμάσασα* p. 331. An-
375 tique, ante γ, κ, vel χ, vt *τὴγ γραφὴν*,
A *ἐχϑρὸγ καὶ*, *τὸγ χρονον* p. 163. B. Latine

apud vetustissimos Authores, vt *aggulus*, *ag-
guilla*, *Agchises*, ad imitationem Graecorum
Ἀγχίσης Priscian. p. 23. ex Varrone. Cf. Lau-
renberg. antiquar. p. 191.

τ; Poëtice in Vocibus conflatis ex κατὰ post ab-
jectam finalem; vt καγγόνυ p. 330. C.

χ; Latine, vt ἄγχω *ango*. βρυχάομαι *rugio*.
χάριτες *grates*. ἔγχελυς *anguilla*. In He-
braeo-Graecis, vt חלבנה χαλβάνη *Galbanum* B
Exod. 30, 34.

Spiritu vtroque, Dorice; leni, vt γισχὺς p. 162.
B. aspero, vt γέντο p. 161. A.

Additur initio; Dorice; vt γνόφος p. 141. A. La-
tine, *gnatus*, retinet *g* originis Graecae, γεννάω.

medio; Poëtice, vt ἐρίγδουπος p. 291. C.
σμώδιγγες p. 305. A. Latine, vt σπαρῶ *spargo*.

Demitur initio; Poëtice, vt αἶα p. 291. B. Latine,
vt γάλα γάλακτος γλάκτος (p. 296. D.) *lactis*;
γνώσκω *nosco* juxta Graecam vocis Etymolo-
giam; nam γιγνώσκω fit a νοέω νοῶ, γνοῶ, C
γνώσκω.

medio; Dorice, vt ὀλίος p. 141. A. ἰὼ
ἰώνγα p. 192. B. Poetice, φάρυγος p. 305. A.
καχαξῶ p. 291. C. vnde Latine, *cachinnor*.

Particula γὲ Articulo et Pronomini addi solet Atti-
ce; vt ὅγε p. 17. C. ἔγωγε p. 35. D. et γὶ, vt
τουτογὶ p. 36. A.

Δ

Pro β, Dorice, vt ὀδελὸς p. 141. B.

γ; Dorice, vt δᾶ p. 141. B. ἀδευκὴς Hom. Οδ.
δ. v. 489. Apollon. Argon. 1. v. 1037. Schol. D
δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ. Hinc Latine, *dulcis*.

ζ; Dorice, vt δυογὸν p. 141. C. Sic ὄζω,
ὄδωδα; vnde *odor*. v. Priscian. p. 29. φρά-
ζω, φράσω, φραδῶ, σ et δ, ex quibus ζ
376 componitur, inter duo Futura distributis. In
A vocibus Hebraeo-Graecis, vt זפרנה Δεφρωνὰ
p. 141. C. Latinis, vt *Medentius* pro *Mezen-
tius* Priscian. p. 29. βάζω *vado*.

ϑ; Attice, vt τένδω p. 2. Dorice, vt Δύμβρις
p. 141. C. Latine, ϑεὸς *deus*.

λ; Dorice, vt φιδίτια. et in vocibus Hebraeo-
Graecis דלילה Δαλιδά p. 142. A. Latine, vt
μελετᾶν *meditari*. Seruius in Virg. Eclog. 1, 2.
Fest. *odefacit* pro *olfacit*. v. Laurenberg. anti-
quar. p. 119.

B n; Latine, vt *grundio* ex Caecilio, et Claudii An-
nalibus Dausq. Orthog. tom. 1. p. 42. *caedo*
pro καίνω.

π; Antique, vt δένας p. 163. C.

r; Latine apud Veteres, *audiculae* pro *auriculae*.
Dausq. Orthog. tom. 1. p. 43.

σ; Ionice, vt ὀδμὴ p. 97. C. sic κεχωρίδαται p.
129. B. pro κεχωρισμένοι εἰσί. Dorice, vt
κεκαδμένος p. 240. A. μάδδα p. 142. B. pro
μάσδα pro μάζα. Latine, vt μέσος *medius*.

τ; Dorice, vt τῆδες p. 248. C. πέδα p. 251. C.
C Antique, vt πάνδον p. 163. C. sic ἀναφανδὸν
ab ἀναπέφανται. Poëtice in vocibus conflatis
ex κατὰ, post abjectam finalem; vt καδδύνα-
μιν p. 330. C. In vocibus Hebraeo-Graecis,
vt פוט Φοὺδ Gen. 10, 6. Latine, vt Βρεντέ-
σιον *Brundusium*. *mendax* à *mentior*. Quintil.
l. 1. c. 4. §. 16. „T literae cum D quaedam co-
gnatio.“ Cf. Laurenberg. antiquar. p. 452.

Additur; Poëtice, vt ἐχθοδοπέω p. 292. A. sic

ὕδωρ ab ὕω. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt עזרא Ἔσδρας Ezr. 7, 1. Latine, vt μυελὸς *medulla.* A. Gell. l. 16. c. 6. „*bidentes, bidennes* primo, *d* litera immissa, quasi *biennes.* aut ex Higinio Julio, hostiae, quae per aetatem duos dentes D altiores haberent."

Geminatur; Poëtice, vt ἀδδεὲς p. 292. A. ἔδδεισε p. 315. C.

Demitur initio; Poëtice, vt ἰωκὴ p. 291. D. Latine, 377
vt δρόσος *ros,* Isidor. Orig. l. 13. c. 10. A

medio; Poëtice, vt μόλιβος p. 291. D. Latine, vt σεμίδαλις *simila.*

Ionice, in obliquis Nominum terminatorum per -ις, vt Ὀσίριος p. 109. A.

Particula δὶ solet Articulo addi, Attice; vt ὁδὶ, ἡδὶ, τοδὶ p. 17. C.

Z

Pro β; Dorice, vt ζέρεθρον p. 142. B.

γ; Ionice, vt πεφυζὼς p. 97. D. Dorice, vt ποτίβαζις p. 142. A. Haec Plat. Cratyl. p. 418. D. (Edit. H. Steph.) B

δ; Ionice, vt ζορκάδες p. 98. A. δι-; Dorice, vt ζαμενὴς, *Zabolus* p. 251. B. Μιζούλανον Johan. Antioch. Imperat. p. 44. pro Μεδιόλανον. νῦν δὲ ἀντὶ δ, ζ, μεταστρέφουσι. Cf. Plat. l. l. p. 419. B.

θ; Dorice, vt Ζυμβραῖος p. 142. C.

πτ; Dorice, vt νίζω p. 212. D.

σ; Antique, vt ζμύρνα p. 142. C. κόζμῳ p. 163. C. ζμάραγδος in Vrna Vetere Dausq. C Orthog. tom. 2. p. 340. *Lezbiae* Grut. Inscript. p. 941. 8. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt סתרי Ζεγρεὶ Exod. 6, 22.

σσ; Dorice, vt ἀνάζω p. 213. C.

σδ in vocibus Hebraeo-Graecis, vt אשדודים Ἀζώτιοι 1 Reg. 5, 3.

I; Latine, vt *Zesu* Gruter. Inscript. p. 1058. 6.

Demitur; Attice, vt πρίω p. 2. A. Latine, vt γρυλλίζω *grunnio.*

D

Θ

Pro δ; Dorice, vt ψύθος. sic מטרד Ματραῖθ p. 143. A. Latine, Κάδμος *Cathmus* Isidor. Hispal. Dausq. Orthog. tom. 2. p. 77.

378 ζ; in vocibus Hebraeo-Graecis, vt ברזות Βερθαῖθ 1 Chron. 7, 31.
A

σ; Attice, vt δυθμὰς p. 2. A. sic πεπείθαται Ionice pro πεπεισμένοι εἰσὶ Etymol. p. 661. l. 24. ὠρυθμὸς Theocr. Idyll. 25. v. 217. μεταβολῇ τοῦ σ εἰς θ. Hort. Adon. p. 153. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt בית שמש Βαιθθαμὲ Jos. 19, 38.

τ; Ionice, vt κιθὼν p. 99. B. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt בית פלט Βαιφαλὰθ Jos. 15, 27.

φ; in vocibus Hebraeo-Graecis, vt שלף Σαλὲθ
B Gen. 10, 26.

Additur; Poëtice, vt χθαμαλὸς Theocr. Idyll. 17. v. 29. Hom. Οδ. λ. v. 193. a χαμαί. Eustath. p. 1385. l. 21. qui notat, hanc Epenthesin esse Doricam, vti et τριχθὰ, τετραχθὰ Ιλ. γ. v. 363. et πέπονθα, non a πήθω, sed a πονῶ pro πέπονα. ἐγρήγορθα p. 319. C.

Demitur; Dorice, vt ἐσλὸς p. 143. B. Latine, vt μινύθω *minuo.*

Syllaba -θα additur Attice secundis personis; vt

ἦσθα p. 44. B. ἔφησθα p. 63. D. εἴησθα p. 344.
B. κλαίοισθα p. 346. B. C

Syllaba -θεν Poëtice genitiuo Pronominum, vt ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν p. 309. B.

K

Pro γ; Attice, vt κναφεύς; sic גמל κάμηλος. *pakunt* pro *pagunt* p. 2. B. λέλεκται a λέλεγμαι. c pro γ; Latine, vt γωρυτὸς *corytus*. μίσγω *misceo*.

μ; Poëtice, vt κελαινὸς p. 292. B.

ν; Ionice, vt κοεῖν p. 98. B.

ξ; Ionice, vt ἠνείκαντο, ἐνείκας p. 124. A.

π; Ionice, vt κοῖος p. 98. B.

ρ; Dorice, vt μικκὸς p. 143. C. vnde Latine D
mica.

σ; Dorice, vt ἀκκὸρ Ibid. διδάκκω p. 212. C. Latine, σὺν *cum*. σίκυος *cucumer*. Figura Latinae C, et Graecae ϛ eadem est.

τ; Dorice, vt ὅκα p. 246. D. Poëtice, ante κ, 379
in vocibus conflatis ex κατὰ, post abjectam fi- A
nalem; vt κακκείοντες p. 330. D. Latine, vt *anclare* haurire, a Graeco ἀντλῶ descendit. Fest. sic Voss. in Etymol. sed Scalig. *anculare*. at Dacerius, *antlare*.

χ; Attice, vt ῥέγκω p. 3. Ionice, vt δέκομαι p. 98. C. πανταχῆ p. 133. A. Barbare, vt ἔκω p. 159. C. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt טבח Ταβὲκ Gen. 22, 24. Latine, vt καὶ ἕτερα *caetera*. Fest. *lancea* a Graeco dicta, quam illi λόγχην vocant.

Additur; Poëtice, vt ὄκχος p. 292. B. Latine, vt
σπέος *specus*. B

Geminatur; Poëtice, vt ὄκκα p. 292. B.

Demitur; Attice, vt σάκος p. 3. Ionice in perfectis Verborum, vt ἑστηὼς p. 352. D. et correpta penultima, vt προεστέατε, ἑστεὼς, ἑσταὼς p. 124. B. Latine, vt λάκκος *lacus*. Attice syncopen patiuntur ἕστατον, ἕστατε, ἕστασαν, ᾔδειν, εἰδέναι, εἰδὼς p. 52. B.

Λ

Pro β; in vocibus Hebraeo-Graecis, ut אביטוב 'Αβι-
C τὼλ 1 Chron. 8, 11. Latine, vt *sullimis* pro *sublimis* Pier. Valer. in Virg. p. 31.

γ; Latine, vt σιγάω *sileo*. Voss. in Etymol.

δ; vt 'Ολυσσεὺς p. 143. C. vnde *Vlysses*. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt אשדוד 'Ασελδὼ Jos. 11, 22. (Aut error natus ex similitudine literarum Λ et Δ.) Latine, vt δάκρυμα *lacryma*, pro *dacrima*, qua voce Liuium Andronicum vsum fuisse testatur Festus. ἄδακρυς *alacris*. ὀδωδέναι *olere* Victorin. de Art. Gramm. l. 1. p. 2470. *sella* pro *seda* a sedendo. Serv.
D in Virg. Eclog. 1, 2. Laurenberg. antiquar. p. 71.

ζ; Latine, vt κόνυζα *cunila*. Voss. in Etymol.

380 ν; Attice, vt πλεύμων. sic *vallus* pro *vannus*.
A מדן Μαδὰλ p. 3. A. Priscian. p. 29. deducit *lympha* a νύμφη, et notat, L apud Latinos, vti ν apud Graecos, indicare quinquaginta. Poëtice, ante λ, in vocibus compositis ex ἀνὰ post abjectam finalem; vt ἄλλεγον p. 330. D. sic pro τ, ex κατά; vt καλλείψω p. 253. D.

ρ; vt Κλωπιδῶν p. 3. A. Balbutientium, vt ὀλᾶς p. 144. A. sic כדר־לעמר Χοδολλογομόρ. *Lilium* λείριον Ibid. 13. etc. et Ovid. Fast. 5. v. 479—482. *Lemuria* pro voce Antiqua *Remu-*

ria. *Aspera* mutata est in *lenem* tempore lon- B
go Litera, quae toto nomine prima fuit.

Additur; Dorice, vt βλέφυρα p. 150. C. Latine, vt κροτέω *crotalum.* στεῖρα *sterilis* Voss. in Etymol.

Geminatur; Poëtice, vt ὄλλος p. 292. C. ἐλλιτάνευσα p. 315. C. ἐθέλλω p. 290. B. Latine, vt μυελὸς *medulla.* φηλῶ *fallo.* Apud Gruteri Inscript. p. 690. 5. *Ollim.*

Demitur initio; Poëtice, vt εἴβω p. 292. C.
medio; Poëtice, vt Ἀχιλεὺς Ibid. κύπελον Coint. l. 14. v. 332. θρυλέω Theocr. Idyll. C
2. v. 142. pro θρυλλέω Job. 31, 30. Latine, vt *Apolini* ex Inscript. Dausq. Orthog. tom. 2. p. 56. ψύλλα *pulex.*

Transponitur; Poëtice, vt βλάσαμον p. 292. D. ἔκπαγλον Hom. Ιλ. ν. v. 413. ab ἐξεπλάγη Eustath. p. 68. l. 18. Latine, vt δηλῶ *laedo.* πλεύμων *pulmo.* βλέφαρον *palpebra.*

M

Pro β; Dorice, vt τερέμινθος. sic סנחרים Σενναχηρίμ. p. 144. C. חבל κάμιλος, (Matth. 19, D
24. κάμηλος. vti et Phauor.) τὸ παχὺ σχοινίον Suid. Schol. Aristoph. Vespp. 1030. lege Voss. in Etymol. Poëtice, vt ἐρεμνὸς p. 297. C. Hesych. ἀμφίσβαινα, λέγεται καὶ διὰ τοῦ 381
μ ἀμφίσμαινα. Varro de Re Rust. l. 2. c. 1. A
oves dicuntur *belare,* a Graeca voce μῆλα.

ν, Antique, ante β, π, μ, φ, ὁ; vt γηραιὸμ βιοτᾶς, τὴμ πόλιν, ἐμ Μαγνησίᾳ, τὴμ Φιλίαν, τῶμ ὁσίωμ. p. 163. D. 164. A. sic Dorice, πέμπε p. 189. B. Latine, in fine vocum; vt σκῆπτρον *sceptrum,* μοῦσαν *musam,* κομήτην *cometem,* θεὸν *Deum,* Σωκράτην (p. 25. A.) *Socratem,* Αἰακιδῶν *Aeacidum,* θεῶν *Deum.* μουσάων *musarum, r* injecta propter Euphoniam. εἴην *essem.* Inscript. Gruter. p.
B 340. 4. *forsitam.* et p. 1088. 4. *im perpetuum.* In Hebraeo-Graecis; vt עדן Ἐδὲμ Gen. 2, 8.

ν, τ in vocibus compositis ex ἀνὰ, κατὰ, abjecta finali, ante β, μ, π, φ, Poëtice; vt ἀμβωμοῖσι, ἀμμέγα, ἀμπέλαγος, ἀμφαδὸν, καμβαίνει, καμμίξας p. 330. et p. 331.

π; Dorice, vt ματῶ p. 144. C. Hesych. ἀβρεμής· ἀβλεπής. Κύπριοι. Latine, ὕπνος *somnus* Voss. in Etymol. *sopnus* A. Gell. l. 13. c. 9.

s; Latine, Priscian. p. 25. transit *s* in *m,* vt *rursum* pro *rursus, dimminuo* pro *disminuo* Te-
C rent. Adelph. Act. 4. Sc. 2. v. 32.

υ; Latine. Fest. *Samnitibus* nomen factum, propter genus hastae, quod σαυνία appellant Graeci. Hesych. σαυνίον, ἀκόντιον βαρβαρικόν. lege notas Dacerii in Festum.

v; Latine. Fest. *promulgari,* quasi *prouulgari.*

Additur; Poëtice, vt ἀμφασίη, ἀσύχιμος p. 293. A. ἄμβροτος Hom. Ιλ. υ. v. 358. In vocibus Hebraeo-Graecis ante ב vel פ, vt נבה Νομβὰ 1 Reg. 21, 1. מף Μέμφις Hos. 9, 6. Latine, vt
D *fere, ferme.* Gruter. Inscript. p. 460. 3. *Neptumni.*

Geminatur; Poëtice, vt ἄμμορος p. 293. B. ἔμμαθε p. 315. B. ψάμμαθος Pind. Pyth. Od. 9.
582 v. 84. pro ψάμαθος Hom. Ιλ. ψ. v. 15. Dorice,
A vt ὔμμες p. 195. D. et correpta praecedente, vt ἄμμες p. 193. B. ἐμμὶ p. 206. C.

Demitur; Ionice, vt ἀπεξηραμένον p. 124. C. Poëtice, vt ἐγχρίψας p. 293. A. τυπάνου Lucill.

apud Anthol. l. 2. c. 6. (T. II. p. 325. ed. Brunck.) Brod. p. 189. „pro τυμπάνου: Potest tamen τυμ corripi, vti in Homeri Hymn. in Matr. Deor. v. 3.“ (vbi tamen Wolfius itidem edidit τυπάνων.) Latine, vt σκίμπων *scipio, mamma, mamilla.*

Transponitur; Poëtice, vt ἀμιθρεῖν p. 293. B. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt השמינית Ἀμασενὶθ B
1 Chron. 15, 21. Latine, vt μορφὴ *forma.* μῶν *num.*

Syllaba με inseritur Dorice, ante ν Infinitiui, plerumque breui praeeunte, longa interdum seruata, αι finali assumpta vel rejecta; vt ἔμεν, ἔμεναι p. 209. A. ἀκουέμεν, ἀλεξέμεναι p. 231. D. ἑστάμεναι p. 131. B. πεπληγέμεν, κεκτάμεναι, διακριθῆμεν, φανήμεναι, πεινήμεναι, φιλήμεναι, ἀριθμήμεναι p. 232. B. C. θέμεν, θέμεναι, δόμεν, δόμεναι p. 236. C. εἶμεν, ἦμεν, ἤμεναι p. 209. B.

μ interdum duplicato; vt ἔμμεν, ἔμμεναι p. 209. A. ἀρόμμεναι p. 232. B. penultima producta C
Poëtice, vt τιθήμεναι p. 324. C.

N

Pro d; Latine. Donat. in Terent. Phorm. Act. 2. Sc. 2. v. 16. „*tenditur.* legitur et *tennitur;* habet enim *n* litera cum *d* communionem.“

λ; Dorice, vt φίντις, ἦνθε, γέντο p. 145. A. Steph. de Vrb. in voce εὐκαρπία. τὴν οὐδὲ Λαΐδα τινὲς λέγουσιν, ἀλλὰ Ναΐδα. lege Harpocrat. in Ναΐς. In vocibus Hebraeo-Graecis, D
vt אליפלהו Ἐλιφενὰ 1 Chron. 15, 18. Latine, vt γρυλλίζω *grunnio.*

583 μ; Latine, vt μὴ *ne. con* Inscript. Grut. p. 325.
A 7. pro *cum* retinet *n* ex Graeca origine σύν. *conparauerunt* Id. p. 383. 4. *parten* Id. p. 946. 6. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt מצרים Μεσραῒν Gen. 10, 6. ex vsu Chaldaeorum, qui finiunt plurales per ן. Suidas tamen habet Μεσερὲμ, et in voce Αἴγυπτος, Μεστρέμ; at Eusebius in Chron. p. 11. l. 33. Μεστραΐμ: per metathesin: nam צ valet τσ. τσαδὴ Lament. Cap. 1. v. 18.

π; vt ἂν pro ἀπὸ in Gruteri Inscript. p. 251. B.

B ρ; Latine, vt πλήρης *plenus.* Priscian. p. 150. ex Catone affert *plerus*, ex Pacuuio *pleros.* Inde *plerique.* [Sed p. 146. „*plenus* quasi a *pleo* verbo.“ *S.*] Gruter. Inscript. p. 223. 1. *fontunatus.* In vocibus Hebraeo-Graecis; vt עבר Αὐνὰν Gen. 14, 13.

σ; Dorice, vt ἐντὶ pro ἐστὶ p. 206. C. ἐν cum Accusatiuo pro ἐς p. 250. C. vnde *in* apud Latinos Accusatiuo etiam jungitur. Latine, Fest. *hemina* ex Graeco ἥμισυ. aut (Voss. in Etym.) ab ἧμι, vt *na* sit vocis productio.

C τ; Dorice, in vocibus compositis ex κατὰ post abjectam finalem, ante ν; vt καννεύσας p. 331. A. Latine, vt πίτυς *pinus.*

ι; Dorice, vt αἰὲν p. 244. B. ἐνς pro εἰς p. 251. A. τιθὲνς p. 240. A. Vnde Latinis -ενς in finibus suorum Participiorum.

-σι in Pronomine φὶν p. 196. B. et Perfectis Verborum; Dorice, vt ἔγνωκαν p. 227. B. sic Vulg. Gr. εὕρηκαν Matth. 2, 11. et ἐγράφηκαν Luc. 10, 20. licet Passiue significet, ejusdem
D est formae, pro γεγραφήκασι a γεγράφηκα 2 Maccab. 1, 7.

-σαν in Indicatiuo Dorice et Poëtice; Imperatiuo

Attice; vt ἦν p. 207. C. ἔφυν, ἔγνων p. 234. C. μιάνθην, ᾔδειν p. 321. C. ἔστων, ἐσέσθων p. 44. C. δικαζέσθων, θεασάσθων p. 67. C. D. 384
correpta penultima, in Potentiali, Attice; et A
Indefinitis Indicatiui, Dorice; vt εἶεν p. 44. C. δυνηθεῖεν, δοῖεν p. 68. A. ἐφίλαθεν p. 229. C. ἔσταν p. 234. A. Huc refer -ντων Imperatiui pro -τωσαν, Attice; vt γραφόντων, δρώντων, λυπούντων, κιρνάντων, ὀμνύντων, παραθέντων p. 66. et 67. Inde apud Latinos, *legunto.*

Additur medio; Attice in Thematibus et Perfectis Verborum, vt *θίγω θιγγάνω*, vnde *tango; δαρ-* B
θέω δαρθάνω, ἐλάω ἐλαύνω, *βάω βαίνω*, *φάω φαίνω*, ἁμαρτέω ἁμαρτάνω; et correpta penultima, vt φεύγω φυγγάνω, τεύχω τυγχάνω, λήβω λαβέω (vnde καταλελάβηκε p. 119. B.) et λάμβω (vnde λάμψομαι, λαμφθείη p. 119. C.) λαμβάνω, λήχω λαγχάνω, λήθω λανθάνω, μήθω μανθάνω, κέχανδα, πέπονθα, λέλογχα p. 50. B. C. D. Poëtice, vt σπερχνὸς p. 293. C. ἐκλίνθην p. 318. C. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt תחני Θανθαναΐ Ezr. 5, 3. Latine, vt πήγω πάγω *pango*, λείχω *lingo*, σχίζω *scindo*, μέγας *magnus*, ἑκατὸν *centum.* εἴκατι C
viginti. μείων *minor* (aut a μινυὸς, μικρὸς, Ἀττικῶς Eustath. p. 116. l. 35.) τόκα *tunc.* Gruter. Inscr. p. 503. 2. *trigensimus.* Priscian. p. 552. *totiens, quotiens, multotiens, aliquotiens.*

Fini in Pronominibus Neutris, vt τοῦτον πέλαγος p. 37. A. In tertia persona post diphthongum ει Attice, vt ᾔδειν p. 64. A. In Pronominibus Dorice, vel sola, vel cum η, vt ἐγὼν, ἐγώνη, τύνη, ἐμὶν, τὶν, τεῖν p. 192. B. C. D. p. 193. A. p. 194. B. p. 195. A. Poëtice, post ι ante consonam, vt φρεσσὶν κόρακες p. 304. B. In

D vocibus Hebraeo-Graecis, vt אוי Εὐὶν Num. 31, 8. Latino-Graecis, vt Cato Κάτων.

Geminatur; Poëtice, vt συννεχὲς p. 293. D. ἔννεπε p. 315. B. βλοσυροννύχιαι Orph. Eumen. v. 9.
385 Latine, vt ἔνος (ἐνιαυτὸς Suid.) ἔννος *annus*
A Fest.

Demitur medio; Dorice, vt ἀδρὶ p. 145. A. Poëtice, vt ἔνατος p. 308. C. βαρυθεῖεν p. 318. A. Latine, vt *Clytemestra* Auson. Epitaph. 1. *cojux* Gruter. Inscr. p. 25. 3. *Clemes* Id. p. 533. 5. vti Κλήμης, pro *Clemens. conubium* Gruter. Inscr. p. 573. 2. et Dausq. Orthog. tom. 2. p. 93. et Laurenberg. antiquar. p. 289.

Fini; Attice, vt ἢ pro ἦν p. 44. B. et in Accusatiuo Singulari secundae, vt τὸν λεὼ p. 19. A. vti -να et -τα in Accusatiuo tertiae, vt Ἀπόλλω, Ποσειδῶ p. 22. B. τὸν ἵδρω p. 23. A. In vo-
B cibus Graeco-Latinis; vt Πλάτων *Plato*, δράκων *draco.* vti obseruat Priscian. p. 24. [Cf. ibid. p. 197. Et in accusatiuo, vt *Atho* Virgil. Georg. 1. v. 332. *S.*]

Seruatur in componente Praepositione συν- ante σ, Antique; vt συνσφραγίσθη p. 164. B. sic Latine, vt *conlegium*, *conrepta* Dausq. Orthog. tom. 2. p. 93. Priscian. p. 513. *con* et *in* raro *l* et *r* sequentibus solent scribentes conuertere. *inluxit inponito* Dausq. Orth. tom. 2. p. 166. *inrito* Id. p. 169.

Ξ

C Pro ζ; vt ξιβύνη p. 3. C. Latine, vt ἐρίζω *rixor.* In vocibus Hebraeo-Graecis, vt בוז Βαὺξ Gen. 22, 21.

κ; Ionice et Dorice, vt ξοινὸς p. 99. A. ἴξε p. 217. C. εἴξασι p. 225. C. Latine, vt μαλακί-

ζειν *malaxare* Varr. l. 5. de ling. Lat. c. 10.
Heraxlione Gruter. Inscr. p. 1126. 1.

σ; Attice, vt ἀναξυρὶς p. 3. B. ξὺν p. 72. A.
Dorice, vt κλὰξ p. 145. B. ὄρνιξ p. 179. C.
ἐνάριξε, ἐγέλαξε, καθίξας p. 215. A. B. C.
Latine, vt Αἴας *Ajax* Priscian. p. 25.

σσ; Ionice, vt διξὸς p. 114. C. sic ὀρύσσω ὀρύ- D
ξω. Latine, vt πάσσαλος *paxillus*, πίσσα
pix. *Vlyxes* Quintil. l. 1. c. 4. §. 16. vbi Ges- 386
nerus dedit *Vlyssem*. Dausq. Orth. tom. 2. p. A
354. *milex* Gruter. Inscr. p. 38. 7.

Additur; Latine, vt κορώνη *cornix* Isidor. Orig.
l. 12. c. 7.

Seruatur in componente ἐξ- ante σ, vt ἐξσφράγισμα
p. 165. A. Latine, *exfociunt* pro *effugiunt* Gruter. Inscr. p. 404. 1.

Π

Pro β; Dorice, vt βούλιμον. אזוב ὕσσωπος. *ap-* B
senti p. 145. B. C. *apsens* seruat *p* suae originis ἀπών. Latine, vt Κάνωβος *Canopus*.
βλέφαρον *palpebra*. βόσκω *pasco*.

γ; Latine. A. Gell. l. 1. c. 18. ex Varrone. *leporem* λαγωὸν dicunt.

κ; Dorice, vt πύαμοι p. 145. C. Latine, vt λύκος *lupus*.

μ; Dorice, vt ὄππατα p. 145. C. p. 289. B. ὄρ-
πι Ibid. πέδα p. 251. C. Latine, vt μόλιβος
plumbum. aut per metathesin, et praefixo *p*. C

τ; Dorice, vt σπολὴ (vnde *spolium*. aut a σκῦλον.) σπάχυς *spica* p. 145. D. πέμπε p. 189.
B. Poëtice, vt πίσυρες p. 308. B. Hesych.
σπάδιον, στάδιον. Vnde Latine, *spatium*.
ταὼς *pauo* Canin. in Hellen. Poëtice, in κατὰ

abjecta finali ante π, vel φ; vt καππεδίον,
κὰπ φάλαρ', κάππεσον p. 330. B. C. p. 331. A.
κάπφαγε κατάφαγε Hesych.

φ; Ionice, vt ἐπεξῆς, ἐξαπίνης p. 133. B. ἀμ-
D πέχειν p. 134. B. p. 355. C. Barbare, vt πυ-
λάττω p. 159. C. Latine, vt πορφύρα *pur-
pura* Priscian. p. 15. βλέφαρον *palpebra*,
387 φαινόλης *paenula*. A. Gell. l. 1. c. 18. *puteus*
A φρέαρ (et Dion. Hal. p. 204. l. 26. fallitur,
vsurpando φρέαρ pro *puteal*. lege Sylburg.
Not. ac Voss. in Etymol.) aut a βυθὸς, vti Canin. in Hellen.

ψ; Latine, vt ψύλλα *pulex*.

Additur; vt σκύπφον p. 145. D. צפרה Σεπφώρα
p. 146. A. Latine, vt σκαλεύω *scalpo*. Varr. de ling. Lat. l. 5. c. 10.

Geminatur; Poëtice, vt ὁπποῖον p. 294. B. ὁππόσος Hom. Οδ. ξ. v. 47. Latine, vt *lippus* a λί-
B πος, vel λιπεῖν, vel λημάω, vel λείβω Voss.
Etym.

Demitur initio; Poëtice, vt ἀλαιὸς p. 294. B. Latine, vt πλατὺς *latus*.

medio; Poëtice, vt κάπεσον p. 331. A.

Ρ

Pro d; Latine, vt *caro* a *cado*, vel quod anima *careat*. Donat. in Terent. Hec. Act. 5. Sc. 4. v. 27.
„*meridies, medidies*, quod est insuauius." Cf.
Cicer. Orat. c. 47. et Varr. de ling. Lat. l. 5. c.
2. et Priscian. p. 114. et Donat. l. l. v. 62. *ar-
vorsario* Grut. Inscr. p. 507. l. 15. *aures* ab
C *audio* Lactant. de opific. dei 8, 8. et Voss. Etym.
Antiquissimi pro *ad* ponebant *ar*, *aruenas*,
aruocatos, *arfines*, *arfari* dicentes. Priscian. p.

27. Dausq. Orth. tom. 2. p. 59. [Sic *apor* pro *apud* dixerunt antiqui, auctore Festo. Cf. Laurenberg. antiquar. p. 36. et 376. *S.*] et Dores ἂῤ pro πρὸς p. 252. B. רעואל 'Ραγουὴλ Num. 1, 14. propter ר et ד similitudinem.

λ; Attice, et Dorice, vt κρίβανος p. 4. Φαῦρος p. 146. B. אשבל 'Ασυβὴρ Ibid. Latine, χελιδὼν *hirundo* Voss. in Etym. ex Scalig. vti Graeci *flagellum* Φράγελλον, vnde Φραγελλώσας
Matth. 27, 26. D

ν; Latine, vt δεινὸς *dirus* Voss. in Etym. ex Vett. Gloss. μονὴ *mora*. In Hebraeo-Graecis,
vt עכן Ἄχαρ Jos. 7, 1. In Infinitiuo *-ere* pro 388
-ειν, λέγειν *legere*. In Comparatiuo *-or* pro A
-ων, ἀμείνων *melior*.

σ; Dorice, vt σκληροτὴρ, Μιλήσιορ, κλέορ p. 146. B. C. ὅπωρ Decret. Spartan. contra Timoth. κάῤῥων p. 188. A. pro κάρσων, κράσσων, κρατίων, a κρατὺς Etymol. p. 492. l. 45. Latine, vt παῖς *puer*. τύρσις *turris*. Hesych. τύρσις· πύργος. *ero* ab ἔσω ἔσομαι. λέγεσαι *legeris* vel *legere*. λέγεσο *legere* in Imperatiuo. In Futuro Potentialis *-ro* pro -σω, vt *le-*
gero, amauero. sed Graeca Characteristica red- B
it in his, *faxo*, *adaxo* (Voss. Art. Gram. l. 5. c. 41.), duplicatur in his, *impetrasso*, *leuasso*, vti δαμάσσω p. 314. D. *-rio* pro -σείω, vt γαμησείω *nupturio*.

τ; Dorice, vt ῥοῦτο p. 198. A. Poëtice, in κατὰ abjecta finali ante ρ, vt κὰῤ ῥόον p. 330. C. καῤῥέζουσα p. 331. A. Scalig. de caus. ling. Lat. c. 54. extr. „*t* mutatur in *r*, si a *patre*, non a *parente*, fit *parricida*: sed hoc plus placet nobis."

Aspiratione *h* Latina, vt *rujus*, *incroandi* Grut. C
Inscr. p. 121.

Additur; Attice, vt Φλαῦρος p. 4. A. (λ transposita) pro Φαῦλος. In Hebraeo-Graecis, vt אכד Ἄρχαδ Gen. 10, 10. אחי 'Αχὶρ 1 Chron. 7, 34. Latine, vt νυὸς *nurus*. Injicitur ad vitandum hiulcum vocalium sonum; vt in Genitiuis Nominum ac Praeteritis Verborum, μουσάων *musarum*, ἔα *eram*, ᾔδεα *noueram*.

Geminatur; Poëtice, vt βοῤῥᾶ p. 362. A. ἄῤῥαξε p. 294. C. Latine, vt γηρύω, γαρύω (Pind.
D Olymp. Od. 1. v. 5.) *garrio*.

Demitur; Attice, Dorice et Poëtice, vt ἀλάβαστον p. 4. A. ποτὶ p. 252. C. αἱμορόος p. 294. B. ἔριψε p. 315. D. ἔμποθεν p. 328. A. σκᾶπτον Pind.
389 Olymp. Od. 1. v. 19. pro σκῆπτρον Hom. Ιλ. α.
A v. 28. σκηπτοῦχος Ibid. v. 279. σκῆπτον tamen est magis Analogum, a σκήπτομαι, sed minus in vsu. In Hebraeo-Graecis, vt דרמשק Δάμασκος 1 Chron. 18, 5. at דמשק Gen. 15, 2. Latine, vt λέκτρον *lectus*, magis analoge a λέλεκται.

Transponitur; Dorice, et Poëtice, vt ἐροτὴν p. 147. A. ἀταρπὸς p. 294. C. κραδία, ἔπραθον p. 295. A. In Hebraeo-Graecis, vt בחרים βαρακὶμ 2 Reg. 3, 16. sed בחורים βαουρὶμ Ibid. 16, 5.
Latine, vt χάρις *gratia*, νευρὸν *neruus*, ἅρπαξ
B *rapax*, ἕρπω *repo*, τέρην *tener*, βραδὺς *bardus*.

Geminatur et transponitur Dorice, vt Πέῤῥαμος, μέτεῤῥος p. 147. B.

Σ

Vocatur σὰν a Doriensibus. p. 147. B.

Pro δ; Latine, vt ῥόδον *rosa* Varr. l. 4. de ling. Lat. c. 21. *Clausus* (Virg. Aen. l. 7. v. 707.) cui postea *Claudio* nomen fuit. Liv. l. 2. c. 16.

ζ; Latine, vt *Saguntum*. Σάγουντον, κτίσμα
Ζακυνθίων. Strab. p. 159. B. Priscian. p. 29. C

ϑ; Dorice, vt σιὸν, παρσένε, ἔλσοιμι, σέτω p. 147. C. Latine, vt ϑέραψ (p. 332. D.) *seruus*. Salmas. de Vsur. p. 256.

κ; Ionice, vt παρήσωσι p. 131. A.

λ; vt *Asdrubal*, *Hannibal* (אזרובעל Bochart. Chan. p. 825. *Azrubal* in Vet. Inscript. Inde *Asdrubal*. z in sd Dorice.) Ἀσδρούβας Polyb. p. 123. Ἀννίβας (omissa aspiratione) Id. p. 26.

μ; Attice, vt πέφασμαι p. 52. C.

ν; Dorice, vt μεὶς p. 148. B. ἧς p. 207. B. ἧμες D
p. 207. C. p. 209. B. ἥκομες p. 222. C. (vnde
apud Latinos *-mus, legimus*) γελάϊς p. 231. C.
αἰὲς p. 244. D. in Hebraeo-Latinis, vt אמין 390
Ἀμὼς 4 Reg. 21, 18. ob similitudinem ו et ן. A

ξ; Attice, vt τεθνήσῃ p. 46. A. Latine, vt κόραξ *coruus*. Grut. Inscr. p. 559. 5. *cojus* pro *conjux*. et p. 516. 5. *sestus* pro *sextus*. et p. 1059. 4. *visit* pro *vixit*.

π; vt ὑσμίνη p. 331. A. quasi ὑπομίμνη. Latine, vt πταρνύω *sternuo*. Voss. Etym.

ρ; Attice, vt ἄρσεν p. 4. B. πρόσω p. 133. C.
pro πόρρω, transposito ρ. Latine, vt *dos-
suaria* jumenta Varro de re Rust. l. 2. c. 10. et B
Quintil. l. 1. c. 4. §. 13. „vt *Valesii* et *Fusii* in *Valerios Furiosque* venerunt; ita *arbos*, *labos*, *vapos* etiam et *clamos* ac *lases*, aetatis fuerunt.“ Fest. „*arbosem* pro *arbore* Antiqui dicebant, et *robosem* pro *robore*.“ Id. „*quaesere* ponitur ab antiquis pro *quaerere*.“ lege Varr. de L. Lat. 6, 3. Cic. ad Div. 9, 21, 4.

Voss. Art. Gram. l. 5. c. 41. et Laurenberg. antiquar. p. 78. 205. 371. 376.

τ; Dorice, vt σαμὰν p. 187. A. Barbare, vt σὶ
p. 159. C. Latine, vt ὀστᾶ *ossa* Priscian. p.
29. *potis sum*, *possum* Busb. Rud. Metr. ναυ-
C τία *nausea*. Hesych. ναυτιάσαι· ἐμέσαι. ναυ-
σίασις· βδελυγμός. *nautea* Plaut. Asin. Act. 5.
Sc. 2. v. 44. ῥητίνη *resina* Isid. Orig. l. 17. c.
7. πτύω *spuo* per metathesin.

χ; Latine, vt χάλιξ *silex* Voss. Etym.

ψ; vt σίττακος Salmas. Exercit. in Solin. p. 1014. ex Arriani Indicis c. 15. σίττας, ἔνιοι δὲ τὸν ψίττακον λέγουσι Hesych. India *sittacen* vocat Plin. l. 10. c. 42. βίττακος Ctes. Indic. c. 3. p. 12. l. 31. Sic vox vtraque exhibet literas βσ, ex quibus conflatur ψ vocis ψίττακος.

D Spiritu vtroque, Latine; vt εἰμὶ *sum*, εἰ *si*, ῥο-
φέω per metathesin *sorbeo*, Voss. Etym. ὑπὲρ
super, Busb. Rudim. Metr. ἵδρως vel ὕδωρ *su-
dor*, Voss. Etym. ἕδος *sedes*, ἥμισυ *semis*. ex
391 Graeco trahuntur alia, quae *s* literam pro aspi-
A ratione habent, vt ἑπτὰ *septem*, ὕλη *sylua*.
Fest. ἕ *se*. ἕξ *sex*. ἅλλομαι *salio*. ἵστημι
sisto.

Additur initio; Poëtice, vt σμικρὸς p. 295. C. Latine, vt γράφω *scribo*. κάραβος (Hesych.) *scarabaeus* Voss. Etym.

medio; Attice in Duali et Plurali Imperfe-
cti εἰμὶ, ἥστην ἦστε p. 44. B. ἦσμεν p. 207. C.
Dorice, in Futuro primo post liquidas sublato
B circumflexo; vt κέλσω, τέρσω, ὄρσω p. 216. D.
in prima plurali Passiuorum; vt πελόμεσθα p.
229. B. Poëtice, vt θεόσδοτος p. 295. D. ταυ-
ροσφάγος Lycophr. v. 47. Tzetz. οἱ γὰρ Ἴωνες

οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι Θεόσδωρος καὶ Θεόσδοτος· οἱ δ' Ἀττικοὶ ἀποβάλλουσι τὸ σ. Δίκειν· (Pind. Olymp. Od. 10. v. 86.) βάλλειν, ὅθεν καὶ δίκον καὶ δίσκον Hesych. Latine, vt μυῖα *musca*. *at ast*. Fest. *poesnis poenis*, *casmenas camenas*, *coesnis coenis*. Grut. Inscript. p. 204. l. 3. *dixserunt*.

Fini; Dorice, vt οἴκαδες p. 246. D. In C
Latino-Graecis, vt Catilina Κατιλίνας Appian. bell. civ. 2, 2. p. 207. lege Priscian. p. 119. In Graeco-Latinis, vt νῷ *nos*. Gruter. Inscript. p. 527. 6. *conjunxs*.

Geminatur; Poëtice, vt μέσσος p. 296. A. ὅσσον Hom. Ιλ. α. v. 186. ἄνδρασσι p. 304. B. ἐσσὶ, ἔσσομαι p. 312. B. C. δαμάσσω p. 314. D. et p. 315. πεφρίκασσι p. 322. A. Latine, vt *bassim* Gruter. Inscript. p. 129. 1. *vssuris* Id. p. 1090. 21. *diuissiones* Quintil. l. 1. c. 7. §. 20.

Seruatur in Vocatiuo Nominum primae in -ης, Attice, vt ὦ Χρύσης p. 18. B. D

Demitur initio; Dorice, vt φὶν p. 196. B. Poëtice, vt μάραγδος p. 295. B. Latine, vt στέγω *tego*.

medio; Attice, in futuris Hyperdissyllabis ab -ίζω, circumflectendo ῶ; vt ἀκουτιῶ p. 46. B. Sic -άσω -έσω -ώσω, facta contractione; vt 592
ἐργᾷ, προσαμφιῶ, ἐρημοῦτε p. 47. et p. 48. A. A
in Indefinitis primis, per syllabae syncopen; vt ἔγημα, εὗρατο, ἐπεμαρτυράμην, ἔχευα, ἐξέχεα p. 49. sic Latine, *dixisti dixti* Martial. l. 4. Epigr. 15. *dixisse dixe* Plaut. Poen. Act. 5. Sc. 2. v. 1. Ionice, in secundis personis Singularibus Passivae Terminationis, vt ἔσεαι p. 118. C. φαίνεαι, ἴδηαι, ἐνετέλλεο, ἕπεο, ἐδέξαο p. 127. A. B. C. Dorice, in foemininis terminationibus, vt μῶα, πᾶα p. 148. C. ἐκλιπῶα p. 239. C. Poëtice, ut 'Οδυ- B

σεὺς p. 295. B. ἐμὲν p. 206. D. ἁρπαμένης p. 319. B. ὄπιθεν p. 328. C. ὧτε p. 329. B. ὅτις p. 307. A. Latine, vt ψύλλα *pulex*. Grut. Inscr. p. 1. 5. *jusit*. vti et Quintil. l. 1. c. 7. §. 21.

Fini; Dorice, in Vocatiuo nominum in -ης Declinationis quintae, vt Σώκρατε, apud Latinos *Hercule*. p. 184. C. (Priscian. p. 192. ex Cicerone, *Socrate*) ac primae, η correpta per α, vt
C βαθυμῆτα; sic Latini, *cometes cometa*, *Geometres Geometra*. p. 173. B. C. D. p. 174. A. D. et in Graeco-Latinis ab -ας, vt Μαρσύας *Marsya* Lucan. l. 3. v. 207. Priscian. p. 119. 120. Quint. l. 1. c. 5. §. 61. *Hermagora* apud Ciceronem. Casaub. in Theocr. c. 10. p. 32. notat, hanc terminationem -τα reperiri etiam in Accusatiuo, vt πολεμιστὰ σίδηρον Orph. Μαγνῆτ. v. 6. βοῦν ἀρότα ex lege Demonassae Cypriorum Reginae apud Dion. Chrys. Orat. 2. de fortuna. sed Edit. Morel. p. 592. ἀροτῆρα. Dorice σ abjicitur ex Accusatiuo Pronominum, α praeeunte in ε mu-
D tata, vt ἄμμε, ἀμὲ, ὔμμε, ὐμὲ, ψὲ p. 194. A. p. 196. A. B. Antique, vt *lustratu' nitore* Cicer. Arat. v. 92. vti et apud Graec. Arat. v. 1002. —
593 πολύφωνος κορώνη. sic Edit. Morel. et Oxon.
A sed H. Steph. et Buhl. πολύφωνα. et paulo post v. 1022. — ἐννεάγηρα κορώνη.

Transponitur; Antique, vt *Terspichore* Grut. Inscr. p. 942. 14.

σδ

Pro ζ; Dorice, vt σδεὺς in nummis veteribus. Dausq. Orth. tom. 2. p. 340. τράπεσδα, σδεύγλᾳ p. 149. A. μέσδων p. 188. B. ὀρίσδω p. 213. A. ἔρασδε p. 245. B.

σκ B

Pro ξ per metathesin; vt. *σκιφύδρια* p. 149. B. *σκένος* et *κσένος*, *legs* p. 149. B. C. *διδάσκω* Fut. *διδάξω*. Latine, vt *ἴξος viscus*.

Inseritur Imperfecto et Indefinitis, Ionice; vt *ἔσκον*, *ἔσκε* p. 118. B. *ἄγεσκον*, *λάβεσκε* p. 125. C. *ἐρητύσασκε* p. 352. B. vnde fiunt themata in *-σκω* apud Poëtas, vt *ἴσκω*, *ἀγνωσσάσκω* p. 314. B. p. 352. B. C. Latine, *quiesco*, *stupesco*. A. Gell. l. 6. c. 15. *βάω βαίνω βάσκω* (Hom. Ιλ. *β*. v.
8.) *χάω χαίνω χάσκω*, *hio hisco*. *hiasco* ex C
Catone Dausq. Orth. tom. 2. p. 157. *δαῶ disco*. *γνόω γνώσκω scio* (Busb. Rud. Metr. *s* pro *ν*, et *c* pro *γ*, ac metathesi facta) *scisco*.

σσ

Pro ζ; Dorice, vt *μάσσων* p. 188. B. pro *μέζων*. vel a *μακρός* p. 358. B. *φράσσω* p. 213. C. אזוב *ὕσσωπος* Leuit. 14, 52. Latine, vt *μάζα massa* Priscian. p. 29. *πατρίζω patrisso*, *πιτίζω pitisso* Id. p. 18. [*ἀττικίζω atticisso* Plaut. Menaechm. prolog. v. 12. vbi v. Taubm. *S*.]

θ; Ionice, vt *βυσσὸς* p. 99. A. D

πτ; Dorice, vt *ὄσσομαι* p. 213. A.

δι, θι, κι, τι, χι in Comparatiuis; vt *βραδίων βράσσων*, *βαθίων βάσσων*, *γλυκίων γλύσσων*,
κρατίων κράσσων, *ταχίων θάσσων* p. 32. C. 394
παχίων πάσσων p. 358. B. vel *βράσσων* a *βρα*- A
χύς. Ibid.

ss pro *x*; Latine, vt *conflississet* Grut. Inscript. p. 298. 4. *ἄξονες asseres* Voss. Etym. Itali, *Alessandro*.

σι

Pro -ν; Dorice, vt *εἴξασι* p. 225. B.

Additur tertiae Singul. Subjunct. Act. Ionice, vt *ἐθέλησι* p. 127. D. p. 353. C.

Demitur Pronomini *σφὶ* Ionice, p. 115. B.

σαν

Pro ν; Dorice, vt *ἐσχάζοσαν*, *ἦλθοσαν*, *ἐγεννῶ*-
B *σαν*, *κατενοοῦσαν*, *ἐδολιοῦσαν* p. 225. D. et p.
226. A.

Pro εν; Dorice, vt *ἐκλείποισαν*, *ἔλθοισαν*, *ποιήσαισαν* p. 226. C. D.

κσ, πσ Antique pro ξ, ψ; vt ΠΣΟΙΚΗΕ ΚΣΕΡΟΝ p. 164. C.

T

Pro δ; Attice, vt *ἐντελέχεια* p. 5. A. Dorice, vt
θέμιτος p. 180. A. In Hebraeo-Graecis; vt
אשדודי *Ἀζώτιος* 1 Reg. 5, 3. Latine, vt *aliut*,
C *aput* Gruter. Inscript. p. 408. l. 14. et l. 4. *at*-
fines Id. p. 356. 1. Cf. Laurenberg. antiquar. p. 452. in vetustis operibus Vrbis nostrae et celebribus templis leguntur *Alexanter*, *Cassantra* Quintil. l. 1. c. 4. §. 16. *ἔνδον intus*. (*endogredi* Lucret. l. 1. v. 83.) *μύδος* (*ἄφωνος* Hesych. *μύνδος* p. 269. C.) *mutus*.

ζ; Dorice, vt *ὀρίτοντα* p. 213. A.

θ; Attice, vt *κολοκύντη* p. 5. A. Ionice, vt *αὖ*-
τις p. 133. B. Dorice, vt *ἄνητον* p. 149. D.
Barbare, vt *αἰτρία* p. 159. C. et Latine, *atrium*.
D *λήθω λάθω lateo*. *obturare* a *θύρα* Fest.
θρίαμβος triumphus. *ἄρθρον artus*.

κ; Dorice, vt *τῆνος* p. 196. D. *ἐττῶν* p. 250. D.
Latine, vt *Λευκετία* Strab. p. 194. (*Λουκοτο*-
395 *κία*) *Lutetia* Salmas. in Solin. p. 256. *Sarto*-
A *phagus* Grut. Inscr. p. 589. 7.

λ; Varr. de Rust. l. 5. c. 9. Antiqui *thetin thelim* dicebant. In Hebraeo-Graecis, vt אליפל Ἐλφὰτ 1 Chron. 11, 35.

π; Dorice, vt τεῖον p. 273. C. ἄππα p. 279. A. Latine, vt σπουδὴ *studium.*

σ; Attice, vt γλῶττα p. 5. C. Diog. Laert. 7, 56. κατὰ τὴν Ἀτθίδα, θάλαττα. κρείττων p. 33. A. τέτταρες, διττὸς p. 34. C. p. 35. A. πράττω p. 45. D. τεῦτλον p. 5. B. τήμερον p. 71. A. Steph. de Vrb. Θρᾶσσα, καὶ Θρᾶττα B Ἀττικῶς. Dorice, vt φράττω p. 213. A. pro φράσσω, pro φράζω Ibid. C. τῦκα p. 150. B. Ποτείδαν Ibid. A. εἴκατι p. 189. C. vnde *viginti.* τὺ, τεῦ, τοὶ, τὲ, τεὸς p. 194. B. C. et 195. et 198. B. vnde *tu, tui, tibi, te, tuus.* τελέται p. 216. C. εὑρήκατι p. 225. C. φατὶ, τίθητι p. 235. A. illud τ constanter seruatur in ἐστί. (Vnde apud Latinos abjecta ι tertia Sing. *-it, legit.*) ἵττω p. 236. A. πέρυτι p. 247. B. ποτὶ, προτὶ p. 252. C. In tertiis Pluralibus, ν praeeunte, et extrita υ vel ι di- C phthongorum ου vel ει; vt ἐντὶ p. 206. C. λέγοντι (vnde apud Latinos *sunt, legunt, amant;* abjecta ι, vti prius in secunda et tertia Sing. εἲς ἐσσὶ *es,* ἐστὶ *est.*) πεινῶντι, ἀδικοῦντι, ἁλώκαντι, ποιῶντι, φάγωντι p. 224. et p. 225. φαντὶ, ἐπιτίθεντι, διδόντι p. 235. B. C. Latine, vt *tot* a τόσα, et ὡς *vt* Voss. Etym. *myrtus* μυρσίνη, μύρτος· ἡ μυῤῥίνη Hesych. μύρτου Alcaeus p. 11. μύρτων Dioscor. l. 1. c. 156. μύρτα Aristoph. Auu. 160. Plat. tom. 2. p. 372. C. (Edit. H. Steph.) *mertare* et *pultare* Quintil. l. 1. c. 4. §. 14. Cf. D Laurenberg. antiquar. p. 8. 292.

σσ; Barbare, vt Ἀτυρία p. 150. C. Dorice, vt 396 τέτορα p. 189. A. Poëtice, vt τέταρες p. 308. A

B. In Hebraeo-Graecis, vt בלשאצר Βαλτάσαρ Dan. 5, 1.

f; Latine; Fest. *Rufuli* ac post *Rutuli* appellati sunt.

Additur initio; Dorice, vt τοὶ, ταὶ p. 172. C. τὼς p. 248. B.

medio; Attice, vt ἀνύτειν p. 6. B. Poëtice, vt πτόλις p. 296. B. πτόλεμος Hom. Ιλ. ζ. v. 328. huc refer μέτασσαι Id. Οδ. ι. v. 221. B Schol. μέσαι. Eustath. p. 1625. l. 29. κατὰ πλεονασμὸν τῆς μέσης συλλαβῆς. Latine, vt πέκω *pecto.* πλέκω *plecto.* Donat. in Ter. Phorm. Act. 1. Sc. 4. v. 36. „*protelet* et *protelum* a πρὸ et ἑλεῖν dictum est, quod est *ante* et *trahere.*" Grut. Inscr. p. 1059. 5. *vitxit.*

Geminatur; Attice, vt ἀνύττειν p. 6. B. Poetice, vt ὅττι p. 332. A. Latine, vt χύω χυτὸς *gutta.* Voss. Etym. *itter* Grut. Inscr. p. 1153. 3.

Demitur initio; Ionice, vt ἤγανον p. 99. B. Latine, vt τρώγω *rodo.* Voss. Etym. In voce Hebraeo- C Graeca, Σὸρ pro צור Ezech. 27, 2. at in צר Τύρος Jos. 19, 35. omittitur σ; ita vtraque vox exhibet literas τ σ, ex quibus conflatur צ.

medio nominum in -ας -ατος, Ionice, vt γήραος p. 109. B. ὀνείραϊ Coint. l. 12. v. 106. Dorice, vt πεμπὰς p. 189. B. Poëtice, vt ἀᾶται, μελιτῶν p. 296. A. Latine, vt κλέπτω *clepo.* Hesych. κλέπει· ἐξαπατᾶται. πτέρνα *perna.* Hesych. πέρνη, ἔνιοι δὲ μετὰ τοῦ τ πτέρνη.

Φ

D Pro β; Eustath. in Dion. Af. v. 460. ἀμφιλαφὲς κυρίως ἐστὶ τὸ δασὺ, οὗ ἐστιν ἀμφοτέρωθεν λαβέσθαι· τραπέντος τοῦ β εἰς φ Μακε-

νων ἔθει. *) *τοιοῦτον δὲ καὶ σοφὸς ἐκ τοῦ σέβω, καὶ στρεβλὸς ἀπὸ τοῦ στρέφω.* Latine, vt *βασκαίνω fascino*, *βύρμακας* (*μύρ-* 397
μακας Hesych.) *formica.* *θρίαμβος trium-* A
phus. βρέμω fremo.

[*) Quae de nominis ἀμφιλαφὲς origine disputant Eustathius, Etymol. p. 91. l. 22. et Aem. Portus in lexico Ionico, ea valde incerta esse docet Ruhnkenius ad Timaei lexic. Platon. *S.*]

γ; Dorice, vt *φλέφυρα* p. 150. C.

θ; Attice, vt *φλᾶν* p. 6. C. Dorice, vt *φὴρ*, (vnde *fera*) *φλίβεται* p. 150. C. Latine, vt *θύρα θύραζε foris foras.*

μ; *φόρμιγγα· μύρμηκα* Hesych.

π; Attice, vt *ἀσφάραγον* p. 7. *ἀνασφογγίζομαι* Clem. Alex. Paed. l. 2. c. 2. p. 152. B. Dorice, vt *Φερσεφόνη* p. 151. A. Latine, vt *βόσπορος bosphorus.* *τροπαῖον trophaeum.*
Ῥιπαῖα ὄρη Riphaei montes. B

f pro *ph;* Latine, vt *triumfis* Gruter. Inscript. p. 285. 6.

Additur; Latine, vt *ῥήγνυμι frango.*

Demitur initio; Attice, vt *ἡμὶ* p. 7. Latine, vt *φρύνος* (*βάτραχος* Hesych.) *rana.*

-*φι* vel -*φιν* Poetice additur Nominibus, Pronominibus, et Participiis; vt *νευρῆφιν, ἑτέρηφι, αὐτόφι, φαινομένηφι* p. 556.

X C

Pro γ; in Hebraeo-Graecis, vt שרוג *Σεροὺχ* Gen. 11, 20.

θ; Dorice, vt *ὄρνιχος* p. 179. C. In Hebraeo-Graecis, vt תרתדא *Καρχηδὼν* Bochart. Chan. p. 512. Latina vox *Carthago* seruat ת.

κ; Latine, vt *δάκρυμα lachryma.* A. Gell. l. 2. c. 3. „*h* Veteres nostri inserebant plerisque vocibus — *lachrimas*," etc. *ἀγκύρα anchora* Serv. in Virg. Aen. l. 1. v. 173. „Hoc nomen,
D cum in Graeco, vnde originem duxit, aspirationem non habeat, in Latino aspiratur." In vocibus Graeco-Latinis, vt כרובים *Χερουβὶμ* Gen. 3, 24.

φ; vt *κόψιχος* pro *κόσσυφος.* lege infra p. 398. A.

398 Demitur; Latine, vt *χλαῖνα laena.* Fest. *ἃς ἐφό-*
A *ρουν οἱ βασιλεῖς λαίνας, ὁ Ἰόβας χλαίνας φησὶν εἶναι* Plut. Vit. Numae c. 7. extr. p. 64. *ἀράχνη aranea.*

-*χι* additur Attice, vt *ναιχὶ, οὐχὶ* p. 71. A.

Ψ

Pro *σσ*; vt *κόσσυφος, κόψιχος* Athen. p. 65. A. D. Eustath. p. 1555. l. 64. *ὁ κόψιχος, ὅπέρ ἐστι κόσσυφος.*

σφ; Dorice, vt *ψέ* p. 196. B. vnde Latine, *ipse.*

B

CONSONAE LATINAE.

I

Pro ζ; vt *ζυγὸς jugum.* *ζεύγνυμι jungo.* *μέζων major.*

V

Pro β; vt *βούλομαι volo.* *βαίνω venio.* *βιόω vivo.* [Sic *placauile* et *deuitus* pro *placabile* et *debitus.* v. Laurenberg. antiquar. p. 474. *S.*]

φ; vt *σφῶ vos.*

χ; vt *μαλάχη* *malua*. Varr. de ling. Lat. l. 4. C
c. 21. *βραχὺς* *breuis*.

ου; vt *οὐαὶ* *vae*.

Spiritu vtroque initiali; vt *ἦρ* *ver*, *ἐσθὴς* *vestis*,
ἔντερος *venter*, *εἴκατι* *viginti*, *εἴδω* *video*,
ἐμῶ *vomo*, *ἶς* *vis*, *οἶνος* *vinum*, *ἶξος* *viscus*,
ἀλώπηξ *vulpes*, *ἕσπερος* *vesper*, *ἑστία* *Vesta*.

mediano (de quo p. 10. D.) vt *αἰὼν* *aeuum*,
ὕλη *sylua*, *δῖος* *diuus*, *ὄϊς* *ouis*, *ὠὸν* *ouum*,
ἐννέα *nouem*, *σίαλος* (per metathesin) *saliua*,
κλεῖς *clauis*.

V in perfecto patitur syncopen (vti *κ* apud Graecos, D
p. 52. A.) vt *inritât* Lucret. l. 1. v. 71. *petît*
Virg. Aen. 9. v. 9. pro *irritauit*, *petiuit*. vt alii
legunt in loco Virgilii.

399
A

V O C A L E S.

A

Pro *ε*; Ionice et Dorice, vt *μέγαθος*, *τάμνω* p.
99. D. *Ἄρταμις*, *τράφω* p. 151. B. *κλαῖδα*
p. 157. D. *φρασὶ* p. 180. D, *ἔγωγα*, *ἔγωνγα*
p. 192. B. *ἀμὲ* p. 193. A. *αἶθε* p. 244. B. *καὶ*
p. 246. A. *ὅκα* p. 246. D. *εὐδαιμονᾷν* p. 231. B
B. Latine, vt *μένω* *maneo*.

η; Dorice. Plat. Cratyl. p. 407. B. (Edit H. Steph.)
τῷ α ξενικῶς ἀντὶ τοῦ η χρησάμενος —
vt *γᾶ* p. 176. B. vnde *γαμετρία* Perictyone
apud Stob. Serm. p. 6. Steph. de Vrb. in *γῆ*.
*γήπεδον οἱ Τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ Δωρί-
ζοντες*. *μάτηρ*, *κλαῖς* p. 151. C. (Hinc *mater*,
clauis apud Latinos, quibus nil est familiarius,
quam *η* in *α* vertere, vt *κημὸς* *camus*, *μῆλον*

malum, *φηγὸς* *fagus*, *φήμη* *fama*, *πληγὴ*
plaga.) *ἁ* p. 171. C. *τὰν* p. 172. B. *Ὀρέστας*
C p. 174. C. *Ἀγχίσαν* p. 175. B. *ἐσθᾶτος* p.
180. B. *ἁμῖν* p. 193. C. *ἀμείφθην* p. 219. A.
ἐβαλλόμαν, *ἀνεχοίμαν*, *ἐπίστα* p. 228. B. C.
κτισάσθαν p. 229. A. *δαρὸν* p. 245. B. *ἔμπας*
p. 255. B. Antique, in Diphthongo *ῃ*, vt TY-
XAI, *ταῖ* p. 168. A. *αἶπερ* p. 244. B.

ι; Latine, vt *κιγκλίδες* *cancelli* Jul. Poll. 8, 17.

ο; Dorice, vt *ἄναιρον* p. 152. A. *εἴκατι* p. 189.
D C. *ἐφάγαμεν*, *ἔφυγαν*, *ἔλαβαν* p. 220. D. et
221. A. (sic Vulg. Gr. *εἴχαμεν* Hebr. 12, 9.
ἔλεγαν Johan. 19, 21.) *ἅτε* p. 244. D. Latine,
vt *ἄροτρον* *aratrum*, *λόγχη* *lancea*.

400 *υ*; Dorice, vt *βάνα* p. 152. A. Latine, vt *κύ-*
A *λιξ* *calix*. *κύων* *κυνὸς* *canis*. Huc refer quod
Vetus Commentator notat ad Horat. Art. Poët.
v. 277. — *peruncti fecibus ora*. *tragoedi* qua-
si *trygoedi*, *τρὺξ* enim *fex* Latine.

ω; Dorice, vt *Ποσειδάνιος* p. 152. A. *τᾶν* p.
172. C. *μουσᾶν* p. 175. D. *αἰγᾶν* p. 179. B.
κεστρᾶν p. 185. A. *πρᾶτος* p. 190. A. *χαλᾶ-
σι* p. 223. C. *νικᾶντι* p. 372. B. *κτανᾶν* p. 259.
A. *κοινάσαντες* p. 218. C.

ει; Dorice, vt *πετανὸς* p. 152. B. Latine, vt
B *κλεῖθρον* *clathrum*.

οι; Latine, vt *hara* a *χοῖρος* Voss. Etym.

ευ; vt *Δωριᾶσι* p. 27. C.

ου; Dorice, vt *Ἑρμᾶ* p. 174. D. *χρυσαλακάτα*
p. 177. C. D. *ἐκοινᾶτο* p. 218. C.

ν ante *-ται* et *-το*; Ionice, vt *εἴαται*, *κείατο*, *βε-
βλήαται*, *βεβλήατο*, *κεκλίαται* p. 354. *προ-
τιθέαται*, *ἐνιδρύαται*, *παρετιθέατο*, *ἱδρύατο*,
ἐπειρώατο, *ἐδεδέατο*, *βουλοίατο*, *δυναίατο*

p. 128. 129. 130. aliquando α, ο, η, ει praece-
dentibus in ε mutatis; vt δυνέαται, ἐβουλέατο,
οἰκέαται, ἐκέατο. Ibid. eam formam sequun- C
tur Praeterita impura, vt ἐφθάραται p. 354.
ἀπίκαται; tenuibus in asperas, σ in δ versis;
vt τετρίφαται, ἀποδεδέχαται, κεχωρίδαται,
κατεστράφατο, ἐτετάχατο, ἐσκευάδατο p.
128. 129.

Per crasin; Attice, ex αα, αε, εα, οα, οε, ουα,
ουε; vt τἄλλα p. 15. C. βεβᾶσι, ἑστᾶναι p. 52.
A. τἀκεῖ p. 15. D. ἐργᾶται p. 47. D. ὀδυνᾶ-
σαι p. 62. B. Πειραιᾶ p. 27. B. ὑγιᾶ p. 29. C.
τροφᾶς p. 26. C. ἐνδεᾶ p. 29. C. κατιᾶσι p. 65.
A. [Legitur in Festo „*remant*, repetant." pro D
remeant. Dausq. Orth. tom. 2. p. 270.] τἀρ-
γύριον, ἅτερος p. 15. A. τἀνδρὸς, θατέρου
Ibid. B.

Dorice, ex αη, ωα, ῳα, εα, εαε; vt τἄματα, 401
τἀγαθῶ, τἀγκίστρῳ p. 171. A. θᾶσαι, θᾶσθε A
p. 211. B.

Fit ex resolutione vocalium longarum et diphthon-
gorum; Ionice, η, ην, ει, ειν in εα; υ in υα;
ου in οα; vt γέα p. 100. C. ἔατε p. 118. B.
οἰκέαται p. 128. A. δεσπότεα p. 106. C. ἔα p.
118. B. ὑπερετίθεα p. 131. A. τιθέασι p. 130. C.
ᾔδεα p. 126. C. σβεννύασι, διδόασι p. 130. C.
Dorice, ει in εα, ου in αο, ῶ in άω et άο; vt
Ἀτρεάδαισι p. 153. A. Αὐγείαο p. 174. C. αἰχμή-
ταο p. 175. A. τάων p. 172. C. αἰχμητάων p.
175. C. μουσάων p. 176. A. Ποσειδάωνα, Πο-
σειδάονος p. 181. B. Poëtice, α et ᾳ in αα et B
αᾳ; vt ἀγοράασθε, δηριαάσθων, ὁράᾳς, ἐάᾳν
p. 313. A. B. C.

Initialis non augetur in verbis, Ionice; vt ἀμείβετο
124. C.

repetitur cum sequenti consona in praeteritis
verborum, et saepe augetur mutata in η, Attice;
vt ἀγάγετε, ἤγαγον, ἀκηκόεσαν, ἠκηκόεσαν p.
55. A. B.

Media seruatur incontracta in verbis puris, Ionice;
C vt βοάουσι p. 351. C.

Finalis seruatur in Praepositione ante vocalem, Poë-
tice; vt ἀνὰ ἄστυ: et in compositione, vt ἀνα-
οίγεσκον p. 330. B.

Additur initio; Attice, vt ἄσταχυς p. 7. B. ἀσπαί-
ρω p. 88. B. Poëtice, vt ἀπτερύονται p. 297. A.
ἄασα p. 316. B.

medio; Ionice, vt ἐπανισταίατο p. 127.
D. Dorice, vt ναυάται p. 152. B. Poëtice, vt
Ἀφαρητιάδαι p. 297. A. κεράατος, τεράατα p.
D 335. B. ναιετάασκον p. 313. B. φαάνθη p. 318.
C. ναιετάωσα p. 313. C.

402 Eliditur Attice; post α, η, ω, ου, ῃ, αι, οι, vt τὰ
A 'γαθὰ, μὴ 'λλην, ὦ 'ναξ, μακροῦ 'ποπαύσω,
τύχῃ 'γαθῇ, αἱ 'γαθαὶ, οἱ 'γαθοὶ p. 11. B. C.

Demitur initio; Poëtice, vt μαυρουμένη p. 296. C.
Latine, vt *mulgere* ab ἀμέλγειν Varr. l. 5. de
ling. Lat. c. 10.

medio; Dorice, vt ἄλλα p. 289. C. pro
ἀλάλη. Poëtice, vt γλακτοφάγος p. 296. D.
ἔθραξε Plat. tom. 3. p. 242. C. (Edit. H. Steph.)
pro ἐτάραξε. lege p. 297. A. ἔλσαι p. 318. A.
B ἐέλμεθα p. 319. B. μέματον p. 320. C. ἔοιγμεν,
μέμαμεν, εἰλήλουθμεν p. 321. A. Latine, vt
παλάμη *palma*, κυπάρισσος *cupressus.* (legitur
etiam *Cyparissus* Ovid. Metam. l. 10. v. 121. sqq.
in *cupressum* mutatus.) In diphthongo *au*, ver-
borum compositorum, vt *defraudo* Dausq. Orth.

tom. 2. p. 106. In diphthongo αι; vt βασκαίνω *fascino.*

fini, vt τὸν ἥρω p. 22. B. In Praepositionibus ante consonam; Poëtice, vt πὰρ Ζηνὶ, ἂν πέλαγος: et in compositione, vt παρφάμενος, ἀνστὰς, κατθέμεν p. 330. B. C.

E C

Pro α; Attice, vt ἔγχουσα p. 8. λεὼς p. 18. C. νεὼς p. 23. C. Ionice, vt γέμμα p. 97. C. ἔρσην p. 100. A. κέρεος p. 109. B. τέσσερα p. 114. A. ὀρέω p. 120. D. θαρσελέως p. 133. B. Dorice, vt Μεγέρα p. 152. C. ἀρχεῖαι p. 158. B. λεγόμεθεν pro λεγόμεθα p. 229. C. sic Φερόμεσθεν Vulg. Gr. Hebr. 6, 1. Poëtice, vt ἄνδρεσσι Hom. Ιλ. ε. v. 874. Latine, vt καμάρα *camera.* A. Gell. l. 4. c. 3. „*pellex* quasi παλλακίς." Sic in compositione *fatiscor, defetiscor.* Quintil. l. 1. c. 7. §. 23. „Cato Censo- D rius *dicam* et *faciam*, *dicem* et *faciem* scripsit."

η; Attice, in diphthongo ῃ; vt βούλει p. 63. A. Sic Antique, vt TEI p. 169. B. Ionice, vt ἔσσων A. 113. B. ἔσαν p. 118. B. ἐπόθεσαν p. 403
124. A. Poëtice, vt ξερὸς p. 297. B. Anti- A
que, vt μετακινέσαι p. 165. C. Latine, vt φὴρ *fera*, κρηπὶς *crepida.*

ι; Dorice, vt Νεώβη p. 152. C. Latine, vt χάλιξ *silex.* Quintil. l. 1. c. 7. §. 24. „*sibe* et *quase* scriptum in multorum libris est," et c. 4. §. 17. „*e* quoque *i* loco fuit, vt *Menerua*, et *leber*, et *magester* et *Dijoue* et *Vejoue*, pro *Dijoui* et *Vejoui.*" Huc refer *mare* pro *mari* Ovid. in Ibin v. 198. Tristt. 5, 2, 20. *here* pro *heri* saepe Plaut. Latini in sua diphthon-

B go *ae* habent *e* pro *i*, nam μοῦσα Datiuus Doricus et Nominatiuus Pluralis μοῦσαι fiunt *musae;* et efferunt (vti notat Quintil. l. 1. c. 7. §. 18. 19.) *pictaï* (Virg. Aen. 9. v. 26.) pro *pictae* in Genitiuo. Gruter. Inscript. p. 109. 7. *Caisare.* et p. 52. 12. *quaistores, aire.* Cf. Laurenberg. antiquar. p. 18. sq.

ο; in comparatione Adjectiuorum, σ seruato, vt σπουδαιέστερος, αἰδοιέστατος p. 30. C. Dorice, vt Ἀπέλλων. sic *Apellinem, compes, memordi* p. 152. D. v. Laurenberg. antiquar. p. 32. 272. 430. τεῖν p. 195. A. Latine, vt γόνυ *genu*, πόδες *pedes*, ἔλαιον *oleum.*
C *persona* πρόσωπον, nam περσὲ (per metathesin) et πρεσσὲ pro πρός σε p. 252. C. E contra *Proserpina* a Περσεφόνη. lege Voss. Etym. In Diphthongis; οι Attice, vt πεῖος p. 10. B. δυεῖν p. 34. B. ου Dorice, vt τεῦ p. 357. C. βομβεῦσι, ἀνθεῦσαν p. 211. C. δικαιεῦσι, πληρεῦντες p. 212. B. δρεψεύμεναι p. 220. C. ἀλεῦμαι, μαθεῦμαι, βασεῦμαι p. 228. A. ἐναγωνιεῦμαι p. 359. C. σταξεῦμες p. 223. A. εὖσα p. 238. A.

[υ; Latine, vt ματτύα *mactea.* v. Turneb. ad Varron. de ling. Lat. p. 55. ed. H. Steph. *S.*]

u; Latine, vt *fulgeratori* ex Roman. Inscript.
D affert Dausq. Orth. tom. 1. p. 35.

ω; Latine, vt στήμων *stamen.*

αι; Attice, vt ἀνώγεων p. 18. C. Dorice, vt γέειν p. 153. A. Antique, vt Ἀθηνέου p. 165.
404 D. Poëtice, vt Κυνέγειρος p. 297. B. Latine,
A vt Κλυταιμνήστρα *Clytemnestra. fenestra* a φαίνεσθαι. ἔλαιον *oleum.*

Fit Ionice ex resolutione vocalium longarum et diphthongorum, in eas plerumque vocales, ex qui-

bus conflatae fuerunt: α in εα; ᾶ in έα; η in εε, vel έη; ῶ in έω; ει in εέ; εῖ in έε vel έει; ου in εο, vel οε, vel έω, vel έου; οῖ in έοι; ῇ in έῃ; ῷ in έῳ: vt δεσπότεας p. 106. C. μνέας p. 107. C. ἡμέας p. 115. B. προετίθεε p. 131. A. (sic Poëtice, vt δέελον p. 298. B. Latine, B vt *feelix* in Numm. Dausq. Orth. tom. 2. p. 132.) αὐτέη, αὐτέης p. 115. C. et 116. A. διπλέη p. 114. C. ἔης ἔην p. 118. B. προσθέηται p. 123. A. τέων p. 104. C. νεηνιέων p. 106. B. γλωσσέων p. 107. B. πεσσέων p. 108. C. ἀνδρέων, Ποσειδέων p. 108. D. et 109. C. ἡμέων p. 115. B. τουτέων p. 116. C. ἔωσι p. 118. C. σημανέω p. 122. B. ἀτρεκέως p. 132. C. ἐγεγόνεε p. 127. C. ῥέεθρον p. 102. B. ἡμέες p. 115. A. ἀπολέεσθαι p. 123. B. κερδανέεις p. 123. A. νεομηνία p. 102. C. ἐμέο p. 115. A. κερδανέομεν p. 123. C. ἀγαθοεργίη p. 102. C. λοέσσομαι p. 348. A. τέω p. C 104. C. δεσπότεω p. 106. B. δικαιέουσι p. 121. B. τουτέους, τουτέοις p. 117. A. C. προσθέοιτο p. 123. B. αὐτέῃσι p. 117. B. ἔῃ p. 351. B. τέῳ p. 104. C. τουτέῳ p. 116. A.

Initialis, non augetur in Verbis Ionice; vt ἐργάζοντο p. 124. C.

repetitur cum sequenti consona in Praeteritis, et saepe mutatur in η; Attice, vt ἐλήλατο, ἠλήλατο p. 55. C.

Media, seruatur incontracta in nominibus et verbis; D vt Ἡρακλέης, ἔπεος, βασιλέϊ, Ἡρακλέα, βασιλέες, ἔθνεα, ἐτέων, βασιλέας p. 110. A. B. ποιέω, ποιέεις, ποιέει, etc. p. 120. A.

Contrahitur in Verbis dissyllabis, vt χοῦσι, χῶν 405 p. 45. C. A

Additur initio; Attice, vt ἐθέλω p. 8. ἐχθὲς p. 71.

A. Praeteritis verborum quorundam ab α; ο; ω, ει, οι, ου incipientium; vt ἑάλωκε, ἑώρων, ἐώθουν, ἔοικε, ἀνέῳγον, ἐνεουρηκότας, ἔολπα, ἐώλπει. et nonnunquam Futuro primo; vt κατεάξει, ἀπεώσομαι p. 53. et 54. Ionice; vt ἐὼν, ἐοῦσα, ἐὸν, ἐόντος p. 132. A. Poëtice; vt ἐέλδομαι, ἐΐσης p. 298. A. ἑοῖ, ἑὲ p. 309. B. ἑὸς, B ἑὴ, ἑὸν Ibid. C. ἔεις p. 308. A. ἔης p. 303. A. ἑέσσατο, ἔηκε, ἔειπες p. 316. B. C.

medio; Ionice, vt ἀδελφεὸς, ἀδελφεὴ, προμαχεὼν p. 100. C. ἀμπελεὼν Theocr. Idyll. 25. v. 157. pro ἀμπελὼν Matth. 20, 1. αὐτέη p. 115. C. Dorice, vt τεὸς p. 198. B. C. Poëtice, vt ὠεὸν, ὁρμειὰ (sic Antique, vt πείονα, τειμήσατε p. 168. D. Latine, vt *ipseius* Gruter. Inscript. p. 541. 7. *capteiuei* Plaut. Capt. Argum. *meiles*. v. Laurenberg. antiquar. p. 149.) θέειον, C ἠέλιος, δειέλινος p. 298. A. B. Huc refer Verba, quae Iones ex barytonis formant pura in -έω; vt ῥιπτέω pro ῥίπτω, τυπτέω, vnde τυπτήσεις p. 119. A. p. 48. C. (lege Busb. Rudim. Graec. Lat. in Anom. in Verb. Sic Latine, vt λήθω λάθω *lateo*, μένω *maneo*, ἀμέλγω *mulgeo*, εἴδω εἰδέω *video*. *capra caprea* Horat. Epod. 12. extr.) et Datiuos quintae, vt ἐπέεσσι p. 306. B. ac tertiae, vbi ε inserunt Poëtae inter δ, θ, ν, τ, et -σι, vt παίδεσι, κορύθεσσι, κύνεσσι, σωμάτεσσι p. 304. B. Attice, inseritur Indefinito primo Potentialis, metathesi facta, -ειας pro -αις, vnde -ειε pro -αι, -ειαν pro -αιεν; vt ποιήσειας, ποιήσειε, D ποιήσειαν p. 68. D.

fini; Ionice, vt ἐνείχεε p. 127. C. Poëtice, vt ἠὲ p. 332. A.

Eliditur Attice, post Vocales α, η, ι, ο, ω; Diphthongos αι, οι, ου, ῃ, ῳ; Consonas ν, κ; vt

ὥρα 'στὶ p. 11. D. Λαρτίου p. 14. A. μὴ 'λθοι, 406
περὶ 'μοῦ, ὃ 'νδύεται, κάτω 'στὶν, ἄχθομαι A
'γὼ, μέντοι 'γὼ, τοῦ 'μοῦ, τῇ 'μῇ, τῷ 'μῷ p.
12. A. B. C. μὴ 'ὕρω, ὦ 'υριπίδη p. 13. A. ᾔδειν
'γὼ, οὐκ 'γὼ p. 13. C. vtraque α et ε eliditur in
κρέ' 'ξ Ibid. D.

Demitur initio; Ionice, vt ὀρτή p. 100. B. In temporibus Verborum, vt βεβρώκει p. 124. D. βάλε p. 353. A. καταγλωττισμέναις p. 59. C. augmentum et consonae repetitionem amittit. Attice aliquando negligitur consonae repetitio, vt ἐβλάστηκα p. 59. C. et Ionice, vt τεχνέαται, ἐβούλευν-
το p. 125. A. Poëtice, vt ἴσκω p. 297. B. κεῖ- B
νος p. 309. C. ἴδον p. 319. B. Latine, vt ἔφυν Ionice φῦν, inde *fui.* ἐρεύγω *ructo,* ἐρύω *ruo,* ἐρίζω *rixor.*

medio; Attice, vt νοσσίον p. 7. C. λοῦσθαι p. 9. A. οἵ ἥρως p. 22. B. Dorice, in secunda et tertia Sing. verborum in -άω, vt βοάϊς, γελάϊ p. 222. B. vnde apud Latinos λέγεις *legis,* λέγει *legit.* Ionice, vt ἱρὸν, εὐηθίη p. 100. B. Poetice, vt στυφλὸς, ἔπλετο p. 297. C. ἔικτο, ἔγεντο p. 320. B. ἐρύγῃ Anthol. l. 1. c. 68. (in
Brunckii analectis T. III. p. 196. extr.) Schol. ἀντὶ C
τοῦ ἐρεύγῃ, συστολῇ τῆς παραληγούσης. Antique, in Diphthongo ει, vt σίσασα p. 166. C. Latine, vt ὠλένη *vlna,* χειράγρα *chiragra,* Χείρων *Chiron,* εἴκατι *viginti,* λείβω *libo.*

fini; Attice, vt ἀπέλου p. 9. A.

H

Pro α; Attice, vt ζῆ, διψῆ, πεινῆ, χρῆ, περιψῆν p. 45. B. Ionice, vt πρῆγμα p. 100. D. (Sic Latine, *Priepo* Gruter. Inscript. p. 95. 1.)
Diog. Laert. 7, 56. κατὰ τὴν 'Ιάδα, ἡμέρη. αἱ D

νηῦς Aristoph. Acharnn. 924. de quo loco v. Pierson. ad Moer. p. 266. νήεσι Coint. l. 12. v. 364. Πριήπῳ Theocr. Idyll. 1. v. 21. Μίδῃ, Μίδην p. 106. A. αἰτίη, ἡμέρη p. 106. D. et
407 107. A. τριήκοντα, διηκόσιοι p. 114. B. δι-
A πλήσιος p. 114. C. ὁρῆς, ἰῆσθαι p. 121. C. p. 210. (sic Dorice, vt κυβερνῆν p. 231. B.) λίην p. 133. B. ἐπὴν p. 134. C. in diphthongo αι, vt τῆς p. 104. C. σχίζῃς p. 348. D. Poëtice Αἰήτῃ p. 303. C.

ε; Attice, vt κλῇδας p. 9. D. οἱ βασιλῆς p. 26. C. ξυνίῃς p. 62. C. (sic Dorice, vt τέλῃος p. 159. A. χερήονος p. 188. B. χαίρῃν p. 230. C.) in Augmento, vt ἠλείβετο Coint. l. 14. v. 171. ἠδυνάμην p. 58. B. ηὐδόκησα Ibid. D.
B ᾔδειν p. 59. A. Ionice, vt ἐπηρωτέω p. 101. A. ἀνθρωπήϊος p. 103. A. ἠΰκομος p. 348. A. ἀνδρήῃ, αὐταρκήῃ, βασιλήης Perictyone apud Stob. Serm. p. 417. βασιλῆος, Ἄρηος p. 110. C. πόληα Coint. l. 12. v. 27. pro πόλιν. πολήων p. 110. D. Poëtice, vt Μηθώνη p. 298. C. οὔρηα, σπῆϊ p. 306. B. ἀλωπήκεσσι p. 305. A. τιθήμενος Hom. Ιλ. κ. v. 34. ἤπειτα, ἠΰτε, ηὗτε p. 328. B. ἡτέρα Aristoph. Lysistr. 90. vbi rectius scribitur ἡ 'τέρα. Latine, vt μὲ *me,* τὲ *te,* ἓ *se.* μετρῶ *metior.*

ι; Dorice, vt Καφήσιος p. 153. B. Antique, vt
C ΧΑΡΗΝ p. 166. A.

υ; Doricé, vt νηὸς p. 153. B. Latine, vt ἀλκυὼν *alcedo* Varr. de Ling. Lat. l. 6. c. 5.

ει; Ionice, vt ἠρίνεος p. 101. A. Dorice, vt κῆνος, τῆνος p. 196. C. λυσσῆν p. 231. B. ἁγῆται Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1316. (Biset. ἀντὶ τοῦ ἡγεῖται, κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ η εἰς α καὶ τῆς ει διφθόγγου εἰς η) Antique, vt ΑΡΗΟΤ p. 166. A.

ευ; vt Ὄρφης p. 183. B. Latine, vt Ὀδυσσεὺς *Vlysses*.

Per Crasin; Attice, ex ουη; vt θημετέρου p. 15. B. D
ex εα; vt ξυγγραφῆ p. 26. B. τοὺς βασιλῆς Soph. Aj. v. 390. ex Ionicis εα et εε; vt κεχήνη, ᾔδησθα, ᾔδη p. 64. B. Dorice, ex εα, vt κρῆς 408
φρητὶ p. 181. D. A

Additur initio; Poëtice, vt ἤην p. 312. C. ἠείδεις, ἠήδει p. 316. C. Latine, vt *eitur*. Gruter. Inscript. p. 171. 8. Serv. in Virg. Aeneid. l. 5. v. 735. *Elysium* ἀπὸ τῆς λύσεως. sic Procl. in Hesiod. p. 47.

medio; Dorice, vt κιχῆλας p. 153. C. Poëtice, vt Αἰολῆϊς p. 298. C. ἀνήη p. 324. B.

fini; Attice, vt ἔνη p. 34. A. δηλονοτιή p. 70. D. ὀτιή p. 72. D. Dorice, vt ἐγώνη, τύνη B
p. 192. C. p. 194. C.

Demitur medio; Attice, vt εἶμεν, εἶτε p. 44. C. φαῖμεν, θεῖμεν, γνοῖμεν, διακρινθεῖτε p. 68. A. Poëtice, vt κῦμα p. 298. C. ἀκαχμένον p. 319. B.

-ην pro -μι in Potentiali, Attice; vt διαβαλλοίην, ἀδικοίην, ἀγαπῴην p. 60. qua terminatione Verba in -μι vtuntur. et e contra Verba in -μι formationem Verborum in -ω mutuantur; vt διαθοίμην p. 61. C.

H nota Aspirationis. C

TH, ΠΗ, KH Antique pro θ, φ, χ p. 164. C.

A. Gell. l. 2. c. 3. „H *spiritum* magis quam literam dici oportet.“

Pro φ; Latine, vt φεῦ *heu*. Donat. in Terent. Phorm. Act. 4. Sc. 4. v. 27. „*hariolus* quasi *fariolus*, a *fatis* et a *fando*.“ Sic *hanula* pro *fanula* Fest.

χ; Latine, vt χελιδὼν *hirundo*. Voss. Etym. ex Scalig. Conjectan. ad Varron. p. 185. edit. H. Steph. 1573. 8.

Additur; vt ἄβεις (ἔχεις Hesych.) *habes*. ἵστωρ ἱστορία *historia*, ἄγκυρα *anchora*. Sic Latine *heia*, *heiulo*.

D Demitur, (exemplo Dorum p. 203. A.) vt ὕδος *vdus*. Cicer. Orat. c. 48. „loquebar sic, vt *pulcros*, et *Cetegos*, *triumpos*, *Cartaginem* dicerem,“ etc. v. Laurenberg. antiquar. p. 203.

409

I

A Pro α; Attice, vt ταυτὶ p. 37. A. Dorice, vt τρίπεζα p. 153. C. Latinis, vt μηχανὴ *machina*, χάσκω *hisco*, χαμαλὸς *humilis*, μυκάω *mugio*, βαλανεῖον *balineum*. Sic λέλεχα *legi*, omissa (adinstar Ionum p. 125. A.) reduplicatione, quae tamen in paucis adhuc seruatur, vt *tetuli* Terent. And. Act. 4. Sc. 5. v. 13. *momordi, tetendi*; sed legitur et *tendi* Propert. l. 3. Eleg. 8. v. 37. Edit. Ald.

B ε; Attice, vt ὁδὶ p. 17. C. τουτοδὶ, τουτογὶ p. 36. A. ἐνθαδὶ p. 70. D. Ionice, vt ἱστίη p. 101. C. πόλιος, πόλιες, πολίων p. 111. A. Dorice, vt σιὸς p. 153. C. χαλκίοικον Lacones apud Aristoph. Lysistr. 1302. ἰὼ, ἰῶγα, ἰώνγα p. 192. B. Barbare, vt ξεινίγκι p. 159. D. Poëtice, vt πίσυρες p. 308. B. Sic in communi vsu εὑρίσκω ab εὑρέω. Latine, vt ἐν *in*. πλέκω *plico*. Varro l. 5. de ling. Lat. c. 9. „*i* cum *e* magnam habet communitatem.“ Donat. in Ter. Phorm. Act. 1. Sc. 1. v. 2. „Propter cognationem *e* et *i* non dubitarunt Antiqui
C et *here* et *heri* dicere, *mane* et *mani*, *vespere* et *vesperi*.“ Dausq. Orth. tom. 1. p. 36. *mius*

meus. Sic *-im* pro *-em* a Graeco *-ιν*, vt *puppim.* Sic *occipiti* pro *occipite* apud Pers. Satyr. 1. v. 76. vt Ablatiuus, sicut apud Graecos, Datiuo similis sit. His adde *legitis* a λέγετε, addito *s*, vti οἴκαδες, οἴκαδις p. 246. D.

η; Antique, vt ἱμέρα p. 166. B. [Sane in inscriptionibus reperias τιμιθέντα et στρατιγόν. v. Gruter. p. CCCCXXV. 2. et 3. ἐτίμισεν p. CCCCXXVII. 8. εἰρινάρχην p. CCCCXLVIII. 1. *S.*] Latine, ἐσθὴς *vestis.*

ο; Attice, vt Νείλεως p. 10. B. πλεῖν p. 33. A. τουτὶ p. 36. B. δευρὶ p. 70. D. sic in Comparatione, σ seruato, vt πτωχίστερος p. 31. B. D
Barbare, vt μεμνῆσι p. 159. D. In communi vsu ἁλόω ἁλίσκω. Latine, vt ὄμβρος *imber. legimus* a λέγομεν.

υ; Antique, vt ἐπιπείσεται p. 169. B. πολυστά- 410
φιλον p. 166. B. Dorice, vt Ἐλειθυῖα p. 158. A
B. μοῖσα p. 159. A. ἀνθρώποις pro ἀνθρώπους p. 177. B. Χαρικλοῖς p. 182. B. φυλάσσοισι p. 223. C. Latine, vt γλυκὺς *dulcis,* γαρύω *garrio.* μεῦ *mei.* (sed *tui* et *sui* ex τεῦ, εὗ, per metathesin, et enallagen *i* pro *e.*) υ Genitiui, extrito *o*, fit *-ι*, vt *domini.*

ω; Barbare, vt ξεινίγκι p. 159. D. Latine, vt ἄξων *axis.*

λ; Latine, vt ἄλλος *alius,* φύλλον *folium,* ἅλλομαι *salio.* B

ν; Dorice, vt ἐνδοῖ p. 245. C.

Per Crasin Attice, ex -ιθα-, vt ὄρνις p. 22. A. Ionice, ex ιι, ιε, ια, vt πόλι, πόλις, Σάρδις p. 111. A. B.

Additur initio, Latine, vt ψὲ *ipse.*

medio; Ionice, vt ἡσύχιος p. 101. C. εἰ-

μὲν p. 118. A. pro ἐμὲν p. 206. D. Dorice, vt μέλαις p. 153. D. υἱὸς p. 182. B. φαισὶ p. 233. D. ῥίψαις, δρέψαισα p. 239. B. (Priscian. p. 30. „*Aesculapius* pro Ἀσκληπιὸς, in quo Aeoles sequimur.“ Cf. Scaliger de causis ling. Lat. c. 26. p. 61.) Antique, ει pro ε p. 168. B. [Latine *eii* pro *ei.* v. Laurenberg. antiquar. p. 149. *S.*]

C Poëtice, vt αἰετὸς p. 299. B. ξεῖνος Hom. Ιλ. δ. v. 377. ἐτελείετο Ιλ. α. v. 5. ποίη, ὁμοίϊον, Οἰνιεῖδαι p. 300. A. γελοίϊον Hom. Ιλ. β. v. 215. τοῖϊν p. 303. A. ἵπποιϊν, ποδοῖϊν p. 304. A. ἐμεῖο p. 309. A. εἰοικυῖαι, δειδέχθαι p. 316. C. (sic
D Attice, κατειλήφθη, διειλέχθην p. 58. A.) δείομαι Aeschyl. Pers. v. 702. 703. πενθείετον p. 320. D. ἔρειο p. 322. C. δαμείω Ibid. D. pro Ionico, δαμέω. ῥεῖα, εἰν, εἰνὶ p. 329. A. D. ὑπεὶρ p. 330. A.

D Latine, vt ναύτης *nauta, nauita* (vti α in Graeco ναυάτης p. 401. C.), μνᾶ *mina.* [Sic *fautor, fauitor* Plaut. Amphitr. Prolog. v. 78. 79. *S.*] Genitiuus *-ae* fit ab antiquo *-aï* (aulaï) quod abjecto *s* pro *-aïs*, idque ι injecto pro -ας Graeco:
411 *Alcumenas* Plaut. Amphit. Prolog. v. 134. *pater-*
A *familias.* Cf. Laurenberg. antiquar. p. 184. Imo et apud Grut. Inscript. p. 527. 5. legitur *aeternes,* vti μούσης. et p. 715. 1. *victories,* vti Ionicum -ίης pro -ίας.

fini; Attice, vt οὑτοσὶ p. 36. A. τουτοῖ, τουτουῖ, ταυτησὶ p. 36. B. C. νυνὶ p. 70. C. ἐνὶ, μενὶ p. 72. A. D. Dorice, vt ποτὶ, προτὶ p. 252. C. Poëtice, vt ἅμαι p. 327. B. καται— p. 329. D. παραὶ p. 330. A. Ionice, vt τοῖσι, οἷσι, τῇσι, ᾗσι p. 104. C. ναύτῃσι, μαθηταῖσι, διαίτῃσι, τέχναισι, ἀνθρώποισι p. 106. et 108.
B scilicet vt omnium declinationum datiui exeant in -σι. Latini quoque, vt omnes datiui plurales fi-

niantur similiter in *-bus*, vsurpant *hibus* Plaut. Curcul. Act. 4. Sc. 2. v. 20. *ibus* Id. Trucul. Act. 1. Sc. 2. v. 14. *Deabus* Cicer. pro Rabir. c. 2. *Dibus* Grut. Inscr. p. 24. 6. δυοῖσι p. 114. A. sequitur formam reliquorum Adjectiuorum; sic et Latine *dua* pro *duo* ex Attico et Propertio affert Dausq. Orth. tom. 2. p. 114. *duapondo* et *trepondo* vsque ad nostram aetatem ab omnibus dictum est, et recte dici Messala confirmat. Quintil. l. 1. c. 5. §. 15. C

finale Atticum nec excidit, nec semper adsciscit ν ante vocalem; vt οὑτοσὶ ἐμὲ p. 11. A. sic apud Iones, vt ἀναλείχουσι ἀλλήλων p. 102. D.

Demitur initio; Poëtice, vt αὔει p. 299. A.

medio; Attice, vt κάομαι p. 9. C. ἐλάα, Πειραεὺς, ποῶ p. 8. A. ᾔδεσαν p. 65. B. ἐς p. 71. D. Φωνήεσι Apollon. de Synt. p. 13. l. 2. pro Φωνήεισι. Steph. de Vrb. in voce 'Αλαί. Τρύφων κατ' ἔθος 'Αττικὸν ἔνδειάν φησι τοῦ ι. Ionice, vt ἀπόδεξις p. 101. C. εὐρέα p. 112. A. [sic Latine, vt πλατεῖα *platea*, Μήδεια *Medea*, D
Αἰνείας *Aeneas*, μουσεῖον *museum*: in quibus *e* est diphthongus impropria.] κρέσσων, μέζων p. 113. A. ἀπεδέξατο Herodot. 1, 16. p. 4. l. 43. 412
μεζόνως p. 133. C. Dorice, vt Συβάρτα p. 154. A
A. ἆμες p. 195. B. συρίσδες p. 222. A. λέγεν, Φιλοσοφὲν p. 230. B. C. D. ι dempta ex diphthongo ει solet geminare consonam sibi proximam; vt κλεεννὸς, ἀποκτέννω p. 154. A. ἔμμα p. 144. D. ἔῤῥω p. 214. B. ἄμμες p. 193. B. χέῤῥας p. 202. B. ἐπεμμένα p. 240. A. Huc refer πέῤῥοχος p. 252. B. In Praepositione componente ποτὶ, vt πόττον p. 253. B. Poëtice, vt ποθενός p. 299. A. ἔταρος Hom. Ιλ. α. v. 179. ἐννεάχιλοι p. 308. B. ἄλεται p. 320. B. κεκρά-

αμμαι, μεμορημένον p. 319. C. μητήσαντο Oppian. Cyneget. 3, 109. pro ἐμητιήσαντο. Sic
B Neand. in Gnomolog. p. 542. sed Oppian. Turneb. p. 175. ἐμητίσαντο. Rittershus. μητίσαντο. Latine, vt δεξιτερὰ *dextra*, εἷς *es*, κραιπάλη *crapula*. Grut. Inscr. p. 197. 1. *decmus*. Horat. Art. Poet. v. 344. *valdius*. Manil. 4, 44. *adice*. v. Laurenberg. antiquar. p. 8.

fini; Latine, vt ἐστὶ *est*, μέλι *mel*, πέπερι *piper*, ἠνὶ *en*. [Sic *concubitu* Virgil. Ge. 4, 198. pro *concubitui*. v. Laurenberg. l. l. p. 489. Cf. infra p. 416. C. *S*.]

Non subscribitur; Dorice, vt τῶ, τᾶ, ὧ, ἇ p. 171. D. p. 172. A. Δωριῆς p. 184. C. Strab. p. 648. D. πολλοὶ χωρὶς τοῦ ι γράφουσι τὰς δοτικάς.
C Hinc Latini in Datiuo pro ω Graeco *o* reponunt.

Dissoluitur; Ionice, vt ὀΐ p. 103. C. Dorice, vt ἀνδρεΐος, χροΐαν, κόϊλον, ὄϊδα p. 162. C. D. Poëtice, vt πάϊς, ὀΐομαι p. 302. D.

Adscribitur; Ionice, et Poëtice, vt πατρώϊος p. 103. B. ὠΐετο Hom. Οδ. κ. v. 248.

Subscribitur; Attice, vt πρῷ p. 71. B. κέρᾳ p. 21. D. κᾴειν p. 9. C. ἠρῷναι p. 10. A.

O

D Pro α; Attice, vt ἀστακὸν p. 8. B. ἄλοκι p. 9. B. Dorice, vt πόρδαλις p. 154. C. τέττορα p. 189. A. Schol. Nicand. p. 48. ἀγμὸς ὄγμος μεταθέσει τοῦ α εἰς ο Αἰολικῶς, καὶ ὑπερθέ-
415 σει τοῦ τόνου. βροχέας p. 289. B. pro βρα-
A χείας. Poëtice, vt ἀπούρας p. 302. B. Latine, vt δαμῶ *domo*, μάρμαρον *marmor*. Cf. Priscian. p. 19.

ε; Attice, vt κέκλοφα p. 50. A. sic in mediis

Perfectis, vt λέλογα. Latine, vt Κέρκυρα *Corcyra*, ἔλαιον *oleum*, *vester voster*, *illi olli*. Quintil. l. 1. c. 7. §. 25. „*vortices* et *vorsus* ceteraque ad eundem modum primo Scipio Africanus in *o* vertisse dicitur.“

η; Attice, vt πέπουθα p. 50. B.

ι; Dorice, vt θρόδακα p. 154. C. Latine, vt *Apolloni* ex aereo numismate Dausq. Orth. tom. 2. p. 36 juxta Graecam flexionem. [Sic *homonem* veteres Latini dixere, non *hominem*. v. Laurenberg. antiquar. p. 210. *S.*]

υ; Latine, vt ἄγκυρα *anchora*, θύρα *foris*, B
μύλη *mola*, νὺξ *nox*. Grut. Inscr. p. 6. 2. *Hercoli*. et p. 95. 6. *dederont*. Quintil. l. 1. c. 7. §. 26. „nostri Praeceptores *ceruom seruom*que scripserunt.“ Ibid. c. 4. §. 16. *Hecoba, notrix, dederont*, *probaueront*. Priscian. p. 21. *polchrum*, *colpam*, *Hercolem*. v. Laurenberg. l. l. p. 302.

ω; Ionice, vt ζόη p. 102. A. Dorice, vt ἔρος p. 154. C. Poëtice, vt ἀκρόρειαν p. 300. B. ἐγείρομεν p. 323. A. Antique, vt DAIMON p. 166. C. TOI, ΣΙΟΙ, σοῖ ἐκγόνοι p. 169. C. Hinc apud Latinos Veteres *oi* pro *o*, Victorin. C
inter Auth. Gram. p. 2463. „*i* datiuis casibus juxta apponebatur, vt antea vobis dixisse memini, cum *populoi Romanoi* pro *populo* solitos priores scribere ostenderem.“

Fit ex resolutione Vocalis ῶ et Diphthongorum ῳ, ου Poëtice, in όω, όῳ, όο, vt φόως p. 301. A. ὀρόω, εὐχετοῴμην p. 313. A. B. Λυκόοργος p. 348. A.

Initialis non augetur in Verbis, Ionice; vt ὀνόμαζε p. 353. A. ὀχέετο Herodot. 1, 51. p. 8. l. 9. αὔ-

D ξηται Id. 1, 58. p. 14. l. 4. οἴχοντο Id. 1, 48. p. 11. l. 42.

Initialis repetitur cum sequente Consona in Praeteri-
414 tis Attice, et saepe mutatur in ω; vt ὄλωλα p.
A 56. C. ὀρώρει, ὠρώρει p. 345. D.

Media seruatur incontracta, Ionice; vt ἀρόω p. 351. C.

Finalis seruatur in Praepositione ante vocalem, Poëtice; vt ὑπὸ Ἴλιον, ὑπόεικε p. 330. B.

Additur initio; Poëtice, vt ὄου p. 303. A. Latine, vt πλάγιος *obliquus*. Canin. vel a λίξ. Hesych. λίξ, πλάγιος.

B medio; Attice, vt ἀγήοχα p. 51. C. Dorice, ante υ, vt λιγουρὰν p. 154. D. θουγάτηρ p. 155. A. φοῦσα p. 259. A. [sic in vocibus Latino-Graecis, *Augustus* Αὔγουστος. at legitur etiam ΑΥΓΥCΤΟC p. 167. C. Victorin. inter Auth. Gram. p. 2456. „scriptum legitis *nountios*, *loumen*.“ Sic *souom* pro *suum*.] Sic εἰλήλουθα p. 319. D. Poëtice, vt ἐπενήνοθε p. 319. C. γνώομεν Hom. Οδ. π. v. 304. δώομεν Ιλ. η. v. 289.

fini; Poëtice, vt Πετεῶο p. 335. C. huc refer -οιο ex -ου, vt τοῖο, βιοῖο p. 303. A. D.

Eliditur Attice, post α, η, ω, ου, ῳ; vt τὰ ῎ρνεα,
C μὴ 'δύρεσθε, ὦ ἴζυρὲ, τὼ 'φθαλμὼ, τοῦ 'βολοῦ, τῷ ῎χλῳ p. 12. D. p. 13. B.

Demitur initio; Poëtice, vt Ἰλιάδα p. 300. B. Latine, vt ὀδόντες *dentes*, ὄνομα *nomen*, οἶνος *vinum*, οὔτερος *vter* Scal. de causis ling. Lat. c. 127.

medio; Attice, vt ἐκφρήσετε, ἐλοῦμεν p. 9. A. σχολαίτερος, σχολαίτατος p. 32. C. sic Poëtae, θερείτατος p. 307. B. Dorice, vt μύσα

p. 155. B. (hinc Latine, *musa*.) Ἀρκεσίλας p.
178. D. ἐμὶν, τὶν p. 192. D. p. 195. A. Poëtice,
vt θέσκελος p. 300. C. δορυξὲ p. 307. A. ὅρμε- D
νος p. 326. A. Latine, vt σολοικισμὸς Soloe-
cismus, *Solecismus* Auson. Epigr. 138. διπλοῦς
duplus. Latini in formandis casibus rejiciunt *o*
Graecum; vt in Genitiuo Sing. *Apollodoru*, *Me-* 415
nandru Terent. Titul. Heautont. et Hecyr. In No- A
minatiuo et Datiuo Plur. *domini*, *dominis*.

Demitur fini; Poetice, in Praepositionibus compo-
nentibus, vt ὑββάλλειν p. 331. A. Latine, vt
ἀπὸ, ὑπὸ, *ab*, *sub*.

Υ, V

Pro α, Dorice, vt σύρκας p. 155. C. Poëtice, vt
πίσυρες p. 308. B. Latine, vt κραιπάλη *cra-*
pula, Ἑκάβη *Hecuba*, θρίαμβος *triumphus*,
γέλα (p. 280. D.) *gelu*.

ε; Dorice, vt τὺ p. 195. C. ὁμηγυρὴς Pind. B
Pyth. Od. 11. v. 14. pro ὁμηγερὴς Hom. Ἰλ. α.
v. 57. Latine, vt Βρεντέσιον *Brundusium*.
τεὸς *tuus*. ἐντὶ *sunt*. *vnus* ab ἑνὸς Scalig. de
causis ling. Lat. c. 26.

ι; Ionice, vt βύβλος p. 102. A. Dorice, vt ὑα-
γὼν p. 155. C. Antique, vt ὀψυγόνοισι p.
167. C. Latine; Priscian. p. 19. „*i* transit in
u, vt *carnufex*, *lubens*, *pessumus*.“ Quintil. l.
1. c. 7. §. 21. „*optimus*, *maximus*, vt mediam
i, quae veteribus *u* fuerat, acciperent, C pri-
mum Caesaris inscriptione traditur factum.“ lege C
Victorin. inter Auth. Gram. p. 2456.

ο; Dorice, vt πλεῦν p. 113. B. νεῦμαι Herodot.
vit. Homer. c. 33. p. 361. l. 25. Hom. Ἰλ. σ. v.
136. Dorice, vt ὄνυμα p. 155. C. (cujus com-
posita sunt in vsu communi, ἀνώνυμος, ὁμώ-

νυμος, συνώνυμος.) θεῦς, ὀστεῦν p. 158. C.
praesertim ευ pro Ionico εο; vt χείλευς, πό-
λευς p. 183. C. D. ἐμεῦ p. 192. C. ἀδικεῦμεν
p. 211. C. εὖντα p. 238. B. Latine, vt κό-
θορνος *cothurnus*, πορφύρα *purpura*, Ὀδυσ-
D σεὺς *Vlysses*. Priscian. p. 20. „*o* aliquot Italiae
ciuitates non habebant, sed ejus loco ponebant
u, et maxime *Vmbri* et *Thusci*.“ p. 21. „ple-
raque, quae apud Graecos nominatiuum in -ος
416 terminant, *o* in *u* convertunt apud nos. Κῦ-
A ρος *Cyrus*, πέλαγος *pelagus*. Multa prae-
terea Vetustissimi etiam in principalibus muta-
bant Syllabis, vt *cungrum*, *huminem*, *fun-*
tes, *frundes*. Vnde Lucret. in l. 1. v. 721.
fretu, et in l. 3. v. 628. *Acherunte*.“ Quintil.
l. 1. c. 4. §. 16. *Culchides*, *Pulyxena*. Dausq.
Orth. tom. 1. p. 102. *agru* ex Inscr. v. et Lau-
renberg. antiquar. p. 475. In Accusatiuo *-um*
pro *-ον*, nisi vbi Graeca terminatio seruatur,
vt *Tityon* Lucret. l. 3. v. 997. In Verbis,
vt λέγοντι *legunt*; sed redit *o* in *exfociunt*
Grut. Inscr. p. 404. 1.

B ω; Latine, vt φὼρ *fur*. Priscian. p. 21.

β, ב; vt ναῦλα Joseph. Antiq. l. 8. c. 2. pro νά-
βλα 1 Reg. 10, 5. נבל.

λ; Dorice, vt αὐκὰν p. 155. C.

τ; vt καυάξαις p. 331. A.

Initialis repetitur cum sequenti consona in Praeteri-
tis, Attice, vt ὑφήφασμαι p. 57. A.

Media manet incontracta, Ionice; vt ἐνίδρυες, ὀφρύ-
ας p. 109. D. sic Latine, vt *aniiis* Terent. Heaut.
Act. 2. Sc. 3. v. 46. *domiiis*, *senatiiis*, *fluctiiis*
Varro apud A. Gell. l. 4. c. 16. v. Laurenberg. an-
tiquar. p. 187.

C Finalis υι coalescit in vnam Syllabam, vt νέκυι p.
306. A. Priscian. p. 22. „πῆλυι dissyllabum in-

venitur." Hinc Latini vsurpauerunt -*ū* pro *ui*, *metū* Virg. Aen. 1. v. 261. *vestitū* Terent. Adel. Act. 1. Sc. 1. v. 38. vt Datiuus Ablatiuo similis sit. Cf. ad p. 412. B.

Additur; Dorice, vt αὔως p. 156. A. (sic Latine, βόες *boues*, βοᾶν *bouare*, γηθῶ γαθῶ *gaudeo*) Οὐδυσσεὺς Ibid. B. Poëtice, vt ἀλεύομαι, οὔρεος p. 301. B. μοῦνος Hom. Ιλ. β. v. 212. εὔαδε p. 316. C. Antique, ου pro ο p. 170. A. Latine, vt Ἀσκληπιὸς *Aesculapius*, Ἀλκμήνη *Alcumena* (Plaut. Amphit.) Ἡρακλῆς *Hercules*. D

Demitur; Attice, vt ἄνοντος, ἄλοχι p. 9. B. Dorice, vt Συράκοσαι Pind. Pyth. Od. 2. v. 1. ὁρανῶ p. 156. B. πωλόντας p. 239. A. in Accusatiuo singulari, vt πόλυπον p. 180. B. νᾶν p. 182. 417
A. [Steph. de Vrb. in voce Κατάνη. — ναῦς, ἣν A
Δωριεῖς χωρὶς τοῦ υ νᾶν φασί] et plurali, vt παρθένος p. 178. C. Antique, vt ΟΔΕΝΙ, ἐβόλοντο p. 166. D. p. 167. B. Poëtice, vt λαφρία, τρίπος p. 301. A. αἰτόμεθα p. 321. A. Latine, vt βούλομαι *volo*. *Hercule Hercle*. *circulos circlos* Virg. Georg. l. 3. v. 166. *alid* Lucret. l. 1. v. 1108. pro *aliud*. v. Laurenberg. antiquar. p. 20.

Dissoluitur; Poëtice, vt ἄϋσε, ἐΰδμητος p. 302. D.

Latini ponunt V pro Υ; vt BORVSTHENEM Grut. Inscr. p. 453. κυπάρισσος *cupressus*, κύμινον *cuminum*. v. Laurenberg. l. l. p. 475.

Y pro V; vt *jyxta*, *Satyrni* Grut. B
Inscr. p. 422. 1.

Ω

Pro α; Attice, vt τὰ ἔκπλεω p. 30. A. Ionice, vt θῶϋμα p. 103. A. ὡϋτὸς, ἑωϋτοῦ, ἐμεωϋτοῦ, σεωϋτοῦ p. 115. C. p. 116. p. 117. A. B. Dorice, vt ὠγαθὸν p. 156. C. Latine, vt δάνος *donum*.

ε; Attice, vt ἄωρτο p. 51. B.

η; Attice, vt ἔῤῥωγα p. 51. A. Latine, vt πρηνὴς *pronus*.

C ι; Attice, ut ἀφέωνται p. 51. B.

ο; Attice, vt κλῳὸς p. 10. A. λεὼς p. 18. C. λεὼν, λεῴ p. 19. A. πόλεως, βασιλέως p. 25. C. σινήπεως Dioscor. l. 1. c. 48. θήλεως p. 28. D. δύω p. 34. B. δῳὴν p. 60. C. Ionice, vt δυῷν p. 114. A. Dorice, vt Νεώβη p. 156. C. πωμενικὸς p. 159. B. Poëtice, vt Διώνυσος p. 301. C. πωλέομαι Hom. Ιλ. α. v. 490.

υ; Ionice, vt μῶ p. 98. D.

αυ; Ionice, vt τρῶμα p. 102. A. Dorice, vt ὁμώλακες Apollon. Argon. l. 2. v. 398. Schol. ὦλακα
D τὴν αὔλακα, Δωρικῶς. καὶ Ὅμηρος (Ιλ. ν. v. 707.) ὦλκα (per syncopen.) Latine, vt *coda*
418 Fest. *caudex codex*, *caulis colis*. Serv. in Virg.
A Georg. l. 2. v. 30. *sodes*, *si audes*. Donat. in Terent. And. Act. 1. Sc. 1. v. 58.

ου; Attice, vt λεὼ p. 18. D. (sic *Androgeo* Virg. Aen. l. 6. v. 20.) νεὼς p. 19. B. Ionice, vt ὦν p. 134. B. Dorice, vt μῶσα, λῶντο, μῶνος p. 156. C. et 157. A. B. ἀνθρώπω, ἀνθρώπως p. 177. C. p. 178. B. (hinc Latinus Accusativus in -*os*, *dominos*.) βῶς (vnde *bos*) Ἀχῶς (Hujus Genitivi formam imitatur *hujus domos meae*, qua vsum
B fuisse Divum Augustum scribit Victorin. inter Auth. Gram. p. 2457.) p. 182. B. ἐλάσσως p. 188. D.

Per Crasin; Attice ex οα, ωε, αο, αω, εω; vt ὦ"ρχων p. 15. A. πρωὐδᾶν p. 72. C. τὸν κρείττω, τὰ κρείττω (ν dempto) p. 53. B. τὤμῷ p. 16. C. σῶς p. 40. B. κέρως p. 21. D. κρεῶν p. 22. A. ἠῦξω p. 62. B. πρίω p. 65. C. ἑστὼς p. 52. A. Πειραιῶς, [Steph. de Vrb. Στειριεὺς Στειριέως, καὶ κατὰ συναίρεσιν Στειριῶς. Sic in Ἐρετρία.]

Πλαταιῶν p. 27. B. πηχῶν p. 27. D. Ionice, ex οη; vt χλωρὸς p. 102. B. ὀγδώκοντα p. 114. B. C
βῶσαι p. 121. D. θῶμισυ Hesiod. ἔργ. v. 559. (sic in communi vsu χρυσόητον χρυσῶτον) Dorice, ex οα, αα, αό, οε, ουα, οι αι, αι ο α, αι ο ε; vt βῶκας p. 156. C. τὤγκιστρα, τὠστέα, ὤ"λαφος, τὤλγεος, ὠ'πόλοι, χ' ὤ"δωνις, χ' ὠ'ξ p. 171. A. B. C.

Circumflectitur in primis Futuris Verborum Dorice; vt λεξῶ, πεμψῶ, λουσῶ p. 219. C.

Additur; Poëtice, vt γελώων, ἡβώωσα p. 313. B. C. ἀλώω p. 324. B.

Demitur; Dorice, vt 'Αμυθὰν p. 181. C. Latine, vt ἀλώπηξ *vulpes*, ex Aeolico Ϝαλώπηξ Voss. D
Etym. at Quintil. l. 1. c. 6. §. 33. *Vulpes volipes, lepus levipes.*

-ῶσα pro -υῖα; vt ἑστῶσα p. 69. A.

DIPHTHONGI. 419 A

AI

Pro ε; Attice, vt δαὶ p. 72. D. Antique, vt αἰσθίοντες p. 168. A.

η; Dorice, vt θναίσκω p. 157. C. ναὶ p. 246. C.

ο; Dorice et Poetice, vt μαλακαίποδες p. 157. C. μεσαιπόλιος Hom. Ιλ. ν. v. 361. ἀπαὶ, ὑπαὶ p. 329. D. et 330. A. Latine, vt πρὸ *prae*.

ω; in Comparatione, Attice, vt πρωϊαίτερος, B
πρωϊαίτατος p. 31. D.

Additur; Dorice, vt καλεῖναι p. 252. D. Ionice, vt 'Αθηναίη p. 107. D. Steph. de Vrb. in voce Πνύξ. εὐνὴ εὐναία, γυρὴ γυραία, ἀνάγκη ἀναγκαία.

Demitur; Poëtice, vt θεράπναις p. 302. A.

EI

[Pro ε; Antique, vt παρεισχῆσθαι, ἀναθέμειν, ἀποδόμειν Gruter. Inscript. p. CCCCI. pro παρεσχῆσθαι, ἀναθέμεν, ἀποδόμεν. *S.*]

η; Attice et Dorice, vt πείσομαι p. 48. C. D. τέθεικα p. 51. D. Θείβαθεν, μεὶς p. 158. A. Περσεῖος, ἀτρεῖες p. 184. A. D. ἀδικειμένος p. 218. B. Antique, vt ἐπιείρανε p. 168. C.

[ι; Antique, vt ἐπιχρεῖσαι Gruter. Inscript. p. LXXI. 1. *S*]

C ν; Antiqué, vt μείωπα p. 169. B.

λε-, με-, in Perfecto, Attice, vt εἴληφα, εἴληχα, διείλεγμαι, εἱμάρθαι p. 57.

Per Crasin, Attice, ex nominibus tertiae in -ις; vt ἔρεις, ὄρνεις, κλεῖς p. 22. A.

Demitur; Poëtice, vt ἔγρομαι p. 302. A. ἐδείδιμεν p. 321. A.

EY

Pro η; vt Γηρυονεὺς p. 183. B.

D
OI

Pro υ; vt ΠΣΟΙΚΗΕ p. 164. C. *moenia* Plaut. Stich. Act. 5. Sc. 4. v. 13. pro *munia*. *oesus* vel *oisus* pro *vsus*. v. Laurenberg. antiquar. p. 508.

Per Synaeresin, Attice, ex ο ι; vt θοιμάτιον p. 14. C.

420 A Per Crasin, Attice, ex ο οι; vt φροίμιον p. 72. C.

Eliditur post ω, Attice, vt ὠ'ζυρὲ p. 13. B.

OY

Pro ω, cum ν addito, Ionice, vt Λητοῦν p. 110. C.

οει; vt Σιμόεις Σιμοῦς, 'Οπόεις 'Οποῦς Steph. de Vrb. in voce 'Αγνοῦς. Id. 'Ανθεμουσὶς, ἣν

Ἀπολλώνιος διαλύσας ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ (l. 2. v. 726.) Ἀνθεμοεισίδα φησί.

β aut F siue V in vocibus Latino-Graecis; Julian. orat. II. p. 132. (p. 71. sq. edit. Spanhem.) Ἐνετοὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ὄνομα σώζουσι βραχείᾳ προσθήκῃ γράμματος —ἔστι δὲ αὐτοῦ σύμ- B
βολον Ου· καὶ χρῶνται ἀντὶ τοῦ β πολλάκις, προσπνεύσεως τινος ἕνεκα, καὶ ἰδιότητος γλώττης. Dionys. Halic. p. 16. Οὐελία, σύνηθες γὰρ ἦν, etc. p. 161. A. Sic Οὐαλέριος, Οὐϊτέλλιος.

Per Crasin, Attice, ex ουα, ουε, οε, οο, ουε, ουο, ουου, οιε, εσο, ησο, οσο, αε, οω; vt τὰς εἰκοῦς p. 22. B. τοὺς et οἱ βελτίους p. 33. B. C. ἀποξενοῦσαι p. 62. B. ὁ ὑχθρὸς p. 14. C. προὔστη, φροῦδος p. 72. B. ὁ ὖνος, τοὐμοῦ, τοὐνόματος, τοὐρανοῦ, οὑμοὶ p. 15. A. B. C. ἐγένου p. 62. B. κάθου, περίδου p. 65. C. D. ἑξηκοντούτης p. 35. B. προὔφειλες p. 72. C. C

Αι

Per Crasin, Attice, ex αι α, αι ε, αι ει; vt κἄλλοι, κἀγὼ, κἆτα p. 16. B. Latine, *caeterus* a καὶ ἕτερος, χἄτερος, rejecta aspiratione, more Ionum.

Ηι

Per Crasin, Attice, ex αι ε, αι η, εσαι, ησαι, ασαι; vt κἤπειτεν, χ'ῃ p. 16. C. ἀπέρχῃ, μέμνῃ, ἐπίστῃ p. 62. B.

Ωι

Per Crasin, Attice, ex ο οι, ω οι, αι ο, αι οι; D
Dorice, ex αι ῳ; vt τῳκίδιον p. 15. A. ἐγῷδα, χ'ῳ, κῷνον p. 16. A. C. κῷχετ' p. 171. C.

Finis Partis Sextae.

IS. VOSSII

EXCERPTA

EX

APOLLONII DYSCOLI

GRAMMATICA.

421
A

IS. VOSSII EXCERPTA
EX
B APOLLONII DYSCOLI GRAMMATICA.

Ἐν τῷ περὶ τῆς ἐγὼ καὶ ἔγωγε.

Δωριεῖς ἐγών. Σώφρων.
Ἐγὼν δέ τοι καὶ πάλαι ὤψεον.
Καὶ ὁ Ποιητὴς συνεχῶς διὰ τοῦ ν, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέροιτο etc.
C Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς [1]) ἐγώνγα καὶ ἐγώνγη.
Οὐ γὰρ ἐγώνγα ἄνασσα Διὸς θύγατερ.
Ἀλκμάν. Αἰολεῖς [2]) βαρέως·
Ἐγὼν δ' ἐμαυταὶ τοῦτο σύνοιδα. (v. p. 426. A.)
Σαπφώ.

Βυιωτοὶ, ὡς μὲν Τρύφων, ὑφέσει εὐλόγῳ τοῦ γ. ἵνα καὶ τὰς τῆς μεταθέσεως τοῦ ε εἰσι [3]) γεν-

D 1) ἐγωνγα, sine accentu exaratum erat in MS. Voss. Sed recte scribi ἐγώνγα, etc. vid. supra p. 192. Tamen et ἔγωνγα, vid. p. 205. C. [Sed pro ἐγώνγη in MS. legi ἐγώνη, et recte quidem, testatur Koen. ad Gregor. p. 124. S.]

2) Ita legitur sine sensu, sed ἔγων excidisse videtur. [Immo cum Koenio ad Gregor. Corinth. p. 114. scribendum est ἔγων in exemplo subjecto. Caeterum ἐμαυταὶ est ἐμαυτᾷ, h. e. ἐμαυτῇ. S.] Sequens autem versus post tres paginas iterum occurrit alio verborum ordine, ibique ἐγὼ, non ἔγων scribitur.

3) Ita legitur sine sensu. [Equidem legerim, ἵνα καὶ διὰ

τητ. Ἐπεὶ Φωνήεντος ἐπιΦερομένου τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐδασύνθη, ἐπεὶ δασύνεται τὰ Φωνήεντα ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτε *) πρὸς Φωνηέντων τίθενται. ἑὸς, ἑοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, ἑοῖ. Ὡς δὲ ἔνιοι, ὧν 422
ἔστιν ὁ 1) Ἄβρων, θέμα ἐστὶν ὁ 2) συζυγώς. A
οἱ αὐτοί Φασιν τῇ μὲν ἐγὼν τὴν ἰών. εἴγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν η εἰς ει μεταβάλλεται. τη δεγωνγα 3) τὴν ἴωνγα. 4) Κόρινα. ΜέμΦομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδα ἴωνγα, ὅτι βάνα Φοῦσα ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν. καὶ ἔτι 5) ἰωγει, ἡ δ' ἡρώων ἀρετὰς χείρω ᾄδων.

τῆς μεταθέσεως τοῦ ε εἰς ι γένηται ἰώνγα, ἐπεὶ Φ. Similiter loquitur Apollonius p. 431. A. *S.*]

[*) Lege πρὸ. *S.*]

1) Grammaticus Phryx vel Rhodius. v. Fabric. Bibl. Gr. Vol. VII. p. 43. (Vol. VI. p. 354. ed. Harles.)

2) Ita hic, sed vbique deinceps scribit συζυγὸς pro σύζυγος. An igitur hic legendum συζυγῶν, vnde p. 425. A. συζυγοῦσαι. [Fortassis legi debet: ὡς δὲ ἔνιοι, ὧν ἐστιν ὁ Ἄβρων, θέμα ἐστὶν ἡ ὃς σύζυγος. Paulo post datiui τῇ μὲν et τῇ δ' pendere videntur a verbis θέμα εἶναι, quae lateant in praecedentibus θέμα ἐστίν. *S.*]

3) Sic descriptum inueni, sed legendum: τῇ δ' ἐγώνγα τὴν ἴωνγα. [Immo ἰώνγα. *S.*]

4) Lege Κόριννα, vt postea non semel recte. v. supra p. 286.

5) Cur accentus interdum omissi, vid. in praefatiuncula de Apoll. Dyscolo. [Post ἰώγει demum ponenda putabam verba: εἴγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν η (np. in ἐγώνη) εἰς ει μεταβάλλεται, et pro χείρω rescribendum ἰώγει, vt paulo ante ἡδ' pro ἡ δ'. Vel totus locus ita legendus est: τῇ μὲν ἐγώνη τὴν ἰώγει· εἴγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν η εἰς ει μεταβάλλεται· τῇ δ' ἐγώνγα τὴν ἰώνγα. Κόριννα, ΜέμΦομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα, Ὅτι βάνα Φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν. (Cf. Valckenaer. ad Theocr. Adoniaz. p. 300. C.) Καὶ ἔτι, Ἰώγει οὐδ' ἡρώων ἀρετᾶς χείρω ᾄδω. Saltem minus placet Ioh. Christiani Wolfii in poetriarum fragmen-

Ἐν τῷ περὶ τῆς Σύ.

Ἐν δὲ τῇ Δωρικῇ τύγα οὔσῃ συνάγεται καὶ τὸ
B σύτε, ἡ γὰρ τυ ὀρθῆς τάσεως οὖσα εὐθεῖαν σημαίνει παρὰ Δωριεῦσιν. Καὶ τυ Διὸς θύγατερ μεγαλόσθενες. (v. p. 425.) καὶ, τι τυ 6) ἐγων ποιέω. ΣώΦρων.

Περὶ τοῦ Ἰ.

Ἀξιοπιστότερος τέο 7), ΣοΦοκλῆς μάρτυς χρησάμενος ἐν Οἰνομάῳ. Εἰ μὲν ὡσεὶ θάσσονα εἰδὼς εἰ τέκοι παῖδα.

Τὸ Ἰωροὶ 8) παρὰ Ἀττικοῖς ὁμολογεῖ τὴν ἀντωνυμίαν. Τὰ γὰρ Φυλασσόμενα περιέχει ἡ τοῦ ὠρεῖν σύνθεσις. 9) Τὸ πύλην Φυλάσσει πυλω-
C ρὸς, τὸ θύρην θυρωρὸς, οὕτω καὶ οἱ αὐτῆς τῆς

tis p. 58. ratio, qui ἴωγα edidit, quanquam et ipse in Excerptis Apollonii Spanhemianis inuenerat ἰώγει, et participium ᾄδων servauit. *S.*]

6) Lege ἐγὼν. vid. p. 192. Sed quia mutato accentu etiam ἔγων, licet rarius, inuenias, (vt paullo ante innuimus) et accentus in MS. non erat additus, ideo nec ego addidi. [Totum autem praeceptum ita legendum putabam: ἐν δὲ τῇ Δωρικῇ, τύγα οὔσῃ, σημαίνεται καὶ τὸ σὺ, καὶ τὸ σέ. ἡ γὰρ τὺ, ὀρθῆς τάσεως οὖσα, — Δωριεῦσιν. Καὶ τὺ, Διὸς — καὶ, Τί τυ ἐγὼν ποιέω. ΣώΦρων. Scil. in hoc altero exemplo τυ encliticum est, et pro σε positum, prorsus vt Apollonius ipse praecepit in locis supra p. 195. C. allatis. *S.*]

[7) Haec ad p. 424. C. potius pertinere videntur. Brunckius in fragmentis Sophoclis neglexit locum ex Oenomao, in quo siue Ἴ μὲν legas, siue Εἰ μὲν, nihil putabam referre. Cf. p. 168. D. et 196. B. et Etymol. p. 588. l. 11. *S.*]

[8) De nomine ἰωροὶ v. Spanhem. ad Callim. h. in Cer. v. 124. et interpp. Hesych. *S.*]

D 9) Aut legendum τὴν, aut si τὸ serues, postea Φυλάσσειν pro Φυλάσσει scribendum.

πόλεως Φύλακες ἰωροί· καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αὐθιγενεῖς παρὰ δοδίοις (l. Ῥοδίοις) [10]) Ἰγνῆτες, τῆς δασείας Ἀττικῶς προσελθούσης. Τρύφων φησὶν, τὸν [11]) ἴον ἐγκεῖσθαι, ἀφ' οὗ θη- 425
λυκὸν τὸν ἴα, ἀφ' οὗ τὰ οἶος, κατὰ πλεο- A
νασμὸν τοῦ ο.

Περὶ διαφορᾶς τῆς οὗτας καὶ ὅδε πρὸς τὴν ἐκεῖνος.

Ωιοντος η οιῆ στρατη ανέσσεισθαι. *) Σώφρων ἀνδρείοις.

Περὶ τῆς ἐκεῖνος.

Ἴωνες κεῖνος, Αἰολεῖς κῆνος, Δωριεῖς τῆνος.

Αἱ διάλεκτοι ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσι, ἑορτὴ, ὀρτὴ, τελέως, λέως, τρόμος, τέτρομος, ἐγὼ, B
ἐγώνη. Ἀλλὰ καὶ [1]) Ἀλκμᾶν, ἅμα καρσ' ἐκεῖνος φησίν.

Αἰολεῖς κῆνος. Φαίνεταί μοι [2]) κῆνος ἶσος θεοῖς ἔμμεν' ὠνηρ. Σαπφώ.

10) Illud „lege Ῥοδίοις" Vossius adscripserat. De voce Ἰγνητες autem vid. Hesych. Ἴγνητες (ait), οὕτως ὠνομάζοντο οἱ μετὰ τοὺς τελχῖνας ἐποικήσαντες τὴν Ῥόδον. et ad eum locum interpp.

[11) Legerim τὸ ἴον, vel τὸ ἴος, vt paullo post τὸ ἴα. De re v. Hellad. chrestom. p. 8. ed. Meurs. et Suid. in v. οἶος. S.]

[*) Haec pessime corrupta sunt, et ita restituenda: Ὦ οὗτος ᾗ οἶῃ στρατιὰν ἐσσεῖσθαι. Cf. infra p. 435. C. S.]

1) Potius Ἀλκμὰν. vt in principio horum Excerpt. recte exaratum est. Sic et paulo post. Conf. Suidam, qui hunc Lyricum poëtam nobis describit.

2) Rursus paulo post vid. p. 427. A. ex eadem adductum Φαίνεταί Fοι κῆνος. Conf. p. 196. C.

Δωριεῖς τῆνος. καθηρημένος θὴν καὶ τῆνος ὑπὸ τῷ [3]) χρόνῳ. Σώφρων. Σπανίως διὰ τοῦ κ. καὶ κεῖνος ἐν σαλέσιν πολλοῖς ἥμενος. Ἀλκμᾶν.

Περὶ τῆς ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖν.

C Ὁ δεῖνα παρ' Ἀττικοῖς καὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος λαμβανομένη. παρὰ δὲ Συρακουσίοις δίχα τοῦ α. Οὐχ' ὁ διν τὺ ἐπίκαζε. Σώφρων ἀνδρείοις. [4]) οὗ κατὰ πρόσθεσιν ἡ ὁ δί προσλαβοῦσα τὸ ν ἐγίνετο τὸ ὁδίν.

Περὶ τῆς ἐμεῦ.

Ἐμεῦ κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωριέων. ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον. Ἄκουε νῦν. καὶ ἐμεῦ ῥώγκα **). Σώφρων. καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ θεολογίᾳ, καὶ
D ἔτι Δημόκριτος ἐν τῷ [5]) περὶ Ἀστρονομίας.

124
Περὶ τῆς ἐμέθεν.

A Ἐμέθεν πυκνῶς αἱ χρήσεις παρὰ Αἰολεῦσιν. Ἐμέθεν δ' [1]) ἔχεις θάλαθαν, ἤτινα ἄλλον ἀνθρώ-

[3) Immo τῷ χρόνῳ. S.]

4) Leg. οὗ vbi, vel muta in ᾗ. [Paulo post malim ἐγένετο ὁδίν, vel potius ὁ δεῖν, vt edidit in Sophronis verbis Valckenar. l. l. p. 208. C. S.]

[**) Cum Valckenaerio ad Theocr. Adoniaz. p. 305. scribendum putabam Ῥώγκα, vt sit nomen mulieris. Praecedentia verba, ἐμεῦ — ὅρκον, sunt Homeri Οδ. δ. v. 746. S.]

[5) Salmasius ad Solin. p. 591. F. qui totam hanc ῥῆσιν, et pleniorem quidem, edidit, legit ἐν τοῖς. S.]

1) At ἔχεσθα λάθαν edidit Wolf. in carminibus Sapphus p. 164. et mox ἄνθρωπον, pro ἀνθρώπων. [Sed paulo post pro ἀκάρδια πάδη Koenius l. l. p. 79. scribit ἁ καρδία παδῇ, h. e.

πων ἐμέθεν φίλησθα. Ἀλλὰ καὶ παρὰ Συρακουσίοις, ἔτι μέθεν ἀκάρδιά πάδη. Σώφρων Γυναικίοις.

Περὶ τῆς ἐμοῦς. *)

Ἡ ἐμοῦς κοινὴ οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσαντο. Ἔτι καὶ ἐμέο, σέο, αὐτοὶ Δωριεῖς, καὶ ἐν συν- B
αλοιφῇ ἐμεῦς. Αἱ χρήσεις παρ' Ἐπιχάρμῳ. ἡ μέντοι ἐμεῖο, καὶ ἐμείω, καὶ ἔτι, σὺν τῷ σ, ἐμείως. καὶ [2]) ἔμως δισυλλάβως παρὰ Ῥίνθωνι. ἰτέον ἐπὶ τὰς κατὰ τὸ δεύτερον.

Περὶ τῆς σοῦ.

Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ ἐμοῦς Δωρίῳ, ἢ τέους Ἡρακλῆς τέους καρώνηγν. **) Σώφρων· καὶ ἔτι Κόριννα, περὶ τεους ερμας ποτ' [3]) ἀρ' εὐαπουκτευϊ. ἔστιν καὶ ἡ τίους διὰ τοῦ ι, ἣν καὶ
C ἀναλογωτέραν [4]) κτητέον, ἐπεὶ τὸ ε εἰς ι μεταβάλλουσι, φωνήεντος ἐπιφερομένου.

Ἐκπεφαντϊ †) τεος ται δυσθαλίαι. Σώφρων. Τεύς. αὕτη [5]) συζυγὸς τῆς μεῦς. Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἢ ἀφαίστῳ (leg. Ἡφ. [Immo Ἀφαίστῳ. Koen. ad Gregor. p. 86.]) Οὐδέποτ' ἰοι γίνετ' ἐγὼν τεὺς ἀξίω. ††) καὶ [6]) ποκ' ἐγὼν παρὰ τεὺς τι μαθών. Θεόκριτος. ἔστιν δὲ καὶ

πηδᾷ. Hesychius: μέθεν, ἢ ἐμέθεν· ἐμοῦ. Pro Γυναικίοις scribendum Γυναικείοις. *S.*]

[*) Quae hinc sequuntur omnia, vsque ad Θεόκριτος, ex apographo Ruhnkeniano plenius edidit Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 301. sq. qui pro ἐμέο, σέο, αὐτοὶ Δωριεῖς monet scribendum esse ἐμέος, οἱ αὐτοὶ Δ. *S.*]

2) An ἐμῶς? Nam etsi accentus etiam propter dialectum interdum mutatur (v. p. 205. et 242.) tamen hic nulla necessitas adparet, cur crasis circumflexum amitteret.

[**) Koen. ad Gregor. de dialectt. p. 83. pro Δωρίῳ habet Δωριέων, et monet, e p. 425. B. addendum esse ἀκόλουθος. Immo σύζυγος intelligendum esse e praecedentibus, satis ostendit tota orationis series apud Valckenar. l. l. Deinceps Koenius legit ἢ τέους (Valckenar. τεοῦς). Verba autem sequentia Valckenar. p. 303. scribit Ἡρακλῆς τέους κάῤῥων ἦν, *te praestantior erat.* Haud dubie melius Koenio, qui sic emendat: Ἡράκλεις τέους κάρω νῦν, *quantus tuus jam stupor est!* De Corinnae verbis idem vir doctus monuit p. 179. Sed p. 84. indignam Vossio judicat conjecturam h. l. not. 3. memoratam, immo scribendum esse: περὶ τέους Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρευα πουκτεύει, *Mercurius contra Martem* *congreditur.* Wolfius l. l. p. 58. dedit: περὶ τεοῦς Ἑρμῆς ποτ' ἄρ' εὖ ἀπονητὶ, *de te Mercurius aliquando bene sine labore,* et in excerptis Spanhemianis inuenerat ἑρμοὺς ποτ' ἀρ' εὐαπονητευι. Sed omnium optime Valckenar. l. l. p. 303. scribi jubet: περὶ τέους Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρηα πουκτεύει. Quanquam enim Mars ab Aeolibus dictus fuerit Ἄρευς, tamen eosdem flexisse Ἄρηος. *S.*]

D 3) Πότα ῥαῦα πουκτεύει. Voss.

4) Lego κλητέον. [Valckenar. edidit ἡγητέον, quod praestat. *S.*]

[†) Valckenar. l. l. scribit ἐκπέφανται, et forsan locum ita intelligi posse ait: *manifesta fuerunt infortunia tua. S.*]

5) Ita scripsit Voss. pro σύζυγος.

[††) Valckenario l. l. judice, haec sic scripta commodum sensum praeberent: οὐδέποτ' . . . ἐγένετ' ἀγών τευς ἄξιος, *nunquam fuit certamen te dignum. S.*]

6) Ποτ' descriptum erat, sed manus Vossii diserte dederat ποκ', et recte, nam ita et ὅπποκα pro ἁπότε vel ὁπόταν idem Eid. XXIV. 128. Et ὄκα ibid. vers. 90. quamuis et ποτ' legas ap. eumd. vt Eid. V. v. 23. Ἔς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν — — tamen eodem Eid. sub initium - - τὺ γάρ πόκα δῶλε Συβάρτα. Et sic iterum ibid. paullo post, ac saepe alibi. [Verba Theocriti ab Apollonio allata extant Idyll. V. v. 39. vbi editur τεῦ τι. Sed antiquam lectionem ab Apollonio conseruatam arbitrantur Koen. l. l. p. 114. et Valckenar. *S.*]

Βοιωτιακὸν *) δῆλον ὡς τεὺς ἁ κλάρος. ὃ 425
περισπασθὲν τὴν πρωτότυπον σημαίνει. Ἶσον A
γὰρ ἔσται τῷ, σοῦ, οὐκ ἄλλης.

Ἀλκμάν. εμελατο ιηατε οδ' σχοσχορον. (sic le-
gitur) Αἰνοδρυφης δὲ τάλαινα τεοῦ κατὰ τυμ-
βοχόησα. †) Σώφρων. Οὐχ ἥσσων τέου. Ἐ-
πίχαρμος. παιδί τέου, καὶ ἔτι ἡ τίος. ἡ μέν-
τοι τίω καὶ τέως, συζυγοῦσαι τῇ ἐμέω, καὶ
ἐμέως, πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Ῥίνθωνι εἴ-
ρηνται.

Περὶ τῆς ἔθεν.

Ἡ ἔθεν ὀρθοτονεῖται μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ, Ἀπὸ ἔθεν B
1) ἧκεν χάμαζε. ἐγκλίνεται δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ,
ἐπεὶ οὐ ἔθεν 2) ἐστὶν χερείων.

Ἔτι μέθεν ἀκάρδια πάδη. (v. p. 424. pr.) Σαφὲς
ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ
τρίτον πρόσωπον προσνέμησαν, καθὸ καὶ αἱ
ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλ-
καῖος. ὥστε θεῶν μηδὲν Ὀλυμπίων λῦσε ἄτερ
γέθεν.

Περὶ τῆς ἑοῦς.

Ἑοῦς, αὕτη ἀκόλουθος Δωρικῇ τῇ τέους, ᾗ συν-

[*) Legendum putabam Βοιωτιακόν. Δῆλον ὡς τεὺς ὁ κλᾶ-
ρος. S.]

[†) Antimachi forsan versum putat Valckenar. l. l. p. 524. B.
et sic scribit: Αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα τέου κατετυμβοχόησα. He-
sych.: κατετυμβοχόησα· ἔθαψα. Αἰνοδρυφὴς est *misere lacera-
ta.* Notae sunt ἀμυχαὶ κοπτομένων in funeribus e Plutarchi vita
Solonis c. 21. et de S. N. V. c. 22. S.]

1) Lege ἧκε. [Est enim locus Homeri Ιλ. μ, 205. S.]

[2) l. οὗ ἑθέν ἐστι χ. vt Ιλ. α. v. 114. S.]

εχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο ἐν κατάπλῳ.
3) Νικασομεγαλοσθένης ὠ ἀρείων χωραν τα-
C πεοῦς, πᾶσαν ὢν ου μηνεν. (sic legitur)

Περὶ τῶν γενικῶν τῆς ἐκεῖνος καὶ αὗτος.

Τῆς ἐκεῖνος καὶ οὗτος αἱ γενικαὶ παρὰ Δωριεῦσι
διὰ τοῦ ω, τηνῶ καὶ τουτῶ, τοῦ τέλους (l.
γένους) *) βαρυτονουμένου.

Τὸ τουτῶ περισπώμενον ἐπιῤῥήματός ἐστιν πα-
ραστατικόν. Τουτῷ 4) θάμεθα. Σώφρων. Τὸ
δὲ αὐτῶ περισπασθήσεται, ὅτι καὶ τὸ αὐτὸς
D ὀξύνεται.

426 Περὶ τῆς ἑαυτοῦ.

A Διὸ καὶ ὁ Πινδαρίων διὰ τοῦ ε ἔγραφεν, ὅ τε
Ἰξίων ἀξιοῖ, ὥστε ἀντὶ τῆς ε τὴν μιν παρεί-
λῆφθαι **).

[3) Wolfius in Corinnae fragm. XXXI. sic edidit: *νίκασον μεγαλοσθενής, ὦ ἀρείων, χῶραν τὰν ἑοῦς πᾶσαν ὠνουμένην*, et interpretatus est: *vincas magnam potentiam habens, o praestantior, regionem tuam omnem emtam*, sed dicit, in MS. esse ὠνούμηνεν, quod ipsum testatus Koenius l. l. p. 179. postrema loci verba praeclare emendat sic: χῶραν τ' ἀπ' ἑοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν, *regionemque a se totam denominauit.* Cf. Valckenar. l. l. p. 279. C. Ego quidem priora facile ita corrigi posse arbitrabar: *νικᾷ σ' ὁ μεγαλοσθενής*, *vincit te potentissimus ille.* Pro σ' tamen malim τ' ob Dorismum. v. infra p. 427. C. S.]

[*) Immo recte se habet τοῦ τέλους. Significatur enim *vltima syllaba*, vt saepius in Grammaticorum libris, v. c. apud Porphyrium de prosodia p. 109. ed. Villoison. in Anecdotorum Graecorum Tomo II. S.]

[4) Hoc illustratur a Koenio l. l. p. 101. Cf. idem p. 161. et Valckenar. l. l. p. 567. B. a quo vtroque recte scribitur τούτω, vt apud Etymol. M. p. 698. l. 42. S.]

[**) Πινδαρίων fortassis est ille ipse Grammaticus, qui Πίν-

῎Αλλως τε καὶ ἐλέγχονται ἐκ τῶν συζυγιῶν ἀρσενικῶν. ἑοδ' αὐτοῦ πάντα καλούει. *) Καὶ, ἑεδ' αὐτὸν. ἐφ' ὧν καὶ μέσους συνδέσμους ἔταξεν. καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ, ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη. 1) ἐμαυταὶ τοῦτ' ἐγὼ σύνοιδα, ἐμαυτῷ παλαμάσομαι. ἀλλ' ἐμάχετο τὸν 2) ο ∴ ἑαυτῷ πάμπαν ἀέῤῥει, ἅπερ ἀσύνηθεν ἐν ἁπλότητι. μὴ οὐχὶ τὸ ε προσλαμβάνειν, καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ 'Αλ- B
καίῳ ἐν 'Εκδόμιῳ. 3)

Σύ δ' εαυτῳ τομαις ἔσῃ ἀλλὰ σαυτῷ μετέχων αμας ,πρυσποσιν. πῶς γὰρ ταῦτα σύνθετα, τῶν πρώτων ἐν διαλύσει ὄντων; δῆλον οὖν, ὡς ἀνώμαλος ἡ ἀνάγνωσις τῶν πρώτων πρὸς τὰ ἑξῆς.

δαρος ὁ Κομματικὸς vocatur in Scholio quodam apud Villoison. anecdot. Graec. T. II. p. 187. 'Ιξίων est haud dubie Demetrius Adramyttenus, cui cognomen fuit Ixioni. Vltimum verbum scribi debet παρειλῆφθαι. Quomodo autem totus locus intelligendus sit, docet Etymol. p. 588. l. 11. τὸ ἶ, ὡς τρίτον βραχυνόμενον πρόσωπον, ἐφελκύσατο τὸ ν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἐγένετο μίν. *S.*]

[*) Est locus Homeri Οδ. θ. v. 211. vbi legitur ἕο τ' αὐτοῦ π. κ. Etiam sequentia, ἓε δ' αὐτὸν, sunt Homerica, Ιλ. υ. v. 171. *S.*]

1) Confer initium hujus appendicis. [Paulo post fortasse legendum est ἐμαυτῷ βαλανεύσω, quae habet Aristoph. Pac. 1103. In verbis ἀλλ' ἐμάχετο latere quis putet nomen 'Αντίμαχος. *S.*]

2) ο sequentibus punctis ita dispositis, quae literam ω fere referant, exaratum erat, quod quid fuerit conjectu difficile est. [Coniicere quis possit ὁ Κολοφώνιος, cujus deinceps verba subjiciantur. *S.*]

[3) Fortassis haec ita scribenda putes: 'Εμαυτῷ πάμπαν ἀπέῤῥει. ὅπερ ἀσύνηθες ἐν ἁπλότητι, μὴ οὐχὶ τὸ ε προσλαμβάνειν. καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ 'Αλκαίῳ ἐν 'Ενδυμίωνι. Sed ipsa Alcaei verba extricare non ego ausim.

Περὶ τῆς ἐμοὶ, σοὶ, οἶ.

'Αττικοὶ ἔμοιγε. Αἰολεῖς ἔμοι, βαρέως. Βοιωτοὶ διὰ τοῦ υ, ἐμὺ, συνήθως, καθότι καὶ τὸ Καλοὶ, καλύ. Δωριεῖς ἐμὶν, καὶ ἔτι ἔμιγγα. Σώφρων. Μόνον ἔμινγα τὸ τοῦ γόγγρου τέμαχος.

C 'Η ἐμίνη συνήθης ταραντηνοῖς. 4) ἡ δὲ χρῆσις παρὰ 'Ρίνθωνι. σοὶ 'Αττικῶς. ῎Ιωνες, Αἰολεῖς ὁμοίως.

Σοὶ δ' ἐγὼ λευκὰς ἐπιδωμον αἰγος. 5) Σαπφώ. Καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυτον διὰ τοῦ τ. κ' ἀπολείψω 6), καὶ σαφὲς ὡς μᾶλλον δωριος ηνε ταλητις. 7) Παρ' οἷς τὸ σ τῶν ἀντωνυμιῶν, τ γίνεται.

'Ορθοτονεῖται δὲ καὶ παρὰ 'Αλκμᾶνι συνήθως Δωριεῦσιν, ἀδοιδιος δομω οχορος αμος καὶ τοι γ αναξ. 8) Λέγεται δὲ καὶ 9) τιν καὶ ἐτὶν, μετ' ἐπενθέσεως τοῦ ε τεϊν. 'Ιδίως γὰρ ἡ με-
D τάθεσις ἡ εἰς τὸ τ τοῦ ε δεικτική ἐστιν. Σοῦ,
427 τοῦ, τέου, Σὸς, τέος. Τίθεται παρὰ Κορίννῃ
A καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλῳ.

Οὐ γὰρ τιν ὁ φθονερὸς δαίμων. ἀντὶ τοῦ σε.

4) Scribendum est Ταραντίνοις, vt habet Valckenar. l. l. p. 285. B.

5) Legendum putabam ἐπὶ δῶμα αἶγας, np. ἄξω vel simile quid. nisi velis δῶμον, coll. p. 156. C.

6) Scribe τ' ἀπολείψω. Cf. infra p. 427. C.

7) Vera lectio videbatur: Δωρίοις ἦν τ ἀντὶ σ.

8) Tentabam ἀδὺ Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἁμὸς, καὶ τοὶ, γάναξ, siue καὶ τοὶ, Fάναξ.

9) Koen. ad Gregor. p. 125. corrigit τὶν, καὶ ἔτι μετ' ἐπενθέσεως τοῦ ε, τεΐν. *S.*]

Οἱ συνήθης Ἀττικοῖς καὶ Ἴωσιν. Πεζολόγοι ἐχρήσαντο Πλάτων καὶ Ξενοφῶν. εἴρηται ὡς ὀρθοτονουμένη περισπᾶται τῶν συζύγων ὀξυνομένων. Αἰολεῖς σὺν τῷ F.

[1]) Φαίνεται Fοι κῆνος, Σαπφώ.

Βοιωτοὶ συνήθως εἰς τὸ ε μεταλαμβάνουσιν, καὶ Δωριεῖς ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν, οὐκετι οιδω. [2]) Σώφρων. ἢ μετὰ τοῦ ε μόνως ὀρθοτονεῖται. εἴρηται δὲ ὡς καθόλου αἱ πλεονάζασα [3]) τῷ ε μόνως ὀρθοτονοῦνται. ΤΗΙ τιν B
συζυγὸς κιν [4]), τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσίοδος.

Ην δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης ἐστιν.

Καὶ κεῖν ἀπὸ τῆς τεῖν, παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννῃ, ἐπὶ δοτικῆς ἐσθ' ὅτε παραλαμβανομένη.

Περὶ τῆς ἐμὲ, σὲ, ἕ.

Ἡ ἐμὲ πρὸς πασῶν διαλέκτων λέγεται· παρὰ Δωριεῦσι μετὰ τοῦ ι, ἐμεὶ, ᾗ συνεχῶς Ἐπίχαρμος χρῆται. κοινῶς μέντοι ὁ Σώφρων. Τί οὐ παρ' ἐμὲ στράφθη. ἡ ἀπολελυμένη οὐκ ἐπεκ- C
τείνεται.

Ἡ σὲ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή. Δωριεῖς διὰ τοῦ τ. ἐς τὲ καταῤῥεῖ. Θεόκριτος. [5]) Πρὸς δέ

1) Confer. pag. 423. B.

[2) Reponendum existimabam οὐκ ἔτι οἱ δῷ. nisi malis δῶ, i. e. δῶμα.

3) Scribe αἱ πλεονάζουσαι.

4) Legendum opinabar: Τῇ τὶν σύζυγος ᾗ ἶν, et in subsequente Hesiodi loco, Ἶν δ' αὐτῷ, quam glossam Hesychius interpretatur αὐτὸς αὐτῷ.

5) Locus Theocriti est Idyll. 1. v. 5. S.]

τε τῶν φίλων. Ἀλκμάν. καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ι. τεῒ γὰρ Ἀλέξανδρα δαμασαι, καὶ ἔτι κοινῶς. Σὲ γὰρ ἄξομαι. εἴρηται ὡς ἡ ἐγκλινομένη διὰ τοῦ τυ/το *) ἐκφέρεται. Κε συξυγὸς **) τῆς σὲ, κοινὴ ἐν διαλέκτοις. Αἰολεῖς μετὰ τοῦ E. τὸ ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει †), εἰ κατὰ τὸ ἄρχον ὀξύ-
D νοιτο, δῆλον ὡς παράλογον ἕξει τὸν τόνον.

428 Περὶ τῆς μίν.

A Ἴωνες διὰ τοῦ μ, Δωριεῖς διὰ τοῦ ν. τάσσεται [1]) ἐπὶ πλήθους. ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκυλίσθη νιν. Πίνδαρος Ἰσθμονικαῖς [2]). προσφωνεῖτε νιν ἐπὶ νίκαις.

Βακχυλίδῃ καὶ πλεῖστα ἄλλα.

Ἀρχὴ τοῦ δυϊκοῦ περὶ τῆς νώϊ καὶ σφώϊ.

Γενικῆς καὶ δοτικῆς νώϊν καὶ σφώϊν μονοσυλλά-
B βως. Εὔπολις [3]) Μαρι και νὼ γὰρ ἄνδρες

*) Ita legitur, vt τυ et το inde conficere queas. Sed legendum videtur διὰ τοῦ τ, vel διὰ τοῦ ταυ, *literam*.

[**) Legerim Ἡ ἑ σύζυγος.

†) Est locus Homericus Ιλ. υ. v. 171. Vetat autem Apollonius scribi ἓε, quia ἓ jam per se significat ἑαυτόν. v. Hesych. in v. ἑ, Etymol. p. 294. l. 35. et Apollon. lex. Homer. in ἑ. Add. Scholia Veneta ad Homer. l. l. S.]

[1) Post τάσσεται inserendum putabam καί.

2) Ἰσθμιονίκαις rescribendum esse per se patet. Sed verba ὅστις — νιν neque in istis odis inuenias, neque ego, quomodo emendarem, intelligebam. nisi forte legendum statuas: ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκλείσθη νῦν. vt sint verba Grammatici, non poëtae. Sed nec sequentia, προσφωνεῖτε — νίκαις, in Pindari Isthmionicis reperiuntur. S.]

3) An Μαρυκᾷ; Voss.

οὐχ ἱππεύομεν. Καὶ ἔτι ἐν Φίλοις. εὐφρανῶ δὲ νῷ. τοιοῦτο γὰρ ἦν τό· οὐ γὰρ σφῶϊν τε γένος ἀπώλωλεν τοκήων [4]). ὅπερ ἐδόκει ἐπίπεμπτον [5]) εἶναι ὡς τρίτον πληθυντικὸν δίχα τοῦ ι γραφόμενον.

Προσκεῖται Δωρία [6]) μεν 7) τα τοι αὐτὰ μεταποιούμενα. εἶτα τῶν χοραγχαν ἐπεὶ γὰρ αασφαλτος αὐτὸν αὐτει.

Ἐν τῷ περὶ τῆς σφῶε.

Σφῶε αἰτιατικὴν μόνην σημαίνει.

[8]) Παρὰ γὰρ Ἀντιμάχῳ καὶ μονοσυλλάβως ἐν C

[4) Haec scribi debent οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων. Est enim locus Homericus Οδ. δ. v. 62. quem ipsum Eustathius ad Ιλ. α, p. 154. l. 1. ita exhibet: οὐ γάρ σφων γένος ἀ. τ. Sed ad Οδ. δ, p. 1482. l. 12. scripsit haec: ἐν τῷ, οὐ γὰρ σφῷν γε, βούλονται οἱ παλαιοὶ σὺν τῷ ἰῶτα γράφειν τὸ σφῷν, ἵνα δηλοῖ τὸ σφῶϊν δυϊκόν.

5) Scribe ἐπίμεμπτον. vt recte scriptum est p. 433. B. et p. 436.

6) Legendum opinabar Πρόσκειται Δώρια siue Δωρικὰ μ. S.]

7) l. τὰ τοιαῦτα. [De iis, quae sequuntur: εἶτα — αὐτοῦ αὐτεῖ, v. Koen. ad Gregor. p. 161. qui emendatiora ea et alio ordine in alio hujus grammaticae loco reperiri docet: πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος. καὶ, εἶτα τῶν χοιραγχᾶν. Idem ex alio Apollonii loco attulit, praeter alia, haec: τὸ γὰρ εἶτα τῶν χοιράγχαν ἐν ἴσῳ ἐστὶν τῷ ὅπου. καὶ τὸ πεῖ γὰρ ἄσφαλτος ἐν ἴσῳ τῷ ποῦ. Hinc verba πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος; reddenda esse his Latinis: *vbinam est bitumen?* facile patet. Sed pro εἶτα rescribendum cum Koenio videtur εἶ τὰ, i. e. ᾗ τά. Vltima loci nostri verba, αὐτοῦ (ita enim legit Koen. pro αὐτὸν), αὐτεῖ, idem vir doctus ostendit a prioribus separanda esse, quippe quae sint Apollonii, qui Doricum αὐτεῖ comparauerit ad πεῖ et εἶ, pro πῇ et ᾗ. S.]

[8) Verba παρὰ γὰρ — οἴκαδε ediderat etiam Salmasius ad Solin. p. 598. B. praemissis his: τὸ πλῆρες σφώς. pro quo legendum est σφῶε.

τρίτῃ Θηβαΐδος, τὸ καὶ σφω γείνατο μήτηρ. Καὶ ἐν πρώτῃ, Ἀσπασίως τε σφω αγεν οἴκαδε; βίαιος Ἰξίων ·/. τὴν σφῶε καὶ ἐπὶ δευτέρου τάσσων. ἀμφοτέρω γὰρ σφῶε φιλεῖ 9) etc.

Περὶ πληθυντικῶν πρωτοτύπων.

[10]) Παρ' Ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἑκαταῖον. τὸ γὰρ ἐπ' εἰδωλοφανεῖ ὑμέες Αἰόλιον. περιχεύετε παρὰ παρθενίῳ ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθὲν οὐ καταψεύσεταὶ διαλέκτου πιστουμένης ἐλλογίμοις συγγρα-
D φεῦσιν. Ἅμες, Δώριον. Ἀλκμάν· ὡς ἅμες τὸ καλὸν μέλισκον [11]).

Αἰολεῖς ἄμμες. Ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον. τοιοῦτον
429 καὶ τὸ ἄμμες εἴσκομεν *). τοῦ δευτέρου, ὑμεῖς.
A Δωριεῖς, ὕμμες. Ὕμες δὲ **) ἐπεγγνάμενοι θωκει τε. Σώφρων. Αἰολεῖς ὔμμες. οὔτι μοι ὔμμες ἆς θέλετε †) ὔμμε. δευτέρῳ Σαπφώ.

9) Est locus Homeri Ιλ. η. v. 280. vbi tamen edi solet σφῶϊ.

10) Ante verba Παρ' Ἴωσιν ponendum videtur ἡμέες, vel ὑμέες, vel vtrumque. Verbis paulo post sequentibus, τὸ γὰρ — περιχεύετε, quid facerem, non habebam.

11) Pro μέλισκον reponendum putabam μέλισδον. Etymol. p. 486. l. 39. τὸ καλὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι ἐστίν· οἷον, Καλὰ μελισδόμεναι.

*) Verba ἄμμες εἴσκομεν leguntur in Hom. Οδ. ι. v. 321. In τοῦ δευτέρου intelligo προσώπου. vt p. 428. C. S.]

**) Ita dedit manus Vossii, sed videtur legendum: ἐπεγγυάμενοι vel ἐπεγγυώμενοι θωκεῖτε. [Pro ὔμες in Sophronis verbis legerim ὑμὲς, vt paulo ante pro ὔμμες. Sed hoc substituerim pro ὔμμες, quod bis sequitur. S.]

†) Sapph. Fragm. p. 164. vbi ὔμμε.

Βοιωτοὶ μετὰ Φθογγοτόνου, οὔμες δὲ κομισθέντες. Κόριννα ἔπτ' ἐπὶ Θήβαις [1]).

Περὶ τῆς ἡμέων.

Ὡς τὴν [2]) ἄμες Δωρικὴν, καὶ ἔτι τὴν ἄμμες Αἰολικὴν, ὁμοίως ταῖς εἰς ει ληγούσαις εὐθείαις ἰσοσύλλαβον ἔχειν γενικήν. Ἀμῶν γὰρ καὶ ἀμμῶν.

Ἀλκμάν. ὅσαι δὲ παῖδες ἀμέων ἐν τὶ τὸν κιθαρίσταν αἰνέοντι. B

Ὁμοίως Αἰολεῖς. Ἀλκαῖος. Μηδ' ονίαις †) τοι πλέας ὑμέων παρέχειν.

Περὶ τῆς ὑμῶν.

Ὑμέων γὰρ ἀπρὶξ ἔχονται. [3]) Σώφρων. καὶ Ἴωνες, ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ.

Τόδ', [4]) ωδετις ὑμείων μεμνήμενος, πλεονάζον, ἀκόλουθον τῇ ἡμείων. Αἰολεῖς ὑμέων. Ἀλ-

[1]) Wolfius l. l. p. 58. edidit οὔμες, et ἔπτ', vt et ipse scripsi pro οὔμες et ἔπτ'. *S.*]

2) Conf. p. 193. [Rursus malim ἀμὲς, vel ἄμες, et paulo post ἀμῶν, sed Alcmanis verba sic scribam: ὅσαι δὲ παῖδες ἀμέων ἐντὶ, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι. *S.*]

[†) Ὀνίαις Aeolice pro ἀνίας dictum esse monuit Koen. l. l. p. 283.

3) Ita forsan Vossium ex conjectura dedisse putat Valckenar. l. l. p. 368. B. In apographo enim Ruhnkeniano legi: ὑμέων γὰρ πρὶν ἔχοντι. Verba ὑμέων — ἑκάστῳ sunt Homeri Οδ. ν. v. 7. *S.*]

4) Leg. ὠδέ τις. nam hoc Doricum pro οὐδέ τις. Vid. p. 156. C. μῶσα pro μοῦσα, et 160. A. ὠδὲν pro οὐδέν. [Immo legendum est ὧς δέ τις ὑμείων μεμνημένος. Sunt enim rursus Homeri Ιλ. τ. v. 153. Quare praecedens τὸ δ', vt saepius, significat *illud vero, illa vero vox. S.*]

καῖος. Οἵτινες ἐσθλοὶ ὑμέων τε καὶ ἀμμέων. [5]) Οὐμείων. Βοιωτοί. Τὸ δέ τις [6]) οὐμμίων ἀκουσάτω. Κόριννα.

C

Περὶ τῆς σφῶν.

Σφῶν καὶ σφέων, ἀκολούθως τῇ ἡμέων. τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον [7]). Καὶ, ὡς ἂν ἀπὸ σφείων [8]), ὡς ὑμείων. Τῇ σφείων καὶ Αἰολεῖς χρῶνται καὶ Δωριεῖς. Δωριέων δὲ Συρακούσιοι διὰ τοῦ ψ πάσας τὰς διὰ τοῦ σφ μονοσυλλαβούσας μὲν ἀναμφιλέκτως· ἐπὶ γὰρ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀμφίβολα τῶν
D γραφῶν [9]). ἔνια γὰρ δίχα τοῦ ψ. ἐν ἴσῳ τῷ
430 αὐτῶν παρὰ Συρακουσίοις τίθεται τὸ ὤν [10]).
A Σώφρων, Ὁ δ' ἐκ τῶ σκότεος τοξεύων αιεν ενα τινα ων ζυγα στροφει. ὃν τρόπον τὸ νυμφέων [11]) διαιρεῖται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ αὐτῶν, ὁπότε θηλυκὸν σημαίνει, καὶ ἔτι αὐτάων. δῆλος ἡ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖνος καὶ τῶν ὁμοίων κλίσις.

Περὶ τῆς ἡμῖν.

Ἡ Αμιν Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ι ἐν

5) Leg. οὐμείων spiritu leni.

6) Anne et hic οὐμείων voluit dicere, vt testimonium respondeat praecedenti propositioni? [Vtroque loco οὐμείων dedit Wolf. l. l. *S.*]

[7) Verba τῷ — ἐπέσπον extant in Hom. Οδ. γ. v. 134.

8) Pro ὡς ἂν ἀπὸ σφείων ex Hom. Ιλ. δ. v. 535. reponi debet ὧσαν ἀπὸ σ.

9) Rescripserim ἀμφιβολία τῶν ἀπογράφων.

10) Cum ὠν dicatur idem esse quod αὐτῶν, sane putem scribendum ὧν. Verba Sophronis ita refinxerim: ὁ δ' ἐκ τῶ σκότεος τοξεύων αἰὲν ἕνα τινὰ ὧν ζυγοστοιχεῖ, *ille e tenebris semper vnum eorum sagitta feriens, in fronte aciei incedit.*

11) Apollonii menti obuersatus est locus Hom. Οδ. μ. v. 318. Αὐτάων saepe legitur, vt Ιλ. η. v. 340.

οἷς προπερισπᾶται. αἴ *) γὰρ αμιν τωυτων μενοι. ὀξύνομεν τε, αμιν δ' ὑπ' αὐλῆς ει μελος. Ἀλκμάν. Αἰολεῖς ἄμμι. Ἀλλά τις ἄμμι δαίμων.

Πάλιν τινὲς ἐπιθανεύσαντο εἰσηγούμενοι [1]) τὸ ε B ἐγκεῖσθαι. καθάπερ γὰρ τῷ ταχεῖς παράκειται ταχέσιν, οὕτω καὶ τῷ ἡμεῖς τῷ (τὸ leg.) ἡμέσιν. Τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαίου, Ἄμμεσιν παιδάορον †).

Τὰ γὰρ παρ' Αἰολεῦσι ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν δι' εὐφωνίαν, Ἄεισον ἄμμι τὰν [2]) ὠ κόλπον, [3]) Ἀιδε κἄμμι Ζεὺς τελέσθη νόημα. Ἀλκαῖος. καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν εἴτε ἐπὶ τοῦ ὕμμιν [4]) ἀθανάτοιο ἑοῖ νικᾶν. Ἀλκαῖος. Γ. καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων.

*) Koen. ad Gregor. p. 108. legendum putat αἰ γὰρ ἄμιν τωὔτῷ μέλοι, *si enim nobis eadem res curae sit.* Eodem modo Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 237. nisi quod αἰ γὰρ explicat *vtinam*, et ἄμιν scribit, non ἀμιν. Idem in apographo Ruhnkeniano recte legi testatur μέλοι pro μένοι, et ὀξυνομένη τε pro ὀξύνομέν τε. Verba Alcmanis autem ita scribi jubet: ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος, *cantantibus tibia modos nobis accinet.*

1) Haec pessime corrupta alii restituant. Interim tentaui ἐπεσημείωσαν, τῷ εἰς ἡγούμενοι.

†) Valckenar. l. l. p. 244. A. vix dubitari posse dicit, quin poëta scripserit πεδάορον, quod Aeolicum sit pro μετάορον siue μετήορον, i. e. μετέωρον.

2) Lege τὰν ἰόκολπον, *illam, quae sinum habet violis ornatum.* Sic Venus a Solone apud Plut. in ejus vita c. 26. vocatur ἰοστέφανος. Albert. ad Hesych. T. I. p. 278. exhibet ἰοκόλπον in nostro loco. *S.*]

3) Leg. ἄειδε propter metrum. [Sed Koen. l. l. p. 115. interpretatur locum: *si Iupiter nobis cogitata perfecerit.* Legit enim: αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα. *S.*]

[4) Forsan non male legeris: καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν τίθεται, ὡς ἐπὶ τοῦ, Ὕμμιν ἀ. ἑ. ν.

C Περὶ τῆς ὑμῖν.

Ὑμῖν πάλιν παρ' Ἴωσιν περισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὸ συστέλλει τὸ ι, καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν. Ὅσαις ὑμῖν *) αἰνέσω. Σώφρων. καὶ ἐν ὀρθῇ τάσει. οὐ μαντοι διφρον ἐπημμένον ὑμῖν. †) Υμμιν. Αἰολεῖς. Ταῖς καλαῖς υμμιν νοημμα τῳ μονου διαμειπτον. Ὁμοίως καὶ Αἰολικαὶ, ἀποβάλλουσαι τὸ ν καὶ φυλάσσουσαί, τὴν ἐν ὀνό-

D μασιν δοτικῆς πληθυντικῆς σύνταξιν ἀναδέχονται.

431 Περὶ τῆς σφίσιν.

A Οὐχ ὑγιὲς δὲ, πάλιν εἰσηγεῖσθαι τὴν σφίσιν ἀπὸ τῆς σφέσι, μεταθέσεως [1]) τοῦ ε εἰς τὸ ι Βοιωτικῶς ἢ Ἰακῶς.

Περὶ τῆς [2]) σφός.

Συρακούσιοι ψιν. [3]) αμανι ψιν γενόμενα. Σώφρων. Ἡ διὰ τοῦ ψ γραφὴ ἐπὶ πλήθους τασσόμενα οἰκειοτέρα τῆς διὰ τοῦ σφ. καὶ σὺν τῷ α λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν. [4]) Ὅτα πάννυ-

B χος ἄ σφι καταγρεῖ. Σαπφώ.

Περὶ τῆς ἡμᾶς.

— ὃν γὰρ τρόπον παρὰ τὸ ταχεῖς ταχέας, οὕτως ἡμεῖς ἡμέας, καὶ Ἀττικῶς ἡμᾶς, ὡς Εὐ-

*) Hoc loco et paulo post scribendum est ὔμιν. *S.*]

†) Non additi erant spiritus, sed notum, Aeoles ὔμμιν laevigare. Et quid mox aberratum sit in τῳ μονου facile est videre.

[1) Haud dubie legi debet διὰ μεταθέσεως. *S.*]

2) Forte Σφίν.

3) Quid sit, ignoro. [An scribi potest Ἄμιν ἢ ψὶν γεν.? Paulo post pro τασσόμενα legendum videtur τασσομένη. *S.*]

4) In MS. nulli additi erant accentus; sed verba illa ὅτα πάννυχος etc. ita exhibet Voss. vid. not. ad Sapph. Wolfii p. 31. [Pro ὅτα noli reponendum putare ὅκα aut ὅπα. Nam etiam p. 434. A. est πότα. Sed pro ἄ σφι scribe ἄσφι. *S.*]

βοέας, Εὐβόας. ἀλλ' οὔτε *) ἡμεῖς ὁμοία τῇ ταχεῖς, ὡς ἀπεδείχθη, οὔτε Ἀττικοὶ τὸ σ καὶ τὸ α †) συναιροῦσιν, ὅτε μὴ καθαρεύοι τὸ ε, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἰέασιν, Ἴασιν. οὐ γὰρ ἔτι ἐπὶ τοῦ τιθέασιν. καὶ εὐβόας φασὶν, ἀλλ' οὐκ ἔτι τάχας.

Ἀμε Δωριεῖς. αδ' ἀρ οπτας αμμε. Σαπφὼ ά. τινὲς δὲ ἀποκεκόφθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ ἀμμέας καὶ ἀμέας **). C

Περὶ τῆς ὑμᾶς.

Ὑμᾶς. καὶ ὑμέας ἀκολούθως τῇ ἡμᾶς. Δωριεῖς 5) ὑμε. ἐμὲ δ' ἀρχωνι δασιαλλε παρ υμέ. Ἀνδρείοις Σώφρων. ὔμμε Αἰολεῖς. Τὸ γὰρ θεῶν ἰότητι 6) ὔμμε λαχόντων ἄφυτον θήσει ††) γέρας. Ἀλκαῖος ά.

[*) Koen. ad Gregor. Corinth. p. 71. e MS. ipso scribit ἡ ἡμεῖς. Paulo ante pro Εὐβόας scribendum est Εὐβοᾶς.

†) Koen. l. l. emendat, re ipsa suadente, τὸ ε καὶ τὸ α συναιροῦσιν. Iterum pro εὐβόας et τάχας reponendum Εὐβοᾶς et ταχᾶς.

**) Totam ῥῆσιν Koenius l. l. p. 110. e MS. pleniorem dedit: ἀμὲ Δωριεῖς· ἀδ' ἄρ' ἀμὲ λωβῆτο, Σώφρων Γυναικείοις. ἄμμε Αἰολεῖς· ὀπτᾶς ἄμμε, Σαπφὼ α. Et Sophronis locum scripserit: ἀδ' ἄρ' ἀμ' ἐλωβῆτο, *haec nos injuria adficiebat.* S.]

5) Ita legitur, ὑμε, et mox υμέ. lege vtrumque ὔμε vel ὔμμε. [Verba Sophronis ita restituenda existimabam: Ἐμὲ δ' Ἀρχωνίδας ἴαλλε παρ' ὑμέ. S.] D

6) ὔμμε hic rursus scripserat Voss. Sed ὔμμε legendum ex praecedenti patet, et ex Aeolum consuetudine, qui spiritum asperum in lenem mutant, et quid alioqui opus fuisset Dores ab Aeolibus disjungere, si nihil diuersi in eorum pronuntiatione circa hoc pronomen indicare voluerit. Ceteroqui fateor et apud Theocritum quoque ὔμμιν legi, vt Eid. l. 116. et 151. Id tamen Aeolibus potissimum proprium, etiam alia adspirata verba laeuigare. vid. ex Eustath. p. hujus libelli 241.

[††) Koen. l. l. p. 101. malit θησεῖ. S.]

432

Περὶ τῆς σφᾶς.

A Ἀμας Δωρικόν. — σαωσέμεναι νῆας ἀμάς. 1) ἀντὶ τοῦ ἀμετέρας. Προσῆκον ὀξύνειν.

Περὶ τῆς σφε.

Εἴρηται ὡς μόνως ἐγκλιτική ἐστιν. συζυγεῖ μέντοι τῇ Δωρικῇ ἀμὲ καὶ ὑμέ. Πάλιν δὲ καὶ ταύτην ἀπὸ τῆς σφέας φασὶν ἀποκεκόφθαι.

Ψὲ Συρακούσιοι. Σώφρων. Πῶς 2) καὶ ψὲ καὶ

B γινώσκομεν. Ἄσφε Αἰολεῖς.

Ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σαως.

Ἀλκαῖος δευτέρῳ.

Περὶ τῆς τέος. 3)

Καὶ ἔτι τὰ ἀπ' αὐτῆς, τέα ἅρματα καὶ τέω ἵππω 4). καὶ παρ' Αἰολεῦσιν Ἀλκαῖος. ενα 5) τόδ' ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρα. Καὶ οικωτε περσωι 6). καίπερ ἀτιμίαις ὁ αὐτὸς κοινῷ ἔθει. Ἐπὶ τῆσδε τῆς λέξεως Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι

[1) Verba σαωσέμεναι νῆας ἀμὰς extant in Hom. Ιλ. ν. v. 96. S.]

2) Καὶ scriptum, sed lineolis punctim confectis αι deletum erat, indicio, vel suspectam esse lectionem, vel MS. non bene legi potuisse. [Forsan legendum est Πῶς κα ψὲ καὶ γινώσκωμεν; S.]

[3) Immo τεός.

4) Homerica haec sunt Ιλ. ε. v. 237. τέ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω.

5) Nisi ἕνα ortum putes e sigla ά, qua significetur πρώτῳ, *libro primo*, vt p. 431. B. C. legendum est vel ἓν vel ἑόν. quod magis placet. Pro κόρα legendum κῶρα.

6) Haec conflata putabam e duobus locis Hesiodi Ἐργ. v. 27. et 627. In illo haec leguntur: Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐγκάτθεο θυμῷ. Vnde h. l. est περσωι. In altero haec: τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ. Vnde h. l. οικωτε. Eodem modo sequens ἀτιμίαις corruptum ex ejusdem poëtae Ἀσπ. v. 104. τιμᾷ σὴν κεφαλήν.

τὸ ε εἰς ι, καθότι καὶ τὸ θεός, θιὸς εἴρηται. C ὡς συναλειφθεῖσα τεὺς ὀξυτόνως λέγεται 7).

Περὶ τῆς ΟΣ.

Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F πλεονοσυλλαβεῖν κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος. Τὸν ἑὸν 8) παῖδα καλεῖ Σαπφώ. καὶ Ἀλκμὰν δὲ, συνεχῶς Αἰολίζων, φησὶν τὰ ἑὰ κάδεα. Ὁμοίως καὶ Βοιωτοί. εὐωνυμίης Κόριννα· πηδεγον θελω εα φιλης εγκαλης ελησθη *). D

Περὶ τῆς ἐμοῦ, σοῦ, οὗ.

433

Ἀντὶ τοῦ τέα κήδεα λέξον, ἑά, παρὰ Καλλιμάχῳ. A καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφωτέρου. Ἀλκμὰν, ὑμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως σφεα δὲ ποτὶ γούνατα πίπτω 1).

Περὶ τῆς ἡμέτερος, ὑμέτερος.

Τὸ σφέας εἰ εἶξεν χώρας. 2) παρ' Ἀλκμᾶνι. τὸ ε πλεονάζει. εἴρηται γὰρ ὡς τὸ, ἤτοι γὰρ πάτερ' ἀμόν. 3) ἶσον ἐστὶν τῷ ἡμέτερον.

7) De τιὸς et τεὺς v. supra p. 424. sq.

8) Ex mente Apollonii scribendum videtur Fεὸν, et paulo post Fεὰ, pro ἑὸν et ἑά.

*) Wolfius l. l. p. 60. edidit Πήδεγον θέλω, ἑᾶς φίλης παγκάλης ἐπλήσθη, *Pedegum volo, sua amica perpulchra repletus.* Debebat saltem scribere *repletus est.* Vocabulum εὐωνυμίης aliis sanandum relinquo.

1) Totam hanc ῥῆσιν partim mancam putabam, partim ita corruptam, vt sine libris emendari vix posset. Vnum moneo, Alcmanis verba e duobus diuersis locis petita videri, et alterum locum a σφέα incipere.

2) Haec Albert. ad Hesych. T. II. p. 1322. e Cyrilli lexico MS. plenius exhibet: Τὸ δὲ γύναι ταμίας σφέας εἶξε χώρας.

3) ἤτοι — ἀμὸν sunt Homerica Ιλ. ζ. v. 414. Sequentem Alcmanis locum non tango. *S.*]

B Πάλιν δὲ ὁ Ἀλκμὰν τὸ σφέας ἀντὶ ἑνικοῦ ἔταξεν. καὶ τὸ σφοῖς ἀδελφιδεοις κάραν ἢ φόνον. Ἡσίοδος 4) μέντοι ἐπίμεμπτός ἐστιν, εἰπὼν, — ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες. ἐν ᾧ ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. καὶ Καλλίμαχος. Μουσαι νιν εοις ἐπίτυννον ἔθεντο. καὶ ἑὸν δέ μοι οἷα γοῦηα. δέον γὰρ σφὸν καὶ σφούς. καὶ παρὰ ἄλλοις δὲ πλεῖστα etc.

Paulo post: ὑπὲρ δὲ τοῦ Ἡσιοδείου τιν τινες ἐκδέχονται τῆς ἀντιπυρου δοθείσης γυναικὸς 5), τέρπονται ἑὸν ἕκαστος κακὸν ἀγαπῶντες. Αἰολεῖς ἀμμέτερον, καὶ ἄμμον, καὶ ὕμμον, καὶ C σφόν. Σαπφώ. ἐμε τιμιαν ἐποιησαν 6) ερτατα σφαδοισας. Ὑπὲρ δὲ τοῦτο ἄμος καὶ ὕμος etc.

Καὶ τούτου πίστις, τὸ τὴν μὲν οὗτος καὶ ἐπι-

4) Ἔργ. 58. sed nihil insoliti neque irregularis hoc habet; nam tertiae personae adjungitur, ἑὸν, praeceditque τέρπωνται. Nisi anomaliam quaeras in eo, quod ἑὸς ab οὗ factum, et quidem ab accusatiuo singulari ἕ. Veluti ἑαυτοὺς ex singulari et plurali compositum analogiae repugnare, sed vsu inualuisse, Grammatici ajunt. Alterum ex Callimacho magis adpositum; sed non inuenio, neque in hymnis neque in fragmentis. Abusus autem ille pronominis satis frequens. [Caeterum in priore Callimachi loco pro εοις ἐπίτυννον scribendum videbatur ἑῷ ἐπὶ θυμῷ, vel saltem ἑὸν ἐπὶ θυμὸν, in altero autem οἷα pro ὅια. De vsu pronominis ἑὸς consentit Moschopulus ad Hesiod. p. 23. a. τὸ ἑὸν κακὸν, ἀντὶ τοῦ τὸ σφέτερον. ἑὸν γὰρ, ὃ μόνος ἔχει τις· σφέτερον δὲ, ὃ πολλοὶ ἔχουσιν. Et Proclus ibid. p. 24. b. hunc Apollonii locum in mente habuit, eum scripsit: μέμφονται δὲ τὸν Ἡσίοδον οἱ περὶ Ἀπολλώνιον, ὅτι ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχος αἰτιᾶται διὰ τὸ αὐτό.

5) Lege: ὑπὲρ δὲ τοῦ Ἡσιοδείου, οὕτω τινὲς ἐκδέχονται· τῆς ἀντὶ πυρὸς δοθ. γυν. *quod attinet ad illum locum Hesiodi, nonnulli sic intelligunt. S.*]

6) Leg. ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι. Voss.

κλήσεως 7) τάσσεσθαι, καθὸ πλησιάζει· ὦ οὗτος ἦ οἴη στρατιὰν ἐσσεῖσθαι, Σώφρων. Κρατῖνος ἀνδραπέτισιν. 8) οὕτως (οὗτος Voss.) καθεύδεις οὐκ ἀναστήσεις βοων. Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν· 9) οὗτος τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία. D

Παρὰ τὸ ἕτερος τῷ ἑτέρωτε ἢ παρ' ἐπιῤῥήμα- 434
τος ἑτέρωθε 1), ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦ- A
σιν ἑτέρωτα. πρόκειται γὰρ, ὅτι τὸ τοιοῦτον ε εἰς α τρέπουσιν Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς, ὥσπερ ἔχει καὶ τὸ πότα. Σαφὲς ὅτι καὶ παρὰ τὸ νεὸς τὸ μὲν κοινὸν ἦν νέοτε. κατ' Ἀττικῶν δὲ ἐπέκτασιν νέωτα. Αἰολικώτερον τοῦ ε εἰς α τραπέντος 2).

Καὶ Αἰτώλιος 3) κάπρος κάπριος, ἄπειρος ἀπείρων, καὶ τὸ πομπῆες ἀγαυοὶ 4), καὶ τὸ Ἀϊ-

[7) Lege ἐπὶ κλήσεως.

8) Koenius l. l. p. 48. in MS. legi testatur Δραπετίσιν, et verba Cratini sic distinguit: οὗτος, καθεύδεις; vt alius respondeat: οὐκ ἀναστήσεις βοῶν, *non tu clamando illi somnum excuties.* Ruhnkenius ad Timaei lexic. Plat. in v. ὦ οὗτος totum locum e Ms. edidit, multo quidem pleniorem. Laudatur ibi Cratinus ἐν Δραπετίσιν. *S.*]

9) Aristoph. Vesp. vers. 1, ex quo scripturam restitui male expressam in MS. hoc Vossiano.

[1) Legerim: Παρὰ τὸ ἕτερος τὸ ἑτέρωσε, ἢ παρὰ Δωριεῦσιν ἑτέρωτε.

2) Σαφὲς — τραπέντος. Similia tradit Etymol. p. 601. l. 3.

3) Legendum est: Καὶ Αἰτωλὸς Αἰτώλιος. Etymol. p. 32. l. 17. ἀπὸ τοῦ Αἰτωλὸς γίνεται Αἰτώλιος κατὰ παραγωγὴν, τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου φυλαττομένου, καὶ ἀπὸ τοῦ κάπρος κάπριος. Et κάπριος quidem sic legitur ap. Apollon. Rhod. 2, 822.

4) Verba πομπῆες ἀγαυοὶ sunt Homeri Οδ. ν. v. 71.

δωνῆϊ προΐαψεν 5). καὶ ἐπὶ ῥημάτων· ἀρδεύειν, ἀρχεύειν.

Τὸ συνεχέστερον παρ' Ἴωσιν λεγόμενον κηγχος
B ὁ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου Ἰωνικοῦ τε τοῦ κη ἀντὶ τοῦ πη καὶ τοῦ μεταπεπλασμένου 6) λέγω τοῦ ἄγχος, ἴσως συναλειλημμένου τοῦ α εἰς τὸ η.

Ὅπερ καὶ διὰ τοῦ ἀρθρικοῦ δείκνυται καὶ τοῦ ἀντωνυμικοῦ. τὸ γὰρ 7) οιτοι θρας Δωριεῖς, καὶ τὸ αιται. ταυται ται θραι ματερ.

Πρόσθεν, πρόσθα. Ὕπερθεν, ὕπερθα.

5) Etiam haec, Ἀϊδωνῆϊ προΐαψεν, Homerica Ιλ. ε. v. 190. *S.*]

6) Quem sensum illud λέγω hic habeat, non video. forsan λόγου. neque superius illud κηγχος alibi obseruatum noui. [Miror Reitzium. Nam legendum est κῆχος, τὸ ἐν δ. μ. λόγου, Ἰωνικοῦ τε τοῦ κῆ ἀντὶ τοῦ πῆ, καὶ τοῦ μεταπεπλασμένου, λέγω τοῦ ἄγχος. Et λέγω est declarantis s. explicantis: *intelligo, puta,* vt apud Etymol. p. 659. l. 46. Sed emendationem paulo ante propositam confirmant haec Etymologi verba p. 512. l. 23. κῆχος, ἐπίῤῥημα· ἀντὶ τοῦ ποῦ. τὸ κη, η Δωρικῶς (fort. τὸ πῆ, Δωρικῶς)· καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς κ· πῆχος γὰρ ἦν. ἀπὸ τοῦ πῆ, ὃ σημαίνει τὸ ποῦ. — ἐκ τοῦ πῆ καὶ τοῦ ἄγχι, γίνεται πῆχος καὶ κῆχος. Et p. 682. l. 55. Ἐρατοσθένης λαμβάνει ἐκ ταύτης τῆς συντάξεως, ποῦ ἐγγὺς, καὶ εἰς τίνα τόπον· ποῦ ἄγχος, ποῦ κῆχος; τὸ πῆ, κῆ. πῆ ἐγγύς· πῆ ἄγχος. Quin etiam κῆγχος seruari potest in nostro loco. Nam Etymol. p. 683. l. 1. haec addit: κῆχος ἔλλειψις ἄρα τοῦ γ, κῆχος, ἄγχος· ἔχει αὐτὸ ἐν τῷ ἔναγχος. Et Hesychius in v. κῆχος addit: ἄλλοι, κῆγχος. *S.*]

7) Neque quid hoc sit οιτοι θρας et quae sequuntur, diuinare possum. vitiosum esse adparet. [Ὅπερ quo pertineat, non ego dixerim. Sed sequentis patet eo spectare, quod Dorice τοὶ et ταὶ pro οἱ et αἱ dicantur. Fortassis in illis οιτοι θρας latent haec Homeri Ιλ. γ. v. 260. τοὶ δ' ὀτραλέως. et totus locus legendus videatur: τὸ γὰρ οἱ, τοί, τοὶ δ' ὀτραλέως, ὡς Δωριεῖς. καὶ τὸ αἱ, ταί. Sequentibus vero ne minimum quidem remedium noueram.

Τὸ γὰρ παρὰ τὸν Ἀλκαῖον [8]) μέσσοι δηλονότι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνάλογον βαρυνθείη ἄν.

Οὐρανία, οὐρανιόφιν παρὰ Ἀλκμᾶνι, δεξιὸν, δεξιόφιν, ἀριστερὸν, ἀριστερόφιν [9]). C

Ὡς πρῶτον παρὰ Σικυωνίοις ἀπειράκις ἐν γενικῇ παραλαμβάνεται, καὶ ὡς τὸ ἀπὸ χαλκόφι [10]), τὴν ἀπὸ χαλκοῦ γενικὴν σημαίνει, οὐχὶ χαλκόν· οὕτω καὶ τὸ κατ' ὄρεσφιν [11]) οὐκ ἄλλο τι σημαίνει ἢ τὴν κατ' ὄρους.

Κλέβδαν καὶ σύνδαν.

Παρὰ τὸν ἄνδρα παραχθέντα [12]) ἀνδρακάς. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐντυπὰς, ἑκὰς, ἀνεκάς.

Ἀθεωρητὶ, ἀκονητὶ [13]), ἀμογητὶ, ἀκλαυστὶ, πανθοινί. D

Τὸ γοῦν Ἀρχιλόχειον συνεστάλη. ἀμισθὶ γάρ 435
σε πάμπαν οὐ διάξομεν. A

Ὡς εἴτις εἴποι, ὦ τῶν ἑταίρων, ὦ τῶν φίλων, λιπούσης τῆς φράσεως.

8) Lege: τῷ Ἀλκαίῳ. Num vero μέσσοι verum sit, dubito. Rectius forsan legatur μέσσον, h. e. μεῖζον.

9) δεξιόφιν et ἀριστερόφιν sunt Homeri Ιλ. ν. v. 308. et 309.

10) apud Homer. Ιλ. λ. v. 351.

11) Ibid. v. 493.

12) Lege παραχθὲν τὸ ἀνδρ. Legitur hoc aduerbium in Homer. Οδ. ν. v. 14. vbi v. Eustath. p. 1731. l. 35. qui ἀγκὰς pro ἀνεκὰς habet.

13) Legendum videbatur ἀκονιτὶ, quanquam etiam ἀκόνητὶ dici potest Ionice pro ἀπονητὶ, auctore Etymologo M. p. 50. l. 36. S.]

Ἔστιν οὖν τρισμέγιστος [1]) καὶ παρὰ τοῦτο μεγίσταν [2]), ξύνοστε καὶ ξύναν [3]). ἔφαμεν δὲ ἐν ἑτέροις καὶ παρὰ τὸ νέος, νέαν ¦τϊ¦ ην (sic legitur) [4]) ἀφ' οὗ τὸ νεανίσκος καὶ νεανίας. Καὶ παρὰ τὸ ἔτης οὖν γενήσεται τι ἔταν [5]) οὐ τὸ κλιτϊκον ὁμόφωνον.

Λήϊος, ἀφ' οὗ λάϊος, καὶ λάϊον, καὶ λάϊα, καὶ ἐν
B συναιρέσει πάλιν τοῦ α, λαια [6]). τίς μοι τὰ λαια ἐκτίλλει. Σώφρων.

A ῥαιὸς [7]) κατ' ἀποκοπὴν fit ῥαὶ, quemadmodum a βριθὺς, κατ' ἀποκοπὴν βρί.

Τό τε γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει, καὶ τὸ μάκαρ [8]).

[1) Malim simplex μέγιστος.

2) Scribendum est μεγιστὰν vel μεγιστᾶν. v. Etymol. p. 825. l. 13.

3) Lege ξυνός τε καὶ ξυνᾶν siue ξυνάν. v. Voss. ad Hesych. in v. ξυνῆνες.

4) Equidem correxerim παρὰ τὸ νέος, νεὰν, νεᾶνις, praeeunte Etymologo p. 599. l. 14. S.]

5) forsan οὗ. [Scilicet legendum est: γενήσεται τὸ ἐτὰν siue ἐτᾶν (Cf. Etymol. p. 825. l. 13.), οὗ τὸ κλητικὸν ὁμόφωνον. np. ὦ ἐτᾶν, et per crasin ὦ τᾶν. de quo v. Timaei lexic. Platon. ibique Ruhnken.

6) Legendum putem λᾷα, vt in sequentibus verbis Sophronis. Nam Etymol. p. 563. l. 12. λήϊα, inquit, τὰ σιτοφόρα χωρία· καὶ συναιρέσει, λῆα. Sed apud Sophronem intelligi videntur *sata, fruges*.

7) Pro ῥαιὸς reponendum est ῥάδιος, vt ῥᾷ pro ῥαὶ, auctore Etymol. p. 700. l. 35. Potest tamen ῥαὶ seruandum videri. Nam Hesychius: ῥαῖ· ῥᾷστον, ῥᾳδίως. Sed Eustath. ad Ιλ. β, p. 163. l. 18. κατὰ τοὺς τεχνικοὺς ἔστι καὶ ἕτερον ῥᾷ, ὃ σημαίνει μὲν τὸ εὐχερῶς, ὥς φασι, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ῥάδιον κατὰ ἀποκοπήν. διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ σὺν τῷ ι γράφεται, καὶ οὐδὲ ἐγκλίνεται. Cf. Id. p. 295. l. 5. et supra p. 334. A.

8) Etymol. p. 700. l. 37. πολλάκις καὶ δύο συλλαβῶν γέγονεν ἀποκοπή· οἷον μακάριος, μάκαρ· προπάροιθεν, πρόπαρ.

πῆδα 9) καὶ τὸ ὕμεν παρὰ Καλλιμάχῳ.

Μὴ γὰρ ἄλλοτε οἱ Αἰολεῖς προτίθενται τὸ β τῷ ρ, εἰ μὴ τὸ δ ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἑξῆς συλλαβὴν, ἢ τὸ συγγενὲς ζ, ἢ τὸ συγγενέστερον τ. Ἅπαξ γὰρ τοῦ β ἐπιφερομένου ἡ πρόθεσις ἐγίνετο 10). διὰ τοῦτο βρόδον φασὶν, καὶ C βρίζα, καὶ βρυτῆρες. οὐ μὴν τὸ ῥέω ἔτι βρέω φασὶν, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων.

Ἑξῆς ῥητέον ἔτι καὶ περὶ τοῦ ῥά. Ἀλκμάν. Τίς ἂν τίς ποκα ῥα ἄλλα 11) νόον ἀνδρὸς ἐπίσποι. Ὅπερ ἐν πάθει προφανεῖ ἐστιν. ἡ γὰρ μακρότης τοῦ α ἀλλοτρία τῆς προλελεγμένης καταλήξεως.

Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ καλα 12), ὃ δι' ἑνὸς μὲν λ γράφεται κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος. Παρὰ Δωριεῦσι δὲ δι' ἑτέρου λ. καὶ οὕτως ἔνιοι ὑπέλαβον κατ' Αἰολίδα διάλεκτον. ἐβαρύνετο γὰρ ἄν 13). πρόσοις οὐδὲ τὸ καλος 14). Αἰολεῖς ἐν D διπλασιασμῷ τοῦ α προφέρονται.

9) Scribe πηδὰ ex Arati phaenomm. v. 155. Sequens ὕμεν si sanum est, accipi debet pro ὑμέναιος.

10) Malim ἐγένετο.

11) ἄλλα Dorice dicitur pro ἄλλῃ. v. supra p. 244. B.

12) καλα reliqui sine accentu, quanquam non dubitans, quin καλὰ scribendum esset. Etymol. p. 486, l. 39. τὸ καλὰ, παρὰ Ἀλκμᾶνι ἐστίν· οἷον, Καλὰ μελισδόμεναι. quae verba vel similia mirarer si Apollonius non adscripsisset.

13) Eustath. ad Hom. p. 1534, l. 20. ὅτι κάλος διὰ τοῦ α μικροῦ βαρυτόνως ἐλέγετο κατὰ διάλεκτον καὶ τὸ κοινὸν ἐπίθετον ὁ καλὸς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί etc.

14) Ad haec emendanda fortassis iuuerit Eustath. p. 1843. l. 14. *S.*]

436 Ἐν τῷ περὶ τοῦ οἴμοι ἢ ὤμοι.

A Τὸ πλῆρες τῆς φωνῆς ἀκούουσιν ὦ ἐμοὶ, ὡς ἔχει καὶ παρὰ Παρθενίῳ.

Ὦ ἐμὲ τὴν τὰ περισσά.

Καὶ ἐπίμεμπτον ἡγοῦνται τὸ ὤμοι ἐγώ. *) etc.

[*) Saepe hoc legitur apud Homerum, vt Οδ. ι. v. 356. *S.*]

B

F I N I S.

INDEX SCRIPTORVM

IN APOLLONII FRAGMENTO LAVDATORVM.

In quo nomina eorum, quorum locos tantum, suppresso scriptoris nomine, attulit Apollonius, vncinis inclusimus.

Index Graecus.

A

INDEX GRAECVS.

B

E

Θ

K

INDEX GRAECVS.

Λ

M

Π

Ρ.

T.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

Index Latinus.

FIGURAE.

INDEX LATINVS.

INDEX LIBRORVM
quibus paginae et interdum lineae numerus adscribitur.

Achilles Tatius. Lugd. Bat. 1640
Æliani Varia Historia. Argent. 1685
Æsopus. R. Steph. 1546
Agatharchides. H. Steph. 1557
Ammonius. ed. Valckenaer.
Anthologia Graeca. Francof. 1600
Antiquitates Asiaticae. Lond. 1728
Antoninus Liberalis. Amstel. 1676
Apollonii Argonautica. H. Steph. 1574
Apollonius de Syntaxi. Francof. 1590
Appianus. C. Steph. 1551
Aratus. C. Morel. 1559.
Archimedes. Basil. 1544
Aretaeus. Oxon. 1723.
Aristaenetus. Paris. 1639
Aristides. P. Steph. 1604
Aristophanes. Aurel. Allobr. 1607
Aristoteles. A. Steph. 162
Arrianus. H. Steph. 1575
Artemidorus. C. Morel. 1603
Athenaeus. Lugd. 1657
Bibliotheca Patrum. Paris. 1624
Bocharti Geographia Sacra. Cadom. 1646
Budaei Commentarii. R. Steph. 1548
Busbeii Rudimenta Graecae Grammaticae. Lond. 1685
Caninii Hellenismus. Benenat. 1578
Casaub. Not. in Theocr. Oxon. 1699
Catullus. Lugd. Bat. 1684
Chrysoloras. Ven. 1549
Clemens Alexandrinus. Lutet. 1641. siue Colon. 1688
Constantinus Porphyrogenneta. Lugd. Bat. 1617
Dausqueii Orthographia. Tornaci. 1632
Demosthenes. ed. Reisk.
Dinarchus ed. Reisk.
Dio Cassius. Hanov. 1606
Dio Chrysostomus. C. Morel. 1604
Diogenes Laertius. H. Steph. 1594
Dionysius Halicarnasseus. Francof. 1586
Epicteti Enchiridion. Oxon. 1670
Epistolae Graecanicae. Aurel. Allob. 1606
Etymologicum magnum. Commel. 1594
Eunapius. Plant. 1568
Eusebii Chronicon. Amstel. 1658
Eustathius in Homerum. Rom. 1550
Idem in Dionysium Afrum. H. Steph. 1577
Ejusdem Ismen. Paris. 1618

Fragmenta Pythagoreorum. ad calcem Diogenis Laertii.
Gazae Grammatica. Basil. 1545
Gnomae Comicorum. H. Steph. 1569
Grammaticae Latinae Authores. Hanov. 1605
Heliodori Æthiopica. Lutet. 1619
Hephaestion de Metris. Turneb. 1553
Hermogenes. Colon. Allob. 1614
Herodotus. H. Steph. 1570
Hesiodus. Raphel. 1603
Hesychius Milesius. ad calcem Diog. Laert.
S. Hilarius. Basil. 1570
Himerius. H. Steph. 1567
Hippocrates. Francof. 1595
Horti Adonidis. Ald. 1496
Johann. Grammat. Ven. 1698
Josephus. Oxon. 1700
Isocrates. H. Steph. 1593
Juliani opera. S. Cramois. 1630.
Lascaris grammat. Ven. 1698
Libanii tomus 1us. C. Morel. 1606
2us. C. Morel. 1627
Longinus. Crispin. 1570
Lucianus. Salmur. 1619
Lyrici. Commel. 1598
Malala (Joh. Antioch.) Oxon. 1691
Marmora Oxoniens. Lond. 1732
Methode Grecque. Paris 1696
Methode Latine. Paris 1653
Moeris. Lugd. Bat. 1759
Moschopulus περὶ σχεδῶν. R. Steph. 1545
Musicae Antiquae Authores. Amstel. 1652.
Nazianzeni στηλιτευτικός. Eton. 1610
Nicander. Ald. 1523
Opuscula Mythologica, Ethica, Physica. Cantab. 1671
Oratores Veteres Graeci. H. Steph. 1575
Pasoris Grammatica Sacra. Groning. Fris. 1655
Pausanias. Francof. 1583
Petiti Miscellanea. C. Morel. 1630
Phalaridis Epistolae. Oxon. 1695
Philo. Turneb. 1552
Philostratus. C. Morel. 1608
Photii Bibliotheca. P. Steph. 1612
Phrynichus. Traj. ad Rhen. 1739
Plato. Francof. 1602
Plutarchus. A. Steph. 1624. cuius editionis paginae omnino respondent paginis editionis Francof. 1620. et Paris. 1620. a qua editio Ant. Stephani non nisi titulo differt.
Poesis Philosophica. H. Steph. 1573
Polemon. H. Steph. 1567
Polybius Paris. 1609
Porphyrius de Pythag. Rom. 1630
Priscianus Basil. 1554
Procli Chrestomathia. Francof. 1590
Psellus de Oper. Daem. Paris. 1615
Quintilianus. ed. Gesner.
Salmasii Plinianae Exercitationes in Solinum. C. Morel. 1629
Ejusdem Hellenistica. Lugd. Bat. 1643
— Inscript. Vet. Explicatio, et notae ad Aras, Ovum, etc. Lutet. 1619.
Idem de Usuris. Lugd. Bat. 1638
Scaligeri (Jos.) Emendatio Temporum. Colon. Allob. 1629.
Servius in Virgilium. R. Steph. 1532
Sextus Empiricus. Lips. 1718.
Stephani (Henrici) Catechesis Graeca. 1580
Ejusdem annotationes in Sophoc. H. Steph. 1568

Index Librorum.

ERRORES
vel a me, vel a typotheta commissi, sunt fere hi:

P. 16. lin. 9. legendum est λυμήνειε
23. - - δέον, δεῖν,
- 23. ad marginem interiorem supra literam A ponenda est nota numeri, 16
- 30. lin. 35. legendum *infra*
- 31. - 18. - τῷ ἥρῳ
- 33. - 2. litera A. tollenda est et in linea 3. ante ναῦν ponenda.
- - - 7. pro Ibid. leg. Eurip. Iphig. Aul.
- 34. - 7. - 11, - 11.
- 50. - 1. leg. ναῖοι pro νεῖοι
- - - 20. post λέγουσι punctum ponendum.
- 62. - 6. leg. ἁρπᾶ
- 92. - 20. - ὁτιὴ pro ὁδιὴ
- 100. - 11. - גבור pro גבון
- 109. - 1. - ex Thucyd.
- 138. - 26. - Ἀρισταγόρης
- 148. - penult. leg. τριηκόντερος
- 151. - 16. leg. Id. pro Ib.
- 187. - 4. - Διφοῦρα
- 225. - 28. - ὑφέστη
- 226. - 29. post Clenard. commendare volueram d'Ancillonii obseruationem fere ex aequalium memoria deletam, *de pronunciatione vocalis* ἮΤΑ, *qua quaeritur, an vt* E *laxum, an vt* Ἰῶτα *pronunciari debeat*, quae legitur in Miscellan. Lips. T. VIII. p. 57-81.
- 257. - 26. leg. Ἀριστοκλεῖδας
- 262. - 23. - ὑμὲ pro ὑμὶ
- 263. - 6. - τὸ - τὰ
- 264. - 10. seiungenda est glossa εἶν a nomine ἀντωνυμία, sed pro ἐκεῖνο ς legendum ἐκεῖνος.
- 265. - 20. litera ε seiungenda magis est a verbo γινομένης.
- 267. - 25. legendum Attic. pro Artic.
- 269. - 9. - Empir. - Epir.
- 285. - 11. - 125. - 105.
- 286. - 4. - 97. - 98.
- 288. - penult. - p. 216. - v. 216.

p. 295. lin. 14. legendum Archyt. apud Diog. Ibid. non simpliciter Ibid.
- 338. - 16. debebam laudare Pindari locum, Pyth. Od. 4. v. 100. atque inde pro Ἥρα rescribere Ἦ ῥα.
- 339. - 25. legendum χορούς
- 350. - antepenult. post Ἀχαιοί addi debebat Hesychius.
- 353. - 24. legendum περιέχοντος
- 366. - 16. - alia
- 397. - 29. - ἔλλειψιν
- 401. - 18. - ἐναρφόρος
- 403. - 12. - ἄγρομαι pro ἄγομαι
- 409. - 24. - πρεσβύτατος
- - - 26. - 35.
- 418. - 18. - μέλλοντος
- 420. - 22. - Sic
- 421. - 2. - Augment. p. 59. C. pro Diphthong.
- 463. - 12. - ἐγγίκασι
- 467. - 13. addi post βιστάκια debebant haec: , Omnino v. Niclas ad Geopon. 12, 1.
- 470. - 22. legendum ἐντὶ
- 476. - 14. - 110. D. D. πόλισι p. 111. A.
- 504. - 15. monere debebam, apud Gruterum legi *exfociont*, quod ipsum infra p. 416. A. recte exhibetur a Maittairio ipso.
